

Giới thiệu Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư

Đây là một câu chuyện vô cùng hiếm gặp và thậm chí còn không thể tin được khi mà một cô gái tên Mạc Tiểu Hàn lại có thể từ chối một người đàn ông giàu có đến mức làm nghiêng ngả cả thị trường ...đó là một tổng giám đốc tập đoàn Sở thị. Phụ nữ loại nào mà hần không chiếm được?

Nhưng cô gái đó luôn chường mặt trước mặt anh, vị giám đốc giàu có này vì lý do nào mà lại từ chối biết bao cô gái khác đề đến với cô ta?

Và cũng như tại sao cô ấy lại có thể từ chối người tí phú ấy khi mà hần có thể đem lại cuộc sống đầy đủ cho mình ??? Quả là một cốt truyện khó hiểu và chỉ có thể tìm hiểu tường tận hơn khi các bạn xem truyện Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp nhau trong đêm mưa

Trời mưa, màn đêm của thành phố B giữa cơn mưa bụi có vẻ vô cùng âm u, trên đường vẫn ngựa xe như nước trong thành phố huyền ảo phồn hoa.

Trong phòng thay đồ, Mạc Tiểu Hàn thay đồng phục phục vụ bàn nhà hàng, nhìn mưa to ngoài cửa sổ bắt đầu rầu rĩ. Xem đôi giày cũ đang mang trên chân đã nứt ra rồi, nếu ngâm nước thêm một lần nữa, đoán chừng toàn bộ liền bị phá hủy! Haizz, cô làm gì có tiền mà mua giày mới!

Nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, đã muộn rồi, cô phải mau sớm chạy về nhà. Ba nhất định vẫn còn đợi cô.

Mưa bụi cùng với gió thổi hung hăng quất vào mặt cô, khiến cho hai mắt Mạc Tiểu Hàn gần như không mở ra được.

Đột nhiên, một ánh sáng chói mắt quét qua, "Két. . . ." Một chiếc Lamborghini màu đen tư thế hung mãnh đột nhiên dừng lại, phát ra tiếng thắng xe bén nhọn! Ánh đèn chói mắt chiếu vào mặt khiến Mạc Tiểu Hàn mở mắt không ra, còn chưa kịp có phản ứng, cô đã bị đẩy ngã trên mặt đất!

Đầu gối cùng cánh tay truyền đến cơn đau nhức như kim châm muối xát, Mạc Tiểu Hàn cố gắng chống đỡ cơ thể muốn đứng lên, lại lao đảo một cái, rồi lại ngã xuống đất.

Từ trong xe Lamborghini lao ra một người đàn ông xông về phía cô hùng hùng hổ hổ: "Đi bộ không có mắt à? Ở trên đường lao về phía trước làm gì? Vội vàng đi đâu thai sao?"

Tại sao có thể có một người tài xế ngang ngược không hiểu chuyện như vậy, rõ ràng vừa rồi là đèn đỏ, cô rõ ràng được phép đi băng qua đường đúng không?

"Chính ông vượt đèn đỏ còn dám mắng chửi người ta?" Nhìn chiếc xe Lamborghini phách lối đang dừng ở trước mặt mình, Mạc Tiểu Hàn tức giận phát run: "Có tiền thì hay lắm sao? Có tiền thì có thể tùy tiện vượt đèn đỏ sao? Bảng số xe của ông tôi nhớ kỹ rồi, ông có tin tôi sẽ tới đồn cảnh sát kiện ông hay không?"

Tài xế không ngờ người phụ nữ này miệng lưỡi lại bén nhọn như thế, vừa muốn nói chuyện, thì cửa sổ xe Lamborghini bị quay xuống, một giọng nam trầm thấp mà từ tính truyền ra: "Cho cô ta 5000 đồng, rồi đuổi cô ta đi!"

"Dạ! Thiếu gia!" Tài xế lập tức thay bằng giọng nói vô cùng cung kính.

"Pằng!" Một xấp tiền mặt thật dày ném lên người Mạc Tiểu Hàn, khiến cô cảm thấy hơi đau! Tài xế dùng ánh mắt ban ơn vẫy tay ra hiệu cho cô, sau đó xoay người chuẩn bị lên xe.

Mạc Tiểu Hàn giận đến tròng mắt đều đỏ, nước mắt tức giận đảo quanh trong mắt, cô cố gắng ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt rơi xuống. Nhặt những tờ tiền trên mặt đất lên, cô nén nỗi đau thấu xương từ đầu gối và cánh tay truyền tới, dùng hết toàn bộ hơi sức, hướng bóng lưng phách lối của người tài xế đập tới!

"Chết tiệt!" Người tài xế không hề phòng bị, bị Mạc Tiểu Hàn đập trúng, tức giận xoay người lại, điệu bộ muốn đánh cô.

"Dư Phong!" Người đàn ông đang ngồi trong xe Lamborghini nhỏ giọng quát tài xế ngừng lại. Mạc Tiểu Hàn nhìn vào trong xe, ánh đèn đường chiếu nghiêng vào bên trong cửa sổ xe, tỏa sáng trên gương mặt một người đàn ông.

Đây là một khuôn mặt anh tuấn đủ để mê đảo chúng sinh, đường cong thâm thúy, mỗi một chỗ đều lộ ra khí chất vương giả cao cao tại thượng, lãnh ngạo ngang ngạnh, tròng mắt đen lộ ra ánh nhìn sâu không lường được, giờ phút này, ánh mắt sâu thẳm của hần đang nhìn về phía Mạc Tiểu Hàn, trong mắt lóe ra những tia lửa cợt.

"Tới đây!" Hân hướng Mạc Tiểu Hàn ngoắc ngoắc ngón tay, giọng nói kiêu căng ngạo mạn, hàm chứa uy lực không thể kháng cự.

Người đàn ông này thật sự có chút đẹp trai quá mức, nhìn những đường cong trên gương mặt tuấn tú của hân, Mạc Tiểu Hàn có chút ngẩn người, không tự chủ được đi tới bên cửa sổ.

"Ừm. Đau!" Chiếc cằm nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn đột nhiên bị bàn tay như lửa nóng của người đàn ông chiếm lấy! Cô không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi: "Làm gì thế! Mau buông tay!"

Người đàn ông dùng ánh mắt sắc bén quan sát con mồi nhìn chằm chằm vào cô, bàn tay đùa giỡn cột nhả mon trón lần da mịn màng trên gò má của cô, khóe miệng lại mang theo ý cười đùa cợt: "Vậy mà lại có người phụ nữ không ham tiền bạc?"

Cầm Mạc Tiểu Hàn bị hân bóp đau nhói, cố gắng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hân, nhưng sức lực của người đàn ông này lại lớn kinh người! Cô căn bản không gãy thoát được một phân nào!

Ánh mắt trong trẻo của Mạc Tiểu Hàn mở to cằm hân nhìn thẳng vào đôi mắt lãnh khốc của hân: "Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì hay lắm sao? Mau buông tay! Nếu không tôi tới đồn cảnh sát kiện ông! Ông không những vượt đèn đỏ, còn quấy rối tình dục!"

noi cổ họng người đàn ông phát ra tiếng cười đùa cợt, bàn tay tăng thêm sức lực, Mạc Tiểu Hàn cảm giác cảm mình cũng mau bị nắm bẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đau đến co rút thành một cục.

"Ông bị bệnh thần kinh à!" Mạc Tiểu Hàn đau đến nỗi nói cũng không ra lời!

Ánh mắt sâu thẳm của người đàn ông đột nhiên co lại, chột buông bàn tay ra! Sức lực bị thu lại, Mạc Tiểu Hàn bị bắt ngồi, nặng nề ngã trên mặt đất.

Trong cửa sổ xe ném ra một tấm thẻ màu vàng. Giọng nói người đàn ông kiêu căng mang theo sự thương hại cao cao tại thượng: "Đây là danh thiếp của tôi, cô có thể cầm nó đi đến đồn cảnh sát kiện tôi! Dĩ nhiên, nếu như cô cần tiền thuốc thang, cũng có thể cầm nó tới Sở thị tìm tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tổng giám đốc Sở thị

Chiếc Lamborghini lao đi vội vã, làm bùn đất bắn tung tóe, văng lên quần áo Mạc Tiểu Hàn khiến cô ướt sũng. Mạc Tiểu Hàn ngồi trên vũng bùn, nước mắt tức giận cũng nhanh rơi xuống! Cầm hận nhặt lên tấm danh thiếp bằng kim loại màu vàng, dùng sức muốn xé nát nó, nhưng vốn dĩ nó là kim loại cứng rắn, cô căn bản không thể xé nó! Ngay cả danh thiếp của người đàn ông này cũng coi thường người ta như vậy!

Điện thoại trong túi xách chợt vang lên.

Thuận tay đem tấm danh thiếp nhét vào túi, Mạc Tiểu Hàn nhìn cuộc điện thoại gọi tới, hồng бет, là mẹ kế Lâm Thiên!

"Mạc Tiểu Hàn! Đã mấy giờ rồi! Cô vẫn chưa về nhà nấu cơm! Cô muốn để tôi đói chết trong nhà à!"

Còn chưa kịp nói chuyện, giọng nói hung ác của Lâm Thiên đã truyền ra, gây chấn động màng nhĩ của Mạc Tiểu Hàn đến phát đau. Đáng chết! Vốn là cô đã sớm về đến nhà, nếu không phải do trận tai nạn xe cộ này thì bây giờ cô đã làm xong cơm tối.

Không biết ba có đói bụng hay không, nghĩ đến ba đang nằm trên giường bệnh trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, Mạc Tiểu Hàn cố gắng vùng vẫy đứng dậy, khập khiễng đi về nhà.

Bộ váy đã ướt đầm, mái tóc cũng ướt nhẹp dính бет vào mặt. Làn gió đêm thổi tới lạnh đến thấu xương.

Đẩy cánh cửa chính rỉ sét loang lỗ, Mạc Tiểu Hàn vừa chuẩn bị cởi đôi giày ướt đầm, liền nghe thấy giọng nói oang oang dọa người của Lâm Thiên vang lên trong phòng: "Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi! Bản thân mình không kiếm được một xu nào, đã thiếu nợ lại còn trông ngóng tôi phụ vụ ăn uống cho ông nữa sao!"

Mẹ kế lại đang chửi bới ba, Mạc Tiểu Hàn thấy tim mình đau buốt, vội vàng thay quần áo ướt đầm, cúi đầu đi vào bếp, rửa tay sạch sẽ nhanh nhẩu bắt đầu nấu cơm.

Hai món một canh bung lên bàn, một đĩa dưa muối trộn lẫn rau xào, một canh cà chua trứng — Những món ăn rất thiếu dinh dưỡng. Mạc Tiểu Hàn xới một chén cơm, gấp chút rau cải, múc ít canh cà chua trứng, bung chén đi vào phòng trong.

Nằm trên giường trong phòng là ba của Mạc Tiểu Hàn - Mạc Bạch Thạch, hai mắt ông nửa mở nửa khép vô hồn, cả người chìm trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Kể từ ngày công ty Mạc gia bị phá sản, Mạc Bạch Thạch bị sốc, bệnh tim đột phát nên trở thành bộ dạng như thế này.

Mạc Tiểu Hàn đỡ ba ngồi dậy tựa vào người mình, dứt một chút xiu com cho ba ăn. Nhìn gương mặt gầy gò của ba, trong lòng cảm thấy rất chua xót.

Một giọng nói bén nhọn truyền tới bên tai: "Mẹ, bữa tối lại ăn những thứ này à?" Lâm Vũ Yên là con gái của mẹ kế, kể từ ngày ba cô bị phá sản, cô ta rất ít khi về nhà. Hôm nay ngọn gió nào lại thổi cô ta về đây không biết?

"Không muốn ăn những thứ này sao? Vậy con nhanh tìm một con rể rửa vàng đi, đến lúc đó muốn thịt có thịt, muốn rượu có rượu ngay!" Ngay cả đối với con gái ruột thịt, sắc mặt Lâm Thiên cũng không vui vẻ gì.

Dứt com xong, Mạc Tiểu Hàn rửa chén rồi trở lại phòng mình, chuẩn bị tắm rửa rồi giặt quần áo.

"Tiểu Hàn! Tắm danh thiếp này từ đâu em có được?" Lâm Vũ Yên hưng phấn giơ tấm danh thiếp kia lên, kéo Mạc Tiểu Hàn lại, trong mắt hiện lên vô số trái tim màu hồng.

"À?" Thấy rõ tấm danh thiếp trong tay Lâm Vũ Yên, Mạc Tiểu Hàn lại nghĩ tới bộ mặt kiêu căng của người đàn ông trong xe Lamborghini kia, "Hôm nay em bị xe đụng, chủ xe đưa cho." Mạc Tiểu Hàn thờ ơ nói.

"Em có biết đây là danh thiếp của người nào hay không?" Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn thờ ơ khiến Lâm Vũ Yên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi! Những ngón tay trắng nõn quét son đỏ tươi chỉ vào tên tuổi trên tấm danh thiếp: "Đây là Sở Thiên Ngạo, Sở Thiên Ngạo a! Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị - Sở Thiên Ngạo đó!"

"Tập đoàn Sở thị? Sở Thiên Ngạo?" Mạc Tiểu Hàn thấy vẻ mặt của Lâm Vũ Yên rất si mê nên có chút không hiểu.

"Tập đoàn Sở thị là tập đoàn tài chính đứng hàng đầu trên toàn cầu, sản nghiệp của tập đoàn liên quan đến bất động sản, giải trí, ăn uống, giao thông, khai thác mỏ, dầu hỏa, thậm chí cả vũ khí đạn dược! Phạm vi thế lực trải rộng từ khắp các lục địa châu Á đến châu Mỹ Latinh, có thể hô phong hoán vũ trên toàn thế giới, siêu cấp tài phiệt một tay che trời! Thậm chí rất nhiều nhân vật lãnh đạo ở các quốc gia cũng bị tập đoàn Sở thị thao túng! Sở Thiên Ngạo, chính là tổng giám đốc của tập đoàn Sở thị, được tạp chí "Quyền Lực" bình chọn là người đàn ông đứng đầu trong bảng xếp hạng người mà phụ nữ trên toàn cầu muốn được kết hôn nhất! Hắn không chỉ giàu có, quyền thế, hơn nữa còn tuấn dật phi phàm! Tin đồn rằng người phụ nữ của hắn nhiều không đếm xuể, nhưng họ chỉ duy trì bên cạnh hắn được có bảy ngày thôi!"

Nhìn Lâm Vũ Yên liên thoáng không ngừng, lần đầu đỏ mọng khi đóng khi mở, Mạc Tiểu Hàn nhìn có chút mất hồn. người tên Sở Thiên Ngạo này nghe ra rất có tiền —— chỉ có điều, chuyện này với Mạc Tiểu Hàn cô thì có liên quan gì đâu?

Lâm Vũ Yên dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn Mạc Tiểu Hàn, trên thế giới vẫn còn có người phụ nữ nghe đến tên Sở Thiên Ngạo mà không thét chói tai sao!

"Tiểu Hàn, em có biết tấm danh thiếp này có ý nghĩa như thế nào không?" Lâm Vũ Yên cố ý hỏi Tiểu Hàn, cô biết rõ Mạc Tiểu Hàn không thể nào biết.

"Ý nghĩa như thế nào?" Mạc Tiểu Hàn ngập một cái, đối với tổng giám đốc Sở thị này cô thật sự không có ấn tượng tốt đẹp gì. Thuận túy chỉ là một người có tiền ngang ngược càn rỡ mà thôi.

"Ý nghĩa là, người có tấm danh thiếp này, tùy ý có thể ra vào câu lạc bộ riêng T.S của Sở thị! Nghe nói, Sở Thiên Ngạo thường đến câu lạc bộ đó!" Lâm Vũ Yên lại hưng phấn! Bởi vì trong đầu cô vừa xuất hiện một kế hoạch táo bạo!

"A, như vậy a!" Trong lòng Mạc Tiểu Hàn không yên, vừa nói xong, hoàn toàn không hề chú ý tới ánh mắt Lâm Vũ Yên nhanh chóng lóe lên một tia sáng. Bởi vì trong phòng tắm, còn có một đồng quần áo lớn chờ cô vào giặt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thực hiện một giao dịch

Đêm đến, câu lạc bộ T. S đèn đuốc sáng trưng, đài phun nước cao khoảng bảy tầng kèm theo tiếng nhạc ưu nhã, phun ra làn sương mù quyền rũ, trước cửa câu lạc bộ những chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng tụ tập, Nam nữ giới thượng lưu ra vào không giàu thì cũng quý. Khắp nơi nổi bật sự xa hoa.

Trong một loạt những chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng đậu ở bãi xe trước cửa câu lạc bộ đó, một chiếc taxi không phù hợp với hoàn cảnh chung quanh lặng lẽ dừng lại, từ cửa xe lộ ra một cặp đùi đẹp thon dài, toàn thân Lâm Vũ Yên mặc một chiếc váy màu đen bó sát người xẻ ngực rất thấp từ trên xe chậm rãi bước xuống.

Đôi môi cô đỏ tươi, đường cong đầy đặn, mái tóc dài ngang lưng nhuộm màu nâu nhạt, trong màn đêm tỏa ra hương vị quyền rũ.

Cậu bé gác cửa đẹp trai sớm đã chú ý tới Lâm Vũ Yên khi cô từ trên xe taxi bước xuống, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng khinh miệt, trong lòng nghĩ đến một người phụ nữ ham hư vinh đi câu rết rùa vàng!

Đưa tay ngăn Lâm Vũ Yên đang lắc lắc mong đi về phía chiếc cửa thủy tinh sát đất màu vàng, cậu bé giữ cửa lễ phép mà lãnh đạm nói: "Thưa cô, chỗ chúng tôi là câu lạc bộ tư nhân, chỉ có hội viên mới có thể đi vào."

Lâm Vũ Yên ngao mạn giờ tắm danh thiếp trong tay lên, ánh sáng màu vàng nhanh chóng làm hoa mắt cậu bé giữ cửa. Ở thành phố C, chỉ có một người có thể sử dụng tấm danh thiếp màu vàng. Đó chính là Sở Thiên Ngao.

Thái độ cậu bé giữ cửa lập tức thay đổi 360°, cậu ta cung kính cúi người chào hỏi: "Thưa quý cô, mời vào, chúc quý cô có một đêm vui vẻ!". Sở Thiên Ngao, đây chính là nhân vật một tay che trời ở thành phố C, cậu ta có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm khó người phụ nữ của Sở Thiên Ngao nha!

Cười cười về đắc ý, Lâm Vũ Yên cố làm ra vẻ ưu nhã lắc lắc mái tóc dài, cất bước đi vào cửa chính xanh vàng rực rỡ.

"Vũ Yên!" Bên cạnh truyền tới một thanh âm kinh ngạc. Lâm Vũ Yên quay đầu nhìn lại, là bạn học lớp cao trung Dư Phong.

"Dư Phong! Sao anh lại ở đây?" trong trí nhớ của Lâm Vũ Yên, Dư Phong chỉ là một tên côn đồ không có triển vọng gì. Năm đó anh ta theo đuổi cô, nhưng cô hoàn toàn khinh thường không để ý tới.

"Hôm nay ở câu lạc bộ T.S của Sở thị chúng tôi có tổ chức một tiệc rượu nhỏ, tôi đưa Sở tổng giám đốc tới, bây giờ tôi là tài xế của ngài ấy!" Giọng nói của Dư Phong hơi tự đắc. Dù sao, tài xế của Sở gia không phải ai cũng có thể đảm đương được.

"Sở thị? Sở tổng giám đốc? Anh nói là Sở Thiên Ngao sao?" Ánh mắt Lâm Vũ Yên sáng lên! Vận số của cô thật tốt quá! Vốn tưởng rằng phải tốn chút tâm tư, không nghĩ tới cơ hội gặp được hán chảng tốn chút sức lực nào a!

Dưới ánh đèn mờ tối bên trong phòng, Dư Phong đang đề trên cơ thể trắng nõn của Lâm Vũ Yên, hạ thể ra sức vận động, trong không khí tràn ngập hơi thở dục vọng

"A. Thật thoải mái! Dư Phong, không nghĩ tới anh lại lợi hại như vậy." Dưới ánh sáng nhu hòa, Lâm Vũ Yên nhắm hờ hai mắt, vừa lắc lư cơ thể hưởng thụ sự vui thích mà người đàn ông mang đến cho mình, vừa tính toán bước hành động kế tiếp.

Nghe Lâm Vũ Yên nói, động tác của người đàn ông càng thêm hung mãnh, kích thích người phụ nữ phóng dăng nằm phía dưới rên rỉ.

"A. Dư Phong. Đồng ý chuyện của em. Anh phải làm được a!" Người phụ nữ điên cuồng giãy dụa thân thể.

"Anh có thể giúp em bỏ thuốc trong rượu của tổng giám đốc, nhưng những chuyện về sau anh không giúp được em! Em cũng biết, tổng giám đốc chỉ cần xử nữ thôi!" Người đàn ông thở hổn hển, nhưng động tác lại không hề dừng lại.

"Cái gì?" Nhiệt độ trên người Lâm Vũ Yên đột nhiên giảm xuống vài độ, dừng lại cơ thể đang giãy dụa điên cuồng, cô ta tròn to đôi mắt tràn ngập dục vọng vẫn chưa tắt: "Anh nói Sở Thiên Ngao chỉ cần xử nữ?"

"Đúng nha! Em không phải biết không? Đêm đầu tiên, phải là xử nữ, hơn nữa bất luận là đại mỹ nhân, chất lượng đảm bảo cũng chỉ được ở bên tổng giám đốc bảy ngày!" Bàn tay Dư Phong dùng sức cọ xát đôi nhũ hoa của Lâm Vũ Yên.

Lâm Vũ Yên cảm giác toàn bộ máu của cơ thể như mớ đông băng! Tại sao cô không biết, Sở Thiên Ngao còn có sở thích này! Cô nên làm sao!

Bóng đêm tối dần, hai cơ thể giãy dụa trên giường cũng dần dần trở lại bình thường. Lâm Vũ Yên đem hai viên thuốc cầm trong tay đưa cho Dư Phong, lảng lờ áp sát lên lồng ngực của hắn: "Dư Phong, tất cả đều nhờ vào anh a! Nếu như em thuận lợi trở thành người phụ nữ của Sở Thiên Ngao, nhất định không thể thiếu lợi ích cho anh!"

Mạc Tiểu Hàn đang đi làm ở nhà hàng, đột nhiên cảm thấy điện thoại di động trong túi rung lên, có điện thoại gọi tới.

Một số điện thoại lạ lẫm, Mạc Tiểu Hàn nhận điện thoại: "Này, chị, có chuyện gì sao?"

"Mau tới phòng 1806 câu lạc bộ T. S, chị của cô uống say, cô tới đưa cô ấy về, nhớ, là phòng 1806." Trong điện thoại truyền tới giọng nói một người đàn ông.

"À?" Mạc Tiểu Hàn đang muốn nói chuyện, điện thoại đã bị cúp. Gọi lại, cũng không có ai nghe.

Mạc Tiểu Hàn vội vàng nói với đồng nghiệp kiêm bạn học làm cùng nhà hàng - Cẩm Niên nói một tiếng, sau đó vội vàng chặn một chiếc taxi chạy tới câu lạc bộ T. S.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Điên cuồng chiếm đoạt

Mạc Tiểu Hàn vội vã chạy tới, trên người mặc một chiếc váy màu xanh đã giặt nhiều lần trở nên bạc trắng, khoác một chiếc áo choàng màu đen không tay, ánh mắt trong suốt trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy sốt ruột.

Cậu bé giữ cửa âm thầm gật đầu một cái, đúng, đúng là người phụ nữ này, tài xế Dur Phong của Sở Thiên Ngạo đã thông báo, dung mạo xinh đẹp, ăn mặc mộc mạc, tối nay tới đây giúp đỡ tổng giám đốc Sở thị - Sở Thiên Ngạo qua đêm.

"Chào anh! Xin hỏi phòng 1806 đi hướng nào?" Mạc Tiểu Hàn lo lắng hỏi.

"Xin hỏi là cô Mạc Tiểu Hàn sao?" Cậu bé giữ cửa ân cần hỏi, trong lòng thầm nghĩ, tiểu nữ sinh này đáng đáp thật thuần khiết trong sáng, Sở Thiên Ngạo thật là có điểm phúc! Những người có tiền thật may mắn a!

"Đúng, là tôi. Xin hỏi phòng 1806 đi hướng nào?"

"Đi về sảnh bên trái, rồi đi thang máy đến tầng 18, phòng 1806 là căn phòng lớn nhất và sang trọng nhất ở cuối hành lang."

Vội vã cảm ơn cậu bé giữ cửa, Mạc Tiểu Hàn đi một mạch về phía thang máy. Tại sao lại là một người đàn ông xa lạ gọi điện thoại cho mình? Tại sao chỉ cô lại xuất hiện trong câu lạc bộ cao cấp này? Mang theo một bụng nghi vấn, Mạc Tiểu Hàn đi tới tầng 18.

Trong hành lang yên tĩnh, mặt sàn trải một tấm thảm len dày màu trắng, tiếng bước chân của Mạc Tiểu Hàn bị lớp thảm dày hấp thu hết nên hoàn toàn không nghe thấy tiếng động, sự yên tĩnh bất thường này khiến lòng cô có chút sợ hãi.

Dọc hai bên vách tường được dán bằng những loại giấy rất đắt tiền, treo rất nhiều bức tranh nổi tiếng thế giới, tất cả đều là tác phẩm chính gốc, nếu là lúc trước, Mạc Tiểu Hàn nhất định sẽ vui mừng thét chói tai. Nhưng giờ phút này, Mạc Tiểu Hàn không còn tâm trạng nào mà thưởng thức.

Trong không khí tràn ngập sự thần bí và áp lực, Mạc Tiểu Hàn từng bước một đi về phía cuối hành lang, trái tim không kiểm soát được bắt đầu đập bịch bịch!

1806, bốn chữ số Ả rập thiếp vàng đột nhiên xuất hiện trước mắt cô. Chị cô đang ở bên trong!

Đưa ngón tay thon dài trắng nõn ra, Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng gõ cửa. Bên trong rất yên ắng, không có bất kỳ tiếng động nào.

Mạc Tiểu Hàn quýnh lên, lực gõ trên tay mạnh hơn một chút.

"Ken két." Một tiếng động nhỏ vang lên, nhìn cánh cửa bằng gỗ sồi dày cộm nặng nề bị cô đẩy ra! Cửa không có khóa! Bên trong phòng tối mịt, không có bất kỳ tia sáng nào, càng không có bất kỳ thanh âm gì!

"Chị ơi. Chị ở đâu? Chị ơi?" Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy sau lưng có chút rét run, căn phòng này, khiến cô có một cảm giác sợ hãi kỳ lạ!

Không nghe Lâm Vũ Yên trả lời, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng thờ dốc nặng nề, dường như đang cố gắng chịu đựng cái gì đó, nghe có vẻ rất khổ sở.

"Chị đáng thương quá. . . ." Mạc Tiểu Hàn hướng về tiếng thờ dốc đi tới. Chị nhất định rất say, phải nhanh đưa chị về nhà, nấu canh giải rượu uống.

Tiếng thờ dốc càng ngày càng gần cô! Đột nhiên, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy tóc gáy dựng đứng hết lên! Có người ở sau lưng cô!

Còn chưa kịp phản ứng, một giây sau, cô đã bị một đôi bàn tay mạnh mẽ gắt gao siết chặt! Không phải tay chị! Đây là bàn tay thuộc về phái nam, lửa nóng hừng hực, mang theo sự nguy hiểm cùng bá đạo muốn phá hủy tất cả!

"A! Anh là ai!" Mạc Tiểu Hàn hét lên một tiếng, cơ thể theo bản năng giãy dụa, muốn tránh thoát sự kiềm hãm của người đàn ông này.

Người đàn ông trong bóng tối không trả lời câu hỏi của cô, cơ thể cường tráng bắt đầu kèm chặt cô, bàn tay tăng thêm sức lực, cơ bắp căng cứng như sắt, bóp dúi cường thế cầm giữ hai chân của cô, một cái tay khác trực tiếp sờ soạng trên cơ thể của cô!

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy một trận hít thở không thông! Vừa muốn kêu cứu, cảm đã bị một bàn tay rắn chắc đột nhiên siết chặt, cứng nhắc mà không thương tiếc! Hơi thở nồng đậm tà khí điên cuồng của người đàn ông bao vây cô, đột nhiên đôi môi anh đào của cô bị chặt chẻ che lại! Một đầu lưỡi linh hoạt tham lam nóng bỏng dò xét đi vào!

Mạc Tiểu Hàn toàn thân run rẩy liều mạng giãy giụa, "Không! buông tôi ra!" Cô thét lên không thành tiếng, lời nói thoát ra cổ họng vỡ vụn, cơ thể bởi vì hoảng sợ mà càng trở nên mất cảm!

Sự chiếm đoạt của người đàn ông cũng không ngừng lại, môi môi lửa nóng trần trọc trên môi lưỡi cô, khuấy động các giác quan của cô. Mạc Tiểu Hàn vừa kinh hoàng vừa sợ hãi, hung hăng cắn xuống, một mùi máu tươi nhàn nhạt tràn ngập ở trong khoang miệng cô!

Người đàn ông bị đau rên lên một tiếng, hiển nhiên bị Mạc Tiểu Hàn chọc giận, hai chân của hắn càng kèm chặt cơ thể của cô, động tác bàn tay càng

thêm bữa bãi!

"A!" Khiếp sợ cực độ khiến Mạc Tiểu Hàn điên cuồng hét ầm lên, ngón tay cũng bắt đầu liều mạng cào loạn trên người đàn ông! Nhưng bất kể móng tay cô đâm vào bao sâu, răng cô cắn chặt cỡ nào, tiếng kêu của cô tuyệt vọng ra sao thì cũng vô dụng, người đàn ông vẫn không chút nào thương tiếc đâm xuyên qua thân thể của cô!

"Đừng!" Đau đớn dữ dội khiến Mạc Tiểu Hàn gần như ngất đi. Cảm giác đau như xé đó khiến trái tim cô như ngừng đập. Lý trí còn sót lại nói cho cô biết: cô đã thất thân rồi! Nhưng cô lại không biết người đàn ông hung hăng ngang ngược cưỡng bức cô là ai! Thậm chí, ngay cả bộ dạng hân trông như thế nào cô cũng không biết!

Nước mắt lã chã, từng giọt từng giọt nặng nề rơi xuống, nỗi đau khổ trong lòng này khó có thể nguôi.

Trong bóng tối tràn ngập mùi vị dâm loạn, không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô từ từ tỉnh lại, một lần lại một lần bị yêu cầu điên cuồng, cô đã đau đến chết lặng, chỉ biết là, hai mắt của cô bị bóng đêm cắn nuốt, trái tim cô bị đánh nát triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chuyện đã qua

Ánh nắng sớm mai mang theo chút ẩm áp xuyên qua cửa sổ có tấm rèm voan mỏng, rơi vãi trên chiếc giường lớn sang trọng. Trên tấm drap trải giường trắng như tuyết, mái tóc dài bóng mượt của Mạc Tiểu Hàn giờ đây đã rối loạn thành một đoàn, cả người đều là những dấu vết bầm tím.

Hàng lông mi thật dài của cô che dấu đôi mắt trong suốt, cánh mũi nhỏ nhắn trắng nõn, đôi môi anh đào mềm mại mang theo những tia máu nhỏ.

"Úmnh." Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, Mạc Tiểu Hàn từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu thật là đau, cả người cũng đau nhức khó chịu, giữa hai chân lại càng thêm đau nhói như kim châm!

Đôi mắt đẹp trong suốt mở ra, Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức lập tức che miệng! Một tiếng thét kinh hãi bị chặn lại ở sâu trong cổ họng!

Người nằm bên cạnh cô là một người đàn ông cường tráng khỏe mạnh! Toàn thân hân lửa lò không che đậy, đưa lưng về phía cô ngủ, Mạc Tiểu Hàn không thấy rõ mặt của hắn, nhưng cả người hắn tản mát ra hơi thở tà ma điên cuồng, khiến đôi mắt đẹp bỗng dung trợn to!

Những hình ảnh đêm qua như một bộ phim lướt qua tâm trí của cô, này là sự chiếm đoạt cùng cực vô độ, này là đau đớn cùng hành hạ không ngơi nghỉ, khiến toàn thân Mạc Tiểu Hàn không ngừng run rẩy!

Nước mắt rơi xuống không kiểm soát được, cô kinh hoàng bò xuống khỏi giường, nhặt chiếc váy đang nằm trên đất lên muốn bao lấy mình, lại phát hiện váy đã bị xé thành từng mảnh nhỏ! Từ chiếc váy bị xé rách, không khó nhìn ra lực xé này không một chút thương tiếc nào.

Làm sao đây! Cô nên làm gì! Người đàn ông trên giường có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, cô phải nhanh chóng chạy ra khỏi căn phòng này!

Trong đống quần áo hỗn độn nằm trên mặt đất, có một cái áo sơ mi trắng của nam cùng cái váy của cô nằm cạnh nhau, hai cánh tay Mạc Tiểu Hàn găt gao ôm chặt ở trước ngực, che cơ thể trần truồng của mình, từ từ nhẹ nhàng trượt xuống giường, dùng động tác chậm nhất, nhẹ nhàng nhất chiếc áo sơ mi trắng lên.

Người đàn ông phía sau vẫn ngủ say như cũ, một chút âm thanh cũng không có. Điều này khiến trong lòng Mạc Tiểu Hàn hơi yên tâm một chút.

Nhặt lên một mảnh của chiếc váy đã bị xé to tã cột ngang eo, chiếc áo sơ mi to dài nhất thời có thể biến thành một cái váy có thể đi ra ngoài. Mạc Tiểu Hàn vuốt sơ lại mái tóc dài rối tung của mình một chút, liếc mắt nhìn bóng lưng cường tráng lửa lò của người đàn ông kia một lần nữa, rồi đi như chạy rời khỏi phòng!

Cánh cửa phòng được đóng lại nhẹ nhàng "cách" một tiếng, người đàn ông trên giường mở mắt ra, đôi mắt lãnh khốc bắn ra những tia sáng lạnh lùng điên cuồng và sắc bén như mắt chim ưng. Từ lúc Mạc Tiểu Hàn mở mắt ra, hắn cũng đã tỉnh lại.

Sở Thiên Ngao hẳn là ai, nếu như ngay cả chút cảnh giác này cũng không có, hẳn sớm đã bị người giết chết vô số lần rồi! Sở gia cây to đón gió, tất nhiên quyền thế che trời, nhưng người muốn cho hắn chết cũng không ít!

Chỉ có điều, hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, trong câu lạc bộ riêng của mình, lại có người dám coi thường bỏ thuốc trong rượu của hắn!

Người phụ nữ bé nhỏ này, có lẽ do Dư Phong mang đến giúp hắn hạ hỏa? Một món đồ chơi thôi! Nhiều phụ nữ rất muốn leo lên giường của Sở Thiên Ngao hắn! Song, người phụ nữ tối hôm qua quả thật có chút khác biệt, cô trẻ trung và khít khao khiến cho hắn muốn ngừng mà không được!

Khu nhà ổ chuột đồ nát.

Bên trong căn phòng tối tăm ẩm ướt, Mạc Tiểu Hàn gấp rút vội vã thay chiếc áo sơ mi trắng trên người cô. Trên chiếc áo sơ mi còn lưu lại mùi vị của người đàn ông kia: hung ác mà lãnh khốc, tà mị mà bá đạo, tràn đầy sức mạnh phá hủy tất cả mọi thứ! Loại mùi vị này như một lời nhắc nhở, những hình ảnh đêm qua như thủy triều lướt qua trước mắt cô, Mạc Tiểu Hàn lại nhịn không được toàn thân run rẩy!

Cô thất thân, mà thậm chí cô còn không biết người đàn ông kia là ai!

"Phanh!" Cửa phòng chợt bị mở mạnh ra, cả người Lâm Vũ Yên mang theo một mùi thơm nồng đậm gay mũi đi vào.

"Tiểu Hàn! Tối hôm qua em đi đâu vậy! Cứ nhiên cả đêm cũng không về nhà!" Lâm Vũ Yên cố làm ra vẻ tức giận hỏi. Nhìn Mạc Tiểu Hàn mới vừa cởi ra một nửa quần áo, da thịt để trần lộ ra những mảnh tím bầm, đầu hôn khắp nơi, trong lòng cô vừa vui sướng nhưng lại có chút ghen ghét.

Lượng xuân dược tối hôm qua rất lớn, tấm thân xử nữ của Mạc Tiểu Hàn bị người đàn ông đã uống xuân dược mãnh liệt chiếm đoạt, nhất định rất đau đớn phải không? Nhưng, người chiếm đoạt cô là Sở Thiên Ngao a! Biết bao nhiêu người phụ nữ đứng xếp hàng muốn lên giường của hắn mà không được!

Đôi mắt phượng hẹp dài của Lâm Vũ Yên nhú lại, cố gắng che giấu cảm xúc chân thật của mình.

". . . ." Nghe Lâm Vũ Yên nói, trái tim của Mạc Tiểu Hàn lập tức như rơi xuống đáy vực! Xem ra chị cô căn bản cũng không biết chuyện xảy ra tối hôm qua! Rốt cuộc là ai đã giả mạo danh nghĩa chị để lừa gạt cô đến câu lạc bộ đó?

Không được, cô không thể nói cho chị cô biết chuyện tối hôm qua được! Thương tổn của mình, để tự mình điều trị là được rồi, cô không muốn người thứ hai nào biết!

Mạc Tiểu Hàn khép hờ mắt lại, hàng lông mi dày thật dài hắt bóng xuống khuôn mặt gầy gò trắng nõn của cô, nhìn cô có vẻ yếu ớt mỏng manh như một con búp bê vải, nhưng lại xinh đẹp lạ kỳ.

"Chị, tối hôm qua là sinh nhật bạn học, chúng em ăn mừng suốt đêm!" Mạc Tiểu Hàn dùng áo sơ mi che lại thân thể của mình, ngữ điệu có chút gấp rút, mang theo một tia run rẩy mất tự nhiên.

Khỏe môi Lâm Vũ Yên lộ ra một nụ cười ác độc, con nhỏ này thường ngày bản tính rất chân thật, thế mà hôm nay lại nói dối cô! Nhưng như vậy cũng tốt, cô cũng tránh được rất nhiều rắc rối khi giải thích.

Ánh mắt quét qua chiếc áo sơ mi trắng trên người Mạc Tiểu Hàn, Lâm Vũ Yên đi lại gần, chất vải sang trọng, tay nghề và phong cách đều là hạng nhất, mặc dù chỉ là một chiếc áo sơ mi trắng bình thường, nhưng lại lộ ra sự cao quý bất phàm! Nơi ống tay áo thêu hai chữ cái T. A bằng chỉ kim tuyến rất tinh tế và tao nhã.

T. A? Viết tắt hai chữ cuối cùng trong tên họ của Sở Thiên Ngao? Cái áo sơ mi này là của Sở Thiên Ngao hay sao? Chẳng lẽ, cái áo này là của Sở Thiên Ngao đưa cho Mạc Tiểu Hàn? Trong lòng Lâm Vũ Yên trở nên căng thẳng, giọng nói liền thay đổi rất nhanh: "Tiểu Hàn! Cái áo này em lấy ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Áo sơ mi của cô Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cảm thấy hồi

hộp. Ngần vạn lần không thể cho chị cô biết chân tướng sự thật được! Với cá tính của chị cô mà nói, nhất định sẽ đem chuyện này âm thầm cho tất cả mọi người đều biết! Mạc Tiểu Hàn cô làm sao có thể ngẩng mặt lên được nữa!

"A, cái áo này, là em mượn từ bạn học. Tối hôm qua quần áo của em bị dơ. . . ." Mạc Tiểu Hàn vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Lâm Vũ Yên. Chị sợ để lộ ra sơ hở gì.

Trông mặt Lâm Vũ Yên khẽ chuyển động, nếu Tiểu Hàn nói như vậy, cô khẳng định Tiểu Hàn còn không biết thân phận thật sự của Sở Thiên Ngao. Như vậy thì tốt quá rồi!

"Tiểu Hàn, Cái áo này dơ rồi, chị sẽ giặt giúp em nha!"

Nhìn Lâm Vũ Yên cầm áo sơ mi đi ra khỏi phòng, Mạc Tiểu Hàn có chút kỳ lạ nhíu hai hàng lông mày thanh tú lại. Chị ấy không bao giờ làm việc nhà, sao hôm nay lại cướp cái áo giặt giúp cô chứ?

Chỉ có điều, chị ấy cảm đi cũng tốt, quần áo của người đàn ông kia, cô vốn định ném đi. Căn bản cô không muốn nhìn thấy bất kỳ những thứ gì liên quan đến người đàn ông đó!

Cao ốc tập đoàn Sở thị, tầng lầu thứ 27, những bức tường xung quanh gắn bằng thủy tinh, dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu những ánh sáng lấp lánh.

Trước đại sảnh tầng một được trang hoàng tao nhã và khiêm tốn, nhưng khắp nơi lộ ra phẩm vị cao quý. Nghe nói là do tự tay Sở Thiên Ngao thiết kế.

Đứng trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch soi rõ bóng người, Lâm Vũ Yên nhìn vào cửa kiếng vặn eo lắc mông, thưởng thức dáng người uyển chuyển của chính mình. Hôm nay trên cơ thể cô mặc một chiếc váy ngắn bó sát người xẻ cổ chữ V rất sâu, đó chính là bộ trang phục sang trọng và đẹp nhất của cô, làm tôn lên làn da trắng nõn và những đường cong uyển chuyển vô cùng quyến rũ.

Cô gái trước quầy tiếp tân dùng ánh mắt coi như không thấy gì quan sát Lâm Vũ Yên: "Thưa cô, xin hỏi có chuyện gì?" Phong cách ăn mặc lẳng lơ như vậy, khẳng định lại là người phụ nữ nào đó của tổng giám đốc đi!

"Tôi tìm Sở Thiên Ngao!" Lâm Vũ Yên ngao mạn trả lời. Bàn tay vuốt nhẹ mái tóc gọn sóng của mình, nhìn những người đàn ông trí thức đi qua đi lại ném ra ánh mắt quyến rũ, đưa tình.

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

"Tôi còn cần hẹn trước sao? Cô cứ nói với tổng giám đốc, tôi là người phụ nữ qua đêm với ngài ấy tối hôm qua." Lâm Vũ Yên ưỡn bộ ngực kiêu ngạo lên.

Phòng làm việc của tổng giám đốc - tầng trên cùng.

Sở Thiên Ngao sau khi nghe nhân viên quầy tiếp tân nói vốn định cúp điện thoại, hôm nay hẳn có mấy cuộc họp, không có tâm trạng ứng phó với những người phụ nữ tự động dâng tới cửa này.

Nhưng khi nghe được là người phụ nữ tối hôm qua tới tìm hẳn thì khóe miệng Sở Thiên Ngao không khỏi nhếch lên một nụ cười tà ác.

Người phụ nữ tối hôm qua quả thật khác biệt với những người phụ nữ khác, nếu như nói những người phụ nữ khác là những món ăn kiểu Pháp, thì cô gái này chính là món cháo trắng dưa cải. Thường thức mỹ vị quá nhiều, thỉnh thoảng ném thử một chút cháo trắng dưa cải dường như không tồi.

"Sở tổng giám đốc!" một thanh âm uồn ẻo vang lên trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Sở Thiên Ngao từ chiếc laptop ngẩng đầu lên, một cô nàng tác phong lẳng lơ, ăn mặc lộ liễu đứng ở trước cửa, cổ áo chữ V xẻ sâu cổ tình bị kéo xuống thấp, gần như sắp đến rốn rồi, rãnh giữa bộ ngực đầy đặn lồ lộ không gì che đậy, một đôi mắt hạnh đào long lanh được trang điểm bằng một lớp phấn màu khói mơ màng, trên cơ thể tỏa ra một cỗ phong tình.

Sở Thiên Ngao nhíu lông mi lại, người phụ nữ tối hôm qua nằm ở trên giường lộ ra vẻ non nớt thiếu kinh nghiệm, cùng với cô nàng lẳng lơ xinh đẹp trước mắt này hình như không giống. Có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ vì cô ta muốn làm hẳn vui lòng nên mới cố ý ăn mặc như vậy hay sao? Phẩm vị thường thức của Sở Thiên Ngao hẳn kém cỏi như vậy sao?

Tròng mắt sâu đen của Sở Thiên Ngao chiếu những ánh nhìn sắc bén thẳng tới Lâm Vũ Yên, không nói một câu. Khí thế trên người hẳn mang tới cảm giác áp bức mạnh mẽ khiến tay chân Lâm Vũ Yên có chút luống cuống. Chẳng lẽ Sở Thiên Ngao phát hiện ra cô giả mạo sao?

Cuống quýt lấy từ trong túi ta một chiếc áo sơ mi trắng được xếp rất gọn gàng, chỉ vào chữ "T. A" được thêu bằng chỉ kim tuyến nơi ống tay áo, Lâm Vũ Yên bước nhanh tới bên cạnh Sở Thiên Ngao, đưa chiếc áo sơ mi tới trước mặt hắn: "Tổng giám đốc, em tới trả anh chiếc áo sơ mi."

Trong lúc nói chuyện, cô cố ý vặn vẹo chiếc eo thon của mình, bộ ngực đầy đặn gần như muốn gi sát vào mặt Sở Thiên Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cô cút cho tôi

"Cạch", khép Laptop lại, cơ thể Sở Thiên Ngao miễn cưỡng dựa vào lưng ghế, khóe miệng mỉm cười mang theo mấy phần tà mị, đôi mắt thâm thúy thu hẹp lại nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì. Nút áo sơ mi của hắn mở ra mấy cúc, lồng ngực màu đồng cường tráng và rắn chắc, tản ra sức hấp dẫn nam tính chết người.

Gương mặt Lâm Vũ Yên hiện lên vài tia đỏ, theo như cô hiểu, động tác của Sở Thiên Ngao chính là một lời mời trắng trợn! Thời khắc phô bày sự quyến rũ nữ tính của cô đã đến!

Vặn vẹo cặp mông đầy đặn, cô đi dọc theo bàn làm việc rộng rãi hướng về phía Sở Thiên Ngao, mỗi một bước đi, đều vặn vẹo cặp mông, đôi môi khẽ mở ra, đầu lưỡi treu đùa liếm bờ môi hồng nõn của mình. Khoảng cách chỉ có mấy bước, mà cô ta lại dừng tới 10 phút không sai biệt!

Đôi mắt Lâm Vũ Yên say mê nhìn Sở Thiên Ngao, người đàn ông khí khái đẹp trai nhiều tiền như vậy, nếu như có thể câu được, nửa đời sau của cô không cần lo lắng, cũng không cần ở khu ổ chuột đồ nát kia rồi!

Nhưng Sở Thiên Ngao một chút ý tứ chủ động cũng không có! Hắn vẫn tựa lưng vào ghế ngồi với dáng vẻ lười biếng như vậy, khoe miệng mặc dù mang theo nụ cười, nhưng con ngươi tối đen lại lạnh như băng không hề có một chút nhiệt độ!

Lâm Vũ Yên có chút nóng nảy. Cô đặt mông ngồi lên đùi Sở Thiên Ngao, cặp chân mang vớ trong suốt nhẹ nhàng cọ xát lên bắp đùi cứng như đá của hắn, bộ ngực đầy đặn cách một lớp áo cũng không ngừng ma sát vào lồng ngực của Sở Thiên Ngao!

Bàn tay cứng như sắt của Sở Thiên Ngao ôm chặt Lâm Vũ Yên, bàn tay còn lại mang theo lửa nóng và bá đạo hung hăng nhào nặn trước ngực cô!

Cổ họng Lâm Vũ Yên bật ra một tiếng rên kiều ngy, đáy mắt lóe ra vẻ đắc ý.

Cái gì mà Sở đại tổng giám đốc đối với phụ nữ vô cùng bất bẻ a..., cái gì mà Sở đại tổng giám đốc chỉ thích đại minh tinh và xử nữ a..., xem ra đều là nói xạo! Lâm Vũ Yên cô mới chỉ vận vẹo uốn éo vòng eo, đã khiến Sở Thiên Ngao mê mẩn đến đầu óc choáng váng rồi nha!

Vòng cặp chân qua ngối đối diện Sở Thiên Ngao, cặp đùi thon dài như dây mây của Lâm Vũ Yên quấn chặt lên vòng eo cứng rắn của hắn. Trên tầng lầu 27, bên ngoài bức tường thủy tinh là bầu trời rộng lớn, trong suốt và xanh thẳm, Lâm Vũ Yên cô cũng không ngại cùng Sở Thiên Ngao trình diễn một cuộc đại chiến trong phòng làm việc nha!

Lâm Vũ Yên càng không ngừng vận vẹo, đôi tay trắng nõn cũng không ngừng vuốt ve lồng ngực Sở Thiên Ngao. Nhưng! Sở Thiên Ngao vẫn không có bất kỳ phản ứng nào! Lâm Vũ Yên có chút gấp rút, đôi môi đỏ thắm ướt át khẽ sát bên tai Sở Thiên Ngao, lẩm bẩm như khiêu khích: "Thiên Ngao, chẳng lẽ anh không muốn sao?"

Bỗng nhiên, tóc của cô bị một bàn tay cứng như sắt từ phía sau kéo thật chặt, kéo tới nỗi làm da đầu cô đau đớn!

Mở to đôi mắt hoảng sợ, Lâm Vũ Yên nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Sở Thiên Ngao gần trong gang tấc! Mặt của hắn chỉ cách cô có mấy millimet, hơi thở của hắn phun ra khí nóng bỏng khiến cô khẽ run!

Lâm Vũ Yên vừa định mở miệng, ngay lập tức, cô ta đã bị Sở Thiên Ngao xách đứng lên! Ánh mắt hung ác và lạnh khốc của Sở Thiên Ngao nhìn chăm chú vào ánh mắt kinh ngạc của cô, từ trong miệng phun ra một chữ: "Cút!"

Đôi mắt Lâm Vũ Yên càng mở to hơn! Điều gì đang xảy ra? Mọi chuyện sao lại phát triển thành như vậy?

Mới vừa rồi Sở Thiên Ngao không phải đã bị cô câu dẫn đến thần hồn điên đảo rồi sao? Bây giờ tại sao lại kêu cô cút? Cô không nghe lầm chứ?

Nhìn nét mặt ngậy ngốc của Lâm Vũ Yên, Sở Thiên Ngao chán ghét gia tăng sức lực trên tay, ném cô tới chiếc ghế sa lon to!

Lấy từ bàn làm việc ra một tờ chi phiếu mỏng, viết soạn soạn xuống mấy con số, Sở Thiên Ngao đem chi phiếu ném tới trước mặt Lâm Vũ Yên, giọng nói từ tính nhưng nghe vào lại rất lạnh lùng nghiêm khắc: "Cút! Ngay bây giờ! Ngay giờ phút này!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Có Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Vô tình gặp gỡ trong nhà hàng

Khi Mạc Tiểu Hàn vội vã chạy từ trường học tới nhà hàng Prague, thì thời gian giao ca đã trễ khoảng 20 phút.

Đây là công việc làm thuê thứ ba của cô, cũng là công việc có thù lao hậu hĩnh nhất. Nhà hàng Prague là nhà hàng tây cao cấp nhất tại thành phố C, ra vào nơi này đều là những siêu sao và nhân vật nổi tiếng. Cho nên quy định và chế độ làm việc ở đây cũng đặc biệt nghiêm ngặt. Đến trễ ba lần, bị khách phàn nàn một lần, ngay lập tức sẽ bị sa thải.

Hôm nay người chờ cô tới giao ca chính là bạn tốt Cẩm Tâm. Mạc Tiểu Hàn mặc bộ đồng phục màu xanh dương nhạt như một con gió lướt đi, thoáng cái đã tới khu đồ ăn, Cẩm Tâm nhất định chờ rất sốt ruột rồi!

"Cẩm Tâm, xin lỗi! Thật xin lỗi! Hôm nay giáo viên dạy muộn!" Mạc Tiểu Hàn tuôn ra một tràng tiếng xin lỗi.

"Tiểu Hàn, không hề gì, ha ha! Hôm nay tớ lại ước gì là ngày trực của mình!" Cẩm Tâm mang trên mặt vẻ mong đợi cùng kích động, đôi mắt to long lanh chờ đợi.

"Hả? Tại sao? Hôm nay quản lý sẽ phát tiền lì xì à?"

"Không phải!" Cẩm Tâm làm mặt quỷ: "Tiền lì xì so với chuyện này thật sự không quan trọng a! Nghe nói hôm nay tổng giám đốc của Sở thị sẽ tới!"

"Tổng giám đốc Sở thị?" Gương mặt Mạc Tiểu Hàn ngậy ngốc, Sở thị, nghe sao lại quen thuộc như vậy? Gần đây dường như thường xuyên xuất hiện bên tai cô.

Cầm Tâm vươn tay ngắt gương mặt nhỏ nhắn ngậy ngốc của Mạc Tiểu Hàn một cái: "Chính là Sở Thiên Ngao a! Nghe nói hần ta nhiều tiền lại đẹp trai, đối với phụ nữ rất hào phóng! Phụ nữ ái mộ hần ta xếp thành hàng dài, có thể xếp vòng quanh trái đất này một vòng được a!"

"Ha ha, có khoa trương lắm không? Và lại, hần ta nhiều tiền lại đẹp trai, đối với phụ nữ lại hào phóng, rốt cuộc có quan hệ gì với chúng ta?" Mạc Tiểu Hàn không cho là đúng nhún nhún vai, nhanh nhẹn xử lý thực đơn bữa ăn trong tay.

"Nói không chừng có thể đến phiên cậu phục vụ cho Sở Thiên Ngao a? Sau đó Sở đại tổng giám đốc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, vòng eo quyến rũ mất hồn của cậu, đột nhiên bị trúng tiếng sét ái tình, rơi vào tình yêu với cậu, sau đó cưới cậu làm vợ. Tổng giám đốc phu nhân, sau này lái xe Ferrari, đeo nhẫn kim cương 20 Carat, mặc trang phục thời trang Chanel mới nhất tới dùng cơm, cũng đừng làm bộ như không biết tớ a!" Cầm Tâm ra vẻ bộ dáng tội nghiệp, lấy tay lôi kéo cánh tay Mạc Tiểu Hàn lắc lắc.

Mạc Tiểu Hàn nhào tới muốn xé miệng của cô: "Người xấu! Ai cho cậu chèn ép tớ! Cẩn thận tớ đem chuyện xấu của cậu vạch trần ra!"

Hai cô gái bé nhỏ chơi đùa thành một đoàn.

"Tiểu Hàn! Bàn số 12 yêu cầu nước giải khát, mau!" Tiểu Hàn nhìn Cầm Tâm le lưỡi, bụng khay đi tới trước phòng ăn.

Công việc này mặc dù thù lao hậu hĩnh, nhưng rất mệt. Những người tới đây đều có quyền có thể, dĩ nhiên cũng khó phục vụ hơn. Tiểu Hàn mỗi lần tiếp nước mang thức ăn đều rất cẩn thận tỉ mỉ, chỉ sợ có sơ xuất gì, cô không thể mất đi công việc này. Nhà cô còn thiếu một khoản nợ rất lớn.

Trên mặt cô hiện lên nụ cười chuyên nghiệp ngọt ngào, khi nhìn thấy người khách ngồi bàn số 12 thì ngây ngẩn cả người, là nữ minh tinh mới nổi trong thời gian gần đây - Sulia.

Một tháng trước, cô ta còn là một diễn viên không có danh tiếng gì, sau khi đóng vai chính trong một bộ phim nói về tình yêu, đột nhiên nổi tiếng như cồn. Nghe nói sau lưng cô có một tập đoàn lớn hậu thuẫn, cho nên chiến dịch tuyên truyền đều có sức ảnh hưởng rất mạnh mẽ.

Sulia quả thật rất đẹp! Mái tóc dày màu sáng mềm mại buông thả tự nhiên, tôn lên làn da vùng cổ trắng nõn mịn màng đến mê người, trang điểm đậm nhưng tinh tế, khiến ngũ quan của cô trở nên mê hoặc và quyến rũ hơn. Chiếc váy đuôi dài màu trắng, sau lưng xẻ V rất sâu, lộ ra khoảng lưng xinh đẹp nõn nà, thật sự hút hồn người ta.

"Xin chào! Đây là nước giải khát mà cô muốn!" Mạc Tiểu Hàn mỉm cười để ly xuống.

"Cám ơn!" Mặc dù lịch sự không hề bắt bẻ, nhưng giọng nói của Sulia vẫn rất lạnh lùng, căn bản có thể nghe được không phải là thật lòng cảm ơn.

Chiếc điện thoại đặt trên chiếc khăn trải bàn bằng ren màu trắng vang lên, là Vertu, điện thoại di động sang trọng hàng đầu thế giới, trang điểm bên ngoài bằng những viên kim cương đắt giá, toàn cầu chỉ có 200 chiếc, hơn nữa không phải người nào có tiền là cũng có thể mua được.

Tiểu Hàn cảm thấy tò mò, mặc dù Sulia bây giờ là một siêu sao, nhưng dùng cái điện thoại di động này dường như cũng hơi quá, chẳng lẽ sau lưng có kim chủ mua cho cô? Ra tay thật đúng là hào phóng mà!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không có giáo dục

Sulia liếc nhìn màn hình cực lớn, trong nháy mắt trên mặt tràn đầy nụ cười ngọt ngào, dùng ngón tay ngọc thon dài nhấn nút trả lời.

"Darling, anh đi tới đâu rồi? Sao giờ này còn chưa tới! Làm cho người ta ở chỗ này chờ anh, nhằm chán muốn chết a!" Giọng nói của Sulia mềm mại đáng yêu thấm vào đến tận xương, bất luận là người đàn ông nào cũng không kháng cự được.

Mỹ nhân lạnh giá lại có thể trở thành một cô gái nũng nịu như vậy! Thấy sự thay đổi của cô ta, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất tò mò về người gọi điện thoại kia.

"Sao? Kêu em đoán anh đang ở đâu sao? Ghét ghê, người ta làm sao đoán được!" Cái miệng nhỏ nhắn ướt át của Sulia nhất thời vênh lên: "Anh còn chưa lên đường tới đây sao?"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn âm thầm bĩu môi, đôi tình nhân này sao quá nhảm chán và ghê tởm. Haizz, ngôi sao lớn cũng không ngoại lệ!

"Bảo bối, em đối với anh thật không có lòng tin!" Giọng nam bên đầu kia điện thoại trầm thấp lại từ tính.

Ah, không đúng nha? Giọng nói dường như từ phía sau lưng truyền tới. Mạc Tiểu Hàn cùng Sulia đồng thời xoay người lại.

Một dáng người mặc bộ âu phục màu đen rất hợp thời trang hiệu Armani, chiều cao ít nhất 1m88, bộ dáng cao lớn đẹp trai như một vị thần, ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt sâu đen quyến rũ, mặc dù gương mặt mỉm cười, nhưng không che giấu được ánh mắt bén nhọn cùng bá đạo. Đôi chân thon dài thẳng tắp cứ tùy ý đứng như vậy, liền lộ ra một cỗ hơi thở quý tộc bức người.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn có chút hồi hộp, Sở Thiên Ngao nhìn sao nhìn có vẻ quen thuộc?

Nhưng ngay sau đó, cô lắc đầu hủy bỏ ảo giác của mình. Hắn là tổng giám đốc cao cao tại thượng, còn cô chỉ là một nhân vật nhỏ trong một gia đình bình thường, làm sao có thể quen biết hắn đây?

Khóe miệng kéo ra một nụ cười tà ác, Sở Thiên Ngao đi về phía Mạc Tiểu Hàn một bước: "Danh thiếp của tôi cũng không tồi chứ?"

Một cỗ áp lực cực lớn đập vào mặt, Mạc Tiểu Hàn hít sâu một hơi, là hắn? Đó là người đàn ông ngồi trong xe đêm mưa đó! Một cỗ lửa giận lại bùng hực bốc cháy. Bộ ngực nhỏ của cô bởi vì tức giận mà phập phồng, nhưng lại thu hút được ánh nhìn đùa giỡn thoáng qua của người đàn ông.

"Thiên Ngao!" Sulia nũng nịu kêu.

"Hả?" Sở Thiên Ngao mặc dù đáp lại một tiếng, nhưng ánh mắt lại vẫn chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt sắc bén tựa hồ có thể đâm rách bộ đồng phục của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy có chút khó chịu, không khỏi ôm chặt hai cánh tay trước ngực. Cô ghét người đàn ông này! Tự cho mình là đúng! Phách lối bá đạo! Làm giàu bất nhân!

Sở Thiên Ngao vừa xuất hiện ở phòng ăn, liền thu hút không ít ánh mắt, đặc biệt là những cô gái, từng ánh mắt hiện lên sự si mê, háo sắc quá mức, thiếu điều chảy nước miếng! Hướng về phía Sulia chỉ chỉ chỏ chỏ: "Thì ra là Sulia đánh vào Sở Thiên Ngao nha! Khó trách cô ta gần đây nổi tiếng nhanh như vậy! Có tập đoàn Sở thị làm chỗ dựa cho cô ta, muốn không nổi tiếng cũng khó khăn!"

Sulia hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người mang đến cho cô cảm giác thỏa mãn, khi quay đầu lại, phát hiện ánh mắt Sở Thiên Ngao cũng không nhìn đến mình cô! Nhìn theo ánh mắt của Sở Thiên Ngao, cái gì? Hắn cư nhiên lại đang nhìn thẳng vào mặt người phục vụ kia!

Sulia quan sát Mạc Tiểu Hàn từ trên xuống dưới một lần, bộ đồng phục bao quanh cơ thể, căn bản không nhìn ra dáng người như thế nào, nhưng bộ ngực nhất định không thể to bằng mình. Làn da trắng nõn trong suốt, nhưng gương mặt cũng chỉ tính là thanh tú mà thôi, căn bản không phải là người phụ nữ xinh đẹp đến nỗi khiến người ta kinh ngạc!

Trong lòng nhất thời hiện lên một vẻ khinh thường, giọng nói lại càng thêm mềm mại đáng yêu: "Thiên Ngao, anh biết cô phục vụ này sao?"

Cổ ý đem hai từ "Phục vụ" nhấn mạnh, đôi mắt trang điểm tinh tế rực rỡ lộ ra sự khinh miệt sâu đậm, nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Một bạt tai

Nhìn ánh mắt Sulia tràn đầy thù nghịch, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy vị Sở đại tổng giám đốc này thật là một vị thần xui xẻo, chỉ cần gặp phải hắn, liền không có chuyện tốt!

Cô chỉ muốn làm tốt nhiệm vụ của mình, có trên ai ghẹo ai đâu? Tại sao Sulia lại đối với cô như vậy?

Trợn to đôi mắt căm hận nhìn Sở Thiên Ngao một cái, Mạc Tiểu Hàn hướng Su-lia phỉ nhổ quan hệ của mình và Sở Thiên Ngao: "Không không không, tôi không biết Sở đại tổng giám đốc, tôi chưa bao giờ gặp ngài ấy!" Cô mới không muốn cùng người đàn ông này có quan hệ! Tự cao tự đại! Có gì đặc biệt hơn người!

Cặp lông mày trên gương mặt anh tuấn của Sở Thiên Ngao khẽ nhíu lại, tròng mắt sâu đen cũng híp lại về nguy hiểm, phụ nữ trên thế giới này có ai không muốn bỏ dờ thân cận hắn, vậy mà hôm nay Sở Thiên Ngao hắn lại bị người phụ nữ bé nhỏ này ghét bỏ như vậy!

Chẳng lẽ đây là sự đùa giỡn kiểu lật mềm buộc chặt? Sở Thiên Ngao nhìn chăm chú vào đôi mắt trong suốt của Mạc Tiểu Hàn, nhíu mày: "Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy!"

"Tiên sinh, ngài đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu!" Mạc Tiểu Hàn len lén động đậy cơ thể, muốn di chuyển xa khỏi Sở Thiên Ngao. Cơ thể của hắn thực sự quá cao lớn, mang tới cảm giác bị áp bức khiến cô thấy khó thở. Mạc Tiểu Hàn cô ghét nhất đàn ông tự cao tự đại nha!

Sở Thiên Ngao khoanh tay trước ngực, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Mạc Tiểu Hàn rất mờ ám, đột nhiên có hứng thú muốn đùa giỡn với cô. Hắn

dùng thân hình cao lớn thân nhiên chặn đường đi của Mạc Tiểu Hàn: "Nghe không hiểu hả? Vậy làm sao cô biết tôi họ sở?"

Ai thèm quân anh họ Sở hay họ Vương a! Ra chỗ khác nhanh lên không cần cản trở tôi đi làm kiếm tiền! Mạc Tiểu Hàn thiếu chút nữa bật thốt lên. Trong lòng nói thầm, ánh mắt lại nhu thuận rũ xuống, ra về bộ dáng vô tội. Chỉ mong Sở Thiên Ngao mau cùng Sulia anh anh em em, mà đừng trên cọt cô nữa!

Cảm nhận được Sở Thiên Ngao khác thường, ý niệm muốn hấp dẫn ánh mắt của Sở Thiên Ngao của Sulia càng thêm mãnh liệt. cô không thể nhận được mình ngồi ở nơi này, nhưng Sở Thiên Ngao lại hứng thú với người phụ nữ khác! Hơn nữa, còn là một nữ phục vụ bàn!

"Phục vụ, không thấy cái ly không của tôi sao?" Sulia chỉ chỉ ly không của mình, ánh mắt kiêu ngạo quan sát Mạc Tiểu Hàn, cuối cùng tầm mắt rơi vào đôi giày thể thao giặt nhiều lần đã muốn rách nát của cô.

Nghe Sulia gọi, Mạc Tiểu Hàn vội vàng cầm bình nước tính rót cho cô ta. Cô là phục vụ, tiếp đãi khách là công việc chính của cô. Mặc dù người khách này nhìn cô tràn đầy thù địch và xem thường.

Trước cái nhìn soi mói của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy động tác của mình trở nên cứng ngắc. Người đàn ông đáng chết này, nhìn cái gì vậy! Chưa có xem qua phục vụ rót nước cho khách sao?

Tay chân cứng ngắc rót nước vào ly cho Sulia xong, Mạc Tiểu Hàn rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, một lát nhất định cô phải cùng Tiểu Tinh đổi bàn, cô không muốn lại bàn này phục vụ nữa!

Vừa mới quay người muốn đi, giọng nói lạnh lùng của Sulia vang lên: "Đưa cái ly cho tôi!"

Mạc Tiểu Hàn thận trọng đem cái ly đưa cho sulia, còn chưa kịp buông tay, cái ly đã bị Sulia cố ý kéo, rơi xuống đất vỡ nát!

"Bụp!" Một bạt tai vang lên lạnh lạnh, nụ cười trên mặt Sulia biến mất trong nháy mắt, giờ tay lên tát cho Mạc Tiểu Hàn một cái!

"Cô phục vụ khách như vậy sao? Váy của tôi bị cô làm dơ rồi!"

"Cô có biết chiếc váy này của tôi đắt như thế nào không? Cô làm ở đây ba năm cũng đền không nổi!"

Đột nhiên bị một bạt tai khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức ngây dại!

Sulia kéo cánh tay Sở Thiên Ngao, làm nũng nói: "Thiên Ngao, anh xem cô ta đi, làm dơ váy người ta rồi! Một lát anh dẫn em đi mua váy mới đi!"

Sở Thiên Ngao thân nhiên nhìn Sulia một cái, ánh mắt sâu đen khê lóe một tia ánh sáng khiến Sulia không hiểu.

Sulia có chút luống cuống, Sở Thiên Ngao hôm nay quá khác thường, chẳng lẽ người nữ phục vụ này thật sự có chỗ nào đặc biệt, khiến trong lòng hắn nảy sinh hứng thú?

Không được, cô không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra! Cô mới là tình nhân mới của Sở Thiên Ngao, ghế cô ngồi còn chưa có ngòai ầm chỗ a! Làm sao có thể để cho con bé phục vụ bàn này đoạt trước được!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đường cùng phản kích

Trong mắt Sulia lóe lên tia sáng nham hiểm, gương mặt lạnh lùng kiêu ngạo liếc Mạc Tiểu Hàn: "Cô thật là to gan, đã làm dơ trang phục của khách, vậy mà ngay cả một lời nói xin lỗi cũng không thốt ra được?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn đỏ lên, hai tay nắm lại thật chặt, cứng rắn nhìn Sulia.

Sulia vốn muốn ở trước mặt Sở Thiên Ngao chèn ép Mạc Tiểu Hàn, không ngờ người phụ nữ này lại không chịu thua nhìn thẳng vào mắt cô ta, quả thật không đem cô để vào trong mắt! Trong lòng càng thêm tức giận, mạnh mẽ vỗ bàn một cái: "Gọi quản lý nhà hàng của các cô lại đây!"

Hành động của Sulia làm kinh động những người khách khác trong nhà hàng, khiến họ nhao nhao hướng những ánh mắt tò mò về phía này.

Sở Thiên Ngao vẫn nhàn nhã khoanh tay trước ngực, đôi chân dài đứng vững về nhàn rồi, giống như đang đợi xem một vở kịch hay.

Tính khí Mạc Tiểu Hàn hẳn đã từng biết, căn bản là một con nhím nhỏ, hiện tại ồn ào như vậy, nhất định cô sẽ cùng Sulia tranh cãi ầm ĩ một hồi, sau đó sẽ phui tay chạy lấy người chứ?

Khách trong nhà hàng Prague không giàu cũng quý, yêu cầu đối với phục vụ cũng rất cao, nếu bị khách khiếu nại sẽ bị lập tức đuổi việc.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi tái tái nhợt, công việc này được trả lương cao nhất trong ba công việc cô đang làm, nếu như bị đuổi việc, tiền thuốc thang của bà sẽ như thế nào? Khóe miệng gần như bị cắn đến chảy máu, Mạc Tiểu Hàn khó khăn lên tiếng: "Thật xin lỗi, là do tôi phục vụ không chu đáo. Xin cô tha thứ."

Đôi lông mày rậm của Sở Thiên Ngao nhướng lên, nhìn Mạc Tiểu Hàn ăn nói khép nép có vẻ kinh ngạc.

"Tha thứ? Được! Bộ trang phục của tôi hơn bốn vạn đồng, cô bồi thường cho tôi một cái đi!" Sulia đắc ý liếc sang phía Sở Thiên Ngao. Nữ phục vụ này chỉ là một con vịt con xấu xí, sao có thể so với Su-lia cô được!

Bồi thường cho cô ta một chiếc váy hơn bốn vạn? Đôi mắt trong suốt của Mạc Tiểu Hàn ngay lập tức trừng lớn! Tâm địa của người phụ nữ này cũng quá đen tối đi! Cũng chỉ là văng lên vài giọt nước giải khát mà thôi, lại muốn cô bồi thường nguyên một chiếc váy khác? Ly nước là do chính cô ta cố tình làm rơi đấy chứ!

Ánh mắt nghiền ngẫm của Sở Thiên Ngao càng sâu, trò đùa có vẻ càng ngày càng hay, hẳn cũng muốn xem cô gái bé nhỏ này đối phó thế nào khi Sulia cố tình gây khó khăn cho cô.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt đùa cợt của Sở Thiên Ngao, nỗi uất ức trong lòng cùng sự ôn tồn nhã nhặn của Mạc Tiểu Hàn đột nhiên biến thành lửa giận ngập trời!

Những người có tiền có thế này, thích gây khó khăn cho người có xuất thân bình thường như cô đúng không! Được! Vậy cũng đừng trách tôi không khách khí!

Mạc Tiểu Hàn nắm chặt nắm tay, trên mặt cũng không còn sự khiêm tốn và áy náy vừa rồi, giọng nói trong sáng mà kiên định: "Thưa cô Su-lia, tôi có thể bồi thường cho cô một cái váy mới giống như vậy!"

Cái gì? Sở Thiên Ngao và Sulia cũng lấy làm kinh hãi, nhìn đôi giày thể thao cũ rách trên chân của người phụ nữ bé nhỏ này cũng biết cô là một sinh viên nghèo, cái váy hơn bốn vạn, cô lại dám nói mình sẽ bồi thường?

Thấy Sở Thiên Ngao và Sulia không che giấu được vẻ kinh ngạc, âm điệu của Mạc Tiểu Hàn cao lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to lóe một tia thông minh: "Nếu tôi bồi thường cho cô một cái váy mới, vậy cái váy dơ này sẽ thuộc về tôi đúng không?"

"Ừm, dĩ nhiên thuộc về cô" Sulia hoàn toàn không biết rõ tình hình rồi, cô gái nghịch ngợm này đang làm trò quỷ gì đó!

Khóe miệng Sở Thiên Ngao khẽ nhếch lên, một nụ cười thấu hiểu thoáng hiện trên mặt, ánh mắt thâm thúy cũng để lộ ra mấy phần tán thưởng. Không nhìn ra, cô gái bé nhỏ này, mặc dù tính khí bướng bỉnh, nhưng vẫn rất nhanh trí đấy!

"Tốt lắm, vậy bây giờ cô liền đem cái này bán váy còi ra cho tôi!" giọng nói của Mạc Tiểu Hàn rất mạnh mẽ.

"Cái gì? Tôi. Cô. !" Sulia giờ mới hiểu được mình rơi vào bẫy của Mạc Tiểu Hàn, ngón tay chỉ chỉ Mạc Tiểu Hàn, giận đến nỗi nói không ra lời!

"Thiên Ngao, cô ta coi thường em!" Sulia cong miệng lên, bộ dáng có vẻ uất ức, tiến sát vào trong ngực Sở Thiên Ngao, một tay chỉ Mạc Tiểu Hàn, một tay khác đung đưa cánh tay Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, anh nói đi! Anh xem, em bị người ta ức hiếp quá mức rồi kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi không liên quan!

Ánh mắt của mọi người trong nhà hàng dồn hết về phía này.

"Đủ rồi!" Giọng nam trầm trầm lạnh lùng ngăn trở Sulia lại nhai không ngừng.

Đôi mắt như có nước của Sulia trong phút chốc trở nên tuyệt vọng, trước kia cũng đã từng xảy ra những chuyện như vậy, nhưng cho tới bây giờ Sở Thiên Ngao cũng chưa hề ngăn cản cô. Cô là tình nhân được sủng ái nhất trong số những tình nhân của Sở Thiên Ngao, nhưng hôm nay, vì một nữ phục vụ nghèo nàn này, Thiên Ngao lại sẵn giọng với cô!

"Thiên Ngao, anh" Sulia vẫn chưa từ bỏ ý định, kéo chặt cánh tay Sở Thiên Ngao.

Ánh mắt thâm trầm của Sở Thiên Ngao mang theo ý cười khó đoán nhìn Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cả người rét run, chỉ muốn nhanh chóng rời nơi này đi thôi. Người đàn ông này quá nguy hiểm, không khí chung quanh hắn quá đè nén —— dù trên mặt hắn mang theo nụ cười, nhưng nhiệt độ toàn thân lại lạnh như băng.

Đôi chân dài muốn ngăn cũng không ngăn được của Sở Thiên Ngao vừa vặn ngăn chặn đường đi của cô.

"Sở tổng giám đốc, phiên ngài đứng sang một bên, tôi phải đi làm việc rồi." Mạc Tiểu Hàn nở một nụ cười nghề nghiệp, lễ phép nói. Nhưng trong mắt lại không có một chút nhún nhường.

Bỗng nhiên, cảm của cô bị bàn tay đầy sức mạnh của Sở Thiên Ngao chiếm lấy! TMD, lại động tác này! Cảm giác đau đớn quen thuộc như thế, trong cơn mưa đêm đó, hắn cũng không chút thương tiếc siết chặt cảm của cô như vậy khiến cảm của cô bầm tím tới mấy ngày!

Mạc Tiểu Hàn đau đến nỗi phải hít sâu một hơi, trong lòng lửa giận ngập trời, người nghèo nên dễ bị ức hiếp sao? Cô đảm nhiệm công việc phục vụ bàn của mình, dựa vào cái gì mà bị người ta si nhục và coi thường?

Đôi mắt to trong sáng lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu đen của Sở Thiên Ngao.

"Buông tay!" Giọng nói bình tĩnh không mang theo một chút tình cảm nào.

"Cô bé, cô ra lệnh cho tôi sao?" Bàn tay của Sở Thiên Ngao gia tăng sức mạnh, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn dù đau đến tái nhợt cũng không cầu xin tha thứ, trong lòng hắn cũng lan tràn vài tia tức giận, người phụ nữ này, cho tới bây giờ cũng không biết chịu thua sao? Nhất định phải quật cường như vậy sao? Phụ nữ phải ngoan ngoãn một chút mới đáng yêu!

"Tôi nhắc lại lần nữa, buông tay ra!" Mạc Tiểu Hàn cố gắng ản nhẫn, sự kiên nhẫn của cô sắp quá mức chịu đựng rồi.

"Vậy sao? Cô không được quên, tôi là của khách của cô, nói chuyện với tôi, tốt nhất nên lịch sự một chút." Giọng nói của Sở Thiên Ngao kiêu căng thối tới đỉnh đầu cô, mà sức lực trên bàn tay cũng không giảm bớt chút nào!

Mạc Tiểu Hàn cảm giác cảm của mình sắp bị bóp vỡ nát rồi!

Một chút nhẫn nại cuối cùng cũng bị vỡ tung, Mạc Tiểu Hàn nâng đầu gối lên, dùng hết sức mạnh toàn thân thúc mạnh vào giữa hai chân của Sở Thiên Ngao!

"Á....!" Sở Thiên Ngao hít sâu một hơi, ánh mắt khó có thể tin nhìn Mạc Tiểu Hàn! Lại có người dám đá vào điểm chí mạng của Sở Thiên Ngao hắn!

Mạc Tiểu Hàn nhân cơ hội tránh thoát bàn tay ma quỷ của Sở Thiên Ngao, nhanh chóng lui về phía sau đến vị trí an toàn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười thắng lợi: "Sở tổng giám đốc, quên nói cho ngài biết, tôi học tới đai đen Taekwondo!"

Khuôn mặt đẹp trai của Sở Thiên Ngao trở nên u ám, trong ánh mắt tối đen tràn đầy sự tức giận. Mạc Tiểu Hàn không cảm được rung mình một cái.

"Thiên Ngao!" Sulia hét lên một tiếng, nhào lên muốn tát vào mặt của Mạc Tiểu Hàn: "Người phụ nữ đề tiện này, sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế! Tôi sẽ nói với quản lý của cô sa thải cô!"

Mạc Tiểu Hàn khẽ cười một tiếng, nhanh nhẹn cời chiếc tạp dề viền ren xuống, ném lên trên bàn. Trong lòng vui sướng vỗ vỗ tay: "Cứ tự nhiên! Bây giờ tôi không làm nữa! Tôi nghỉ việc!"

Quay đầu nhìn Sở Thiên Ngao ném ra một nụ cười khiêu khích, thừa dịp Sulia đang quán lấy Sở Thiên Ngao hỏi han ân cần, vội vàng chạy ra đường. Nếu như bị Sở Thiên Ngao bắt được, cảm của cô nhất định sẽ bể nát!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Gặp lại bạn học cũ

Lao ra cửa chính của nhà hàng, Mạc Tiểu Hàn mới thở dài một hơi. May nhờ mình thường luyện tập chạy đường dài, nếu không bị người đàn ông bá đạo này bắt được, chắc chắn sẽ rất thảm! Chắc chắn sẽ không có trái cây ngon để ăn.

Làn gió đêm mát rượi thổi vào người, mát mẻ mà thoải mái. Mạc Tiểu Hàn hít một hơi thật sâu không khí trong lành vào lồng ngực, trái tim đập liên hồi cũng bắt đầu đập bình tĩnh lại. Đã bao lâu cô chưa thưởng thức cảnh đẹp của thành phố về đêm rồi nhỉ? Cô cũng nhớ không rõ rồi.

Kể từ khi cha cô Mạc Bạch Thạch ngã bệnh nằm trên giường tới nay, cô vẫn thường xuyên mệt mỏi, ban ngày đi học, buổi tối lại tranh thủ làm việc ở ba

noi, thường là gần sáng mới về đến nhà.

Nghĩ đến cha, Mạc Tiểu Hàn lại tràn đầy ân hận. Mạc Tiểu Hàn, tại sao mi lại kích động như vậy! Tại sao lại chấp nhặt với loại phụ nữ như thế!

Công việc ở nhà hàng Prague thù lao rất hậu hĩnh, tại sao người khác chỉ gây chút khó khăn cho mi, mi lại dễ dàng từ bỏ như vậy!

Tiền thuốc men của cha phải làm thế nào? Mẹ ghê Lâm Thiên đã bí mật tìm lối thoát cho mình rồi. Người chị Lâm Vũ Yên làm người mẫu mặc dù tiền lương rất cao, nhưng chị ấy tiêu tiền cũng rất hoang phí, tiền kiếm được bản thân cũng không đủ tiêu. Tất cả áp lực kinh tế, đều chỉ có thể do một mình Mạc Tiểu Hàn gánh vác.

Nhưng bây giờ, cô lại bị mất việc!

Đều do Sở Thiên Ngao chết tiết kia! Cái gì mà tổng giám đốc! Thật là không có phẩm hạnh mà! Quen biết với một phụ nữ nông cạn như vậy! Hắn quả thật chỉ là một con heo kiêu ngạo mà thôi!

Mạc Tiểu Hàn cau mày đau khổ, trong lòng không ngừng nguyên rủa Sở Thiên Ngao.

Haizz, hiện tại cô cần phải tìm thêm một công việc khác, nếu không căn bản không ứng phó được tiền thuốc men mỗi ngày của cha. Mạc Tiểu Hàn hết nhìn đông tới nhìn tây, hy vọng có thể nhìn thấy thông báo tuyển người làm trên tường một ngôi nhà nào đấy.

Đột nhiên, đôi mắt trong veo của cô bỗng nhiên tròn to!

Một chiếc xe hơi màu đen dừng bên cạnh, cửa sổ xe mở ra, một người đàn ông tuổi còn trẻ ngồi ở vị trí tài xế, áo sơ mi trắng, khuôn mặt anh tuấn nho nhã, một đôi mắt sáng ngời mà thâm trầm đang chuyên chú nhìn đèn đường giao thông. Ngón tay thon dài gác trên cửa sổ xe, trắng nõn mà sạch sẽ.

Cả người Mạc Tiểu Hàn run rẩy, nước mắt không kiểm soát được lăn dài xuống má, bàn tay gắt gao che miệng của mình, không để cho tiếng khóc bật ra.

Là anh ấy! Là Thân Hạo Khiêm, học trưởng của cô thời đại học! Tại sao anh ấy lại ở đây? Sau khi cha cô bị phá sản, vì trốn tránh chủ nợ, họ dắt díu nhau đến thành phố C, điện thoại di động của cô lại bị mất, từ đó mất liên lạc với anh. Tại sao anh ấy lại xuất hiện ở thành phố C?

Mạc Tiểu Hàn cảm giác tim mình như ngừng đập, ngoác nhìn người đàn ông trong xe. Một lúc lâu sau, cô hồi phục lại tinh thần, điên cuồng chạy về phía chiếc xe kia.

Sau đó, đèn xanh sáng lên, chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lăn bánh, lao vút đi như một mũi tên.

"Học trưởng Hạo! Chờ em một chút! Học trưởng Hạo!" Mạc Tiểu Hàn bắt chước ánh mắt khác ngạc nhiên của người đi đường, liều mạng đuổi theo chiếc xe hơi, vẫy vẫy đôi tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy nước mắt.

Từ khi chuyển nhà đã tròn ba năm, kể từ đó cô không gặp lại anh nữa.

Thân Hạo Khiêm, bộ dáng của anh ấy vẫn như thế, anh tuấn nho nhã, vẫn như năm đó. Mấy năm nay, anh ấy sống có tốt không?

Anh đường đường là con trai duy nhất của thị trưởng Thân, nhưng đã từng rất tốt với một cô gái có gia cảnh sa sút như cô.

Tốt vô cùng, tốt như vậy.

Anh đã từng rất tốt. Rất tốt.

Trên con đường rực rỡ ánh đèn phút chốc mất đi màu sắc, Mạc Tiểu Hàn mặc cho nước mắt lăn dài trên má, bước chân phiêu du như đang đi trên mây, từng bước từng bước rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Có bạn trai sao

Trong chiếc xe Lamborghini, Sở Thiên Ngao lạnh lùng nhìn màn bi kịch đang diễn ra trên đường. Mạc Tiểu Hàn đuổi theo chiếc xe hơi màu đen kêu gào, vẻ mặt tê tâm liệt phế khiến cho hắn vô cùng hiếu kỳ.

Chiếc xe Lamborghini tăng tốc độ, đuổi theo chiếc xe hơi màu đen trước mặt, nghiêng đầu lạnh lùng thoáng nhìn, ánh đèn quá mờ, nhìn không rõ ràng, chỉ có thể loáng thoáng thấy ngồi trong xe là một người đàn ông, bộ dáng lịch sự nhã nhặn.

Sao? Mạc Tiểu Hàn thích người đàn ông như vậy sao? Không hiểu sao trong lòng của Sở Thiên Ngao có chút không thoải mái. Mạc Tiểu Hàn có quan hệ như thế nào với người đàn ông đó?

Khỏe môi lạnh lùng khẽ mím lại, nhấn ga, chiếc xe Lamborghini trong nháy mắt bỏ rơi chiếc xe màu đen rất xa.

Cảm thấy có chút bức bối, Sở Thiên Ngao quay kiếng xe xuống, làn gió đêm mát mẻ thổi vào. Bất ngờ điện thoại trên xe vang lên.

"Thiên Ngao, em xin lỗi, về sau em sẽ không bao giờ làm như thế nữa. Tha thứ cho em đi!" Trong điện thoại, giọng nói mềm mại đáng yêu của Sulia tràn đầy ủy khuất và áy náy.

Sở Thiên Ngao chau mày. Người phụ nữ này đã đến lúc loại bỏ rồi.

"Thiên Ngao, sao anh không nói gì hết? Đừng nóng giận, tôi nay anh ở biệt thự trên núi kia sao? Em sẽ tới với anh, nhất định em sẽ phục vụ anh tốt nhất. . . ." Sulia cố ý dùng giọng nói thì thầm mập mờ treu đùa. Đối với công phu trên giường của mình, cô vô cùng có lòng tin. Các kiểu kỹ năng, mọi thứ cô đều tinh thông!

"Đem chìa khóa biệt thự giao cho bác Vương. Về sau, không cho đến gần nơi ở của tôi nữa bước." Sở Thiên Ngao nhàn nhạt nói, giọng điệu mang theo vẻ uy nghiêm không thể tha thứ và không cho kháng cự, lạnh lùng và kiêu ngạo như một ác ma tàn nhẫn nhất.

"Thiên Ngao! Sao anh có thể như vậy vô tình! Em yêu anh, em thật lòng yêu anh a!" Sulia cảm thấy tình thế không tốt, nôn nóng đến độ khóc lên. Dù sao, kim chủ có quyền có thể, ra tay hào phóng rộng rãi như vậy tìm thấy ở đâu được nha!

"Chỉ phiếu năm trăm vạn, một biệt thự 200m2 gần bờ biển, một chiếc xe Porsche kiểu mới nhất." Ngữ điệu của Sở Thiên Ngao có một tia không nhẫn nại, hàng lông mày tuấn tú cũng khẽ nhíu lại. Hắn ghét những người phụ nữ dây dưa không dứt.

"Thiên Ngao. Em. Được. Em hiểu rồi." Ban đầu dự định dây dưa quấy rầy một chút, cố tìm kiếm chút lợi lộc. Không ngờ Sở Thiên Ngao quả nhiên ra tay rất xa xỉ, xem như cô đây kiếm được món hời rồi! Cả đời này không phải lo lắng đến chuyện cơm áo gạo tiền nữa!

Khó trách tất cả những người phụ nữ đều tranh nhau chen lên trước, muốn được leo lên giường của hắn, hắn không chỉ có đẹp trai giàu có, mà công phu trên giường có thể khiến cho phụ nữ khát vọng như điên, hơn nữa còn rất hào phóng! Những phụ nữ đã từng theo hắn, đều không ngoại lệ, đều được quà tặng rất hậu hĩnh.

Hắn đúng là người đàn ông khiến phụ nữ không thể kháng cự, người đàn ông suốt đời khó có thể quên.

Điện thoại trên xe lại vang lên lần nữa.

"Tổng giám đốc, những điều ngài cần tôi thăm dò đã có. Mạc Tiểu Hàn, mười chín tuổi, cao 1m61, cân nặng 43 kg, là sinh viên năm thứ hai của đại học T, ba của cô ấy là Mạc Bạch Thạch, trước kia là tổng giám đốc của công ty châu báu Tinh Xán, sau đó công ty Tinh Xán phá sản, Mạc Bạch Thạch cũng bị bệnh không dậy nổi, cả nhà bí mật dời đến thành phố C trốn nợ." Dư Phong cung kính nói.

"Trốn nợ?" Ánh mắt tối đen của Sở Thiên Ngao hiện ra một tia lửa nhỏ.

"Đúng vậy, tổng giám đốc. Theo như tôi điều tra, Mạc Tiểu Hàn hiện tại làm thêm ở ba nơi, chính là vì giúp ba cô ấy trả nợ."

Khỏe môi lạnh bạc và sắc bén của Sở Thiên Ngao mím lại: "Cô ấy có bạn trai chưa?"

"A, chuyện này chưa nghe nói qua. Từ khi nhập học tới giờ cô ấy bạn đi làm thêm nên không có thời gian quen biết bạn trai."

"Thông báo cho tất cả chủ nợ của công ty châu báu Tinh Xán địa chỉ của Mạc Bạch Thạch hiện tại."

"Dạ, tổng giám đốc."

"Thông báo cho các ngân hàng và các hiệu cầm đồ, không chấp nhận cho vay hoặc cầm bất cứ đồ vật nào của Mạc gia."

"Dạ, tổng giám đốc."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trạm xe buýt

Mạc Tiểu Hàn trải qua một giấc mơ, trong mơ, cô lại trở về cố hương, trong khuôn viên trường trung học, áo sơ mi trắng của học trưởng Hạo dưới ánh mặt trời lại chói mắt như vậy, vóc người cao và thẳng, rất kiêu ngạo. Hàm răng trắng đều đặn, nụ cười rực rỡ, nói với cô: "Tiểu Hàn, chạy mau, bị muộn rồi á!"

Giật mình tỉnh lại, đã gần 7:30 rồi, sáng hôm nay cô còn phải đến lớp, từ nhà chạy tới trường học gần 20 phút, nếu không nhanh chóng, thật sự sẽ trễ học!

Mạc Tiểu Hàn lấy tốc độ ánh sáng bật dậy khỏi giường, đánh răng rửa mặt, mặc một chiếc váy vải xanh đã giặt đến bạc trắng, xách cặp chạy tới trường học. Vì để tiết kiệm được tiền thuê nhà, cô chấp nhận sống trong khu ổ chuột này.

Người chờ ở trạm xe buýt đã xếp thành một hàng thật dài. Mạc Tiểu Hàn thở dài, đứng ở sau cùng. Bỗng nhiên lại nhớ tới trong giấc mơ học trưởng Hạo có nói: "Tiểu Hàn, chạy mau, bị muộn rồi á!"

Đúng vậy a, kể từ khi cha cô kinh doanh bị phá sản, cuộc đời của cô vẫn chạy không ngừng. Chạy mau chạy mau! Bất luận làm cái gì, đều phải dùng hết sức lực toàn thân.

Cô chọn tất cả các môn học tự chọn, sau khi học xong còn phải làm thêm ba công việc nữa, cô mệt đến sức cùng lực kiệt cũng không dám nghỉ ngơi. Cô đã không còn là thiên kim tiểu thư của nhà họ Mạc được mọi người hâm mộ nữa, chỉ có không ngừng chạy, mới không bị gánh nặng sinh tồn ép ẹp.

Học trưởng Hạo, nếu như gặp mặt lại, anh còn có thể nhận ra em không?

Từ đáy lòng Mạc Tiểu Hàn dâng lên tiếng thì thầm nói nhỏ. Đôi mắt trong vắt bị che phủ một tầng hơi nước thật mỏng. Học trưởng Hạo của cô còn nhớ tới cô sao?

Lắc lắc mái tóc, đem những cảm xúc đau thương chôn chặt vào chỗ sâu nhất của tâm hồn, Mạc Tiểu Hàn tự nói với mình, không thể yếu đuối như thế được. Cha đang còn ngã bệnh nằm ở trên giường, không cho phép cô có một chút yếu đuối nào!

Xe buýt vẫn chưa tới, Mạc Tiểu Hàn vội đến độ đậm đậm chân. Hai tiết học sáng nay vô cùng quan trọng, nghe nói giáo viên mời một sinh viên mà mình yêu quý nhất tới, hệ thống lại những tin tức cần thiết cho việc thực hành của các cô, đây là cơ hội hiếm có, sao có thể tới trễ được!

"Tích. . . ." Có tiếng còi xe vang lên. A, có thể cản đường của người ta, Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng xê dịch vị trí một chút, mắt vẫn chăm chú nhìn hướng xe buýt sẽ đi tới.

"Tích. . . ." Tiếng còi xe lại vang lên một lần nữa. Mạc Tiểu Hàn hơi nhíu mày, nhìn vị trí dưới chân mình, không cản trở đường của người khác nha, hơn nữa đây là trạm xe buýt, xe riêng tại sao có thể chạy ở đây? Không thêm để ý nhón chân lên, trong lòng vội vàng đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, chỉ ngóng trông bóng dáng xe buýt xuất hiện nhanh một chút.

"Tích. . . ." Tiếng còi xe vẫn kiên nhẫn vang lên, "Có xe thì hay lắm sao?!" Nói thầm trong lòng một câu, Mạc Tiểu Hàn không thể kiên nhẫn được nữa bèn quay đầu lại: "Tích cái gì mà tích! Tôi vốn không ngăn trở đường của người khác nha!"

Cánh cửa xe Lamborghini chậm rãi trượt xuống, Sở Thiên Ngạo một tay cầm tay lái, một tay rảnh rang đặt trên cửa sổ xe. Hai mắt lóe sáng, khoe miệng mỉm cười bốn cột.

Mạc Tiểu Hàn ngây người khoảng ba giây đồng hồ, sau đó phản ứng ngay lập tức. Cư xử với người đáng ghét, biện pháp tốt nhất chính là lờ đi!

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Mạc Tiểu Hàn trực tiếp xem Sở Thiên Ngạo như không khí! Tiếp tục đứng vào hàng người chờ, đợi xe buýt của cô tới. Ngay cả ánh mắt dư thừa từ đầu đến cuối cũng không liếc qua Sở Thiên Ngạo.

Hàng lông mày đen rậm của Sở Thiên Ngạo nhíu lại vẻ nguy hiểm. Người phụ nữ nhỏ bé này lại không thêm nhìn hấn! Chưa từng có người nào dám cư xử với hấn như vậy! Cô cần phải được dạy dỗ lại cho tốt!

Lái xe đến bên cạnh cô, trực tiếp mở cửa xe bên ghế lái phụ ra, giọng nói của Sở Thiên Ngạo lạnh lùng: "Mạc Tiểu Hàn, lên xe!"

"?" Tại sao hấn biết tên của cô? Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc quay đầu lại, trong đôi mắt trong suốt tràn ngập sự tò mò.

Giữa những tia nắng ban mai, đôi mắt đen nhánh trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của sáng long lanh, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng và mềm mại của cô vì kinh ngạc mà khê hé mở, giống hệt như một cô bé ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thả tôi xuống xe

Người phụ nữ bé nhỏ này, thật giống như một đốm hồ trong suốt, trong lòng nghĩ cái gì đều viết toàn bộ lên trên mặt rồi!

Ánh mắt Sở Thiên Ngao không khỏi mang theo ý cười. Chau mày: "Mạc Tiểu Hàn, nếu cô không lên, sẽ tới trễ!"

"Cái gì?" Đôi mắt như có nước của Mạc Tiểu Hàn lập tức trừng lớn! Hắn, hắn làm sao biết cô sẽ tới trễ!

Về mặt Mạc Tiểu Hàn khiến tâm trạng Sở Thiên Ngao thật tốt, nhỏ giọng cười một tiếng, cánh tay dài duỗi ra một cái, trực tiếp kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong xe.

"Này, anh làm gì đấy! Anh buông tôi ra!" Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức liều mạng giãy giụa.

"Xụi!" Sở Thiên Ngao không nói câu nào đeo dây nịt an toàn cho cô, nhấn ga một cái, chiếc xe Lamborghini lao đi như tên bắn.

"Anh bị thần kinh à! Anh thả tôi xuống!" Mạc Tiểu Hàn tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, giậm dừ gào to!

Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng nhún nhún vai: "Không phải cô muốn nhanh chóng tới trường sao? Vừa đúng lúc tôi tiện đường, đưa cô đi một đoạn."

"Ai mà thèm anh đưa! Mau thả tôi xuống xe, nếu không tôi nhảy xuống đó!" Mạc Tiểu Hàn muốn cởi dây nịt an toàn ra, người đàn ông này đang mưu tính cái gì! Vậy mà lại dùng sức mạnh với cô! Mạc Tiểu Hàn cô từ trước tới giờ rất khinh bỉ những người đàn ông cậy mạnh mà bắt nạt phụ nữ!

Nhưng cái dây nịt đáng chết này! Cô làm thế nào cũng không tìm được cái nút!

Nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn như phát điên, Sở Thiên Ngao nhếch khóe môi lên: "Đừng có phí công! Chiếc xe này tôi đã thay đổi lại, ngoại trừ tôi ra, không ai có thể mở được dây nịt an toàn!"

"Anh. Biến thái!" Mạc Tiểu Hàn tuyệt nhiên lười nói nhảm với nhà người. Dứt khoát dựa người vào chiếc ghế rộng rãi thoải mái. Đã có tài xế miễn phí, nếu như đâu không lại, vậy không bằng hưởng thụ vẫn hơn!

"Phía đông đường La Bàn, trước tòa nhà Quang Hoa, đại học T." Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại sai khiến Sở Thiên Ngao. Một quá, tối hôm qua nằm mơ cả đêm ngủ không ngon giấc, mí mắt trở nên nặng trĩu.

"." Đến phiên Sở Thiên Ngao hết chỗ nói. Này. Này. , người phụ nữ này thay đổi quá nhanh chóng đi, mới vừa rồi còn chết sống không chịu ngồi xe của hắn, cư nhiên bây giờ bắt đầu coi hắn là tài xế mà sai khiến!

"Sao? Không phải tốt bụng muốn đưa tôi đi học sao?" Mạc Tiểu Hàn mở con mắt bên trái ra nhìn Sở Thiên Ngao — Cô thật sự rất buồn ngủ, có thể mở một con mắt liền chẳng muốn mở con mắt thứ hai.

"Ha ha." Từ trong kính chiếu hậu liếc thấy biểu tình của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao rốt cuộc không nhịn được cười lớn.

"Mạc Tiểu Hàn, cô có biết bây giờ bộ dạng của cô rất đáng sợ hay không?"

"Không quen nhìn sao? Vậy thả tôi xuống xe!" Mạc Tiểu Hàn ngay lập tức lại nhe răng đắp chất.

"Đường cao tốc, không thể dừng xe." Sở Thiên Ngao nhàn nhạt ném ra một câu, không thèm quan tâm tới phản ứng của Mạc Tiểu Hàn. Lát nữa tới giờ học ở đại học T, hắn muốn nhớ lại bài giảng ở trong đầu một lần nữa.

Nhất thời trong xe trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Xe chạy rất êm, gần như không cảm thấy bất kỳ chấn động nào. Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại, mí mắt nặng nề, nhưng làm sao cũng không ngủ được. Những hình ảnh lộn xộn trong mơ lại hiện lên trong tâm trí cô.

Mùa xuân năm ấy, trong sân bóng của trường, Thân Hạo Khiêm mặc bộ quần áo số 3 đang chơi bóng, nhìn về phía Mạc Tiểu Hàn vừa đi ngang qua nhoen miệng cười, giữa trời đất đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại một nụ cười chói sáng.

Dưới ánh đèn tự học buổi tối, Thân Hạo Khiêm từ phía sau đi tới, nhẹ nhàng vỗ vào vai của cô: "Tiểu Hàn, không được phép để lưng gù a!" Trước kia Mạc Tiểu Hàn hơi gù lưng, sau khi Thân Hạo Khiêm thường xuyên nhắc nhở, lưng của cô luôn thẳng tắp. Cho dù công ty của cha bị phá sản, cô mặc quần áo cũ rách bị người ta khinh bỉ, bị người ta sỉ nhục, lưng của cô cũng mãi mãi thẳng tắp!

Học trường Hạo. Khóe mắt Mạc Tiểu Hàn đột nhiên chua xót, cô cố gắng dùng sức khép chặt mắt lại, không cho nước mắt chảy ra ngoài. Mạc Tiểu Hàn cố gắng như thế, cố gắng đến trái tim đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tại sao cô khóc

Nhận thấy không khí có vẻ khác thường, Sở Thiên Ngao quay đầu nhìn sang người phụ nữ ngồi bên cạnh.

Đôi mắt nhắm chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên một nỗi đau khổ đến tuyệt vọng. Hàm răng trắng như tuyết gắt gao cắn chặt vào cánh môi hồng, gần như rướm máu.

Sao thế? Tại sao nét mặt của cô ấy lại bi thương như vậy? Sở Thiên Ngao buông một tay ra, chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn.

"Làm gì vậy! Rất đau đấy!" Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao nhấn tâm đâm một cái, hét lên thảm thiết. Đôi mắt mở to, hai dòng nước mắt nặng nề trượt xuống gò má.

Mạc Tiểu Hàn hốt hoảng lau nước mắt. Không muốn bị người đàn ông bên cạnh nhìn thấy vẻ thảm hại của mình.

Đôi mi của Sở Thiên Ngao khẽ nhướng lên nâng: "Tại sao khóc?"

"Ai cần anh lo!" Mạc Tiểu Hàn lau qua quýt nước mắt trên mặt, xoay đầu sang bên phải, làm bộ chuyên chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Học trưởng Hạo là bí mật sâu kín nhất trong đáy lòng cô, cô không muốn chia sẻ bí mật này với bất cứ ai.

Vừa đúng lúc đèn đỏ, bàn tay cứng như sắt của Sở Thiên Ngao đưa qua, cằm của Mạc Tiểu Hàn bị siết chặt, đầu bị Sở Thiên Ngao kiên quyết kéo xoay sang bên hẳn.

Đôi mắt sâu đen nhìn thẳng vào đôi mắt hơi đỏ của cô.

"Nói, tại sao khóc?"

"Khóc vì số phận của tôi kém may mắn, lại gặp phải người không nói tới đạo lý như anh! Tôi đau đớn, tôi tủi hờn! Vì tôi cảm thấy số phận của mình sao khổ sở quá!" Mạc Tiểu Hàn tức giận cười mỉa mai. Người đàn ông sức mạnh bạo tàn này, hẳn nghĩ mình là ai!

Lời nói của Mạc Tiểu Hàn chọc giận đến Sở Thiên Ngao, bàn tay đang muốn gia tăng sức mạnh, nhưng lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn nhoe nhoẹt nước mắt, đột nhiên lại trở nên mềm lòng.

Đôi môi lạnh bạc mím lại, rút bàn tay mang theo sự tức giận bị đè nén về, chọt đập thắng xe, động tác của Sở Thiên Ngao khiến Mạc Tiểu Hàn bất ngờ, đầu lập tức đụng vào cửa sổ xe, đau điếng.

Không biết nhấn cái nút gì, dây nịt an toàn tự động nói ra, cửa xe vừa mở, Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp có phản ứng gì, đã bị Sở Thiên Ngao ném ngoài đường dưới làn xe đang chạy đông nghịt rồi.

Không hề nói một câu, chiếc xe Lamborghini của Sở Thiên Ngao đã nghiêng ngang rồi đi.

Xoa xoa chiếc cằm bị Sở Thiên Ngao bóp đỏ cả lên, "Tên thần kinh!" Mạc Tiểu Hàn nói thầm trong lòng. Người đàn ông này giống như kiểu bị động kinh, không nói câu gì nhất định đưa cô đến trường, bây giờ cũng chẳng giải thích một câu ném cô ra giữa đường, trái đất này là nhà do hắn xây sao? Mạc Tiểu Hàn cô cũng không phải là thú cưng của hắn! Thật là tức chết người đi được.

Giờ lên quả đám hương về phía chiếc xe Lamborghini đã đi xa, Mạc Tiểu Hàn nhìn thời gian trong điện thoại di động. Xong rồi! Cô thật sự tới trễ rồi!

Mạc Tiểu Hàn thở hỗn hển, đôi chân chạy nhanh quá trở nên run rẩy, trước khi tiếng chuông vào học vang lên phải chạy kịp tới phòng học.

Từ rất xa đã nhìn thấy bạn tốt Lương Nhạc Nhạc đang ngồi trên ghế vẫy vẫy tay gọi cô.

"Tiểu Hàn, bên này!" Nhạc Nhạc giúp cô giữ chỗ ngồi, vị trí chính giữa hàng đầu. Mạc Tiểu Hàn và Lương Nhạc Nhạc đều là những sinh viên cần cù chăm chỉ, đi học luôn luôn nghiêm túc.

"Nhạc Nhạc, cảm ơn cậu!" Mạc Tiểu Hàn cảm kích nhìn Lương Nhạc Nhạc mỉm cười. Nhờ có Lương Nhạc Nhạc, nếu không chắc chắn cô không chiếm được vị trí tốt như vậy.

"Tiểu Hàn, sao cậu chạy đến nỗi thở hỗn hển như thế?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn đỏ ửng lên vì chạy nhanh, mồ hôi rịn ra trên chóp mũi mịn mịn. Lương Nhạc Nhạc quan tâm đưa cho cô một chiếc khăn giấy.

"Đừng hỏi nữa, hôm nay thật là xui xẻo, gặp phải một tên bị bệnh thần kinh!"

Âm thanh giọng nói còn chưa tan, bạn học xung quanh đã rối rít vỗ tay. Giáo sư La và một người đàn ông cao lớn đi vào. Chắc người này là sinh viên yêu quý của giáo sư La, hôm nay đặc biệt mời tới lớp học của cô.

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn mang theo sự kính phục nhìn sang phía người đàn ông. Vừa nhìn thấy, cô gần như muốn nhảy dựng lên!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lại là hấn!

Một bộ Vest màu đen, áo sơ mi màu xanh đậm, cà vạt cũng màu xanh, mái tóc dày rậm, đôi mắt sâu đen tối tăm. Ách, đây không phải là Sở Thiên Ngao sao!

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao, nói không ra lời.

"Này, Tiểu Hàn! Ngán người cái gì? Nhìn thấy trai đẹp không rời mắt được hả?" Nhạc Nhạc đùa cợt nói.

Vừa lúc giáo sư La giơ tay lên ý bảo các bạn học yên lặng, không khí trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh, vì vậy giọng nói của Lương Nhạc Nhạc vang dội khác thường, tất cả mọi người nhìn sang hướng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng co người lại dưới bàn học, cảm giác như muốn giảm thiểu sự tồn tại của chính mình. Ánh mắt len lén nhìn qua mái tóc cắt ngang trán liếc về phía Sở Thiên Ngao.

Shit! Sở Thiên Ngao thấy một đôi mắt lấp lánh có hồn đang theo dõi hấn, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không.

Thôi, nếu hấn đã nhận ra cũng không cần nữa che giấu nữa.

Mạc Tiểu Hàn cam chịu ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt trong sáng, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao. Ai sợ ai!

Nhận thấy ánh mắt Mạc Tiểu Hàn dường như muốn ra uy, nụ cười trên môi Sở Thiên Ngao càng sâu hơn. Mạc Tiểu Hàn, chúng ta lại gặp nhau!

Sở Thiên Ngao ở trên giảng đường rốt cuộc nói những chuyện gì, một sinh viên luôn luôn nghiêm túc học tập như Mạc Tiểu Hàn một chữ cũng không nghe vào.

Không phải vì xung quanh đều là những nữ sinh háo sắc thì thầm: "Oa, vị học trưởng Sở này rất đẹp trai a!" "Đúng vậy a, anh ta rất tài hoa a! Nói chuyện hay quá! So với giáo sư La còn hiểu biết nhiều hơn!" .

Mà bởi vì là, mỗi khi nói một câu, ánh mắt Sở Thiên Ngao lại liếc về phía Mạc Tiểu Hàn một vòng. Ánh mắt kia sắc bén rất đáng sợ, cho dù ngồi ở sau bàn học cách hấn đến mấy mét, Mạc Tiểu Hàn cũng có thể cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn. Đó chính là ánh mắt của loài dã thú hung mãnh phát hiện thấy con mồi ngon miệng.

Nhìn! Nhìn nhẩn nhìn! Mạc Tiểu Hàn khép hờ mắt lại, không hề đối diện trực tiếp với ánh mắt hấn nữa.

Cầm bút lên, cô vô thức vẽ loạn trên giấy. Đột nhiên, một chủ ý nảy lên trong đầu.

Khóe miệng mang theo ý cười xấu xa, Mạc Tiểu Hàn vẽ vào trong vở một bức tranh châm biếm.

Một con sói hung ác mặc bộ quần áo màu đen, áo sơ mi xanh đậm, cà vạt màu xanh, đang đứng ở trên bục giảng chậm rãi nói chuyện hiện ra. Bộ mặt của con sói này chính là mặt của Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn đã từng học vẽ tranh, đôi mắt bướng bỉnh lì lợm của Sở Thiên Ngao bị cô phác thảo đặc biệt sống động, khiến cho người ta vừa nhìn một cái cũng biết bộ mặt con sói này chính là Sở Thiên Ngao.

Trên mặt con sói có vẻ rất nghiêm túc, sau đó cô ghi nội dung trong vòng tròn trên đầu chính là: Hừ, các người chính là đám nữ sinh ngu ngốc, bị bề ngoài đẹp trai lãng tử của ta làm cho mê mẩn phải không? Ha ha, các người nằm mơ cũng không nghĩ đến, thật ra thì khuôn mặt của ta chính là cảm thú!

Buồn cười nhất chính là, đầu tóc của con sói kia rối bời, còn bị Mạc Tiểu Hàn vẽ một chiếc nơ hình con bướm lớn màu hồng. Mạc Tiểu Hàn còn mặc cho con sói bướng bỉnh lì lợm một chiếc quần tằm, động tác ồ ạt làm đáng kết hợp với gương mặt nghiêm túc, hung ác nham hiểm, nhìn như thế nào cũng thấy buồn cười!

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao đang chậm rãi nói chuyện trên bục giảng, lại nhìn vào mảnh giấy vẽ con sói rất hài hước, trong lòng âm thầm

cười đến đau cả ruột. Trên bục giảng, Sở Thiên Ngao, thấy Mạc Tiểu Hàn liếc nhìn hắn một cái rồi lại cười một hồi lâu, lại nhìn hắn một cái, tiếp tục cười một lúc lâu, trong lòng có vẻ không yên, nói thầm, nha đầu này đang giờ trò quý gì? Chẳng lẽ trên mặt mình có dính gì bẩn sao?

Sở đại tổng giám đốc luôn luôn tự nhiên thoải mái, chưa bao giờ đem bất cứ ai để vào trong mắt, giờ cũng có chút hoảng hốt rồi.

Đội lát nữa tan lớp, nhất định phải tìm tiểu nha đầu này hỏi cho rõ ràng! Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn đang khổ sở nín cười, đột nhiên có cảm giác bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Để cô ấy phỏng vấn

Tiết học khá dài cuối cùng cũng kết thúc.

Mạc Tiểu Hàn thở phào nhẹ nhõm. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy nụ cười, một đôi mắt to dí dỏm trong sáng nhìn về phía Sở Thiên Ngao. Chào tạm biệt! Sói xám lớn!

Sở Thiên Ngao liếc Mạc Tiểu Hàn, đúng lúc nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn một bên nói nhỏ gì đó với cô gái ngồi bên cạnh, một bên hướng hắn làm mặt quỷ. Nhất định đang nói xấu hắn. Ánh mắt u ám hiện lên dự vọng chinh phục mãnh liệt, cô gái bé nhỏ, hãy chờ đây!

"Học trưởng Sở! Xin chờ một chút!" Ngoài cửa đột nhiên lao tới một đám bạn học đang cầm máy ghi âm

Sở Thiên Ngao nhướng nhướng mí mắt, đôi tay dút vào túi quần, đôi chân dài đứng thẳng tắp, thân hình cao lớn, từ trên cao nhìn xuống cô bé nữ sinh dẫn đầu.

"Học trưởng Sở, chúng em ở trong ban tin tức của đại học T, muốn phỏng vấn anh. Anh có thể cho chúng em nửa giờ được không?" Cô bé nữ sinh dẫn đầu dảng dảng vỗ cùng ngọt ngào, trên mặt lóe lên ánh sáng tự tin, cô là hoa khôi trong ban tin tức của đại học T, cô tự tin nghĩ rằng học trưởng Sở trước mắt sẽ không thể kháng cự được lực hấp dẫn của cô, sẽ nể mặt cô mà tiếp nhận phỏng vấn.

"Phỏng vấn?" Đôi mi rậm của Sở Thiên Ngao khẽ nhíu lại, lát nữa hắn còn có một hội nghị quan trọng, căn bản không có thời gian tiếp nhận trò chơi phỏng vấn của đám nữ sinh này.

"Đừng vậy! Học trưởng Sở, anh là một nhân vật làm mưa làm gió trên thương trường, khó có dịp tới đại học T để chúng em học hỏi, xin anh tiếp nhận lời mời của chúng em!" Hoa khôi ban tin tức bắt đầu có chút nghi ngờ. Dung mạo xinh đẹp của cô hình như không có chút tác dụng với Sở Thiên Ngao a.

Ánh mắt chuyển động một vòng, Sở Thiên Ngao thấy bóng dáng Mạc Tiểu Hàn cầm cặp vở chuẩn bị chạy ra khỏi phòng học. Khóe miệng hiện lên một nụ cười hứng thú, ngón tay thon dài chỉ về hướng Mạc Tiểu Hàn: "Có thể phỏng vấn. Nhưng tôi chỉ muốn cô ấy phỏng vấn thôi."

"Sao?" Hoa khôi ban tin tức kinh ngạc, quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, cô gái này là ai? Cư nhiên bị học trưởng Sở chỉ đích danh.

Đúng lúc Mạc Tiểu Hàn vội vàng lúi lét kéo Lương Nhạc Nhạc ra bên ngoài, liền bị bạn học ban tin tức vây quanh.

"Bạn học, học trưởng Sở chỉ đích danh muốn bạn phỏng vấn, làm phiền bạn giúp giùm chuyện này."

"Bạn học, chuyện này chúng tôi đã chuẩn bị rất tốt, bạn dựa theo bản thảo phỏng vấn học trưởng Sở là được."

Không chịu nổi một nhóm người ném bom cầu khẩn. Mạc Tiểu Hàn chỉ còn biết nhắm mắt đón nhận nhiệm vụ phỏng vấn Sở Thiên Ngao.

Được rồi! Phỏng vấn thì phỏng vấn! Ban ngày ban mặt, Sở Thiên Ngao chẳng lẽ dám làm chuyện bậy bạ với cô sao? Mạc Tiểu Hàn cẩn trọng ngẩng cao đầu lên, ánh mắt dường như khiêu khích nhìn Sở Thiên Ngao. Không phải là một con sói xám lớn sao! Cô cũng không phải là cô bé quàng khăn đỏ, sẽ không sợ hắn a!

Ánh mắt tối đen của Sở Thiên Ngao hiện lên một ngọn lửa nhỏ: Quả ột nhỏ, lần này lại khiến cho tôi bất được cô rồi !

"Tôi chỉ đồng ý một mình cô ấy phỏng vấn, những người khác có thể đi nha." Sở Thiên Ngao thờ ơ nói. Hắn không quen bị một đám nữ sinh riu ra riu rít vây quanh. Khiến cho hắn đau cả đầu.

Dĩ nhiên, hắn sẽ không thừa nhận, hắn thật ra chính là muốn ở một mình với Quả ột nhỏ.

Mọi người tản mác rồi đi. Mạc Tiểu Hàn cầm máy ghi âm các bạn học kín đáo đưa cho cô, ngo ngác đứng trước mặt Sở Thiên Ngao. Chuyện gì xảy ra,

cô còn chưa kịp phản ứng, thì trong phòng học chỉ còn lại có cô và Sở Thiên Ngao thôi.

Trong cổ họng Sở Thiên Ngao phát ra tiếng cười thật nhỏ, bàn tay đưa qua, đùa cợt nâng cằm Mạc Tiểu Hàn lên.

Chiều cao 1m61 của Mạc Tiểu Hàn, đứng trước mặt hắn thật sự có vẻ quá thon nhỏ. Vì vậy khí thế lập tức yếu đi rất nhiều.

Nhưng Mạc Tiểu Hàn hiển nhiên không ý thức được điều này, "Bụp" phát tay đánh rớt ma trảo của Sở Thiên Ngao.

"Sở Thiên Ngao, mời anh nghiêm túc một chút. Nơi này là trường học!" Giọng nói của cô lạnh lùng, đôi mắt trong suốt tức giận nhìn hắn chằm chằm. Trên mặt viết chữ không thể xâm phạm.

Sở Thiên Ngao cảm thấy càng ngày càng đùa giỡn càng thích thú. Hắn chính là thích xem Quà ột nhỏ tức giận.

Nhún vai một cái, hắn ung dung ngồi xuống, đôi chân dài thư thái bắt chéo lên. Ánh mắt đùa giỡn quan sát Mạc Tiểu Hàn.

"Không phải muốn phỏng vấn sao? Bây giờ có thể bắt đầu." Mặc dù bề bộn nhiều việc, nhưng Sở Thiên Ngao cũng không ngại cho Mạc Tiểu Hàn thêm vài phút.

Cằm của Mạc Tiểu Hàn vẫn còn vương lại nhiệt độ ngón tay của hắn. Đôi mắt to thông minh chợt lóe lên. Vụng về mở ra máy ghi âm đưa tới trước mặt Sở Thiên Ngao.

"Học trường Sở, ngài có biết lợn giống có nghĩa là gì không?" Mạc Tiểu Hàn nghiêm trang hỏi.

"Hả?" Ánh mắt Sở Thiên Ngao chợt lóe, có gái bé nhỏ này lại đang giở thủ đoạn gì đây?

"Lợn giống chính là heo đực động dục chạy khắp nơi. Học trường Sở học cao hiểu rộng, phụ nữ cũng nhiều như quần áo, vậy mà ngay cả từ này cũng không hiểu sao?" Mạc Tiểu Hàn nghiêng đầu, mắt to tò mò nhìn Sở Thiên Ngao, đáng về ngày thơ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trừng phạt đúng tội

Tròng mắt Sở Thiên Ngao chợt co lại. Chưa bao giờ có ai dám dùng loại thái độ này đối với hắn. Những từ ngữ trắng trợn và trần trụi như vậy, lại từ cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của cô thốt ra, Sở Thiên Ngao hắn khiến cô chán ghét như vậy sao?

Sở Thiên Ngao cảm thấy khó thở trong ngực, muốn hít thở thoải mái mà không thể nào thoải mái được.

Nhìn chằm chằm vào vẻ mặt vô tội của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao lạnh lùng cười một tiếng, cơ thể cao lớn rắn chắc tiến tới gần cô, đưa tay kèm chặt cánh tay của cô.

Cảm nhận được nguy hiểm tới gần, Mạc Tiểu Hàn liều mạng giãy giụa: "Buông tôi ra! Anh mà không buông tay tôi sẽ kêu người tới đấy!"

"Kêu người?" Cô cho rằng câu nói này có thể uy hiếp được hắn? Tiểu nha đầu này còn chưa biết rõ tình hình mà.

Đáy mắt Sở Thiên Ngao che giấu những tia sáng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt cô.

Mạc Tiểu Hàn càng dùng sức giãy giụa, há miệng muốn kêu to lên.

Cái miệng nhỏ nhắn vừa mới hé mở, Sở Thiên Ngao liền cúi xuống, chiếm lấy đôi môi của cô rất chính xác.

Bờ môi của hắn nóng bỏng, nóng đến độ toàn thân Mạc Tiểu Hàn chấn động, giống như một dòng điện chạy dọc làm tê liệt toàn thân. Dường như hải lòng với phản ứng của cô, Sở Thiên Ngao từ bị giảm bớt sức lực của mình. Môi lưỡi vẫn ở trên môi cô chậm rãi tìm cách treu đùa.

Một bàn tay ấm áp xoa nhẹ cơ thể của cô, nhẹ nhàng kéo cổ áo ra, bờ vai trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn nhất thời lộ ra.

Không khí mát mẻ kích thích làn da để trần, khiến Mạc Tiểu Hàn từ trong mê loạn tỉnh táo lại.

Mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống, theo bàn tay của Sở Thiên Ngao, cảm giác sợ hãi tích tụ lại.

Đây là phòng học, nếu như bị người ta nhìn thấy, cô còn có thể sống sao? Kẻ thức thời là trang tuần kiệt (hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi), nếu đối chọi với hắn nữa, chính là đào hố chôn mình.

Mạc Tiểu Hàn cất giọng nói nhẹ nhàng, nhìn hấn cầu khẩn: "Được rồi, tôi sai rồi, tôi không nên mắng anh, anh bỏ qua cho tôi đi!"

"Bỏ qua cho cô? Lợn giống phát động tình dục thì làm sao có thể dễ dàng dừng lại?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao tà ác và vô liêm sỉ.

". . . ." Mạc Tiểu Hàn bị nghẹn đến nỗi không thể thốt nên lời. Hai chân âm thầm dồn sức, rồi bất chợt đá chân phải lên, vừa mới đá giữa chừng đã bị một đôi chân cứng như sắt gắt gao kẹp chặt lấy.

"Mạc Tiểu Hàn, lại dùng chiêu này nữa sao?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao hàm chứa đầy sự tức giận. Chưa bao giờ có ai dám đá Sở Thiên Ngao hấn, người phụ nữ bé nhỏ này, thế mà lại nhiều lần đụng chạm đến ranh giới cuối cùng của hấn.

Bàn tay mang theo sự trừng phạt trực tiếp thăm dò vào quần áo của cô. Hung hăng chà xát nhào nặn, hưởng thụ cảm giác làn da mềm mại trắng như tuyết mang tới.

Mạc Tiểu Hàn luống cuống đến độ muốn khóc. Ai tới cứu cô với! Cô sai rồi, cô đánh giá quá cao phẩm hạnh của người đàn ông này, cô cho rằng ở trong phòng học, người đàn ông này chắc chắn sẽ có chút kiêng nể, sẽ không chạm vào cô.

"Cốc cốc. . . ." Tiếng gõ cửa phòng học vang lên, tiếng người huyền não từ bên ngoài truyền đến: "Học trưởng Sở, hai người phỏng vấn xong chưa?"

Mạc Tiểu Hàn giống như nín được một cái cây cứu mạng, vội vàng lớn tiếng kêu: "Đã phỏng vấn xong rồi, các bạn vào đi!"

Đúng lúc cửa phòng học bị mở ra, Sở Thiên Ngao lập tức đẩy Mạc Tiểu Hàn ra xa. Dù sao đây cũng là trường học cũ của hấn, hấn cũng phải nể mặt giáo sư La ba phần. Nếu không hôm nay Mạc Tiểu Hàn nhất định phải chết!

Giành được tự do, Mạc Tiểu Hàn không để ý nhặt lên máy ghi âm cùng sách vở của mình, nhấc chân chạy như điên ra khỏi phòng học.

Sau khi đuổi đi hết đám sinh viên của ban tin tức, Sở Thiên Ngao nhặt tờ giấy còn rơi lại trên bàn. Chạm rầy mở ra, bức tranh chân biếm của Mạc Tiểu Hàn đập vào mắt hấn.

"Hừ, các cô chính là đám nữ sinh ngu ngốc, bị bề ngoài đẹp trai lãng tử của ta làm cho mê mẩn phải không? Ha ha, các cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, thật ra thì khuôn mặt của ta chính là cảm thù!" Trên bức tranh, chữ viết của Mạc Tiểu Hàn rất có lực, căn bản không giống như nét chữ mềm mại của những cô bé học sinh, rất giống với tính tình quật cường không chịu thua của cô.

Sở Thiên Ngao giận quá hóa cười. Cái trò chơi này, hình như càng ngày càng thú vị! Quả ớt nhỏ cay nồng, rất đúng khẩu vị của hấn!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cùng đường

Mạc Tiểu Hàn kéo lê bước chân mệt mỏi về đến nhà. Trong nhà truyền đến tiếng khóc sột sùi.

"Tiểu Hàn! Con cứu mạng chúng ta đi!" Thấy Tiểu Hàn trở lại, mẹ ghê Lâm Thiên giống như gặp được cái cây cứu mạng, lập tức nhào tới.

"Dì Lâm, sao thế? Sao hai người lại khóc?" Lâm Thiên cùng chị cô Lâm Vũ Yên cũng khóc đến sưng đỏ cả mắt. Mạc Tiểu Hàn không hiểu hỏi.

"Chủ nợ của ba con không biết tại sao biết được địa chỉ của chúng ta ở đây, tới đây thúc giục chúng ta trả nợ, trước năm giờ chiều nay, phải thanh toán toàn bộ. Nếu như không trả, sẽ kiện ba con lên tòa án, mang con và chị con đến quán bar bán rượu tiếp khách!"

Lâm Thiên ôm Lâm Vũ Yên, đau lòng vuốt ve tóc của cô ta.

"Tiểu Hàn, nghề người mẫu của chị vừa mới bắt đầu, chị vừa mới nhận mấy show quảng cáo, mới vừa lên trang bìa tạp chí lần đầu tiên, chị không muốn làm vũ nữ, không thể tới quán bar tiếp khách được!" Lâm Vũ Yên ra vẻ đáng thương nói, trong ánh mắt che giấu sự tính toán ngấm ngấm.

"Dì Lâm, chị, hai người đừng có nôn nóng, để con nghĩ xem có biện pháp nào không." Trái tim Mạc Tiểu Hàn như thất lại, tiền thuốc thang của ba con còn chưa có đâu vào đâu rồi, giờ lại bị chủ nợ tìm tới cửa. Cô phải tìm thêm mấy việc làm thêm mới được!

"Không cần suy nghĩ, có một có sẵn phương pháp xử lý!" Lâm Vũ Yên vội vàng nói, lấy từ trong tay ra một tờ giấy, "Tiểu Hàn, chủ nợ nói, em chỉ cần cầm tờ giấy này tới số nhà 27 đại lộ La Bàn, món nợ của nhà chúng ta được xóa bỏ!"

Số nhà 27 đại lộ La Bàn.

Đây là một ngôi nhà cổ phủ đầy dây mây xanh, trong nội thành tắc đất tắc vàng, lại có một ngôi nhà cổ như vậy, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy kỳ lạ sao trước kia mình lại không để ý tới. Cảm tờ giấy con kia trên tay, gõ gõ vào cánh cửa thần bí cửa. Không có ai lên tiếng, cửa lại tự động mở ra.

Không hiểu tại sao Mạc Tiểu Hàn cảm thấy có chút sợ sệt, hít sâu, trấn định cảm xúc một chút. Cô bước chân lên chiếc cầu thang bằng gỗ từ đàn. Cầu thang được lau thường xuyên nên sáng bóng, cả ngôi nhà sang trọng nhưng cũng rất khiêm tốn, có thể thấy được chủ nhân có cặp mắt thưởng thức hơn người.

"Có ai ở đây không?" Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn vang lên trong căn phòng trống trải có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại đầu cầu thang, thân hình cao lớn che khuất ánh mặt trời rọi vào cửa sổ. Theo bản năng, Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên nhìn.

Ngược sáng, không thấy rõ khuôn mặt người đàn ông.

Mạc Tiểu Hàn gờ gờ tờ giấy trong tay lên: "Xin hỏi, là ngài muốn tôi cảm tờ giấy này đến tìm ngài sao? Ngài nói với chị tôi, chỉ cần tôi đến tìm ngài, thì món nợ nhà tôi có thể được xóa bỏ. Là thật sao?"

Từ cổ họng người đàn ông thoát ra một tiếng cười khẽ. Nghe có vẻ quen tai!

Mạc Tiểu Hàn nghi ngờ nhú mi lại.

Người đàn ông từng bước từng bước một bước xuống cầu thang. Bước chân nhàn nhã, nhưng Mạc Tiểu Hàn lại cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn! Bên ngoài là cái nóng mùa hè, trong phòng này lại râm mát nên có chút rét run. Mạc Tiểu Hàn siết chặt tờ giấy, lòng bàn tay hơi toát mồ hôi.

Người đàn ông này cách cô càng ngày càng gần, toàn thân phát ra khí thế kiêu căng khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức nhớ ra, Sở Thiên Ngao, hẳn là Sở Thiên Ngao!

"Ngoài ý muốn sao?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao mang theo chút đắc ý, đôi tay đút trong túi quần, từ trên cao nhìn xuống Mạc Tiểu Hàn. Trong mắt lóe ra tia sáng thỏa mãn. Quả ót nhỏ, em trốn không thoát đâu!

Hai tay của Mạc Tiểu Hàn bắt giác nắm lại thật chặt, móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt.

Người đàn ông ti tiện này, lại áp dụng thủ đoạn vô sỉ như vậy đến bức ép mình!

Trợn to đôi mắt trong trẻo, Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng mở miệng: "Ngài đường đường là Tổng giám đốc của Sở thị, ức hiếp một cô gái như vậy thì hứng thú lắm sao? Ngài có tin tôi sẽ gặp tạp chí bất quái tổ cáo ngài hay không?"

"Ha ha. . . ." Tiếng cười trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu Mạc Tiểu Hàn. Sở Thiên Ngao vẻ xem thường nhướn mi lên: "Tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, ở thành phố C, không có một tòa soạn nào dám đăng tin tức của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trao đổi ngang giá

Mạc Tiểu Hàn muốn chạy trốn, nhưng đôi chân giống như mọc rễ, trì trệ không chạy được.

Suy nghĩ của cô đang đấu tranh kịch liệt.

Nếu như ở lại, có nghĩa là cô phải chấp nhận tất cả những điều kiện không hợp lý của người đàn ông biến thái này.

Chạy trốn? Không, không được!

Nếu như bây giờ cô chạy, ba sẽ làm thế nào? Di Lâm và chị cô sẽ làm thế nào? Nhà của cô sẽ tan nát!

Nghĩ tới đây, Mạc Tiểu Hàn cố lấy can đảm.

Kiên định ngẩng đầu lên, nhìn Sở Thiên Ngao khẽ mỉm cười.

"Tổng giám đốc Sở, ngài nói đi, điều kiện của ngài là gì?"

"Làm tình nhân của tôi, đến khi nào tôi chơi chán mới thôi." Ánh mắt của Sở Thiên Ngao căn bản không nhìn cô mà lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Anh, anh bị thần kinh à!" Mạc Tiểu Hàn xoay người muốn đi.

"Tìm bệnh viện tốt nhất cho ba cô, bác sĩ tốt nhất. Bảo đảm ông ấy sẽ hồi phục." Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên sau lưng cô.

Mạc Tiểu Hàn dừng lại, cô do dự.

Cô vô cùng chán ghét điều kiện lưu manh hoang đường muốn cô làm tình nhân của hắn, cô hẳn nên không cần nghĩ ngợi mà tát cho hắn một cái, nhưng cô lại do dự.

Điều kiện của hắn quá mức hấp dẫn. Bệnh của ba, đúng là vì không có tiền nên mới không điều trị hết. Nếu như có thể tìm được bệnh viện hạng nhất, do bác sĩ tốt nhất làm phẫu thuật cho ba, ba nhất định sẽ khá hơn.

Nhưng, cái giá để ba hồi phục sức khỏe, là bán chính bản thân mình!

Đem mình bán cho cầm thú.

"Nghĩ thông suốt chưa?" Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm bóng lưng cứng ngắc của cô, khóe môi cong lên. Phụ nữ, đều là hàng hóa kinh doanh. Mạc Tiểu Hàn, cũng không ngoại lệ.

Sở Thiên Ngao đi tới, bàn tay lửa nóng ôm cơ thể cô từ phía sau, lòng bàn tay nóng bỏng khiến Mạc Tiểu Hàn giật mình.

Mạc Tiểu Hàn nhìn mình chăm chăm bàn tay phía trước người cô cảm thấy rất ghê tởm, cô rất muốn mắng chửi cho đã rồi quay về, nhưng cuối cùng, cô vẫn không đẩy hắn ra. Bây giờ đã 4: 50 rồi, chỉ còn có mười phút, cô chỉ còn dư lại thời gian là mười phút để cân nhắc mà thôi.

Cô còn có lựa chọn nào khác sao?

Cha cô buôn bán phá sản, cô vì muốn tiết kiệm ít tiền, sau khi làm xong lại đi bộ qua mười mấy trạm xe mới về đến nhà. Cô đã bị mất quyền lựa chọn rồi.

Danh dự? trước cơ thể bệnh hoạn nằm trên giường của ba cô, danh dự còn tính thứ gì? Ba đã từng rất năng động, bây giờ chỉ còn như một cái xác nằm trên giường, không thể nói chuyện, không thể nhúc nhích, có khác gì xác chết đâu?

Danh dự, trước sự khắc nghiệt của cuộc sống, không đáng giá một đồng tiền.

Vì ba cô có thể khỏe mạnh trở lại, bán đi cơ thể, đã dơ bẩn của mình, cô cũng không có gì thua thiệt!

Trong sạch của cô, vào cái đêm đó, đã bị không biết một người đàn ông không biết tên hung hăng phá hủy. Thất thân một lần cùng với thất thân mười lần có cái gì khác nhau?

Học trưởng Hạo Mạc Tiểu Hàn bỗng nhiên lại nhớ tới khuôn mặt nho nhã của Thân Hạo Khiêm, trái tim ẩn dấu một cơn đau nhói.

Thân Hạo Khiêm, anh đứng dưới bóng cây hoa Anh Đào chờ cô tan học, nụ cười của anh còn ấm áp hơn gió xuân. Anh nói, Tiểu Hàn, mau lớn lên đi, chờ sinh nhật 18 tuổi của em, anh dẫn em đi xem biển.

Thân Hạo Khiêm, khi có mấy tên côn đồ ở ngoài trường muốn động tay động chân với cô thì thiên thần đột nhiên xuất hiện, một trận đấm đá, khiến từ đó không ai dám chọc vào Mạc Tiểu Hàn. Một người nho nhã lịch sự như thế, một người vì bảo vệ cô mà đánh nhau, cam tâm vì cô mà chịu lỗi với nhà trường.

Học trưởng Hạo. Ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn đột nhiên mơ hồ. nước mắt đã kìm nén thật lâu, rốt cuộc vào giờ phút này rơi xuống. từng giọt từng giọt nặng nề, ném vào trong miệng cay đắng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Để tôi tự làm

Đau lòng vô hạn khiến nước mắt trào ra, lại bị Mạc Tiểu Hàn cắn răng đè xuống!

"Tôi đồng ý với anh." Chỉ một câu nói, lại mở miệng rất khó khăn. Lời nói chưa dứt, nước mắt đã rơi như mưa!

"Sao, làm tình nhân của tôi khổ sở lắm sao?" Sở Thiên Ngao khó chịu mở miệng, hàng lông mi rậm đen nhú lại thật chặt.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, từ đầu tới cuối không thèm quan tâm tới hắn. Hiện tại trong lòng cô đang rối loạn, căn bản không muốn nói chuyện với hắn.

Thấy Mạc Tiểu Hàn ngơ ngác đứng tại chỗ, Sở Thiên Ngao đi tới bàn bên cạnh, mở ngăn kéo ra, lấy ra một điện thoại thiết kế rất tinh xảo, nhét vào tay Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn hoảng hốt, theo bản năng giãy giụa.

"Anh làm gì đây?" Mạc Tiểu Hàn cau mày, "Tôi đã có điện thoại di động, trả lại cho anh!" Mạc Tiểu Hàn đưa di động cho Sở Thiên Ngao.

"Cái điện thoại di động rách nát đó sớm nên ném đi!" Sở Thiên Ngao đi tới tựa người vào chiếc ghế xoay, vốc dáng cao lớn lộ những đường cong tao nhã phóng khoáng và thoải mái: "Điện thoại di động này có hệ thống định vị GPS tự động, bất luận cô đi đến chỗ nào, tôi đều có thể thông qua điện thoại di động xác định vị trí của cô. Cho nên, cô phải cầm."

Mạc Tiểu Hàn có chút giận dữ, cái này cùng với cái vòng giam cầm cô có khác gì đâu? Mặc dù cô đã quyết định bán mình cho hắn, nhưng cô vẫn là một người tự do chứ? Hắn có quyền gì giam cầm cô?

Mạc Tiểu Hàn lạnh mặt lại, ném điện thoại di động lên trên bàn. Ánh mắt trong suốt oán hận nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao.

"Không muốn giữ liên lạc với tôi như vậy sao? Bao nhiêu phụ nữ mơ tưởng còn không được! Cô còn muốn cái gì?" Sở Thiên Ngao cau mày, bị Mạc Tiểu Hàn "phụ lòng tốt" khiến hắn hơi tức giận.

"Buổi tối trước khi đi ngủ, anh thử đeo cái xiềng vào cổ chân mình, rồi gắn lên đầu giường là có thể cảm nhận được cảm giác của tôi bây giờ, xem có thoải mái chút nào hay không." Mạc Tiểu Hàn giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Sở Thiên Ngao nhíu mi lại, đang tính nói gì đó, thì Mạc Tiểu Hàn đã lạnh lùng xoay người đi ra cửa.

Vòng eo thon của cơ thể đột nhiên bị người kia kèm chế, một làn gió lạnh phát qua gương mặt của cô, ngay sau đó chặn ngang ở trước mặt cô khiến cô cảm giác hít thở không thông.

Mạc Tiểu Hàn theo phản xạ tránh sang một bên. Không nghĩ tới cơ thể giữ thăng bằng không tốt, lập tức đụng vào giá sách bên cạnh.

Đây là một giá sách mở, phía trên bày đầy sách, cơ thể Mạc Tiểu Hàn đụng phải giá sách nên quơ quơ tay, vài cuốn sách từ trên giá rớt xuống. Một tấm hình kẹp trong cuốn sách nhẹ nhàng rơi ra ngoài.

Là một tấm hình cũ có chút ố vàng, trong hình là một cô gái trẻ tuổi có gương mặt rất đẹp, rất quý phái. Mạc Tiểu Hàn tò mò muốn nhặt lên xem một chút, lại bị Sở Thiên Ngao lạnh lùng quát bảo ngưng lại: "Dừng tay!". Sở Thiên Ngao khom lưng nhặt tấm hình lên, lau lau bụi gần như không có trên tấm hình, từ từ kẹp lại vào cuốn sách. Trong ánh mắt dường như có chút bi thương kèm theo tức giận.

Mạc Tiểu Hàn muốn mở miệng hỏi cô gái trong hình là ai, nhưng Sở Thiên Ngao lại không cho cô cơ hội mở miệng, một tay hắn nhấc cô lên, cơ thể mềm mại của cô mạnh mẽ bị đè ở trên vách tường lạnh như băng!

Hai chân của cô lơ lửng giữa không trung, cơ thể run rẩy không thể làm gì khác hơn là cuốn Sở Thiên Ngao thật chặt không để cho mình rớt xuống!

"Anh làm gì đây? Buông tôi ra!" Mạc Tiểu Hàn chợt ý thức được động tác này mập mờ. Bắt đầu đột nhiên giãy giụa.

"Thế nào, cô quên nội dung chúng ta vừa mới giao dịch sao?" Khóe miệng Sở Thiên Ngao kéo ra một nụ cười tà ác, ánh mắt nóng bỏng khiến toàn thân Mạc Tiểu Hàn run rẩy.

Cái gì muốn tới, vẫn phải tới!

Lạnh lùng chống lại ánh mắt lửa nóng của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn giữ thẳng cơ thể của mình: "Không nên đụng vào tôi! Tôi tự mình làm!"

Cắn chặt cánh môi đỏ mọng, Mạc Tiểu Hàn đứng dậy từ chiếc đàn Piano, ngón tay thon dài trắng nõn run rẩy, còi từng nút áo trước ngực ra.

Chiếc váy xanh giản dị, bao quanh cơ thể mặc dù mảnh mai nhưng lại có những đường cong nõ nạng đầy đặn.

Váy, tiếp theo là áo ngực, vớ da . . .

Đến khi chỉ còn lại một cái quần lót thật mỏng thì tay Mạc Tiểu Hàn run rẩy kịch liệt. Can đảm của cô dường như biến mất, một cảm giác chua xót mãnh liệt làm đau nhói đôi mắt cô, nước mắt đảo quanh trong khóe mắt, nhưng lại quật cường không chịu rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đang kêu cái gì

Học trường Hạo.

Ở đáy lòng thì thảo cái tên ấm áp này, cảm giác đau lòng ừn ừn kéo đến. Học trường Hạo, anh ấy sẽ tha thứ cho tất cả những gì cô đã làm hôm nay sao? Hay là, không thể tiếp tục dùng nụ cười ấm áp như ánh mặt trời ngắm nhìn cô?

"Không dám?" Sở Thiên Ngao cố tình khiêu khích. Cố gắng làm cho giọng nói của mình bình tĩnh. Không biết vì sao a, cô gái bé nhỏ ngây ngô này lại khơi mào được toàn bộ dục vọng ham muốn của hắn, phụ nữ đủ kiểu hắn đều thấy nhiều rồi, lại chưa từng thấy nhịp tim đập gấp gấp như ngày hôm nay.

Lời nói của Sở Thiên Ngao khơi dậy ý chí chiến đấu của Mạc Tiểu Hàn.

Đã quyết định rồi, vậy cứ như thế đi! Không bằng thoải mái một chút, Mạc Tiểu Hàn, mi hãy cứ coi như đây là một giấc mộng. Khi tỉnh mộng, mi chính là cô gái thuần khiết, trong trắng đứng dưới bóng cây anh đào nhìn học trường Hạo nở nụ cười đẹp nhất với mi.

Hít sâu một lần nữa, cô đưa tay cởi nút cài áo ngực sau lưng, hai ngọn núi đầy đặn ngay lập tức lộ ra, mang theo thanh xuân rực rỡ, làn da trắng như tuyết phơi bày trong không khí mát mẻ, trước ánh mắt quan sát rực lửa của người đàn ông khờ run rẩy.

Nhắm mắt lại, Mạc Tiểu Hàn cắn chặt làn môi mềm mại đỏ mọng đến nỗi rỉ ra tơ máu. Cô từ từ đưa tay ngược ngược kéo quần lót xuống, từng tác da thịt non mềm trong suốt hiện ra trước mắt Sở Thiên Ngao, tỏa ra những tia sáng bóng, giống như danh dự bị bong ra từng mảnh từng mảnh.

Ánh mắt rực rực của Sở Thiên Ngao vẫn gắt gao dán chặt vào Mạc Tiểu Hàn. Động tác chậm chạp của cô là một loại trêu đùa, khiến cho hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Khi chiếc quần lót được cởi ra hoàn toàn, khu rừng rậm rạp thần bí của thiếu nữ hoàn toàn bại lộ ngay trước mắt, Sở Thiên Ngao không thể kềm chế nổi nữa!

Mạnh mẽ lui lại, trong nháy mắt thân thể trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn nằm lại trên piano, trắng nõn giống như búp hoa đẹp nhất trong đêm hè, lại hồng hào giống như gấm vóc cao quý nhất, hai chân thon dài nhắn nhui như dương chi mỹ ngọc của thiếu nữ lộ vẻ sáng bóng mê người, hiện ra trước mặt hắn bằng tư thế thật quyến rũ!

Sở Thiên Ngao hít một hơi thật sâu, đầu chôn sâu vào cổ cô.

Có chút không khống chế được, cũng không phải là chưa từng chạm qua phụ nữ, hắn nóng lòng như thế làm cái gì, hơn nữa còn có vẻ khản trương, thật là buồn cười!

Cô cách hắn gần như vậy, gương mặt mềm mại trắng nõn. Đôi mắt cô nhắm thật chặt. Từ trong ánh mắt của cô, có thể thấy được cô đang sợ hãi.

"Sợ sao? Quả ót nhỏ của tôi?" Hắn dò xét gần bên cạnh cô, thối hơi nói.

Hơi thở nóng hôi phả vào tai cô, khiến cô một hồi run rẩy. Cảm giác có chút tê liệt, sau đó là ướt át.

Sở Thiên Ngao đã bắt đầu hành động, hắn vừa suy nghĩ gì đó thật lâu.

Lưỡi của hắn liếm vào cằm cổ của cô rồi nhẹ nhàng trần trọc gặm cắn. Ở trên cổ của cô, dần dần hiện lên những dấu ấn đỏ tươi như đóa hoa hồng.

Bàn tay của hắn, cũng bắt đầu tìm kiếm nơi mềm mại. Cách một lớp quần áo, phủ lên nơi tròn trịa của cô.

"." Choáng váng.

Mạc Tiểu Hàn lo lắng nín thở, đôi tay chống đỡ gắt gao vào lồng ngực trần trụi cứng rắn của hắn. Cố gắng không để cho mình và hắn dán sát vào nhau.

Mặc dù kinh nghiệm trên phương diện này một chút xíu cũng không có, nhưng trực giác của phụ nữ, mơ hồ nói cho cô biết, chuyện sắp sửa xảy ra là gì.

Không hề báo trước, gương mặt của Thân Hạo Khiêm đột nhiên xuất hiện ở trong tâm trí cô. Trái tim đau nhói một hồi, khiến Mạc Tiểu Hàn nỉ non lên tiếng: "Học trường Hạo." Đau lòng không thể kiềm chế, nước mắt đã chảy rơi xuống.

Động tác của Sở Thiên Ngao đột nhiên dừng lại! Hai mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào đôi mắt đầm lệ của cô, chợt dùng sức xiết chặt chiếc cầm bé nhỏ của Mạc Tiểu Hàn: "Mới vừa rồi cô kêu cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cô đã cho ai

Mạc Tiểu Hàn mở mắt ra, ánh mắt chưa xót nhìn Sở Thiên Ngao.

Thấy sự đau đớn khó có thể che giấu trong ánh mắt cô và sắc mặt tái nhợt. Trong phút chốc, Sở Thiên Ngao chột hiệu.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn có một người đàn ông khác!

Một sự tức giận mãnh liệt lan tràn khắp cơ thể Sở Thiên Ngao. Hắn tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của hắn, trong lúc bị hắn đè ở phía dưới, lại nghĩ đến người đàn ông khác!

Đáng chết, người đàn ông kia rốt cuộc là ai?

Ánh mắt giận dữ của Sở Thiên Ngao gần như muốn bốc cháy, con ngươi tối đen trở nên đỏ như máu. Mạc Tiểu Hàn, cô là người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác, tôi không cho phép!

Đôi môi nóng rực nháy mắt trở nên lạnh như băng, làn môi mỏng mang theo tức giận của Sở Thiên Ngao thô bạo bao trùm vào vùng da thịt mềm mại trước ngực Mạc Tiểu Hàn.

Theo bản năng Mạc Tiểu Hàn muốn phản kháng, nhưng đôi tay lại bị bàn tay cứng như sắt của Sở Thiên Ngao kèm giữ thật chặt trên đỉnh đầu, cả người cô cũng bị hung hăng đè ép trên chiếc Piano!

Mạc Tiểu Hàn cam chịu nhắm mắt lại, trong bóng tối hỗn loạn, hai chân của cô bị tách ra rất thô bạo, một vật to lớn ngang nhiên xông vào!

Đau đớn! Đau đớn kịch liệt khiến cả người Mạc Tiểu Hàn run rẩy! Nỗi đau này giống như vào một đêm cách đây mấy ngày, trong căn phòng tối đen như mực ở câu lạc bộ T.S, lại bắt đầu ùn ùn cuốn tới!

Hắn mạnh mẽ xâm lấn khiến ác mộng đáng sợ lần đó lại bám chặt trong tâm trí cô. Nước mắt Mạc Tiểu Hàn tùy ý chảy ra.

Người đàn ông phía trên đột nhiên dừng lại luật động của hắn!

Tàn nhẫn nắm chặt tóc của Mạc Tiểu Hàn, đôi mắt u ám hung tợn nhìn cô: "Nói! Cho người nào?"

Mạc Tiểu Hàn chịu đau nhướn mắt lên, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng: "Anh nói gì?"

Ánh mắt hung ác của người đàn ông càng thêm tức giận, bàn tay mạnh mẽ kéo cằm của cô lên: "Cô đừng nói với tôi, đây là lần đầu tiên của cô!"

Mạc Tiểu Hàn tức cười. Đây quả thật là không phải là lần đầu tiên của cô. Lần đầu tiên của cô, vào cái đêm thần bí đó, bị một người đàn ông thần bí điên cuồng chiếm đoạt rồi!

Mạc Tiểu Hàn trầm mặc xác nhận suy đoán của Sở Thiên Ngao.

Vừa rồi hình như hắn nghe được cô kêu cái gì học trưởng, người đàn ông này có phải là người cướp đi lần đầu tiên của cô không! Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy chỗ nào đó trong ngực đột nhiên chưa gay gắt, bàn tay lại càng thêm dùng sức!

Cơ thể cường tráng va chạm không chút lưu tình!

Mạc Tiểu Hàn hung hăng cắn chặt môi của mình, dường như đó chính là cách để cô có thêm sức mạnh.

Theo sự nhấp nhô của cơ thể, chiếc đàn Piano phát ra những âm thanh hỗn loạn mà mập mờ, từng tiếng va chạm hỗn tạp bén nhọn hoặc trầm thấp, nặng nề chạm vào trái tim cô!

Cô, cuối cùng cũng trở thành người phụ nữ dễ tiện bán chính thân thể của mình. Sống chính cuộc sống mà cô khinh bỉ nhất, chán ghét nhất!

Mạc Tiểu Hàn cố gắng xem nhẹ từng trận đau nhói phía dưới. Đã lựa chọn bán mình, cũng không nên hối hận.

Đây là một thể giới hiện thực, không bán thuốc hối hận.

Chỉ có điều cây hoa anh đào năm ấy, gương mặt mỉm cười của Thân Hạo Khiêm lại hiện lên rõ ràng trong tâm trí cô.

Mang theo nụ cười ấm áp, giống như ánh mặt trời ấm áp ngày xuân, vẫn chiếu vào trái tim của cô.

Ngay cả khi cô mặc đồng phục phục vụ bị người ta gây khó khăn và chà đạp, ngay cả khi cô làm thêm ba công việc mệt mỏi đau lưng, chỉ cần nhớ tới nụ cười này, sẽ cảm thấy tất cả những nỗi khổ sở này cũng có chút ngọt ngào.

Nhưng bây giờ, cô đã không còn tư cách gì để có được nụ cười đó một lần nữa. Bước đi này, là bước vào một cái rãnh tự nhiên, là vực sâu tuyệt vọng, từ giờ về sau, cô không thể quay đầu lại, mãi mãi không thể quay đầu lại.

Học trưởng Hạo, thật xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Em tên là Tiểu Nhu

Ngôi biệt thự trong đêm khuya được treo những ngọn đèn pha lê rất xa hoa rực rỡ.

Sở Thiên Ngao rót một ly rượu đỏ, ánh mắt sâu đen giống như một con báo nguy hiểm.

Mới vừa tắm rửa xong, những giọt nước trong suốt dọc theo sợi tóc trên trán nhỏ xuống chiếc áo choàng tắm, phía trước ngực để hở, lồng ngực cường tráng rộng lớn tỏa ra sức hấp dẫn mê người, có mùi vị của người đàn ông trưởng thành, kiêu căng, ngang ngược.

Cửa phòng tắm lặng lẽ mở ra.

Một bóng dáng xinh đẹp đi ra, trên nét mặt đỏ ửng hiện rõ sự gọi tình, ánh mắt chứa đựng sự sùng bái nhìn người đàn ông quyến rũ ngồi trên chiếc ghế sa lon bằng da thật kia. Hai hàng lông mi của người đàn ông nhú chặt, như có điều suy nghĩ.

Thiên Ngao, tại sao lại một mình uống rượu, muốn giải sầu à? Cũng không gọi người ta đến." Người phụ nữ cố ý dùng giọng nói mỉa mai. Cơ thể vận vẹo mê người, chậm rãi ngồi xổm xuống, khoe khoang cơ thể của mình.

Cặp đùi trắng nõn đầy đặn ngồi ở trên đầu gối hắn. Hai cánh tay cũng nhẹ nhàng lượn quanh cổ của hắn.

Sắc mặt Sở Thiên Ngao lạnh lùng khiến người, cả người cũng tản ra hơi thở khát máu, người phụ nữ khẽ cười, đưa ngón tay trắng muốt, vuốt hàng lông mày đang nhú chặt của Sở Thiên Ngao.

Cặp mày rậm của Sở Thiên Ngao càng nhú chặt, khóe miệng mỏng nhếch lên, lạnh lùng để ly rượu xuống, hai ánh mắt lạnh như băng quét qua gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ.

Gương mặt này vô cùng xinh đẹp, ngũ quan cũng tinh xảo gần như hoàn mỹ, là báu vật mà tất cả mọi đàn ông đều tha thiết mơ ước.

Chỉ có điều trong giờ phút này, Sở Thiên Ngao không có tâm trạng thưởng thức. Trong đầu của hắn, tràn đầy bóng dáng của Mạc Tiểu Hàn!

Đáng chết! Hắn rốt cuộc là trúng độc gì?

Suốt cả một đêm, giọng nói trầm thấp của Mạc Tiểu Hàn "Học trưởng X" quanh quẩn trong đầu hắn, người trong lòng cô rốt cuộc là ai?

Trong lúc đang cùng hắn thân thiết, mà Mạc Tiểu Hàn lại nhớ tới một người đàn ông khác!

Ánh mắt khinh bỉ của Mạc Tiểu Hàn lại hiện lên trước mắt hắn, một người phụ nữ đã mất đi trinh tiết, lại chẳng thèm ngó ngang tới hắn!

Hắn cũng không biết mình dùng thủ đoạn cường bách cô ký hợp đồng bán thân là đúng hay sai. Nhưng bây giờ, cuộc sống của hắn đã bị cô làm cho rối loạn như vậy rồi!

Chẳng hạn như đêm nay, hắn vốn nên từ từ cùng mỹ nữ triền miên hưởng thụ kích tình, đắm mê hưởng lạc. Nhưng bây giờ, hắn lại không muốn nhìn tới người phụ nữ trước mắt này!

Cuộc sống của hắn, dường như bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo ban đầu rồi! Loại trạng thái này, thật sự là tẻ hết biết!

Không, hắn không thể để mặc cho trạng thái này tiếp tục phát triển.

"Cô tên là gì?" Giọng nói Sở Thiên Ngao vẫn lạnh lùng như thế. Mang theo chút không kiên nhẫn.

"Sở thiếu, tên của người ta là Tiểu Nhu. Mới vừa rồi đã nói với anh. Anh quên rồi sao?" Cánh tay trắng nõn của người phụ nữ cuốn chặt hơn vào cổ hắn, mềm mại đáng yêu nói.

Bàn tay Sở Thiên Ngao vân vê đỉnh núi đầy đặn trước ngực người phụ nữ, lắc đầu một cái, xua đi bóng dáng Mạc Tiểu Hàn trong đầu. Tối nay, hắn muốn tận tình hưởng lạc.

"Cởi quần áo!" Sở Thiên Ngao ngao mạn ra lệnh. Trong ánh mắt không có một tia dịu dàng.

Tiểu Nhu chợt ngẩn ra. Sau đó, trái tim của cô nhảy lên mãnh liệt, trong lòng mừng như điên. Cô vốn là chỉ là một ngôi sao cấp ba, đã từ lâu muốn trèo lên cành cây cao là Sở Thiên Ngao này rồi. Ai mà không biết Sở đại thiếu gia giàu có không ai địch nổi, quyền thế che trời, hơn nữa ra tay rất hào phóng với phụ nữ!

Có thể qua đêm với Sở Thiên Ngao, cho dù không thể khiến Sở Thiên Ngao bỏ vốn đầu tư một bộ phim cho cô làm nữ chính thì ít nhất cũng có thể đòi lấy một khoản tiền qua đêm không rẻ!

Cô gắng đè nén sự kích động trong lòng xuống, người phụ nữ là lướt đứng dậy, chậm rãi cởi ra chiếc khăn tắm trên người mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cô ở đâu

Thân thể trắng như tuyết, nằm loà loà trước mặt Sở Thiên Ngao.

Những đường cong nhấp nhô khiến Sở Thiên Ngao nhớ lại người phụ nữ trên chiếc đàn Piano ngày hôm qua. Bụng dưới bỗng nhiên nóng lên, ánh mắt kiêu căng hiện lên dục vọng mãnh liệt.

Người phụ nữ cười ngọt ngào một tiếng, bày ra tư thế rất khiêu gợi. Cô rất tin tưởng vào dáng người của mình, "Sở thiếu, ngài có hài lòng không?"

Giọng nói u ám của Sở Thiên Ngao có chút mập mờ: "Còn chờ gì nữa? Còn muốn tôi dạy cho cô sao?"

Người phụ nữ mừng rỡ như điên, đây chính vé thông hành Sở thiếu đã cấp cho cô. Cô vận vẹo cong cái mông to xinh đẹp lên đi về phía Sở Thiên Ngao, hai cánh tay quăn lên cơ thể cường tráng không một chút mỡ thừa của người đàn ông đang ngồi trên ghế salon, uốn éo như một con rắn từ từ bò lên. Đôi môi đỏ mọng hôn dọc theo cảm của hắn đi xuống, chạy đến lồng ngực, rón, xuống chút nữa.

Sở Thiên Ngao cố gắng xua đuổi tạp niệm trong đầu, xua đuổi bóng dáng của người phụ nữ bé nhỏ đó trong đầu. Giờ phút này, hắn chỉ muốn phát tiết, bất kể là ai, bất kể là người phụ nữ như thế nào, chỉ cần có thể dọn dẹp sạch sẽ đầu óc đang hỗn loạn của hắn là được!

Nhân tân dựa lưng vào thành ghế sa lon, con ngươi tối đen của hắn khẽ nhắm lại, bàn tay cứng như sắt xiết chặt vòng eo của người phụ nữ.

Đôi môi của người phụ nữ dính vào môi hắn, Sở Thiên Ngao vẫn để đầu lưỡi của cô tự do chui vào. Hắn đang cần một sự kích dục để quên đi hình bóng Mạc Tiểu Hàn vẫn quanh quẩn trong đầu hắn.

Song, mới vừa chạm vào khoảng miệng trơn trượt của người phụ nữ, thân thể của hắn liền cứng lại.

Đáng chết! Đây là cảm giác gì!

"Cút!" Sở Thiên Ngao chợt hung hăng đẩy người phụ nữ ra, con ngươi tối đen lãnh khốc nhìn cô chằm chằm!

"Sở thiếu. Sở thiếu anh. . . ." Người phụ nữ vẫn đang nhắm mắt, đắm chìm trong dục vọng điên cuồng. Mùi vị nam tính mãnh liệt trên người Sở Thiên Ngao khiến cô mê say không dứt. Dấn chặt hơn, chủ động hôn cảm hắn: "Người ta thật là muốn."

Sắc mặt của Sở Thiên Ngao khó coi tới cực điểm! Thiên Ngao hắn chưa bao giờ là người thủ thân như ngọc, hắn quả thực điên rồi, một người phụ nữ loà loà quyến rũ đang quẩn ở trên người hắn, vậy mà một chút cảm giác hắn cũng không có!

Chỉ vì người hiện tại hắn muốn chạm vào, người hắn muốn nhốt vào trong ngực để hung hăng thuần phục chính là cô gái kia, chứ không phải người phụ nữ này!

"Đáng chết! Cút nhanh!" Sở Thiên Ngao cương quyết quát lớn, chế trụ người phụ nữ đang vẫn giãy dụa thân thể, đẩy cô ta ra khỏi người mình, thân hình cao lớn đứng lên đi về phía cửa sổ, gương mặt ngược sáng tràn đầy tức giận!

Mở điện thoại di động ra, thông qua hệ thống định vị trên cổ tay Mạc Tiểu Hàn tìm vị trí của cô.

Sở Thiên Ngao nhú chặt đôi chân mày lại.

Đã trễ thế này, hệ thống định vị lại biểu hiện Mạc Tiểu Hàn đang ở một tiệm bán hoa trong nội thành. Cô ở tiệm bán hoa làm cái gì? Người đàn ông kia không mua hoa cho cô sao?

Thật dễ dàng cắt bỏ cành lá của mấy trăm bó hoa hồng, sử dụng giấy gói giữ tươi bọc lại, cảm thấy mệt mỏi, vâng trán rịn đầy mồ hôi, Mạc Tiểu Hàn

vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi, điện thoại di động liền vang lên.

Là số điện thoại xa lạ.

Cô nghi hoặc nhận điện thoại, trễ như thế này, ai lại còn gọi điện thoại cho cô? Ba cũng đã ngủ sớm rồi.

"A lô."

"Đang ở đâu?" Một giọng nói trầm thấp truyền đến, vừa lãnh khốc lại vừa kiêu căng.

"Anh là?" Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, nhưng vì quá mệt mỏi, đầu óc cũng đang ở trong trạng thái đình công, nên căn bản chẳng muốn nghĩ đầu dây bên kia là ai.

Bên đầu kia điện thoại Sở Thiên Ngao bị nghẹn không thốt nên lời. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng hiện ra vẻ tức giận mà lạnh như băng.

Người phụ nữ này, thậm chí ngay cả giọng nói của hắn cũng nhận không ra!

Vì có người đàn ông đó bên cạnh nên làm như giả bộ không biết?

Trong điện thoại nhất thời yên lặng. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy kỳ lạ, hạ điện thoại di động nhìn lần nữa, cho là mình nghe lầm.

"Đáng chết! Cô đang ở chung với ai?" Sở Thiên Ngao tức giận quát lớn.

Mạc Tiểu Hàn lúc này mới phản ứng được. Hàng lông mi thanh tú cau lại: "Sao anh lại có số điện thoại của tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thổ lộ ở tiệm bán hoa

Sở Thiên Ngao không nhẫn nại được nữa: "Cảnh cáo cô, trả lời vấn đề của tôi!"

Mạc Tiểu Hàn bĩu môi: "Thần kinh." Cô tính cúp điện thoại.

"Cô thử cúp điện thoại xem!" Sở Thiên Ngao đoán được suy nghĩ của Mạc Tiểu Hàn nên cảnh cáo cô.

Lông mày Mạc Tiểu Hàn dựng đứng hết lên, công việc cực khổ cả đêm khiến cô mệt mỏi muốn chết, thật sự không muốn cùng người đàn ông này tranh cãi nữa, "Tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

Tròng mắt đen sắc bén của Sở Thiên Ngao bắn ra những tia sáng khát máu: "Mạc Tiểu Hàn, cô không được quên hợp đồng của chúng ta! Nếu như tôi phát hiện, cô ở cùng một người đàn ông khác, cô nhất định sẽ chết! Biết không?"

"Có bệnh thì đi uống thuốc đi!" Mạc Tiểu Hàn nhú nhú mi, “bụp” cúp điện thoại.

"Tút TUT TUT" Tiếng điện thoại di động bị cắt trong đêm khuya yên tĩnh, có vẻ cao vút và cô đơn!

Sở Thiên Ngao xiết chặt chiếc điện thoại trong tay, giống như đang xiết chặt Mạc Tiểu Hàn vậy.

Người phụ nữ này, thật sự dám chủ động cắt đứt điện thoại của hắn!

Tròng mắt lạnh lẽo như băng, bóng đêm ngày càng đậm, thế nhưng hắn lại không có nửa phần buồn ngủ, tiện tay mặc bộ quần áo để trên thành ghế sa lon, cầm chìa khóa xe và đi ra ngoài cửa.

Trong tiệm hoa, Mạc Tiểu Hàn gói kỹ một bó hoa cuối cùng, dọn dẹp gọn gàng mọi thứ còn lại, đang chuẩn bị đóng cửa. Vừa quay người lại thì nhìn thấy dưới ánh đèn đường ngoài cửa có một bóng dáng cao lớn đang đi về hướng này.

"Tiểu Hàn, xong việc chưa?" Đi tới là một bạn học cùng lớp của Tiểu Hàn – Lộ Phi.

"A, Lộ Phi, cậu. . . , sao cậu lại ở đây?" Tiểu Hàn vỗ vỗ trán, thật sự cảm thấy rất nhức đầu. Mới vừa đuổi một Sở Thiên Ngao, giờ lại tới một Lộ Phi.

Lộ Phi có tình ý với cô, mặc dù chưa từng nói ra, nhưng Mạc Tiểu Hàn cũng không phải kẻ ngốc. Cho nên cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với Lộ Phi.

"Tiểu Hàn, bạn nhất định mệt chết đi? Mình nghe Nhạc Nhạc nói bạn đi làm ở đây, hôm nay vừa đúng lúc tiện đường, nên tới đây gặp bạn." Lộ Phi mỉm cười.

"A, không sao, cũng quen. Mình phải đóng cửa về nhà rồi. Vậy ngày mai gặp lại nha....!" Mạc Tiểu Hàn vội vã đuổi khéo Lộ Phi đi. Hiện tại cô rất mệt, chỉ muốn nhanh về nhà ngủ một giấc thật ngon.

"Tiểu Hàn! Để mình đưa bạn về nhà, để mình cầm túi xách giúp bạn." Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp từ chối, Lộ Phi đã xách túi của cô.

"A, vậy cảm ơn nhiều!" Dù sao cũng là bạn học, mỗi ngày đều phải gặp mặt, Mạc Tiểu Hàn cũng không muốn làm quan hệ trở nên căng thẳng.

Dưới bóng cây ngoài cửa, một chiếc Lamborghini vừa dừng lại. Bên trong xe, sắc mặt Sở Thiên Ngao âm u có thể ép ra nước.

Người đàn ông kia kia, chính là người mà Mạc Tiểu Hàn kêu là "Học trưởng" sao? Hai tay Sở Thiên Ngao xiết chặt tay lái, dường như sắp đem tay lái bóp cho nát bét. Cặp mắt tối đen tức giận gắt gao nhìn chằm chằm hai người đang "thân mật" trước cửa tiệm hoa.

Giúp Mạc Tiểu Hàn kéo cánh cửa sắt của tiệm bán hoa lại, trong lòng Lộ Phi thật vui mừng, dù sao cũng theo đuổi Tiểu Hàn lâu như vậy rồi, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên ở gần cô như vậy. Bình thường tính tình Mạc Tiểu Hàn mặc dù rất thoải mái tự nhiên, nhưng bộ dáng luôn rất bận rộn, hần gần như không có cơ hội ở một mình bên cạnh cô.

Hôm nay, hần nhất định phải can đảm thổ lộ!

"Tiểu Hàn! Bạn biết không? Mình thích bạn đã lâu rồi!" Lộ Phi lấy hết can đảm nhìn mặc đôi mắt trong veo của Mạc Tiểu Hàn.

"À? Cái này. Minh." Mạc Tiểu Hàn nhất thời cứng họng, không biết phải nói như thế nào để từ chối khéo lời tỏ tình của anh ta.

Bộ dáng cúi đầu khó xử của cô rơi vào trong mắt của Sở Thiên Ngao đang ngồi trong xe là ngượng ngùng lo lắng.

Một cảm giác chua loét quét qua tâm trí của hần! Sở Thiên Ngao không thể kiềm chế được nữa, đôi chân dài bước ra ngoài xe, mạnh mẽ đóng sầm cửa xe lại!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Anh bị thần kinh à?

Sở Thiên Ngao xuất hiện đột ngột giống như thiên thần giáng lâm, khiến Tiểu Hàn và Lộ Phi đứng trước cửa tiệm bán hoa sợ tới ngây người.

Thấy đôi mắt vẫn lên những tia máu của Sở Thiên Ngao nhìn chăm chú vào Lộ Phi, Mạc Tiểu Hàn nhất thời luống cuống, tính khí của Sở Thiên Ngao cô biết rất rõ. Hần căn bản chính là người điên!

"Lộ Phi, chạy mau!" Mạc Tiểu Hàn ngăn Sở Thiên Ngao đang bước lên phía trước, quay đầu lại hướng Lộ Phi kêu to.

Mặc dù Lộ Phi cũng là một thanh niên cao to 1m8, nhưng so với Sở Thiên Ngao, hần vẫn có vẻ quá non nớt không có kinh nghiệm.

Đôi chân mày rậm của Sở Thiên Ngao càng nhíu chặt hơn! Bàn tay nắm chặt đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, hần thật sự đã phẫn nộ đến cực điểm! Mạc Tiểu Hàn, cô đang bảo vệ gian phu sao!

Lộ Phi nhìn Sở Thiên Ngao có vẻ mơ hồ.

Không đợi hần kịp phản ứng, trên mặt đã hứng một quả đấm rất nặng nề! Sở Thiên Ngao giống như con sư tử đang trong cơn tức giận, lại một thêm một quả đấm mãnh liệt nữa vung ra, hốc mắt Lộ Phi ngay tức khắc bầm tím!

"Sở Thiên Ngao! Anh làm gì đấy! Anh bị thần kinh à!" Mạc Tiểu Hàn gấp gấp chặn trước mặt Lộ Phi. Đôi mắt sáng tức giận bao phủ bởi một tầng sương mù, cảm hận nhìn Sở Thiên Ngao chằm chằm.

Hần vẫn còn nghi ngờ cuộc sống của cô chưa đủ loạn hay sao?

Lòng ngực Sở Thiên Ngao cứng lại, Mạc Tiểu Hàn tỏ rõ thái độ bảo vệ Lộ Phi như vậy, cặp mắt tà ác của hần nguy hiểm nheo lại, "Mạc Tiểu Hàn, tránh ra! Coi chừng tôi đánh cả cô đó!"

Lộ Phi bị đánh hai cái mà không hiểu ra sao cả, trong lòng cũng dâng lên sự tức giận, quả đấm rất nhanh cũng lao tới hướng Sở Thiên Ngao!

Sở Thiên Ngạo lạnh lùng cười một tiếng, vung ra một cú đấm móc mang theo sức mạnh như sấm sét!

Mắt thấy cú đấm muốn trúng mặt của Lộ Phi, Mạc Tiểu Hàn không nghĩ thêm được gì nữa, lao tới trước, ngăn ở giữa 2 người! Quả đấm mạnh mẽ, hung hãn trúng ngay mặt Mạc Tiểu Hàn!

Mạc Tiểu Hàn choáng váng, chỉ cảm thấy trong lỗ mũi nóng nóng dường như có chất lỏng chảy ra. Ngay sau đó liền ngất đi!

Bên trong phòng bệnh gọn gàng sạch sẽ, hàng lông mày rậm của Sở Thiên Ngạo nhíu chặt lại, ngồi ở bên giường nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Sắc mặt tái nhợt, cánh môi cũng mất đi vẻ mềm mại trở nên trắng bệch khiến người ta đau lòng. Đau lòng? Sở Thiên Ngạo bị cái từ này làm cho hoảng hốt! Đau lòng? Chẳng lẽ cảm giác đang xiết chặt trong lòng hân, chính là đau lòng?

Đôi mắt luôn luôn mang vẻ tà ác nguy hiểm của Sở Thiên Ngạo giờ đây có vài phần mê man hiếm thấy, đối với hân mà nói, từ trước tới giờ phụ nữ giống như quần áo, mặc cũ thì vứt bỏ là xong. Hân chưa từng nảy sinh cảm giác đau lòng đối với phụ nữ như thế này bao giờ?

Đầu óc trở nên hỗn loạn, người phụ nữ này, đã làm rối loạn toàn bộ cuộc sống của hân!

Khi Mạc Tiểu Hàn tỉnh lại, chậm rãi mở đôi mắt trong suốt ra, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt của Sở Thiên Ngạo đang chăm chú nhìn cô đến gần người.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngạo rất dịu dàng và chân thành, Mạc Tiểu Hàn còn tưởng rằng mình hoa mắt! Cô dụi dụi mắt, rồi lại nhìn vào ánh mắt của Sở Thiên Ngạo. Quả nhiên, trong mắt Sở Thiên Ngạo làm gì có sự dịu dàng, rõ ràng chỉ có kiêu căng và lạnh lùng mà thôi.

Mạc Tiểu Hàn hơi sợ vỗ vỗ lồng ngực của mình: sự dịu dàng vừa rồi căn bản do mình hoa mắt mà thấy thôi! Loại người như Sở Thiên Ngạo kia, ngoại trừ kiêu căng ngạo mạn, thô bạo ra, còn có thể có tình cảm gì khác được!

Sở Thiên Ngạo bị động tác đột nhiên mở mắt của Mạc Tiểu Hàn làm cho hoảng sợ. Vội vàng che giấu cảm xúc của mình. Cất giọng lạnh lùng hỏi: "Đã tỉnh rồi hả ? Người đàn ông tôi qua là ai?"

Tôi hôm qua Mạc Tiểu Hàn ngất xỉu, hân chỉ cố gọi điện thoại cấp cứu, mặc kệ người đàn ông kia nằm trên mặt đất, cũng không hỏi tới lai lịch của hân.

Nghe thấy câu hỏi của Sở Thiên Ngạo, Mạc Tiểu Hàn thờ dãi. Người đàn ông này rốt cuộc là bị bệnh thần kinh gì vậy!

Cô quay đầu đi, không thêm đề ý tới Sở Thiên Ngạo. Với người đàn ông đã man không nói tới đạo lý này, cô cũng không có gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quy tắc tình nhân

Thái độ của Mạc Tiểu Hàn chọc giận Sở Thiên Ngạo. Bàn tay chiếm lấy cằm của cô, dùng sức quay đầu cô đối diện mặt mình.

"Nói chuyện! Không cần thù thách sự kiên nhẫn của tôi!" Lòng kiên nhẫn của Sở Thiên Ngạo đã sắp tiêu hao hết.

"Chuyện này có quan hệ gì với anh? Anh buông tay ra!" Mạc Tiểu Hàn hung hăng nguyệt hân.

"Không quan hệ với tôi?" Sở Thiên Ngạo lãnh khốc cười, "Đừng có quên, cô là tình nhân của tôi, là tình nhân, sẽ phải tuân thủ theo quy tắc tình nhân."

Tình nhân.

Cô là tình nhân của hân. Nhưng lại vẫn còn yêu cầu danh dự một cách nực cười.

Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình ngu dốt triệt để. Cô nghĩ mình là ai? Cũng chỉ là tình nhân của người ta mà thôi!

Hâm răng trắng nõn cắn chặt vào đôi môi tái nhợt, Mạc Tiểu Hàn giương mắt lên, giọng nói lạnh lẽo rất đáng sợ. "Đúng vậy, tôi cũng chỉ là một tình nhân. Tôi không nên đòi hỏi danh dự, tôi không nên đòi hỏi sự tự do. Tôi nghèo khó, tôi hèn hạ, cho nên, tôi chỉ xứng bị ngài quát mắng, chỉ xứng bị ngài dùng bạo lực để đối xử. Có thể được Sở đại Tổng giám đốc ngài coi trọng như vậy, là may mắn lớn nhất trong cuộc đời này của tôi. Tôi nên ngoan ngoãn nghe lời, ngài nói hướng đông, tôi không nên đi hướng tây. Ngài nói trời quang mây tạnh, tôi không thể nói trời mưa. Đúng không?"

Lời nói mang theo những tia bén nhọn lạnh lẽo, phá vỡ sắc mặt của Sở Thiên Ngạo.

Sở Thiên Ngạo nhìn chăm chăm vào Mạc Tiểu Hàn, cả người chấn động, có một loại cảm giác bị tẩy não —— Người phụ nữ này đang nói cái gì?

Kể từ năm 18 tuổi tiếp nhận sản nghiệp Sở thị, thì không còn ai dám dùng cái giọng điệu này nói chuyện với hắn. Châm chọc bén nhọn như vậy, không chút kiêng kỵ. Hơn nữa, lại từ miệng một nữ sinh nhìn có vẻ nhu nhược nói ra.

Người đàn ông cao lớn ngạo mạn vẫn nhìn cô, nhìn rất lâu, khóe miệng đột nhiên nhếch lên ý cười tà ác.

Nụ cười kia, lạnh lẽo đến cùng cực.

"Mạc Tiểu Hàn, ai cho cô can đảm để cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Đừng quên, ba của cô, Mạc Bạch Thạch, còn nằm trên giường bệnh, tất cả thuốc men, bác sĩ, cũng do tôi sắp xếp. Từ đầu đến cuối tôi không cần động một ngón tay, thì cô cũng nhà tan cửa nát!"

Khóe miệng Sở Thiên Ngạo hiện lên một nụ cười tà ác, giống như Satan dưới địa ngục.

"Anh muốn làm gì?" Mạc Tiểu Hàn run giọng nói, cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng.

Sở Thiên Ngạo quan sát cô, cặp mắt nheo lại, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên: "Cô là người phụ nữ thông minh, ý của tôi, chắc chắn cô hiểu. Bắt đầu từ hôm nay, cô phải tuân thủ 10 quy tắc tình nhân của tôi."

"Quy tắc tình nhân?" Mạc Tiểu Hàn theo dõi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt sắp tràn đầy sương mù.

"Quy tắc thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay, cô phải bỏ hết công việc làm thêm, dời đến nơi ở của Nhà họ Sở."

"Quy tắc thứ hai, bất luận cô đi đâu, đều phải báo cáo với tôi, được tôi đồng ý mới đi."

"Quy tắc thứ ba, vĩnh viễn không được nói dối tôi."

"Tạm thời mới nghĩ tới đây, bảy quy tắc nữa sẽ bổ sung sau." Giọng nói của Sở Thiên Ngạo hàm ý không cho phép Mạc Tiểu Hàn nói bất kỳ câu phản đối nào.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, mái tóc dài óng mượt như tơ rơi xuống gương mặt, che khuất vẻ mặt của cô, trong lòng Sở Thiên Ngạo không hiểu sao trở nên mềm nhũn.

Vén mái tóc của cô để lộ ra gương mặt xinh đẹp, Sở Thiên Ngạo dịu dàng nói khẽ vào tai Mạc Tiểu Hàn: "Bây giờ nói cho tôi biết, người đàn ông tôi hôm qua là ai? Là học trưởng mà cô nhớ mãi không quên sao?"

Học trưởng? Thân Hạo Khiêm? Lòng Mạc Tiểu Hàn chợt trở nên căng thẳng.

Học trưởng, học trưởng Hạo của cô. Anh đã sớm biến mất trong cuộc sống của cô rồi. Kiếp này, có lẽ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Ngước mắt cười chua xót, Mạc Tiểu Hàn lãnh đạm nói: "Không phải. Bạn ấy chỉ là một bạn học bình thường của tôi."

Con người u ám của Sở Thiên Ngạo gắt gao nhìn thẳng vào Mạc Tiểu Hàn, dường như muốn nhìn thấu vào tận đáy lòng cô.

Trong ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngạo chỉ thấy sự hờ hững. Cho nên, cô sẽ không nói dối. Trong lòng Sở Thiên Ngạo không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô ở đâu?

Đêm hè ở thành phố C có vẻ vô cùng xinh đẹp. Những cao ốc nối tiếp nhau san sát, phố lớn ngõ nhỏ đông đúc sầm uất, đèn hoa rực rỡ, tất cả đều lộ ra vẻ thanh thản bình yên.

Làn gió đêm ẩm ướt nhưng ấm áp mang theo hương thơm của hoa dành dành thổi vào cửa sổ xe. Chiếc xe Lamborghini ngang ngược đang lao nhanh về khu nhà ổ chuột nơi Mạc Tiểu Hàn ở.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi chỉ cho cô thời gian 10 phút, cô nên từ giã mẹ ghẻ và chị cô đi rồi lập tức đi ra ngoài!" Giọng nói của Sở Thiên Ngạo cương quyết khiến người ta không thể cự tuyệt.

"Mười phút? Tôi còn phải sắp xếp đồ đạc của mình chứ?" Mạc Tiểu Hàn bất mãn nhìn Sở Thiên Ngạo. Khóe mắt còn tím bầm, nhìn qua cực kỳ đáng

thương.

Trong lòng Sở Thiên Ngao mềm nhũn nhưng ngoài miệng lại vẫn lãnh khốc như băng: "Mười lăm phút. Nếu như vượt qua thời gian này, tôi không thể bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì."

Cái tên bạo quân, ác ma, bệnh thần kinh, tự đại tự cuồng này! Mạc Tiểu Hàn âm thầm nguyên rủa trong lòng, lén lút ngóat Sở Thiên Ngao về xem thường.

"Mạc Tiểu Hàn, không nên quên thân phận của mình!" Sở Thiên Ngao từ kính chiếu hậu thấy động tác của Mạc Tiểu Hàn, lạnh lùng nhắc nhở.

Mạc Tiểu Hàn thở dài. Thôi, nói chuyện với kẻ không hiểu đạo lý này, thà lấy trứng chọi với đá còn hay hơn.

Thấy Mạc Tiểu Hàn không nói câu nào nữa, khóe miệng Sở Thiên Ngao kéo ra một đường cong hài lòng: "Cô bé, ngoan một chút sẽ đáng yêu hơn."

Đến cửa nhà Mạc Tiểu Hàn. Sở Thiên Ngao nhíu nhíu mi: "Mạc Tiểu Hàn, cô ở đây sao?"

Mặc dù Dư Phong đã báo cáo với hắn từ lâu, Mạc Tiểu Hàn ở tại khu ổ chuột rách nát, nhưng Sở Thiên Ngao thật sự không nghĩ tới, khu ổ chuột nay lại tệ hại đến như vậy. Nước bùn đen ngập khắp nơi, rác rến chất thành đồng, ruồi bay tới bay lui thành từng đàn, đây đâu phải là nơi ở của người!

Mạc Tiểu Hàn nhìn thấy ánh mắt quan sát khu ổ chuột bẩn thỉu của Sở Thiên Ngao, nhún nhún vai, khẽ mỉm cười: "Sở đại Tổng giám đốc nghĩ rằng tôi nên ở đâu? Khách sạn năm sao? Hay biệt thự sang trọng bên bờ biển?"

Bộ dáng cao lớn cường tráng của Sở Thiên Ngao đứng ở khu dân cư nghèo có vẻ cực kỳ nổi bật, chiếc xe Lamborghini cũng khiến người đi đường nhìn rất kinh ngạc.

"Di Lâm, con gái đi dẫn theo một người có tiền về kia!" bà chủ nhà mập mạp đứng ngoài cửa kêu mẹ ghê của Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao nhíu nhíu mi, mùi hôi thối của rác rến xông vào mũi hắn, hắn sắp bị ngộp chết rồi.

"Mạc Tiểu Hàn, chào tạm biệt nhanh lên. Tôi cho cô mười lăm phút."

Lời nói chưa dứt, Lâm Thiển và Lâm Vũ Yên đã xuất hiện trước cửa. Lâm Vũ Yên rất ít khi về nhà, hôm nay cũng vừa mới về đến, nghe nói Mạc Tiểu Hàn dẫn theo người có tiền trở về, vội vàng ra cửa xem sao.

Thấy chiếc xe Lamborghini trước cửa, ánh mắt Lâm Vũ Yên sáng lên. Bên cạnh chiếc Lamborghini, một người đàn ông đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn đang đứng, gương mặt đẹp trai mê đảo cả chúng sinh, những đường cong sắc nét, mỗi một nét đều lộ ra vẻ vương giả cao cao tại thượng. Đây—không phải đó là Sở Thiên Ngao sao?

Trong lòng Lâm Vũ Yên ganh ghét đến phát điên, mình tính toán bao lâu, vậy mà cuối cùng người đàn ông này vẫn bị Mạc Tiểu Hàn câu được!

Không đúng, Sở Thiên Ngao đã từng gặp mình, có thể nhận ra mình hay không? Nếu như nhận ra, có lẽ chuyện đêm hôm đó sẽ lời ra! Sở Thiên Ngao mà điều tra, cũng không khó khăn để biết được người lên giường với hắn đêm đó chính là Mạc Tiểu Hàn!

Lâm Vũ Yên khẩn trương nhìn chăm chăm Sở Thiên Ngao.

Thấy mẹ ghê và chị đều đi ra ngoài, Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là giới thiệu với họ: "Di Lâm, chị, vị này là Sở Thiên Ngao. Tiền viện phí của ba, chính là ngài ấy cho mượn."

Mượn sao? Lâm Vũ Yên cười lạnh trong lòng, là bán mình mà có chứ? Con bé xấu xí này, sao vận số lại tốt như vậy chứ?

Sở Thiên Ngao thật không có mắt mà, mình có gì không bằng nó, ngày đó lại đuổi mình ra khỏi phòng làm việc, nhưng lại coi trọng con bé ngu xuẩn này!

Ánh mắt Sở Thiên Ngao không thèm liếc qua Lâm Thiển và Lâm Vũ Yên một lần, hắn không có hứng thú để ý tới loại phụ nữ ở xóm nghèo này!

Lạnh lùng gật đầu một cái, đôi chân dài của Sở Thiên Ngao bước tới một bước, quay trở lại xe, mùi hôi từ những đồng rác xông vào mũi khiến hắn không thể hít thở được!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dẫn cô đi mua đồ mới

"Tiểu Hàn, người đàn ông bên ngoài kia có phải rất có tiền hay không?" Ánh mắt Lâm Thiển sáng rỡ nhìn Mạc Tiểu Hàn. Không nghĩ tới, con bé này nhìn qua buồng bình ngang ngược, thể nhưng lại có mắt nhìn người, có thể câu được một người đàn ông có tiền như vậy.

"Dì Lâm, con về phòng thu dọn đồ đạc đây." Mạc Tiểu Hàn cúi đầu đi về phòng của mình. Cô rất ghét giọng điệu của Lâm Thiển.

"Vũ Yên, con thật vô dụng! Con xem, đến Tiểu Hàn cũng có thể câu được người có tiền, đáng đáp của con so với nó còn xinh đẹp hơn, quyền rũ hơn, sao bên cạnh con không có lấy một người đàn ông có tiền nào hết?" Lâm Thiển chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

"Ai biết vận cứt chó của nó từ đâu mà tới!" Lâm Vũ Yên tức giận vuốt ve mái tóc dài của mình. Lần trước Sở Thiên Ngao cho cô tắm chi phiếu kia, bị cô bài bạc thua sạch toàn bộ rồi. Nếu không cũng sẽ không quay về nhà trong cái xóm nghèo này!

Chậm rãi dựa vào cửa phòng, Lâm Vũ Yên khoanh tay trước ngực, nhìn Mạc Tiểu Hàn đang thu dọn đồ đạc: "Em muốn dọn đi để ở cùng Sở Thiên Ngao sao?"

Ở cùng Sở Thiên Ngao, mấy chữ này sao nghe chói tai như vậy. Mạc Tiểu Hàn cắn môi, trong lòng có chút khổ sở.

Nếu như có thể, cô cũng mong muốn giống như những cô gái bình thường khác, sống dưới ánh mặt trời sáng rực, cuộc sống bình thường, cô cũng không muốn làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cả ngày bị người ta muốn ăn lúc nào thì ăn!

Nếu như có thể, có lẽ cô còn có thể gặp lại được học trưởng Hạo, có lẽ, cô sẽ cùng học trưởng Hạo kết hôn, sinh một em bé xinh đẹp, trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, mà không phải giống như hôm nay, bị người ta khinh bỉ và xem thường như vậy!

Thấy Mạc Tiểu Hàn không nói câu nào, tròn mắt của Lâm Vũ Yên xoay động, nảy ra ý hay.

"Tiểu Hàn, về sau chị có thể tới thăm em không?"

"Dĩ nhiên có thể a." Trong lòng Mạc Tiểu Hàn có chút cảm động. Không nghĩ tới, Lâm Vũ Yên lại cũng nhớ thương cô.

Điện thoại trong túi quần jean chợt vang lên.

"Alo? Có gì không?"

"Mạc Tiểu Hàn, đã mười lăm phút rồi! Mau ra đây!" Giọng nói của Sở Thiên Ngao hàm chứa tức giận.

"Được rồi, biết rồi. Lập tức ra ngoài." Mạc Tiểu Hàn xách vali quần áo vừa sắp xếp xong đi ra ngoài cửa. Quần áo của cô rất ít, vali rất nhẹ chẳng có cảm giác nặng nề gì cả.

"Dì Lâm, chị, em đi nha. Về sau nếu có thời gian con sẽ quay về thăm hai người." Mạc Tiểu Hàn nhìn Lâm Thiển và Lâm Vũ Yên nói tạm biệt, nhìn đồ đạc trong nhà, chợt có chút lưu luyến.

"Được rồi, mau đi đi! Đừng làm cho đại tổng giám đốc người ta chờ sốt ruột!" Lâm Thiển vội vàng đẩy Mạc Tiểu Hàn ra cửa. Ngân vạ lần đầu tiên đắc tội với người có tiền bên ngoài kia, sau này bà còn muốn hưởng chút hào quang của Mạc Tiểu Hàn!

Bước nhanh tới cạnh xe, Mạc Tiểu Hàn lưu luyến quay đầu lại nhìn ngôi nhà rách nát của mình lần cuối rồi xách hành lý lên xe.

"Vút đi!" Vừa nói dứt, Sở Thiên Ngao thoải mái xoay tay lái, chạy ra khỏi khu ổ chuột bản thủ âm thấp.

"Vút? Vút cái gì?" Mạc Tiểu Hàn nghe không hiểu.

Sở Thiên Ngao chau mày, cướp lấy vali hành lý từ tay Mạc Tiểu Hàn vút ra ngoài cửa sổ!

"Anh làm gì đấy! Bên trong có quần áo của tôi!" Mạc Tiểu Hàn vô cùng tức giận! Người đàn ông này tại sao ngang ngược bá đạo như vậy, chưa bao giờ quan tâm đến người khác nghĩ cái gì?

"Tôi sẽ dẫn cô đi mua đồ mới." Sở Thiên Ngao kiêu căng nói, "Quần áo đó mà mặc đi ra ngoài, quả thực khiến cho tôi mất mặt. Người phụ nữ của Sở Thiên Ngao tôi, sao có thể nghèo nàn như vậy được!"

"Người phụ nữ của Sở Thiên Ngao tôi", không biết vì sao khi nghe thấy những lời này, trong lòng Mạc Tiểu Hàn chợt có một tia rung động rất nhẹ. Kể từ khi ba cô ngã bệnh, cô vẫn có cảm giác rất đau khổ vì không có người nương tựa. Những lời nói của Sở Thiên Ngao, khiến cô sinh ra một loại ảo giác, cô đã có chỗ dựa rồi. Mặc dù, cô chỉ là tình nhân của người kia, chỉ là tình nhân bán mình cho một ông chủ có tiền mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp nhau tại nhà sách

Trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố C.

Hôm nay là Chủ nhật, người đi dạo trung tâm mua sắm rất nhiều. Ở giữa dòng người đông đúc nhộn nhịp, dáng người cao ngất thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn của Sở Thiên Ngao liên tiếp thu hút ánh nhìn chăm chú của mọi người.

"Oa. Người đàn ông kia rất đẹp trai a!"

"Chắc là đại minh tinh rồi? Sao chưa bao giờ gặp trên TV nhỉ?"

"Nếu không chúng ta tới xin chữ ký đi?"

"A a, tớ không dám! Cậu xem bên cạnh anh ấy còn có bạn gái a!"

"Bạn gái của anh ấy nhìn qua cũng bình thường nha! Đáng đáp chỉ được gọi là thanh tú mà thôi!"

"Đúng a! Căn bản không xứng với anh ấy rồi, không phải bạn gái của anh ấy chứ? Hay là người giúp việc của anh ấy?"

"Chắc là người giúp việc, người đàn ông đẹp trai như vậy làm sao có thể thích một cô gái bình thường như vậy!"

Từ lúc Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn vòng qua vòng lại nơi này sáu vòng, thỉnh thoảng lại nghe mấy cô bé mặc đồng phục học sinh cấp ba phát ra tiếng bàn luận xôn xao.

Người giúp việc? Mạc Tiểu Hàn quả thật muốn học máu. Mạc Tiểu Hàn cô nhìn tệ thế sao?

Cô quan sát cái bóng của chính mình và Sở Thiên Ngao trong chiếc gương ở tủ bên cạnh.

Cô, mặc một chiếc áo T-Shirt màu trắng, rộng rãi và thoải mái, một cái quần Soọc màu đen, cũng rất đơn giản, cộng với một đôi giày thể thao mang đậm chất sinh viên dưới chân. Nhìn qua rất nhẹ nhàng và thoải mái, nhưng, quả thật rất bình thường. Hơn nữa lại còn bình thường hơn cả những người bình thường nữa.

Mà Sở Thiên Ngao, một bộ âu phục nho nhã cắt may rất hợp với dáng người, gương mặt anh tuấn khiến người ta nhìn vào có cảm giác hít thở không thông, phong thái cao quý thanh lịch giống như một vị hoàng tử vậy. Đi bên cạnh cô, cô quả thật giống như một người giúp việc.

Ánh mắt những cô bé qua đường nhao nhao nhìn Sở Thiên Ngao với vẻ ái mộ, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cả người không được tự nhiên, đi mua sắm mà bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, tựa như con khỉ trong vườn bách thú bị người ta ngắm soi, cả người rất khó chịu.

Nhưng Sở Thiên Ngao từ đầu đến cuối không thèm để ý, bước chân vẫn cứ nhàn nhã như thế, thỉnh thoảng còn bất chợt dừng lại quan sát một chút. Cuối cùng, hắn công khai bước vào một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ chơi dành cho người lớn!

"." Mạc Tiểu Hàn muốn giả vờ không biết hắn.

Thừa dịp Sở Thiên Ngao sai bước về phía cửa hàng kinh doanh đồ chơi dành cho người lớn, Mạc Tiểu Hàn lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, xoay người yên lặng tránh ra xa.

Trong trung tâm còn có một hiệu sách. Cũng không có nhiều người đang ngồi rải rác thành tốp năm tốp ba.

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt thấy trên giá sách có cuốn “Đánh giá và thưởng thức thế giới mỹ thuật”. Quyển sách này, Thân Hạo Khiêm đã từng đưa cho cô một quyển.

Mạc Tiểu Hàn mở sách ra đọc. Bên tai dường như vang lên giọng nói của người thiếu niên kia: "Tiểu Hàn, anh nghĩ em có khả năng thiên phú đó! Nếu em mà đi học, tương lai nhất định là họa sĩ nổi tiếng quốc tế!"

Thật ra thì Mạc Tiểu Hàn cũng không thích vẽ tranh cho lắm, nhưng vì những lời này của người kia, nên cô đã học ba năm về hội họa. Cho đến khi ba kinh doanh bị phá sản, không đủ khả năng trả học phí nữa.

"Tiểu Hàn, anh thích em vẽ phác thảo nhân vật. Mỗi người nhìn qua đều có linh hồn cao quý."

Linh hồn cao quý, học trường Hạo, rốt cuộc em không vẽ được như vậy. Bởi vì, linh hồn của em đã bán cho ma quỷ.

“Thưởng thức và đánh giá thế giới mỹ thuật”. Liếc nhìn quyển sách quen thuộc, lại hồi tưởng về mùa xuân ba năm trước, dưới bóng cây hoa anh đào, Thân Hạo Khiêm cầm trong tay tập tranh lật xem cùng cô. Làn gió nhẹ thổi qua, cánh hoa Anh đào rơi vào trang sách, rơi trên đất, trên tóc của cô.

Thân Hạo Khiêm nhặt những cánh hoa rơi trên tóc cô dịu dàng như vậy, nhẹ nhàng cất kỹ vào cặp sách của mình. Ánh mắt của anh còn sáng hơn cả những vì tinh tú.

"Tổng giám đốc, hiện tại trung tâm thương mại đang thực hiện hai doanh số tiêu thụ, có rất nhiều nhãn hàng đang tích cực liên hệ với chúng ta, doanh số tiêu thụ rất tốt."

"Ừ, những nhãn hàng nhập vào trung tâm của chúng ta phải trải qua khâu kiểm tra và chọn lựa nghiêm khắc, trước khi quyết định phương án cuối cùng phải đưa cho tôi kiểm duyệt."

"Dạ, Tổng giám đốc."

Giọng nam ấm áp vang lên bên ngoài cửa hàng sách rất yên tĩnh. Quen thuộc đến như vậy.

Mạc Tiểu Hàn ngơ ngẩn xoay người, chỉ thấy một nhóm người mặc âu phục lịch sự vây quanh một thanh niên còn trẻ tuổi đang đi về phía bên này, vừa đi vừa bàn công việc.

Áo sơ mi đơn giản rất hợp với chiếc quần tây màu đen dài, tôn lên vóc dáng cao lớn của gười thanh niên trẻ tuổi. Vừa lắng nghe cấp dưới báo cáo, vừa khẽ gật đầu, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn hiện lên nụ cười nhẹ nhàng và lịch sự.

Thân Hạo Khiêm

Thì ra trung tâm mua sắm này là của nhà họ Thân. Hai mắt Mạc Tiểu Hàn mở thật to, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cô quên rồi sao?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, Thân Hạo Khiêm đột nhiên quay đầu nhìn sang phía cô. Mạc Tiểu Hàn hoảng hốt, theo bản năng xoay người, để lại quyển sách trên tay rồi bỏ chạy.

"Thưa cô, sách của cô." Thân Hạo Khiêm lễ phép gọi một tiếng.

Mạc Tiểu Hàn đầu óc trống rỗng, không biết chạy đi đâu mới phải. Vào giờ phút này, cô còn mặt mũi nào mà gặp Thân Hạo Khiêm đây?

May sao bên cạnh có một giá sách rất cao, Mạc Tiểu Hàn cuống quýt trốn phía sau giá sách, trống ngực đập liên hồi!

Tiếng bước chân truyền đến.

Trái tim Mạc Tiểu Hàn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Một lúc lâu sau, bên kia giá sách vẫn im lặng, im lặng tới nỗi có thể nghe được tiếng kêu của máy điều hòa không khí.

Mạc Tiểu Hàn nghe thấy có người hỏi, "Tổng giám đốc, sách này có vấn đề gì không? Tại sao lại nhìn chằm chằm như vậy?"

Giọng nói ấm áp của Thân Hạo Khiêm truyền tới bên tai cô: "Không có gì, chỉ nhớ tới một người bạn."

Bạn.

Mạc Tiểu Hàn che miệng lại, nước mắt đột nhiên rơi xuống không hề báo trước.

Học trưởng Hạo, anh ấy vẫn còn nhớ cô sao?

Anh ấy không quên cô. Đúng không?

"Có phải là bạn gái trước đây của Tổng giám đốc không ạ?" Bên cạnh có người ở hỏi đùa.

"Nói bậy bạ gì đấy? Tổng giám đốc sắp đính hôn rồi!" Một người khác phản bác nói.

"Có thật không? Quyết định ngày nào chưa? Đến lúc đó chúng tôi sẽ đi phong bì thật dày nha!" Mọi người chung quanh nhao nhao xu nịnh.

Thân Hạo Khiêm chỉ cười nhẹ nhàng, không nói gì, đặt quyển sách lên trên giá sách.

"Đi thôi, Thân tống, tôi và ngài kiểm tra trên lầu một chút."

"Được."

Một lúc lâu sau, tiếng bước chân của đoàn người đi xa.

Anh ấy sắp đánh hôn?

Trái tim đột nhiên đau nhói, như bị một con dao bén nhọn xuyên qua, dường như có thể nghe được tiếng máu chảy ra.

Nước mắt không kiểm soát được nhẹ rơi xuống. Mạc Tiểu Hàn dựa lưng vào giá sách khóc lặng lẽ, nỗi đau từ trong tim từng đợt từng đợt lan ra khắp toàn thân, như muốn nhấn chìm cô xuống đáy vực.

Tiếng chuông điện thoại đi động đột ngột vang lên. Mạc Tiểu Hàn lau nước mắt, hắng giọng. Cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe như không có chuyện gì xảy ra.

"Alo! Tôi" Chưa nói hết đã nghe bên đầu kia điện thoại kia truyền đến tiếng Sở Thiên Ngao rít gào:

"Mạc Tiểu Hàn! Cô chết ở chỗ nào rồi!"

""

Hắn nói chuyện có cần thiết phải khó nghe như vậy không?

Mạc Tiểu Hàn vừa lau nước mắt còn sót lại trên mặt, vừa xem như không có chuyện gì xảy ra nói, "Tôi đang đi loanh quanh một chút, anh đang còn đăng kia sao? Tôi đến tìm anh."

Cửa hàng đồ chơi dành cho người lớn, cô thật sự không muốn đi vào chỗ đó. Thật mất thể diện.

Trong điện thoại yên lặng một lát, rồi giọng nói lạnh lùng vang lên lần nữa: "Tại sao cô khóc?"

Mạc Tiểu Hàn lập tức ngậy người, kinh ngạc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy Sở Thiên Ngao đứng ở phía sau giá sách bên cạnh nhìn cô, trên tai đeo tai nghe không dây, toàn bộ hai tay là những túi mua hàng lớn nhỏ, xem ra khi vào cửa hàng đồ chơi dành cho người lớn rất có thu hoạch.

"Tôi" Mạc Tiểu Hàn cứng họng, không biết trả lời như thế nào, không còn cách nào khác là cúi đầu hốt hoảng lau nước mắt trên mặt.

Người đàn ông này. Rõ ràng đứng ở phía sau cô, tại sao còn gọi điện thoại? Có ý cười nhạo cô sao?

Không biết vừa rồi hắn có thấy Thân Hạo Khiêm hay không.

Mạc Tiểu Hàn quan sát ánh mắt của Sở Thiên Ngao đang nhìn sang phía cô.

Trong ánh mắt của Sở Thiên Ngao không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc gì. Cũng may, Mạc Tiểu Hàn len lén thở phào nhẹ nhõm, hắn không nhìn thấy Thân Hạo Khiêm. Nếu không chắc chắn sẽ không có vẻ mặt như thế này.

Sở Thiên Ngao bước đôi chân dài đi tới chỗ Mạc Tiểu Hàn, nghiêm mặt lại, đẩy mắt sâu như hồ băng: "Khóc cái gì?"

"A, không có gì. Tôi. Tôi , mắt tôi đột nhiên bị hạt cát rớt vào. . . ." Mạc Tiểu Hàn vừa lau nước mắt vừa nói một cách lúng túng.

Hàng lông mi thật dài vẫn còn vương vài giọt nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vẫn còn tràn đầy vẻ tuyệt vọng, nhìn qua rất đáng yêu và quyến rũ, so với vẻ mặt bình thường giương nanh múa vuốt giống như Tiểu Dã Miêu thật khác biệt.

"Quy tắc tình nhân, điều thứ ba, vĩnh viễn không được nói dối tôi. Cô quên rồi sao?" Đôi mi rậm của Sở Thiên Ngao nhú lại rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đây là áo lót?

"Ách." Mạc Tiểu Hàn không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc lạnh của hắn. Không thể làm gì khác hơn là nói lảng sang chuyện khác, "Thiên Ngao, anh mua cái gì vậy?"

"Cô vừa gọi tôi là gì?" Ánh mắt Sở Thiên Ngao đột nhiên như được thắp sáng lên.

Cho tới bây giờ Mạc Tiểu Hàn nếu không gọi hắn là "ngài" thì cũng châm chọc gọi hắn là "Sở đại Tổng giám đốc", đây là lần đầu tiên, Mạc Tiểu Hàn gọi tên của hắn.

"Tôi." Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao nhìn khiến cô hơi hoảng hốt. Cô cúi đầu, nói không ra lời. Thấy hơi chột dạ.

Đáng chết! Tại sao cô lại chột dạ! Đáng về y như cô đang gặp mặt gian phu, cảm giác bị hắn bắt gian tại giường!

Nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn cúi đầu không nói lời nào, Sở Thiên Ngao còn tưởng rằng cô xấu hổ, nhất thời tâm trạng thật tốt.

Xoa xoa tóc cô về cung chiều, Sở Thiên Ngao kéo cô vào trong ngực của mình, ôm chặt lấy.

Mạc Tiểu Hàn bị ép buộc dựa vào trước ngực hắn.

Trái tim Sở Thiên Ngao đang đập rất mạnh mẽ và dữ dội, từng nhịp lại từng nhịp, ổn định như vậy, tựa như một cảng tránh gió an toàn nhất trên thế giới. Trái tim Mạc Tiểu Hàn khẽ động, cảm giác chán ghét Sở Thiên Ngao dường như không còn mãnh liệt như trước nữa. Trong lòng đang tràn đầy sự chua xót, cũng chậm chậm bình lặng lại.

Lần đầu tiên, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy lồng ngực Sở Thiên Ngao ấm áp như thế, ấm áp đến nỗi khiến cô quên đi tất cả sự lạnh lẽo đã có.

Người đến người đi, xung quanh có rất nhiều người tò mò nhìn về phía bọn họ.

Mạc Tiểu Hàn có chút ngượng ngùng, dùng sức đẩy đẩy hông của Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao không những không buông tay, ngược lại càng ôm Mạc Tiểu Hàn chặt hơn.

Chiếc cằm cạo ở trên tóc cô, đôi môi ghé sát lỗ tai cô nhỏ giọng nỉ non: "Hừ, đừng động." Thanh âm trầm thấp dịu dàng, hơi thở ấm áp của hắn thổi vào cổ cô, cảm giác có phần hơi ngứa.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, rơi vãi trên người của họ, người đàn ông cao lớn anh tuấn, cô gái nhỏ nhắn cô gái xinh đẹp, những tia sáng vàng óng nhảy nhót bay múa, đẹp như một bức tranh.

Đáng tiếc, thiện cảm của Mạc Tiểu Hàn đối với Sở Thiên Ngao vụn vụn chỉ dừng lại ở cái ôm này.

Trở lại biệt thự Nhà họ Sở, sau khi sắp xếp đồ đạc mới mua về thì tình cảm tốt đẹp của Mạc Tiểu Hàn đối với Sở Thiên Ngao trực tiếp hạ xuống con số 0.

Sở Thiên Ngao mua cho cô rất nhiều quần áo. Áo khoác nhìn qua vốn cũng bình thường, nhưng lại có thêm một đồng váy ngủ và đồ lót, khiến sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ như trái cà chua chín.

Váy ngủ tất cả đều bằng ren trong suốt, phía trên không giấu được ngực, phía dưới không giấu được PP, căn bản cũng không có bao nhiêu vải! Nhìn tới giá tiền, Mạc Tiểu Hàn quả thật đau lòng muốn chết, nhiều tiền như vậy, đủ tiền sinh hoạt trong một tháng cho bốn người nhà cô!

Chưa kể đến những thứ đồ lót kia, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy chỉ có những người phụ nữ nghề nghiệp đặc biệt mặc thì mới có phong cách. Những cô gái bình thường, người nào dám mặc quần lót hở đấy? Đơn giản chỉ là hai sợi dây, ở giữa có duy nhất một mảnh vải nhỏ, giữa mảnh vải nhỏ đó lại xẻ ra một đường hở lớn!

"Sở Thiên Ngao, anh. . . .!" Mạc Tiểu Hàn ném đồng đồ kia xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng lên.

"Giả bộ xử nữ cái gì! Cô cũng không phải là lần đầu tiên! Nhanh đi tắm, lập tức thay những bộ quần áo này!" Sở Thiên Ngao khôi phục lại sự lãnh khốc và ngạo mạn. Lời nói sắc bén giống như dao găm đâm xuyên qua trái tim Mạc Tiểu Hàn.

"Anh biến thái!" Mạc Tiểu Hàn hung hăng trừng mắt nhìn hắn, xoay người chuẩn bị đi lên lầu. Chỉ có người phụ nữ không đứng đắn, mới có thể mặc loại trang phục này thôi? Ngại ngùng và nắc cở chết đi được.

"Quy tắc tình nhân điều thứ tư: phục vụ tốt ông chủ của cô! Nhất là ở trên giường! Trừ phi, cô không muốn tính mạng ba cô." Sở Thiên Ngao lạnh lùng phun ra những lời này, sau đó đi vào phòng ngủ.

"Tắm xong, mặc bộ áo lót kia vào, nằm ở trên giường lớn chờ tôi." Lại nói thêm một câu, thành công thấy sắc mặt Mạc Tiểu Hàn từ hồng hào chuyển sang trắng bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nụ hôn bá đạo

Trong phòng tắm rộng khoảng 80m2, Mạc Tiểu Hàn tắm rất chậm, cố gắng trì hoãn thời gian, nhìn trên chiếc ghế màu đen kia đặt bộ đồ lót chỉ có mấy sợi dây, trong lòng Mạc Tiểu Hàn rất khó chịu.

Sở Thiên Ngao ngơoi là tên Đại Biến Thái, đồ lợn giống! Mạc Tiểu Hàn âm thầm nguyên rủa trong lòng.

Cửa sổ phòng tắm rất lớn, ngoài cửa sổ là một bãi cỏ được cắt tỉa rất cẩn thận, nếu như nhảy qua cửa sổ chạy trốn, cô sẽ không cần phải chịu đựng Sở Thiên Ngao nữa rồi!

Nhảy cửa sổ chạy trốn, cái ý niệm này ở trong đầu Mạc Tiểu Hàn xưa đi không được. Nhưng cô có thể không?

Nghe bác sĩ nói, kiểm tra sức khỏe toàn diện của ba đã làm xong rồi, nếu bệnh tình của ba được phẫu thuật thành công, thì giai đoạn sau sẽ hồi phục rất tốt, có thể hồi phục hoàn toàn. Làm sao cô có thể bỏ đi cơ hội chữa trị khỏi cho ba được?

Không phải chỉ là tình nhân thôi sao? Không phải chỉ là hợp đồng ba năm thôi sao? Cô có thể nhin! Vì sinh mạng của ba, cái gì cô cũng có thể làm!

Thôi, nếu không cách nào lựa chọn, vậy thì dừng cảm đối mặt đi! Cô có thể chịu được sự mệt nhọc khi làm thêm ở bốn nơi khác nhau, có thể chịu được sự trách cứ và nhục mạ của người khác, thì cũng có thể chịu được Sở Thiên Ngao!

Tiểu Hàn, cố gắng lên!

Mạc Tiểu Hàn quả quyết tắt vòi hoa sen. Dùng chiếc khăn tắm mềm mại lau khô những giọt nước trên người. Đi tới chiếc ghế dài bên cạnh.

Ngón tay màu xanh nhạt quyết định cầm bộ đồ lót màu đen rất sexy kia lên. Bình tĩnh mặc vào. Trong gương, nơi tròn trịa của Mạc Tiểu Hàn mềm mại, trắng nõn đến kinh người, dưới lớp ren màu đen, đặc biệt quyến rũ. Quần lót cắt theo kiểu bướm bướm, một mảnh vườn cỏ tràn ngập hương thơm thiếu nữ như ẩn như hiện.

Mặc dù trong lòng đã quyết tâm, nhưng khi thấy mình trong gương, Mạc Tiểu Hàn vẫn không khỏi che đi gương mặt nóng đỏ của mình, cuống quýt ngồi xổm xuống. Làm sao đây? Cô vẫn không có can đảm cứ như vậy đi ra ngoài đối mặt với Sở Thiên Ngao!

"Cốc cốc." Cửa phòng tắm bị gõ hai tiếng. Ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Sở Thiên Ngao: "Mạc Tiểu Hàn, cô cần một giờ để tắm sao? Mau đi ra cho tôi!"

Kéo không nổi nữa! Mạc Tiểu Hàn đứng lên, cố gắng đem trang phục kéo xuống, hy vọng có thể che kín thêm một chút.

"Rốt cuộc cô đang làm gì vậy! Mau ra đây!" Giọng nói của Sở Thiên đã mang theo sự tức giận.

Hít sâu một hơi, Mạc Tiểu Hàn đứng lên đi ra cửa phòng tắm.

Ngón tay thon dài run rẩy mở khóa cửa.

Cửa mở ra. Trong giây phút nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn đó, một bộ vị nào đó trên cơ thể Sở Thiên Ngao nhanh chóng có phản ứng. Trong con người tà ác đốt lên một ngọn lửa hừng hực. Hắn đi tới gần Mạc Tiểu Hàn, ngón trỏ nhẹ nhàng đẩy cằm cô lên: "Nhìn tôi."

Mạc Tiểu Hàn mặc cỡ không dám mở mắt ra. Hàng lông mi dài khẽ run, bóng của hàng mi in lên mặt nhìn khuôn mặt thuần khiết như thiên sứ, nhưng trên người lại mặc quần áo khiến cho người ta trào dâng dục vọng mãnh liệt.

Không thể chịu đựng được nữa. Sở Thiên Ngao cúi người, đôi môi mang theo nhiệt độ nóng bỏng như lửa, áp vào trên môi Mạc Tiểu Hàn mà trần trọc cắn nuốt.

Nụ hôn của hắn vẫn bá đạo như thế, giống như con bão mãnh liệt nhất, cuốn Mạc Tiểu Hàn đến nỗi ý thức bắt đầu mơ hồ. Đôi tay muốn đẩy sự chiếm đoạt của hắn ra, nhưng chỉ đôi lại sự gặm cắn mãnh liệt hơn nữa của hắn, khiến Mạc Tiểu Hàn đau đến nỗi phát ra tiếng rên rỉ thật thấp.

Nghe thấy Mạc Tiểu Hàn kêu đau, Sở Thiên Ngao thả chậm tiết tấu, dịu dàng cẩn thận liếm cắn, đầu lưỡi cuốn lại triền miên dầy dụa cùng với cô.

Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng choáng váng, đầu lưỡi của cô cũng bắt đầu vô ý thức đáp lại hắn!

Sở Thiên Ngao hít một hơi thật sâu. Trời! Hắn thật thích loại cảm giác này!

Làn môi của Mạc Tiểu Hàn có mùi thơm của hoa Tường Vi tháng năm, ngọt ngào như thế, đôi môi mềm mại, đầu lưỡi ấm áp ngượng ngùng đáng yêu như thế, khiến cho hắn hôn rồi lại hôn, không đành lòng buông tay!

Chương 37: Tôi rất đẹp trai phải không?

Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, Sở Thiên Ngao nặng nề thở hổn hển, cúi đầu ngậm chặt nụ hoa đang run rẩy đứng thẳng, thành thạo trên đầu, bàn tay thuận thế trượt trên vùng lưng trơn nhẵn của cô, cặp mông ngao nghể ưỡn lên, thành thạo dao động.

Toàn thân Mạc Tiểu Hàn không ngừng run rẩy. Hai lần trước đau đớn khiến cho cô rất sợ, cô sợ cái loại đau đớn như tê liệt đó.

"Không cần. Không cần. Buông tôi ra." Cô vô lực chống cự. Biết rõ Sở Thiên Ngao chắc chắn sẽ không buông tha thức ăn ngon dâng đến miệng.

Không để ý tới lời cầu khẩn của Mạc Tiểu Hàn. Sau khi tàn phá nơi no đủ quyền rũ trước ngực xong, Sở Thiên Ngao bỗng dừng ngừng đầu, che lại cánh môi mềm mại không ngừng kháng cự, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy cô, thuần thục lật khuấy, hút hết hương vị ngọt ngào. Đem cả tiếng khóc thút thít của cô ngăn trong nụ hôn lửa nóng triền miên thật lâu.

"Ừm."

Mạc Tiểu Hàn trong mê loạn muốn thoát ra, nhưng sức lực của đôi tay nhỏ bé yếu đuối đẩy tại lồng ngực cường tráng của Sở Thiên Ngao, lại khiến hân nhiệt huyết sôi trào!

Chỉ là một cái hôn, thế nhưng có thể làm cho hân mất khống chế như thế? Sở Thiên Ngao khiếp sợ trước ảnh hưởng của cô, lại tăng thêm sức lực trên tay trên môi gặm nhẹ. Có chút gấp gáp, có chút không thể chờ đợi được nữa!

Đáy lòng có một giọng nói kêu gào, hân muốn cô! Cô gái nhỏ này quá ngây ngô rồi, đến cả hôn cũng không thuần thục như vậy!

"Há mồm!" Hân ở bên tai cô nhỏ giọng dụ dỗ. Cái miệng nhỏ nhắn của cô ngượng ngùng không chịu tiếp nạp hân, khiến hân không thể cung chiêu cô . . .

Mạc Tiểu Hàn vừa sợ vừa thẹn, nụ hôn của hân quá mãnh liệt, khiến cô có chút khó thừa nhận, chỉ cảm thấy thiếu dưỡng khí, sắp không thể hít thở!

Trời đất quay cuồng, trong thân thể cũng giống như có một luồng lửa đốt. Cảm giác này xa lạ như thế, nếu như không phải bị cánh tay hân trói buộc, Mạc Tiểu Hàn nhất định sẽ xui xẻo trên mặt đất.

Sau lưng tựa vào trên cửa cứng rắn, cắn vào người cô rất đau, lửa nóng trong cơ thể từng đợt từng đợt đánh nhanh tới, đánh sâu khiến cả người cô nóng lên, nơi cổ họng không tự chủ phát ra một tiếng rên khẽ.

Cô phản ứng kịp thời lập tức gắt gao cắn môi, không muốn mình phát ra một chút xú thanh âm nào nữa.

"Kêu lên, tôi thích nghe." Sở Thiên Ngao ghé vào bên tai cô tà ác thổi hơi, ngón tay chậm rãi trượt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng lên, nhưng cuối cùng cũng không chịu phát ra âm thanh.

Sở Thiên Ngao cười khẽ một tiếng, cơ thể ưỡn thẳng, tiến quân thần tốc! Hai chân Mạc Tiểu Hàn co lên khẽ run rẩy, mở miệng không ngừng thở dốc, trong tình trạng quần bách không thể tự thoát ra được!

Suốt cả đêm, Sở Thiên Ngao tựa như một con báo cuồng dã, tận tình "Sủng ái" người phụ nữ phía dưới, cho đến cô không chịu nổi bất tỉnh đi, hân mới hài lòng ngủ.

Ánh nắng sớm mai dịu dàng chiếu vào cửa sổ, trong phòng vẫn còn lưu lại mùi vị triền miên hôm qua.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, cô gái bé nhỏ mảnh mai đang ngon giấc. Hàng lông mi thật dài trên gương mặt thanh tú của cô tỏa ra một bóng mờ xinh đẹp.

Mạc Tiểu Hàn từ từ tỉnh lại, cả người đau nhức nhắc nhở màn kịch tình đêm qua của cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng, đôi tay che gương mặt nóng bỏng, Mạc Tiểu Hàn nhìn trộm sang người bên cạnh. Sở Thiên Ngao đang ngủ say, trong ánh nắng sớm mai, nhìn hân vô cùng anh tuấn. Ngủ thanh thản giống như một đứa bé vậy, khóe miệng dường như còn khẽ cười.

Người đàn ông này, những lúc không nổi giận cũng không đáng ghét như vậy. Mạc Tiểu Hàn mê mẩn khi thấy vẻ mặt của Sở Thiên Ngao lúc ngủ.

"Sao? Tôi rất đẹp trai phải không?" Sở Thiên Ngao đang nhắm mắt ngủ đột nhiên lên tiếng, khiến Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức lập tức nhảy dựng ra chỗ khác.

"Anh. Ách." Mạc Tiểu Hàn hồi hận muốn chết vì sự mê mẩn của mình vừa rồi.

"Người phụ nữ này, em đang dụ dỗ tôi sao?" Sở Thiên Ngao mở mắt, ranh mãnh nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, mới phát hiện ra trên người mình không một mảnh vải che thân!

Hốt hoảng muốn kéo cái mền che kín cảnh xuân đang lộ ra ngoài của mình, nhưng đã quá chậm! Sở Thiên Ngao giống như đang đói khát nhào tới!

Bên trong phòng, một mảnh kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tình nhân đúng tiêu chuẩn.

"Some-times, when you." Tiếng chuông điện thoại di động của Mạc Tiểu Hàn reo lên. Mơ mơ màng màng vươn tay, vừa muốn cầm lên, lại bị Sở Thiên Ngao ném điện thoại ra xa.

"Anh làm gì đấy!" Mạc Tiểu Hàn lập tức tỉnh táo lại! Trời, bên ngoài đã là buổi trưa, hôm nay cô còn có tiết học a! Đều do Sở Thiên Ngao, không ngừng muốn cô! Sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn đỏ lên. Kéo cái mền che kín cơ thể không mảnh vải che thân của mình, tỉnh xuống giường nhấc điện thoại lên.

Đột nhiên cổ chân thon mảnh lại bị một bàn tay nắm lại thật chặt, "Không được nhúc nhích, nằm xuống!" Sở Thiên Ngao ngay cả mắt cũng không mở ra, nhàn nhả nằm nhìn Mạc Tiểu Hàn ra lệnh.

"Anh bị thần kinh a! Hôm nay tôi còn có tiết học!" Mạc Tiểu Hàn đau lòng nhìn điện thoại nơi góc tường. Đây chính là đồ vật đáng tiền duy nhất của cô.

"Không cho đi học, hôm nay em theo tôi." Sở Thiên Ngao bá đạo không thêm phân rõ phải trái. Bàn tay cứng như sắt kéo Mạc Tiểu Hàn, khiến Mạc Tiểu Hàn không thoát khỏi được sự khống chế của hắn.

Mạc Tiểu Hàn thở dài, nhẹ nhàng thương lượng với hắn: "Anh buông tay á..., tôi xuống nhấc điện thoại di động."

Sở Thiên Ngao miễn cưỡng nâng mí mắt: "Cái điện thoại rách nát đó, nên sớm vứt bỏ từ lâu rồi! Vứt bỏ! Một lát tôi dẫn em đi mua cái mới!" Giọng điệu kiêu căng, tràn đầy cảm giác cao cao tại thượng.

Mạc Tiểu Hàn giận dữ, lạnh lùng cười một tiếng: "Vâng, ở trong mắt Sở đại Tổng giám đốc ngài, tất cả mọi thứ của tôi đều nên vứt bỏ! Tôi đơn giản hèn mọn, không bằng xuất thân cao quý của ngài!"

Lời nói mang đầy gai nhọn, khiến đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu lại nguy hiểm.

"Mạc Tiểu Hàn, cô đang khiêu chiến với tôi sao?" Giọng nói nhàn nhạt, nhưng rõ ràng ẩn chứa sự uy hiếp.

"Tôi làm sao dám khiêu chiến ngài! Ngài hô mưa gọi gió, quyền thế che trời, tôi căn bản chỉ là tình nhân bán mình. Nào dám đối nghịch với ngài!" ánh mắt Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao quật cường mà lạnh lẽo.

Sở Thiên Ngao nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, con ngươi u ám, từ từ hiện lên tia sáng khát máu.

"Mạc Tiểu Hàn, cô chán ghét tôi như vậy sao?"

Mạc Tiểu Hàn nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao, trong mắt tràn đầy tức giận.

"Đúng". Đơn giản một chữ, cô nói rất dùng sức.

Sở Thiên Ngao cười lạnh. Quanh thân tản ra hơi thở lãnh khốc kinh người.

"Tốt, vậy tôi sẽ để cho cô ghét triệt để." Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên lật người đem cô hung hăng đè ở phía dưới. Trờ tay dùng cả vạt trời hai cánh tay của cô!

"Buông tay! Sở Thiên Ngao, anh khôn kiếp!" Mạc Tiểu Hàn gào thét, liều mạng giãy giụa, mà Sở Thiên Ngao lại như con sư tử bị nổi điên, muốn đem cô phá tan thành từng mảnh.

Không có hôn, không có vuốt ve, không có bất kỳ màn dạo đầu nào, giống như một lưỡi kiếm khát máu, bất ngờ tấn công, trong khi cô chưa hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào trước, đem linh hồn cô cắt nát.

Máu chậm rãi chảy xuống. Mạc Tiểu Hàn dùng lý trí còn sót lại khống chế chính mình, không để rơi nước mắt vì sự sỉ nhục và đau đớn này, giữ lại cho mình một chút lòng tự trọng cuối cùng.

Không biết Sở Thiên Ngạo rời đi lúc nào.

Khi Mạc Tiểu Hàn tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Nằm bất động một lúc, Mạc Tiểu Hàn kéo thân thể giập nát của mình đến phòng tắm, cô cảm thấy toàn thân mình rất dơ bẩn! Cả người đều là những vết bầm tím. Người đàn ông này, so với ác ma còn tàn nhẫn hơn!

Khuôn mặt sưng húp, đôi môi giập nát, ánh mắt trống rỗng giống như người chết.

Nếu Sở Thiên Ngạo cứ tiếp tục như vậy nữa, mình nhất định sẽ bị hấn phá hủy. Mạc Tiểu Hàn vươn tay, vuốt ve gương mặt của mình.

Chạy trốn! Ý nghĩ này giống như một ngôi sao băng xẹt qua tâm trí của cô. Nhưng ngay sau đó bị cô phủ nhận.

Mạc Tiểu Hàn, mi phải kiên cường. Ba vẫn còn nằm trên giường bệnh chờ phẫu thuật. Mi không thể cứ nhận thua như vậy được!

Nếu Sở Thiên Ngạo là ông chủ có tiền của mi, vậy thì, mi sắm vai một tình nhân đúng tiêu chuẩn đi!

Sở Thiên Ngạo không thích người phụ nữ ương ngạnh, như vậy mi phải thật ngoan ngoãn biết điều.

Sở Thiên Ngạo không thích người phụ nữ độc lập, như vậy mi phải thật mềm mại dịu dàng.

Không phải chỉ là diễn trò thôi sao? Ai mà không làm được.

Từ giờ trở đi, mi phải diễn vai một tình nhân dịu dàng nghe lời. Bất luận xảy ra chuyện gì, bất luận Sở Thiên Ngạo đối xử thế nào với mi, mi đều phải cố gắng mỉm cười.

mi không có khả năng kiểm soát được thân thể của mình, nhưng trái tim của mi, không thể bị bất luận kẻ nào đánh bại!

Mạc Tiểu Hàn, cố gắng lên!

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tiểu Bạch Thỏ mềm mại

Trong bụng phát ra những tiếng óc ách, thật đói. Từ tối hôm qua đến giờ đều bị gầy vò, Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình cơ thể mau bị rút khô rồi.

Xõa mái tóc dài mới vừa gội xong, Mạc Tiểu Hàn mở tủ treo quần áo, bên trong tràn ngập những bộ trang phục đều là thời trang xinh đẹp nhất. "Sở Thiên Ngạo đối với phụ nữ, ra tay cực kỳ hào phóng", xem ra, những lời đồn đãi này đều là sự thật. Mạc Tiểu Hàn cười cười tự giễu.

Tùy ý mặc bộ một chiếc váy bằng lụa trắng đơn giản nhất. Mạc Tiểu Hàn xuống lầu đi tới phòng ăn, chuẩn bị kiểm chút gì bỏ vào bụng.

Kỳ lạ, trong phòng ăn không có một người nào, má Vương cũng không biết đã đi đâu. Khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Mạc Tiểu Hàn lơ đãng lắc đầu một cái. Mở tủ lạnh ra, bên trong nguyên liệu nấu ăn rất đầy đủ. Cái gì cần có đều có.

Vậy thì, nấu chút mì ăn được rồi. Như vậy là nhanh nhất. Cô đã đói đến chóng cả mặt rồi.

Lấy ra mấy con tôm lớn, bóc vỏ, lấy chỉ lưng, sau đó tiếp tục rửa sạch ít nắm hương, rồi thả vào nước sôi nấu chín. Chuẩn bị làm thêm một món trứng xốt cà chua, sau đó bắc một cái nồi khác nấu mì. Xốt trứng cà chua xong, bỏ trong lò vi ba cho nóng, vớt tôm tươi nắm hương ra, trộn thêm mấy cọng rau xà lách, sau đó nếm gia vị vào nồi mì đang nấu cho vừa vặn.

Đề tất cả thức ăn đã chuẩn bị vào một cái tô thủy tinh rất đẹp, lấy thêm muống dưa bày sẵn, cuối cùng rắc lên một chút rau thơm.

Sản phẩm cuối cùng có màu sắc rất rực rỡ và tươi sáng, nhìn qua giống như quảng cáo mì ăn liền rất hấp dẫn.

Rửa tay sạch sẽ. Mạc Tiểu Hàn không kịp chờ đợi ngồi ở trước bàn ăn, thỏa mãn nhìn tô mì trước mắt, gấp một sợi mì đưa vào trong miệng.

Lúc Sở Thiên Ngạo đi tới, thì thấy một hình ảnh như thế này:

Vào một đêm hè, làn gió mềm mại thổi lên những tấm rèm cửa trắng như tuyết, trước bàn ăn tĩnh lặng, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, mái tóc dài đen nhánh dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng óng ánh. Trong ánh sáng nhu hòa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi bật mịn màng như kem, trong tay cô ấy đang cầm muỗng, nhìn tô mì nóng hổi bay hơi nghi ngút trước mặt, trông có vẻ như rất ngon và đặc biệt, hài lòng đưa vào trong miệng.

Hắn cố ý dẫm mạnh chân. Quả nhiên, Mạc Tiểu Hàn quay đầu lại, khi nhìn thấy hắn, giật mình há miệng, im lặng trong chốc lát, sau đó phản ứng kịp, lập tức nhảy dựng lên, có lẽ do đau ở nơi nào đó trên cơ thể, lại tái mặt cúi người xuống. Trong đôi mắt đột nhiên tràn đầy hơi nước, cả người nép vào cạnh bàn, nhìn qua vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, cùng với vẻ mặt vừa ung dung hài lòng vừa rồi, đúng là một trời một vực.

Sở Thiên Ngao chau mày, sao lại tỏ ra kia ra?

Mạc Tiểu Hàn mở miệng trước, trong đôi mắt to xinh đẹp, nước mắt lưng tròng lay động muốn rơi ra. Giọng nói mềm mại yếu ớt: "Tổng giám đốc Sở, ngài Ngài trở lại"

Trong lòng Sở Thiên Ngao lướt qua một tia nghi ngờ, đi tới, hừ lạnh một tiếng: "Cô đang giờ trò quý gì thế?"

Móng tay sắc bén như những chiếc gai nhỏ, sao giờ lại biến thành Tiểu Bạch Thỏ rồi hả?

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, che lại cảm xúc hiện trong đáy mắt, trực tiếp nhận sai: "Tôi Thật xin lỗi." Thanh âm sợ hãi.

Sở Thiên Ngao nhú mi. Quả ót nhỏ đột nhiên trở nên mềm mại như vậy, khiến hắn chút cảm giác không quen.

"Xin lỗi? Cô có lỗi với tôi chuyện gì?" Sở Thiên Ngao đưa tay, nâng chiếc cằm nhỏ của Mạc Tiểu Hàn lên, đột nhiên, dùng sức nắm chặt!

Mạc Tiểu Hàn đau đến hít mạnh một hơi. Trong lòng thầm mắng Sở Thiên Ngao mấy trăm lần. Biến thái! Thần kinh! Bạo lực điên cuồng!

Ngoài miệng lại là lời cầu xin tha thứ mềm mại đáng yêu: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, xin ngài buông tay. Thật là đau!"

Sự nghi ngờ trong ánh mắt Sở Thiên Ngao càng sâu hơn. Mạc Tiểu Hàn đang giờ trò quý gì, trước đây không khi nào chịu thua, chưa bao giờ khuất phục trước mặt hắn, Quả ót nhỏ đâu rồi? Bây giờ Mạc Tiểu Hàn, cũng thật mềm mại nhu thuận như Tiểu Bạch Thỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Không cho đi học

Tròng mắt đen sắc bén nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, bàn tay dùng sức nâng cằm Mạc Tiểu Hàn lên, khiến cô đối diện thẳng vào mắt hắn: "Cô sai rồi? Tốt lắm, cô nói xem cô sai chỗ nào?"

Mạc Tiểu Hàn che giấu tất cả những mũi nhọn trong ánh mắt: "Tổng giám đốc Sở, anh chán ghét tôi như vậy. Anh không yêu thích tôi, nhất định là bởi vì tôi làm chưa đủ tốt."

Sở Thiên Ngao cười lạnh tiến tới gần cô: "Đây là lời nói thật lòng của cô sao? Sao tôi lại nghe có vẻ giả dối như vậy?"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn hoảng sợ. Nhưng ánh mắt lại càng thêm vô tội: "Là lời nói thật lòng. Tôi nhớ anh đã từng nói, là phụ nữ phải ngoan một chút mới được người ta thích."

Ánh mắt Sở Thiên Ngao cười như không cười: "Vậy sao, cô nghĩ cứ như vậy sẽ khiến tôi vui lòng?"

Mạc Tiểu Hàn trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra, sách lược giả bộ là tiểu bạch thỏ quả nhiên là hữu hiệu.

"Tổng giám đốc Sở, anh chịu bỏ nhiều tiền cho ba tôi chữa bệnh như vậy. Tôi, tôi biết ơn còn không kịp." Mạc Tiểu Hàn cố gắng khiến giọng nói có vẻ thành khẩn.

"Nếu như tôi không chịu tốn tiền chữa bệnh cho ba cô, thì tôi ở trong lòng cô là khổn kiếp, ác ôn, sắc lang, đúng không?" Sở Thiên Ngao chợt giảm sức lực trong tay, mắt đi chỗ dựa khiến Mạc Tiểu Hàn đứng không vững, lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao lại trở nên lãnh khốc không có một chút nhiệt độ, khuôn mặt anh tuấn càng thêm u ám.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi dưới, cố gắng kềm chế câu nói sắp bật ra khỏi miệng kia: anh chữa bệnh cho ba tôi là vì tốt bụng sao? Còn không phải do muốn chiếm đoạt tôi làm tình nhân của anh! Thỏa mãn thú tính của anh chắc!

Chịu đựng! Mạc Tiểu Hàn, mi phải học được cách chịu đựng! Trong lòng động viên chính mình. Mạc Tiểu Hàn lặng lẽ lui đến góc khuất.

Sở Thiên Ngao đi tới ngồi xuống bàn ăn. Đưa tay phải ra: "Lấy ra!"

"???" Mạc Tiểu Hàn khó hiểu.

"Lấy cho tôi đôi đũa!" Sở Thiên Ngao nhìn chiếc tô thủy tinh to trên bàn tràn ngập màu sắc trước mặt, nhất thời cảm thấy rất đói bụng. Nhìn bề ngoài có vẻ rất ngon, không ngờ, Mạc Tiểu Hàn lại có tài như vậy!

Mạc Tiểu Hàn đang đói bụng đến hoa cả mắt, trơ mắt nhìn Sở Thiên Ngao ăn tô mì to đang đang tỏa ra hương vị ngọt ngào, cuối cùng đến nước cũng uống sạch sẽ, một muổng cũng không chừa lại cho cô!

Sở Thiên Ngao ăn mì xong, thỏa mãn ngồi trên ghế sa lon. Áo sơ mi bằng nhung tơ màu đen, lưới biêng mở ra hai nút trên cùng, trên mặt, vẫn là bộ dáng anh tuấn cười như không cười, chỉ có đáy mắt lạnh khốc, so với đêm tối sâu nhất còn thâm trầm hơn!

Liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn, mở miệng lạnh lùng: "Bắt đầu từ bây giờ, cô không được đi học rồi. Nhiệm vụ bây giờ của cô chính là giúp việc bên cạnh tôi."

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn hoảng hốt, không được, cô không thể bỏ học được. Nếu như bỏ qua cơ hội học đại học, thì cả đời này cô đều bị Sở Thiên Ngao quản chế. Cô còn rất nhiều mơ ước phải hoàn thành! Cô không thể bất lực như vậy, cam tâm làm một con chim Hoàng Yến bị nuôi nhốt trong lồng tre!

"Cầu xin anh, để cho tôi học xong đại học đi!" Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn chân thành cầu khẩn. Sở Thiên Ngao thủ đoạn phi thường, nói được là làm được. Nếu như hắn thật sự quyết tâm không để cho cô đi học, thì cô có làm gì cũng vô ích.

Sở Thiên Ngao bá đạo chau mày: "Tài nấu nướng của cô rất tốt, đi học quá lãng phí. Ở nhà nấu cơm cho tôi đi!"

NND! Logic gì vậy! Tài nấu nướng không tệ, đi học chính là lãng phí sao! Trong lòng Mạc Tiểu Hàn đem tổ tông mười tám đời của Sở Thiên Ngao mắng một lần. Trong miệng cũng không ngừng cầu khẩn.

Thiếu nữ đẹp như lê hoa đài vũ, mềm giọng cầu khẩn. Người có tâm địa sắt đá cũng sẽ mềm lòng.

Ánh mắt tà mị của Sở Thiên Ngao không ngừng lượn quanh trên cơ thể có lỗi có lỗm của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn nhất thời cảm thấy cả người rét run. Từ trong mắt hắn, cô có thể phát hiện ra tia sáng đục vọng như thiếu như đốt! Ánh mắt đó từ từ quét qua nơi mẫn cảm của cô, vừa nóng rực lại vừa lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Học cách lấy lòng tôi!

Khỏe miệng kéo ra một nụ cười tà ác, thanh âm cất lên lại lạnh khốc như cũ: "Muốn học hết đại học? Vậy, trước hết cô phải học cách lấy lòng tôi!"

Lấy lòng hắn? Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cân nhắc hơn thiệt.

Người đàn ông lộn giống như thế, lấy lòng hắn, chẳng qua cũng chính là hiến dâng cơ thể của mình — chuyện này còn có gì luyến tiếc nữa sao? Dù sao sớm đã không thuần khiết rồi. Hai lần ba lượt, bị động cùng chủ động, có cái gì khác nhau đâu?

Mạc Tiểu Hàn hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi về phía Sở Thiên Ngao.

Cố gắng vứt bỏ cảm giác xấu hổ trong lòng, đưa tay chậm rãi cởi nút áo sơ mi của hắn. Ngón tay trắng nõn lướt qua lồng ngực cường tráng tron hãnh của hắn, nhẹ nhàng cởi áo ra, áo sơ mi nhung tơ chảy xuống, thân thể cường tráng to lớn nam tính, hoàn toàn bại lộ trước mắt Mạc Tiểu Hàn.

Nâng cái đầu cao ngạo của hắn lên, nhắm mắt lại, đôi môi anh đào hôn từ cánh mũi cao thẳng của hắn dọc xuống dưới, khi đến môi của hắn cô có chút chần chừ.

Nên làm cái gì? Rót cuộc có nên hôn miệng hắn không? Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cực kỳ rối rắm!

Cô căn bản không muốn hôn hắn, nhưng lại sợ chọc giận hắn.

"Cô bé, chuyên tâm một chút!" Sở Thiên Ngao thờ ơ lạnh nhạt, đôi môi của cô gái nhỏ này cứ cọ tới cọ lui bên môi của hắn, chọc cho trong lòng hắn giận lên. Nơi nào đó cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Người phụ nữ ngây ngô này, không biết tại sao luôn dễ dàng khơi dậy phản ứng của hắn!

Khẽ cắn răng hạ quyết tâm, Mạc Tiểu Hàn run rẩy hôn lên đường cong đẹp đẽ trên đôi môi của Sở Thiên Ngao, còn chưa kịp làm thêm động tác nào, một giây sau, một nụ hôn sâu nóng rực khiến cô như bốc cháy, đã ùn ùn kéo đến nuốt chửng cô!

Sở Thiên Ngao cuồn cuộn đã hút hết ngọt ngào trong miệng cô. Bàn tay cầm giữ eo cô thật chặt, đem nơi mềm mại của cô dán lên nơi cứng rắn của mình.

Một tay kéo chiếc váy lụa mỏng của cô ra, ngọn núi tràn đầy lập tức nhảy ra ngoài, Sở Thiên Ngao dán sát mặt tới, triển miên liếm cắn một hồi.

Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy trên người nóng bỏng như muốn bốc cháy. Thần trí cũng bắt đầu từ từ mơ hồ.

Sáng hôm sau, khi Mạc Tiểu Hàn ngồi ở trong phòng học thì cả người vẫn còn đau nhức không thôi!

Chưa vào học, các bạn học đang ăn sáng, bạn thì tán gẫu, cũng có bạn đang lật xem tờ báo hôm nay.

"Ôi trời, những người có tiền này, đôi tình nhân thật đúng là siêng năng a!" Ở hàng ghế trước một bạn học chỉ vào một tin tức trong tờ báo nói với vẻ khinh thường.

"Tớ tưởng là ai chứ? Thì ra là Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị - Sở Thiên Ngao nha! Hắn là nổi danh hoa hoa công tử, nghe nói tình nhân nhiều vô số kể, kể cả những mình tình đoàn trang, cũng vì hắn mà ghen tuông với nhau". Một bạn học khác nhìn vào nhìn vào tờ báo vừa nói.

Nhịp tim của Mạc Tiểu Hàn đột nhiên giật nảy lên một nhịp.

Lương Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh đang gặm bánh bao, nhìn Mạc Tiểu Hàn nói mơ hồ: "Những người phụ nữ này a, sao lại nông cạn hạ tiện như vậy chứ? Không phải là vì thỏa mãn lòng hư vinh của mình sao? Mong muốn chạy đi làm tình nhân của người ta? Thật là không biết xấu hổ!"

"Đúng a! Còn không phải là coi trọng tiền của Sở Thiên Ngao sao! Tớ cũng không tin giữa bọn họ có thể có bao nhiêu tình cảm!" Một bạn học nữ khinh bỉ chỉ vào Sở Thiên Ngao đang thân mật ôm một cô gái trong tờ báo.

Trên báo, trong tấm hình rất to ở trang đầu, Sở Thiên Ngao đang cùng một cô gái thân mật ôm nhau, bộ ngực đầy đặn no đủ của cô gái đè ép thật chặt ở trước ngực Sở Thiên Ngao, vì bị bó chặt mà có chút biến dạng. Góc độ chụp hình của đám chó săn vô cùng điêu luyện, cũng có thể thấy rõ ràng về mặt cô gái vì động tình mà trở nên đỏ ửng.

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, ngực có chút buồn bực.

Thì ra, ngày hôm qua Sở Thiên Ngao nửa đêm ra cửa, là vì hẹn hò với người phụ nữ này. Quả thật, phụ nữ của hắn nhiều vô số kể, mà Mạc Tiểu Hàn cô, chẳng qua là một con mồi mới nhất vừa bắt được. Đối với Sở Thiên Ngao mà nói, cũng chỉ là mới mẻ nhất thời mà thôi. Kỳ hạn của cô, tuyệt đối sẽ không vượt qua những người phụ nữ khác.

Mạc Tiểu Hàn tự giễu lắc đầu một cái. Như vậy cũng tốt, trao đổi bình đẳng mà thôi. Chờ ba hồi phục sức khỏe lại, thì ai đi đường nấy, không ai ảnh hưởng đến ai, đều không thiếu nợ nhau.

Rất tốt. Thật rất tốt.

Nhưng, nếu như, nếu như sau này bị các bạn học biết mình cũng là một thành viên trong đội quân tình nhân của Sở Thiên Ngao, không biết họ dùng ánh mắt như thế nào để khinh thường mình đây?

Mạc Tiểu Hàn bỗng nhiên rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lộ Phi nhĩ học

Rõ ràng một buổi sáng, Mạc Tiểu Hàn đều trải qua nỗi lo lắng và sợ hãi. Nếu sự thật được đưa ra ánh sáng, cô không biết làm thế nào để đối mặt với ánh mắt coi thường và khinh miệt của bạn học!

Đôi tay chống cằm, Mạc Tiểu Hàn ngơ ngác nhìn những vết mực trên mặt bàn. Sở Thiên Ngao, người đàn ông này đã làm cuộc sống của cô rối loạn như

vậy!

"Tiểu Hàn, một lát chúng ta cùng đi ăn cơm đi? Hai ngày trước cậu cúp cua, căn tin mới có một đầu bếp mới, làm món canh cá ăn rất ngon a!" Trong mắt Lương Nhạc Nhạc hiện lên những trái tim hồng. Nhìn Mạc Tiểu Hàn mong đợi.

"Ừ, cái đó." Mạc Tiểu Hàn có chút khó khăn. Sở Thiên Ngao ra lệnh khi học xong phải đến công ty tìm hân, cùng nhau ăn bữa trưa. Thật ra thì cô cũng rất muốn cùng Lương Nhạc Nhạc ăn cơm. Mấy ngày không có tới trường học, rất muốn nghe Lương Nhạc Nhạc nói những chuyện mới xảy ra trong trường một chút.

"Tiểu Hàn, cậu làm sao vậy? Gần đây đều lạ kỳ, có phải bệnh tình của ba cậu nặng thêm hay không?" Lương Nhạc Nhạc lo lắng hỏi.

Nhìn thần sắc lo lắng của Lương Nhạc Nhạc, Mạc Tiểu Hàn thấy rất cảm động.

"Được rồi, Nhạc Nhạc, tan lớp tớ cùng cậu đi ăn canh cá." Mạc Tiểu Hàn lấy lại quyết tâm.

Có thể thấy được, cô len lén chạy tới chân cầu thang bấm số điện thoại của Sở Thiên Ngao.

"Này, buổi trưa tôi có chuyện, không thể ăn cơm trưa với anh được."

"Có chuyện gì? Quan trọng hơn chuyện ăn cơm với tôi sao?" Bên đầu điện thoại kia Sở Thiên Ngao có vẻ không vui.

Mạc Tiểu Hàn không để ý nhiều như vậy, Sở Thiên Ngao này rất nhạy bén, cô nói càng nhiều càng dễ dàng bị hân bắt được khuyết điểm.

"Giáo sư tìm tôi có việc. Không nói, yêu cầu tới lớp." Mạc Tiểu Hàn vội vàng cúp điện thoại, lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

"Tút TUT TUT." Tiếng điện thoại bị cắt đứt nghe lại trống rỗng như vậy.

Sở Thiên Ngao tức giận ném di động lên bàn. Mạc Tiểu Hàn, cô lại dám cúp điện thoại của tôi! Hơn nữa, đây đã là lần thứ hai!

"Dư Phong, chuẩn bị xe." Chiếc xe hơi hiệu BuGatti Veyron hướng đại học T đi tới.

"Tiểu Hàn, chuyện của Lộ Phi cậu biết không?" Lương Nhạc Nhạc vừa ăn kem vừa cùng Mạc Tiểu Hàn tám chuyện.

"Lộ Phi?" Mạc Tiểu Hàn giật mình. Đúng vậy a, hôm nay đi học, hình như không thấy Lộ Phi đâu.

"Có một tối, Lộ Phi gặp tớ hỏi địa chỉ tiệm bán hoa mà cậu làm. Nhưng hôm sau, cậu ấy liền biến mất. Nghe nói nghỉ học về với ông bà rồi." Lương Nhạc Nhạc có chút nghi ngờ lắc đầu một cái, "Thủ tục nghỉ học làm rất gấp. Không biết có phải nhà cậu ấy xảy ra chuyện gì hay không?"

"Nghỉ học?" Đôi mắt Mạc Tiểu Hàn đột nhiên tròn to: "Lộ Phi nghỉ học?"

"Đúng a! Đúng rồi, đêm hôm đó rốt cuộc cậu ấy tìm cậu chưa? Có phải đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì hay không?" Lương Nhạc Nhạc tò mò hỏi tới.

"A. Không có a. Tớ. Tớ cũng không biết a." Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy mình hô hấp không đủ.

Sao cô lại có thể không biết chứ, cô chính là người gây chuyện!

Nhất định là Sở Thiên Ngao, là Sở Thiên Ngao ép buộc Lộ Phi nghỉ học! Thủ đoạn của Sở Thiên Ngao luôn luôn tàn nhẫn như vậy.

Nghỉ học. Lộ Phi nghỉ học. Như vậy, giấc mộng của cậu ấy? Giấc mộng của cậu ấy làm thế nào đây?

Mạc Tiểu Hàn mãi mãi nhớ, mùa tựu trường năm đầu tiên, thầy giáo muốn mỗi người nói một chút về giấc mơ của mình. Người thứ nhất lên bục giảng chính là Lộ Phi, cậu ấy trẻ tuổi, anh tuấn như vậy, thần thái phấn khởi nhìn mọi người nói, tôi muốn dành một suất học bổng để đến đại học Harvard, tương lai, tôi muốn làm một nhà xuất bản báo xuất sắc nhất!

Sở Thiên Ngao, tại sao anh muốn đuổi tận giết tuyệt! Lộ Phi không có trêu chọc đến anh a! Mạc Tiểu Hàn nắm chặt nắm đấm. Hàm răng trắng nõn cắn thật sâu vào cánh môi.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Có Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngụy trang không nổi nữa

Con đường rợp bóng cây dẫn đến nhà ăn, đám người nhộn nhịp đột nhiên phát ra những tiếng thét chói tai.

Một chiếc xe hiệu Bugatti Veyron màu đen, ngang ngược đi xuyên qua đám người đó, mang theo khí phách không ai bì nổi.

"Két." Thảng gặp, chiếc xe Bugatti Veyron đột nhiên dừng ở trước mặt Mạc Tiểu Hàn và Lương Nhạc Nhạc.

Mạc Tiểu Hàn cả người lạnh như băng, hô hấp đều ngưng lại!

"Không phải Sở Thiên Ngao, không phải Sở Thiên Ngao, xe của Sở Thiên Ngao là Lamborghini, đây không phải là xe Sở Thiên Ngao." Trong lòng cô âm thầm cầu nguyện.

Cửa sổ xe chậm rãi quay xuống, khuôn mặt tức giận của Sở Thiên Ngao từ từ trở nên rõ ràng. Con người lạnh lẽo, cũng không thèm nhìn tới Mạc Tiểu Hàn, giọng nói bình tĩnh, nghe vào lại làm cho người ta không rét mà run: "Lên xe!"

Người phụ nữ này quá không biết điều rồi, hần thoái thác hai hội nghị quan trọng, muốn cùng cô ăn bữa trưa, thế nhưng cô thà ăn trong căn tin của trường, cũng không muốn ăn với hần! Cô ấy ghét nhìn thấy mình như vậy sao?

Cặp mắt nguy hiểm nhuộm ít tia máu đỏ tươi.

Lương Nhạc Nhạc kéo kéo tay áo Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, này, đây không phải là học trường Sở Thiên Ngao sao? Sao. Hai người."

Những nữ sinh bên cạnh bị hù dọa một phen cũng bắt đầu chỉ chỉ chỏ chỏ: "Thấy không? Chính là nữ sinh đó, cô hình như là tình nhân của Tổng giám đốc Sở. Có một lần tớ còn nhìn thấy bọn họ cùng nhau đi dạo cửa hàng đồ chơi dành cho người lớn!"

Giọng nói không lớn, nhưng vừa vặn có thể truyền tới tai Mạc Tiểu Hàn và Lương Nhạc Nhạc. Khiến những người chung quanh cười ầm lên.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Đôi mắt sáng cũng che lên một tầng sương mù.

Lương Nhạc Nhạc khiếp sợ mở to hai mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, cậu, cậu ở cùng một chỗ với học trường Sở? Cậu biết rõ hần căn bản là hoa công tử, coi phụ nữ như đồ chơi nha!"

"Mạc Tiểu Hàn, tôi nói một lần cuối cùng, lên xe!" Giọng nói của Sở Thiên Ngao đã mang theo tức giận. Mạc Tiểu Hàn hiểu, nếu như cô không lên xe, cô sẽ biết thế nào là nhục nhã.

Vội vã nhìn Lương Nhạc Nhạc giải thích: "Nhạc Nhạc, chuyện không phải như cậu nghĩ. Tôi." Lời còn chưa nói hết, người đã bị Sở Thiên Ngao túm lên xe.

Mạc Tiểu Hàn còn chưa ngồi vững vàng, Sở Thiên Ngao đã đạp chân ga, xe như mũi tên rời cung lao về phía trước.

Một giây trước khi rời đi, Mạc Tiểu Hàn quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt Lương Nhạc Nhạc là nỗi khiếp sợ, thất vọng, còn có. Khinh thường.

Tức giận, vô cùng tức giận, khiến Mạc Tiểu Hàn không muốn giả trang thành Tiểu Bạch Thỏ mềm mại nữa rồi.

"Sở Thiên Ngao! Rốt cuộc anh muốn đem cuộc đời của tôi hủy thành cái dạng gì mới bằng lòng bỏ qua!" Mạc Tiểu Hàn cắn răng nghiến lợi, tay nắm lại dùng sức đánh Sở Thiên Ngao. Dư Phong đang lái xe, từ trong kính chiếu hậu nghiêng mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, liền lập tức dời tầm mắt đi.

Đổi mặt với những loại chuyện như vậy, hần ước gì mình là người mù, người điếc. Cô gái này nhất định là điên rồi! Lại dám động thủ với Tổng giám đốc Sở! Cô nhất định sẽ chết rất thảm đấy!

Nắm đấm của Mạc Tiểu Hàn đánh vào người cũng không gây ra thương tích gì, nhưng Sở Thiên Ngao lại hoàn toàn bị chọc giận. Ở chung một chỗ với hần, khiến cô cảm thấy rất mất mặt sao? Làm phụ nữ của Sở Thiên Ngao hần, lại khiến cô cảm thấy xấu hổ?

Một bàn tay cứng như sắt không cần tốn nhiều sức dễ dàng nắm chặt chiếc cổ mảnh mai của cô, dùng sức xoay vặn, Mạc Tiểu Hàn đau muốn rơi nước mắt.

"Sở Thiên Ngao, tên điên này! Ác ma! Tôi chán ghét anh! Tôi hận anh! Tên khốn kiếp!" Mạc Tiểu Hàn dùng cả tay cả chân, liều mạng đá vào người của Sở Thiên Ngao.

Cô chỉ mới có 19 tuổi, con đường tương lai phải đi còn rất dài. Nhưng bây giờ, phía trước cô chỉ còn lại một ngõ cụt, tình nhân của Sở Thiên Ngao, đầu ả nhục nhã này, cả đời sẽ dính chặt vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiên Hi trở lại

Xe chạy nhanh trong màn đêm, không có người nói chuyện, bên trong xe trở nên yên tĩnh. Không khí ngột ngạt khiến người ta không thở nổi.

Dư Phong len lén nhìn Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn từ kính chiếu hậu, trong lòng âm thầm lắc đầu một cái, cô bé nữ sinh này, quá không biết tốt xấu rồi. Tổng giám đốc Sở chưa bao giờ mang phụ nữ về biệt thự nhà họ Sở. Cô là người đầu tiên. Hôm nay tổng giám đốc đặc biệt dành thời gian muốn cùng cô ăn bữa trưa, cô lại dám cho ngài ấy leo cây.

Sở Thiên Ngao sắc mặt tái xanh, cả người tản ra loại hơi thở khát máu muốn giết người. Ở bên cạnh hắn, dường như không khí trở nên thấp đi vài độ, khiến người ta run lẩy bẩy.

Chỗ ngồi phía sau rất rộng, Mạc Tiểu Hàn cố gắng co người lại, cách Sở Thiên Ngao càng xa càng tốt. Bây giờ cô có chút hối hận vì sự vọng động của mình, hậu quả chọc giận Sở Thiên Ngao, không phải là cô không biết.

Nhưng trên thế giới không có thuốc hồi hận để uống.

Mạc Tiểu Hàn len lén liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao, quyết định lát nữa sẽ xin lỗi hắn, dù sao, ba còn nằm ở trên giường bệnh chờ phẫu thuật. Còn cô, cần Sở Thiên Ngao trả phí phẫu thuật.

Xe dừng lại trước cửa nhà để xe, Mạc Tiểu Hàn hé miệng, đang muốn hướng Sở Thiên Ngao giải thích chuyện bữa trưa hôm nay, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện đôi mắt sâu đen của Sở Thiên Ngao đang lạnh lùng quan sát cô.

Thấy Mạc Tiểu Hàn quay đầu lại, Sở Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng: "Xuống xe". Trên trán hắn nổi gân xanh, mạnh mẽ kéo cánh tay thon mảnh của Mạc Tiểu Hàn, hướng phòng khách đi tới.

Lực nắm của hắn mạnh kinh người, Mạc Tiểu Hàn đau đến khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhú lại.

Cánh tay sắp bị kéo tới trật khớp rồi, thất thểu đi theo phía sau Sở Thiên Ngao, đôi giày xăng-đan đế bằng bị tuột ra, đôi bàn chân trần dẫm lên những hòn đá lồi trên hành lang khiến cô đau đớn. Mạc Tiểu Hàn quật cường cắn môi không chịu cầu xin tha thứ.

Sở Thiên Ngao giận dữ càng lớn. Mạc Tiểu Hàn, tôi bắt kể trên người cô có bao nhiêu gai, tối nay, tôi sẽ toàn bộ lột sạch cho cô!

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười nói ồn ào. Nghe được tiếng bước chân, má Vương từ phòng khách ra đón, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Sở Thiên Ngao, nụ cười trên mặt nhanh chóng trở nên cứng đờ.

"Đại thiếu gia. Nhị tiểu thư trở lại." má Vương bẩm báo, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao cau mày, sắc mặt hơi hòa hoãn một chút. Nhưng sức lực trên tay một chút cũng không giảm. Bàn chân của Mạc Tiểu Hàn bị mài trầy da, rất đau đớn. Chiếc quần dài màu trắng cũng bị kéo lê trên đất bẩn thỉu. Mái tóc xõa tung, mặt đau đến trắng bệch, cả người cực kỳ nhếch nhác.

"Anh. . . ." Trên chiếc ghế sa lon màu trắng, một cô gái khí chất cao quý đứng lên, cười khanh khách nhìn Sở Thiên Ngao kêu lên. Nhưng khi nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn sau lưng hắn thì khẽ nhíu mày.

"Thiên Hi, về tới nhà lúc nào? Sao không báo cho anh biết trước một tiếng?" Sở Thiên Ngao hung hăng hất Mạc Tiểu Hàn ra, Mạc Tiểu Hàn đứng không vững, bụng nặng nề đụng vào góc bàn, một hồi đau đớn kịch liệt, khiến cô phải ôm bụng, đau đến ngồi xổm xuống!

"Anh, buổi trưa em gọi điện thoại cho anh rồi, thư ký của anh nói cùng cô Mạc đi ăn cơm trưa." Sở Thiên Hi cong cái miệng nhỏ hồng hồng, bộ dạng nũng nịu, nhìn đúng là một Thiên Kim Đại tiểu thư được nâng niu chiều chuộng từ nhỏ.

Sở Thiên Ngao nhíu lông mày, nhàn nhạt hỏi: "Lần này chơi đã ghiền rồi sao? Sau này không đòi đi du lịch khắp thế giới nữa chứ?"

Sở Thiên Hi làm nũng dậm bóp bả vai Sở Thiên Ngao. Khóe mắt liếc Mạc Tiểu Hàn, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tò mò cùng khinh thường: "Anh, sao anh lại đem phụ nữ bên ngoài về nhà?"

Sở Thiên Ngao quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, lạnh lùng dặn dò má Vương: "Mang cô ta lên lầu!"

"Đợi đã nào....!" Sở Thiên Hi ngăn má Vương lại. Đi tới gần Mạc Tiểu Hàn, từ trên cao nhìn xuống quan sát cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cô làm sao vậy

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, giọng nói ngạo mạn của Sở Thiên Hi khiến cô đau nhói.

Ba năm trước đây, cô cũng là một tiểu thư con nhà giàu, mặc dù không thể so với Nhà họ Sở, nhưng cũng là tiểu thư Mạc gia được cha nâng niu trong lòng bàn tay, ngàn cung vạn chiều. Nhưng bây giờ, một cô gái cùng lứa, lại có thể dùng giọng nói cao ngạo như thế khiến cô tổn thương!

"Ngẩng đầu lên cho tôi nhìn một chút." Sở Thiên Hi dùng mũi giày nhọn đụng Mạc Tiểu Hàn đang ngồi co rút trên mặt đất.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có một tia huyết sắc. Cô vẫn cúi đầu, mái tóc dài rũ rượi che kín mặt của mình.

"Anh, tình nhân mới này của anh tính tình có chút bướng bỉnh đó! Căn bản không gặp may!" Sở Thiên Hi quay đầu sang nhìn Sở Thiên Ngao nói, trong mắt lóe lên một tia chán ghét. Người phụ nữ này nghĩ mình là ai? Lại dám làm lơ lời nói của Sở Thiên Hi cô!

"Nói chuyện! Cô bị câm hay điếc rồi sao?" Sở Thiên Hi lại đá đá chân Mạc Tiểu Hàn, vừa lúc đá đúng nơi bị thương của cô. Mạc Tiểu Hàn đau đến co rút lại. Trong lòng trở nên tức giận.

Có tiền thì ngon sao? Mà có thể tùy ý chà đạp tự trọng của người khác như vậy. Mạc Tiểu Hàn cô cũng không phải là chó lang thang, tại sao lại đá vào cô như thế!

Ngẩng đầu lên, đôi mắt quật cường lạnh lẽo của Mạc Tiểu Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt tức giận của Sở Thiên Hi.

Sở Thiên Hi kinh ngạc, ánh mắt của cô gái này rất có hồn. Hơn nữa, bên trong có một thứ ánh sáng gì đó mà cô chưa từng gặp qua

"Cô tên là gì? Sao quen biết với anh tôi?" Sở Thiên Hi áp chế sự kinh ngạc của mình.

"Thiên Hi, đừng làm rộn." Sở Thiên Ngao đi tới vỗ vỗ vai Sở Thiên Hi, "Đi máy bay cũng mệt mỏi rồi phải không? Mau trở về phòng ngủ đi, nghỉ ngơi cho khỏe."

"Anh, anh bệnh cô ta sao? Em đang hỏi cô ta!" Sở Thiên Hi uất ức chớp mắt. Anh sao lại thế? Trước kia anh ấy thương yêu cô nhất, dù cô có si nhục mấy tình nhân kia như thế nào, anh ấy cũng sẽ không ngăn trở. Hôm nay đối với nữ sinh nhỏ bé còn chưa trở mã này, sao lại khác thường như vậy! Cô là Sở Thiên Hi, là em gái của anh ấy nha!

Sở Thiên Ngao không trả lời Sở Thiên Hi, xoay người nhìn Mạc Tiểu Hàn, giọng nói lạnh như băng không có một chút nhiệt độ: "Bảo cô đi lên lầu! Không nghe thấy sao!" Con người vẫn u ám, lạnh lùng như trước.

Mạc Tiểu Hàn từ từ đứng dậy. Những ngón chân đau như kim châm, nhưng đau nhiều hơn vẫn là phần bụng. Từng cơn đau nhói như dao đâm. Mới vừa đứng lên, chợt cảm thấy đầu choáng váng, dường như hơi sức tất cả đều bị rút sạch rồi. Cô lao đảo một cái, vịn bên cạnh bàn.

"Mau lên đi! Già bộ đáng thương cái gì!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng quát lớn.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng chống đỡ thân thể của mình, bụng thật là đau, đau quá, đau giống như bị dao đâm. Đột nhiên, một dòng chất lỏng nóng nóng chảy xuống dọc theo bắp đùi.

Cúi đầu nhìn, Mạc Tiểu Hàn nhất thời sợ tới mức che miệng của mình, máu! Là máu! Máu đỏ tươi! Đang chảy dọc theo chân cô xuống.

"Máu! Anh, cô ấy đang chảy máu!" Sở Thiên Hi cũng sợ tới mức hét rầm lên.

Sắc mặt Sở Thiên Ngao thoáng chốc trở nên trắng bệch. Lao tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, ôm cô lên, thận trọng đặt trên ghế sa lon, hoàn toàn không để ý đến chiếc ghế trắng tinh đắt tiền bị máu tươi làm dơ. Đôi mày tuấn tú cau lại, giọng nói có chút run rẩy: "Tiểu Hàn, cô làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Mạc Tiểu Hàn - ý thức có chút hôn mê, đôi môi không có một chút huyết sắc. Cô rất đau, căn bản không còn hơi sức trả lời câu hỏi của Sở Thiên Ngao.

Trái tim của Sở Thiên Ngao trở nên căng thẳng, lớn giọng kêu: "má Vương, mau gọi xe cứu thương!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đứa bé là của ai

Khi Xe cứu thương lái vào biệt thự Nhà họ Sở thì Mạc Tiểu Hàn đã hôn mê rồi. Đầu ngón tay trong suốt nắm chặt trước ngực mình, như thể trái tim

đang đau đớn. Giống như nơi đó cũng rách ra, đau đớn đã bao phủ lấy cô.

Trong bóng tối đen đậm, cô phảng phất thấy gương mặt của Thân Hạo Khiêm, trẻ tuổi, anh tuấn, dịu dàng nhìn cô cười, giống như cô là thứ quý giá nhất trong lòng bàn tay của mình.

"Học trưởng" Mạc Tiểu Hàn lâm bầm. Thật là đau, học trưởng, học trưởng Hạo, anh đang ở đâu?

Sở Thiên Ngạo đang ôm cô đi tới xe cứu thương, bước chân chợt dừng lại, cô đang kêu học trưởng, Mạc Tiểu Hàn, người cô kêu trong cơn hôn mê, không phải hắn!

Trái tim Sở Thiên Ngạo tựa như bị một con thú lớn gắt gao níu lấy, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Con người sâu như đáy biển tối đen lại, tức giận, thất vọng cùng bị thương đan xen vào nhau, chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt của Mạc Tiểu Hàn.

Lần đầu tiên cùng phụ nữ đi dạo phố.

Lần đầu tiên mang phụ nữ về biệt thự nhà họ Sở.

Lần đầu tiên không ngại phụ nữ không phải là xử nữ.

Lần đầu tiên thoả thác cuộc họp hội đồng quản trị vì muốn cùng một phụ nữ ăn cơm.

Lần đầu tiên lập ra quy định muốn đem một người phụ nữ nhốt chặt.

Nhưng, làm nhiều như vậy, đều chỉ đổi lấy chán ghét cùng thù hận của cô. Làm nhiều như vậy, so ra vẫn kém người học trưởng khiến cô nhớ mãi không quên

Trái tim của người phụ nữ này, là sắt thép sao? Tại sao có thể cố chấp đến nước này?

Bên ngoài phòng bệnh VIP, một bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blue trắng dài đang cầm bệnh án đi tới.

"Bác sĩ, cô ấy sao rồi?" Sở Thiên Ngạo nghênh đón, cố gắng đè nén lo âu và khẩn trương của mình.

"Thiếu chút nữa sảy thai. Cũng may, giữ lại được đứa bé rồi. Anh là chồng cô ấy sao?" Bác sĩ có chút trách cứ nhìn Sở Thiên Ngạo, "Các người chăm sóc phụ nữ có thai quá không chú ý rồi. Nếu như đưa tới trễ một chút nữa, đứa bé liền không giữ được."

Sảy thai Đứa bé Đầu óc luôn luôn tinh táo minh mẫn của Sở Thiên Ngạo chợt có chút hỗn loạn. Mạc Tiểu Hàn mang thai? Một niềm vui sướng từ chỗ sâu nhất trong đáy lòng dâng lên.

Sở Thiên Ngạo tình nhân đồng dao, nhưng chưa bao giờ cho các cô ấy lưu lại mầm mống của hắn. Mỗi lần hoan ái xong, cũng bắt đối phương uống thuốc ngừa thai. Mạc Tiểu Hàn thuần phục quá khó khăn, mỗi lần hoan ái tựa như một cuộc đọ sức, khiến hắn quên luôn chuyện ngừa thai. Không nghĩ tới, vậy mà cũng có!

Trong cơn người lãnh khốc kiêu căng của Sở Thiên Ngạo chợt nở rộ đóa hoa. Có lẽ, hắn có thể tha thứ Tiểu Hàn đối với người học trưởng nhớ mãi không quên. Hắn có thể thử để cho cô từ từ tiếp nhận mình.

"Cô ấy mới vừa mang thai được hai tháng. Đây chính là thời kỳ nguy hiểm nhất, nhất định phải chăm sóc thật tốt cho cô ấy." Bác sĩ thấy sự vui mừng chờ đợi của người cha, không nhịn được dặn dò.

"Hai tháng?" Con người của Sở Thiên Ngạo co rút. Giọng nói trở nên lạnh lùng.

"Đúng nha, mang thai 8 tuần, vừa vặn hai tháng." Bác sĩ có chút không hiểu, người cha này, cảm xúc cũng thay đổi rất nhanh đi.

Hai tháng.

Từ khi Sở Thiên Ngạo lần đầu tiên gặp gỡ Mạc Tiểu Hàn đến bây giờ, chỉ có 42 ngày.

Mà cô, mang thai hai tháng.

Mạc Tiểu Hàn vẫn còn ngủ say, bóng hàng mi thật dài chiếu xuống gò má thành hình chiếc quạt. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn điềm tĩnh mà xinh đẹp.

Đôi mắt thâm trầm tối đen của Sở Thiên Ngạo chăm chú nhìn mặt của cô, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, tròng mắt vằn lên những tia đỏ, giống như La Sát địa ngục. Bàn tay mang theo cơn giận dữ vung lên, sau một chút do dự, nắm chặt tay hung hăng đâm vào vách tường, một tiếng kêu vang lên do trật khớp xương, trên vách tường màu trắng lưu lại một dấu tay, máu tươi, theo nắm đấm nhỏ giọt xuống.

Không biết làm sao đi từ bệnh viện đến bãi đậu xe được. Sở Thiên Ngạo ngồi vào trong xe, đạp mạnh chân ga, lái xe điên cuồng quẹo phải, đi về hướng nội thành. Chiếc xe cộ sát vào lan can bảo vệ tạo ra một vết xước thật dài, giống như trái tim bị thương của hắn vậy.

Chương 47: Quán bar “Dạ”

Tiếng động cơ bén nhọn vang vọng trên đường phố yên tĩnh, chiếc Lamborghini lao đi điên cuồng giống như ngựa hoang đứt cương đá bừa bãi dưới ánh đèn đường sáng trưng, người đi đường vội vã né tránh, tiếng thét chói tai, ở trên đường phố náo động thành một đoàn.

Chiếc Lamborghini điên cuồng đột ngột dừng lại ngay trước cửa quán ba "Dạ", bánh xe ma sát xuống mặt đất phát ra thanh âm chói tai. Nam nữ xung quanh sợ tới mức cuống quýt.

Một cô gái mặc váy màu đen bó sát người, cùng bạn trai mới từ quầy rượu bước ra ngoài, thiếu chút nữa là bị chiếc Lamborghini đụng vào, sợ tới mức hét lên né vào trong ngực bạn trai. Người đàn ông kia vừa an ủi bạn gái bị hoảng sợ, vừa tức miệng mắng to: "TMD mày có phải muốn tìm chết hay không? Cẩn thận bỏ mày giết mày!" Người đàn ông mặc áo sơ mi có hoa văn, chiếc dây chuyền vàng rất lớn trên cổ lúc ẩn lúc hiện, ngón tay đeo chiếc nhẫn vàng to đùng chỉ vào Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao đẩy cửa xe ra, dáng người cao lớn rần rờ mang theo khí thế vương giả không ai bì nổi, nét mặt lạnh lùng mang theo vẻ tươi cười, nhưng lại có thể khiến cho người khác cảm thấy một cô áp lực rất lớn, dường như nhiệt độ chung quanh hẳn thấp hơn vài độ so với nơi khác.

Từng bước từng bước một, từ từ đi về hướng người đàn ông áo sơ mi hoa văn. Giọng nói không lớn, nhưng lại có đầy đủ lực uy hiếp: "Anh mới nói cái gì? Tôi không nghe rõ, lặp lại lần nữa." Nhười đàn ông mặc áo sơ mi hoa văn bị khí thế của Sở Thiên Ngao làm cho kinh hãi. Nhưng bạn gái ở bên cạnh, vì muốn duy trì thể diện, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục giả vờ cường ngạnh: "Tôi hỏi anh TMD có phải muốn tìm chết hay không!"

Vừa dứt lời, một cú đấm thật mạnh đã hung hăng nện ở má phải của anh ta! Máu mũi lập tức chảy ra. Tiếng thét chói tai, còi báo động. Hiện trường nhất thời rối loạn.

Sở Thiên Ngao lạnh lùng đứng khoanh tay, đôi chân dài kiêu căng giang rộng ra, đứng ổn định, thờ ơ lạnh nhạt với khung cảnh huyên náo này.

Bà vai bị một người vỗ nhẹ một cái: "Thiên Ngao, thì ra là cậu. Tôi còn đang nghĩ ai mà dám ở địa bàn của tôi đập phá quán!" Một người đàn ông có khuôn mặt khôi ngô mang theo vài phần yêu nghiệt, nhìn Sở Thiên Ngao mỉm cười, bộ dạng có vẻ rất quen thuộc.

Sở Thiên Ngao cau mày: "Bùi Tuấn, khách trong quán bar của cậu, đẳng cấp càng ngày càng thấp."

Bùi Tuấn lơ đãng cười cười: "Đi, đi vào uống vài ly. Thật lâu không có tụ tập. Liễu Thần và mấy cô khác cũng ở đây."

Vừa thấy Sở Thiên Ngao đi tới, nhóm người trang điểm rất đậm đang ngồi trong phòng VIP lập tức vui mừng! Đây chính là Sở Thiên Ngao, nếu có thể bám víu vào ông chủ có tiền này, đời sau, không, kiếp sau sau nữa đều không cần lo lắng!

Một đám người lác mông chen chúc đến bên cạnh Sở Thiên Ngao, chỉ thiếu điều chưa trực tiếp ngồi lên trên đùi hắn mà thôi. Sở Thiên Ngao cúi áo khoác ra, tùy tiện ném lên ghế sofa, lại kéo lỏng cà vạt, gọi nhân viên phục vụ mở một chai rượu tây đắt tiền nhất.

Bùi Tuấn đứng giữa đám phụ nữ nhuyển ngọc ôn hương, đột nhiên nhíu mày: "Thiên Ngao, tay sao thế?"

"A, không cẩn thận trầy xước." Sở Thiên Ngao nhàn nhạt mà nói. Nhưng đáy mắt hiện lên sự đau đớn, vẫn không thể lừa gạt được ánh mắt của Bùi Tuấn.

Xem ra, đó là do chính mình gây ra, nhưng trên thế giới còn có chuyện gì, có thể khiến cho tổng giám đốc Sở ngao mạn giống như Đế Vương tự hại chính mình đây? Bùi Tuấn cảm thấy không nghĩ ra.

"Tiểu Thần, còn không đi chăm sóc Tổng giám đốc Sở?" Bùi Tuấn nhìn Liễu Thần nháy mắt một cái. Liễu Thần là diễn viên điện ảnh mới vừa đoạt được giải thưởng lớn cấp quốc tế, thời điểm hiện nay chính là diễn viên kiếm được nhiều tiền nhất.

Quán bar “Dạ” chính là nơi những ngôi sao tụ tập, những diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất, đẹp nhất, quyến rũ nhất, cũng có thể tìm đến phòng VIP này. Gia tộc Bùi thị, gần như đã lũng đoạn ngành giải trí trong nước.

Chương 48: Phải thanh toán toàn bộ

Khi Mạc Tiểu Hàn tỉnh lại, đã là sáng sớm hôm sau rồi.

Mở mắt ra, bên cạnh chỉ có điều dưỡng đang thay dịch truyền cho cô, "Cô điều dưỡng, xin hỏi tôi đang ở đâu?" Mạc Tiểu Hàn khách khí hỏi.

"A, cô không biết phải không? Đây là bệnh viện Thánh An."

Bệnh viện Thánh An? Bệnh viện tư nhân cao cấp nhất thành phố C. Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn lập tức lóe sáng. Thật tốt quá! Ba cô đang ở bệnh viện này chờ làm phẫu thuật!

Luôn luôn bị Sở Thiên Ngao gắt gao cuốn lấy, đã mấy ngày rồi không sang đây thăm ba. Hôm nay vừa đúng dịp đi thăm một chút. Thật là nhớ ba, đây là người thân duy nhất của cô rồi.

Chờ cô điều dưỡng đi, Mạc Tiểu Hàn len lén rút hết kim truyền dịch trên tay, đi về hướng phòng bệnh ICU (Khoa Săn Sóc Đặc Biệt).

"Tiểu Hàn. Con đã đến rồi. Sao. Quần áo bệnh nhân?" Mạc Bạch Thạch nằm ở trên giường, nhìn thấy con gái mừng rỡ vô cùng. Bây giờ ông đã có thể nói những câu ngắn gọn được rồi. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn rất vui. Đau đớn nơi bụng tựa như cũng giảm đi.

"Ba, con không sao..., chỉ bị cảm một chút thôi, tới bệnh viện vô nước biển." Mạc Tiểu Hàn nói rất dễ dàng.

"Tiểu Hàn. Ba, khỏi bệnh, trả tiền lại. Con. Học tập thật giỏi." Mạc Bạch Thạch vui mừng nhìn con gái, ngây thơ cho là, tiền thuốc thang của mình thật sự là do con gái mượn.

"Được. Ba, ba không cần nói gì hết, phải nghỉ ngơi thật tốt." Mạc Tiểu Hàn đưa tay cầm tay của ba, hỏi điều dưỡng bên cạnh: "Ba tôi khi nào mới có thể tiến hành phẫu thuật?"

Điều dưỡng lắc đầu một cái: "Chuyện này không nói trước được, phải có quả thận phù hợp thì mới có thể. Hơn nữa hiện tại cơ thể ba cô còn quá yếu, cũng không chịu đựng được cuộc phẫu thuật lớn như vậy. Còn phải bồi bổ cơ thể đã."

Mạc Tiểu Hàn âm thầm thở dài, cô thiếu Sở Thiên Ngao càng ngày càng nhiều. Nhiều đến nỗi cô bắt đầu hoài nghi, bản thân mình có thể rời khỏi hắn hay không.

Cơ thể Mạc Bạch Thạch quá yếu, nói chuyện với Mạc Tiểu Hàn mới mấy câu việc nhà đã mệt nên ngủ thiếp đi.

"Cô điều dưỡng, xin hỏi thủ tục xuất viện làm thế nào?" Mạc Tiểu Hàn đến đại sảnh lầu một hỏi thăm điều dưỡng bàn hướng dẫn. Hôm nay còn có tiết học rất quan trọng, muốn nhanh chóng xuất viện tới trường.

"Sao cô chạy tới đây rồi hả? Tôi tìm cô khắp nơi!" Điều dưỡng phụ trách phòng bệnh của Mạc Tiểu Hàn rút cuộc tìm được cô, tức giận nhìn cô, "Cô đang có dấu hiệu sảy thai, phải giữ gìn cái thai cho tốt nha!"

"Sảy thai? Giữ thai?" Mạc Tiểu Hàn nhất thời ngây dại! Cô không thể nào mang thai được! Mỗi lần cùng Sở Thiên Ngao làm xong, cô đều len lén uống thuốc tránh thai sau khi xong việc! Làm sao có thể trúng thầu được?

Chợt, sắc mặt của cô trở nên trắng bệch, hàm răng cắn chặt đôi môi. Chẳng lẽ là đêm hôm đó? Cái đêm kinh khủng đó, ngay cả khuôn mặt người đàn ông đó cô cũng không thấy rõ! Vậy mà lại mang thai con của hắn!

Cô mới 18 tuổi nha, cuộc đời của cô vừa mới bắt đầu, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần làm mẹ! Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi đã mất đi huyết sắc, mặt trở nên trắng bệch.

Làm thế nào? Sở Thiên Ngao biết không? Hắn sẽ làm như thế nào? Nếu như hắn bỏ dở hợp đồng, phẫu thuật của ba sẽ làm thế nào? Trong lòng Mạc Tiểu Hàn rối loạn thành một đoàn.

"Thưa cô, muốn xuất viện, trước hết phải thanh toán hết viện phí." Điều dưỡng đã quen nhìn thấy những người giống như Mạc Tiểu Hàn cả người run rẩy.

Thấy điều dưỡng đưa tờ giấy thanh toán tới, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy choáng váng, một chuỗi số "0" thật dài, có bán cô đi cũng không trả nổi nha! Nhưng chỉ là cấp cứu, sao lại xài nhiều tiền như vậy?

Mạc Tiểu Hàn nói thầm, móc ví tiền của mình ra, đếm ra năm tờ 100 đồng, thương lượng với điều dưỡng: "Có thể giao trước một phần hay không?"

"Không được! Phải thanh toán toàn bộ!" Điều dưỡng căn bản không để ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cô chỉ là người giúp việc

Bàn tay run rẩy cầm điện thoại di động lên, bấm một chuỗi con số, điện thoại thông rồi, Mạc Tiểu Hàn lại không thốt nên lời. ""

Bên đầu kia điện thoại, Sở Thiên Ngao cũng trầm mặc. Không khí ngột ngạt khiến người ta không thở nổi. Một hồi lâu, Mạc Tiểu Hàn đang muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy bên cạnh điện thoại có một giọng nữ nũng nịu: "Thiên Ngao, mau tới nhanh! Người ta không kịp đợi!"

"Bụp!" Điện thoại bị Sở Thiên Ngao cúp.

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, một chỗ nào đó trong ngực, có chút đau nhói.

"Thật là buồn cười, mi cho rằng mi là cái gì của người ta? Có khó khăn nên tìm cảnh sát, mà người đầu tiên muốn tìm không phải là Sở Thiên Ngao! Mạc Tiểu Hàn, sao mi còn ngây thơ như vậy?" Mạc Tiểu Hàn tự giễu lắc đầu một cái.

Gió đêm thật lạnh, Mạc Tiểu Hàn không biết nên đi về đâu, ở đâu cũng không phải là nhà của cô.

Ôm hai vai, dựa vào góc tường chậm chậm ngồi xuống, mái tóc dài che kín gương mặt mệt mỏi tái nhợt của cô. Mệt quá. Thật muốn cứ ngủ như vậy mãi mãi không tỉnh.

"Cô Mạc, tôi tìm cô khắp nơi! Cô có thể xuất viện." Giọng nói của cô điều dưỡng đã đánh thức Mạc Tiểu Hàn đang co rúc ngủ ở góc tường.

"Dạ?" Mạc Tiểu Hàn nghi ngờ mình nghe lầm.

"Cô Mạc, tổng giám đốc phái tôi đón cô về nhà." Người đàn ông phía sau cô điều dưỡng nói.

Là Dư Phong.

Mạc Tiểu Hàn yên lặng đứng lên. Cô không thể cự tuyệt, đúng không? Cô không thể trốn thoát khỏi Sở Thiên Ngao, trừ phi, hấn chơi đùa cô tới chán rồi chủ động vứt bỏ cô.

Chiếc xe Benz bóng lưỡng mở ra. "Tích tích." Điện thoại Mạc Tiểu Hàn chợt vang lên. Trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là tin nhắn của Sở Thiên Ngao? Mờ mành ánh ra nhìn, là tin tức khí tượng. Mạc Tiểu Hàn không biết tại sao, chợt có hơi thất vọng.

Xe chạy băng băng trên lối đi bộ yên tĩnh, Mạc Tiểu Hàn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, có chút nghi ngờ nhíu mi: "Anh Dư, anh có đi nhầm hay không?" Dư Phong quay đầu nói chắc chắn: "Không sai, Tổng giám đốc nói tôi đưa cô tới ngôi nhà trên núi của ngài ấy."

Thấy Mạc Tiểu Hàn bộ dạng vẫn chưa hiểu, Dư Phong không thể làm gì khác hơn là giải thích: "Cô Mạc, lần này cô khiến cho Tổng giám đốc rất tức giận, sợ rằng ngài ấy sẽ không bao giờ để cô bước vào nhà họ Sở nữa bước nữa rồi!"

"Không để cho tôi bước vào nhà họ Sở nữa bước?" Mạc Tiểu Hàn cúi đầu tự giễu cười cười. Đúng vậy a, đây là sự trừng phạt của Sở Thiên Ngao đối với người giúp việc như cô a!

Nội thất phòng khách bày trí khiêm tốn nhưng vẫn sang trọng, đôi chân thon dài của Sở Thiên Ngao gác lên chiếc bàn thủy tinh thấp, trông mắt u ám khẽ híp lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm. Liễu Thần dính vào trên người hấn, đem bộ ngực đầy đặn cọ tới cọ lui trên người hấn, cố tình muốn khơi lên dục vọng của hấn.

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng của Mạc Tiểu Hàn, cơ thể Sở Thiên Ngao đột nhiên căng thẳng.

Liễu Thần quay đầu lại, nhìn quét qua Mạc Tiểu Hàn một cái, mắt hứm nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Thiên Ngao, cô ta là ai? Không phải nói tối nay chỉ có hai người chúng ta sao?"

Sở Thiên Ngao cũng không thèm nhìn tới Mạc Tiểu Hàn một cái, giọng nói lạnh lùng: "Cô ta? Cũng chỉ là nữ giúp việc mà thôi! Tối đây phục vụ chúng ta. Em đừng suy nghĩ nhiều."

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, mắt rũ xuống, hàng lông mi nồng đậm che kín tất cả cảm xúc trong mắt.

"A, thì ra là nữ giúp việc nha! Em biết ngay mà, ánh mắt của anh sẽ không kém như vậy đấy!" Liễu Thần nhất thời yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Ánh mắt của hân

Sở Thiên Ngao cột nhà giữ mặt của Liễu Thần, in nụ hôn thật sâu lên làn môi xinh đẹp đỏ mọng của cô. Liễu Thần hơi giãy giụa: "Thiên Ngao, đừng á! Bên cạnh có người!"

Nghe lời nói của Liễu Thần, động tác của Sở Thiên Ngao chẳng những không có ngừng lại, ngược lại càng thêm phóng đảng.

Bàn tay cứng như sắt không có chút nhiệt độ, hung hăng nhào nặn trước ngực Liễu Thần. Liễu thần đau đớn rên nhỏ một tiếng.

Không thể chịu được nữa, Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy trái tim đau nhức từng cơn, "Tổng giám đốc, nếu ngài không có bận gì khác, tôi đi xuống trước." Lạnh lùng mở miệng, mang theo chút quật cường cùng khinh bỉ.

Sở Thiên Ngao từ trong cổ Liễu Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét qua gương mặt của Mạc Tiểu Hàn, giọng nói còn lạnh lùng vô tình hơn cô: "Quét dọn phòng khách một chút."

"Biến thái! Đại Biến Thái!" Mạc Tiểu Hàn âm thầm nguyên rủa trong lòng. Cô không biết Sở Thiên Ngao rốt cuộc phát điên gì, hân không nên ép cô quan sát trực tiếp cảnh xuân cung đồ trước mặt chứ.

Phòng khách ngôi nhà vô cùng sạch sẽ, Mạc Tiểu Hàn căn bản không phải quét dọn cái gì. Sở Thiên Ngao sai cô quét dọn phòng khách, đơn giản chỉ là viện cớ, muốn hành hạ cô thôi.

Cầm khăn lau cũng được mà không lau cũng được đồ vật trong nhà căn bản không có chút bụi bặm, mỗi một động tác, cũng khiến bụng đau đớn.

Đứa bé, đứa bé của cô, đang trong bụng của cô từ từ lớn lên. Mạc Tiểu Hàn một tay chậm rãi xoa bụng, tâm trạng phức tạp khó tả.

Vốn không thấy rõ người đàn ông xa lạ, trong đêm khuya tối tăm, gieo một mầm mống nho nhỏ trong bụng cô. Cô có nên hận đứa bé này không? Dù sao nó cũng là kết quả của cường bạo.

Nhưng, không biết vì sao, Mạc Tiểu Hàn lại không có một chút căm hận với bào thai đang nằm trong bụng này. Đây là con của cô. Một trong những đứa con của cô. Cô là mẹ, cô sẽ bảo vệ con mình, để con cô thuận lợi đi tới thế giới này.

Mạc Tiểu Hàn tin chắc đây là một bé gái, một bé gái mềm mại trắng nõn, đáng yêu giống như một thiên sứ bé nhỏ. Trên gương mặt của Mạc Tiểu Hàn ánh lên nét cười. Cô đắm chìm trong ảo tưởng về tương lai con gái, căn bản không rảnh đi quan tâm đôi nam nữ đang quấn lấy nhau như rắn ở trong phòng khách.

Sở Thiên Ngao đang đè Liễu Thần ở phía dưới, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được liếc về hướng Mạc Tiểu Hàn.

Đáng chết! Vốn tưởng rằng có thể thấy vẻ mặt ganh ghét, căm hận trên mặt Mạc Tiểu Hàn, nhưng kết quả, Sở Thiên Ngao lại chứng kiến một cảnh tượng là bàn tay Mạc Tiểu Hàn dịu dàng vuốt ve bụng mình, trên mặt mỉm cười mơ màng, có thể thấy được, cô đang ước mơ cái gì, hơn nữa, ước mơ này, khiến cô cảm thấy hài lòng và hạnh phúc.

Trong lòng Sở Thiên Ngao như bị dao găm tàn nhẫn đâm vào, đứa bé trong bụng cô, có phải là của người học trưởng đó? Có thể thấy được, Mạc Tiểu Hàn rất mong chờ đứa bé này ra đời.

Cô, rất thích người đàn ông kia sao?

Một hồi chưa xót tràn ngập trong cổ họng Sở Thiên Ngao, đôi mắt sâu thẳm trong một thoáng trở nên khát máu. Hân như nổi điên xé toang bộ váy thật mỏng manh của Liễu Thần, bàn tay lưu lại những dấu ấn bầm tím trên người cô không một chút thương tiếc.

Sự điên cuồng của Sở Thiên Ngao lại khiến cho Liễu Thần càng thêm hưng phấn. Cô rên lên rất to, hai chân vội vàng kẹp chặt vào hông của Sở Thiên Ngao, không còn cảm thấy xấu hổ nữa, hét lên: "Thiên Ngao, cho em! Mau cho em!"

Tiếng hét chói tai của Liễu Thần khiến Mạc Tiểu Hàn đang chìm đắm trong ảo tưởng giật mình tỉnh lại. Cô có chút chán ghét quay đầu sang chỗ khác, nhưng ánh mắt bất tình linh lại đối diện với ánh mắt khát máu của Sở Thiên Ngao!

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao khiến lưng Mạc Tiểu Hàn lập tức rịn ra mồ hôi lạnh!

Sở Thiên Ngao, hân biết mình đã mang thai sao? Hân sẽ làm như thế nào? Nếu như hân bỏ dở hợp đồng, chi phí phẫu thuật của ba sẽ làm thế nào?

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn phút chốc tràn đầy sự lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Xoa bóp cho cô ta

Thấy cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Mạc Tiểu Hàn về phía mình, Sở Thiên Ngao thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Mạc Tiểu Hàn cũng không phải là không có một chút cảm giác nào đối với hắn.

Nhìn biểu tình kích động của Liễu Thần nằm phía dưới, Sở Thiên Ngao hung hăng chuyển động cơ thể, Mạc Tiểu Hàn, đây là cô thiếu nợ tôi!

Động tác của Sở Thiên Ngao không ngừng, hung mãnh điên cuồng, nhưng đôi mắt âm u, không hề để ý đến người phụ nữ nằm phía dưới, mà chỉ chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cầm khăn lau trong tay, cái miệng nhỏ nhắn hé mở về kinh ngạc, trừng mắt nhìn hai người trước mặt thật không biết xấu hổ, cô quả thật kinh hãi! Tại sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy!

Sở Thiên Ngao, người đàn ông này đúng là lợn giống! Ngươi vô sỉ! Ngươi chính là một tên lợn giống không biết xấu hổ! Mạc Tiểu Hàn cảm thấy xấu hổ, lại cảm thấy tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sung huyết đỏ bừng.

Cơ thể chậm rãi lui về phía sau, Mạc Tiểu Hàn di chuyển hai chân cố gắng không để phát ra bất kỳ thanh âm gì, thật là ghê tởm! Căn phòng này, một giây đồng hồ cô cũng không ở nổi nữa!

Thấy hành động của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao dừng cơ thể lại, lên tiếng lạnh như băng: "Đứng lại!"

Vì động tác dừng lại, khiến người phụ nữ phía dưới bất mãn nùng nịu: "Thiên Ngao, đừng ngừng a! Thiên Ngao." Âm cuối kéo thật dài, mang theo mùi vị ái muội.

Sở Thiên Ngao tà khí cười một tiếng. Gia tăng sức mạnh cơ thể. Thấy không đường có thể lui, Mạc Tiểu Hàn quyết định không thêm thêm xia đến.

Được, Sở Thiên Ngao, anh không muốn cho tôi đi sao? Tôi coi như được xem phim A miễn phí! Cô ném khăn lau xuống, hai tay khoanh trước ngực, dựa người vào bàn, lạnh lùng nhìn chăm chăm hai người trên ghế sa lon đang ra sức biểu diễn.

Tiếng rên của Liễu Thần thật quá khoa trương, căn bản không phải tiếng rên, mà chính là tiếng thét chói tai. Mạc Tiểu Hàn hình dung đến từ "Gào lên như heo bị thọc tiết." Không khỏi bật cười.

Nghe thấy tiếng cười của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao bị chọc giận một cách triệt để! Người phụ nữ này, cho tới bây giờ trong lòng cũng chưa từng để ý tới hắn! Dù hắn và người phụ nữ khác ở trước mặt cô làm chuyện này, cũng hoàn toàn không kích động tới cô! Sở Thiên Ngao chậm rãi tròn to con ngươi, đáy mắt đã là một mảnh máu đỏ!

Đây Liễu Thần đang thỏa mãn giống như con mèo ra bên cạnh, Sở Thiên Ngao mặc lại quần áo, không nói một lời, đi vào phòng tắm.

Tĩnh táo lại, Liễu Thần lúc này mới ý thức được vừa rồi bên cạnh mình vẫn còn một người phụ nữ đang đứng! Cô rốt cuộc có chút xấu hổ, vội vã mặc quần áo từ tế, nhìn Mạc Tiểu Hàn khiển trách: "Còn không mau cút đi!"

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, che giấu sự khinh bỉ trong ánh mắt. Đi ra ngoài. Nhưng ánh mắt khinh bỉ của cô vẫn bị Liễu Thần nhìn thấy rất rõ ràng.

Một cơn tức giận cuộn cuộn dâng lên, Liễu Thần hung tợn quát: "Đứng lại!" Mạc Tiểu Hàn xoay người lại, còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đã bị Liễu Thần tát một cái thật đau rát!

"Đê tiện! Ánh mắt vừa rồi của cô là ý gì!" Giọng nói của Liễu Thần tràn đầy thù hận. Cô hận Sở Thiên Ngao để cho cô mất thể diện như thế, nhưng lại không dám trút giận lên Sở Thiên Ngao, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem lửa giận ngấp trời phát tiết trên người Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn che gò má bị tát đến sưng đỏ, nhìn Liễu Thần với vẻ không tin được: "Đê tiện? Cô chửi ai đê tiện?" Cô cảm thấy rất muốn cười. Người cùng Sở Thiên Ngao biểu diễn màn ghê tởm vừa rồi là cô ta, chứ có phải là Mạc Tiểu Hàn cô đâu? Đạo này, những người đê tiện càng ngày càng không tự biết mình rồi!

Liễu Thần tính tát thêm một cái, đã bị Mạc Tiểu Hàn nắm chặt cổ tay giữa chừng. Mạc Tiểu Hàn đã từng luyện Taekwondo, loại tay chân mềm yếu như Liễu Thần sao có thể là đối thủ của cô, cổ tay bị nắm đến tím bầm nhưng không có bất kỳ sự phản kháng nào.

"Cô buông tay! Người phụ nữ đê tiện này! Mau buông tay!" Liễu Thần làm sao chịu thua thiệt, bắt đầu hăng giọng kêu to lên, "Thiên Ngao! Cứu em! Người phụ nữ đê tiện này đánh em!"

Sở Thiên Ngao chỉ quần quanh người bằng một chiếc khăn tắm, từ phòng tắm đi ra. Liễu Thần giống như nhìn thấy cứu binh lập tức bắt đầu khóc thút thít: "Thiên Ngao, anh xem, cô ta bắt nạt em!"

Mạc Tiểu Hàn thấy buồn cười, kỹ năng diễn xuất của người phụ nữ này thật đúng là không tầm thường!

Sở Thiên Ngao lạnh lùng quét mắt một vòng lên gò má sưng đỏ của Mạc Tiểu Hàn, có chút nhú mi, lãnh khốc mở miệng: "Buông tay!"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn chợt lạnh, Sở Thiên Ngao, rốt cuộc vẫn bảo vệ người phụ nữ này. Mạc Tiểu Hàn cô là cái gì chứ? Cũng chỉ là tình nhân hợp

đồng thôi. Nói cho cùng, cũng chỉ là một món đồ chơi trong tay hắn. Nếu hắn chán ngán, thì tiền viện phí của ba sẽ vượt khỏi tầm tay rồi.

Cô nản lòng buông tay, rồi lại nghe Sở Thiên Ngao lạnh lùng dặn dò: "Giúp cô Liễu xoa bóp cổ tay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đứa con hoang là của ai

Sở Thiên Ngao gắt gao nhìn chăm chú vào ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, hắn cho rằng trong mắt cô sẽ là sự bất mãn hoặc là phản kháng.

Nhưng không có, ánh mắt của cô bình tĩnh như một mặt hồ rộng lớn không có một gợn sóng, tựa như lời nói của Sở Thiên Ngao không gây cho cô bất cứ cảm xúc nào.

Nghe Sở Thiên Ngao nói như vậy, Liễu Thần dương dương tự đắc ngồi vào ghế sa lon, cố làm ra vẻ lịch sự vươn tay ra phía Mạc Tiểu Hàn: "Vậy làm phiền cô!"

Mạc Tiểu Hàn rũ rèm mắt xuống, đưa tay xoa bóp giúp Liễu Thần. Mặc dù trong lòng dâng lên sự tức giận, rất muốn dùng sức bẻ gãy cổ tay thon mảnh của Liễu Thần. Nhưng cô lại không thể.

Cô muốn cầu cạnh Sở Thiên Ngao, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Ui da! Cô nhẹ tay một chút có được hay không? Người ta bị cô bóp đau chết rồi!" Thật ra thì động tác của Mạc Tiểu Hàn rất nhẹ nhàng, nhưng Liễu Thần cố tình làm ra vẻ đau đớn.

"Thật xin lỗi! Tôi sẽ nhẹ nhàng hơn một chút." Biểu hiện của Mạc Tiểu Hàn không chê vào đâu được, rất xứng với chức nữ giúp việc.

Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy vô vị tẻ nhạt. Kéo Liễu Thần đi thẳng ra ngoài cửa: "Đi quán bar “Dạ”!"

Không biết vì sao, khi thấy bộ dạng thờ ơ của Mạc Tiểu Hàn, trong lòng hắn khó chịu vô cùng. Có lẽ, nên tới lúc đi tìm chuyện vui rồi. Kể từ khi gặp gỡ Mạc Tiểu Hàn, hắn gần như trải qua cuộc sống tu khổ hạnh, rất lâu rồi chưa có đụng đến phụ nữ.

Sở Thiên Ngao và Liễu Thần ôm nhau đi ra ngoài. Chỉ để lại không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Mạc Tiểu Hàn vuốt ve sinh mệnh đang lớn dần lên trong bụng, trong lòng chợt dâng sự sợ hãi cùng mất mát.

Hai tháng trước, cô còn tưởng rằng mình sẽ cùng học trưởng Hạo kết hôn, sẽ vì anh ấy mà sinh một xinh một em bé xinh đẹp đáng yêu, cô là mẹ, anh ấy là ba. Nhưng con ác mộng vào đêm đó, đã làm tan nát giấc mộng đẹp của cô.

Cô bước vào một con đường không có lối quay trở lại, càng đi thì càng xa.

Tất cả sự kiên cường giả tạo lập tức bị đánh tan, Mạc Tiểu Hàn cuộn mình nằm co quắp trên chiếc ghế salon to lớn, cố gắng nuốt hết nước mắt đang sắp tuôn trào. Cô đã làm sai điều gì? Tại sao ông trời lại trừng phạt cô như vậy?

Đứa con đáng thương của cô, thậm chí ba mình là ai cũng không biết, cứ vô tội đi tới thế giới lạnh như băng này.

Khi Sở Thiên Ngao quay về, Mạc Tiểu Hàn đã co quắp ngủ thiếp đi trên ghế salon. Sở Thiên Ngao đá cửa ầm ầm, khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức giật mình tỉnh lại.

Trên mặt Sở Thiên Ngao mây đen giăng đầy, không thèm nhìn tới Mạc Tiểu Hàn một cái, ngồi xuống ghế salon.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, mái tóc xốc xếch phủ xuống che khuất nửa gương mặt, trong lòng rối loạn. Không biết nên cò kè mặc cả với Sở Thiên Ngao như thế nào, để có thể an toàn sinh đứa bé này ra.

Hồi lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, sợ hãi nói: "Việc ấy..., tôi có thai rồi!"

Về mặt của Sở Thiên Ngao trong phút chốc trở nên xanh mét, thanh âm tràn đầy sự tức giận bị đè nén: "Đứa con hoang này là của ai? Là của người học trưởng kia sao?"

Trái tim Mạc Tiểu Hàn đau nhói, cô rất hy vọng đứa bé này là của học trưởng. Vì học trưởng mà sinh con đường cái, cô tình nguyện. Nhưng thật đáng tiếc, cả cuộc đời này chỉ sợ là không có cơ hội.

Thấy Mạc Tiểu Hàn không trả lời, nổi tức giận của Sở Thiên Ngao càng thêm hùng hực như lửa cháy lan ra đồng cỏ, đột ngột nắm cổ áo của Mạc Tiểu Hàn, cười lạnh nói: "Có phải bị học trường chơi chán rồi bỏ rơi hay không? Học trường của cô, lưu lại đứa con hoang rồi bỏ chạy? Người phụ nữ gặp gỡ tình nhân vô tình, chắc chắn, thật đúng là đáng thương!"

Lời nói sắc bén như dao găm khiến Mạc Tiểu Hàn đau đến không thể hít thở được. Cô trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ cô nói với Sở Thiên Ngao rằng cô vốn không biết gì về ba đứa bé? Ai sẽ tin tưởng những chuyện hoang đường như vậy đây? Nghe rất giống lời nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tôi mới là ông chủ của cô

Thấy Mạc Tiểu Hàn cúi đầu không nói lời nào. Sở Thiên Ngao cho rằng suy đoán của mình là đúng. Hắn quay đầu lại, hung hăng lắc cằm của Mạc Tiểu Hàn: "Người phụ nữ đề tiện này, cô quên rằng tôi mới là ông chủ của cô sao? Tình mạng của ba cô, đang nằm ở trong tay tôi! Chỉ cần tôi nói một câu không được, thì không có bệnh viện nào dám điều trị cho ba cô!"

Mạc Tiểu Hàn kinh sợ, Sở Thiên Ngao hẳn quá biết điểm yếu của cô là ở đâu. Mở to đôi mắt đang hoảng sợ lên, lần đầu tiên Mạc Tiểu Hàn mở miệng cầu xin hắn: "Cầu xin anh, xin hãy cứu ba tôi!"

Giọng nói vừa dịu dàng vừa mềm mại, có sức mạnh khiến không ai có thể kháng cự.

Sở Thiên Ngao phát hiện mình không thể cự tuyệt được bất kỳ lời cầu xin nào của Mạc Tiểu Hàn, cái giận vì sự mềm lòng của mình, hắn hung hăng kéo mái tóc dài của Mạc Tiểu Hàn, khiến mặt cô gần như muốn áp sát vào mặt hắn, lạnh lùng mở miệng: "Có thể cứu ba cô, nhưng từ hôm nay trở đi, cô chính là người giúp việc ti tiện nhất. Lo học cách lấy lòng tôi như thế nào đi!"

"Dạ, Tổng giám đốc." Mạc Tiểu Hàn thanh âm u ám, giống như bị phủ một lớp bụi dày.

Đôi môi Sở Thiên Ngao nhếch lên một đường cong châm chọc, liếc Mạc Tiểu Hàn đang cúi đầu xuống, rồi đứng dậy, bóng dáng cao lớn mang theo hơi thở lạnh như băng mùa đông, khiến Mạc Tiểu Hàn không khỏi có cảm giác bị áp bức.

Sở Thiên Ngao không nhìn Mạc Tiểu Hàn thêm một lần nào nữa, sải bước về phía phòng ngủ. Bước chân nặng nề. Đi tới cửa phòng ngủ, xoay người lại thấy Mạc Tiểu Hàn vẫn còn đứng tại chỗ ngơ ngác, lạnh giọng nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Tôi đói bụng! Nhanh đi làm chút đồ ăn tối đi!"

Cho đến khi Sở Thiên Ngao đóng cửa lại phịch một tiếng, Mạc Tiểu Hàn mới như trút gánh nặng, cô thở một hơi dài nhẹ nhõm. Toàn thân cô không còn chút sức lực nào, lại mơ hồ có chút buồn nôn, hình như là bắt đầu có hiện tượng nghén.

Cô hiện tại rất sợ Sở Thiên Ngao, không biết vì sao a, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt khát máu của hắn, cô có cảm giác thiếu tự tin không thể giải thích được.

Rót cho mình ly nước, cô uống từng ngụm nhỏ, cố gắng đè nén cơn buồn nôn xuống. Trong dạ dày lại phát ra âm thanh óc ách, bụng bắt đầu hát bài thánh không nhà trống rồi. Vừa đói vừa buồn nôn, loại cảm giác này thật sự quá tệ!

Cô tìm trong tủ thấy một cái bánh bao nhỏ, vội vàng ăn vài miếng đã xong, vẫn cảm thấy rất không thoải mái, như đầu gay gắt. Nhưng nhớ tới lời dặn dò của Sở Thiên Ngao, nên cố chống đỡ xuống nhà bếp nấu cơm.

Gạo tẻ và gạo nếp trộn lẫn, nấu thành một nồi cháo sền sệt thơm ngát, lấy vài cây xà lách và rau thơm, cắt khúc, rắc thêm ít muối, cho chút xú dầm, làm món rau trộn thanh đạm. Không biết khẩu vị của Sở Thiên Ngao như thế nào, nên lại nướng thêm một miếng sandwich và chiên hai quả trứng ốp lết vàng tươi.

Làm xong bữa ăn khuya đơn giản, nhưng Mạc Tiểu Hàn không cảm thấy thèm ăn, ngửi thấy mùi trứng còn có cảm giác buồn nôn.

Gõ gõ cửa phòng Sở Thiên Ngao, cô đứng ngoài dịu dàng nói: "Làm cơm xong rồi, mau xuống ăn đi!"

Không ai trả lời cô. Cô lập lại thêm một lần nữa, mới quay về một phòng ngủ khác nằm xuống. Nằm cuộn mình trên chiếc giường mềm mại, tắm ga giường bằng tơ lụa ấm áp vuốt ve dạ dày của cô đang cuộn cuộn buồn nôn, ngọn đèn nhỏ đầu giường hắt ra màu vàng ấm áp rực rỡ, chiếu lên bức tường dán giấy rất thanh lịch khiến căn phòng yên tĩnh kỳ lạ.

Sáng hôm sau, dù đầu óc vẫn mơ màng, nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn cố gắng chống đỡ đi xuống bếp nấu ăn sáng. Đồ ăn khuya trên bàn tối hôm qua đã không còn. Chỉ có chén bát ném lung tung. Cô dọn dẹp bàn, làm bữa ăn sáng rất phong phú, hâm trong nồi chờ Sở Thiên Ngao rời giường.

Bữa ăn sáng rất nóng, nhưng Sở Thiên Ngao mới từ trong phòng ngủ đi ra. Nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn thì gương mặt lạnh lùng giống như tảng băng.

Mạc Tiểu Hàn nhanh nhẹn dọn bữa ăn sáng lên bàn, đem bát cháo đã hâm nóng, cố gắng mỉm cười với hắn, nhưng nụ cười lại vô cùng gượng gạo: "Hôm

nay nấu cháo nắm hương thịt nạc."

Sở Thiên Ngao không nói một lời, ngồi xuống bàn ăn. Bưng bát cháo trên bàn lên, dùng muỗng ăn từ từ. Động tác thanh lịch nhẹ nhàng. Mặc cho Mạc Tiểu Hàn ở bên cạnh tiếp thêm thêm món ăn cho hắn, nhưng hắn vẫn không nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Quét dọn vệ sinh

Hai người vui đầu mải miết ăn cơm, không khí trên bàn cơm cực kỳ yên tĩnh và có cảm giác rất đè nén, Mạc Tiểu Hàn cố nén khó chịu ăn một bát cháo loãng, rồi ăn không vò nữa.

"Tôi no rồi, anh cứ từ từ ăn. Một lát tôi tới dọn dẹp bát đĩa." Mạc Tiểu Hàn đứng lên chuẩn bị rời bàn ăn. Cả người cô không có chút hơi sức, cảm thấy rất mệt mỏi.

"Đứng lại!" Sau lưng truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Sở Thiên Ngao: "Lên quét nhà."

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên nhìn Sở Thiên Ngao, hắn làm như không có gì, tiếp tục uống sữa tươi, chỉ có điều sâu trong đáy mắt có một ngọn lửa nhỏ như đang bùng cháy. Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi. Bây giờ Sở Thiên Ngao không lạnh lùng, không bạo lực cũng không lạnh khốc, thật khiến trong lòng cô có chút lo lắng.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, trong tay hắn nắm mạng sống của ba, tốt nhất mình nên ngoan một chút. Cô gật đầu "Ừ" một tiếng rồi hỏi thêm: "Còn có việc gì phải làm nữa không?"

Sở Thiên Ngao không thèm trả lời, chưa ăn sáng xong đã đứng lên quay về phòng ngủ, hoàn toàn xem Mạc Tiểu Hàn là không khí.

Sau lần đó, hàng ngày thái độ của hắn đối với Mạc Tiểu Hàn càng thêm lạnh nhạt, thờ ơ. Trong ánh mắt nguy hiểm dường như chứa đầy tâm sự, cho dù là ngồi dưới ánh mặt trời, thì trên người cũng bao phủ một tầng khí lạnh.

Nhưng ngược lại Mạc Tiểu Hàn lại thờ phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng tốt, hắn không có quấy rầy cô. Hai người, ở chung một mái nhà nhưng giống như cách xa nhau vạn dặm. Giữ khoảng cách với Sở Thiên Ngao, rất tốt. Đối với cuộc sống như thế này, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất hài lòng.

Mạc Tiểu Hàn tích cực làm việc nhà, thời gian phẫu thuật của ba sắp đến rồi, trong khoảng thời gian này cô ngàn vạn lần không thể đắc tội với Sở Thiên Ngao. Cô khom lưng, cầm khăn lau vôi vàng lau tủ kính trong phòng. Nếu không làm nhanh, một lát nữa vùng eo sẽ đau nhức không chịu được.

Phụ nữ có thai phải hạn chế khom lưng, cũng không thể leo cao. Nhưng hai thứ này cô đều phải làm.

Sở Thiên Ngao hôm nay không tới công ty, nằm trên ghế sa lon, lười biếng nhìn Mạc Tiểu Hàn chạy đông chạy tây. Đã vậy trong miệng còn lạnh lùng nói một câu: "Cô chỉ lau qua loa cho xong sao? Sàn nhà chỉ quét như thế là xong rồi?"

Đôi mắt nguy hiểm híp lại, đây là điềm báo hắn nổi giận.

Mạc Tiểu Hàn dừng lại, chịu đựng phần eo đau nhức, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, để tôi quét lại lần nữa."

Mạc Tiểu Hàn quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng, dùng chiếc khăn lau từng tắc từng tắc mặt sàn bằng gỗ Giá Ty (gỗ tếch) sang trọng: cho đến khi nó sáng lên như mới, có thể nhìn rõ bóng người phản chiếu trong đó. Do làm tỉ mỉ như vậy nên chỉ mỗi một phòng khách thì cũng mất tròn một buổi sáng. Đến khi lau sạch sẽ toàn bộ sàn nhà rồi, lúc cô đứng dậy, mới phát hiện ra lưng mình đau đến nỗi gần như không đứng vững.

Vuốt vuốt vùng eo đau nhức, Mạc Tiểu Hàn an ủi bé con trong bụng: "Bé con, con nhất định phải kiên cường a! Đợi đến khi ông ngoại làm phẫu thuật xong, mẹ sẽ dẫn con rời khỏi nơi này. Không bao giờ để con bị giày vò nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Học tập nấu ăn

Mặc chiếc tạp dề hoa vào người, Mặc Tiểu Hàn đang chuẩn bị đi nấu cơm cho Sở Thiên Ngao, lại nghe thấy Sở Thiên Ngao nằm trên ghế salon nói với vẻ chán ghét: "Cô nghĩ mình là con nhà danh giá sao? Làm việc chậm chạp như vậy, cố tình lười biếng hả?"

Trước kia Sở Thiên Ngao tất nhiên lạnh lùng tàn ác, nhưng lại chưa bao giờ làm khó Mặc Tiểu Hàn dù là việc nhỏ nhất, nhưng bây giờ không chỉ sai Mặc Tiểu Hàn dọn dẹp nhà vệ sinh, thậm chí còn xoi mói công việc đã làm của Mặc Tiểu Hàn rất kỹ càng.

Ánh mắt liếc qua lan can cầu thang Mặc Tiểu Hàn mới vừa lau xong, lại nhướn mi: "Chưa sạch, lau lại một lần nữa đi!"

Chờ Mặc Tiểu Hàn lau xong cầu thang, vừa định nghỉ ngơi một lát, hần lại nhẹ nhàng nói một câu: "Vén màn che vĩa hè lên, rồi lau dọn một lần."

Kể từ khi Mặc Tiểu Hàn đến ngôi nhà này ở, hần hầu như cũng không đến công ty, mọi việc đều giải quyết và xử lý qua mạng.

Mặc Tiểu Hàn cảm thấy rất khổ sở, mỗi ngày mọi sinh hoạt của cô nằm dưới ánh mắt soi mói của Sở Thiên Ngao, bị hần bắt bẻ và chỉ trích. Giống như Mặc Tiểu Hàn thiếu hần khoản nợ rất lớn vậy.

Mặc Tiểu Hàn bận rộn tới mệt tới mảy suốt cả ngày, nấu cơm, quét dọn nhà cửa, lại nấu cơm, lại quét dọn nhà....

Nhưng cũng kỳ lạ, do việc nhà nặng nhọc dồn ép, ngược lại cô không cảm thấy buồn nôn nữa. Bé con trong bụng hình như cũng rất hiểu chuyện nên vô cùng ngoan ngoãn sống ở trong bụng mẹ, rất cuộc phản ứng thai nghén cũng không còn hành hạ cô nữa.

Vài ngày sau, khi Sở Thiên Ngao từ công ty trở về mang theo một xấp thực đơn thật dày, đưa cho Mặc Tiểu Hàn lúc cô đang ép nước trái cây: "Trên thực đơn này là món ăn, mỗi ngày cô phải học xong một món, mấy ngày nữa tôi muốn mời bạn bè tới nhà ăn cơm."

Mặc Tiểu Hàn cầm xấp thực đơn, nhất thời cảm thấy đau đầu nhức óc, một xấp thực đơn thật dày, từ món ta đến món tây, từ món ăn lạnh đến món tráng miệng, hễ là những món có trong nhà hàng, thì trong thực đơn này cũng đều có! Nào là sushi, thịt bò bít tết, ốc sên hấp, món tráng miệng thì có rau trộn, mì sốt tương, lẩu viên trong..., rất nhiều món cô chưa từng thấy hoặc nghe bao giờ.

Mặc Tiểu Hàn nhìn xấp thực đơn, khổ sở cắn môi: "Thực đơn này quá nhiều, chỉ có mấy ngày, làm sao tôi học hết được! Nếu không thì anh mời bạn bè đi nhà hàng đi, tôi sợ đến lúc đó tôi nấu không ngon khiến anh mất mặt."

"Không phải có sách dạy nấu ăn sao? Sao lại không nấu được?" Ánh mắt Sở Thiên Ngao lại trở nên ngạo lạnh.

"Nhưng quá nhiều món ăn, thật không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể học được."

"Chính cô nghĩ biện pháp đi! Nếu học không được, ba cô cũng không cần phải phẫu thuật nữa!"

"....."

Mặc Tiểu Hàn đứng đó, cúi đầu mặc cho Sở Thiên Ngao khiển trách. Bờ vai thon gầy mỏng manh đến độ muốn đâm thủng áo ra ngoài.

Tầm mắt Sở Thiên Ngao rơi xuống bờ mi cong như vầng trăng khuyết, đưa tay cầm lại xấp thực đơn, rút ra trong đó mấy tờ ném cho Mặc Tiểu Hàn: "Này, mấy món này không khó làm chứ? Tối nay tôi muốn ăn bánh bao hấp và bánh nướng áp chảo." Nói xong, cũng không thèm nhìn Mặc Tiểu Hàn, đi thẳng lên lầu.

Mặc Tiểu Hàn nhìn những tờ thực đơn hần vừa đưa, hiển nhiên hần đã kiểm tra qua, nguyên liệu nấu ăn đều có sẵn trong bếp, nhưng phần lớn cách làm cũng tương đối phức tạp, không phải cứ tùy tiện là có thể học được.

Thật sự lo lắng, Mặc Tiểu Hàn làm sao biết làm bánh bao hấp, vì vậy không thể không nhìn thực đơn bắt đầu thực hiện từng bước: nhào trộn bột mì, kết quả là chưa có kinh nghiệm, nên nếu không phải là quá khô thì chính là quá nhão. Bận rộn cho tới trưa, chỉ mỗi hình dáng cái bánh bao cũng không nặn ra.

Cho tới lúc ăn cơm trưa, Sở Thiên Ngao cảm phiền tạp chí vừa vụn xuống lầu. Đi thông thả vào bếp, thấy Mặc Tiểu Hàn vẫn còn đấu tranh vật lộn với thau bột, gương mặt bất mãn: "Sao còn chưa ăn cơm?"

"Đang làm, chỉ có điều bánh bao hấp buổi trưa chỉ sợ chưa ăn được rồi." Mặc Tiểu Hàn xoa xoa mồ hôi trên mặt. Đứng cho tới trưa, mệt muốn chết rồi.

"Vậy thì buổi tối làm tiếp đi! Bụng món khác lên nhanh một chút."

Mặc Tiểu Hàn liên tục nhào bột mì, làm gì còn thời gian nấu món khác để mà bụng cho hần. Mặt đỏ lên, vội vã rửa tay cho sạch, nhanh chóng làm món ăn đơn giản hai món một canh.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Cố ý gây khó khăn

Hai món một canh nóng hổi được bung lên bàn, Sở Thiên Ngao ngay cả mí mắt cũng không buồn nhìn, đôi đũa cũng không buồn động, nhíu mi lại: "Đây chính là bữa trưa cô làm cho tôi ăn? Như vậy làm sao ăn?"

"Cầm đũa ăn đi! Bắt bẻ cái quỷ gì!" Trong lòng Mạc Tiểu Hàn âm thầm lên tiếng. Nhưng trên mặt lại vẫn chỉ có thể một mực cung kính: "Nếu như anh không hài lòng, vậy tôi làm món khác."

Ánh mắt sắc bén của Sở Thiên Ngao gắt gao nhìn chăm chú vào Mạc Tiểu Hàn: "Com với canh sủi, vì cô bắt mẫn với tôi sao?"

"Không có không có, chỉ vì tôi học làm mấy món ăn mới không thuần sê, nên còn rất ít thời gian." Mạc Tiểu Hàn vâng vâng dạ dạ nói xin lỗi. Nhấn nại! Nhấn nại! Cô nhắc nhở bản thân mình.

"Tôi không có hứng thú. Cô làm món sủi cảo ăn đi. Học nhào bột mì cho tới trưa, chắc học xong rồi chứ?"

Trong nhà bếp rộng lớn, Mạc Tiểu Hàn xoa bóp cổ tay đau nhức, hao phí bao nhiêu sức lực mới làm xong món sủi cảo. Kết quả khi mang sủi cảo lên bàn, Sở Thiên Ngao chỉ miễn cưỡng liếc mắt nhìn, ném cũng không ném, "Tôi chờ quá lâu, nên không còn hứng thú với sủi cảo nữa. Thôi ăn com chiên đi!"

Mạc Tiểu Hàn vừa uất ức vừa tức giận, nhưng không thể làm gì, đành phải bung sủi cảo xuống bếp, rồi chuẩn bị làm com chiên cho hần.

Gây khó dễ cho Mạc Tiểu Hàn dường như trở thành niềm vui thú của Sở Thiên Ngao. Bây giờ hần không thêm sử dụng bạo lực đối với cô nữa, mà chỉ hứng thú bắt bẻ tài nấu nướng của cô, bắt bẻ thái độ của cô, thậm chí ngay cả khi cô mặc quần áo không phù hợp với dáng người, đều vô tình trở thành đề tài cho hần nhạo báng.

Hiện tại Mạc Tiểu Hàn quả thật rất sợ vào nhà bếp. Sở Thiên Ngao đơn giản là cố ý làm khó cho cô, ví như buổi trưa rõ ràng nói buổi tối muốn ăn thịt bò, Mạc Tiểu Hàn sợ bị hần bới móc nên làm đủ món: xào, kho, nấu canh, mỗi loại làm một phần, đợi đến buổi tối sau khi làm xong, Sở Thiên Ngao lại với bộ dạng không hứng thú nói một tiếng: "Tối nay không ăn thịt bò nữa, đổi thành ăn thịt dê đi!"

Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn tiếp tục nấu ăn. Cứ như vậy, đương nhiên là bữa ăn sẽ bắt đầu không đúng giờ, biết vậy nhưng Sở Thiên vẫn lãnh lạnh nói một câu: "Cô càng ngày càng ngốc nghếch, tôi đang suy nghĩ xem có nên trả tiền phí phẫu thuật cho ba cô hay không đây."

Hần nói câu gì khác cũng không liên quan, nhưng Mạc Tiểu Hàn chỉ sợ hần nói câu này. Chỉ cần vừa nghe Sở Thiên Ngao nói như thế, gương mặt nhỏ nhắn quật cường của cô liền cúi xuống, nhỏ giọng ngập ngừng nói khẽ như tiếng ruồi muỗi bay: "Lần sau sẽ không như vậy nữa."

Sở Thiên Ngao cau mày lại, không thêm nhìn cô nữa, nhưng đem tô canh thịt dê cô làm uống hết sạch.

Mang thai đã ba tháng rồi, bụng của Mạc Tiểu Hàn bắt đầu nhô ra một chút, nhưng do người cô gầy guộc, lại mặc áo rộng rãi, nên xem ra không giống một phụ nữ đang mang thai.

Bé con trong bụng không phải lúc nào cũng ngoan, mà bây giờ Mạc Tiểu Hàn lại ăn rất nhiều, cũng thường xuyên buồn ngủ, giờ bị Sở Thiên Ngao hành hạ như thế, cô thật sự sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

Nhưng Sở Thiên Ngao chơi trò chơi "Làm khó Mạc Tiểu Hàn" dường như bị nghiện nên không thường đến công ty, chỉ đặc biệt ở nhà nhìn chăm chăm cô làm việc nhà, còn thường sắp xếp một số việc không giải thích được cho cô làm, ví như lau sàn nhà. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy sàn nhà phòng khách nếu cứ lau nữa chắc còn sáng hơn kim cương.

Sở Thiên Ngao thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng phán một câu, thì Mạc Tiểu Hàn phải bận việc cả ngày, buổi tối lê tấm thân mệt mỏi lên giường, không còn kịp suy nghĩ chuyện gì nữa, liền trực tiếp tiến vào mộng đẹp.

Hai ngày sau, Sở Thiên Ngao sai Mạc Tiểu Hàn thay ga, chăn và vỏ gối trong phòng, rõ ràng có máy giặt quần áo rất cao cấp, nhưng hần không cho sử dụng, nhất định bắt Mạc Tiểu Hàn giặt bằng tay.

Mạc Tiểu Hàn cuộn tay áo lên, hai bàn tay nhỏ bé có chút thô ráp và thật mạnh ga giường vỏ chăn, xả đầy nước trong bồn tắm lớn, đem tất cả bỏ vào bồn xả sạch, dành phần lớn thời gian giặt giũ, đợi đến khi xong xuôi, toàn thân cô cũng ướt đẫm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Dọn dẹp ao nước

Quần áo ướt đẫm dính vào trên người thấy lạnh lạnh, Mạc Tiểu Hàn đứng dậy, chỉ cảm thấy xương sống thất lưng như mềm ra, bụng có chút căng đau.

Trong lòng cô âm thầm lo lắng, thù hận đối với Sở Thiên Ngao xông lên đầu, hẳn biết rõ cô mang thai, lại muốn người phụ nữ có thai làm loại chuyện loại này. Quả thật là người không có chút nhân tính! Trong lòng Mạc Tiểu Hàn mắng nhiếc Sở Thiên Ngao thậm tệ.

Về giường nằm nghỉ ngơi một lát, con đau bụng giảm bớt rất nhiều, lúc này Mạc Tiểu Hàn mới yên lòng lại. Đoán chừng là do mệt nhọc và khom lưng quá lâu.

"Bé con, mẹ thực xin lỗi con." Mạc Tiểu Hàn thấy lòng chưa xót.

Những phụ nữ có thai khác đều giống như nữ hoàng, người nhà tỉ mỉ chăm sóc, việc chỉ cực nhọc một chút cũng không cho làm, chỉ sợ bảo bối trong bụng có bất kỳ sơ xuất gì. Nhưng bảo bối của Mạc Tiểu Hàn cô, ngoại trừ chính cô thương xót ra, thì chẳng còn ai.

Trong lòng Sở Thiên Ngao đang ước gì đứa bé này mất đi! Mạc Tiểu Hàn đột nhiên rùng mình một cái. Bất cô làm những công việc nặng nhọc như vậy bằng tay, đại khái chính là muốn cô vì mệt mỏi khó cực mà sinh non đây mà!

Chạy trốn, chạy trốn! Chờ ba phẫu thuật xong, cô sẽ cùng ba trốn đi khỏi cái thành phố này. Ngày nào còn ở bên cạnh Sở Thiên Ngao, thì ngày đó cô vẫn gặp nguy hiểm. Mạc Tiểu Hàn âm thầm nghĩ tới phương án chạy trốn.

Cũng may là ở phương diện ăn uống Sở Thiên Ngao chưa bao giờ làm khó Mạc Tiểu Hàn, Mạc Tiểu Hàn muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, trong thời gian mang thai, chế độ dinh dưỡng cũng không tệ.

Sở Thiên Ngao có lúc còn châm chọc: "Cô xem bộ dáng này của cô đi, dân chạy nạn Châu Phi so với cô nhìn còn có da có thịt hơn, về sau phải ăn nhiều một chút, nếu không người khác lại tưởng rằng Sở Thiên Ngao tôi khấu trừ lương người giúp việc bằng khẩu phần ăn.

Mấy ngày nay thời tiết cũng rất tốt. buổi chiều hôm đó, Sở Thiên Ngao nhìn ra hồ bơi ngoài cửa sổ, đột nhiên gọi Mạc Tiểu Hàn lại: "Đi xả nước hồ bơi đi, rồi chà rửa cho sạch sẽ, tối nay tôi muốn bơi."

"Được." Mạc Tiểu Hàn nhìn hồ bơi cực lớn, chỉ thấy trong đầu có một cảm giác đau mơ hồ.

Xả hết nước trong hồ bơi xong, Mạc Tiểu Hàn cầm bàn chải và dung dịch tẩy rửa, bỏ vào hồ rồi bắt đầu dọn dẹp. Cô khom người chà đi chà lại vách tường của hồ bơi, chà rửa một lúc liền cảm thấy mệt mỏi, cô tựa vào vách tường nghỉ một lát, một lúc sau mở khóa vòi nước xịt cho sạch sẽ vùng cô mới chà rửa xong.

Mặt trời chậm rãi lặn về phía tây, hình thành một vầng hào quang rực rỡ trên bầu trời trong xanh. Ánh hoàng hôn nhẹ chiếu những ánh sáng dịu dàng ấm áp trên vườn quýt, nhưng Mạc Tiểu Hàn lại cảm giác toàn thân lạnh như băng. Tối khi chà rửa xong bốn bức vách của hồ bơi, cô không còn kiểm soát được sức lực bản tay của mình nên khiến nước tràn ra tung tóe ướt hết quần áo.

Đã đến giờ làm cơm tối, Mạc Tiểu Hàn lại không dám trì hoãn, liếc mắt nhìn hồ bơi còn chưa chà rửa xong, thở dài, đi vào bếp chuẩn bị cơm tối.

Không kịp thay quần áo ướt trên người, Mạc Tiểu Hàn vội vàng rửa tay, bắt đầu rửa rau, thái thức ăn.

Sở Thiên Ngao luôn luôn thích ăn những món ăn nhẹ, không cay, nhưng hôm nay không hiểu tại sao lại muốn ăn món cay Tứ Xuyên, chỉ có điều món này rất hợp với khẩu vị của Mạc Tiểu Hàn, hiện tại cô rất thích ăn đồ cay, bởi vì Sở Thiên Ngao ăn nhẹ, nên thật sự cô không dám nấu, chỉ dám mua một bình tương ớt đặt trong bếp, khi thêm ăn thì mức nấy múng.

Hình như nước hồ bơi quá lạnh, cảm giác lạnh lẽo từ đôi tay truyền tới toàn thân, hơn nữa do mặc quần áo nửa ướt nửa khô, nên lúc chế biến thức ăn Mạc Tiểu Hàn nhảy mũi liên tục.

Đậu hũ Ma Bà, cá hấp, gà tiềm, canh ngao. Trải qua khoảng thời gian tự rèn luyện, tay nghề của Mạc Tiểu Hàn đã tương đối khá.

Một bàn tràn ngập món ăn cay bốc mùi thơm ngát, dưới ánh đèn vàng nhạt tỏa ra màu sắc xinh đẹp, một màu đỏ rực, bốc hơi nghi ngút, Mạc Tiểu Hàn không thể chờ đợi được, chỉ muốn ăn ngấu ăn nghiêng ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ngày mai làm tiếp món cay Tứ Xuyên

Mạc Tiểu Hàn dọn xong đồ ăn, đến phòng đọc sách gọi Sở Thiên Ngao ăn cơm.

Sở Thiên Ngao đang chat web với người nào đó trên laptop, dường như tâm trạng không được tốt lắm, Mạc Tiểu Hàn nhìn lên một cái, trên màn hình laptop là một người đàn ông trung niên sang trọng đang rất tức giận. Thấy Mạc Tiểu Hàn đi vào, Sở Thiên Ngao lập tức tắt máy. Sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Ai cho phép cô tự ý đi vào?"

Mạc Tiểu Hàn lấp bắp nói: "Tôi có gõ cửa rồi. Nhưng không thấy anh trả lời, tôi tưởng anh đồng ý nên bước vào."

Ánh mắt nguy hiểm của Sở Thiên Ngao quét qua mái tóc dài vẫn chưa kịp khô của Mạc Tiểu Hàn, "Dọn dẹp hồ bơi sạch sẽ rồi hả?"

Thật là vạch áo cho người xem lưng, Mạc Tiểu Hàn coi như mình gặp xui xẻo.

"Chưa xong, nhưng sau bữa cơm chiều, tôi sẽ tiếp tục dọn sạch."

Sở Thiên Ngao lạnh lùng hừ một tiếng, đứng lên theo Mạc Tiểu Hàn xuống lầu.

Mạc Tiểu Hàn thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, Sở Thiên Ngao không có giận dữ. Nhìn vẻ mặt của Sở Thiên Ngao âm u có thể vắt ra nước, Mạc Tiểu Hàn quyết định cố gắng bớt nói chuyện. Nói nhiều sai nhiều.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, trong bụng Mạc Tiểu Hàn liền phát ra một tràng tiếng "óc ách", Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn qua, ánh mắt kia không rõ là khinh thường hay chê giễu, Mạc Tiểu Hàn ngượng ngùng đến đỏ cả mặt, "Bé con a, mẹ biết con đói bụng, nhưng con cũng đừng kêu lớn tiếng như vậy a!" Mạc Tiểu Hàn đem trách nhiệm đẩy hết cho bé con trong bụng.

Nhìn Sở Thiên Ngao cầm cái muỗng bắt đầu múc canh uống, Mạc Tiểu Hàn vội vàng khởi động, món ăn vừa thơm vừa cay, đây chính là bữa cơm cô đã thèm muốn rất lâu rồi nha!

Đậu hũ Ma Bà, ăn ngon, cá hấp, ăn ngon, gà tiềm, cũng rất ngon! Mạc Tiểu Hàn hết lòng ăn, ăn đến mặt mày hớn hờ, hứng trí bùng bùng.

Đến khi cảm giác đã thèm, Mạc Tiểu Hàn mới từ từ ăn chậm lại, ngẩng đầu nhìn lên, cái đĩa trước mặt Sở Thiên Ngao đã sạch sẽ, hình như trừ canh ngao ra, hẳn thật sự chưa kịp ăn món nào.

"Ừa, sao anh không ăn?" Trong miệng Mạc Tiểu Hàn đang nhai gà tiềm, mơ hồ hỏi Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao nhàn rãi dựa lưng vào thành ghế: "Xem cô ăn là đủ rồi. Cô là quý chết đói đầu thai sao? Là do Sở Thiên Ngao tôi chưa bao giờ cho cô ăn no sao? Tưởng ăn thật khó nhìn!"

Mạc Tiểu Hàn le lưỡi, hình như cô ăn có chút quá mạnh bạo. Buổi chiều làm việc dùng sức quá nhiều nên đã sớm đói bụng, hơn nữa hôm nay đều là món ăn cô thích, không ăn nhiều mới là lạ chứ!

Sở Thiên Ngao quăng thêm một câu: "Ngày mai làm tiếp món cay Tứ Xuyên!" Rồi tự mãn đi lên lầu. Chỉ để lại Mạc Tiểu Hàn đang giương mắt mà nhìn.

Cái đầu nhỏ của Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng chuyển động: "Hình như hẳn không thích ăn cay a, tại sao ngày mai còn muốn mình làm món cay Tứ Xuyên? Chẳng lẽ là hẳn phát hiện mình thích ăn, nên cố ý chăm sóc mình sao?"

Ngay sau đó, cô lắc đầu xua tan ý nghĩ của mình, loại người như Sở Thiên Ngao, làm sao có thể để ý đến sống chết của người khác chứ! Hẳn không thể nào chăm sóc mình như thế được!

Suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu lý do, Mạc Tiểu Hàn không thêm nghĩ nữa. Hiện tại chuyện quan trọng nhất của cô là trước khi cơn giận của Sở đại thiếu gia bộc phát, phải nhanh chóng dọn dẹp hồ bơi cho sạch sẽ.

Đèn đường phát ra ánh sáng lạnh lẽo, những chup đèn nhỏ bằng thủy tinh đem ánh đèn nhốt chặt lại, khiến xung quanh hồ mờ mờ ảo ảo. Bóng cây cối um tùm giống như sương mù, không khí cũng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh côn trùng trong bụi cỏ phát ra tiếng kêu dài ngắn khác nhau, khiến không gian càng thêm hiu quạnh.

Mạc Tiểu Hàn đeo đôi ủng đi mưa cồng kềnh đứng trong hồ bơi ra sức quét dọn, cánh tay càng ngày càng mỏi, cổ tay càng ngày càng đau, sức lực tích tụ do mới vừa ăn cơm tối xong dường như biến mất không còn dấu vết, cô chỉ cảm thấy cả người lạnh cóng, một chút hơi sức cũng không có.

Mạc Tiểu Hàn sức cùng lực kiệt từ đáy hồ bơi bò lên trên bờ, mệt mỏi thở hổn hển từng hơi từng hơi một. Một trận gió lạnh thổi qua, cô lạnh đến run lẩy bẩy.

Nhìn bóng đêm vắng lạnh xung quanh, tất cả tui thân hóa thành bi thương, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô co quắp cơ thể tựa vào cột đèn cạnh bể bơi, bi thương tột cùng, nhưng lại không muốn lên tiếng khóc lớn nên lấy tay che miệng lại, phát ra tiếng nức nở lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Mạc Tiểu Hàn ngốc nghếch

Bầu trời u ám, đến một ánh sao cũng không nhìn thấy. Đường như chuẩn bị nổi lên một cơn bão lớn. Mạc Tiểu Hàn cô đơn ngồi dưới ánh đèn đường mờ mịt, nước mắt tràn lan như thác lũ, tùy ý gội rửa trên mặt, uất ức và bi thương càng ngày càng mãnh liệt.

Mạc Tiểu Hàn ngồi ở chỗ đó, vách tường hồ bơi màu trắng phản chiếu ánh sáng đèn đường mờ mịt, rơi xuống bờ vai mỏng manh của cô.

"Đừng khóc." Một giọng nói trong bóng đêm hiu quạnh vang lên.

Mạc Tiểu Hàn vẫn ngồi dưới đất nước nờ không ngừng, hồi lâu mới có phản ứng. Quay đầu nhìn lại, ánh mắt ngập nước mờ hồ nhìn thấy bóng dáng của Sở Thiên Ngao.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã lặng yên không tiếng động đi tới bên hồ bơi. Đứng ở bên cạnh từ trên cao nhìn xuống cô. Trong ánh sáng mờ ảo không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Giọng nói của hắn cũng nhàn nhạt, nghe không ra buồn hay vui.

Nỗi uất ức của Mạc Tiểu Hàn lập tức tràn ra như lũ quét: "Anh cút đi! Tôi không cần anh quan tâm! Đừng có vờ vịt giả bộ làm người tốt!" Tùy tiện lau lung tung những giọt nước mắt đang chảy tràn trên mặt, Mạc Tiểu Hàn lớn tiếng kêu gào.

Sở Thiên Ngao nhíu chặt đôi mày rậm, tiến về trước một bước, một tay kéo Mạc Tiểu Hàn từ mặt đất đứng lên: "Cô, cô lên con điên à!"

Vừa chạm vào người cô mới phát hiện cảm giác có gì đó không đúng, đặt tay lên trán cô kiểm tra lần nữa, nhiệt độ nóng bỏng pha trộn với nước mắt, khiến trái tim Sở Thiên Ngao chợt thấy căng thẳng: "Đáng chết! Cô sốt rồi!"

Nhanh chóng ẵm Mạc Tiểu Hàn đi vào nhà, không thèm quan tâm tới Mạc Tiểu Hàn vừa kêu gào vừa đấm đá lung tung.

"Im! Ngoan một chút!" Giọng nói Sở Thiên Ngao có chút không kiên nhẫn. Sức lực trong tay lại giảm nhẹ rất nhiều. Mạc Tiểu Hàn sốt quá cao nên có chút mê man, căn bản không để ý tới những lời vỗ về của Sở Thiên Ngao, vẫn gào lên: "Anh cút ngay! Đừng đụng vào tôi! Cút đi!"

Một tay Sở Thiên Ngao ôm cơ thể gầy yếu của cô, một tay gắt gao khống chế cô đập loạn hai chân. Nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nếu cô cứ lộn xộn, tôi sẽ ném cô vào hồ bơi, để cho đứa con hoang trong bụng của cô chôn theo cô luôn!"

Lời nói lạnh lẽo tàn khốc khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức tỉnh táo lại. Bé con không thể có chuyện, cô phải bảo vệ tốt đứa con nhỏ bé trong bụng của mình. Mạc Tiểu Hàn bị dọa sợ tới mức che bụng thật chặt, ngoan ngoãn để Sở Thiên Ngao bế cô vào phòng ngủ.

Sở Thiên Ngao thận trọng đem Mạc Tiểu Hàn đặt nhẹ lên giường, lại kê thêm cái gối đầu mềm mại để giúp cô có một tư thế thoải mái nhất, sau đó lấy nhiệt kế kẹp vào nách Mạc Tiểu Hàn. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn sốt đến đỏ bừng, vầng trán cũng nóng đến dọa người.

Hàng chân mày của Sở Thiên Ngao co rút, sắc mặt so ra còn khó nhìn hơn sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn, "Cô thật là ngu ngốc! Chỉ có dọn dẹp cái hồ bơi mà lại để mình phát sốt! Chưa từng thấy ai ngu ngốc như người phụ nữ này!"

Mạc Tiểu Hàn sốt đến nổi cả người vô lực, không muốn cãi nhau với hắn, cũng không chống đối lại bất kỳ động tác nào của Sở Thiên Ngao. trong thời gian chờ kiểm tra nhiệt độ của cô, Sở Thiên Ngao đột nhiên cúi người ghé sát vào mặt Mạc Tiểu Hàn, chăm chú quan sát cô. Tựa như chưa bao giờ quen biết cô vậy.

Đó là một loại ánh mắt nghiêm túc tìm tòi nghiên cứu, giống như đối với Mạc Tiểu Hàn, hắn chưa bao giờ quan sát kỹ.

"Làm gì thế? Điên à?" Mạc Tiểu Hàn bị ánh mắt của hắn nhìn thấy rợn cả tóc gáy, vùng vẫy muốn ngồi dậy.

"Đúng là những lúc cô không nói lời nào thì có vẻ đáng yêu hơn." Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng đẩy Mạc Tiểu Hàn nằm lại trên gối. Cầm cánh tay của Mạc Tiểu Hàn, không một chút dịu dàng rút nhiệt kế ra.

"Á! Anh nhẹ tay một chút! Tôi là bệnh nhân. Ôi! Tôi còn mang thai. Ôi, ôi!" Mạc Tiểu Hàn cũng không biết do tức giận hay do bị ngã, chỉ thấy trước mắt như nổ đom đóm.

"Bệnh nhân? Đó là do cô quá ngu ngốc! Không biết chăm sóc chính mình! Mang thai? Đứa con trong bụng cô, cũng không phải là do tôi làm!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng thốt ra một câu, nhìn cũng không nhìn Mạc Tiểu Hàn, mắt chỉ lo nhìn nhiệt kế.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Kêu bác sĩ nhanh lên cho tôi

Ánh mắt Sở Thiên Ngao đột nhiên trừng lớn. Trên nhiệt kế chỉ 39 độ!

Xoay người qua liếc mắt nhìn gương mặt mờ mờ mịt mịt của Mạc Tiểu Hàn, vì sốt quá cao mà đỏ ửng, Sở Thiên Ngao đành đem những lời trách cứ

nuốt vào trong bụng. Thờ dài, giúp cô đắp kín mền. Cầm điện thoại gọi một số điện thoại: "Dư Phong, giúp tôi tìm một chiếc xe cứu thương! Phải nhanh lên!"

Sở Thiên Ngao đi vào phòng chứa đồ, lấy ra hòm thuốc, dùng miếng bông chấm rượu cồn, lau ấm cho Mạc Tiểu Hàn. Trước tiên hẩn cởi bộ quần áo đã ướt nhẹp của cô, sau đó là chiếc áo lót màu trắng kiểu của các cô thiếu nữ. Cơ thể trắng nõn mịn màng dưới lớp quần áo khiến bản năng của Sở Thiên Ngao trời dậy, nơi cổ họng nóng lên. Vốn tưởng rằng cởi quần áo sẽ gặp phải sự phản kháng mãnh liệt của Mạc Tiểu Hàn, vì vậy khi Sở Thiên Ngao chuẩn bị sẵn tinh thần, đón tiếp sự tức giận cùng những lời mắng chửi của Mạc Tiểu Hàn, thì mới phát hiện Mạc Tiểu Hàn đã ngủ rồi.

Giọt nước mắt còn đọng lại trên hàng mi thật dài, như giọt sương trong suốt đọng trên cánh hoa. Hai gò má gầy đỏ bừng, lại càng lộ ra những đường nét thanh lệ. Đôi môi tái nhợt mím thật chặt, tựa như trong mộng cũng có những chuyện không vui khiến cô lo lắng.

Sở Thiên Ngao ngưng nhìn vẻ mặt đang ngủ của Mạc Tiểu Hàn, cử chỉ có chút không bình thường đưa ngón trỏ ra, vuốt dọc theo gương mặt của Mạc Tiểu Hàn, cận kề miêu tả hình dáng khuôn mặt cô.

Hàng mi dài đen đậm, sống mũi cao thẳng mà không mất đi vẻ xinh xắn, chiếc cằm nhọn nhỏ. Ngón tay Sở Thiên Ngao cứ nhẹ nhàng vuốt ve trên khuôn mặt Mạc Tiểu Hàn như thế, trong lòng trào dâng một cảm xúc khó hiểu, tựa như là đau đớn, cũng tựa như là ngọt ngào.

Mạc Tiểu Hàn, cô bé ngu ngốc này! Sở Thiên Ngao lẩm bầm nói nhỏ. Ngón tay vẫn dính chặt vào khuôn mặt cô lưu luyến không rời.

Giờ phút này, Sở Thiên Ngao thậm chí cảm thấy rằng, nếu như Mạc Tiểu Hàn cứ ngủ như vậy thì tốt hơn. Khi ngủ, nhìn Mạc Tiểu Hàn xinh đẹp như thế, ngoan ngoãn như thế, sẽ không ghét hẳn đựng vào, toàn tâm toàn ý vì hẩn mà rộng mở trái tim mình.

Sở Thiên Ngao thích một Mạc Tiểu Hàn như vậy.

Điện thoại di động phát ra tiếng chuông dễ nghe. Sở Thiên Ngao cầm điện thoại di động lên. Giọng nói Dư Phong vội vàng truyền tới: "Tổng giám đốc, xe cứu thương bây giờ không thể tới được! Bên ngoài mưa lớn, có một con đường bị nước ngập, xe cứu thương bị kẹt trên đường!"

"Mưa lớn?" Sở Thiên Ngao đi tới bên cửa sổ kéo màn ra, mới phát hiện ngoài cửa sổ quả nhiên đang mưa tầm tã. Căn phòng cách âm tốt quá, nên mặc dù bên ngoài mưa bão dữ dội như vậy mà bên trong lại không nghe thấy một chút tiếng động nào.

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu chặt lại. Bây giờ chỉ còn cách tiếp tục sử dụng phương pháp vật lý rồi chứ không còn biện pháp nào khác, Mạc Tiểu Hàn mang thai, cũng không nên dùng thuốc hạ sốt.

Sở Thiên Ngao lướt mắt qua vùng bụng của Mạc Tiểu Hàn, một cổ ghen tuông mãnh liệt xông thẳng lên đầu. Mỗi lần nhìn tới Mạc Tiểu Hàn, nghĩ đến đứa con trong bụng của cô, hẩn liền rất tức giận, nhưng hẩn lại không muốn bỏ qua cho Mạc Tiểu Hàn, hẩn muốn mỗi ngày nhìn thấy cô.

Sở Thiên Ngao không ngừng dùng rượu cồn lau cơ thể Mạc Tiểu Hàn, nhưng nhiệt độ dường như vẫn không có dấu hiệu hạ xuống. Gọi điện thoại thúc giục xe cứu thương mấy lần, nhưng xe vẫn bị kẹt trên đường, mưa vẫn rơi không ngừng, ông trời dường như cũng đang đối nghịch với hẩn.

Sở Thiên Ngao không thể làm gì khác hơn là trút giận lên Dư Phong, gầm thét ra lệnh cường chế hẩn nhanh chóng tìm biện pháp, nếu không cũng đừng có nghĩ được lẫn lộn dưới tay hẩn!

Sở Thiên Ngao chưa bao giờ khấn trương như thế, hẩn ôm Mạc Tiểu Hàn dựa vào người mình, cách một tấm chăn mỏng ôm chặt cô, trái tim cảm thấy trống rỗng, càng lúc càng lớn, bên trong đều là hoảng sợ và lo lắng.

Hẩn biết nếu sốt cao quá lâu sẽ ảnh hưởng đến trí não, phụ nữ có thai bị sốt, đối với mạng sống của thai nhi sẽ ảnh hưởng rất lớn.

Sự việc cho tới bây giờ, đối với bào thai trong bụng Mạc Tiểu Hàn hẩn ngược lại không có ghét cay ghét đắng như vậy, bất kể như thế nào, đó là đứa con của Mạc Tiểu Hàn. Bất kể cha nó là ai, trên người nó dù sao cũng chảy một nửa dòng máu của Mạc Tiểu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tôi không đi bệnh viện

Cám ơn trời đất, xe cứu thương rốt cuộc đã tới!

Cả người Dư Phong ướt đầm mang theo bác sĩ cấp cứu chạy đến. Anh ta chưa bao giờ thấy Sở Thiên Ngao khấn trương như vậy, làm anh ta sợ tới mức phải tìm tới sở cảnh sát kêu xe mở đường, cuối cùng mới đi qua được đoạn đường hỗn loạn.

Thấy Sở Thiên Ngao sắc mặt âm trầm, Dư Phong bị dọa tới mức không dám thờ ơ mạnh, vội vàng chỉ huy bác sĩ đưa Mạc Tiểu Hàn vào xe cứu thương.

Hai bác sĩ đi tới bên cửa sổ, lấy ống nghe kiểm tra nhịp tim của Mạc Tiểu Hàn, rồi lại lật mí mắt của cô xem một chút, sau khi không thấy có vấn đề gì

ngghiêm trọng nên nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Sốt bình thường thôi, chỉ cần truyền dịch là không sao nữa."

Thật sự chỉ là cảm mạo nóng sốt bình thường nha, lại loạn lên như sắp xảy ra trận chiến lớn, làm hại bọn họ nửa đêm mạo hiểm mưa to gió lớn cũng chạy tới, cả người ướt sũng. Bác sĩ âm thầm oán giận trong lòng, chuẩn bị đưa tay bế Mạc Tiểu Hàn.

"Dừng tay!" Sở Thiên Ngao bước tới trước giường, đưa tay ra ngăn cản động tác của bác sĩ, "Đừng đụng vào cô ấy, tôi tự đưa ra xe!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng.

"Không có việc gì, chỉ là cảm bình thường thôi, không cần sợ đến như vậy." Bác sĩ Giáp hiểu lầm ý tứ của Sở Thiên Ngao, có vẻ xem thường nói.

Mây kiếm của Sở Thiên Ngao nhú lại thật chặt, lập tức túm cổ áo bác sĩ nâng lên, giọng nói trầm thấp mang theo tức giận khiến lòng người rung động: "Không có việc gì? Sốt tới 39 độ mà không có việc gì? Nếu cô ấy có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ khiến anh chết rất khó coi!"

Bác sĩ Giáp cũng đã nghe nói qua thể lực của tập đoàn Sở thị, nghe thấy lời nói của Sở Thiên Ngao, nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng vâng vâng dạ dạ gật đầu: "Đúng, đúng, chúng tôi nhất định sẽ điều trị tốt cho cô gái này. Xin tổng giám đốc yên tâm."

Vừa trả lời, vừa không tự chủ được liếc nhìn Mạc Tiểu Hàn, một cô gái có vẻ mặt rất phổ thông nha, cùng lắm cũng chỉ là thanh tú mà thôi, làm sao lại khiến tổng giám đốc Sở tiếng tăm lừng lẫy mê mẩn tới như vậy? Khẩu vị của những người có tiền, thật đúng là kỳ quái.

Có thể do hai người tranh cãi quá lớn tiếng đã đánh thức Mạc Tiểu Hàn, cô mở đôi mắt như sương mù, chóng mặt nhìn một đồng người vây quanh trước giường. Áo khoác trắng, cô nhận ra chiếc áo khoác trắng, bác sĩ! Tại sao lại có bác sĩ tới nhà? Có phải Sở Thiên Ngao muốn lên lút phá bỏ đứa bé trong bụng cô hay không?

Mạc Tiểu Hàn bị sốt tới hồ đồ, quên luôn chuyện mình bị sốt, chỉ muốn nhất định phải bảo vệ đứa con trong bụng!

Sở Thiên Ngao vươn cánh tay ôm cô từ trên giường lên: "Tiểu Hàn, chúng ta tới bệnh viện. Em cố gắng thêm một chút nữa."

"Không, không, tôi không đi bệnh viện, tôi không đi bệnh viện! Đây là con của tôi, ai cũng không thể đụng vào!" Mạc Tiểu Hàn bị sốt nên mất tinh táo, giờ phút này sức lực lại mạnh vô cùng, liều mạng vùng vẫy trong lòng Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao không dám dùng sức, sợ thương tổn đến cô, không thể làm gì khác hơn là cố gắng dụ dỗ cô: "Em bị bệnh, đi bệnh viện để bác sĩ khám một chút, khỏi bệnh tôi sẽ dẫn em ra nước ngoài chơi, có được hay không? Ngoan, nghe lời."

Nhưng Mạc Tiểu Hàn lại nghe không rõ những lời nói của Sở Thiên Ngao, chỉ lo giãy giụa, tình mẫu tử bộc phát khiến cô giống như một con sói hoang đã hung bạo, Sở Thiên Ngao cảm thấy sắp chống đỡ không nổi. Không thể làm gì khác hơn là vội vã chạy nhanh về phía xe cứu thương.

Mạc Tiểu Hàn thấy chiếc xe cứu thương trong sân, càng thêm khẳng định là Sở Thiên Ngao muốn đưa cô đến bệnh viện để phá bỏ đứa bé trong bụng, nên dùng hết sức lực toàn thân, đưa tay ra, hướng về mặt của Sở Thiên Ngao hung hăng cào cào!

"Rọc." Dường như có thể nghe được tiếng móng tay sắc bén cào rách lớp da, trên mặt Sở Thiên Ngao nhất thời có vài vết máu thật sâu!

Dư Phong đi theo bên cạnh bị dọa sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hoảng sợ đến độ đang cầm cáng cứu thương rơi xoảng trên mặt đất! Đôi mắt anh ta trừng to còn lớn hơn chiếc chuông đồng, nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao cùng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn lần này thật sự chết chắc rồi! Sở Thiên Ngao là ai, cô phản kháng hẳn cũng được, cư nhiên còn cào rách mặt của hắn! Sở Thiên Ngao luôn luôn sĩ diện, điều này khiến hắn sau này ra cửa thế nào? Mạc Tiểu Hàn, cô nhất định phải chết! Một xác hai mạng a! Dư Phong có chút không đành lòng!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cam đoan của hắn

Sở Thiên Ngao cũng bị hành động của Mạc Tiểu Hàn làm cho sợ ngây người. gương mặt đau rát, hắn bỏ một tay sờ soạng lên mặt, máu đỏ tươi! Mạc Tiểu Hàn, lại dám cào trầy mặt của hắn!

Con người u ám nhất thời trở nên tối tăm hơn cả bóng đêm, tức giận cuộn cuộn khiến con người của Sở Thiên Ngao cũng biến thành màu máu. Mạc Tiểu Hàn vẫn còn không biết sống chết, hai chân đạp đá lung tung!

Sở Thiên Ngao cảm giác bản thân mình cũng muốn bộc phát theo. Không thể nhịn được nữa! Hàng mày rậm hung hăng nhướng lên, nhìn chằm chằm cô gái bé nhỏ giãy giụa trong lòng.

Gương mặt sốt cao đỏ bừng, mái tóc dài xinh đẹp đã bị mồ hôi thấm ướt, xoa lung tung trên mặt, đôi môi xám xịt, đôi mắt cũng mờ hồ, bộ dáng này của

cô, quả thật xấu muốn chết! Một chút khả năng để thưởng thức cái đẹp cũng không có!

Nhưng, Sở Thiên Ngao phát hiện, mình đối với cô, chính là không quyết tâm được! Nếu những người phụ nữ khác dám đối với hắn như vậy, đã sớm sai Dư Phong lôi đi xử lý từ lâu rồi! Nhưng đối với Mạc Tiểu Hàn, hắn lại không thể lạnh lùng tàn khốc như những phụ nữ khác được.

Cô ngoan ngoãn đáng yêu cũng được, gây sự bướng bỉnh cũng được, thậm chí nóng nảy cuồng loạn giống như bây giờ cũng được, hắn, cũng thích.

Thở dài vẻ cam chịu, Sở Thiên Ngao giữ chặt cơ thể đang gãy giữa của Mạc Tiểu Hàn, giọng nói dịu dàng muốn chảy ra nước: "Được rồi, ngoan, đừng lộn xộn nữa a! Tôi biết bây giờ em không thoải mái, rất khó chịu, một lát gặp bác sĩ em sẽ dễ chịu hơn. Em cứ không ngoan như thế này, không chịu đi bệnh viện, bé con ở trong bụng sẽ chết mất a!"

Dư Phong kinh ngạc trừng lớn mắt! Trời sắp sập rồi! Sở Thiên Ngao bị người ta cào nát mặt, vậy mà không hề tức giận, lại còn dụ dỗ cái người gây ra họa đó! Thật kỳ quái! Thế giới này điên khùng rồi!

Nghe thấy Sở Thiên Ngao nhắc tới bé con, trong lòng Mạc Tiểu Hàn bắt đầu co rút đau đớn, cô ngược khuôn mặt đỏ bừng do sốt, nhìn Sở Thiên Ngao van xin: "Thiên Ngao, đừng phá bỏ bé con của tôi có được hay không? Tôi rất yêu nó, tôi sẽ là người mẹ tốt. Lúc tôi còn rất nhỏ mẹ tôi đã chết, tôi rất nhớ mẹ của tôi. Thiên Ngao, đừng bỏ bé con của tôi, tôi muốn làm mẹ. Van anh."

Từng giọt từng giọt nước mắt từ khóe mắt Mạc Tiểu Hàn chảy xuống, mang theo sự sợ hãi, yếu ớt và bất lực.

Trong lòng Sở Thiên Ngao chợt mềm mại giống như hồ nước mùa Xuân, đau đớn không dứt. Mẹ của hắn, cũng rời hắn đi khi hắn còn rất nhỏ. Hơn nữa, lại còn dùng phương thức thảm thiết nhất.

Ôm Mạc Tiểu Hàn thật chặt, dùng gò má đã mọc lún phún râu áp sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nóng hổi của cô. Giọng nói Sở Thiên Ngao dịu dàng như vậy, mềm mại như vậy, giống như cô gái trước mắt này, chính là người hắn yêu quý nhất.

"Cô bé ngốc, sao anh có thể phá bỏ bé con của em? Bé con bây giờ rất an toàn trong bụng em, không có bất kỳ ai dám động vào bé! Sau bảy tháng nữa, em sẽ có một bé con nhỏ nhắn xinh xắn rồi! Em nói đúng, em nhất định sẽ là một người mẹ tốt. Ngoan, đừng lo lắng, có anh bên cạnh em, không cần sợ gì hết."

Tin chắc bé con không có việc gì, Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy cả người không còn có một chút hơi sức, vừa mới gãy giữa, hao phí hết thể lực của cô.

Sở Thiên Ngao là một tên khốn kiếp không phải sao? Nhưng không biết vì sao a, cô cảm thấy mình có thể tin tưởng lời hứa của Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao nói hắn sẽ bảo vệ cô cùng bé con, vậy hắn nhất định có thể làm được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn Sở Thiên Ngao, nở ra một nụ cười thật to, bàn tay bé nhỏ của Mạc Tiểu Hàn bám thật chặt vào trước ngực Sở Thiên Ngao, có chút dựa dẫm và biết ơn, nói thật nhỏ: "Thiên Ngao, anh thật tốt. Cảm ơn anh!"

Nghe thấy lời cảm ơn của Mạc Tiểu Hàn, trái tim Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng run rẩy. Đây là lần đầu tiên, Mạc Tiểu Hàn nói cảm ơn với hắn.

Cô, cuối cùng cũng chấp nhận hắn sao?

Nhìn Mạc Tiểu Hàn an tâm ngủ trong ngực mình, Sở Thiên Ngao cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn trên trán cô về cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Trên ti vi chính là anh ấy

Tỉnh dậy, đã nằm ở phòng bệnh yên tĩnh trắng toát rồi.

Phòng bệnh này rộng lớn vô cùng, ước chừng khoảng 100m2. Không giống như những phòng bệnh bình thường chật chội phức tạp khác, không chỉ có phòng tắm, còn có nhà bếp nhỏ kiểu mờ, có thêm chiếc tủ lạnh to và TV, không gian còn lại là mấy tập thể hình.

Mặc dù tất cả đều là không gian kiểu mờ, chỉ cây xanh và đồ nội thất phân cách từng vùng, nhưng nhìn qua rất giống một ngôi nhà thoải mái. Trừ các thiết bị gắn trên tường và máy theo dõi nhịp thai cạnh giường, thì phòng bệnh này và nhà ở không có gì khác nhau.

Đứng bên cạnh là một phụ nữ trung niên ăn mặc chỉnh tề. Thấy Mạc Tiểu Hàn tỉnh dậy liền mỉm cười đi tới: "Cô Mạc, cô đã tỉnh, tôi đã nấu cho cô ít cháo loãng, bây giờ bụng lại cho cô chứ?" Mặc dù là những lời hỏi thăm, nhưng lại có vẻ cương quyết không cho kháng cự.

"Xin hỏi bà là?" Mạc Tiểu Hàn có chút không hiểu.

"Tôi là vú Trương. Cậu chủ cố ý gọi tôi tới đây phục vụ cô." Vú Trương cũng cảm thấy rất kinh ngạc, cô bé này rốt cuộc lai lịch gì, Sở Thiên Ngao vậy mà lại đưa bà từ nhà cũ tới chăm sóc cho cô. Thân phận bà là bà vú của thiếu gia, so với những người giúp việc khác thì tôn quý hơn nhiều.

"Sở Thiên Ngao đâu?" Mạc Tiểu Hàn quay nhìn bốn phía, nhưng không thấy bóng dáng của Sở Thiên Ngao.

Vú Trương có chút không vui: "Thiếu gia tới công ty."

Tên tuổi của thiếu gia cô cũng có thể kêu hay sao? Thật là không biết trời cao đất rộng là gì mà. Còn không phải là ý vào trong bụng có đứa bé của thiếu gia sao? Nhưng cũng tốt, nếu Cô Mạc này có thể cho nhà họ Sở thêm người nối dõi, thì cũng coi như làm một việc công đức.

Nghĩ tới đây, thái độ Vú Trương mềm mỏng hơn một chút, bèn mở miệng nói: "Để tôi lấy cho cô ít cháo trắng và chút thức ăn, cô ăn xong rồi nghỉ ngơi một lúc đi, dù sao cũng là phụ nữ có thai, phải nghỉ ngơi nhiều mới đúng."

Mạc Tiểu Hàn một chút thêm ăn cũng không có, nhưng lại không tiện từ chối vú Trương tốt tính, bèn miễn cưỡng ăn một chút. Com nước xong, cũng không có chuyện gì để làm, cô liền mở ti vi thờ ơ xem.

Trên ti vi đang chiếu thời sự. Thật nhàm chán, Mạc Tiểu Hàn đang chuẩn bị đổi kênh, nhưng bỗng nhiên có một bóng dáng lọt vào tầm mắt của cô.

Những ngón tay thon dài của Mạc Tiểu Hàn không khỏi gấu gao nắm chặt ga giường, đôi mắt đẹp cũng trừng lớn, người đàn ông trên ti vi đang tiếp nhận phỏng vấn của ký giả, là Thân Hạo Khiêm. Học trưởng Hạo của cô.

Nhìn anh gầy đi một chút, nhưng khí chất vẫn lịch sự nho nhã như vậy. Kiểu người luôn khiêm tốn và dịu dàng.

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn chăm chú nhìn TV, mang theo kkhao khát và háo hức, cô tham lam nhìn chăm chăm gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ trong TV, muốn đem hình ảnh hấn khắc thật sâu trong đầu, không bao giờ quên.

"Tổng giám đốc Thân, lần này ngài đóng góp thiết bị và tiền bạc vào buổi triển lãm tranh của thành phố C trị giá năm ngàn vạn, là vì lý do gì ạ?" Một nhà báo nêu ra câu hỏi với khí thế bức người.

"Là bởi vì một bạn cũ, tôi có một người bạn bị mất đi liên lạc đã lâu, nghe nói cô cũng ở thành phố C này, cô ấy rất thích hội họa, tôi quyên góp vào buổi triển lãm tranh, là vì hy vọng nếu cô ấy có vào tham quan triển lãm tranh, thì có thể cảm thấy vui vẻ."

"Xem ra người bạn học này đối với ngài có vẻ rất quan trọng. Cô ấy là một họa sĩ ngài rất yêu quý sao?" Nhà báo đó vẫn nhất quyết không tha hỏi tới.

Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng cười cười: "Là một cô gái vô cùng đáng yêu."

Đám người đang vây xung quanh xem nhất thời xôn xao.

"Tổng giám đốc Thân, không phải ngài đã cùng con gái thị trường đính hôn sao? Không sợ vị hôn thê nghe như thế sẽ ghen sao?" Nhà báo lập tức hưng phấn, cảm giác mình lại moi được một tin tức đáng giá. Thậm chí anh ta đã nghĩ tới một chủ đề giật gân trên trang đầu của báo ngày mai: "Thân Hạo Khiêm khó quên mối tình đầu, con gái thị trường thành vô xe phòng hò."

Trên ti vi Thân Hạo Khiêm trả lời thế nào, Mạc Tiểu Hàn đã nghe không rõ nữa rồi. Nước mắt mãnh liệt tuôn ra không hề báo trước. Không cần bất kỳ lời giải thích nào, cô biết, cô gái vô cùng đáng yêu kia trong miệng của hấn chính là Mạc Tiểu Hàn cô.

Học trưởng Hạo, học trưởng Hạo của cô, thì ra là cho tới bây giờ cũng không có quên cô.

Học trưởng Hạo, quên cô đi.

Cô không đáng giá cho hấn nhớ thương, cô là một tình nhân sống trong bóng tối, không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Mà hấn, hấn là ánh sáng mặt trời, là hạnh phúc. Cuộc đời của hấn, so với cô thì tốt hơn gấp vạn lần.

Mạc Tiểu Hàn vui mặt vào cánh tay, lặng lẽ rơi lệ. Tựa như một con thú nhỏ bị thương, núp ở một góc yên lặng liếm láp vết thương và nhớ lại tình cảm đã qua của mình.

Bi thương khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hấn triển miên

Một cảnh này bị vú Trương đứng một bên dọn dẹp thấy rất rõ ràng, bà nhăn trán nghi ngờ. Nhìn biểu hiện thì vị Tổng giám đốc Thân và cô Mạc này có quan hệ không tầm thường nha, nhưng tại sao cô lại mang thai con của thiếu gia? Chẳng lẽ.

Vú Trương sợ tới mức rùng mình.

Cửa khe khẽ được mở ra, Sở Thiên Ngao đi vào giờ lên một túi mua hàng lớn.

"Thiếu gia, ngài đã tới." Giọng nói Vú Trương cắt đứt mạch suy nghĩ của Mạc Tiểu Hàn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Sở Thiên Ngao đã trở lại. Cô nhanh chóng giơ tay lau nước mắt trên mặt.

Nhưng đã quá chậm, Sở Thiên Ngao đã nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của cô. Để túi mua hàng xuống, hần nhủu mảy vẻ không vui. Sở Thiên Ngao bước tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, đưa tay nâng cằm cô lên: "Sao lại khóc? Trong người không thoải mái sao?"

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, cắn môi không nói câu nào.

Sở Thiên Ngao đối với tính khí bùng bình của Mạc Tiểu Hàn đã từng thương thức qua nên không trách, hần đưa ra bàn tay thô ráp giúp cô lau nước mắt: "Có phải do khó chịu hay không? Đừng khóc, tôi mua bánh pút-đing kiểu tây mà em thích ăn nhất đấy, em ăn một chút đi, một lát nữa tôi sẽ dẫn em dạo bộ trong vườn hoa."

Nói xong, ngồi xuống bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, mở hộp bánh pút-đing ra, đút cho Mạc Tiểu Hàn ăn giống như cho một đứa bé ăn vậy.

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn Vú Trương đang cung kính đứng bên cạnh, có chút ngượng ngùng đẩy đẩy tay Sở Thiên Ngao: "Không cần đút, tôi tự ăn được."

Nhưng Sở Thiên Ngao không thèm để ý tới sự phản kháng của cô, vòng tay ôm cô vào lòng, bá đạo cắn nhẹ vào môi cô: "Nghe lời, không cho phản kháng!"

Động tác thân mật khiến sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trong nháy mắt biến thành màu hồng quả đào. Vú Trương biết điều vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Vú Trương vừa đi, động tác của Sở Thiên Ngao càng thêm can rở, bánh pút-đing cũng không đút, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn lên, đầu lưỡi bá đạo mang theo lửa nóng ngang ngạnh chui vào trong miệng Mạc Tiểu Hàn.

"Ừm, thật ngọt." Sở Thiên Ngao trần trọc hôn trên môi Mạc Tiểu Hàn, giọng nói từ tính và trầm thấp, tràn đầy sự cảm dỗ nam tính.

Hôm nay tới công ty xử lý một số công việc, đang trong buổi hội nghị quan trọng mà hần liên tiếp như mất hồn, tràn ngập trong đầu đều là hình ảnh cô gái bé nhỏ này.

Mới chỉ hơn nửa ngày không thấy, mà hần cảm giác như đã nửa năm.

Hội nghị vừa kết thúc, hần từ chối buổi tiệc của Hội Đồng Quản Trị, vội vã chạy tới siêu thị mua đồ cô thích ăn, rồi một đường chạy xe như điên trở về.

Quả nhiên, hơi thở của cô thanh thuần như vậy, giống y như trong tưởng tượng của hần khi đang họp.

Bàn tay chạy dọc trên người cô, còn miệng không chút nào buông lỏng trên đầu môi của cô, trần trọc cọ sát lẫn nhau.

Mạc Tiểu Hàn vừa xấu hổ gầy gĩa, Sở Thiên Ngao dứt khoát nâng chân kẹp cô lại, nơi nóng rực cứng rắn áp sát vào chân cô.

"A. Đừng." Mạc Tiểu Hàn không thể tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng, ẩm ướt của hần, trong lòng cô đang nghĩ tới học trưởng Hạo nhưng lại hôn Sở Thiên Ngao, điều này khiến cô có một cảm giác như phạm tội.

Sở Thiên Ngao lại hoàn toàn không quan tâm, hần vẫn hôn cô, một tay thăm dò tiến vào trong váy cô khắp nơi trên chọc.

Đôi tay nhỏ bé của Mạc Tiểu Hàn ra sức đẩy Sở Thiên Ngao ra, nhưng dù cô có cố gắng thế nào cũng không lay chuyển được! Đôi môi của Sở Thiên Ngao không những không rời đi, mà ngược lại càng thêm mãnh liệt hơn. Nụ hôn nóng bỏng từng tắc từng tắc công thành đoạt đất, đoạt lấy môi của cô, cổ của cô, nơi no đủ trắng nõn trước ngực cô.

Mạc Tiểu Hàn làm sao có thể là đối thủ của một cao thủ tình trường như hần chứ? Rất nhanh bị hần hôn đến sắc mặt đỏ bừng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Giữa cơn mê muội choáng váng, Mạc Tiểu Hàn lại thấy gương mặt của Thân Hạo Khiêm, dịu dàng, anh tuấn, cung chiều, mỉm cười, hần nói: "Tiểu Hàn, chờ em đủ mười tám tuổi, anh sẽ dẫn em đi ngắm biển."

Mạc Tiểu Hàn quay cuồng trong cơn lốc xoáy màu hồng, hét lên, cô chưa từng đau đớn thế này, cũng chưa từng điên cuồng như vậy.

Học trưởng Hạo! Học trưởng Hạo! Học trưởng Hạo! Cô cố gắng đè xuống tiếng hét sắp bật thốt ra của mình, hai chân quăn chặt vào hông của Sở Thiên Ngao, nước mắt lại tự nhiên chảy tràn xuống mặt.

Chương 65: Hấn chu đáo

Sở Thiên Ngao dùng sức xoa nắn người phụ nữ phía dưới, hấn đã nhấn nạy đến muốn nổ tung luôn rồi. Người phụ nữ bé nhỏ trong lòng này, dường như mang theo ma lực không thể kháng cự, luôn có thể dễ dàng khơi dậy ngọn lửa ham muốn trong cơ thể của hấn.

Đột nhiên, đầu lưỡi Sở Thiên Ngao nếm được một chút cay đắng. Hấn đưa tay ra sờ, thấy trên mặt Mạc Tiểu Hàn đầy lệ ướt.

Ngẩng đầu lên, dục vọng mãnh liệt trong tròng mắt tối đen của Sở Thiên Ngao vẫn bùng bùng cháy, nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Lại khóc cái gì nữa?"

Mạc Tiểu Hàn lắp bắp nói không ra lời. Cô làm sao có thể nói cho Sở Thiên Ngao biết bây giờ cô đang nhớ nhung một người đàn ông khác được? Chớp chớp mắt, cô nói dối: "Tôi thấy không thoải mái."

Bởi vì mới vừa khóc, nên mũi bị nghẹt, chính vì vậy nên giọng nói của cô có vẻ như nũng nịu lại như lấy lòng.

Tâm trạng Sở Thiên Ngao nhất thời cảm thấy thật tốt, hấn thích Mạc Tiểu Hàn làm nũng với hấn. Chỉ cần cô ngoan một chút, chỉ cần cô không ghét, không chống đối hấn, cho dù là cô muốn hái sao trăng trên trời, hấn cũng có thể hái xuống cho cô!

Xoa tóc cô về cung chiều, Sở Thiên Ngao lưu luyến hôn trên mặt cô một cái: "Quên em vẫn còn đang bệnh. Vậy em nghỉ ngơi đi, ngủ dài vào."

Mạc Tiểu Hàn chột dạ gật đầu một cái, nhắm mắt lại làm bộ ngủ.

Trong phòng yên tĩnh lại, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Vừa mới khóc nên mặt, cộng thêm vừa triền miên một phen cũng làm cho cô kiệt sức, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng nề. Khi cô sắp ngủ, đột nhiên nghe giọng nói trầm thấp mà từ tính của Sở Thiên Ngao vang lên bên tai cô.

"Mạc Tiểu Hàn."

Mạc Tiểu Hàn làm như không nghe, tiếp tục giả vờ ngủ. Chỉ sợ hấn lại muốn đưa cô.

"Ngủ rồi sao?" Sở Thiên chọc chọc vào mặt của cô. Mạc Tiểu Hàn nhin đau, không dám nhúc nhích, tiếp tục giả vờ ngủ.

Nhìn bộ dáng ngủ say của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao không vui thì thầm một tiếng: "Thật là đầu heo, mới đây mà đã ngủ mất rồi."

Bàn tay để bên hông chợt di chuyển, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy mình được Sở Thiên Ngao ôm vào lồng ngực, nhẹ nhàng ẵm cô đến chiếc giường lớn, sau đó đắp kín chăn cho cô.

Sở Thiên Ngao rón rén xuống giường.

Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc. Bình thường Sở Thiên Ngao luôn luôn ngang ngược càn rỡ, vậy mà hôm nay động tác xuống giường lại nhẹ như vậy?

Mạc Tiểu Hàn vẫn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bỗng nhiên, dây truyền dịch trên mu bàn tay bị rút ra, dòng chất lỏng lạnh lẽo chảy vào tĩnh mạch đột nhiên biến mất. Thì ra là Sở Thiên Ngao xuống giường, là giúp cô rút dây truyền dịch đã hết trên mu bàn tay.

Mạc Tiểu Hàn len lén hé mắt nhìn, chai nước biển trống không bị ném ở đầu giường, trên mu bàn tay chỉ lưu lại kim truyền dịch bằng nhựa mềm.

Sở Thiên Ngao xoay người lại, Mạc Tiểu Hàn vội vàng nhắm mắt lại. Bên cạnh giường đột nhiên tròng xuống, Sở Thiên Ngao đã nằm trở lại rồi.

Mạc Tiểu Hàn lại bị hấn ôm vào trong ngực.

Sở Thiên Ngao gắt gao ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, hai tay gác lên eo cô, giống như đứa trẻ ôm con búp bê mà nó yêu quý nhất.

Mạc Tiểu Hàn quay lưng về phía Sở Thiên Ngao, đôi mắt kinh ngạc từ từ trợn to.

Những động tác liên tiếp này của Sở Thiên Ngao khiến cô như bị điện giật, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cô không rõ bây giờ cô có cảm giác gì, khiếp sợ? Bất ngờ? Khó có thể tin? Hay là cái gì khác? Trong đầu rối tung rối mù.

Sở Thiên Ngạo cố ý không ngủ, chính là vì đợi cô truyền dịch xong để rút dây truyền? Sợ không khí vào, máu chảy ngược ra sao?

Không phải, chắc chắn là không phải.

Đối với cô, cho tới bây giờ Sở Thiên Ngạo cũng không có nửa điểm tôn trọng, làm sao có thể vì cô mà chu đáo như thế, quan tâm theo dõi chai dịch truyền của cô?

Không nghĩ ra tại sao Sở Thiên Ngạo lại làm như vậy, Mạc Tiểu Hàn bắt đầu đi lác lác đầu, quyết định không thêm nghĩ nữa.

Sau lưng, Sở Thiên Ngạo đã ngủ rồi, tiếng hít thở đều đều phát ra. Mạc Tiểu Hàn cười thâm trong lòng: "Còn nói tôi là con heo lười, tôi thấy anh mới đúng! Mới một giây đồng hồ đã ngủ mất rồi!"

Nhẹ nhàng nhấc cánh tay Sở Thiên đang ôm mình ra, Mạc Tiểu Hàn lật người nằm ngửa rồi cũng rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Con ác mộng

Mạc Tiểu Hàn trải qua một giấc mộng thật dài, trong mộng, dường như cô lại trở về thời thiếu nữ không buồn không lo đó, công ty ba vẫn kinh doanh rất tốt, mẹ cũng không bị tai nạn xe cộ chết. Cô vẫn là cô công chúa nhỏ xinh đẹp được nâng niu che chở trong lòng bàn. Học trưởng Hạo, đứng dưới bóng cây hoa anh đào, nhìn cô mỉm cười. Nụ cười ấm áp hơn cả gió xuân.

Bỗng nhiên cô giật mình tỉnh dậy, Mạc Tiểu Hàn nghe thấy Sở Thiên Ngạo bên cạnh đang nói nhỏ câu gì đó. Cô tưởng rằng hán đã tỉnh, Mạc Tiểu Hàn nghiêng người nhìn Sở Thiên Ngạo, vừa định hỏi hán nói cái gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt hán vẫn nhắm. Cô mới biết thì ra hán đang nói mơ.

Đôi mắt Sở Thiên Ngạo nhắm rất chặt, hàng mi đen láy đang run rẩy bất an. Trong mộng lắm lắm câu gì đó, thái độ tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Mạc Tiểu Hàn giật mình, cô chưa bao giờ nhìn thấy Sở Thiên Ngạo có bộ dáng như thế này, nhìn bất lực như vậy, đau đớn như vậy. Hán nhất định đang gặp ác mộng.

Đang muốn lay kêu hán tỉnh lại, đột nhiên nghe rõ hán đang lầm bầm nói "Mẹ, đừng. Đừng. Mẹ, Thiên Ngạo rất ngoan, Thiên Ngạo sẽ nghe lời, đừng a."

Sau tiếng gào thảm thập, hai mắt Sở Thiên Ngạo lập tức mở ra. Hán tỉnh dậy trong cơn ác mộng.

Nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn đang kinh ngạc nhìn mình, đôi mày rậm của Sở Thiên Ngạo lập tức hung hăng xiết chặt.

Bàn tay đột ngột bóp vào cằm Mạc Tiểu Hàn không hề báo trước, "Mới vừa rồi cô nghe được cái gì rồi hả?"

Mạc Tiểu Hàn bị hành động bất ngờ của Sở Thiên Ngạo dọa sợ đến ngây người, lắp bắp nói: "Nghe thấy hình như anh gặp ác mộng."

"Nghe rõ tôi nói cái gì sao?" Biểu tình của Sở Thiên Ngạo càng dữ tợn hơn, trong tròng mắt đen bắn ra những tia sáng lạnh lùng sắc bén.

"A, tôi, tôi không nghe rõ a, tôi cũng vừa mới tỉnh." Mạc Tiểu Hàn cũng không phải người ngốc, xem ra Sở Thiên Ngạo rất không muốn để cho người khác biết trong mộng hán nói gì. Cô mới không dại dột mà nói thật ra như vậy.

Sở Thiên Ngạo siết chặt cằm của cô, ánh mắt sắc bén quan sát nét mặt của cô. Sau nửa phút, mới buông Mạc Tiểu Hàn ra. Có vẻ như hán tin những lời Mạc Tiểu Hàn nói.

Sở Thiên Ngạo lật người xuống giường, đốt một điếu thuốc, ngồi ở trên ghế sa lon từ từ hút.

Sở Thiên Ngạo rất ít hút thuốc, nhìn bộ dạng hán cau mày, Mạc Tiểu Hàn biết hiện tại tâm trạng của hán chắc chắn không được tốt.

Những lời nói vừa rồi của Sở Thiên Ngạo chợt vang lên trong đầu: "Mẹ, đừng. Thiên Ngạo rất ngoan, Thiên Ngạo sẽ nghe lời." Hán kêu đáng thương như vậy, đau đớn như vậy và tuyệt vọng như vậy, cô chưa bao giờ nghe hán nhắc tới người nhà của hán. Trên báo chí có rất nhiều tin đồn về những gia đình giàu có, song chưa từng viết về nhà họ Sở.

Nhà họ Sở, thật sự là rất thần bí. Chẳng lẽ Sở Thiên Ngạo bị chính mẹ mình từ bỏ? Nếu không tại sao lại mơ và hét lên như vậy?

Trong đầu Mạc Tiểu Hàn có vô số câu hỏi tại sao, nhưng không thể tìm được đáp án. Bởi vì giờ phút này, biểu tình của Sở Thiên Ngao khiến trong lòng cô đau nhói.

Một người kiêu ngạo như hấn, luôn luôn lạnh lùng bá đạo, luôn lấy hình ảnh lòng dạ nham hiểm xuất hiện trước mắt công chúng, cho tới bây giờ Mạc Tiểu Hàn chưa từng thấy hấn có lúc cũng bất lực và mơ hồ như vậy.

Trong ánh mắt sắc bén và tà ác hiện giờ chỉ còn sự mất mát và mờ mịt thật sâu, tư thế hút thuốc của Sở Thiên Ngao rất tao nhã, nhưng Mạc Tiểu Hàn có thể thấy được, hấn vốn chỉ đang mượn việc hút thuốc lá để che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

Rốt cuộc là có chuyện gì, mà gây cho Sở Thiên Ngao tổn thương lớn như vậy? Khiến một kẻ luôn máu lạnh vô tình như hấn, mặc dù chỉ là trong mộng, cũng phải kêu gào nhờ giúp đỡ?

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, mẹ cô cũng qua đời từ sớm, cô có thể hiểu được nỗi đau khổ khi mất đi người mẹ.

Từ từ đi tới trước mặt Sở Thiên Ngao, lần đầu tiên Mạc Tiểu Hàn chủ động ôm Sở Thiên Ngao. Mà Sở Thiên Ngao, cũng không cúi kính đẩy cô ra, chỉ lặng lẽ kéo Mạc Tiểu Hàn, ôm cô rất chặt, giống như đó là đồ vật duy nhất hấn có thể nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cứ như vậy mà gặp

Mạc Tiểu Hàn ở trong bệnh viện đã năm ngày rồi. Mặc dù chỉ ở một mình một phòng bệnh vô cùng thoải mái, vú Trương cũng chăm sóc rất chu đáo, nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn cảm thấy ngột ngạt.

Mặc chiếc áo khoác bằng lông dê mỏng ngoài bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, Mạc Tiểu Hàn lững thững đi dạo trong vườn hoa.

Ánh nắng mùa Thu tươi sáng nhưng không gay gắt, dịu dàng chiếu lên người, khiến trái tim u ám lạnh lẽo đã rất lâu rồi của Mạc Tiểu Hàn mới có có một tia ấm áp.

Đi chậm rãi dọc theo đường mòn trong vườn hoa, Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

Đột nhiên, một thứ gì đó đụng vào chân cô, khiến Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức kêu thét lên. Định thần nhìn lại, thì ra là một chú chó con rất đáng yêu. Toàn thân trắng như quả cầu tuyết, trên cổ còn đeo một cái vòng màu hồng được thiết kế vô cùng tinh xảo.

Đụng vào người đi đường, nhưng chú chó nhỏ cũng không thấy sợ, chú ngẩng cái đầu nhỏ tò mò nhìn Mạc Tiểu Hàn, bộ dáng có vẻ tinh nghịch.

Mạc Tiểu Hàn nhớ lại, lúc mình đang học trung học, cũng ước mơ được nuôi một chú chó Nhật trắng như tuyết thế này. Đáng tiếc là nguyện vọng của cô còn chưa được thực hiện, công ty của ba đã bị phá sản, từ đó, ước vọng nuôi chó mãi mãi là hy vọng xa vời.

Mạc Tiểu Hàn bị chú chó đáng yêu tròn như quả cầu này thu hút, cô ngồi xổm xuống vuốt ve cái đầu tròn căng của chú chó: "Bảo bối, mi tên là gì nha? Sao không thấy chủ nhân của mi? Mi đi lạc sao?"

Chú chó nhỏ dường như có vẻ hiểu lời nói của cô, kêu uông uông hai tiếng, cái đuôi cũng vui sướng lúc lắc.

Thấy chú chó nhỏ đáng yêu dễ thương, bản tính nghịch ngợm của Mạc Tiểu Hàn lại nổi lên, lượn trên bãi cỏ mấy quả thông, chơi trò ném cầu với chú chó.

"Cầu Tuyết, Cầu Tuyết. . . ." Một giọng nữ có vẻ lo lắng đang vang lên từ xa tới gần. Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, nhìn xa xa thấy một bóng dáng thon thả đi về phía này.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của Cầu Tuyết, Mạc Tiểu Hàn dịu dàng nói: "Cầu Tuyết, chủ nhân của mi tới rồi a! Nhanh đi tìm cô ấy đi!"

Nhưng Cầu Tuyết không thèm để ý đến lời gọi của chủ nhân, toàn tâm toàn ý chơi đùa với quả thông trên đất.

Mạc Tiểu Hàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy Cầu Tuyết, đón cô gái đang đi tới.

Thấy chú chó nhỏ đang trong lòng Mạc Tiểu Hàn, cô gái cũng từ xa chạy tới. Hai người càng ngày càng gần. Khi thấy rõ gương mặt của người phụ nữ kia, trong lòng Mạc Tiểu Hàn bất chợt run lên, thật là ngoài ý muốn! Lại là cô ấy!

Vì Mạc Tiểu Hàn đã thấy hình của cô ấy bị đám chó săn chụp trộm đăng trên báo lá cải, trong hình, cô ấy ôm cánh tay Thân Hạo Khiêm rất chặt, nụ cười trên mặt có thể làm tan chảy tảng băng cứng rắn nhất.

Lương Noãn Noãn. Con gái của thị trưởng Lương. Vợ sắp cưới của Thân Hạo Khiêm

Khuôn mặt Mạc Tiểu Hàn nhất thời trở nên trắng bệch, còn chưa kịp để Cầu Tuyết xuống xoay người rời đi, Lương Noãn Noãn đã chạy đến trước mặt cô thở hổn hển rồi.

"A, chào cô, cảm ơn cô a! Tôi còn tưởng rằng không tìm được Cầu Tuyết! Nó là cục cưng yêu quý của bạn trai tôi, nếu như bị mất, anh ấy chắc chắn sẽ rất tức giận! Thật cảm ơn cô nha!" Lương Noãn Noãn nhìn Mạc Tiểu Hàn nói lời cảm ơn, rồi nhận Cầu Tuyết từ trong lòng cô ôm thật chặt trong ngực, sau đó hôn liên tiếp vào đầu nó.

"Cầu Tuyết, mi thật hư đồn, thừa dịp mẹ không chú ý liền chạy loạn khắp nơi! Xem về nhà ta giáo huấn mi như thế nào nhá!" Lương Noãn Noãn dùng ngón tay cứng chiều siết chặt cái mũi nhỏ của Cầu Tuyết.

Mạc Tiểu Hàn nhìn Lương Noãn Noãn. Không thể nghĩ ngờ đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, làn da trắng nõn, gương mặt thanh tú, phong thái cao quý, vừa nhìn đã biết chính là tiểu thư khuê các vừa ra đời đã ngậm thìa vàng.

Rất xứng đôi, cô ấy cùng học trưởng Hạo quả thật rất xứng đôi. Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn đột nhiên có chút ẩm ướt.

Một cô gái chưa từng gặp khó khăn ngoài xã hội, trong cuộc sống chỉ có hoa tươi, tiếng vỗ tay cùng những lời ca ngợi, như vậy mới có thể xứng với học trưởng Hạo. So với Lương Noãn Noãn, Mạc Tiểu Hàn cô chỉ là một hạt bụi tầm thường.

"Cầu Tuyết, cha mi một mình ở phòng bệnh đây, chúng ta mau trở về chăm sóc anh ấy có được hay không?" Giọng nói mềm nhẹ của Lương Noãn Noãn vang lên.

Tiếng nói phía sau khiến Mạc Tiểu Hàn đã xoay người rời đi đột nhiên cứng ngắc.

Cha —— Là chỉ Thân Hạo Khiêm sao? Thân Hạo Khiêm, anh ấy cũng ở đây? Anh ấy bị bệnh sao? Có nghiêm trọng không?

Một ý niệm mãnh liệt xông lên trong đầu Mạc Tiểu Hàn: đi xem hán! Đi gặp học trưởng Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Sắc mặt tái nhợt

Lần đầu tiên trong đời, Mạc Tiểu Hàn giống như một tên ăn trộm, lén lút bám đuôi người khác.

Lương Noãn Noãn ôm Cầu Tuyết đi ở phía trước, Mạc Tiểu Hàn giả bộ như đang đi dạo, lén lút theo sau cô chừng ba mươi thước, muốn xem Lương Noãn Noãn rốt cuộc vào phòng bệnh nào.

Cô không có ý xấu, cô chỉ là muốn liếc nhìn Thân Hạo Khiêm một cái xem như thế nào mà thôi.

Cô muốn biết hán có khỏe hay không, bệnh có nghiêm trọng hay không. Cô cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của hán, cho nên, chỉ cần lén nhìn là tốt rồi.

Đợi đến khi Lương Noãn Noãn đi tới trước một tòa nhà nhỏ màu vàng nằm trong một không gian thanh nhã, Mạc Tiểu Hàn mới hiểu được, thì ra là học trưởng Hạo lại ở cùng khu phòng bệnh với cô. Gần trong gang tấc mà lại giống như xa tận chân trời.

"Anh ở đầu sông, em ở cuối sông, ngày ngày tuy không gặp mặt, nhưng hai ta cùng uống nước chung một dòng sông." Mạc Tiểu Hàn chợt nhớ tới một điệu nhảy dân tộc cô đã biểu diễn trong hội diễn văn nghệ của trường năm đó, nhạc đệm đúng là bài hát này.

Khi đó, cô là một thiếu nữ thanh xuân 16 tuổi như nụ hoa vừa chớm nở, còn Thân Hạo Khiêm là một thiếu niên 18 tuổi đẹp trai nhẹ nhàng lịch sự. Cô ở trên sân khấu uyển chuyển nhảy múa, hán đứng trong đám người nhón nháo dưới sân khấu nhìn cô, ánh mắt xuyên qua tiếng người và tiếng nhạc, đi thẳng vào tim cô.

Dưới lớp hóa trang dày cộm, gương mặt của cô bị đốt cháy thành một màu đỏ tươi, ngay cả phần lót cũng không che giấu được.

Thiếu niên 18 tuổi đẹp trai tuấn lãng, ánh mắt mang theo ngạc nhiên thú vị và khen ngợi, khiến buổi hội diễn long trọng kia, trở thành một món quà của một mình cô dâng tặng cho hán. Quà tặng bí mật, bởi vì bí mật mà làm cho người ta vô cùng hạnh phúc.

Lương Noãn Noãn đi về phía cuối hành lang. Phòng bệnh này cũng có bố cục giống phòng bệnh Mạc Tiểu Hàn đang ở, bên cạnh có một ban công lớn, phía trước trang trí những bồn hoa rất lớn.

Mạc Tiểu Hàn đi tới ban công, núp vào những bồn hoa đầy sức sống đó, lén nhìn vào trong phòng bệnh.

Thân Hạo Khiêm nhìn có vẻ rất yếu ớt. Gương mặt hồng hào bây giờ có chút tái nhợt. Hắn ngồi ở trước bàn, dường như đang xem tài liệu trong laptop. Lương Noãn Noãn từ sau lưng ôm eo của hắn, thân mật hôn vào mặt hắn.

Trái tim đột nhiên đau nhói. Mặc dù sớm biết học trưởng Hạo đã đính hôn, mặc dù sớm biết bản thân mình không còn bất kỳ khả năng nào nữa, nhưng khi tận mắt nhìn thấy hắn và một người phụ nữ khác thân mật như vậy, Mạc Tiểu Hàn vẫn có chút không chịu được.

Xem ra hắn vẫn khỏe, bệnh cũng không có gì nghiêm trọng. Chỉ cần hắn khỏe là tốt rồi.

Mau rời đi đi, đây không phải nơi mà cô có thể ở. Lúc này nên rời đi thôi! Rời đi thôi! Mạc Tiểu Hàn cố thuyết phục hai chân của mình đi chuyển, lúc này nên rời đi thôi.

Nhưng hai chân cô dường như có suy nghĩ riêng của nó. Nó vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích chút nào.

Nước mắt ướt đầm, nhìn thấy Lương Noãn Noãn dính vào trong ngực Thân Hạo Khiêm, đôi tay ôm sát cổ của hắn, dịu dàng ngọt ngào nói gì đó. Nhìn thấy Thân Hạo Khiêm cười dịu dàng, vươn tay vỗ vỗ vào lưng Lương Noãn Noãn.

Trái tim như bị một lưỡi dao sắc bén cắt nát, đau đến nỗi cô muốn tìm cái gì đó hàn gắn lại.

Cuối cùng những giọt nước mắt rơi xuống không kiểm soát được, chảy tràn trên gương mặt tái nhợt. Từng giọt từng giọt rơi vào đôi tay đang nắm chặt của cô. Móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, cca3m giác đau nhói này cũng không thể so được với cơn đau đớn trong tim.

Mạc Tiểu Hàn muốn lau khô nước mắt, nhưng lại thấy vô dụng, nước mắt giống như chuỗi ngọc trai bị đứt không ngừng chảy xuống, làn da trắng nõn bị ngâm nước mắt có chút đau xót.

Cố gắng kìm chế tiếng nức nở nghẹn ngào trong cổ họng, Mạc Tiểu Hàn xoay người, từ từ rời khỏi ban công. Trong nháy mắt, cô giống như già đi hơn mười tuổi, động tác trở nên chậm chạp và nặng nề.

Mạc Tiểu Hàn, mi khóc cái gì? Rõ ràng ngay cả tư cách đau lòng mi cũng không có!

Một cô điều dưỡng bụng khay thuốc đi về phía phòng bệnh, nhìn Mạc Tiểu Hàn với vẻ kỳ quái. Cô gái này tới thăm tổng giám đốc Thân sao? Sao lại đi tới ban công.

Mạc Tiểu Hàn cuối cùng cũng không yên lòng, chỉ chỉ phòng bệnh của Thân Hạo Khiêm, nhìn cô điều dưỡng hỏi thăm: "Bệnh nhân phòng 201 tên là Thân Hạo Khiêm bị bệnh gì vậy ạ?"

Cô điều dưỡng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn là thành thật trả lời: "A, ngài ấy bị chảy máu dạ dày (xuất huyết tiêu hóa). Đã ở đây một thời gian rồi. Ngày mai sẽ được xuất viện." Cô điều dưỡng nói xong hướng phòng bệnh đi tới, vừa đi vừa than phiền: "Những vị tổng giám đốc này, không biết thương xót thân thể của mình. Xã giao là không tránh khỏi phải uống rượu, nhưng đừng uống quá mức chứ!"

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên có chút đau lòng, cô vốn nghĩ chỉ là cảm mạo nóng sốt bình thường ..., không ngờ là chảy máu dạ dày, khó trách sắc mặt hắn lại nhợt nhạt như vậy.

Mạc Tiểu Hàn còn đang ngẩn ngơ, điện thoại di động trong túi chợt vang lên. Là Sở Thiên Ngao.

"Đang ở đâu?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao trước sau vẫn bá đạo như vậy.

Hôm nay hắn có ý lái xe đến một nhà hàng nấu cháo gà rất nổi tiếng mua cho cô một hộp cháo gà, ở trên đường bấm còi liên tục, khó khăn lắm mới về được tới đây, sợ cháo gà nguội, hắn vẫn ôm vào trong ngực, khiến quần áo dính đầy dầu mỡ. Nhưng khi về lại không thấy bóng dáng người phụ nữ nhỏ bé đó đâu! Vũ Trương nói cô đi ra ngoài đã lâu rồi! Lại lêu lổng ở đâu rồi? Quên mình là phụ nữ có thai rồi sao?

"." Mạc Tiểu Hàn hơi nhú mày, gọi điện thoại thôi, giọng nói có cần thiết dừ dằn như vậy không?

"Nói chuyện!" Giọng nói Sở Thiên Ngao có vẻ lạnh lùng hơn rồi. Hắn ghét nhất khi Mạc Tiểu Hàn hờ hững với hắn.

"Nói gì! Tôi cũng không phải là đứa trẻ mới lên ba tuổi, đi đâu cũng đều phải báo cáo cho anh sao!" Mạc Tiểu Hàn cũng tức giận.

"Cô!" Sở Thiên Ngao bị cô chọc tức nói không ra lời, ném điện thoại di động kêu bốp một tiếng, khiến vũ Trương sợ tới mức run rẩy. Mạc Tiểu Hàn chậm rãi đi vào thang máy về phòng bệnh của mình. Bệnh bao tử tốt nhất còn là ăn những thức ăn mềm một chút, ví dụ như cháo loãng Nhìn bộ dạng tiều tuỵ của Lương Noãn Noãn, chắc chắn không biết nấu cơm. Mạc Tiểu Hàn quyết định, lát nữa lên nấu chút cháo đậu đỏ, tìm người đưa qua cho Thân Hạo Khiêm.

Khi Mạc Tiểu Hàn trở lại phòng bệnh thì Sở Thiên Ngao đang xanh mặt ngồi ở trên ghế sa lon, vũ Trương run run rẩy rẩy đứng ở bên cạnh. Thấy Mạc Tiểu Hàn trở lại, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Vợ vàng tiến lên đón.

"Cô Mạc, cô đã đi đâu? Thiếu gia đội cô đã lâu rồi." Vũ Trương nhìn Sở Thiên Ngao, nhanh chóng đưa cháo gà cho cô về nịnh nọt, "Nhìn xem, thiếu gia mua cháo gà cho cô đó, đây chính là cháo gà ở nhà hàng Thiên Âm đó nha, hầm cách thủy với phương thuốc bí truyền, đặc biệt bổ dưỡng. Tồi mức cho cô một chén nha!"

"Tôi không có cảm giác đói. Bà lấy cho ngài ấy uống đi." Mạc Tiểu Hàn trong lòng chỉ nghĩ muốn đi nấu cháo đậu đỏ, căn bản không có ý định uống cháo gà gì đó. Cũng có thể do mang thai nên cô ngại mùi cháo gà cảm giác có chút buồn nôn.

Vú Trương vừa mới múc một chén cháo gà, nghe Mạc Tiểu Hàn nói vậy, khổ sở nhìn Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao sắc mặt âm trầm, trông mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, "Uống...uống...ng!"

Nghe nói phụ nữ có thai uống cháo gà tương đối tốt, Mạc Tiểu Hàn quá gầy, nên ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng một chút.

Đôi chân mày thanh tú của Mạc Tiểu Hàn nhíu chặt lại, lại có kiểu cường bách người khác như vậy sao? Mùi vị cháo gà, cô mới ngửi đã thấy buồn nôn, tại sao lại ép cô phải uống?

"Muốn uống chính anh uống...uống...ng! Tôi không uống!"

Thấy không khí trong phòng có gì đó bất ổn, vú Trương vội vàng nhét chén cháo vào tay Mạc Tiểu Hàn: "Cô Mạc, cô uống nhanh đi! Thiếu gia đặc biệt mua cho cô đó!" Nói xong, bàn chân như bôi dầu, nhanh chóng chuồn mất.

Bà mới không có ngực như vậy, mắt thấy hai người sắp cãi vã, tính khí thiếu gia lại không tốt, bà không nhanh né tránh, nói không chừng cũng muốn gặp nạn theo Mạc Tiểu Hàn. Cái cô Mạc Tiểu Hàn, thật sự rất không biết điều, thiếu gia do bà nuôi lớn, mấy chục năm như vậy, hẳn có quan tâm đến ai như thế này đâu? Mua cháo gà từ nơi xa xôi về, mu bàn tay cũng bị cháo gà roi ra làm cho bóng rọi, cô gái này đã không biết cảm ơn, lại còn quát lên là không uống!

Đứa bé trong bụng kia còn không biết là của ai! Vú Trương âm thầm bĩu môi, vì thiếu gia nhà mình mà cảm thấy bất mãn.

Phụ nữ có thai cảm xúc vốn đã không ổn định, vừa nãy chứng kiến Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn anh em em, bây giờ lại bị Sở Thiên Ngao náo loạn như vậy, tính khí bướng bỉnh của Mạc Tiểu Hàn cũng nổi lên.

Cầm chén cháo nặng nề đặt lên bàn, không thèm quan tâm đến lời nói của Sở Thiên Ngao, xoay người đi nhà bếp tìm đậu đỏ nấu cháo.

Sở Thiên Ngao ngồi ở trên ghế sa lon, sắc mặt âm u có thể vịn ra nước.

Từ trên ghế salon đứng lên, chân dài chỉ bước một bước, đã ngăn cản đường đi của Mạc Tiểu Hàn. Ngón tay thon dài có lực chế trụ cảm cô thật chặt: "Uống cạn chén cháo đi!"

Mạc Tiểu Hàn giùng giàng, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn: "Buông tay! Anh đừng có dùng sức mạnh mà cưỡng bức người khác!"

Đôi mắt sáng trở nên lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vì tức giận mà đỏ ửng. Sở Thiên Ngao nhìn chằm chằm cô gái bướng bỉnh đang dương những gai nhọn trước mặt, mặc dù sự tức giận đang trào dâng cuộn cuộn trong lòng, nhưng sức lực lại theo bản năng giảm đi một chút chút.

"Anh muốn....." Mạc Tiểu Hàn còn muốn nói tiếp gì đó, không đợi cô mở miệng, Sở Thiên Ngao đã nâng cằm cô lên, trực tiếp hôn lên đôi môi của cô.

"Anh" Mạc Tiểu Hàn khiếp sợ trợn to hai mắt, vừa định há mồm nói chuyện, đầu lưỡi của Sở Thiên Ngao lại nhân cơ hội chui vào. Nhiệt độ cực nóng nhanh chóng cuốn lấy ngọt ngào trong miệng cô .

"Buông tay!" Cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn bị đôi môi Sở phủ chụp thật chặt, muốn lớn tiếng trách cứ hắn, lại chỉ phát ra những âm thanh nghẹn ngào.

Tiếng rên như tiếng mèo kêu khiến Sở Thiên Ngao đột nhiên hưng phấn, trời ạ, hắn đã bao lâu không có đụng tới phụ nữ? Mạc Tiểu Hàn, đây là cô tự chuốc lấy!

Sức lực trên đôi môi Sở Thiên Ngao không chút nào buông lỏng, Mạc Tiểu Hàn liều mạng giãy giụa, trong lúc giãy dụa lại vô tình cọ vào nơi mềm mại của hắn, Sở Thiên Ngao hít một hơi khí lạnh, bàn tay lập tức đặt lên nơi mềm mại của cô, môi lưỡi cũng không buông tha ở trong miệng cô công thành đoạt đất.

Nụ hôn đi từ đôi môi quanh co khúc khuỷu đến cằm cổ trắng nõn của cô, bàn tay lại càng chạy loạn khắp người, vuốt ve lúc mạnh lúc nhẹ.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể lại mềm nhũn không có nửa phần hơi sức.

"Làm ơn, đừng như vậy. Tôi là phụ nữ có thai!" Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng cầu xin tha thứ, Sở Thiên Ngao đã kéo cô dặng chân ở trên người hắn, cách bộ quần áo thật mỏng, cô rõ ràng cảm nhận được nơi nóng rực giữa đùi hắn, đã vận sức chờ phát động.

Cảm nhận này khiến Mạc Tiểu Hàn mặt đỏ tới mang tai, cũng rất sợ. Không, cô không muốn cùng Sở Thiên Ngao có bất kỳ sự tiếp xúc da thịt nào!

"Không sao, giữa thời kỳ mang thai, yêu nhau rất an toàn, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ cẩn thận một chút." Sở Thiên Ngao khàn giọng nói. Thanh âm tràn đầy đè nén dục vọng.

Sở Thiên Ngao điên cuồng tàn sát môi lưỡi của cô, bàn tay dọc theo đường cong cơ thể cô từ từ trượt xuống, ngón tay thon dài dò xét đi vào trong quần

của cô, tới bắp đùi dừng lại vuốt ve.

Mạc Tiểu Hàn tập trung sức lực toàn thân, giờ tay phải lên, hung hăng tát vào mặt Sở Thiên Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cường ép hôn

"Bốp!" Tiếng kêu lanh lảnh khiến hai người đều sợ tới ngây người.

Mạc Tiểu Hàn không ngờ sức lực của mình lại mạnh như thế. Có chút lúng túng nhìn bàn tay đang đỏ lên của mình.

Sở Thiên Ngao khó có thể tin nhìn chằm chằm cô, trong ánh mắt có tức giận cũng có chút tổn thương. Tròng mắt khát máu trong phút chốc trở nên đỏ quạch.

Nở nụ cười như ác ma, Sở Thiên Ngao siết chặt cản cổ mảnh khảnh của Mạc Tiểu Hàn, giọng nói điên cuồng như ma quỷ từ địa ngục tới: "Mạc Tiểu Hàn, ai cho cô can đảm như thế? Dám đối xử như thế với ông chủ của cô?"

Cổ của Mạc Tiểu Hàn bị hán bóp gần như không thở nổi. Hai chân theo phản xạ đá vào Sở Thiên Ngao.

Con người khát máu càng thêm u ám, một bạt tai rất mạnh, Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao tát một bạt tai ngã vào ghế sa lon, má trái của cô ngay lập tức sưng lên, đau rất. Nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn không nói tiếng nào, không cầu xin, cũng không phản kháng nữa, giống như một bức tượng gỗ, một con rối bằng vải rách ngã trên ghế sa lon, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chỉ có sự hờ hững.

Thấy bộ dáng quật cường của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao càng thêm tức giận, tiến lên một bước, túm tóc kéo đầu Mạc Tiểu Hàn ngửa lên, nhìn chằm chằm vào mắt cô, lạnh lùng nói: "Mạc Tiểu Hàn, cô nên biết rõ thân phận của mình! Phụ nữ có thai? Chỉ cần một câu nói của tôi, đứa bé trong bụng cô lập tức sẽ biến thành một vũng máu!"

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, cười mỉa mai một tiếng. Đúng vậy a, một tình nhân, còn dám đánh ông chủ của mình, Mạc Tiểu Hàn, mi chán sống rồi sao?

Sở Thiên Ngao tức giận đi ra cửa phòng bệnh. “Ầm!” Cửa phòng bị hán đá mạnh phát ra một tiếng vang thật lớn, tiếng kêu này, kể cả câu nói vừa rồi của Sở Thiên Ngao, giống như một con dao găm bén nhọn, khoét vào trái tim của Mạc Tiểu Hàn một lỗ thật lớn.

Mạc Tiểu Hàn vẫn duy trì tư thế bị Sở Thiên Ngao tát ngã trên ghế sa lon. Trên khóe môi xuất hiện một nụ cười thê lương. Đúng vậy a, cô nghĩ mình là ai! Một tình nhân mà thôi, trong bụng đang mang thai một đứa con hoang, thậm chí ba đứa bé là ai cũng không biết. Cô có tư cách gì mà nổi nóng, cáu giận với Sở Thiên Ngao?

Cô nên ngoan ngoãn uống hết chén cháo gà khiến cô buồn nôn kia, nên ngoan ngoãn cởi quần áo ra, để Sở Thiên Ngao thỏa mãn phát tiết. Không phải sao? Đây mới việc mà một tình nhân phải làm.

Mà Mạc Tiểu Hàn cô, thật sự là chưa làm tròn bổ phận.

Rào. Túi đậu đỏ để trên bàn ăn trong nhà bếp, vì miệng túi không cột chặt nên bị đổ ra ngoài, từng hạt từng hạt đậu đỏ sậm lẫn đầy ra đất.

Mạc Tiểu Hàn từ từ ngồi xuống, nhặt mấy hạt đậu lăn đến cạnh chân, một hạt, hai hạt, ba hạt, bốn hạt. Cô máy móc nhặt đậu. Trong ngực đau đến cùng cực, cái loại đau đớn như muốn tê liệt này, thậm chí khi cô chứng kiến Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn thân thiết cũng chưa từng xuất hiện.

Chỉ có điều, dấu hiệu này ngay cả Mạc Tiểu Hàn cũng không có nhận biết được.

Đậu đỏ. Đúng rồi, cô muốn nấu cháo cho học trưởng Hạo. Sao cô lại có thể quên chứ? Mạc Tiểu Hàn lấy mu bàn tay lau lau nước mắt, đem những hạt đậu vừa nhặt lên rửa sạch sẽ, lấy thêm một ít gạo nếp, một ít gạo tẻ, bỏ hết vào nồi áp suất.

Mạc Tiểu Hàn yên lặng làm những việc này, cố gắng đem sự chú ý đặt vào hạt đậu và gạo đang hòa trong nước.

"Mình không khó chịu, mình rất bình tĩnh. Mình không khó chịu, mình rất bình tĩnh." Mạc Tiểu Hàn lặp đi lặp lại hai câu này trong đầu, giống như câu thần chú có sức hấp dẫn, quả thật không còn thấy cảm giác quá đau lòng nữa.

Mạc Tiểu Hàn lấy tay sờ sờ vùng bụng khê đội lên của mình, nói thầm với bé con trong bụng: "Bảo bối, đợi khi ông ngoại con phẫu thuật bình phục, mẹ sẽ dẫn con rời khỏi chỗ này được không? Chúng ta sẽ tới thành phố khác, sống cuộc sống hạnh phúc. Được không?"

Chỉ trong vòng nửa giờ, một nồi cháo đậu đỏ vừa mềm vừa dẻo đã xong. Không thể không nói, vú Trương đúng là người cẩn thận, nhà bếp mặc dù

không lớn, nhưng đồ đặc cũng rất đầy đủ, có cả hộp giữ nhiệt ở trong tủ. Mạc Tiểu Hàn múc cháo vào bình giữ nhiệt, vặn chặt nắp.

Tất cả đều chuẩn bị xong. Mạc Tiểu Hàn lại bắt đầu lo lắng. Tìm ai đưa cháo đây? Cô không muốn mình đưa qua, học trưởng Hạo đã có vợ sắp cưới, cô không muốn quấy rầy hạnh phúc của hắn. Cô nấu nồi cháo này, cũng chỉ là hi vọng hắn có thể hồi phục nhanh một chút chứ không có ý tứ gì khác.

Cô biết, cô cùng học trưởng Hạo đã không quay về như trước được nữa.

Học trưởng Hạo đã có Lương Noãn Noãn rồi. Mà cô, cũng bị Sở Thiên Ngạo giam cầm ở bên người, trở thành một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Cô không có tư cách, cũng không có quyền lợi để yêu cầu cái gì.

Mạc Tiểu Hàn suy nghĩ một chút, quyết định hay là đi tìm điều dưỡng giúp cô đưa cháo.

Đang cầm hộp giữ nhiệt quanh quần đứng ngoài hành lang phòng bệnh của Thân Hạo Khiêm, Mạc Tiểu Hàn trong lòng bất ổn. Trên hành lang rất yên tĩnh, không có một điều dưỡng nào đi qua. Phòng bệnh VIP chính là như vậy, trừ phi bệnh nhân rung chuông gọi, cả khu nằm viện đều rất yên tĩnh. Xem ra cứ ngốc nghếch chờ như vậy không phải là cách tốt.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng ổn định cảm xúc, quay trở lại phòng bệnh, ấn chuông gọi điều dưỡng. Đây thật sự là hạ sách, cô lo lắng điều dưỡng sẽ nói cho Thân Hạo Khiêm biết cháo là do cô đưa. Cô không muốn cho Thân Hạo Khiêm biết cô đang ở cùng khu phòng bệnh với hắn.

Điều dưỡng vội vã chạy đến, "Cô Mạc, cô cảm giác như thế nào? Có gì cần sao?"

"A, tôi khỏe vô cùng. Cô có thể đưa giúp tôi cái hộp giữ nhiệt này đến phòng bệnh 201 không? Ở đó ở một người, là bạn của tôi"

"Được." Điều dưỡng nhận lấy hộp giữ nhiệt đi ra ngoài cửa. Mạc Tiểu Hàn không yên lòng dặn dò thêm: "Nếu như người ấy có hỏi, cô đừng nói là tôi đưa qua."

Điều dưỡng quay đầu lại kinh ngạc: "Cứ như vậy sao. Vậy nếu như người ấy cứ hỏi tôi, tôi biết phải trả lời làm sao?"

"Cô nói là của một người bạn cũ. Cô ấy đưa hộp giữ nhiệt xong đi mất rồi." Khóe miệng Mạc Tiểu Hàn lộ ra một ý cười có chút hoảng hốt.

Một người bạn cũ, lần trước Đài Truyền Hình phỏng vấn hắn, hỏi hắn tại sao lại quyên góp cho buổi triển lãm tranh, không phải hắn nói như vậy sao?

Bạn cũ, Mạc Tiểu Hàn thích từ này. Bởi vì nó bao hàm sự nhớ nhung sâu nặng với những năm tháng trong quá khứ.

Điều dưỡng có vẻ hiểu nên gật đầu. Bước chân nhẹ nhàng đi tới phòng bệnh 201.

Trong phòng bệnh 201, Lương Noãn Noãn đang gọt trái cây cho Thân Hạo Khiêm ăn, bệnh viện rất cố gắng nấu những món ăn ngon, nhưng Hạo Khiêm luôn sợ dầu mỡ.

Lương Noãn Noãn có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Ngẫm lại ở nhà dù sao cô cũng là một tiểu thư cành vàng lá ngọc, kết quả gặp phải Thân Hạo Khiêm, chuyện gì cô cũng chiều theo ý hắn.

Lương Noãn Noãn gọt xong quả táo, dùng dao bổ thành từng miếng nhỏ, dùng chiếc nĩa bằng bạc xiên một miếng đút vào miệng Thân Hạo Khiêm.

Thân Hạo Khiêm đang đọc sách ngẩng đầu lên, nhìn Lương Noãn Noãn dịu dàng cười cười, gương mặt khôi ngô lịch sự, mặc dù có chút tái nhợt, nhưng vẫn đẹp trai khiến người khác phải kinh ngạc.

Lương Noãn Noãn nhất thời cảm thấy hy sinh của mình đều là đáng giá. Người đàn ông anh tuấn lịch sự lại tuổi trẻ tài cao như thế này, cô chiều ý hắn thêm một chút nữa có làm sao đâu?

Tiếng gõ cửa vang lên, Lương Noãn Noãn buông khay nĩa trong tay đi ra mở cửa. Điều dưỡng đem hộp giữ nhiệt đưa cho Lương Noãn Noãn: "Đây là một cô gái nhờ tôi đưa tới đây cho ngài Thân."

Lương Noãn Noãn tò mò mở ra hộp giữ nhiệt ra nhìn một chút, đôi mắt xinh đẹp nhất thời mở to: "Là cháo đậu đỏ, ôi, nhìn qua có vẻ rất ngon. Cô điều dưỡng, cô gái kia tên gọi là gì?"

Cô điều dưỡng mỉm cười lắc đầu: "Cô ấy chỉ nói là một người bạn cũ của ngài Thân. Cô ấy đưa tôi hộp giữ nhiệt liền đi mất rồi." Cô điều dưỡng nói xong, lễ phép hướng Lương Noãn Noãn cười cười, rồi xoay người đi ra ngoài.

Thân Hạo Khiêm đang ngồi ở bàn, khi nghe thấy lời nói của cô điều dưỡng thì cả người chấn động mạnh.

Hắn chợt có một loại dự cảm mãnh liệt, loại dự cảm này, khiến hắn nhận chén cháo Lương Noãn Noãn đưa thì cả tay cũng run rẩy.

Là cháo đậu đỏ. Hắn và Mạc Tiểu Hàn đều là người thành phố A, ở quê của bọn hắn, mọi người đều mê tín cho rằng cháo đậu đỏ rất có ích cho dạ dày. Những người có bệnh bao tử, chỉ cần một chén cháo đậu đỏ cũng có thể hồi phục.

Chén cháo đậu đỏ mềm dẻo bốc mùi thơm ngát, được Lương Noãn Noãn đựng trong một cái chén kiểu màu trắng, càng lộ ra vẻ ngon miệng. Ánh mắt của Thân Hạo Khiêm chợt có chút ướt át.

Bàn tay run rẩy cầm muống lên từ từ ném thử một miếng, đúng vậy, là mùi vị quê hương. Ở quê hán, mọi người có thói quen khi nấu cháo thường cho thêm ít gạo nếp trộn với gạo tẻ.

Tiểu Hàn, nhất định là Tiểu Hàn tự tay nấu cháo cho hán! Tiểu Hàn, nhất định là cô ấy ở gần đâu đây!

Thân Hạo Khiêm chợt để chén cháo trong tay xuống đuổi theo cô điều dưỡng, không quan tâm phải giải thích với Lương Noãn Noãn cái gì, hán điên cuồng chạy dọc hành lang, "Cô điều dưỡng! Cô điều dưỡng!" Hán kêu to, Tiểu Hàn nhất định còn chưa đi xa, nói không chừng cô điều dưỡng còn biết cô ấy ở đâu.

Lương Noãn Noãn lặng đi khoảng hai giây rồi cũng kịp phản ứng, "Hạo Khiêm, anh đi đâu vậy?"

Thấy Thân Hạo Khiêm hồn bay phách lạc đứng trên hành lang trống rỗng, Lương Noãn Noãn chợt có một dự cảm xấu: "Hạo Khiêm, hộp cháo rất cuộc là ai đưa? Người bạn cũ kia là ai?" Trực giác của phái nữ nói cho cô biết, cô gái này nhất định có quan hệ không bình thường với Thân Hạo Khiêm.

Thân Hạo Khiêm căn bản không nghe thấy Lương Noãn Noãn hỏi cái gì, suy nghĩ của hán hoàn toàn bị hình ảnh của Mạc Tiểu Hàn chiếm cứ. Mạc Tiểu Hàn, hán đã chờ đợi ba năm, cũng là cô gái hán đã tìm ba năm nay, hôm nay đột nhiên xuất hiện trong giờ phút không thể nào ngờ được!

Ba năm trước đây, khi hán từ nước ngoài trở về, hào hứng mang quà tặng đi tìm Mạc Tiểu Hàn, lại phát hiện nhà cô trống rỗng. Trên cửa chính dán bảng hiệu bán nhà, hàng xóm chỉ nói ba cô phá sản, đưa cả nhà đi hết. Không hỏi được tung tích của cô.

Thân Hạo Khiêm tìm khắp hang cùng ngõ hẻm của thành phố A, nhưng không thấy Mạc Tiểu Hàn xuất hiện, cô tựa như một giọt nước, biến mất trong biển rộng mênh mông không còn bóng dáng.

Lương Noãn Noãn đi tới trước mặt Thân Hạo Khiêm, bất mãn cong cái miệng nhỏ hồng hồng lên: "Hạo Khiêm, anh làm sao vậy, người ta nói mà anh không thêm để ý!"

Thân Hạo Khiêm căn bản không quan tâm trả lời câu nói của Lương Noãn Noãn, trong đầu của Thân Hạo Khiêm đang rối loạn, vui mừng cùng nghi vấn đan xen lẫn nhau, bây giờ cô ấy sống thế nào? Làm sao cô ấy biết mình bị đau bao tử nhập viện rồi? Tại sao nấu cháo đưa tới đây rồi lại không chịu gặp mặt?

Trong đầu rối bời chỉ có một ý niệm: nhất định phải tìm được Mạc Tiểu Hàn!

Cô đang ở thành phố C, dù có phải đào sâu ba thước, hán cũng muốn tìm được cô!

"Noãn Noãn, em chờ anh một lát. Anh có chuyện rất quan trọng!"

Câu nói vừa dứt, Thân Hạo Khiêm nhấc chân đi về hướng phòng làm việc của viện trưởng.

Bệnh viện này là bệnh viện tư nhân cao cấp nhất thành phố C, người thân đến thăm bệnh nhân đều phải ghi danh, nếu như Mạc Tiểu Hàn không phải là bệnh nhân, cô sẽ xuất hiện ở danh sách ghi danh. Nếu Mạc Tiểu Hàn là bệnh nhân, cô sẽ xuất hiện trong danh sách nằm viện. Tiểu Hàn, lần này em trốn không thoát đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Không cần xin lỗi

Thân Hạo Khiêm đợi cô đã ba năm. Cho đến khi sự kinh doanh của gia tộc xuất hiện khủng hoảng, ông nội quỳ xuống cầu khẩn, không thể không cùng nhà họ Lương kết thân, vì gia tộc tìm một cây đại thụ che chở. Thế nhưng trong ba năm, từng ngày, hán đều nhớ nhung Mạc Tiểu Hàn.

Trong danh sách nằm viện, Thân Hạo Khiêm liếc mắt liền thấy tên Mạc Tiểu Hàn. Một nỗi vui mừng như điên dấy lên không dứt!

Dùng đôi tay run rẩy gõ cửa phòng bệnh của Mạc Tiểu, tâm trạng Thân Hạo Khiêm thấp thòm mong đợi gặp lại Mạc Tiểu Hàn đã xa cách ba năm nay.

Nghe tiếng gõ cửa, Mạc Tiểu Hàn còn tưởng là Vũ Trương. Trong tay bưng một ly trà nóng đi tới mở cửa.

Cửa mở ra. Đập vào mi mắt, là gương mặt nho nhã anh tuấn của Thân Hạo Khiêm, trong mắt mang theo vui mừng cùng thấp thòm, mỉm cười nhìn Mạc Tiểu Hàn. Ly trà trong tay rơi trên mặt đất 'xoảng' một tiếng, mảnh sứ vỡ bắn ra bốn phía, phát ra thanh âm chói tai. Nhưng Mạc Tiểu Hàn và Thân Hạo Khiêm dường như hoàn toàn không nghe thấy.

Bốn mắt nhìn nhau thật sâu, ngàn vạn ngôn ngữ, lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Tiểu Hàn, em có khỏe không?" Một lúc lâu sau, Thân Hạo Khiêm mới mở miệng hỏi. Giọng nói khê run, vẫn là giọng nói ảm áp từ tính như trong trí nhớ của Mạc Tiểu Hàn.

Nước mắt bị câu thăm hỏi này lập tức trào ra ngoài, mở to đôi mắt đăm đăm, Mạc Tiểu Hàn cứ nhìn Thân Hạo Khiêm như vậy, cứ ngây ngốc nhìn như vậy.

Khuôn mặt của hắn, tuần dật lịch sự, trên người của hắn, có mùi Bạc Hà thoang thoảng thơm ngát, thấm vào tận ruột gan, nhẹ nhàng khoan khoái mà thuần khiết, cùng với khí chất ôn hòa của hắn, đúng là xứng đôi.

Cô muốn mở miệng nói chuyện, nhưng giọng nói lại nghẹn ngào kỳ lạ. Căn bản không nói được bất kỳ câu nào.

"Tiểu Hàn, Tiểu Hàn. Rốt cuộc anh đã tìm được em." Giọng nói Thân Hạo Khiêm dịu dàng có chút khàn khàn, giống như nói thầm, gọi tên cô không biết bao nhiêu lần. Đôi tay gầy gao ôm chặt cô vào trong ngực.

Giống như sợ cô có thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào, ôm chặt như vậy, chặt đến nỗi cô gần như dán vào lồng ngực ảm áp của hắn, chặt đến nỗi cô rõ ràng có thể cảm nhận được trái tim hắn đang rung lên cuồng nhiệt.

Mạc Tiểu Hàn ngờ ngác bị hắn ôm, đầu tựa vào ngực của hắn, trong mắt chưa xót khó có thể kiềm chế.

"Tiểu Hàn, mấy năm nay em chạy đi đâu? Anh tìm em khắp nơi." Giọng nói Thân Hạo Khiêm mang theo sự trách cứ nhẹ nhàng, nhưng nhiều hơn là sự mừng rỡ khôn xiết vì mất mà tìm lại được.

"Em. Thật xin lỗi." Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn chưa xót nghẹn ngào không thể nói ra được một câu hoàn chỉnh.

"Không cần xin lỗi, vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với học trưởng Hạo." Bàn tay Thân Hạo Khiêm ảm áp chậm rãi vuốt ve mái tóc dài đang xõa ra của cô, giống như nói thầm, "Tiểu Hàn, em sống có tốt không?"

Em sống có tốt không?

Tiểu Hàn, em sống có tốt không?

Nước mắt càng trào ra mãnh liệt. Mạc Tiểu Hàn khóc lặng lẽ.

Cô sống có tốt không? Trong bụng của cô đang mang một bào thai không biết ba là ai, cô trở thành một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bị người ta nuôi nhốt. Khi tâm trạng ông chủ tốt, thì ban cho cô một chút cưng chiều, khi tâm trạng không tốt, thì chờ cô chính là giận dữ cùng sỉ nhục.

Cô sống có tốt không?

Cô sống không tốt. Thật sự là không tốt.

"Tiểu Hàn, em có điện thoại của anh, tại sao không đến tìm anh?" Thân Hạo Khiêm hỏi có chút gấp gáp, giọng nói dường như hơi run rẩy, đôi tay ôm cô thật chặt, hận không thể đem cô khảm vào thân thể của hắn, không tách ra được nữa.

Đôi tay thon mảnh của Mạc Tiểu Hàn dường như muốn giờ lên, ôm lại hắn.

Nhưng, ngập ngừng một lúc, cô vẫn nhẹ nhàng rút tay trở về.

Cô không xứng với hắn. Đúng vậy, cô không xứng với hắn. Cô rất nhơ nhuốc.

Thân Hạo Khiêm xuất thân trong một gia tộc có tương lai rực rỡ, công ty kinh doanh phát đạt nhất nhì cả nước, đáng người anh tuấn nho nhã, tác phong luôn luôn nhanh nhẹn. Mà cô đây? Cũng chỉ là một tình nhân bẩn thỉu đáng xấu hổ, một bà mẹ đơn thân không có đường về.

Cô được Thân Hạo Khiêm ôm cũng không xứng.

Nước mắt rơi xuống như mưa, Mạc Tiểu Hàn gầy gao cắn môi kiềm chế thanh âm nức nở, hồi lâu, mới khó khăn nói: "Em, em rất khỏe."

Em rất khỏe, em đã bình tĩnh đón nhận vận mệnh của em. Em rất khỏe. Thân Hạo Khiêm, anh đừng nhớ thương em nữa.

Nghe Mạc Tiểu Hàn trả lời, cơ thể Thân Hạo Khiêm chấn động mạnh.

Trong giọng nói của cô, hắn cảm thấy có sự xa cách.

Khách sáo, đúng vậy, là khách sáo. Cô gái luôn điềm đạm nhìn hắn mỉm cười, giọng nói trong trẻo gọi hắn là "Học trưởng Hạo", chưa bao giờ có vẻ xa cách và khách sáo như vậy khi nói chuyện với hắn.

Đúng vậy a, dù sao cũng đã ba năm trôi qua. Thân Hạo Khiêm từ từ thả lỏng tay, buông cô ra.

Theo phản xạ Mạc Tiểu Hàn muốn lau nước mắt trên mặt. Cô không muốn Thân Hạo Khiêm nhìn thấy dáng vẻ cô khóc, nhất định sẽ rất xấu.

Trong đáy mắt thoáng qua sự đau lòng, Thân Hạo Khiêm thận trọng nâng mặt cô lên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Hàn, làm sao em khóc?"

Giống như đang nâng bảo bối trân quý nhất, Thân Hạo Khiêm đang nâng mặt của cô, thay cô lau sạch nước mắt, dịu dàng dụ dỗ cô: "Đừng khóc nữa ..., nhiều năm không gặp như vậy, sao giờ vừa thấy anh liền khóc đây? Anh đáng sợ như vậy sao?"

Nghe hắn nói, nước mắt Mạc Tiểu Hàn vừa ngừng lại tiếp tục trào ra.

Bởi vì, ba năm nay cô luôn nghĩ đến hắn. Bởi vì, hắn đã trở thành một cái gai trong đáy lòng cô, vừa chạm vào sẽ đau nhức.

Mạc Tiểu Hàn khó khăn nhìn hắn nở nụ cười, giơ tay lên lau sạch nước mắt.

Thân Hạo Khiêm khẽ mỉm cười, nụ cười của Mạc Tiểu Hàn, khiến hắn như thấy lại bóng dáng cô gái năm đó. Trong lòng ấm áp, hắn cầm tay Mạc Tiểu Hàn, "Tiểu Hàn."

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, vừa vặn nhìn thấy chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay vô danh của hắn.

Chiếc nhẫn bạch kim đơn giản, nhưng biểu hiện cho lời thề và tình yêu.

Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn đã đính hôn. Còn chờ đến lượt mi sao?

Mạc Tiểu Hàn chợt rút tay của mình về. Thân Hạo Khiêm cúi đầu, ngạc nhiên nhìn bàn tay mình dừng lại giữa không trung.

Mới chỉ là ba năm mà cô đối với hắn đã xa lạ đến mức này sao?

Muốn nắm tay của cô, cô cũng né tránh?

"Thật xin lỗi, anh xúc phạm em sao?" Thân Hạo Khiêm đứng ở cửa, miệng nói xin lỗi với Mạc Tiểu Hàn. Đáy mắt dịu dàng lóe lên tia sáng như bị tổn thương.

Trái tim Mạc Tiểu Hàn đột nhiên đau thắt lại.

Làm sao mà hắn lại xúc phạm cô đây? Dù hắn có làm cái gì cũng không xúc phạm cô.

Nhưng, cô có thể nói điều đó sao?

Nói rằng, Thân Hạo Khiêm, anh đã đính hôn. Mà em, cũng đã là tình nhân của người khác? Giữa chúng ta, căn bản là không thể nào?

Không, cô không thể để cho Thân Hạo Khiêm biết sự được thật này. Cô hy vọng, ở trong lòng của hắn, cô vĩnh viễn là Mạc Tiểu Hàn năm đó, một Mạc Tiểu Hàn thuần khiết, trong sáng, vui vẻ dưới ánh mặt trời.

Yên lặng.

Hai người ở cửa phòng bệnh nhìn nhau, lúng túng không biết nói gì.

Không thể rời hắn đi được, chỉ muốn cho thời gian dừng lại thêm một lát.

Mạc Tiểu Hàn lịch sự làm một tư thế mời: "Đi vào ngồi một lát."

Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng gật đầu.

"Tiểu Hàn, em bị bệnh sao? Là bệnh gì? Có nghiêm trọng không?" Thân Hạo Khiêm lo lắng hỏi.

"A, không có gì, chỉ là cảm mạo nóng sốt mà thôi." Mạc Tiểu Hàn có chút lúng túng. Cửa phòng đóng lại, một mình ở cùng Thân Hạo Khiêm trong khoảng không gian kín. Cô đột nhiên có chút không thoải mái.

"Ừ, vậy thì tốt."

Nói xong lời thăm hỏi, hai người lại rơi vào yên lặng, một sự yên lặng làm người ta lúng túng.

Thân Hạo Khiêm dịu dàng nhìn Mạc Tiểu Hàn, mái tóc dài đen nhánh xõa nhẹ nhàng, một cái quần trắng rộng thùng thình, khiến cô có vẻ thoải mái thanh thoát, giống như một Tiên nữ nhỏ bé trong rừng.

Tiểu Hàn của hắn, vẫn đẹp như thế.

Mạc Tiểu Hàn cũng thăm quan sát Thân Hạo Khiêm, ba năm đã qua, ngũ quan của hắn có phát triển thêm một chút, không còn là một thiếu niên trẻ trung năm nào, giờ có vẻ thành thực chín chắn hơn, phong thái lịch sự và khiêm tốn hơn so trước kia, hương bạc hà quen thuộc luôn khiến cho cô trầm mê. . .

. . .

Yên lặng trong chốc lát, Mạc Tiểu Hàn rút cuộc lấy dũng khí mở miệng: "Học trưởng Hạo, nghe nói anh sắp kết hôn?"

Mạc Tiểu Hàn vốn là chỉ là muốn tìm một đề tài nào đó để phá vỡ không khí yên tĩnh này, không nghĩ tới, lời nói vừa bật thốt lên, lại là hỏi về vấn đề này.

Nghe Mạc Tiểu Hàn hỏi, nụ cười trên mặt Thân Hạo Khiêm từ từ tan mất, giống như thủy triều rút xuống khỏi bờ cát, lộ ra lòng sông hoang vu.

Lặng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn, lần đầu tiên hắn cảm thấy khó có thể mở miệng.

Một lúc lâu sau, Thân Hạo Khiêm mới khó khăn trả lời: "Phải, anh đã đính hôn."

Trái tim Mạc Tiểu Hàn như ngưng đập, đầu nhói, nhưng trên mặt lại vẫn phải làm bộ mỉm cười. Bộ dạng cường điệu giống như mình vừa nhớ tới chuyện gì đó, giọng nói giả tạo khiến bản thân mình cũng khó chịu. "À, mấy bữa trước em thấy trên tivi có thông báo, anh cùng con gái của thị trưởng, Lương Noãn Noãn đính hôn. Hai người rất xứng đôi, trai tài gái sắc, chúc mừng chúc mừng a!"

Chúc mừng?

Mạc Tiểu Hàn chúc mừng hắn sao?

Thế nhưng hắn không cảm thấy vui sướng.

Nghe được lời chúc phúc, vẻ mặt Thân Hạo Khiêm không có biểu hiện gì, chỉ chăm chú nhìn cô, không nói câu nào.

Thân Hạo Khiêm yên lặng khiến Mạc Tiểu Hàn càng không biết nên nói gì.

Nụ cười trên mặt duy trì rất vất vả, cả cơ thể cũng trở nên cứng ngắc.

Trong đầu cô đã từng hình dung vô số lần về cảnh tượng gặp mặt Thân Hạo Khiêm, mỗi cảnh tượng đều là hạnh phúc cùng kích động, nhưng không nghĩ sẽ lúng túng như thế này.

Lúng túng tìm đề tài: "Anh cùng cô ấy, chuẩn bị lúc nào thì kết hôn đây?" Mạc Tiểu Hàn cố gắng khiến biểu hiện của mình tự nhiên như bạn bè lâu năm gặp lại vậy.

"Tiểu Hàn, em biết không? Ba năm nay, anh vẫn một mực tìm em." Thân Hạo Khiêm nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, trong ánh mắt dịu dàng lộ ra sự quật cường và cố chấp mơ hồ.

"Anh hỏi lần lượt những bạn học cùng em trước kia, hỏi hàng xóm lân cận của em, anh còn đăng tin tìm em trên Đài Truyền Hình thành phố A và qua báo chí."

Hắn tìm cô ba năm, đợi cô ba năm.

Cho đến khi cảm thấy không còn hy vọng, cho đến khi ông nội quỳ xuống trước mặt hắn, nhìn hắn nói, Hạo Khiêm, hãy cứu sản nghiệp của nhà họ Thân.

Hắn không hề ngờ rằng, một tháng sau khi đính hôn, hắn gặp lại Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn có một chút né tránh, cố làm ra vẻ tự nhiên hỏi: "Tìm em? Em còn tưởng rằng anh đã sớm quên mất em rồi đấy."

Thân Hạo Khiêm cười khở một tiếng. "Tiểu Hàn, anh làm sao có thể quên em được? Em nên biết, anh mãi mãi cũng không bao giờ quên em."

Dừng một chút, hắn nhướng mắt, có chút lo lắng, có chút căng thẳng mà hỏi: "Tiểu Hàn, ba năm nay, em có nhớ anh không?"

Có nhớ tới anh không? Tiểu Hàn, em có nhớ anh không?

"Đúng vậy! Đúng vậy! Học trưởng Hạo, em rất nhớ anh!" Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, sợ những lời này bật thốt lên.

Cô có thể nói gì đây? Cô có tư cách gì để nói nữa đây?

"A, đương nhiên rồi, cũng có lúc em nhớ tới anh a!" Những lời này, Mạc Tiểu Hàn nói không thật chút nào, hơi hợt, phảng phất giống như chỉ là một chuyện thoáng qua, không quan trọng, không đáng giá để cô nghiêm túc trả lời.

Thân Hạo Khiêm nhìn không chớp mắt thẳng vào ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, trong thoáng chốc đó, cô gần như cho rằng hắn đã nhìn thấu sự giả dối của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Mượn rượu giải sầu

Che giấu sự hốt hoảng của mình, Mạc Tiểu Hàn giờ cổ tay lên xem đồng hồ: "Học trưởng Hạo, em có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Ánh mắt Thân Hạo Khiêm xẹt qua một tia thất vọng thật sâu, tia thất vọng này giống như một thanh kiếm bén nhọn, trong nháy mắt đâm xuyên qua sự kiên cường giả tạo của Mạc Tiểu Hàn. Quay lưng lại, cô cố gắng mở to hai mắt.

Mở to hai mắt, nước mắt sẽ không dễ dàng chảy xuống. Mở to hai mắt, có thể nhìn thế giới này càng thêm rõ ràng, có thể thấy rằng một tình nhân, không thể nào có một người đàn ông hoàn mỹ như Thân Hạo Khiêm được.

"Tiểu Hàn." Vòng eo lại nhẹ nhàng bị ôm một lần nữa. Thân Hạo Khiêm ôm Mạc Tiểu Hàn từ phía sau lưng. Cái ôm này, nhẹ như vậy, nhẹ tới nỗi gần như không cảm giác được. Nhưng lại khiến nước mắt Mạc Tiểu Hàn đã cố kìm chế thật lâu lập tức mạnh mẽ tuôn ra.

Mạc Tiểu Hàn đưa đôi tay run rẩy gỡ những ngón tay Thân Hạo Khiêm đang ôm trên eo cô, một ngón rồi lại một ngón, từ từ gỡ ra, tựa như gỡ ra không chỉ là ngón tay, mà là sự run rẩy đau đớn từ trái tim mình.

Cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên lạnh lùng cứng rắn, Mạc Tiểu Hàn nói từng chữ từng chữ một: "Học trưởng Hạo, mau trở về đi thôi, cô Lương nhất định vẫn còn chờ anh."

Phải đem hết toàn lực, Mạc Tiểu Hàn mới có thể không chế được giọng nói của mình không nức nở nghẹn ngào.

"Tiểu Hàn, thật xin lỗi, vì anh nghĩ rằng không tìm được em nữa. Cho nên mới cùng cô ấy đính hôn. Thật xin lỗi." Giọng nói của Thân Hạo Khiêm tràn đầy áy náy. Là hắn không tốt, hắn không nên nản chí tuyệt vọng sớm như vậy, hắn không nên thỏa hiệp với ông nội.

Khó cực tìm kiếm ba năm nay, hắn không muốn buông tay, nếu như không buông ra, có lẽ, hắn lại muốn đợi thêm ba năm nữa.

"Học trưởng Hạo, đừng như vậy." Mạc Tiểu Hàn đã không chế không được giọng nói run rẩy của mình rồi.

Thân Hạo Khiêm, tại sao anh không buông tay? Đừng ôm em nữa. Ý chí của em không có mạnh như vậy. Chỉ cần vài phút nữa, thì sự kiên cường giả tạo của em sẽ sụp đổ toàn bộ.

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, tia máu từ khóe môi rỉ ra. Chỉ có loại đau đớn như khắc vào xương này, mới có thể khiến cô không chế được mình không xoay người ôm hắn, mới có thể khiến cô không chế được mình không nói cho hắn biết, ba năm nay, cô luôn luôn nhớ hắn.

Thân Hạo Khiêm ôm Mạc Tiểu Hàn thật chặt, găt gao ôm cô. Giống như trên thế giới này đây là điều duy nhất hắn không nguyện ý buông tay.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, không để cho nước mắt nhỏ giọt trên tay của hắn nhưng lại bị ánh sáng chiếc nhẫn trên ngón vô danh của hắn chiếu vào, ánh sáng thật chói mắt.

Chiếc nhẫn đính hôn, biểu hiện cho lời thề cùng tình yêu chung thủy, giống như một tia sáng rất mạnh, chiếu vào mắt Mạc Tiểu Hàn đau nhói.

Cô phải kiểm soát bản thân mình, dù đau như thế nào, cũng không từ bỏ được. Cô nhất định phải gắng sức không chế mình.

Thân Hạo Khiêm, cuối cùng cũng không phải là của cô.

"Học trưởng Hạo. Em đã có bạn trai." Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn rất lãnh đạm, rất bình tĩnh, chỉ có hai vai khẽ run, làm bại lộ bí mật của cô.

Cơ thể Thân Hạo Khiêm chấn động, đôi tay từ từ buông ra, đứng ở sau lưng cô, giọng nói Thân Hạo Khiêm đột nhiên khàn khàn, giọng nói dịu dàng cảm động như vậy, đột nhiên trở nên khàn khàn ảm đạm, giống như ngọn lửa sinh mệnh bỗng chốc bị dập tắt: "Thật xin lỗi."

Mạc Tiểu Hàn cười nhạt: "Không sao."

Thật sự không sao, học trưởng Hạo, anh không phải nói câu xin lỗi, mọi chuyện đều đã qua. Cách xa ba năm, tất cả mọi chuyện đều có thể thay đổi.

Mạc Tiểu Hàn, không bao giờ còn là cô gái đơn thuần đáng yêu, trắng tinh như một tờ giấy trắng năm đó nữa. Trên người của cô, có quá nhiều bí mật, nhiều đến không chịu nổi.

Hắn không thể vẫn luôn đợi cô, mà cô, cũng không thể trong ba năm vẫn thủ thân như ngọc.

Bọn họ không ai nợ ai. Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ.

Thay vì giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau. Trong cuộc sống này quên nhau, như vậy rất tốt. Thân Hạo Khiêm, như vậy rất tốt.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng nhìn Thân Hạo Khiêm gượng cười. Nhưng trong ngực vẫn cảm thấy rất ngọt ngào hốt hoảng, cái loại đau đớn này, cô chưa từng

trải qua. Giống như bị một tảng đá khổng lồ nặng nề đè ở tim, đôi mắt chưa xót tới cực điểm.

Điện thoại của Mạc Tiểu Hàn ném ở trên ghế sa lon, Thân Hạo Khiêm đi tới, cầm điện thoại di động lên, lưu trên điện thoại di động một dãy số.

"Tiểu Hàn, đây là số điện thoại bí mật của anh. Những người biết số này không quá bốn người. Em nhất định phải nhớ gọi cho anh."

Nhìn Thân Hạo Khiêm cẩn thận lưu một chuỗi con số, ánh mắt Mạc Tiểu Hàn lại có chút mơ hồ. Cô lưu luyện nhìn bóng dáng của hắn, cao lớn, anh tuấn, nho nhã. Chỉ muốn chặt chẽ ghi nhớ hắn vào giờ phút này, mỗi một động tác, mỗi một cảm xúc dù rất nhỏ, cô đều phải nhớ kỹ.

Lần này, có lẽ là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt.

Bọn họ mỗi người đi một con đường khác nhau, hắn đi đường hắn, cô đi đường cô. Từ nay về sau, trong cuộc sống này không còn nhớ đến nhau nữa.

Có lưu số điện thoại, rồi cũng phải xong thôi, 11 số điện thoại, dù có lưu chậm thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể thêm được hai giây ở bên nhau. Bữa tiệc dù có long trọng cỡ nào, rồi cũng có lúc phải tan.

Một giây đồng hồ khi cửa phòng sắp đóng, Thân Hạo Khiêm lấy tay chống cửa, nhỏ giọng hỏi: "Người ấy, đối với em có tốt không?"

Cẩn mòi, Mạc Tiểu Hàn phát hiện mình không có cách nào trả lời câu hỏi này của Thân Hạo Khiêm.

Sở Thiên Ngao đối với cô có tốt không?

Tốt với cô sao? Hắn ngang ngược bá đạo, biến cô thành tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Hắn lạnh lùng tàn nhẫn, luôn tạo ra trên người cô những vết thương.

Không tốt với cô sao? Cô bị sốt, hắn cả đêm chăm sóc cô. Trong bụng của cô mang thai con người khác, hắn cũng không có cưỡng ép cô phải phá bỏ.

Sở Thiên Ngao, rốt cuộc đối với cô có tốt không?

Mà bây giờ không phải là vấn đề rối rắm này. Hiện tại, cô phải đuổi Thân Hạo Khiêm đi. Hắn ở trong này ngắn ngủi đã quá lâu, nếu như Sở Thiên Ngao quay trở lại nhìn thấy, thì lại có một trận phiền toái lớn.

Cô không muốn Sở Thiên Ngao nhìn thấy Thân Hạo Khiêm, đồng thời, cũng không muốn học trưởng Hạo biết, cô chẳng qua chỉ là một con chim hoàng yến được bao nuôi. Danh dự của cô, ba năm trước đây cũng đã mất sạch rồi.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên, mím một nụ cười ngọt ngào, giọng nói Mạc Tiểu Hàn có vẻ nhẹ nhàng và hạnh phúc: "Anh ấy đối với em rất tốt!"

Trên gương mặt tái nhợt của Thân Hạo Khiêm hiện lên một nụ cười thật lòng, đưa tay vuốt mái tóc Mạc Tiểu Hàn, "Tiểu Hàn, xem ra em rất hạnh phúc. Như vậy thì học trưởng Hạo cũng yên tâm."

Cô gái nhỏ ba năm trước đây, nhìn hắn cười ngọt ngào, "Học trưởng Hạo, anh đối với em thật tốt!"

Hôm nay, đối lại là người khác đối xử với cô tốt. Nhưng như vậy cũng tốt. Tiểu Hàn hạnh phúc là tốt rồi. Tiểu Hàn hạnh phúc, cũng chính là hạnh phúc lớn nhất của hắn.

Thân Hạo Khiêm mỉm cười lần nữa. Đã đến lúc rời đi rồi.

Vươn tay, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Mạc Tiểu Hàn, cặp mắt ám áp cất giấu tất cả ham muốn không muốn buông tha, Thân Hạo Khiêm dịu dàng nhìn Mạc Tiểu Hàn nói lời từ biệt: "Tiểu Hàn, hẹn gặp lại."

Mạc Tiểu Hàn lẳng lặng ngưng mắt nhìn Thân Hạo Khiêm, giọng nói bình thản: "Học trưởng Hạo, hẹn gặp lại."

Cửa phòng từ từ đóng lại, khi bóng dáng Thân Hạo Khiêm rút cuộc biến mất trong tầm mắt của cô, Mạc Tiểu Hàn đã nước mắt tràn mi, cả người dựa vào cửa phòng rồi từ từ ngồi bệt xuống, giống như tất toàn bộ sức lực đều cạn kiệt hết rồi. Yếu đuối đến nỗi không có cách nào đứng vững được.

Thì ra gặp lại học trưởng Hạo, lại đau đớn như vậy.

Hao phí tất cả hơi sức, ra sức kèm chế nước mắt, kèm chế sự kích động muốn ôm hắn thật chặt.

Hai tay ôm gối, vui mặt thật sâu vào khuỷu tay, Mạc Tiểu Hàn khóc lặng lẽ, nhưng mà lại đau đớn như ai cào ai xé.

Điện thoại di động chợt vang lên.

Mạc Tiểu Hàn cuống quýt lau lau nước mắt, nhận điện thoại.

"Chào cô! Xin hỏi có phải là cô là Mạc Tiểu Hàn không?" Bên đầu kia điện thoại, một giọng nam dễ nghe hỏi.

"A, đúng rồi, xin hỏi anh là?"

"Cô Mạc, tôi là Bùi Tuấn, bạn của Thiên Ngao. Giờ cô có thể tới quán bar “Dạ” một chuyến được không? Thiên Ngao uống say, nếu cô không tới, quán rượu của tôi sẽ bị hấn đập nát mất."

"Cái đó, cần phải tôi tới đó sao? Tôi kêu tài xế tới đón anh ấy được không?" Tâm trạng Mạc Tiểu Hàn bây giờ rất tệ, giờ phút này, cô chỉ muốn tắm nước nóng rồi lên giường ngủ một giấc thật ngon.

"Cô không tới không được, cậu ấy một mực gọi tên cô. Tôi lục điện thoại di động của cậu ấy mới tìm được số điện thoại của cô. Cô Mạc, xin cô giúp đỡ một chút."

Bùi Tuấn ở đầu kia điện thoại tràn ngập tò mò với giọng nữ lạnh lạnh này. Rốt cuộc là cô gái như thế nào mà lại khiến Sở đại tổng giám đốc bùng binh lý lợm chạy đến quán bar của hấn mua say?

Từ lượng của Sở Thiên Ngao rất tốt, uống rượu cũng luôn luôn biết tiết chế, quen biết nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Bùi Tuấn nhìn thấy hấn uống say đến nỗi không còn biết gì như vậy. Cô gái này xem ra rất có trọng lượng trong lòng Sở Thiên Ngao.

Bùi Tuấn đối với Mạc Tiểu Hàn tràn ngập tò mò.

Mạc Tiểu Hàn rửa mặt, lấy lược chải lại đầu tóc cho gọn gàng, nhìn ánh mắt sưng đỏ của mình ở trong gương, dùng dằng không muốn ra khỏi cửa.

Bây giờ, cô thật không có tâm trạng đi dọn dẹp cục diện hỗn loạn cho Sở Thiên Ngao.

Có lẽ, đáy lòng còn có một tia chột dạ, gặp lại Thân Hạo Khiêm, giống như là đang làm chuyện có lỗi với Sở Thiên Ngao vậy.

Khi Mạc Tiểu Hàn xuất hiện trước mặt Bùi Tuấn, hấn rốt cuộc cũng biết tại sao Sở Thiên Ngao đã uống say mà vẫn còn nhớ gọi tên Mạc Tiểu Hàn rồi.

Cô gái trước mắt không được xem là mỹ nữ thượng hạng, vóc người thon nhỏ, mặc một cái áo rất rộng nên không thể nhìn thấy dáng người ra sao. Nhưng ánh mắt với hàng mi dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn và tươi tắn kia, ai đã gặp qua thì không thể nào quên được.

Đây là một đôi mắt trong veo có thể nhìn thấu vào tận trong tim. Đôi mắt này khiến cho người ta nghĩ đến chú sư tử lúc nhỏ, mặc dù ngây thơ, không biết sức mạnh của chính mình, nhưng lại có một sự bùng binh không bao giờ chịu khuất phục.

Cũng chỉ có người phụ nữ như vậy mới có thể chống lại được Sở Thiên Ngao chứ? Hóa ra cứ cho rằng Sở Thiên Ngao chỉ thích mông to ngực lớn, bây giờ ngẫm lại, khẩu vị của hấn cũng không đến nỗi thô tục như vậy. Bùi Tuấn khẽ mỉm cười, kéo cửa phòng ra cho Mạc Tiểu Hàn.

Trên chiếc ghế sofa bằng nhung rộng rãi, Sở Thiên Ngao nằm đó với cổ áo sơ mi mở rộng ra, đôi mày kiếm dày đậm nhíu lại thật chặt, cặp mắt như mở như khép, cầm trong tay một chai rượu đã uống được hơn phân nửa.

Mạc Tiểu Hàn đi tới, duỗi tay dầm dầm mặt của hấn: "Này, sâu rượu, về nhà!" Chiêu dầm vào mặt này là học của Sở Thiên Ngao, hôm nay rốt cuộc cũng có thể sử dụng rồi. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn tự nhiên dấy lên một tia sáng khoái.

Ai bảo anh thường xuyên khinh thường tôi, hôm nay tôi phải trả lại cho anh toàn bộ!

Sở Thiên Ngao nhướng đôi mắt nhuộm men say đã trở nên mông lung lên nhìn, khi nhìn thấy rõ hình ảnh người đang đứng trước mắt, tựa như có vẻ không tin, lại căng mắt ra, muốn nhìn cho rõ ràng hơn một chút.

Bùi Tuấn đi tới, nhanh nhẹn kéo Sở Thiên Ngao lên, "Này, Mạc Tiểu Hàn tới rồi. Mau trở về nhà đi thôi, đừng ở đây quấy rối tôi."

Sở Thiên Ngao rốt cuộc thấy rõ bóng dáng trước mắt, gạt tay Bùi Tuấn ra, kéo Mạc Tiểu Hàn ôm vào trong ngực

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cảm giác động lòng

"Này, làm cái gì thế..... á..., mau buông tay!" Gương mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng. Thiệt là, bên cạnh còn có người nha, sao muốn động dục liền động dục ngay được.

Sở Thiên Ngao ôm chặt eo Mạc Tiểu Hàn, vùi đầu trước ngực của cô, mơ hồ nói: "Không thả." Giống như đứa bé đang làm nũng.

Bùi Tuấn hứng thú mở to hai mắt, ha ha, thật là không nghĩ đến nha, một Sở Thiên Ngao luôn luôn sát phạt quyết đoán, lại biết làm nũng ăn vạ! Mặc dù quầy rượu đã bị Sở Thiên Ngao đập ngổn ngang, nhưng vẫn đáng giá!

Về mặt Bùi Tuấn không che giấu được sự tò mò, buồn cười, còn có mong đợi

Mạc Tiểu Hàn nhìn sang bên cạnh thấy Bùi Tuấn đang cười híp mắt xem náo nhiệt, nhỏ giọng dụ dỗ Sở Thiên Ngao như dụ dỗ một đứa bé: "Mau buông tay nha! Tôi đưa anh về nhà có được hay không?"

Sở Thiên Ngao đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Tiểu Hàn lộ ra một cười xấu xa: "Về nhà làm gì? Tạo em bé sao?" Trong ánh mắt say rượu vậy mà lại lóe ra một tia nghịch ngợm trẻ con.

Trời ạ! Nếu như trước mắt có động đất, Mạc Tiểu Hàn nhất định lập tức chui vào! Người đàn ông này, trong đầu đầy suy nghĩ sắc dục, dù là uống say, vẫn còn nhớ mãi không quên sự kiện kia!

Bùi Tuấn đứng bên cạnh thật sự nhìn không được rồi, hết sức ngăn chặn sự kích động muốn cười thật to, che tay lên miệng ho khan hai tiếng, làm bộ nghiêm chỉnh nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Cô Mạc, hai người từ từ nói chuyện. Tôi có chút việc phải đi trước nha." Nói xong, nhanh chóng xoay người rời đi.

Trong giây phút cửa phòng đóng lại kia, Mạc Tiểu Hàn nghe thấy Bùi Tuấn rút cuộc cũng phun ra tràng cười rất to.

Trong thoáng chốc, gương mặt mắc cỡ đỏ bừng, Mạc Tiểu Hàn thở hổn hển đưa tay vịn chặt lỗ tai Sở Thiên Ngao, cô cảm thấy mình giống như một bà mẹ ghê độc ác, đang ức hiếp đứa con riêng yếu ớt: "Anh không biết xấu hổ à! Da mặt lại dày như vậy!"

Nhưng Sở Thiên Ngao một chút cũng không xấu hổ, mặt dày mày dạn cầm tay Mạc Tiểu Hàn kéo vào trong ngực mình luôn. Những người say rượu thì sức lực lại vô cùng lớn, Mạc Tiểu Hàn đứng không vững, bị hán kéo vào trong ngực ôm chặt lấy.

Hơi thở nam tính xen lẫn mùi rượu, nóng hừng hực chui vào lỗ mũi của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn lại nghĩ tới mùi bạc hà dễ ngủ trên người học trưởng Hạo, nhũ nhũ mị, muốn đẩy Sở Thiên Ngao ra.

Sở Thiên Ngao lại cứ không buông tay, không chỉ ôm chặt hơn, đôi môi cũng trực tiếp tiếp cận vào môi của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn nghiêng đầu, muốn tránh nụ hôn này, nhưng cái gáy đã bị một bàn tay mạnh mẽ nâng thật chặt, một giây sau, đôi môi nóng bỏng đã hung hăng hôn lên môi cô. Đầu lưỡi linh hoạt đẩy cánh môi khép chặt của cô ra, chui vào trong miệng hấp thụ hương thơm của cô.

"Buông tôi ra. Úm ừm." Mạc Tiểu Hàn kêu to, đôi tay nhỏ bé chống đỡ lồng ngực của hắn. Nhưng là đôi môi bị chặn rất chặt chẽ, đầu lưỡi cực nóng của Sở Thiên Ngao tùy ý liếm mát, lật chuyển khuấy đảo ở trong miệng của cô, mãnh liệt liếm từng tắc từng tắc, cái loại hôn cưỡng bức này cô cảm thấy thật sự không quen thuộc.

Mạc Tiểu Hàn căn bản không có bất cứ cơ hội phản kháng nào, một chân của hắn trực tiếp chống đỡ vào giữa hai chân đang khép lại của cô, chia vào chỗ mẫn cảm nhất của cô, chầm lên lửa nóng.

Một bàn tay dò xét đi vào trong chiếc váy rộng thùng thình của cô, mạnh mẽ xoa bóp da thịt mềm mại, mang theo nhiệt tình khiến người ta run sợ, tí mĩ vuốt ve, không buông tha bất cứ chỗ nhạy cảm nào của cô.

Mạc Tiểu Hàn không nhịn được giật thót mình, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Nhận thấy cô run rẩy, Sở Thiên Ngao hài lòng cười tà một tiếng, "Bảo bối, một lát tôi sẽ làm cho em thoải mái hơn." Đôi môi lửa nóng, di động đến vành tai xinh xắn của cô, nhẹ nhàng ngậm cắn, tí mĩ liếm láp.

Sở Thiên Ngao hiểu rất rõ cơ thể Mạc Tiểu Hàn, biết nơi nào là nơi mẫn cảm của cô.

"Ách." Mạc Tiểu Hàn không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ nhỏ.

Âm thanh này dường như là sự kích lệ cực lớn, Sở Thiên Ngao càng thêm cuồng nhiệt công thành đoạt đất, bàn tay từ nơi đầy đặn trước ngực cô một đường trượt xuống, đi tới nơi sâu thẳm ngọt ngào nhất, vân vê khều nhẹ, tí mĩ vỗ về chơi đùa.

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, không để cho tiếng rên bật ra miệng, chịu đựng khổ cực như thế, trên chóp mũi cũng toát ra một tầng mồ hôi mịn.

Sở Thiên Ngao cố ý trêu chọc, đem lửa nóng cùng vật cứng rắn đang ươn thẳng của chính mình kẻ sát vào nơi sâu thẳm của cô, trần trọc chà sát. Hai tay Mạc Tiểu Hàn đang chống đỡ trước ngực hán vô lực rũ xuống, lại bị Sở Thiên Ngao kéo ôm vòng vào hông của mình.

Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người không có một chút hơi sức, chỉ có ôm Sở Thiên Ngao mới có thể chống đỡ được thân thể của mình. Trên mặt đỏ ửng càng ngày càng đậm hơn, giống như một đóa hoa kiều diễm nở rộ..

Sở Thiên Ngao không thể kiềm chế được nữa, vật cứng rắn đầm mạnh, vùi mình thật sâu vào cơ thể Mạc Tiểu Hàn, một cổ sáng khoáy mãnh liệt từ từ chi dâng lên tới đầu, động tác càng lúc càng sâu, càng ngày càng kịch liệt, sáng khoáy đang không ngừng tích lũy, cuối cùng bộc phát ra như thủy triều sáng lạn, giống như pháo hoa phát nổ vang dội trên bầu trời, lộng lẫy và tươi sáng.

Mưa tạnh mây tan, Sở Thiên Ngao lật người, kéo Mạc Tiểu Hàn đang bủn rủn vào ngực mình, nhắm mắt lại, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Mặc dù rất mệt mỏi, nhưng Mạc Tiểu Hàn một chút buồn ngủ cũng không có. Mở to đôi mắt mênh mông sương mù, ngơ ngác nhìn chăm chăm những hoa văn trên ghế sofa. Như thế này tính là gì? Cô không yêu Sở Thiên Ngao, nhưng lại cùng hắn làm chuyện mà giữa những người yêu nhau mới có thể làm.

Sở Thiên Ngao yêu cô sao? Khi câu hỏi này hiện lên trong đầu, Mạc Tiểu Hàn cười không ra tiếng. Cười mình thật sự quá ngây thơ rồi, làm sao lại có suy nghĩ này.

Sở Thiên Ngao dĩ nhiên không yêu cô, hắn không yêu bất kỳ người phụ nữ nào. Cái hắn yêu, chỉ là dục vọng buông thả và cảm giác sau khi phát tiết. Người như hắn, làm sao hiểu được tình yêu là gì?

"Đang suy nghĩ gì?" Người đàn ông bên cạnh đột nhiên lên tiếng, bàn tay mang theo nhiệt độ, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên vùng lưng mềm mại trong bóng của cô.

"Ách. . . ." Mạc Tiểu Hàn vốn tưởng rằng Sở Thiên Ngao đã ngủ rồi. Quay đầu nhìn thấy con người u ám của hắn, ở dưới ánh đèn lóe lên tia sáng khác thường. Nếu như Mạc Tiểu Hàn không tự biết mình, còn có thể cho là ánh sáng trong mắt kia, truyền thuyết gọi tên là tình yêu gì đó.

Nhẹ nhàng lật người, tránh bàn tay vỗ về chơi đùa của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói: "Đang suy nghĩ đến ba tôi. . . ." Mạc Tiểu Hàn không hoàn toàn là nói dối. Cô đang suy nghĩ, lúc nào thì ba mới có thể làm phẫu thuật, lúc nào thì cô mới có thể rời Sở Thiên Ngao đi.

Sở Thiên Ngao ôm Mạc Tiểu Hàn càng chặt hơn, cảm nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu cô, vuốt ve mái tóc dài của cô: "Cuối tuần đi, cuối tuần tôi sẽ tìm bác sĩ sắp xếp phẫu thuật cho ba em."

Mạc Tiểu Hàn mừng rỡ: "Có thật không? Cảm ơn anh!"

Sở Thiên Ngao cười tà một tiếng: "Em chuẩn bị cảm tạ tôi như thế nào?" Ánh mắt lại xấu xa di chuyển trên người cô.

Mạc Tiểu Hàn kéo quần áo kéo chặt hơn, cảnh giác nhìn Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao bị động tác giống như con nhím xù lông của cô chọc cười, đưa tay vỗ vỗ gương mặt của cô: "Tiểu yêu tinh, em thật rất biết tưởng tượng! Mới vừa rồi tôi bị em hút đến khô luôn, hiện tại cũng không còn hơi sức nữa đâu! Ngày mai đi, ngày mai lại cho em ăn no!"

Mạc Tiểu Hàn bị lời nói trắng trợn của hắn khiến cô đỏ bừng cả khuôn mặt. Oán hận xoay người sang chỗ khác, không thèm để ý đến hắn nữa.

Sở Thiên Ngao xoay mặt Mạc Tiểu Hàn qua, thổi hơi ở bên tai cô, giọng nói dịu dàng vô cùng: "Làm sao rồi, cô nhím nhỏ xấu hổ à nha? Được rồi, không đùa em nữa. Nói chuyện đứng đắn với em. Ngày mai ăn mặc trang điểm xinh đẹp, theo tôi tham gia dạ tiệc."

Mạc Tiểu Hàn tức giận trừng mắt nhìn hắn: "Tôi là một phụ nữ có thai, cái gì mà tham gia dạ tiệc a! Bây giờ bụng có vẻ lộ ra rồi, mặc cái gì cũng rất khó coi!"

Sở Thiên Ngao đưa tay vuốt ve vùng bụng hơi nhô lên của cô, giọng nói tràn đầy sự phách lối cùng bá đạo không ai bì nổi: "Nhìn em không khó coi, tôi đã quyết định! Em phải ngoan ngoãn nghe lời, sáng mai tôi sẽ dẫn em đi mua lễ phục!"

Sáng hôm sau, khi Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao nhét vào trong xe thì vẫn còn bất đắc dĩ lầm bầm: "Tôi thật sự là không muốn tham gia cái dạ tiệc gì đó, có thể không đi hay không?"

Sở Thiên Ngao cười như không cười nhìn cô: "Mạc Tiểu Hàn, em tự ti sao? Cảm thấy mình không có giá trị, nên không muốn ra ngoài? Em cũng nhát gan quá nhỉ?" Hắn biết phương pháp gì có thể kích thích đến Mạc Tiểu Hàn nhất.

Quả nhiên, Mạc Tiểu Hàn bủn rủn: "Thôi đi, không phải chỉ là một bữa tiệc thôi sao, đi thì đi!"

Nụ cười ở khóe môi Sở Thiên Ngao càng sâu hơn. Mạc Tiểu Hàn cảnh giác nhìn hắn: "Anh cười cái gì?"

Sở Thiên Ngao cau cau mày, không nói gì, tiêu sái đánh tay lái, xe chuyển qua góc đường vắng vẻ thì dừng lại. "Này, rốt cuộc anh muốn làm gì á!" Mạc Tiểu Hàn trong lòng không khỏi lo lắng.

Sở Thiên Ngao đem ngón trỏ để trên Mạc Tiểu Hàn: "Xuyt!"

Sau đó cúi người, hôn chính xác lên môi Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn vẫn còn kinh ngạc trừng lớn. Ở khoảng cách quá gần, cô nhìn thấy ánh mắt trời buổi sáng vàng óng ánh ánh chiếu nghiêng vào mặt Sở Thiên Ngao, khuôn mặt góc cạnh, dưới ánh sáng vô cùng anh tuấn, đẹp giống bức tượng hoàng tử trong cổ tích.

"Chuyên tâm một chút!" Bàn tay vững vàng nâng gáy Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao hôn càng sâu hơn, mạnh mẽ hơn, đầu lưỡi linh hoạt mang theo sự mê hoặc không thể tưởng tượng nổi, khiến Mạc Tiểu Hàn bị đầu độc, dưới ánh sáng vàng óng ánh, cảm thấy choáng váng.

Sở Thiên Ngao trần trọc hôn, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích trên chốc cùng dây dưa, không buông tha chỗ nào trong khoang miệng cô, dục vọng càng lúc càng sâu đậm, bàn tay lại bắt đầu xoa nắn lên nơi đầy đặn của cô, mò mẫm cởi bỏ nút áo của cô. Hơi lạnh của không khí khiến Mạc Tiểu Hàn giật mình.

"Đừng! Anh muốn làm gì?" Bị hôn đến thất điên bát đảo, Mạc Tiểu Hàn chợt tỉnh táo lại. Đây bàn tay của Sở Thiên Ngao ra, che lại cảnh xuân trước ngực đang lộ ra ngoài.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao vẫn vương lại dục vọng mãnh liệt, kéo Mạc Tiểu Hàn sát vào cơ thể của mình, hần mập mờ nói nhỏ bên tai cô: "Ngoan, nơi này rất vắng vẻ, sẽ không có ai tới."

"Anh! Anh điên rồi!" Mạc Tiểu Hàn khiếp sợ nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao! Cái tên lợn giống này, đúng là hần mở miệng mà không biết xấu hổ! Bây giờ là ban ngày, hơn nữa còn là ở trong ô tô!

Sở Thiên Ngao đã vận sức chờ phát động rồi, làm sao chịu buông tha thức ăn ngon đưa tới tay, tiếp tục quán chặt Mạc Tiểu Hàn, giọng nói mờ ám, lại từ tính rất quyến rũ: "Anh chỉ đi vào một lát. Rất nhanh. Tiểu Hàn."

Dúi đầu vào cổ Mạc Tiểu Hàn giống như ăn vạ, đôi môi nóng bỏng tí mĩ găm cắn trên cổ trắng nõn của cô, kích thích từng chuỗi dòng điện thật nhỏ.

"Tiểu Hàn, cho anh, cho anh có được hay không?" Sở Thiên Ngao nhỏ giọng dụ hoặc cô. Bàn tay lửa nóng đã dò xét vào áo lót của cô, mang theo kỹ xảo xoa nắn, nhiệt độ bên trong xe nhất thời tăng cao, Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy cả người nóng lên.

"Không được! Tôi hôm qua mới vừa." Mạc Tiểu Hàn nói không được nữa, trên mặt bay lên một đóa đỏ ửng.

Sự bá đạo của Sở Thiên Ngao không biết bay đi đâu, giờ phút này giống như đứa bé muốn được ăn kẹo: "Anh lại muốn rồi." Ánh mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn, nóng rực đến kinh người, Mạc Tiểu Hàn thật sự không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Không thể làm gì khác hơn là nhìn ra ngoài xe.

"Anh xem! Đối diện có xe đi tới!" Mạc Tiểu Hàn giống như nhìn thấy cứu tinh, chỉ chỉ con đường đối diện.

Sở Thiên Ngao ngẩng đầu nhìn ra ngoài, trước mặt trống rỗng, ngay cả bóng ma cũng không có, quay đầu lại đã phát hiện Mạc Tiểu Hàn thừa dịp hần phân tâm mở cửa xe nhảy ra ngoài rồi!

Trông mắt u tối nguy hiểm của Sở Thiên Ngao nheo lại: "Mạc Tiểu Hàn, lên xe!"

Mạc Tiểu Hàn không chịu phục tùng, đứng ở dưới ánh mặt trời, đôi tay chống nạnh, giọng nói rất là khinh thường: "Sở Thiên Ngao, anh cho rằng tôi ngốc như vậy sao, còn có thể ngoan ngoãn leo lên xe để cho anh giờ trò lưu manh?"

Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây chiếu vào người cô, mái tóc dài đen bóng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn quật cường xen lẫn vẻ trẻ con, đôi mắt sáng trong suốt như thủy tinh, dưới trời xanh mây trắng, giống như một bức tranh thật đẹp.

Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy tim đập lỡ một nhịp, có chút cảm giác thiếu không khí.

Nhìn chằm chằm Mạc Tiểu hàn đứng ngoài xe, ý niệm xấu trong đầu đột nhiên đều biến mất, giờ phút này, chỉ muốn thương yêu người phụ nữ trước mắt thật nhiều. Cung chiều cô, dù cô có muốn sao trên trời, cũng chấp nhận hái xuống cho cô.

Nhiều năm sau, khi Sở Thiên Ngao nhớ lại tình cảnh này thì mới biết, đây chính là cảm giác động lòng.

"Lên xe đi, anh bảo đảm không ức hiếp em nữa." Sở Thiên Ngao mở cửa xe, nhìn Mạc Tiểu Hàn đứng ngoài xe, trong đôi mắt tràn đầy nụ cười cùng cung chiều.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao khiến Mạc Tiểu Hàn cảm thấy kỳ lạ. Đây là ánh mắt gì? Sao cô có cảm giác Sở Thiên Ngao nhìn cô, giống như cô là một món ăn rất ngon? Lại cũng giống như cô là một con thú cưng thật đáng yêu?

Mạc Tiểu Hàn không nghĩ ra, cũng lười suy nghĩ. Đưa ngón út mảnh khảnh trắng nõn đến trước mặt Sở Thiên Ngao: "Ngéo tay!"

Sở Thiên Ngao khẽ mỉm cười, đưa ngón tay thon dài, nhẹ nhàng ngoắc vào ngón tay Mạc Tiểu Hàn: "Được, ngéo tay!"

Do Sở Thiên Ngao liên tục hứa hẹn, vì vậy Mạc Tiểu Hàn mang theo tâm trạng đề phòng quay trở lại xe.

Sở Thiên Ngao tà mị nhìn sang Mạc Tiểu Hàn, khởi động xe, lạnh lạnh nói một câu: "Có thể mang bộ móng vuốt từ ngực em lấy xuống hay không?"

Đôi tay bé nhỏ của Mạc Tiểu Hàn ôm chặt trước ngực mình.

Mạc Tiểu Hàn lờm lờm một cái: "Không phải tôi sợ người nào đó đột nhiên thú tính bộc phát sao!"

Sở Thiên Ngao cười lạnh một tiếng: "Mạc Tiểu Hàn, em nên biết rằng! Có không biết bao nhiêu người phụ nữ muốn bò lên giường của tôi đấy!"

Mạc Tiểu Hàn không chút yếu thế: "Vậy anh đi tìm những cô nàng đó đi nha! Cần tôi làm gì?"

Sở Thiên Ngao tà mị cười một tiếng: "Em là do tôi bỏ ra một số tiền khá lớn mới mua được. Không chơi chán tôi sẽ không buông tay đâu!"

Một câu trêu ghẹo vô tâm, lại khiến Mạc Tiểu Hàn rơi vào trầm mặc.

Đúng là như vậy. Cô chỉ là một nữ đầy tớ do hán bỏ tiền mua về thôi. Chờ ba làm phẫu thuật xong, thì cô có thể đi, đường ai nấy đi, cả hai không còn thiếu nợ nhau.

Rất tốt. Mạc Tiểu Hàn cô đã không thể chờ đợi muốn được hít thở không khí tự do rồi!

Cô muốn tiếp tục học hội họa, cô muốn đi khắp thế giới, một tương lai không có Sở Thiên Ngao, là một tương lai tốt đẹp nhất!

Mạc Tiểu Hàn tự động viên mình, bỏ qua sự chua xót nào đó nằm sâu trong tim. . .

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cô là ăn trộm

Xe đã đi vào còn lộ, lượng xe trên đường càng ngày càng nhiều, Sở Thiên Ngao cũng không trêu ghẹo Mạc Tiểu Hàn nữa mà tập trung lái xe.

Đột nhiên, một loạt tiếng chuông mèm mại phá vỡ không khí yên tĩnh trong xe. Điện thoại của Sở Thiên Ngao vang lên.

"Nói." Lời dạo đầu của hán mãi mãi là như vậy, đơn giản và bá đạo.

Đối phương nói gì đó mà trên mặt Sở Thiên Ngao lộ ra vẻ hài lòng: "Tốt. Các người chuẩn bị đồ vật đi. Một lát tôi tới ngay."

Cúp điện thoại, Sở Thiên Ngao dừng xe ở ven đường, mở khóa dây an toàn cho Mạc Tiểu Hàn.

"Một mình em tới cửa hàng quần áo thôi. Anh có chuyện cần xử lý một chút." Nhanh chóng dặn dò ngắn gọn, hoàn toàn không cho Mạc Tiểu Hàn bất kỳ con đường sống nào để phản đối.

Mạc Tiểu Hàn đã quen với tính cách chuyên quyền độc đoán của hán nên không mở miệng hỏi hán rốt cuộc là chuyện gì, yên lặng xuống xe. Ngẩng lên nhìn Sở Thiên Ngao: "Tới cửa hàng quần áo như thế nào?"

Ánh mắt Sở Thiên Ngao tràn đầy nụ cười, tựa như tâm trạng đặc biệt tốt, bóp nhẹ mặt của Mạc Tiểu Hàn, "Không còn xa nữa, nằm ở đầu phố phía trước. Em theo đường này, đi tới đầu đường trước mặt, quẹo bên phải là có thể thấy được. cửa hàng quần áo cao cấp cắt may theo yêu cầu, số lượng có hạn Saint Laurent. Xong việc anh sẽ tới đón em."

Nói xong, đóng cửa xe, đạp cần ga, khoa trương phóng xe lao đi như một mũi tên rời cung.

Mạc Tiểu Hàn theo chỉ dẫn của như Sở Thiên Ngao tìm được cửa hàng cao cấp kia. Mặt trước cửa hàng được trang trí với phong cách rất độc đáo, vách tường màu trắng sữa và hoa văn hình giọt nước màu vàng nhạt, cửa chính là những trụ lớn thiết kế kiểu La Mã lộng lẫy, phong cách tổng thể theo kiểu thời thượng nhưng lại lộ ra vài phần cổ điển lịch sự trang nhã nhưng sang trọng và khiêm tốn.

Đi vào trong cửa hàng, lập tức có một nhân viên phục vụ trang điểm khéo léo đi tới: "Chào đón quý khách đến cửa hàng!"

Một nhân viên khác bưng lên một ly nước chanh đưa đến trước mặt Mạc Tiểu Hàn: "Xin hỏi quý cô muốn mua quần áo may sẵn hay là xem hình mẫu cắt may bằng tay của chúng tôi?"

Mạc Tiểu Hàn nhìn nhân viên phục vụ khách sáo cười cười: "Để tôi xem trước một chút."

Mạc Tiểu Hàn mặc một bộ váy trắng rộng thùng thình, kiểu dáng đơn giản gần như tời tàn. Đây là chiếc váy cô dùng ít tiền lẻ còn sót lại mua ở chợ đêm, Sở Thiên Ngao mua cho cô đây học tủ là quần áo sang trọng đẹp đẽ, nhưng cô không động tới, cảm giác đó không phải là đồ đạc của mình.

Mái tóc không hề uốn sẩy, cứ buông thả tự nhiên như vậy, cả người nhìn qua bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Hai nhân viên phục vụ nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mạc Tiểu Hàn, rồi nhìn nhau nháy mắt, khoe miệng nhếch lên vẻ khinh miệt, nhìn người phụ nữ này, trên người mặc quần áo bán ở vỉa hè, lại còn dám can đảm bước vào cửa hàng của chúng ta!

Mạc Tiểu Hàn không chú ý tới cảm xúc của nhóm nhân viên, chỉ hứng thú ung dung đi dạo trong cửa hàng.

Thật ra thì cô thật sự không muốn mua lễ phục gì cả, cũng không muốn cùng Sở Thiên Ngao tham gia dạ tiệc gì đó. Nhưng nhiều quần áo đẹp đến như vậy, cho dù chỉ nhìn một chút, cũng là một chuyện vui vẻ.

Quan tâm làm gì, coi như giết thời gian đi.

Mạc Tiểu Hàn chỉ chỉ một bộ lễ phục màu xanh lá cây: "Làm phiền cô lấy xuống cho tôi thử một chút."

Bộ lễ phục mặc trên người người mẫu, là chiếc váy dài viền ren rất phức tạp, còi ra thật không dễ dàng.

Cô nhân viên âm thầm liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn xem thường, người phụ nữ này thật đúng là kẻ sai khiến người khác mà! Chọ cái nào không chọn, lại chọn bộ váy trên người cô người mẫu này! Thật sự là phiền toái!

Nhưng này dù sao cũng là hàng thủ công cao cấp trong cửa hàng, cửa hàng có quy định, chỉ cần khách tới cửa, nhất định là phải nhiệt tình phục vụ, cho nên bọn họ cũng không dám quá lạnh nhạt. Chỉ là cố gắng kềm chế ánh mắt khinh miệt xuống.

Nhìn Mạc Tiểu Hàn ăn mặc giản dị, cô nhân viên cũng âm thầm kinh ngạc, cô gái nghèo này ánh mắt cũng không tệ. Bộ lễ phục này là tác phẩm tâm huyết mới nhất của một nhà thiết kế nổi tiếng, trong buổi trình diễn thời trang quốc tế ở Milan vừa đoạt được giải thưởng lớn, tháng trước mới gửi về quan đường hàng không, chất liệu vải bằng sợi tổng hợp, kiểu dáng, cắt may đều là hạng nhất!

Người tới thử cũng không ít, nhưng bởi vì nó là màu xanh lá cây, không có mấy người có phong thái và làn da phù hợp để có thể làm nó nổi bật. Cho nên đến nay còn chưa bán được.

Cô nhân viên miễn cưỡng đưa bộ váy cho Mạc Tiểu Hàn, có chút không nhẫn nại chỉ chỉ phòng thử quần áo: "Kia, phòng thử quần áo ở bên trong. Cô tự đi thử đi!"

Thật ra thì theo quy định của cửa hàng, nhân viên phải giúp khách hàng thử quần áo.

Phòng thử quần áo vô cùng rộng rãi, bên trong toàn bộ trang trí bằng nhung màu tím đậm, lộ ra một bầu không khí sang trọng, mỗi phòng thử quần áo đều có ghế sa lon mềm mại và một cái gương lớn tỏa sáng lấp lánh, còn có một chiếc bàn trang điểm tinh xảo, phía trên bày đồ trang điểm nhiều loại. Chỉ có điều tất cả các cửa đều là màn che bằng nhung dày cộm nặng nề, nên không khóa lại được. nhưng một cửa hàng cao cấp như vậy, sẽ không có ai đột nhiên xông vào.

Mạc Tiểu Hàn yên tâm cởi chiếc váy rộng thùng thình của mình ra, cẩn thận từng li từng tí mặc bộ lễ phục vào, vạt áo của bộ lễ phục này có nhiều tầng bằng ren thêu tay mỏng như cánh ve, rất mỏng, mỏng giống như một tầng sương mù, nhìn qua rất dễ hỏng, Mạc Tiểu Hàn rất lo lắng sẽ làm rách nó.

Thật là lo lắng, sau khi mặc xong bộ lễ phục đứng lên, Mạc Tiểu Hàn cảm giác sau lưng trống rỗng, một mảng da thịt lớn lộ ra ngoài tiếp xúc với không khí lạnh lẽo. Có lẽ phải kéo khóa cho lớp ren ôm vào thôi. Mạc Tiểu Hàn vội vàng ngồi xuống, gọi với ra bên ngoài: "Cô nhân viên ơi? Làm ơn vào đây một chút."

Thiệt là, lễ phục gì mà thật sự phiền phức, mới mặc một lần mà khiến người ta mệt chết. Mạc Tiểu Hàn nói thầm, chờ nhân viên vào giúp một tay.

Nhưng ở bên ngoài lại không người lên tiếng. Hai nhân viên đang dùng di động của mình chơi trò chơi đang rất hứng thú, nên làm bộ như không nghe thấy lời gọi của Mạc Tiểu Hàn. Đồ nhà nghèo, ai thèm quan tâm đến cô a!

Mạc Tiểu Hàn gia tăng âm lượng, lại kêu thêm một tiếng. Bên ngoài vẫn không có động tĩnh. Bên cạnh phòng thử quần áo lại truyền đến một giọng nữ trong trẻo: "Đừng kêu nữa, để tôi giúp cô!"

Tấm rèm bằng nhung dày cộm nặng nề bị vén lên, một cô gái tuổi còn trẻ đi vào, cô ăn mặc rất mô đen, chỉ có điều trang điểm hơi đậm.

Thấy bộ lễ phục trên người Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt cô gái có một tia kinh ngạc: "Bộ lễ phục này thật đẹp! Mới vừa rồi tôi cũng muốn thử, nhưng vì nước da không đủ trắng, sợ tôn không nổi màu sắc này. Cô mặc thật là đẹp!"

Cô gái nhanh nhẩu giúp Mạc Tiểu Hàn kéo lớp ren xuống. Nhìn Mạc Tiểu Hàn khẽ mỉm cười, trong mắt lóe ra lóe ra ánh sáng khó hiểu.

Mạc Tiểu Hàn cảm giác nụ cười cùng ánh mắt kia có chút kỳ dị. Nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, "Nhất định là ảo giác, tối hôm qua không có nghĩ ngợi tốt, hôm nay mới xuất hiện ảo giác." Nghĩ đến tối hôm qua, trên mặt Mạc Tiểu Hàn lại nhuốm lên một tia đỏ ửng. Sở Thiên Ngạo đáng chết, không thèm kiêng kỵ thân phận cô là phụ nữ có thai, quần cô muốn nhiều lần. Làm hại cô hôm nay còn đau lưng.

Bên ngoài có một chiếc gương lớn gắn vào vách tường, Mạc Tiểu Hàn nâng váy, đi tới trước gương.

Ánh đèn sáng tỏ nhưng mềm dịu, cô nhìn thấy mình trong gương, bộ lễ phục khoét cổ sâu hình chữ V để lộ ra một da thịt lớn rất đẹp, màu xanh lá cây này, tôn lên làn váy hoa lệ bằng ren thêu tay phức tạp, khiến làn da trắng nõn mịn màng giống như đồ sứ tinh xảo nhất.

Vùng eo thiết kế hơi cao, khiến cho bụng cô hơi đội lên cũng hoàn toàn không nhìn ra. Mát mẻ, thanh nhã, giống như nàng công chúa cao quý nhất.

Nhân viên đứng bên cạnh nhìn ngây người. Thật không nghĩ tới, cô gái nghèo này lại làm nổi bật bộ lễ phục này, mà bộ lễ phục này quả thật cũng giống như cắt may theo yêu cầu của cô, tất cả đều hoàn mỹ cực kỳ.

Mạc Tiểu Hàn cũng ngây người nhìn mình. Kể từ trước khi công ty ba cô phá sản vào ba năm trước đây, cô cũng chưa từng mặc bộ lễ phục nào giống như thế này. Đều là quần jean áo thun đơn giản, gương mặt mộc không trang điểm, cô đã quên cảm giác mặc trang phục xinh đẹp, đứng trước gương thưởng thức chính mình rồi.

Chất liệu tơ tằm mềm mại dính vào cơ thể của cô, có chút mát mẻ, có chút trơn bóng, mịn màng, dịu dàng giống như tay mẹ vậy.

Lỗ mũi Mạc Tiểu Hàn chợt có chút ê ẩm, tâm trạng đang tốt bỗng nhiên sa sút. Khi cô còn nhỏ, mẹ thường mặc lễ phục xinh đẹp như vậy, tay trong tay dắt cô mặc bộ váy công chúa màu phấn hồng, cùng ba đi tham gia những bữa tiệc cao cấp. Một nhà ba người, ba đẹp trai phóng khoáng, mẹ xinh đẹp nhã nhặn lịch sự, đứa bé xinh đẹp đáng yêu, khiến cho người ta hâm mộ cỡ nào. Nhưng hôm nay.

Cố gắng kiềm chế cảm giác ê ẩm trong mũi, Mạc Tiểu Hàn nhìn nhân viên phục vụ cười cười và xin lỗi: "Tôi cảm thấy không thích hợp với mình. Làm phiền cô mang bộ lễ phục màu trắng đỏ cho tôi thử một chút."

Cô nhân viên xoay người cầm bộ lễ phục, trong miệng lại nói thầm: "Nhìn đẹp như vậy còn nói không thích hợp, không có tiền mua thì đừng đi vào, còn thử tới thử lui!" Mạc Tiểu Hàn nghe cũng không để ý, khinh thường và lạnh nhạt, cô đã thấy quá nhiều. Thân kinh của cô đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Đến phòng thử quần áo cởi chiếc váy dài màu xanh lá cây, Mạc Tiểu Hàn thay bằng chiếc váy màu trắng. Đi ra trước gương quan sát mình.

Đây là chiếc váy được thiết kế theo phong cách hở ngực, lộ ra vùng cổ thon dài và xương quai xanh xinh đẹp của Mạc Tiểu Hàn. Nhưng quá đáng tiếc chính là vùng eo được may vừa vặn, vùng bụng có chút lộ ra.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, quay lại phòng thử quần áo cởi chiếc váy màu trắng, thay bằng váy của mình. Cảm thấy có chút mệt mỏi, Mạc Tiểu Hàn xách túi xách chuẩn bị đi về.

Tên Sở Thiên Ngạo này, sao còn chưa qua đây đón cô! Mạc Tiểu Hàn nói thầm, quả thực là tên tiểu nhân nói không giữ lời!

Xách túi lên, đang muốn đi ra cửa tiệm.

Một giọng nói bén nhọn chợt vang lên ở phía sau: "Đứng lại! Cô này là tên trộm!"

"Hà?" Mạc Tiểu Hàn còn chưa có phản ứng, cánh tay đã bị người ta kéo thật chặt. Một cô nhân viên thờ hồn hèn đuổi theo, mắt mờ thật to, lóe ra những tia sáng dữ dội, giận dữ kêu: "Trộm quần áo rồi muốn đi? Không dễ dàng như vậy đâu!" Gương mặt trang điểm khéo léo của cô giờ phút này lại có vẻ dữ tợn như vậy, Mạc Tiểu Hàn không khỏi rung mình một cái, kết quả lại bị cô ta hiểu lầm là sợ, vì vậy trong mắt mang theo vẻ đắc ý.

"Cô! Mở túi ra ra để tôi kiểm tra!" Cô ta hung tợn nói, "Nhìn bộ dạng cô nghèo kiết xác, cũng biết cô mua không nổi! Mua không nổi thì cũng không nên ăn trộm a! Thật không biết xấu hổ!"

Mạc Tiểu Hàn thật có chút mê muội, quả thực không giải thích được!

Cô nhân viên hung bạo nắm chặt cánh tay của cô, khiến cô đau muốn chết. Giọng nói Mạc Tiểu Hàn cũng không có khách khí: "Các cô làm gì vậy! Mau buông tôi ra!"

Thấy bên này động tĩnh quá lớn, một nhân viên khác nhìn có vẻ điềm đạm chạy nhanh tới giải thích: "Thưa cô, bộ lễ phục màu xanh lá cây cô vừa mới thử không thấy nữa. Người thử qua bộ lễ phục này này giờ cũng chỉ có một mình cô, làm phiền cô mở túi xách ra để cho chúng tôi kiểm tra?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nơi này thật ồn ào

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy đây là chuyện buồn cười nhất mà mình nghe được: "Tôi thử qua bộ lễ phục kia, sau đó không thấy nữa, vậy nên bộ lễ phục này chính là tôi ăn trộm?"

Cô nhân viên đang nắm cánh tay Mạc Tiểu Hàn hung hăng đẩy Mạc Tiểu Hàn ra ngoài: "Trong lòng cô có suy nghĩ đen tối! Nếu không tại sao không chịu mở túi ra để cho chúng ta kiểm tra?"

Sàn nhà vô cùng trơn trượt, Mạc Tiểu Hàn nhất thời không có phòng bị lập tức bị đẩy ngã, xương hông nặng nề đụng vào nền nhà đau đớn như kim châm.

Mạc Tiểu Hàn bị dọa sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, bé con, bé con trong bụng của cô! Bé con không thể có chuyện!

Đôi tay nhanh chóng sờ sờ bụng của mình, Mạc Tiểu Hàn lo lắng đến độ nước mắt lập tức chảy ra, "Bảo bối, con có khỏe không? Con có sao hay không? Đều là mẹ không cẩn thận! Bảo bối, con không thể có chuyện a!"

Mạc Tiểu Hàn kêu gào với đứa con trong bụng, cô nhân viên điềm đạm bên cạnh cũng sợ ngây người! Má ơi! Làm bậy nha! Người phụ nữ này đang có thai nha!

Nhưng nhân viên đẩy ngã Mạc Tiểu Hàn lại còn đang không ngừng chửi mắng: "Cô đừng giả bộ là phụ nữ có thai ! Mau đưa bộ lễ phục giao ra đây, nếu không hôm nay cô đừng mơ tưởng bước ra khỏi cửa!"

Mạc Tiểu Hàn cắn bản không để ý tới cô ta, chỉ lo lấy tay vuốt ve bụng của mình, cúi đầu nhìn vùng bụng khê đội lên, vừa tự trách vừa sợ, nước mắt chảy đầy mặt.

"Nơi này thật ồn ào a! Hạo Khiêm, chúng ta đổi cửa tiệm khác đi!" Một giọng nữ dịu dàng đột nhiên vang lên.

"Hạo Khiêm" cái tên này giống như một câu thần chú, Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau, cũng kinh ngạc trừng lớn mắt.

Thân Hạo Khiêm đang đứng ở cửa! Tay Lương Noãn Noãn vẫn còn ở trong tay hắn.

Đừng! Cô không muốn học trường Hạo thấy bộ dạng cô chật vật như vậy! Không muốn để học trường Hạo biết cô mang thai!

Mạc Tiểu Hàn mau chóng quay đầu sang chỗ khác, không muốn Thân Hạo Khiêm thấy mình.

Nhưng không còn kịp nữa rồi.

Thân Hạo Khiêm thả tay Lương Noãn Noãn ra, bước nhanh tới, cánh tay dùng lực nhẹ nhàng đỡ Mạc Tiểu Hàn dậy, giọng nói tràn đầy từ tính, quan tâm và đau lòng: "Tiểu Hàn, em làm sao vậy? Ai ức hiếp em?"

Mạc Tiểu Hàn cuống quýt lau nước mắt trên mặt, lắc đầu lia lịa: "Không có việc gì, em rất khỏe."

Tiếng chuông báo động trong lòng Lương Noãn Noãn mãnh liệt nổi dậy, người phụ nữ này là ai, sao bộ dạng Hạo Khiêm lại khẩn trương như vậy?

Đến gần quan sát, dường như có điểm quen mắt, nhưng lại nhớ không nổi đã gặp qua ở đâu.

Kéo tay áo Thân Hạo Khiêm, mặt không biến sắc tách Thân Hạo Khiêm và Mạc Tiểu Hàn ra, "Hạo Khiêm, cô này là?" Giọng nói Lương Noãn Noãn vẫn dịu dàng như cũ, dù sao cũng là người được nuôi dạy tốt, dù có tức giận cũng phải duy trì thể diện của một tiểu thư con nhà giàu có.

"Noãn Noãn, đây là Mạc Tiểu Hàn. Tiểu Hàn, đây là vợ sắp cưới của anh, Lương Noãn Noãn." Thân Hạo Khiêm giới thiệu hai người. Ba chữ vợ sắp cưới này, Thân Hạo Khiêm nói có chút khó khăn.

Mạc Tiểu Hàn? Lương Noãn Noãn lập tức nhớ ra! Ngày đó ở bệnh viện, Thân Hạo Khiêm chạy tựa như điên đi tìm bạn cũ, chính là người có tên này!

Sau đó cô nghe điều dưỡng nói, Hạo Khiêm ở trong phòng người phụ nữ này hơn một tiếng đồng hồ.

Một nam một nữ đơn độc ở chung một chỗ hơn một tiếng đồng hồ, nói là đồng hương đơn thuần ôn chuyện cũ, cô thật sự không tin!

Nhìn ánh mắt Thân Hạo Khiêm nhìn Mạc Tiểu Hàn, Lương Noãn Noãn biết, phiền toái của cô đến rồi! Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, quan hệ giữa Thân Hạo Khiêm và Mạc Tiểu Hàn, tuyệt đối không đơn giản!

Khẽ ním cười, Lương Noãn Noãn nhìn Mạc Tiểu Hàn vươn tay: "Cô Mạc, rất vui được gặp cô!" Ánh mắt mang theo sự ghen ghét không dễ phát hiện, chăm chú quan sát Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn gượng gạo nhìn Lương Noãn Noãn cười cười. Cô đang lo lắng cho bé con trong bụng, vì vậy không có tâm trạng đi xã giao.

"Học trường Hạo, cô Lương, tôi đi trước. Hai người từ từ đi dạo a!" Mạc Tiểu Hàn nhè nhẹ vỗ về bụng, chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

"Không cho đi! Không bồi thường bộ lễ phục cô không được đi!" cô nhân viên hung dữ ngăn đường đi của Mạc Tiểu Hàn.

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng nói Thân Hạo Khiêm đang điềm đạm trở nên cứng rắn, đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, che chở cô ở phía sau mình.

"Cô ta ăn trộm quần áo trong cửa hàng của chúng tôi!" Cô nhân viên hung dữ chỉ vào mặt Mạc Tiểu Hàn.

Lương Noãn Noãn đi tới giật nhẹ tay áo Thân Hạo Khiêm: "Hạo Khiêm, đây là chuyện riêng của người ta, chúng ta không tiện quan tâm chứ?"

Cô thật sự không muốn giúp Mạc Tiểu Hàn giải vây! Trong lòng ước gì được xem trò cười! Nhưng ngoài mặt, lại muốn giả bộ không muốn xen vào chuyện riêng của người khác.

Nhưng Thân Hạo Khiêm cắn bản không để ý đến sự ngăn trở của Lương Noãn Noãn, giọng nói nghiêm nghị vô cùng, "Cô gái này không thể nào trộm quần áo của các cô, nếu như các cô còn dây dưa nữa, vậy thì chỉ có thể báo cảnh sát!"

Khí thế của Thân Hạo Khiêm khiến cô nhân viên kinh hãi. Người đàn ông điềm đạm này, một khi nổi giận cũng thật đáng sợ.

Nhưng cô không muốn cứ để Mạc Tiểu Hàn đi như vậy: "Sự thật rõ ràng như vậy, còn muốn báo cảnh sát sao? Kêu cô ta mở túi xách ra! Bộ lễ phục khẳng định ở trong túi!"

Thân Hạo Khiêm còn muốn nói nữa, Mạc Tiểu Hàn giơ tay lên, ngăn hấn lại.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi, thân thể mệt mỏi, tâm hồn cũng mệt mỏi, chỉ muốn kết thúc vở kịch náo loạn này nhanh một chút.

Giơ tay mở túi ra, Mạc Tiểu Hàn đưa tới trước mặt cô nhân viên: "Kiểm tra đi!"

Cô nhân viên cõi lòng đầy mong đợi nhìn vào trong túi xách, kính ngạc trừng lớn mắt! Trong túi xách trừ điện thoại di động, chìa khóa, ví tiền và đồ vật lặt vặt khác, căn bản không còn gì cả!

Thân Hạo Khiêm đau lòng nhìn về mặt mệt mỏi của Mạc Tiểu Hàn, lạnh lùng nhìn cô nhân viên nói, "Bây giờ có thể để cô gái này đi được chưa?"

Con người của cô nhân viên chuyển động thật nhanh, bộ lễ phục này có giá đến mấy vạn, cứ để cô đi như vậy thì tổn thất này mình phải gánh chịu. Không được, cho dù bộ lễ phục không phải cô ta trộm, cũng phải đổ tội cho cô ta!

Cô nhân viên vượt lên trước một bước, mạnh mẽ kéo tay Mạc Tiểu Hàn: "Dù sao cũng là sau khi cô thử xong, bộ lễ phục liền bị mất, tôi xác định là cô!"

Mạc Tiểu Hàn tức giận tròn mắt há mồm, trên thế giới thế sao lại có người vô sỉ như vậy? Thật là mở rộng tầm mắt rồi!

Thân Hạo Khiêm chặn cô nhân viên bên cạnh Mạc Tiểu Hàn lại. Trong mắt lóe ra một tia chán ghét, đối với loại này phụ nữ đã man không hiểu chuyện, hấn căn bản lười nói nhiều lời!

Móc bóp ra, soàn soạt soàn soạt điền vào chi phiếu mấy con số, lạnh lùng ném cho cô nhân viên: "Cầm đi! Số tiền này đủ cho cô mua đền hai bộ lễ phục khác!"

“Àm!” Một tiếng vang thật lớn, khiến những người có mặt ở chỗ này giật nảy mình.

Quay đầu nhìn lại, một người người đàn ông cao lớn anh tuấn không biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng bọn họ. Giống như không có chuyện gì xảy ra đem bình hoa trang trí trong cửa hàng hung hăng đập xuống đất.

Là Sở Thiên Ngao! Hấn đã tới rồi sao, còn sợ ở đây chưa đủ loạn sao?

Mạc Tiểu Hàn nhìn Thân Hạo Khiêm, rồi lại nhìn Sở Thiên Ngao, dự cảm một con bão lớn lại sắp tới!

Đá văng những mảnh vụn thủy tinh ở mũi chân, Sở Thiên Ngao đi tới bên cạnh cô nhân viên, chậm rãi cầm chi phiếu trong tay cô, xé tan thành từng mảnh!

Cô nhân viên bị khí thế hung ác khát máu trên người hấn hù dọa mà quên cả phản kích.

Giống như tuyên bố chủ quyền công khai, Sở Thiên Ngao kéo Mạc Tiểu Hàn vào ngực mình, nhàn nhạt nói, "Người phụ nữ của tôi, còn chưa tới phiên người khác phát chi phiếu!"

Con người tối đen nhìn Thân Hạo Khiêm, tràn đầy thù địch.

Thân Hạo Khiêm nhìn Sở Thiên Ngao lễ phép cười cười, giọng nói ôn hòa: "Xin hỏi anh là?"

Sở Thiên Ngao hoàn toàn không quan tâm tới Thân Hạo Khiêm. Ánh mắt như chim ưng sắc bén và kiêu căng quét qua những người ở đây. Hai nhân viên phục vụ trong phút chốc sợ tới mức sợ hết hồn hết vía.

Vốn cho là người đàn ông kia đã rất đáng sợ, nhưng người đàn ông này còn đáng sợ hơn, giống như ma quỷ nhập vào thân!

Sở Thiên Ngao buông Mạc Tiểu Hàn ra, đi tới cô nhân viên hung dữ đứng trước mặt, nhìn chằm chằm cô ta. Trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ có điều màu đỏ như máu trong ánh mắt càng ngày càng đậm.

Điểm viên bị hấn nhìn trở nên sợ hãi, thụt lùi ra sau, run rẩy nhìn Sở Thiên Ngao: "Tôi. Tôi. Tôi cũng không còn cách nào. Cô ta, cô ta ăn trộm."

Câu nói "Trộm" vừa dứt, một cú đấm rất mạnh, mang theo khí thế như sấm sét đã hung hăng đập vào mặt của cô ta, cô nhân viên lập tức ngã xuống đất.

Có thứ gì đó từ trong miệng cô ta phun ra ngoài, cô ta sờ sờ miệng của mình, bắt đầu lớn tiếng kêu rên: "Cứu mạng nha! Đánh chết người á! Hàm răng của tôi, hàm răng của tôi nha."

Sở Thiên Ngao vô cùng điên cuồng, đứng ở bên cạnh cô ta, tay nhẹ nhàng nâng lên, “Àm!”. Tiếng nổ vang lên như tiếng sấm, vách ngăn quần áo bằng thủy tinh bị hấn đập xuống sàn nhà nát bươm.

Cứ mỗi khi cô nhân viên gào lên một tiếng, Sở Thiên Ngao liền đập một vật.

Cả một cửa hàng trắng lè, đã bị đập đến hỗn độn.

Lương Noãn Noãn nhìn Sở Thiên Ngao tùy tiện đập đồ trong tiệm, hà giận thay cho Mạc Tiểu Hàn, trong lòng thậm chí có chút hâm mộ. Người đàn ông này mặc dù lãnh khốc tà ác, nhưng thật rất biết che chở cho người phụ nữ của mình!

Chỉ có điều, phụ nữ này, là Mạc Tiểu Hàn. Một người phụ nữ mà cô càng ngày càng chán ghét.

Sở Thiên Ngao, Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, đẹp trai nhất thành phố C, người đàn ông có quyền thế nhất, không ngờ đến lại là bạn trai Mạc Tiểu Hàn.

Có lẽ, cô nên thử cùng hắn kết giao, dù sao Sở thị cũng là gia tộc có quyền có thế, nếu như có Sở thị làm chỗ dựa, thì con đường quan lộ của ba cô sẽ thuận lợi hơn.

Lương Noãn Noãn đi tới cạnh Sở Thiên Ngao, dịu dàng nói: "Tổng giám đốc Sở, cô nhân viên này cũng ăn đủ đau khổ rồi, hôm nay tạm tha cho cô ta thôi. Tôi mời anh và cô Mạc ăn cơm, coi như an ủi cô Mạc."

Sở Thiên Ngao quay đầu lại, đôi mắt chìm ưng sắc bén khiến Lương Noãn Noãn rùng mình một cái.

"Tôi dạy dỗ nhân viên phục vụ, không tới phiên cô chen miệng vào!" Giọng nói của Sở Thiên Ngao trước sau vẫn lãnh khốc bá đạo như vậy.

Lương Noãn Noãn nhất thời lúng túng đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn càng thêm sắc bén và lạnh như băng. Chỉ vì con bé nghèo kiết xác này mà Sở Thiên Ngao lại bêu xấu cô ngay trước mắt Thân Hạo Khiêm!

"Ngài Sở, nói chuyện xin lịch sự một chút." Giọng nói Thân Hạo Khiêm lạnh lùng, gương mặt anh tuấn khẽ trắng bệch.

Tiếng tâm của Sở Thiên Ngao hẳn đã sớm nghe qua, ở trong thương giới rất có đầu óc và mãnh khoẻ, xử sự rất kiên quyết, kiên quyết gần như là tàn nhẫn.

Nghe nói hắn thay phụ nữ như thay quần áo, người đàn bà nào cũng đều không vượt qua bảy ngày, tại sao tiểu Hàn lại ở cùng người đàn ông hoa tâm này?

Mạc Tiểu Hàn kéo kéo tay áo Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao. . . ." Mạc Tiểu Hàn chỉ muốn rời chỗ này cho nhanh, bốn người đối diện nhau lúng túng, khiến cô cảm thấy rất ngượng ngùng.

Ngược mắt nhìn Thân Hạo Khiêm một chút, cô thấy hắn đang khẽ ôm Lương Noãn Noãn, vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi.

Trong lòng xẹt qua một tia đau đớn, Mạc Tiểu Hàn khép hàng mi thật dài lại. Giờ khắc này, cô vô cùng tỉnh táo hiểu rằng, Thân Hạo Khiêm là chồng sắp cưới của Lương Noãn Noãn. Cùng Mạc Tiểu Hàn cô không có bất cứ quan hệ gì.

Học trưởng Hạo cũng chỉ là một ký ức, một ký ức không thể quay về được nữa.

Sở Thiên Ngao ném một bình hoa ra xa, cuối cùng đập trúng một chiếc gương. Những mảnh thủy tinh văng ra tung tóe, Sở Thiên Ngao ôm eo Mạc Tiểu Hàn, nghênh ngang rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tiệc tối long trọng

"Tiểu Hàn, lên xe." Sở Thiên Ngao mở cửa xe cho Mạc Tiểu Hàn, khó có khi hắn dịu dàng như thế này. Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái. Người đàn ông này hôm nay trúng gió gì sao?

Bước vào xe ngồi xuống, trong nháy mắt, vùng xương hông bị té đau nhói khiến Mạc Tiểu Hàn phát ra một tiếng rên nhỏ.

"Sao thế?" Sở Thiên Ngao quay đầu nhìn cô, giọng nói có chút khản trương.

"Không có gì, cô nhân viên đó vừa rồi đẩy tôi một cái." Mạc Tiểu Hàn nói qua loa. Mặc dù ngã xuống, nhưng ngoại trừ xương hông có chút đau, bụng cũng không sao, bé con sẽ không có chuyện, vì vậy cô không muốn làm lớn chuyện.

Sở Thiên Ngao dừng một chút, liếc mắt nhìn bụng Mạc Tiểu Hàn: "Nó có khỏe không?"

Mạc Tiểu Hàn vuốt vuốt bụng: "Tốt." Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất kỳ lạ, Sở Thiên Ngao hôm nay sao quá khác thường, lại quan tâm tới bé con.

Trước kia hắn đã từng nói, đĩa nhỏ này giống như chiếc nón xanh lóe sáng trên đầu của hắn. Nhìn thấy bụng cô, hắn lại cảm giác màu sắc chiếc nón xanh lại đậm thêm mấy phần.

Lắc đầu một cái, không thèm nghĩ nhiều như vậy nữa, cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe chạy băng băng trên con đường rộng rãi, hai người đều im lặng không nói thêm gì nữa.

Đèn đỏ sáng lên. Con đường băng ngang này lượng xe chạy rất đông, thời gian đèn đỏ hơi bị dài. Mạc Tiểu Hàn vươn tay, muốn mở nhạc trên xe nghe.

Bàn tay nửa chừng bị Sở Thiên Ngao nắm lại. Một cái hộp nhỏ bằng nhung đưa tới trước mắt cô.

"Cái gì thế?" Xem bộ dáng là một hộp trang sức. Sở Thiên Ngao muốn đưa cô đồ trang sức? Mạc Tiểu Hàn mở to mắt nhìn Sở Thiên Ngao.

"Mở ra xem một chút có thích hay không." Giọng nói Sở Thiên Ngao nhàn nhạt.

Đây là hộp trang sức hắn mua được trong cuộc đấu giá ở Giang Tô. Sáng hôm nay vừa gửi tới. Vừa rồi vì đi lấy nó, mới không thể cùng cô tới cửa hàng quần áo, không ngờ lại có chuyện xảy ra.

Mạc Tiểu Hàn mở hộp trang sức ra. Một chiếc nhẫn đính đá quý hình thoi màu xanh dương đậm, mặc dù không có ánh đèn chiếu rọi, cũng tán mát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Ở chính giữa viên đá quý, hình ảnh trái tim ẩn hiện như sóng gợn.

Vây quanh là kim loại tinh xảo và hoàn mỹ, khiến khối đá quý này có giá trị liên thành.

"A! Đây không phải là viên ‘Hải Dương Chi Tâm’ sao?" Mạc Tiểu Hàn phát ra một tiếng kêu thật nhỏ.

Hải Dương Chi Tâm, theo truyền thuyết là vào đầu thế kỷ 13, Quốc vương Louie 16 của Pháp tặng cho tình nhân bí mật của ông ấy là Khai Sát Lâm làm vật đính ước. Đá quý màu xanh dương cũng không phải là hiếm thấy, hiếm thấy chính là ở giữa viên đá quý, có một trái tim hiện lên tự nhiên như sóng gợn. Đây là do khoáng thạch vô cùng quý hiếm kết tinh thành. Trên thế giới chỉ có duy nhất một viên này.

Louie 16 cả đời cung chiều người tình nhân dung mạo cũng không có gì xuất chúng này, cũng khiến cho chiếc nhẫn này trở thành vật tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng.

Mà viên đá quý này đã biến mất hơn 100 năm nay, mấy ngày trước lại xuất hiện trong cuộc đấu giá ở Giang Tô với giá tám mươi triệu, nhưng lại được một vị khách thần bí mua mất.

Mạc Tiểu Hàn nhớ tới hôm trước có xem tin tức trong ti vi.

Trên TV, có tà hình dáng Hải Dương Chi Tâm. Rất đẹp mắt.

Sở Thiên Ngao lấy chiếc nhẫn trong hộp ra, đem chiếc nhẫn lóe ra tia sáng chói mắt đeo vào ngón tay vô danh của Mạc Tiểu Hàn.

Tia chớp lóe lên trong phút chốc.

Mạc Tiểu Hàn không hề nghĩ ngợi, nắm tay lại thành nắm đấm, tránh đi. Tay Sở Thiên Ngao cầm chiếc nhẫn dừng tại giữa không trung.

"Hả? Không thích?" Sở Thiên Ngao không vui giương mắt nhìn, con ngươi u ám xẹt qua một tia nguy hiểm.

"Tôi. . . ." Mạc Tiểu Hàn nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kia, nhất thời cứng họng. Cô cũng không muốn chọc giận Sở Thiên Ngao. Nhưng, cô thật không cách nào tiếp nhận chiếc nhẫn của hắn.

Ngước mắt nhìn Sở Thiên Ngao, giọng nói của Mạc Tiểu Hàn vô cùng thành khẩn.

"Sở Thiên Ngao, anh có biết chiếc nhẫn có ý nghĩa như thế nào sao?"

Người phụ nữ có bộ mặt phớt tình cùng hắn nói ý nghĩa chiếc nhẫn?

Tia sáng nguy hiểm trong mắt Sở Thiên Ngao từ từ biến mất, chau mày: "Nói tiếp."

Đề tài này, không biết tại sao, hắn rất cảm thấy hứng thú.

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn ngón áp út trụi lủi của mình, nghiêm túc nói: "Nếu như anh không muốn kết hôn với phụ nữ, thì không cần đưa cô ta chiếc nhẫn, bởi vì, chiếc nhẫn đại biểu cho tình yêu cùng sự chung thủy."

Sở Thiên Ngao nhìn đôi mắt Mạc Tiểu Hàn rũ xuống, hàng lông mi thật dài tạo thành đường cong đẹp đẽ trên mặt. Giận quá hóa cười, khóe môi nâng lên đường cong tà ác, tâm trạng có vẻ rất tốt: "Mạc Tiểu Hàn, em hy vọng tôi cầu hôn em?"

"Hả?" Mạc Tiểu Hàn ngạc nhiên.

Là phương thức biểu đạt của cô có vấn đề, hay là năng lực lý giải của hần có vấn đề?

Tại sao mỗi lần lời nói của cô đều bị hần hiểu sai thành ý tứ khác?

"Làm con dâu nhà họ Sở không dễ dàng như vậy đâu." Sở Thiên Ngao bá đạo kéo tay Mạc Tiểu Hàn qua, ngang ngạnh cầm ngón tay đeo nhẫn của cô, đặt vào lòng bàn tay mình thưởng thức, "Nhưng chỉ cần em ngoan một chút, tôi cũng không chán em nhanh như vậy đâu."

Mạc Tiểu Hàn thấy buồn cười.

"Sở đại Tổng giám đốc, tôi có nên cảm tạ anh đã xem trọng tôi không? Trái với những tình nhân khác của anh, tôi thật đúng là quá vinh hạnh rồi!"

Mạc Tiểu Hàn cũng không tháo chiếc nhẫn ra, hần thích đưa, cô liền mang thôi. Dù sao cô cũng không lỗ.

Cô cũng chỉ là một tình nhân, ông chủ cao hứng, ban thưởng một chiếc nhẫn mà thôi, cô còn tính bỏ nói ý nghĩa của chiếc nhẫn. Quả thực là buồn cười.

Sở Thiên Ngao giống như không có nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của cô, tâm trạng rất tốt siết chặt mặt của cô: "Em biết vinh hạnh là tốt rồi. Về sau ngoan một chút, bớt giương những cái gai trên người em ra."

Mạc Tiểu Hàn quả thật hết ý kiến.

Xe trực tiếp lái đến một một Viện trang điểm tư nhân.

Trong đại sảnh, hai nhóm nam nữ ăn mặc ăn mặc rất thời thượng và gọn gàng trăm miệng một lời hô to: "Tổng giám đốc Sở."

"Ừ." Sở Thiên Ngao miễn cưỡng đáp một tiếng. Kéo mạnh Mạc Tiểu Hàn bên cạnh đang mè nheo không muốn tiến vào.

Mạc Tiểu Hàn nhìn một đồng người đứng trước mặt, nghi hoặc nhìn Sở Thiên Ngao, người đàn ông này lại muốn giờ trò gì?

"Cho các người một giờ đồng hồ." Sở Thiên Ngao lạnh lùng lên tiếng, liếc nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, rồi trực tiếp ngồi vào một chiếc ghế salon lớn.

"Thưa hiểu. Tổng giám đốc Sở, bảo đảm khiến ngài hài lòng."

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng. Còn chưa kịp phản ứng, có hai người đã không kịp chờ đợi bỏ nhào về phía cô.

Xem bọn họ lấy ra một đồng công cụ trang điểm và các loại đồng phục, Mạc Tiểu Hàn mới hiểu được, Sở Thiên Ngao mang cô tới đây trang điểm và chọn quần áo để đi dự tiệc cùng hần.

Thật là nhức đầu. Mạc Tiểu Hàn rất không kiên nhẫn bị những thứ này giày vò. Hơn nữa cô đã quá mệt mỏi, cô chỉ muốn nằm ở trên giường lớn ngủ một giấc thật ngon.

Mái tóc dài đen nhánh bị gội sấy, sấy gội, bốn người, giằng co nửa giờ, cuối cùng mới quyết định tạo cô thành hình tượng người bạn gái thanh nhã và cao quý.

Thợ trang điểm mặc sức giày vò trên đầu cô, Mạc Tiểu Hàn trái lại ở trên ghế đã muốn ngủ gật.

"Cô Mạc, Đẹp lắm. Cô đứng lên xem hiệu quả một chút." Một giọng nữ dịu dàng nhắc nhở.

Trước tấm kính thủy tinh trong suốt, Mạc Tiểu Hàn vẫn còn buồn ngủ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng không dây dài chấm đất, đeo trên người một bộ trang sức bằng kim cương sắc sỡ loá mắt, sang trọng mười phần.

"Ừ, đẹp vô cùng. Cứ như vậy đi." Mạc Tiểu Hàn chỉ hy vọng chuẩn bị nhanh lên một chút.

"Sở tổng, người xem như thế nào?" Thợ trang điểm rất đắc ý đem Mạc Tiểu Hàn đẩy tới trước mặt Sở Thiên Ngao đang cúi đầu xem báo.

Sở Thiên Ngao nâng con ngươi thâm thúy nhìn lên, ánh mắt quét qua mái tóc và vẻ mặt của Mạc Tiểu Hàn, nét mặt dường như cực kỳ hài lòng. Tầm mắt tiếp tục hướng xuống dưới, khi tiếp xúc tới vùng ngực đầy đặn phập phồng như ẩn như hiện của Mạc Tiểu Hàn, đôi mắt sắc bén đột nhiên tối đen.

Đem tờ báo trong tay ném vào mặt thợ trang điểm: "Thay bộ khác! Không làm được việc này thì lập tức cút cho tôi!"

Thợ trang điểm đáng chết, lại đem người phụ nữ của hần ăn mặc quyến rũ như vậy, muốn những người đàn ông ngoài kia nhìn chăm chăm vào ngực của cô sao?

Giọng nói nổi giận đùng đùng của Sở Thiên Ngao khiến thợ trang điểm sợ tới mức cúi đầu khom lưng, rồi rít nói xin lỗi.

Mạc Tiểu Hàn thầm liếc mắt xem thường, tại sao ư? Cũng chỉ là chọn trang phục không hợp ý của hần thôi, vậy mà đã đem tờ báo đập trên đầu người ta, quả thực là tên không có tu dưỡng, không có tư cách không có nhân tính mà!

Chỉ là, cô rất thông minh lựa chọn lặng im. Cô cũng không muốn đụng vào họng súng là Sở Thiên Ngao.

"Sở tổng, vậy ngài cảm thấy phong cách như thế nào mới tốt nh?" Thọ trang điểm thận trọng hỏi.

"Không quá lẳng lơ!" Sở Thiên Ngao gầm lên rất hùng hồn.

Nét mặt Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ bừng. Cái gì gọi là quá lẳng lơ? Bộ dáng của cô bây giờ rất lẳng lơ sao? Không phải chỉ là ngực hơi thấp một chút thôi sao? Lễ phục bây giờ, đều là những loại có thiết kế kiểu ngực như thế này. Rất nhiều ngôi sao, những cô gái nhà giàu cũng thích mặc loại lễ phục này . . .

Nhóm thọ trang điểm hiển nhiên cũng một dạng nghi ngờ giống cô, nên quay đầu lại nhìn cô chăm chăm. Muốn nghiên cứu xem bộ lễ phục này rốt cuộc lẳng lơ ở chỗ nào.

"Tất cả thọ trang điểm nam đều cắt hết cho tôi!" Sở Thiên Ngao rống giận. Trong con người đàng đàng sát khí.

Nhóm thọ trang điểm nam khẩn cấp chạy trốn, chỉ sợ chọc giận đại tổng giám đốc, sẽ mất chén cơm.

Nhóm trang điểm nữ cũng nom nớp lo sợ, hơn 100 bộ lễ phục bị họ cầm ở trong tay, treo trên giá ùn ùn đầy tới trước mặt Mạc Tiểu Hàn, để cho cô sàng lọc chọn từng món một.

Cuối cùng rốt cuộc cũng tìm được một chiếc áo choàng không tay . Bộ ngực trắng nõn bị che giấu chặt chẽ.

Con tức giận của Sở Thiên Ngao cuối cùng cũng biến mất. Đi quanh Mạc Tiểu Hàn đánh giá một chút. Bộ lễ phục rất vừa người, sau khi mang thai, Mạc Tiểu Hàn có vẻ nở nang không ít, trên người đang từ từ trút đi dáng vẻ của một thiếu nữ trẻ trung, trở thành một người phụ nữ có mấy phần gợi cảm.

Bụng dưới hơi đội lên, dưới sự che dấu của chiếc váy được thiết kế rất khéo léo, căn bản hoàn toàn không nhìn ra.

Hiện ra ở trước mặt Sở Thiên Ngao, chính là một người phụ nữ xinh đẹp lộ ra mấy phần quyến rũ.

Ánh mắt của nóng hừng hực của Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn. Ném xuống danh thiếp của mình để thọ trang điểm đi tính tiền, rồi kéo Mạc Tiểu Hàn lên xe.

Vừa mới lên xe, Sở Thiên Ngao liền ấn cái nút kéo rèm cửa sổ xuống. Trong xe nhất thời trở nên u ám.

Mạc Tiểu Hàn còn chưa có hiểu rõ tình hình, Sở Thiên Ngao đã lấn tới hôn lên môi của cô.

Mãnh liệt giống như lửa đốt.

Đôi môi của cô ngậm trong đôi môi lửa nóng của hắn cắn nuốt, đầu lưỡi linh hoạt mà khéo léo trêu chọc, bàn tay cách lớp vải mềm mại của bộ lễ phục trên người cô không ngừng vỗ về chơi đùa, ở chỗ mẫn cảm nhất của cô không ngừng vuốt ve xoa nắn.

"Uy! Sở Thiên Ngao! Buông ra." Mạc Tiểu Hàn vừa thẹn vừa cáu, đây chính là ở trên đường lộ nha! Tiếng xe, tiếng người bên ngoài nghe rất rõ ràng

Hắn bị cái gì làm cho loạn nha!

Sở Thiên Ngao căn bản không để ý tới phản kháng của Mạc Tiểu Hàn. Bàn tay giống như muốn gây chuyện khắp nơi vỗ về chơi đùa.

"Ừ. Đê. Buông ra. Ừ." Mạc Tiểu Hàn đang giãy giụa từ từ trở nên vô lực, có người nói người phụ nữ trong thời gian mang thai đối với những vuốt ve càng thêm nhạy cảm, Mạc Tiểu Hàn hiện tại thừa nhận, đây là thật.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hắn trêu đùa

Thân thể của cô bị Sở Thiên Ngao làm cho càng ngày càng nhạy cảm, tay của hắn, môi của hắn chỉ cần khẽ trêu đùa, thì cơ thể cô liền mềm nhũn.

Trong cơn choáng váng, cơ thể đột nhiên bị buông ra, Mạc Tiểu Hàn mở to đôi mắt mơ hồ, phát hiện Sở Thiên Ngao đã buông cô ra, đôi mắt vẫn còn sót lại dục vọng ham muốn, đang ranh mãnh nhìn cô.

"Mạc Tiểu Hàn, cơ thể của em so với miệng của em còn thành thực hơn rất nhiều." Sở Thiên Ngao trêu ghẹo nói.

"Anh!" Mạc Tiểu Hàn mắc cỡ không ngẩng đầu lên được nữa rồi. Hung hăng giờ lên quả đấm nhỏ hướng trên người hắn đập tới.

"Có phải rất muốn để tôi ở ngoài đường phố muốn em?" Sở Thiên Ngao tiến tới bên tai cô nhỏ giọng nói, giọng nói vô cùng mập mờ, con ngươi đen tối lóe lên một tia ranh mãnh.

"Anh thật không biết xấu hổ! Mới vừa rồi là người nào quần lấy tôi không thả?" Mạc Tiểu Hàn có chút thẹn quá thành giận rồi.

"Không phải em cũng vui vẻ ở trong đó sao? Nhìn xem, nó cũng đã cứng rắn và vĩnh viễn rồi này." Sở Thiên Ngao cột nhà vôn về hai đỉnh núi trước ngực Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn hận không được tìm một cái lỗ nào để chui xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, trước ngực pháp phòng.

"Được rồi, đừng có ngượng nữa! Tôi về tôi sẽ thỏa mãn em!" Sở Thiên Ngao phát hiện hân càng ngày càng thích cùng Mạc Tiểu Hàn cãi vã. Đùa giỡn cô, nhìn cô nổi giận, thẹn thùng, vẻ quần bách, thật là một chuyện vui vẻ.

Mạc Tiểu Hàn quay đầu đi, hoàn toàn không quan tâm tới Sở Thiên Ngao. Cãi nhau, cho tới bây giờ cô không bao giờ chiếm được ưu thế.

Mạc Tiểu Hàn mặc một bộ lễ phục không có tay, không khí trên xe có chút lạnh, Mạc Tiểu Hàn co bả vai. Trên cánh tay trắng nõn nổi da gà.

"Mặc vào." Sở Thiên Ngao cởi áo khoác trên người đưa cho Mạc Tiểu Hàn, ra lệnh.

Mạc Tiểu Hàn nhận lấy áo khoác choàng ở trên người. mùi vị của Sở Thiên Ngao tràn ngập ở chóp mũi của cô, mùi vị trên người Sở Thiên Ngao là lạnh lùng, kèm theo mùi vị nước hoa như có như không, cũng giống như về ngao mạn của hân.

Mạc Tiểu Hàn lại nghĩ tới học trưởng Hạo trên người nhận nhậ mùi hương Bạc Hà, trái tim có chút buồn buồn, thờ dãi.

"Sao lại thờ dãi?" Anh! mắt Sở Thiên Ngao nhìn thẳng phía trước, nhú nhú mày hỏi.

"Không có gì." Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Cô không phải người ngốc, làm sao có thể nói thật lòng cho Sở Thiên Ngao biết.

Sở Thiên Ngao hừ lạnh một tiếng: "Chồng sắp cưới của Lương Noãn Noãn tên là gì?"

Mạc Tiểu Hàn giật mình, mặc dù vẫn nhắm mắt lại, nhưng hàng mi thật dài vẫn run rẩy, bị ánh mắt Sở Thiên Ngao nhìn thấy rất rõ ràng.

"Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Mạc Tiểu Hàn cố gắng giả bộ điềm nhiên như không có việc gì.

Sở Thiên Ngao quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, con ngươi tối đen thoáng qua ánh sáng lạnh sắc bén, "Em có quen biết với hân?"

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức bật dậy ngồi thẳng người ngay lập tức: "Không biết không biết, tôi làm sao mà biết anh ta được?"

Ánh mắt Sở Thiên Ngao càng lạnh hơn, giọng nói cũng mang theo một tia tàn nhẫn: "Mạc Tiểu Hàn, em tốt nhất thành thực một chút."

Mạc Tiểu Hàn lầu bầu một câu: "Hung ác như vậy làm gì?" Cơ thể co rút lại trong áo khoác của Sở Thiên Ngao, nhỏ giọng nói, "Anh ta và tôi đều là người thành phố A. Trước kia đã gặp qua."

"Chỉ đơn giản là gặp qua thôi sao?" Tức giận trong mắt Sở Thiên Ngao càng tăng lên. Mạc Tiểu Hàn, em cho tôi là đứa ngốc sao? Ánh mắt người đàn ông kia nhìn Mạc Tiểu Hàn vốn rất không phù hợp!

Biết rõ Sở Thiên Ngao không có dễ lừa, Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là đành hoàng nói một nửa sự thật: "Hân, hân trước kia là hàng xóm của tôi."

Sở Thiên Ngao vẫn cầm Mạc Tiểu Hàn qua, đôi mắt chim Ưng sắc bén nhìn chòng chọc vào mắt cô, tựa như đang nghiên cứu xem cô rốt cuộc có nói dối hay không.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng khiến ánh mắt của mình thật ngây thơ và vô tội.

Hồi lâu sau, Sở Thiên Ngao buông tay ra, Giọng nói vô tình lạnh như băng: "Điều thứ năm trong quy tắc tình nhân, không có lệnh của tôi, không cho phép tùy tiện cùng người đàn ông khác nói chuyện."

"Anh bị thần kinh à!" Mạc Tiểu Hàn thề với trời, cô thật không muốn chọc giận Sở Thiên Ngao. Nhưng, Sở Thiên Ngao có phải quá thái quá rồi hay không!

"Tôi hiểu rõ! Tôi cũng chỉ là một tình nhân! Nhưng tình nhân cũng không phải là người sao? Ngay cả tự do cơ bản nhất của người cũng không có? Tôi nói chuyện với người đàn ông khác chỉ một câu, thì chính là cho anh đội nón xanh (cho cấm sừng) rồi hả?"

"Có cho tôi mang nón xanh hay không cô là người rõ ràng nhất!" Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn bụng Mạc Tiểu Hàn một cái. Sắc mặt vô cùng khó coi.

"Anh!" Mạc Tiểu Hàn im lặng triệt để, trong lòng đau nhói, đây là vết sẹo cùng sự đau đớn lớn nhất của cô, lại bị Sở Thiên Ngao trắng trợn vạch trần như vậy.

Gạt áo khoác của Sở Thiên Ngao đang mặc trên người ném lên người hắn: "Trả lại cho anh!"

Sở Thiên Ngao chợt đập thắng xe, bánh xe phát ra tiếng cọt xát chói tai trên mặt đất. "Mạc Tiểu Hàn, đừng có chọc giận tôi!" Ánh mắt của Sở Thiên Ngao phát ra những tia sáng lạnh lùng sắc bén giống như thanh đao.

Mạc Tiểu Hàn giương mắt nhìn sắc mặt của Sở Thiên Ngao, trong lòng cũng có chút sợ, cắn hận nhắm mắt lại, tiếp tục giả vờ ngủ. Cũng không muốn mình phải nhìn về mặt đáng ghét của Sở Thiên Ngao.

Không khí trong xe yên tĩnh khiến người ta ngột ngạt.

Xe chạy rất nhanh trên con đường rợp bóng cây. Giữa những con lắc lư chấn động nhịp nhàng đều đặn của chiếc xe, Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao nhìn lướt qua Mạc Tiểu Hàn, phát hiện người phụ nữ nhỏ này vậy mà đã ngủ thiếp đi rồi. Trong lòng nổi lên nỗi giận dữ không tên. Người phụ nữ này thật là không tìm không phổi mà, mới vừa rồi còn tranh cãi tít tít, mà chỉ trong chớp mắt, cô đã ngủ thiếp đi!

Ngón tay thon dài vươn ra, muốn đụng vào mặt Mạc Tiểu Hàn để kêu cô tỉnh lại, nhưng mới đưa tới giữa không trung đột nhiên dừng lại.

Mạc Tiểu Hàn ngủ say sưa. Trong xe có chút lạnh, cô ôm cánh tay thật chặt, cơ thể co nhỏ lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn và trong suốt, hàng lông mi dài khép chặt quăn rũ. Đôi môi hồng khê hé, khiến nét mặt cô khi ngủ giống như một đứa trẻ ngây thơ.

Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt tức giận đùng đùng càng ngày càng dịu dàng, cuối cùng trở thành một chút cưng chiều. Đem áo khoác mới vừa rồi Mạc Tiểu Hàn ném trả lại cho hắn một lần nữa phủ lên người cô. Thấy người phụ nữ hài lòng dán chặt cằm vào chiếc áo khoác ấm áp, Sở Thiên Ngao không biết rằng khóe môi mình đã cong lên thành một nụ cười.

Đến địa điểm tiệc tối. Ở bãi đỗ xe, những chiếc xe của những thương hiệu nổi tiếng đang tụ tập, những cô gái xinh đẹp áo mũ chỉnh tề cùng những người đàn ông đi qua đi lại, khiến cho bữa tiệc của những người giàu có này càng tăng thêm sắc thái.

Mạc Tiểu Hàn vẫn còn đang ngủ. Sở Thiên Ngao vững vàng dừng xe, tắt động cơ. Hạ chỗ ngồi thấp xuống một chút, đôi tay vòng sau gáy, lẳng lặng nhìn chăm chú về mặt Mạc Tiểu Hàn khi ngủ.

Trong mắt không còn những tia sắc bén và thù địch nữa, giờ phút này, bất luận người nào mà thấy một màn bên trong xe này, cũng sẽ cho là đây là một cặp vợ chồng yêu thương nhau thắm thiết.

Thời điểm người phụ nữ bướng bỉnh này ngoan ngoãn, nhìn thật đáng yêu. Sở Thiên Ngao lướt mắt từ trên áo khoác đến những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh của Mạc Tiểu Hàn, trên ngón tay, viên Hải Dương Chi Tâm đang lóe lên những tia sáng lộng lẫy.

Bỗng nhiên lại nhớ tới câu nói của Mạc Tiểu Hàn: "Anh có biết ý nghĩa của chiếc nhẫn này không?"

Khóe miệng nâng lên một nụ cười. Người phụ nữ này, là muốn bức hôn hắn sao?

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Sở Thiên Ngao đang nhìn, trong giấc mộng, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy cả người rét run. Giật mình tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện có một gương mặt đang phóng đại ở trước mắt.

"A!" Một tiếng thét chói tai, làm cho người đàn ông đang lén nhìn về mặt của cô sợ tới mức bật lui về phía sau.

Sau khi phản ứng, một cái gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ của Mạc Tiểu Hàn: "Kêu loạn cái gì?" Sở Thiên Ngao che giấu tình cảm trong đáy mắt, ánh mắt lại lần nữa trở nên lạnh lùng.

"Làm gì mà nhìn lên ta ngủ! Thật đáng sợ!" Mạc Tiểu Hàn vỗ vỗ ngực, trái tim nhỏ vẫn còn bùm bùm nhảy loạn.

"Cái gì gọi là nhìn lên? Tôi mà phải nhìn lên em sao? Toàn thân em, trên dưới, cao thấp, có chỗ nào mà tôi chưa có nhìn qua?" Sở Thiên Ngao nghiêm trang nói.

"Anh." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn giận đến đỏ bừng, người đàn ông này ngay cả bản lĩnh này cũng có, nói những lời hạ lưu này mà không đỏ mặt chút nào.

"Mau lau nước miếng của em đi, một lát vào bữa tiệc đừng làm tôi mất thể diện!" Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn về ghét bỏ.

"Hả?" Mạc Tiểu Hàn lúng túng, còn tưởng rằng mình ngủ say quá mà chảy nước miếng, nên nhanh chóng kéo cái áo trên người lau khóe miệng.

"Mạc Tiểu Hàn, em là heo a!" Sở Thiên Ngao rớt cuộc phát điên! Cái Mạc Tiểu Hàn dùng để lau miệng chính là áo khoác của hắn!

Mặc dù thật sự chưa lau nước miếng, nhưng động tác này cũng khiến người ta đủ ghê tởm rồi! Sở Thiên Ngao hắn là một người rất ưa sạch sẽ!

"Ha ha. Tôi lau nha!" Rớt cuộc hòa nhau một ván, cũng có một lần khiến Sở Thiên Ngao phát điên, tâm trạng Mạc Tiểu Hàn vô cùng tốt, cố ý đem áo khoác kẻ sọc vào miệng rồi đưa tới trước mặt Sở Thiên Ngao: Hương vị thật không tệ đấy, anh nếm thử một chút! Chua, ngọt ngào, bổ dưỡng,

mùi vị thơm"

Thừa dịp Sở Thiên Ngao còn chưa có phát tác con giận, Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng nhảy ra ngoài xe. Màn đêm vừa xuống, ánh đèn hắt trên mặt cô những ánh sáng mềm mại. Nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp và vui vẻ của cô giống như một đóa hoa hồng tự nhiên, ngây thơ và đơn thuần nhất.

Sở Thiên Ngao cũng cong đôi môi, khóa kỹ xe, đi ra ngoài kéo tay Mạc Tiểu Hàn lại, "Đi thôi, người phụ nữ dơ dáy!"

Ánh đèn sáng trưng trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ, trai thanh gái lịch đi lui đi tới như con thoi. Mạc Tiểu Hàn ôm trán, thật là nhức đầu. Cô ghét nhất các kiểu xã giao như thế này, miệng nói một đường nhưng nghĩ một nẻo, trên mặt luôn mang nụ cười dối trá, làm bộ cảm thấy hứng thú với chủ đề của người khác, nhưng trong lòng lại nghĩ đó thật ra là những chuyện nhằm chán nhất trên đời này.

"Thế nào?" Sở Thiên Ngao liếc cô một cái.

"Ghét xã giao. Tôi đã nói rồi, tôi muốn ở nhà ngủ. Anh lại bắt tôi phải tới." Mạc Tiểu Hàn cong miệng lên oán trách.

"Không cần xã giao, em muốn nói chuyện thì nói, không muốn nói chuyện thì không nói. Không ai dám làm gì em." Dáng người Sở Thiên Ngao cao lớn mang theo khí thế vương giả không ai bì nổi, nói với Mạc Tiểu Hàn về ngạo mạn.

Trong từ điển của hắn, chưa từng có kiểu xã giao như vừa nói. Hắn luôn làm theo ý mình, căn bản không quan tâm ánh mắt của người khác, đó là phong cách làm việc trước sau như một của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, người bên cạnh hắn luôn luôn khúm núm trước mặt hắn, cung phụng vâng lời và xem hắn như vua. Tất cả đều hài lòng như ý, hắn cần gì phải hòa theo người khác, trên mặt mang theo nụ cười dối trá chứ?

Mạc Tiểu Hàn thở dài, người này ngay từ khi ra đời đã được mặc áo gấm, miệng ngậm thìa vàng, khẳng định chưa bao giờ trải qua nỗi thống khổ khi phải xã giao. Bởi vì cho tới bây giờ đều là người khác nịnh bợ hắn. Hắn chỉ cần hành động theo ý mình là tốt rồi.

"Chờ đã." Đang định kéo cô đi về hướng đại sảnh thì Sở Thiên Ngao đột nhiên dừng lại, mắt nhìn chằm chằm qua đỉnh đầu của cô, chân mày hơi nhíu lại.

"Sao thế?" Mạc Tiểu Hàn không hiểu hỏi. lại chuẩn bị âm ỉ gì đây?

Sở Thiên Ngao không để ý câu hỏi của Mạc Tiểu Hàn, mắt nhìn xung quanh một chút, cuối cùng dừng lại ở bên cạnh vườn hoa: "Chờ tôi ở đây." Sở Thiên Ngao quăng cho Mạc Tiểu Hàn một câu nói, rồi hướng vườn hoa đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cơ thể rất thoải mái

Bóng đêm dần dần dày đặc, không thấy rõ Thiên Ngao ở vườn hoa làm gì, chỉ nhìn thấy hắn khom lưng, dường như là hái hoa.

Giờ trò quý gì a, Mạc Tiểu Hàn bĩu môi. Sẽ không phải là muốn hái một đóa hoa hồng đưa cho mình chứ? Thật ngây thơ, thật quê mùa! Mạc Tiểu Hàn nói thầm, một lát trở lại nhất định phải cười nhạo hắn mới được!

Sở Thiên Ngao đi tới, tay phải đặt sau lưng.

"Này, tôi không thích hoa hồng ah!" Mạc Tiểu Hàn kiêu căng ngửa đầu, quyết định tấn công Sở Thiên Ngao.

"Vậy sao? Đây!" Sở Thiên Ngao đưa tay phải từ phía sau ra, động tác tao nhã vô cùng.

Một đóa hoa Diên Vĩ lẳng lẳng nằm ở lòng bàn tay của hắn. Hình dáng cánh hoa như những chú bướm xinh đẹp, màu sắc xanh đậm, cùng với màu xanh của đồ trang sức trên người cô vô cùng tương xứng.

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc, Hoa Diên Vĩ sao?

Sở Thiên Ngao kéo Mạc Tiểu Hàn lại, cơ thể dán sát vào người cô, cảm Mạc Tiểu Hàn đã muốn áp vào lồng ngực của hắn rồi.

"Này này, làm gì a! Đây chính là nơi công cộng, đừng có động dục loạn chứ!" Mạc Tiểu Hàn sợ hết hồn, cho rằng Sở Thiên Ngao lại muốn làm hành

động gì quá đáng, nhanh chóng chống tay vào lồng ngực Sở Thiên Ngao.

"Người phụ nữ này, em có phải quá hạ lưu hay không? Em nghĩ cái gì thế?" Sở Thiên Ngao ngăn Mạc Tiểu Hàn đang lộn xộn. Cúi đầu, thận trọng đem đóa hoa Diên Vĩ cắm trên mái tóc dài của Mạc Tiểu Hàn.

Cư nhiên bị Sở Thiên Ngao châm chọc mình ham mê sắc dục, trong lòng Mạc Tiểu Hàn thật sự ngượng muốn chết. Thời đại này, đến phiên người xấu khinh thường người tốt rồi sao?

Đang muốn mở miệng phản bác, vừa nhượng mắt, lại nhìn thấy cái cằm góc cạnh của Sở Thiên Ngao, cằm được cạo râu rất sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết một mảnh râu màu xanh, mùi nước hoa nhàn nhạt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm túc, còn có đôi tay thon dài, Mạc Tiểu Hàn chợt phát hiện, Sở Thiên Ngao đúng là một người đàn ông theo đúng nghĩa nam tính.

Mặt có chút nóng bừng, Mạc Tiểu Hàn đẩy Sở Thiên Ngao ra.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao nhìn lên nhìn xuống trên người cô đánh giá một phen, khóe miệng nâng lên nụ cười xấu xa: "Nhìn như vậy, thật ra thì em cũng không xấu xí."

"Cái gì mà không xấu xí? Rõ ràng là đẹp như tiên trên trời! Nhất là đứng bên cạnh cái người xanh như lá cây này, tôi lại càng thêm nổi bật là mắt ngọc mây ngài, siêu phẩm thoát tục!" Mạc Tiểu Hàn không chút khách khí phản kích lại. Ánh mắt trừng to hung hăng nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao.

Ánh sáng của những ngọn đèn phản chiếu trong mắt lưu chuyển như những làn sóng, khiến cho người ta không khỏi đắm chìm trong đó. Mái tóc mây đen nhánh điểm thêm bên cạnh một đóa hoa Diên Vĩ kiều diễm nở rộ, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết, Sở Thiên Ngao không khỏi phát sinh lòng ham muốn giữ lấy cho riêng mình nhiều hơn.

Manh mẽ hôn lên môi Mạc Tiểu Hàn, muốn ở trên môi cô khắc lên dấu ấn của mình. Giọng nói mang theo sự uy hiếp: "Biết mình có mấy phần quyền rũ là tốt rồi. Một lát đi dự tiệc chứ có liếc ngang liếc dọc. Nhớ, không có tôi phê chuẩn, không cho cùng người đàn ông khác nói chuyện!"

"Anh buồn chán không có chuyện để nói à. Ai." Mạc Tiểu Hàn còn chưa nói dứt lời đã bị Sở Thiên Ngao kéo hướng đại sảnh đi tới.

Trong đại sảnh đủ các loại trang phục, Sở Thiên Ngao vừa xuất hiện, liền liên tiếp có người cùng hân chào hỏi.

"Tổng giám đốc Sở, hôm nay anh cũng tới sao? Thật là quá vinh hạnh rồi!"

"Tổng giám đốc Sở, nghe nói Sở thị vừa lại thu mua một công ty hàng đầu nữa? Chúc mừng chúc mừng nha!"

Những lời nịnh hót nói liền không dứt, nhưng Sở Thiên Ngao căn bản đều không quan tâm tới, đừng nói là gật đầu đáp lễ, ngay cả khóe mắt liếc qua cũng đều không liếc những người này. Bất quá những người này thật cũng không cảm thấy lúng túng, Sở Thiên Ngao kiêu căng, lạnh lùng, bá đạo, người trên thế giới này ai cũng biết.

"Thiên Ngao!" Một giọng nam từ tính dễ nghe truyền tới.

Sở Thiên Ngao nghe có tiếng gọi liền đứng lại, Mạc Tiểu Hàn giương mắt nhìn, thì ra là Bùi Tuấn.

Trên mặt của Bùi Tuấn trước sau như một, luôn treo một nụ cười ngang ngạnh, hướng Mạc Tiểu Hàn đưa tay phải ra, chuẩn bị khách khí bắt tay: "Cô Mạc hôm nay thật xinh đẹp!"

Sở Thiên Ngao nhanh chóng chặn ngang tay Bùi Tuấn: "Móng vuốt đừng duỗi loạn!" Kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong ngực của mình gần hơn một chút.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, đối với lời nói và lời thăm hỏi của Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn tỏ vẻ hờ hững.

Bùi Tuấn kinh ngạc nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái. Trong ấn tượng của hắn, Mạc Tiểu Hàn là một cô gái rất lễ phép, rất có giáo dục nha. Sao hôm nay lại vô lễ như thế?

Sở Thiên Ngao cũng cau cau mày, có chút không hiểu nâng cằm Mạc Tiểu Hàn lên: "Tại sao không nói chuyện? Thân thể không thoải mái sao?"

Mạc Tiểu Hàn nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao: "Thân thể rất thoải mái."

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu chặt lại, con ngươi tối đen cũng khẽ nheo lại: "Vậy tại sao không nói lời nào?"

Mạc Tiểu Hàn nhún nhún vai, hung hờn nói: "Không có sự phê chuẩn của anh, tôi không dám cùng người đàn ông khác nói chuyện."

Nghe xong lời nói của Mạc Tiểu Hàn, sắc mặt Sở Thiên Ngao, dùng từ kinh ngạc, khó coi. cũng không hình dung ra được!

Ha ha ha.Bùi Tuấn đứng một bên kinh ngạc nửa ngày, cuối cùng cũng bật phát ra một hồi cười như điên. Tính nham bé nhỏ của Sở Thiên Ngao này, thật là có chút thú vị! Quá hả giận rồi! Rốt cuộc cũng có người có thể trị được Sở Thiên Ngao!

"Người phụ nữ nhỏ bé này! Tôi về sẽ tính sổ với em!" Sở Thiên Ngao hung hăng liếc Mạc Tiểu Hàn một cái, nhỏ giọng uy hiếp nói.

Mạc Tiểu Hàn bị đau, bất mãn trừng Sở Thiên Ngao: "Anh thật là quá khó hầu hạ!"

"Ồi! Đây là ai vậy! Lại dám nói Tổng giám đốc Sở của chúng ta khó hầu hạ, ăn gan hùm mật gấu sao?" Kèm theo tiếng nói là một mùi hương nồng đậm theo làn gió đưa tới, một người phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ bước tới gần.

Mạc Tiểu Hàn nhận ra, người phụ nữ trang điểm tinh xảo khéo léo, mặc bộ lễ phục xẻ cổ sâu tới rốn này chính là người phụ nữ đêm đó cùng Sở Thiên Ngao biểu diễn một màn xuân cung đồ sống động - Liễu Thần.

Gần đây cô ta vừa đóng một bộ phim mới, danh tiếng đang nổi như cồn. Báo đài khắp nơi đều nói về cô ta.

Mạc Tiểu Hàn xoay đầu đi, lười phản ứng lại. Trong lời nói của Liễu Thần mang đậm vẻ châm chọc, mọi người đều biết, nếu mình trả lời, không phải là tự mình đánh mặt của mình sao!

Thấy Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không để ý tới mình, Liễu Thần tức giận đỏ bừng cả mặt. Liễu Thần cô xuất hiện ở đâu, thì ở đó chính là tiêu điểm của công chúng, hiện tại lại có thêm tổng giám đốc tập đoàn Sở thị và người đứng đầu làng giải trí - Bùi Tuấn, ánh mắt mọi người trong đại sảnh đều nhìn về bên này. Mạc Tiểu Hàn không trả lời cô..., chẳng phải là trước mặt mọi người khiến cô không xấu hổ không có đất mà chui xuống sao?

Sự tàn nhẫn ẩn giấu trong đáy mắt chợt lóe lên, Liễu Thần nhẹ nhàng uốn éo thân hình mảnh mai thon thả, đi tới bên cạnh Sở Thiên Ngao, cánh tay trắng nõn quấn lên eo của Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, đã lâu không gặp, có phải anh đã quên người ta rồi hay không?"

Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn quay đầu đi làm bộ ngắm phong cảnh, sau đó chủ động dính sát vào Liễu Thần, buông tay Mạc Tiểu Hàn ra, ôm vào eo Liễu Thần: "Sao, nhớ tôi sao?"

Đầu vai Mạc Tiểu Hàn run lên, cảm thấy buồn nôn. Không nghĩ tới thời điểm như thế này mà Sở Thiên Ngao còn có những lời lẽ ngọt ngào như vậy. Quá buồn nôn rồi!

Nếu Sở Thiên Ngao cùng Liễu Thần có nhiều tâm sự muốn nói như vậy, Mạc Tiểu Hàn cô nên nhường nơi riêng tư này cho bọn họ thôi!

Đôi chân đang muốn lui về phía sau, nhưng Sở Thiên Ngao sắc mặt bất động, chỉ di chuyển cơ thể chặn đường Mạc Tiểu Hàn. Kịch hay vừa mới bắt đầu diễn, hẳn làm sao để nữ chính rời sân khấu được đây?

Không biết vì sao a, hẳn chính là thích trêu chọc Mạc Tiểu Hàn, thích xem cô ghen vì người phụ nữ khác —— chỉ có điều, Mạc Tiểu Hàn giống như chưa từng ăn dấm đối với hắn. Nghĩ đến điểm này, Sở Thiên Ngao có chút không vui nhàu nhàu mi.

Bùi Tuấn cười híp mắt đứng ở bên cạnh, đem tất cả mọi chuyện thu hết vào trong mắt. Thấy Sở Thiên Ngao chặn đường Mạc Tiểu Hàn không cho cô đi, Bùi Tuấn tiến gần lại, nói nhỏ bên tai Sở Thiên Ngao: "Đừng đùa thái quá! Tôi thấy cô Mạc không phải là người dễ chọc đâu."

Nói xong, bưng ly rượu nhanh chân vội vàng chạy ra xa. Chỉ sợ chậm một bước, sẽ bị ánh mắt lợi hại của Sở Thiên Ngao chẻ thành từng mảnh vụn.

Liễu Thần phát hiện hành động của Sở Thiên Ngao có vẻ gì đó không thích hợp, cũng nhận ra Mạc Tiểu Hàn chính là người đêm đó đã xem mình trực tiếp biểu diễn xuân cung đồ, trong lòng nhất thời có chút không được tự nhiên. Sở Thiên Ngao có rất nhiều tình nhân, nhưng người phụ nữ này rõ ràng ở trong lòng hắn có địa vị rất khác.

Liễu Thần dùng ánh mắt soi mói quan sát Mạc Tiểu Hàn, gương mặt có vẻ khá ái, nhưng vóc người cũng không có gì đặc biệt, gầy gò như vậy mà bụng dưới đầy mỡ. Đáng người xấu xí như vậy mà dám đứng bên cạnh tổng giám đốc Sở, quả thực là vô liêm sỉ, không biết tự lượng sức mình!

Cảm giác mình có phần thắng nhiều hơn, giọng nói của Liễu Thần càng thêm ngọt như mật đường: "Tổng giám đốc Sở, anh cùng Tiểu Thần ra ban công ngắm trăng được không? Tôi nay ánh trăng thật là đẹp đó!"

Cơ thể đầy đặn như có như không mề nheo trên người của Sở Thiên Ngao.

Con ngươi của Sở Thiên Ngao chuyển động một cái, phát hiện Mạc Tiểu Hàn đang nhìn bức tranh treo trên tường bên cạnh, hoàn toàn không chú ý hắn và Liễu Thần đang nói cái gì.

Con mắt sắc bén trở nên lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng, Sở Thiên Ngao cố ý gia tăng âm lượng: "Tiểu Thần, đi, anh cùng em đến kia bên ngắm trăng đi."

Khóe mắt liếc nhìn phản ứng của người phụ nữ bên cạnh. Nhưng người phụ nữ đó không hề có bất kỳ phản ứng nào, đôi mắt to trong suốt vẫn chăm chú nhìn bức tranh treo trên vách tường, có vẻ rất mê mẩn.

Tức giận trong mắt Sở Thiên Ngao càng tăng lên, hắn ôm Liễu Thần, cố ý đi ngang qua tầm mắt của Mạc Tiểu Hàn, đáy mắt mang theo tức giận, nhưng gương mặt lại cúi xuống nhìn Liễu Thần mỉm cười, tựa như hắn nhìn thấy Liễu Thần thì rất vui mừng.

Bức tranh treo trên tường được vẽ theo trường phái tả thực của Italy, trong tranh phác họa chân dung công chúa Margaret. Bức họa này, cô cô đã từng nhìn thấy trong cuốn "Đánh giá và thưởng thức thế giới mỹ thuật", cô cùng với Thân Hạo Khiêm ngồi ở dưới tán cây hoa anh đào trong sân trường, vai kề vai, cùng nhau thưởng thức.

Đó là ba năm trước đây, làn gió nhẹ thổi qua, cánh hoa anh đào bay xuống đậu vào trong sách, trên đất, trên tóc của cô.

Thân Hạo Khiêm dịu dàng nhặt những cánh hoa từ trên tóc của cô rồi nhìn cô khẽ mỉm cười, ánh mắt của hắn, còn sáng hơn sao trên trời.

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy hai mắt rất xót, rất căng.

"Cô Mạc, sao lại chỉ có một mình đứng ở đây? A, đúng rồi, mới vừa rồi hình như tôi gặp bạn trai cô, Sở Thiên Ngao cùng Liễu thần ở ban công bên kia!" Một giọng nói mềm mại nhưng ẩn chứa đầy sự châm chọc kéo Mạc Tiểu Hàn trở về hiện thực.

Là Lương Noãn Noãn. Mạc Tiểu Hàn giật mình, theo bản năng nhìn sang bên cạnh cô ta, bên cạnh cô ta không có ai. Thân Hạo Khiêm không có xuất hiện.

Tâm trạng của Mạc Tiểu Hàn lại trở về như ban đầu. Mạc Tiểu Hàn nhìn Lương Noãn Noãn gật đầu cười cười rồi chuẩn bị hướng đi nơi khác.

"Cô Mạc, nghe nói cô học cùng trường với Hạo Khiêm nhưng khóa sau?" Lương Noãn Noãn thật sự không chết tâm. Thừa dịp Hạo Khiêm ra xe lấy đồ giúp cô, cô nhất định phải thăm dò cho rõ ràng mọi việc.

"Đúng." Mạc Tiểu Hàn trả lời ngắn gọn. Cô không muốn nhìn thấy Thân Hạo Khiêm trong trường hợp này. Không muốn để Thân Hạo Khiêm biết, cô căn bản không phải là bạn gái của Sở Thiên Ngao mà chỉ là tình nhân được bao nuôi mà thôi!

"Cô Mạc, nói vậy cô cũng biết tôi đã đính hôn với Hạo Khiêm rồi. Nếu như cô đối với Hạo Khiêm có tình ý gì, tôi khuyên cô nên sớm từ bỏ đi! Mặc dù Tổng giám đốc Sở không nói gì cô, nhưng cô cũng không nên nhớ thương vị hôn phu của người khác chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đói bụng ăn quà

Mạc Tiểu Hàn gắt gao cắn chặt môi dưới, cô thật muốn nói một câu: "Cô Lương, cô nên lo lắng cho chính mình mới đúng." Nhưng vẫn là cắn răng nhẫn nhịn.

Thôi, Lương Noãn Noãn dù sao cũng là vợ sắp cưới của học trưởng Hạo, nề mặt học trưởng Hạo, tạm tha cho cô ta lần này đi!

Cắn chặt cánh môi, xoay người rời đi. Cô hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của Lương Noãn Noãn đang chăm chú nhìn cô với cái nhìn đầy lạnh lùng và âm độc.

Ngoài ban công, Liễu Thần cố gắng xuất ra tất cả vốn liếng để muốn chắc chắn rằng sẽ hấp dẫn được sự chú ý của Sở Thiên Ngao. Không ngừng cười nịnh nọt cùng với khen tặng, chỉ có điều Sở Thiên Ngao tựa như không để ở trong lòng. Vùng cổ của bộ lễ phục vốn đã được khoét sâu hình chữ V, cô còn thừa dịp Sở Thiên Ngao không chú ý, len lén đem miếng dán ngực lấy xuống. Hiện tại, cả người của cô đang ở trong tình trạng mặc cũng như không.

Chất vải bằng sợi tổng hợp cao cấp mỏng dính, ẩn hiện hai đỉnh núi bị kích thích đang đứng thẳng, nếu một người đàn ông nhìn thấy thì không thể nào dời chuyển được ánh mắt. Liễu Thần có vẻ rất vừa ý với cơ thể mình. Bộ ngực to ưỡn cao ngạo nghễ, đầy đặn mướt mà. Mấy năm trước, đây chính là vũ khí của cô, nhờ bộ ngực này, từng bước từng bước một, cô chỉ là người hát phục vụ quầy rượu đã lên cấp thành một ngôi sao nổi tiếng. Hôm nay lại với vũ khí này, cô nhất định có thể chinh phục được Sở Thiên Ngao!

"Thiên Ngao, đang suy nghĩ gì đấy?" Liễu Thần kề bộ ngực của mình cọ xát vào trong ngực Sở Thiên Ngao, đỉnh núi đỏ hồng ngạo nghễ ưỡn lên ma sát vào cánh tay của người đàn ông này.

Nhưng ánh mắt của Sở Thiên Ngao lại chỉ chăm chú nhìn một người đàn ông đang đi vườn hoa vào.

Một người đàn ông vóc dáng thon dài, cao lớn, làn da trắng, lịch sự nho nhã, Sở Thiên Ngao khẽ nhíu mày, đây không phải là người đàn ông đã ký chi phiếu tính tiền lần đó sao? Chồng sắp cưới của con gái Thị trưởng Lương - Lương Noãn Noãn. Mạc Tiểu Hàn nói người đàn ông này là hàng xóm của cô.

Sau đó hắn đã cho người điều tra, người đàn ông này đúng là người thành phố A, trước đây không lâu mới tới thành phố C để phát triển sự nghiệp. Mạc Tiểu Hàn không có lừa gạt hắn. Bất quá không biết vì sao, khi Sở Thiên Ngao nhìn thấy người đàn ông này, thì trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Mạc Tiểu Hàn, cô mà dám gạt tôi, nhất định cô phải chết! Nghĩ đến Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao bèn nhìn về phía đại sảnh, trong đại sảnh trước sau không thấy bóng dáng của cô. Chỉ trong chớp mắt, không biết người phụ nữ này đã chạy đi đâu.

Người đàn ông của mình cùng một phụ nữ khác ở ngoài ban công anh em em em, vậy mà cô không thèm liếc nhìn sang một cái, chỉ lo nhìn chăm chăm ở đâu á? Đúng là người phụ nữ không tìm không phôi!

Mạc Tiểu Hàn, trong lòng cô rốt cuộc có xem tôi là ông chủ của cô hay không? Sở Thiên Ngao chỉ còn nước chưa ngửa mặt lên trời gầm thét mà thôi. Con người u ám khề neo lại, xem ra là muốn dạy dỗ người phụ nữ không khéo léo này rồi!

Trong đầu xuất hiện ý niệm này, khiến trong người Sở Thiên Ngao có chút nóng lên, trong con người cũng nhuốm vài phần sắc dục.

Liễu Thần một mực quan sát biểu tình của Sở Thiên Ngao, thấy Sở Thiên Ngao tựa như có chút động tình, còn tưởng rằng đó là công lao của mình.

Đem thân thể dán chặt hơn lên cơ thể Sở Thiên Ngao, cố ý hạ thấp giọng, gần như dùng giọng nói như rên rỉ ghé vào lỗ tai hân nhẹ nhàng nói: "Thiên Ngao, em có chút mệt mỏi rồi, chúng ta vào phòng uống chút đồ đi!"

Nói xong, còn cố ý thổi hơi vào lỗ tai Sở Thiên Ngao.

Cơ thể gần như trần trụi, lại dùng tư thái lẳng lơ này trêu chọc hân, Sở Thiên Ngao đã cảm thấy bộ vị nào đó bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Bởi vì Mạc Tiểu Hàn mang thai, cho nên hân vẫn không dám động đến cô, mấy ngày trước là lần đầu tiên, rồi lại không dám dùng quá sức, vì vậy luôn cảm thấy chưa đủ thỏa mãn.

Hiện tại bị Liễu Thần khiêu khích như vậy, Sở Thiên Ngao thật đúng là có chút cảm thấy không kiềm chế được.

Bàn tay dò vào trong lễ phục của Liễu Thần, không có vài vóc ngăn trở, trực tiếp vân vê, xoa nắn nơi mẫn cảm của cô ta không chút nào thương tiếc, chọc cho Liễu Thần thở gấp liên tiếp.

Liễu Thần nâng cặp đùi mượt mà cuốn lấy hông Sở Thiên Ngao, làn môi đỏ nhuận hướng miệng Sở Thiên Ngao tiến tới.

Hân đã khiến cô thất vọng, Sở Thiên Ngao lập tức nghiêng đầu tránh miệng của cô, rồi trực tiếp găm cắn lên cổ của cô.

Liễu Thần bị kích thích đột ngột bèn thét lên chói tai, chỉ cảm thấy toàn thân tựa như bị dòng điện châm vào. Bên dưới đã ướt át một mảnh.

Bàn tay Sở Thiên Ngao cũng vừa khéo cách bộ lễ phục dò xét vào chỗ đó, phát hiện ra bí mật của Liễu Thần, trên gương mặt anh tuần lạnh lùng kéo ra một nét cười tà mị.

Ôm ngang người Liễu Thần, hướng phòng trên lầu chuẩn bị đặc biệt cho khách quý nghỉ ngơi đi tới.

Vừa bước qua cửa, Sở Thiên Ngao liền giựt phát bộ lễ phục của Liễu Thần ra, tầm mắt vừa rơi vào cơ thể cô thì một người có kiến thức rộng rãi về phụ nữ như Sở Thiên Ngao cũng hít vào một hơi lạnh khí: Liễu Thần không mặc quần lót!

"Em đúng là yêu Tinh!" Sở Thiên Ngao gầm nhẹ một tiếng, không chút do dự vọt vào cơ thể Liễu Thần.

Một hồi phong phú làm cho Liễu Thần phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. "Thiên Ngao, anh là tuyệt nhất!"

Sở Thiên Ngao hí mắt nhìn chằm chằm sắc mặt đỏ tươi của Liễu Thần, trong đầu lại hiện ra gương mặt của Mạc Tiểu Hàn. Gặp quý a! Hân lắc lắc đầu, muốn xua đuổi hình bóng Mạc Tiểu Hàn đi. Giờ phút này hân không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn tận tình buông thả dục vọng đã bị đè nén thật lâu.

Liễu Thần ra sức di chuyển cái mông nghênh hợp với Sở Thiên Ngao, nếu như phục vụ tốt cho Sở Thiên Ngao, cô có thể được nhiều hơn. Gần đây, một đạo diễn nổi tiếng đang chọn vai nữ chính, bộ phim này chính là do Sở thị đầu tư.

Người đàn ông cơ thể to lớn đè ép cơ thể đầy đặn của người phụ nữ, thêm vào đó là tiếng va chạm do luật động, khiến bên trong phòng một mảnh dâm mỹ.

.

"Thiên Ngao, em vào phòng vệ sinh rửa sang lại một chút." Liễu Thần đứng đối diện Sở Thiên Ngao nói. Cả người cô ướt mồ hôi, giữa đôi chân đang chảy ra một dòng trắng đục không dứt.

"Ừ." Sở Thiên Ngao cũng không ngăn đầu. Cũng là cùng phụ nữ làm chuyện đó, tại sao sau khi kết thúc với Mạc Tiểu Hàn lại cảm thấy ảm áp thích thú, mà với Liễu Thần chỉ cảm thấy chán ghét và trống rỗng!

"Thiên Ngao! Anh thật sự rất lợi hại a, chân người ta mềm nhũn rồi á!" Liễu Thần thấy đáng vẻ lạnh lùng của Sở Thiên Ngao, trong lòng có chút lo lắng. Mau chóng chạy tới làm nũng.

"Không phải muốn vào phòng vệ sinh sao?" Sở Thiên Ngao nhú đôi mày rậm.

"Người ta không phải không bỏ được anh sao! Được rồi..., đi ngay" Thấy sắc mặt Sở Thiên Ngao có vẻ khó chịu, Liễu Thần thức thời nhanh chóng rời khỏi.

Sở Thiên Ngao quả thật thể lực hơn người, kỹ xảo cũng là hạng nhất, cùng hân làm chuyện này, đúng là rất hưởng thụ. Anh tuần, tiền nhiều, ra tay xa xỉ, lại am hiểu chuyện giường chiếu như vậy, quả thật chính là tình nhân hoàn mỹ!

Liễu Thần quyết định chú ý, bất kể là dùng biện pháp gì, cũng muốn nhanh chóng lên cấp thành tình nhân lâu dài của Sở Thiên Ngao.

Lắc lắc mái tóc dài gọn sóng, tâm tình Liễu Thần vô cùng vui vẻ, trong miệng ngâm nga bài hát đi tới phòng vệ sinh, giống như cô ta thấy tương lai tốt đẹp đang vẫy tay về phía cô.

Tại bồn rửa tay bên cạnh trong phòng vệ sinh là một cô gái mặc quần áo trắng đang rửa tay. Liễu Thần nhìn sang, đang chuẩn bị lấy hộp phấn trong xác tay trang điểm lại, cảm thấy cô gái đó quen quen, nên lại quay đầu lại nhìn cô gái kia thêm một lần nữa.

Ồ, đây không phải là người giúp việc của Sở Thiên Ngao sao? Mới vừa rồi ở bên cạnh Sở Thiên Ngao, cô còn chưa kịp dạy dỗ. Không nghĩ tới ở chỗ này gặp lại!

Ánh mắt được trang điểm tinh xảo của Liễu Thần lóe ra ánh sáng có vẻ đắc ý, cô ý uốn éo cơ thể đi tới gần Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn tránh sang một bên, chuyên tâm rửa tay của mình, hoàn toàn không để ý tới Liễu Thần. Tựa như bên cạnh không có một người nào hết.

Liễu Thần giận dữ trong lòng, dầu gì cô cũng là ngôi sao đang nổi tiếng, đi tới đâu cũng được mọi người vây quanh như sao bao quanh vầng trăng sáng, vậy mà một người giúp việc, chỉ cậy vào mình có vẻ thù mị, lại không đem Liễu Thần cô để vào trong mắt!

Liễu Thần đi tới bồn rửa tay bên cạnh, trong đầu cũng đang nhanh chóng lưu chuyển. Phải dạy dỗ con tiểu nha đầu không biết điều này một cái mới được! Liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, trên người rõ ràng là một bộ lễ phục giá trị xa xỉ, tay Liễu Thần run lên, cố ý dề miệng vòi nước, khiến làn nước văng hết vào người Mạc Tiểu Hàn đang đứng bên kia.

“Xoẹt!” Cột nước dài nhỏ bị áp lực, toàn bộ văng hết vào người Mạc Tiểu Hàn, trước ngực Mạc Tiểu Hàn nhất thời ướt một mảng.

Đôi mắt to quăn rũ của Liễu Thần dương dương đắc ý nhìn Mạc Tiểu Hàn. Hôm nay cô chính là đến phá rồi đấy, thế nào? Xem con tiểu nha đầu này có thể làm gì cô!

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên bị cột nước văng vào người sợ hết hồn, mở to hai mắt nhìn về phía Liễu Thần. Chỉ nhìn thấy dáng vẻ Liễu Thần khiêu khích nhìn mình, một chút ý tứ muốn xin lỗi cũng không có.

Cố ý quấy rối sao. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cảm thấy buồn cười, Liễu Thần - Liễu đại tiểu thư cũng đã hơn hai mươi tuổi rồi, chẳng biết suy nghĩ như thế nào mà lại dùng thủ đoạn trả thù ngây thơ đến như vậy?

Lắc đầu một cái, Mạc Tiểu Hàn cầm chiếc khăn giấy trên bồn rửa tay chậm vào phần ướt trước ngực, hy vọng có thể thấm khô.

Liễu Thần đợi nửa ngày, thấy Mạc Tiểu Hàn không hề nổi giận, cũng hoàn toàn không thêm liếc nhìn cô một cái. Lửa giận trong lòng càng thêm thiêu đốt hừng hực. Rõ ràng chính là cố tình không nhìn Liễu Thần cô a. Không nhìn so với phản kích còn đáng hận hơn, bởi vì thái độ này nói rõ đôi phương căn bản không thêm coi cô ra gì cả!

Liễu Thần hừ lạnh một tiếng: "Cô không phải là người giúp việc cho nhà Sở Thiên Ngao sao? Thế nào, leo lên giường chủ nhân, chính thức chuyển thành tình nhân rồi hả?"

Nghe thấy những lời nói chói tai của Liễu Thần, Mạc Tiểu Hàn cũng chẳng muốn nhiều lời với cô ta. Sau khi thấy bộ lễ phục có vẻ đã khô, Mạc Tiểu Hàn cầm khăn giấy ném vào thùng rác bên cạnh, rồi chuẩn bị rời đi.

Liễu Thần thấy mấy phen khiêu khích Mạc Tiểu Hàn mà cũng không thành công, trong lòng cảm giác bị thất bại càng sâu hơn. Đôi mắt to nhấp nháy, lời nói bật thốt lên khoe khoang: "Cô đoán xem vừa rồi ở trong phòng nghỉ của khách quý, ai ở cùng một chỗ với tôi?"

Bước chân Mạc Tiểu Hàn ngừng lại một chút. Vừa rồi cô chăm chú xem bức danh họa treo trong đại sảnh, sau đó tính đi tìm Sở Thiên Ngao thì mới phát hiện chung quanh không thấy bóng dáng của hắn đâu. Biến mất cùng lúc với hắn, còn có Liễu Thần.

Cần đôi môi mềm mại, Mạc Tiểu Hàn không nói gì, cô chỉ dừng lại ước chừng một giây đồng hồ sau đó tiếp tục đi ra ngoài cửa.

Là một người có lòng tự trọng. Cô căn bản không muốn cùng Liễu Thần nói một câu nào, loại phụ nữ này, càng để cô ta vào mắt, cô ta càng ngang ngược hơn.

Liễu Thần thấy Mạc Tiểu Hàn dừng lại một chút, biết lời nói của mình có tác dụng, quyết định tiếp tục cố gắng khiêu khích Mạc Tiểu Hàn, "Cô đoán xem chúng tôi vào phòng nghỉ để làm gì?"

Đưa lưng về phía Liễu Thần, Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt. Người phụ nữ này có phải quá không biết xấu hổ hay không, sợ cô không biết cô ta làm chuyện ân ái sao, mà phải gào lên nói cho cô nghe?

Thế giới này điên rồi! Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, không buồn phản ứng lại Liễu Thần, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

"Đứng lại! Tôi cho cô biết, Tổng giám đốc Sở không phải loại người mà người phụ nữ như cô có thể đụng vào được đâu! Tốt nhất cô nên cách xa anh ấy một chút! Nếu không cô hãy chờ xem!" Liễu Thần không duy trì được sự đắc ý nữa, thấy Mạc Tiểu Hàn vẫn bộ dạng thanh cao, cô ta thật sự muốn xé nát gương mặt trắng nõn ấy của cô ra!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Em đang ghen?

Hôm nay có chuyện gì xảy ra thế? Sao tất cả những người phụ nữ ở đây đều tới cảnh cáo cô, muốn cô cách xa người đàn ông của họ?

Mạc Tiểu Hàn đề xuống tức giận trong lòng, xoay người, mở đôi mắt to lạnh lùng nhìn Liễu Thần: "Cô Liễu, tôi thật sự muốn cách xa Sở Thiên Ngao một chút. Nếu như cô có thể nghĩ ra biện pháp khiến Sở Thiên Ngao bỏ qua cho tôi, tôi sẽ vô cùng cảm tạ cô!"

Nói xong, lưng ưỡn cao thẳng tắp, ngẩng đầu, Mạc Tiểu Hàn xoay người rời khỏi phòng vệ sinh khiến người ta hít thở không thông này. Liễu Thần tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, cầm bình bông màu xanh bên cạnh bồn rửa tay lên, hung hăng đập xuống đất nghe “xoảng” một tiếng. Lời nói của Mạc Tiểu Hàn rõ ràng là có ý khiêu khích! Ý vào Sở Thiên Ngao đối với cô có mấy phần chiều chuộng, cho nên không còn biết mình là ai! Xem ra, cần thiết phải giáo huấn cô ta lại một chút!

Liễu Thần cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy mã số. Hạ thấp giọng nói mấy câu nói.

Bên đầu kia điện thoại có tiếng trả lời nói: "Chúng tôi mà làm việc thì cô cứ yên tâm, bảo đảm thần không biết quý không hay." Liễu Thần cúp điện thoại, trên mặt hiện lên một nụ cười ác độc.

Mạc Tiểu Hàn đi ra khỏi phòng vệ sinh, muốn ra vườn hóng gió một chút. Còn tốt hơn là ở đây.

Người trong đại sảnh quá nhiều, đều là những lời xã giao đối trá và khách sáo, cô cảm thấy rất nhàm chán. Vừa đi tới khúc quanh, liền chạm mặt Sở Thiên Ngao. Bên cạnh hắn còn có thêm mấy người nữa, nữ có nam có.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi đây." Sở Thiên Ngao gọi. Giọng nói thân mật, nhưng càng giống như là gọi người làm hơn.

Nam nữ bên cạnh Sở Thiên Ngao cũng nhìn về hướng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn nói thầm trong lòng một tiếng: "Thật là xui xẻo!" Nhưng cũng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là phải buộc lòng đi tới.

Một người phụ nữ đứng bên cạnh Sở Thiên Ngao, làn môi đỏ mọng mang theo nụ cười, nhưng trong mắt lại lóe vài tia khi dễ, hướng Mạc Tiểu Hàn hỏi: "Cô chính là cô Mạc? Mới vừa rồi nghe Sở thiếu đề cập tới cô. Cô là bạn gái ngài Sở sao?"

Bạn gái? Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy cái từ này nghe vào sao có vẻ. Quái dị.

Đây là một từ trong sáng, tương lai tràn đầy kết quả tốt đẹp, không giống như từ tình nhân nghe tối tăm, bí ối và hèn mọn.

Nhưng rất đáng tiếc, cái từ này, Mạc Tiểu Hàn cô dùng không nổi.

Mạc Tiểu Hàn ngược mắt liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao đang mang trên mặt một nụ cười nhẹ, không trả lời đúng, cũng không trả lời không phải. Chỉ im lặng.

Thấy Mạc Tiểu Hàn không trả lời, cô gái có làn môi đỏ mọng có chút xấu hổ, buộc lòng phải đổi chủ đề.

Nụ cười nhẹ trên mặt Sở Thiên Ngao hoàn toàn biến mất, đáy mắt hiện đầy sự khó hiểu.

Chào hỏi mấy câu xong, mấy người kia liền rời đi. Chỉ còn lại Mạc Tiểu Hàn đứng đơn độc đối diện với Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn vẫn im lặng không nói. Ánh mắt không nhìn thẳng vào Sở Thiên Ngao, mà chỉ nhìn sân cỏ trước mặt. Làn gió nhẹ lướt qua, những cánh hoa trên cây rơi xuống đầy đất. Khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Cánh tay cứng như sắt của Sở Thiên Ngao hung hăng bám sâu vào cánh tay của cô, kéo cô quay lại đối mặt về phía mình, "Vừa rồi tại sao không nói lời nào!" Giọng nói của hắn lạnh khốc vô tình.

"Nói gì? Nói ra để xấu hổ hay sao, nói tôi không phải là bạn gái của anh? Hay nói tôi chỉ là tình nhân của anh?" Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao, thậm chí còn nở nụ cười.

Nhưng nụ cười này lại hoàn toàn chọc giận Sở Thiên Ngao: "Sao? Làm tình nhân của Sở Thiên Ngao tôi rất mất thể diện?" Cánh tay gia tăng sức mạnh, Mạc Tiểu Hàn cảm giác cánh tay mình dường như muốn đứt rời ra, nhưng lại quật cường không chịu mở miệng cầu xin tha thứ. Vì vậy vẫn bị Sở Thiên Ngao gắt gao siết chặt.

"Làm tình nhân của tổng giám đốc Sở tại sao lại mất thể diện? Đó là vinh dự vô cùng. Không biết bao nhiêu phụ nữ đấu tranh mà không được đó chứ!" Mạc Tiểu Hàn rũ rèm mắt xuống, nhàn nhạt nói ra.

"Cô đã biết như thế, vậy tại sao còn làm ra vẻ mặt bị sỉ nhục?" Sức lực trên tay Sở Thiên Ngao đã giảm đi một chút, hần nâng mặt Mạc Tiểu Hàn lên, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

"Phốc." Mạc Tiểu Hàn thật tức cười. Đây là mĩa mai, là châm biếm có được hay không! Sở đại Tổng giám đốc của tôi, ngài thật là ngây thơ! Ngây thơ đến nỗi nghe không ra sự mĩa mai của người khác!

Thấy Mạc Tiểu Hàn cười, tức giận trong đáy mắt Sở Thiên Ngao từ từ tàn đi. Ánh mắt lại sắc bén như cũ, nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Trả lời tôi. Mới vừa rồi tại sao vẻ mặt lại giống như bị sỉ nhục?"

Mạc Tiểu Hàn nhăn mày: "Sở đại Tổng giám đốc, vấn đề này có ý nghĩa gì sao? Anh nếu như rảnh rồi nhàm chán, thì có thể đi tìm Liễu Thần nha. Cô ta nhất định rất thích cùng anh trao đổi thân mật."

Đáy mắt Sở Thiên Ngao lóe ra một ngọn lửa nhỏ, chăm chú nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, giọng nói có điểm ám áp: "Em nói Liễu Thần?"

Ngọn lửa ở đáy mắt Sở Thiên Ngao quá mức mãnh liệt, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cả người bị hần nhìn không được tự nhiên. Cô quay mặt đi tránh tầm mắt của hần: "Mới vừa rồi trong phòng nghỉ, hai người không phải đã trao đổi thân mật rồi sao, trao đổi đã rất thỏa mãn sao?"

"Ha ha ha." Sở Thiên Ngao chột ngựa đầu hống giọng phát ra một chuỗi cười to. Mạc Tiểu Hàn kinh hoàng cắn môi của mình. Cô đang làm gì thế? Sao lại nói chuyện này?

Quả nhiên, Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, trên mặt mang vẻ tươi cười, trong đôi mắt lóe ánh sang vui vẻ: "Mạc Tiểu Hàn, em đang ghen phải không?"

Bờ môi của hần tiến lại gần lỗ tai của cô, khí nóng ở bên tai cô quanh quẩn, giọng nói của hần mang theo thỏa mãn, lại mang theo trêu đùa. Dường như tâm trạng cô về rất tốt.

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, giọng nói bình tĩnh như nước, trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào: "Dĩ nhiên là không. Nếu như Liễu Thần có thể khiến anh vui vẻ cao hứng như thế, thì còn gì bằng."

"Vậy tôi có phải nên cảm ơn em hay không?" Trong nháy mắt, sắc mặt Sở Thiên Ngao trở nên âm trầm, giọng nói lạnh lùng có chút đáng sợ.

Mạc Tiểu Hàn còn chưa trả lời, cơ thể Sở Thiên Ngao đột nhiên lật nghiêng tới, bàn tay ôm chặt cô vào trong ngực, đôi môi nóng bỏng áp lên môi của cô, mang theo sự trừng phạt cắn mạnh vào môi của cô. Đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng nhỏ nhắn đầy hương thơm của cô khuấy động, mang theo sức mạnh bá đạo!

Người đàn ông này, tại sao có thể tùy chỗ phát dục bừa bãi!

Mạc Tiểu Hàn bắt đầu muốn đẩy hần ra, nhưng lồng ngực cứng như sắt của hần lại ôm cô quá chặt, cô bị hần giam trong ngực, căn bản không còn đường để chạy. Chỉ có thể chịu đựng hần hôn mãnh liệt giống y như cuồng phong bão vũ ập đến.

Nghĩ đến chuyện mới vừa rồi Sở Thiên Ngao còn trong phòng nghỉ cùng Tiểu Thần mạnh mẽ hoan ái triền miên, đôi môi của hần cũng trần trọc trên môi của Liễu Thần giống như thế này sao? Trên người của hần, còn có mùi vị của những phụ nữ khác! Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy buồn nôn, rất buồn nôn!

Ra sức giãy giụa ngoảnh mặt đi, muốn né tránh nụ hôn của hần.

Ý né tránh vô cùng rõ ràng.

Sở Thiên Ngao mấy lần dây dưa đều chỉ có thể hôn lên mặt của cô, Mạc Tiểu Hàn tránh né hần giống như tránh né bệnh nhiễm khuẩn, lồng mày nhíu lại thật chặt, như đang phải chịu sự hành hạ vậy.

Sở Thiên Ngao dừng động tác lại, đôi mắt chìm Ứng lộ ra những dây máu đỏ, rồi đột ngột đẩy mạnh Mạc Tiểu Hàn từ trong ngực ra, giận dữ gầm lên một tiếng: "Cút!"

Âm thanh rống giận của Sở Thiên Ngao rất lớn, khiến những người đứng gần nhao nhao nhìn về phía này.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất mất thể diện, cùng Sở Thiên Ngao ở chung một chỗ, cô luôn dễ dàng trở thành tiêu điểm quan sát của mọi người, cô ghét loại cảm giác này!

Cô nhìn Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao cũng đang nhìn cô. Gương mặt anh tuần giờ này lạnh lùng ác độc rất đáng sợ, đôi môi mím chặt, ánh mắt khát máu đến khiến người nhìn cô chằm chằm, giống như hận không thể đem cô cắn chết ngay tức khắc

Mạc Tiểu Hàn nhíu mày, người đàn ông này mỗi lần nổi giận đều khác thường kỳ lạ như vậy. Cô nào có đắc tội hần? Hần thích cùng phụ nữ khác mây mưa, cô liền mỉm cười chúc phúc hần nha, cô không hề ăn dấm lung tung, rốt cuộc hần đang tức giận cái gì!

Không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ, Mạc Tiểu Hàn phản ứng rất bình thản, cô đẩy hần ra: "Biết, tôi cút."

Cô ước gì mình được về sớm nghỉ ngơi một chút. Hôm nay giăng co cả một ngày, cô mệt quá mức. Để cho hần tự do tiếp tục trăng gió với những người phụ nữ khác đi! Chúc hần lãng nhăng thỏa mãn!

Không chút do dự xoay người rời đi. Vừa ra đến đại sảnh, mới phát hiện bên ngoài gió rất to, những cơn gió đêm thổi vào người, lạnh thấu tủy xương.

Mạc Tiểu Hàn sợ lạnh ôm chặt hai cánh tay, đi về phía cửa chính. Cô vừa đi vừa nhìn xung quanh. Bên này hình như cũng là khu biệt thự, nên hầu như không thấy bóng dáng một chiếc xe taxi nào.

Ban này ở vườn hoa phía sau hình như có một con đường nhỏ thông ra mặt sau của con đường chính, bên kia chắc là có xe taxi thôi. Mạc Tiểu Hàn xoay người hướng con đường nhỏ đi tới.

Thấy Mạc Tiểu Hàn bước đi không hề quay đầu lại, Sở Thiên Ngao cảm thấy một cơn giận dữ không tên hung hăng thiêu đốt trong lồng ngực. Người phụ nữ này, thậm chí ngay cả cầu xin tha thứ cũng không buồn nói!

Cô hoàn toàn không nhận thấy được tại sao hần lại nổi giận!

Nếu như không phải Liễu Thần đột nhiên khiêu khích lửa dục của hần, nếu như không phải hần muốn thử thái độ của Mạc Tiểu Hàn một chút. Hần cũng không biết được đã nhiều ngày như vậy, Mạc Tiểu Hàn vẫn hoàn toàn không đem hần để ở trong mắt.

Cô đối với hần, cho tới bây giờ chưa bao giờ để ý.

Dù là cô nằm ở dưới người hần nhỏ giọng rên rỉ, giống như một cô mèo nhỏ. Dù cô cùng hần bình thường giống như một đôi tình nhân cãi vã gây gỗ, sau đó hòa thuận dắt tay nhau đi dạo phố. Dù hần buông xuống tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty, một ngày 24 giờ dính vào bên người cô, bá đạo đoạt lấy tất cả thời gian của cô. Cô, vẫn không nhìn thấy hần.

Mạc Tiểu Hàn, cho tới bây giờ cũng không có yêu hần.

Bàn tay gắt gao siết chặt đến nỗi cả gân xanh, đốt ngón tay trắng bệch. Sở Thiên Ngao nhìn chằm chằm bóng lưng Mạc Tiểu Hàn, những tia lửa trong mắt bắn tán loạn. Mạc Tiểu Hàn, cô thật có gan!

Xoay người hung hăng đi về phía đại sảnh. Người nhiều phụ nữ nhất trên thế giới này chính là hần, Sở Thiên Ngao hần cũng không phải không có Mạc Tiểu Hàn thì không thể sống được!

Giờ phút này, chăm chú nhìn bóng dáng Mạc Tiểu Hàn còn có một người đàn ông khác. Thân Hạo Khiêm.

Vừa rời Sở Thiên Ngao găm lên giận dữ, Thân Hạo Khiêm xoay đầu nhìn sang, khi nhìn đến bóng dáng quen thuộc của Mạc Tiểu Hàn, dưới ánh đèn khiến cô nổi bật, cô có vẻ đẹp như thế, bộ váy màu trắng khiến cô nhìn qua giống như một tiên nữ trong sáng. Trên làn tóc mai còn cài một đóa Diên Vĩ màu xanh dương, khiến sự trong sáng càng thêm phần thanh nhã và hoạt bát.

Thấy Mạc Tiểu Hàn cùng Sở Thiên Ngao cãi vã sau đó cô đơn độc rời đi, Thân Hạo Khiêm nhắc chân muốn đuổi theo. Nhưng vừa lúc đó Thị trưởng Lương đứng bên cạnh đang liến thoắng không ngừng giới thiệu thành tích mới nhất của hần, hành động cắt ngang lời nói của trưởng bối luôn là một việc làm vô lễ. Do vậy Thân Hạo Khiêm không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhẫn nại không dám vọng động, cố gắng giả bộ bộ dạng nghiêm túc nghe Thị trưởng Lương nói chuyện.

Nhìn Mạc Tiểu Hàn càng ngày càng xa, mắt thấy cô sắp biến mất ở rừng cây sau lưng, Thân Hạo Khiêm không kiềm nén được nữa, hần vội vã nhìn Thị trưởng Lương nói: "Bác trai, cháu có chuyện vô cùng trọng yếu, xin lỗi bây giờ không tiếp chuyện cùng bác được." Nói xong, không nhìn đến ánh mắt khác thường của những người xung quanh, hần cất bước chạy về phía con đường nhỏ.

Hần nhất định phải đuổi theo Tiểu Hàn, ban này bộ dạng Sở Thiên Ngao rất hung dữ gần mắng cô, bây giờ Tiểu Hàn nhất định rất đau lòng. Hần muốn an ủi cô một chút. Nếu như nói rằng trên thế giới này, chỉ có nước mắt của một người mà Thân Hạo Khiêm không muốn thấy nhất, thì người đó chính là Mạc Tiểu Hàn?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mãi mãi đẹp nhất

Con đường nhỏ thật đúng là rất khó đi, mặt đường gồ ghề lồi lõm không chỗ nào bằng phẳng, Mạc Tiểu Hàn lại mang giày cao gót nên đi bộ thật sự vô cùng cực khổ.

"Những kẻ có tiền sao cũng hẹp hòi như vậy chứ! Dầu gì thì cũng nên làm đường cho bằng phẳng một chút, đi lại cũng dễ dàng hơn." Mạc Tiểu

Hàn vừa nói thầm vừa quẹo qua rừng cây nhỏ.

Đột nhiên, một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau đột ngột kéo cô lại. Mạc Tiểu Hàn còn tưởng rằng đó là Sở Thiên Ngao: "Không phải anh muốn tôi cắt đi sao!" Vừa mới dứt lời, một bàn tay to bịt miệng của cô lại.

Không đúng! Không phải Sở Thiên Ngao, trên người Sở Thiên Ngao có mùi nước hoa nhàn nhạt. Còn người đàn ông sau lưng này thì chỉ có một cơ thể đầy mùi mồ hôi rất khó ngửi. Rốt cuộc là ai!

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức hét rầm lên, miệng bịt quá chặt, tiếng thét của cô bị tắc nghẽn ở cổ họng, biến thành những tiếng nấc nghẹn nặng nề "Ừm. . . . Ừm".

"Câm miệng, kêu một tiếng nữa tao sẽ rạch nát mặt của mày!" Một vật nhọn bằng sắt lạnh như đá kè vào cổ của cô, Mạc Tiểu Hàn không cần đoán cũng biết, đó là một con dao găm sắc bén.

Cô biết điều nên im lặng, Mạc Tiểu Hàn nhớ lại trong khóa học võ phòng thân hồi còn đại học, khi gặp phải bọn cướp thì không nên chọc giận hấn, mà phải đầu trí. Nơi này là một rừng cây, đối phương hình như không chỉ có một mình, cô có kêu đến rách cổ họng cũng vô dụng.

Bọn cướp dường như thấy Mạc Tiểu Hàn có vẻ phối hợp nên rất hài lòng. Chúng thu dao găm về, nhưng ngay sau đó lại là một dây thừng bằng dây thô buộc chặt vào cổ tay Mạc Tiểu Hàn, còn miệng cũng bị băng dán rất chặt.

Đầu óc Mạc Tiểu Hàn lưu chuyển rất nhanh, đầu gì cô cũng chỉ là một tình nhân, không quyền không thế, bọn họ bắt cóc cô làm gì? Chẳng lẽ chúng muốn uy hiếp Sở Thiên Ngao?

Mạc Tiểu Hàn cười khổ lắc đầu một cái, không thể nào, Mạc Tiểu Hàn cô còn chưa có mặt mũi lớn đến như vậy, bắt cô để uy hiếp Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao làm sao có thể coi chuyện này là quan trọng?

Mạc Tiểu Hàn bị nhét vào một chiếc xe màu đen, bên rừng cây này có hai con đường, một đường đi thông tới con đường chính. Một con đường khác rộng hơn một chút, từ biệt thự thông ra phía sau núi Thanh Phong.

Mạc Tiểu Hàn bị ném ở cốp xe, nên hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài. Cô cố gắng vênh tai, hy vọng có thể nghe thấy tiếng người và tiếng xe trên đường.

Đáng tiếc bên tai hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ xe đang chạy, trái tim Mạc Tiểu Hàn trầm xuống, nhìn hướng chiếc xe này có vẻ muốn đem cô tới núi Thanh Phong đi. Núi Thanh Phong vô cùng vắng vẻ, đám người kia không phải chỉ bắt cóc một cách đơn giản như vậy!

Nước mắt lập tức chảy ra. Bé con, bé con của cô còn chưa kịp mở mắt chào đời nhìn thế giới này, giờ đã phải cùng mẹ rời khỏi thế giới này mà không rõ lý do sao?

Trái tim Mạc Tiểu Hàn nhói đau, đau đến tê dại.

Thân Hạo Khiêm chạy như bay trên con đường nhỏ, nhưng do bị rút lại ở phía sau quá xa, mắt thấy Mạc Tiểu Hàn quẹo ở khúc quanh, biến mất phía sau rừng cây. Đằng sau rừng cây có một con đường nhỏ đi thông ra đường chính phía ngoài, Mạc Tiểu Hàn có lẽ đã đón taxi đi rồi.

Thân Hạo Khiêm chạy nhanh hơn. Tiếng gió thổi vù vù bên tai, không biết vì sao, hần đột nhiên có một dự cảm xấu. Mặc dù nơi này trị an không tệ, nhưng cô dù sao cũng là một cô gái, một mình đi đường ban đêm thường sẽ không an toàn.

Vượt qua rừng cây là có thể thấy đường chính phía ngoài, Thân Hạo Khiêm mở miệng muốn gọi tên Mạc Tiểu Hàn, nhưng tiếng kêu chỉ đọng lại trên bờ môi: bên cạnh trống rỗng, trước sau không thấy bóng dáng Mạc Tiểu Hàn!

Tiểu Hàn! Tiểu Hàn! Vàng trán Thân Hạo Khiêm bắt đầu nhanh chóng đổ mồ hôi, Tiểu Hàn đi đâu! Tại sao không thấy bóng dáng của cô!

Tiếng kêu của hần vang vọng trong không khí, có vẻ vắng lạnh mơ hồ.

Thân Hạo Khiêm cố gắng nhìn xung quanh, hi vọng đây chỉ là trò Mạc Tiểu Hàn đùa giỡn với hần. Cô đang núp ở phía sau cái cây kia, chỉ chốc lát nữa, cô sẽ phát ra tiếng cười trong trẻo rồi nhảy ra, "Học trưởng Hạo! Em ở chỗ này đây!" Giống như ba năm trước đây vậy.

Nhưng, hy vọng của Thân Hạo Khiêm đã tan vỡ. Cổ họng của hần cũng đã muốn rạch, mà bóng dáng Mạc Tiểu Hàn vẫn không xuất hiện!

Đột nhiên, ánh mắt của hần chạm vào một vật! Dưới ánh đèn đường, trên con đường đi thông vào núi Thanh Phong, nằm lẳng lẳng trên đất là một đóa hoa Diên Vĩ màu xanh dương.

Thân Hạo Khiêm ngồi chồm hổm xuống, nhặt đóa hoa này lên. Trên đất có những dấu chân hỗn loạn, là giày cao gót, còn có dấu giày của đàn ông.

Không bình thường! Tiểu Hàn nhất định xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Thân Hạo Khiêm xoay người điên cuồng hướng nhà để xe chạy đi.

Trong núi Thanh Phong, bọn bắt cóc bóc miếng băng dán trên miệng Mạc Tiểu Hàn ra, cười rất dữ tợn: "Con quý nhỏ, nói lời trần trối cuối cùng đi! Nếu

không đến lúc muốn nói cũng không được!"

Mạc Tiểu Hàn cố giấu con sợ hãi, cố gắng khiến cho giọng nói của mình bình tĩnh một chút: "Ai đứng sau giật dây các người?"

Bọn bắt cóc cười gằn một tiếng: "Ai chỉ điểm không cần biết, mày chỉ cần biết hôm nay là ngày chết của mày là được!"

Một tên bắt cóc có dáng người gầy đồm đĩnh nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, đưa tay sờ soạng vào ngực cô một cái, rồi dâm dăng nhìn đồng bọn nói: "Nhị ca, đừng xem thường con nhỏ này gầy gò, trên người có đầy đủ đồ dung đầy! Em nghĩ, cứ như vậy giết nó thật là đáng tiếc, nếu không chúng ta. . . Hắc hắc."

Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy cả người nổi hết da gà. Nếu quả thật bị hai bọn chúng chà đạp, cô thật đúng là không bằng đi tìm chết! Tên Nhị ca lắc đầu một cái: "Đêm dài lắm mộng, khách hàng nói, nhất định phải làm phải sạch sẽ gọn gàng, không được để lại dấu vết gì!"

Tên bắt cóc gầy có chút tiếc nuối lắc đầu một cái: "Một đứa con gái tuổi trẻ như vậy mà cứ như thế chết đi, thật là lãng phí nha!"

Mạc Tiểu Hàn càng nghe càng kinh hãi. Không được, cô không thể chết mơ hồ như vậy được, cô muốn trì hoãn thời gian, nói không chừng còn có thể có cơ hội chuyển biến.

"Đại ca! Thấy đồ trang sức tôi đeo trên người chứ? Bộ trang sức này có giá trị rất lớn, chỉ nói đến chiếc nhẫn trên tay tôi, cũng trị giá mấy chục triệu. Những thứ này tặng cho hai người, có được không?"

Hai tên bắt cóc cười ha hả: "Mày mà chết, thì những thứ này tự nhiên đều là của chúng tao."

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn run lên, bọn bắt cóc này bất luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Thật không biết là người nào, sao lại ác độc như thế, quyết tâm muốn tánh mạng của cô.

"Bé con, mẹ thực xin lỗi con, mẹ không thể bảo vệ tốt cho con. Nếu như có kiếp sau, hi vọng con vẫn có thể làm con của mẹ, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, không để cho bất luận kẻ nào tổn thương con." Mạc Tiểu Hàn nói thầm với đứa con trong bụng.

Hình như có tiếng xe hơi từ xa đến gần, tên bắt cóc gầy quan sát bốn phía, sau đó nhìn tên kia nói: "Nhị ca, chúng ta động thủ đi! Hình như có xe đi tới!"

Tên nhị ca lại nghĩ không phải nên lắc đầu: "Đêm hôm khuya khoắt, ai mà rảnh rỗi như thế! Nói lời trấn trời đi. Nếu không mày lên đường bọn tao cũng không an lòng, sợ mày sẽ biến thành quỷ tới quấy phá chúng tao."

Mạc Tiểu Hàn cũng thận trọng lắng nghe tiếng xe, trong lòng có một chủ ý. Cô làm bộ ra vẻ rất sợ hãi và đáng thương nhìn hai tên bắt cóc nói: "Đại ca, xem ra hôm nay tôi không thể không chết rồi. Chết thì chết đi, dù sao ai rồi cũng đến lúc phải chết. Nhưng hy vọng rằng sau khi tôi chết các người làm ơn đem thi thể của tôi chôn cất cho tử tế."

Tên Nhị ca ngông cuồng cười một tiếng: "Mày không có tư cách nói điều kiện với chúng tao!"

Mạc Tiểu Hàn cố gắng nặn ra một nụ cười: "Tôi có một số tài sản lớn gửi trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng. Anh tới đây, tôi nói cho anh biết mật mã. Số tiền kia, coi như là chi phí chôn cất của tôi vậy."

Tên bắt cóc gầy có chút đồ kị nhìn tên nhị ca. Tên Nhị ca vừa nghe có tài sản, hai mắt nhất thời tỏa sáng lấp lánh. Vội vàng bước nhanh tới cạnh Mạc Tiểu Hàn, rồi nhìn sang tên gầy, sau đó thúc giục Mạc Tiểu Hàn: "Mày nói đi!"

Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói: "Đại ca, tôi thấy anh có vẻ hiền lành nên chỉ muốn nói cho một mình anh biết. Anh ghé tai tới sát đây."

Tên Nhị ca mừng vui hơn hờ kè lỗ tai sát vào miệng Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn lóe ra ánh sáng tức giận, "Bé con, mẹ báo thù cho con đây!" Rồi há mồm ra, dùng hết hơi sức toàn thân, liều mạng hung hăng cắn vào lỗ tai tên Nhị Ca!

"A!" Tên Nhị ca phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, một dòng máu chảy dọc xuống cổ, nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn cắn chặt lỗ tai của hắn không buông ra, Tên Nhị ca lại không dám động đậy, chỉ sợ lỗ tai bị cắn đứt.

"Mau! Làm thật nó đi!" Tên Nhị ca nhìn tên gầy hạ lệnh.

Tên gầy giờ dao găm lên hướng về phía Mạc Tiểu Hàn đâm tới. Ánh sáng sắc lạnh chợt lóe, Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại cam chịu số phận.

"Đừng!" Một tiếng súng vang lên, tên gầy nặng nề ngã xuống mặt đất. Tên Nhị ca còn chưa kịp phản ứng, thêm một tiếng súng nữa vang lên, cơ thể của hắn cũng văng mạnh về phía trước, rồi rớt ục ục xuống mặt đất.

Mạc Tiểu Hàn đột ngột mở mắt, đôi mắt ngập nước trong suốt, không thể tin nổi khi thấy cách đó không xa một người đàn ông vội vàng chạy tới. Là Thân Hạo Khiêm, học trưởng Hạo của cô!

Những dây thần kinh căng như dây đàn rốt cuộc được buông lỏng, hai chân Mạc Tiểu Hàn trở nên mềm nhũn, té xỉu xuống, nhưng lại được người đàn ông đang cố sức chạy tới vứng vàng nâng đỡ, sau đó ôm thật chặt vào trong ngực.

Mở mắt lần nữa thì Mạc Tiểu Hàn phát hiện mình đã nằm trong một căn phòng xa lạ.

Trong phòng tản ra một mùi thơm thoang thoang, không khí mát mẻ rất dễ chịu. Cách giường khoảng mười mét ngay phía trước, có một bàn làm việc, Thân Hạo Khiêm ngồi quay lưng về phía cô và đang xử lý công việc bằng máy vi tính.

Mạc Tiểu Hàn muốn nói chuyện, nhưng khi hé miệng, lại chỉ phát ra một chuỗi những tiếng khàn khàn : "Úm."

Nhưng tiếng nói yếu ớt của cô vẫn kinh động đến Thân Hạo Khiêm, hắn đứng lên đi tới gần giường Mạc Tiểu Hàn nằm. Chiếc áo sơ mi sạch sẽ, tùy ý hờ ra hai nút áo không cài, áo khoác màu cà phê nhạt, phong thái nhẹ nhàng, đôi mắt màu nâu lóe ra một tia vui mừng, bờ môi trắng nhạt hàm chứa nụ cười: "Tiểu Hàn, em tỉnh rồi."

Nước mắt Mạc Tiểu Hàn đột nhiên nhanh chóng chảy ra.

Gần như đồng thời, Thân Hạo Khiêm đưa hai cánh tay ra, cô lao vào lòng ngực Thân Hạo Khiêm.

Tủi thân, sợ hãi, còn có sự áy náy và tự trách đối với đứa con trong bụng khiến nước mắt cô mãnh liệt tuôn chảy không thể dừng lại được.

Hợp đồng là gì, Sở Thiên Ngao là ai, tình nhân là gì, đều chết hết đi! Giờ phút này, cô chỉ khao khát một vòng tay ôm cô vào trong ngực, để cho cô mặc sức rơi lệ, để cho những tủi thân và sợ hãi biến mất hết.

Lòng ngực của Học trưởng Hạo, ấm áp như thế, giống như đúc trong tưởng tượng của cô.

Mạc Tiểu Hàn vùi mặt vào bờ vai Thân Hạo Khiêm, khóc đến kinh thiên động địa, khóc đến tê tâm liệt phế. Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng vỗ lưng của cô: "Được rồi, không sợ nữa, không sợ, có học trưởng Hạo ở đây, cái gì cũng không sợ."

Bị Thân Hạo Khiêm nhẹ giọng dỗ giống như dỗ một đứa trẻ, sợ hãi và tủi thân của Mạc Tiểu Hàn cuối cùng cũng từ từ biến mất, tiếng khóc kinh thiên động địa từ từ nhỏ dần đi, cuối cùng chỉ còn những tiếng nức nở.

"Học trưởng Hạo, bộ dáng của em bây giờ có phải rất nhếch nhác hay không?" Mạc Tiểu Hàn vùi đầu vào hõm vai Thân Hạo Khiêm, vì mới vừa rồi mình không để ý đến hình tượng mà khóc lớn nên ân hận.

"Không. Tiểu Hàn của anh mãi mãi là đẹp nhất." Giọng nói của Thân Hạo Khiêm vang lên bên tai cô, nhẹ nhàng, trầm ấm, mang theo sức mạnh an ủi lòng người?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Em thương hấn sao?

Chiếc xe kiểu dáng thể thao giá trị liên thành phóng như bão táp trên con đường vắng vẻ. Sở Thiên Ngao một tay đặt trên tay lái, một tay gác vào cửa xe đang mở, những luồng gió thổi mái tóc ngắn đen nhánh bay bay.

Vẻ đẹp trai hoàn mỹ trên gương mặt góc cạnh, đôi môi mỏng kêu gọi khê mím lại.

Người phụ nữ tên Mạc Tiểu Hàn kia cứ thế đi về, hấn muốn mặc sức cùng những người phụ nữ chủ động dính sát kia mà phát tiết cho thỏa thích một lần. Nhưng đã đối tới hai người phụ nữ, mà cảm giác cũng không thỏa mãn.

Trong lòng hấn bóng thoáng cảm giác không thoải mái, giống như có cái gì chặn lại ở tim, ngay cả hít thở cũng không dễ chịu.

Thôi, vẫn là về nhà thôi, cùng những phụ nữ này lên giường, dường như còn không đã ghiền bằng cái nhau với Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn không thương hấn cũng không sao, hấn sẽ nghĩ biện pháp khiến cô yêu hấn! Một ngày nào đó, hấn sẽ hoàn toàn có được Mạc Tiểu Hàn! Cái hấn muốn, không chỉ là người của cô. Cái hấn càng muốn hơn chính là trái tim của cô.

Ánh mắt thâm thúy vừa liếc về hộp giấy lớn được gói rất đẹp mắt đang đặt ở một bên thì khóe môi Sở Thiên Ngao từ từ cong lên.

Hai ngày trước Mạc Tiểu Hàn nói muốn đi mua cho bé con trong bụng mấy bộ quần áo, nhưng vẫn không có thời gian. Vừa rồi hấn mới đi cửa hàng bán đồ em bé tốt nhất thành phố C, mua mấy bộ quần áo xinh đẹp nhất.

Nghĩ đến vẻ mặt vui vẻ của Mạc Tiểu Hàn khi thấy những bộ quần áo này, nụ cười ở khóe môi Sở Thiên Ngao càng sâu hơn.

Điện thoại trên xe vang lên.

"Ngài Sở, cô Sulia gọi điện hỏi thăm mấy lần, cô nói tôi phải báo cáo lại cho ngài biết, cô ấy rất nhớ ngài. Trước kia do cô không hiểu chuyện, bây giờ cô ấy biết sai rồi, cầu xin ngài Sở cho cô ấy một cơ hội." Phụ tá của Sở Thiên Ngao bấm báo mạch lạc rõ ràng với hắn. Dừng một chút, giọng nói của anh ta có chút né tránh: "Cô Sulia còn nói, cô ấy mới vừa làm thẩm mỹ, hiện tại bộ ngực của cô là cỡ D. Cô ấy nói ngài nhất định sẽ thích."

Khỏe miệng Sở Thiên Ngao khẽ khời lên một nụ cười châm chọc.

Cỡ D mà thôi? Hơn nữa lại là nhân tạo sao? Hắn thật đúng là không có hứng thú gì.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn nhanh chạy trở về ăn cháo trắng đưa muối của hắn, Mạc Tiểu Hàn, hắn thừa nhận hắn đã nghiện cô mất rồi.

"Nói cô ta cút!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng thốt ra một câu, sau đó liền cúp điện thoại, bấm một mã số của người khác.

"Vũ Trung, Cô Mạc đã ngủ chưa?"

"Cô Mạc? Cô Mạc chưa về đến nhà nha! Không phải cô ấy cùng ngài tham gia bữa tiệc sao?"

Trái tim như bị một đập rất mạnh, bàn tay thon dài chợt run lên, một tiếng động chói tai vang lên, chiếc xe thể thao cực kỳ xa hoa đụng phải hòm thư ven đường khiến hòm thư bay lên giữa không trung, rồi khó khăn lắm mới dừng lại sát bức tường trước mặt.

Cúp điện thoại trực tiếp bấm điện thoại của Mạc Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao chau mày, cắn răng, mau nghe điện thoại, Mạc Tiểu Hàn!

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng. ..." Một giọng nữ máy móc vang lên nhắc nhở Sở Thiên Ngao, lần này, Mạc Tiểu Hàn, thật sự là biến mất!

Sở Thiên Ngao nắm mạnh vào tay lái! Mạc Tiểu Hàn! Rốt cuộc cô chạy đi đâu! Đã không điện thoại về còn cố tình tắt máy!

Đá văng cửa xe ra, Sở Thiên Ngao vừa bước xuống vừa bấm điện thoại của Dư Phong.

"Mạc Tiểu Hàn mất tích, lập tức tập hợp mọi người trong thành phố C tìm kiếm cho tôi! Tìm cô ta cho bằng được! Nếu không tìm được, cậu cũng không cần sống!"

Trong căn phòng mát mẻ dễ chịu, Mạc Tiểu Hàn sau khi gào khóc một hồi, rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Có chút khó xử vì nhìn thấy áo khoác của Thân Hạo Khiêm bị nước mắt và nước mũi của cô dính bết nhàu nhĩ, Mạc Tiểu Hàn hít hít mũi: "Học trưởng Hạo, em muốn trở về, làm phiền anh đưa em ra ngoài."

"Không." Ánh mắt màu hổ phách của Thân Hạo Khiêm nhìn thẳng vào mắt Mạc Tiểu Hàn, giọng nói rất mềm mỏng nhưng cũng rất kiên định.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn đau đớn một hồi.

Ngước mắt lên, cô nhìn Thân Hạo Khiêm, khó khăn nói: "Học trưởng Hạo, em phải trở về."

"Tiểu Hàn, em yêu Sở Thiên Ngao sao? Em thương hắn sao?" Trong mắt Thân Hạo Khiêm thoáng hiện sự đau đớn như bị tổn thương, hắn nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, giọng nói cố chấp mà nghiêm túc.

Tim, trong nháy mắt rung động mãnh liệt.

Học trưởng Hạo, em trả lời anh như thế nào đây? Nếu như em nói không yêu, thì sẽ như thế nào? Nếu nói không yêu, thì anh có thể buông tha Lương Noãn Noãn sao? Nếu như nói không yêu, em có thể thoát khỏi Sở Thiên Ngao mà quay về với anh sao?

Không thể nào, chúng ta đã bỏ lỡ nhau. Bây giờ Mạc Tiểu Hàn, đã không còn là cô gái ngây thơ trong sáng như ba năm trước đây nữa rồi. Hiện tại, cô chỉ là một tình nhân bẩn thỉu.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, mạnh mẽ ép nội tâm gọn sóng vào nơi sâu nhất.

"Đúng vậy. Yêu." Giọng nói của cô rất bình thản, thế nhưng sương mù lại tràn ngập trong đôi mắt, lại có chút không che giấu được đau đớn.

Thân Hạo Khiêm mở to hai mắt, hai tay nhẹ nhàng đưa ra như mộng ảo, đặt lên đôi mắt Mạc Tiểu Hàn, giọng nói dịu dàng, trầm ấm như những tiếng ni non: "Tiểu Hàn, em nói dối. Nếu thật sự là yêu, đôi mắt của em, tại sao lại đau đớn như vậy?"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn, đau dữ dội.

Tại sao, hắn luôn có thể chỉ liếc một cái đã nhìn thấu góc bí ẩn nhất trong đáy lòng cô? Cô đã nói yêu Sở Thiên Ngao rồi, tại sao hắn còn không chịu để cô đi, tại sao lại cố chấp như vậy?

Đừng...tốt với cô. Đừng đối xử tốt với cô nữa.

Lỗ mũi chua xót không dứt, Mạc Tiểu Hàn đẩy Thân Hạo Khiêm ra, cách hẳn xa một chút, nói về khăn cầu: "Học trưởng Hạo, anh để cho em đi đi. Em thật sự không thể ngốc thêm một lần nữa đâu."

Thân Hạo Khiêm nói với cô còn có vẻ thành khẩn cầu xin hơn: "Tiểu Hàn, cho anh thời gian một ngày được không? Ở bên anh một ngày, anh chỉ muốn em ở bên anh một ngày thôi."

Mạc Tiểu Hàn không cự tuyệt được khi thấy Thân Hạo Khiêm cầu xin như vậy. Không cự tuyệt được sự dịu dàng ảm áp trong đôi mắt cầu xin tha thiết này.

Đôi mắt khép hờ lại, bên môi cô treo một nụ cười thê lương: "Em đồng ý với anh."

Em đồng ý với anh, bởi vì đây là ngày cuối cùng của chúng ta.

Em đồng ý với anh, bởi vì từ nay về sau, em sẽ không gặp mặt anh nữa.

Em đồng ý với anh, bởi vì, từ nay về sau, em muốn xóa sạch hình bóng của anh trong trí nhớ của em.

Thân Hạo Khiêm, em đồng ý với anh.

Không buồn lo lắng Sở Thiên Ngao trở về không tìm được cô thì nổi điên như thế nào, Mạc Tiểu Hàn chỉ muốn mãi nắm lấy những ngón tay ảm áp này. Ngón tay của Học trưởng Hạo, trắng nõn, thon dài, sạch sẽ và ảm áp.

Thấy Mạc Tiểu Hàn rút cuộc đồng ý ở lại, trong ánh mắt dịu dàng của Thân Hạo Khiêm tràn đầy vui vẻ.

"Đói bụng không?" Cung chiều giúp cô sửa lại mái tóc, "Anh nấu cháo cho em ăn có được không?"

Cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, Mạc Tiểu Hàn lắc đầu, giọng nói nhàn nhạt: "Không cần. Em không đói bụng."

Nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Mạc Tiểu Hàn, bàn tay đang vuốt tóc cô của Thân Hạo Khiêm run lên, có chút khó chịu hỏi: "Anh ép em ở lại như vậy, em có chán ghét anh không?"

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, nhìn Thân Hạo Khiêm mỉm cười lắc đầu một cái, nước mắt chua xót lại tuôn ra.

Sao cô có thể ghét hẳn được đây? Cô vẫn luôn luôn nhớ học trưởng Hạo, cô làm sao có thể ghét hẳn được? Cô nguyện ý vì hắn làm bất cứ chuyện gì, sao lại ghét hẳn được?

Cô chỉ Sợ hắn ghét cô thôi. Cô không muốn hắn tốt với cô như thế, cô đã sớm không phải là cô công chúa nhỏ nhân phẩm học vấn đều ưu tú của ba năm trước nữa, cuộc đời của cô, sớm đã bị hủy hoại hoàn toàn rồi.

"Tiểu Hàn." Thân Hạo Khiêm đột nhiên nhỏ giọng thờ dài, cúi người, nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của cô, chỉ là nhẹ ôm như vậy, không có bất kỳ ý đồ chiếm đoạt.

Toàn thân Mạc Tiểu Hàn trở nên căng thẳng, cứng ngắc bất động, trong hơi thở, trên người hắn thoang thoảng mùi Bạc Hà dịu mát.

Gắng sức không chế cơn kích động muốn vùi mặt vào trong vòng ôm của hắn, Mạc Tiểu Hàn chớp chớp ánh mắt chua xót, giọng nói vẫn còn mang chút giọng mũi: "Hạo Khiêm, em, em đột nhiên hơi đói rồi."

"Được, anh đi làm cơm cho em. Em muốn ăn cái gì? Anh nhớ trước kia em thích ăn cà chua hầm thịt bò cách thủy nhất. Anh làm cho em ăn có được không?" Giọng nói Thân Hạo Khiêm tràn đầy sự ảm áp như ánh nắng mặt trời. gương mặt anh tuần hiện lên một nụ cười vui vẻ.

"Dạ. Được." Mạc Tiểu Hàn xoay người sang chỗ khác, cúi đầu, để nước mắt trực tiếp rơi xuống đất.

Đây là ngày cuối cùng cô ở cùng học trưởng Hạo, cô không thể rời lẹ. Cô muốn vui vẻ hạnh phúc, giống như ba năm trước đây.

Nhìn Thân Hạo Khiêm mặc tạp dề, ở trong bếp nghiêm túc chăm chỉ thái thức ăn, Mạc Tiểu Hàn mỉm cười nhưng ánh mắt lại bắt đầu ươn ướt. Đây là học trưởng Hạo, học trưởng Hạo của cô, hiện tại đang đứng trước mặt cô, cách cô gần như thế, cô chỉ cần đưa tay ra, là có thể ôm chặt hắn.

Nhưng, cô lại không thể đưa tay. Cô đã sớm mất đi tư cách đưa tay.

Yên lặng xoay người, Mạc Tiểu Hàn gắng sức khiến cho giọng nói của mình nghe bình thường một chút: "Học trưởng Hạo, em có thể tham quan trong nhà một chút được không?"

"Tha hồ tham quan. Em nghỉ ngơi một lúc, thức ăn lập tức có liền." Mái tóc Thân Hạo Khiêm nhuộm thành màu sắc cây đay, tôn lên ánh mắt của hắn. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào khuôn mặt hắn, hoàn mỹ như hoàng tử trong truyện cổ tích.

Mạc Tiểu Hàn không dám nhìn nữa, cô bước chân lên lầu hai. Phòng ốc trong căn nhà này rất lớn, màu sắc hầu hết là màu hồng rất mơ mộng. Mạc Tiểu

Hàn có chút tò mò, sao Thân Hạo Khiêm lại thiết kế phòng ốc mang phong cách nữ tính mơ mộng như vậy, người nào không biết, còn tưởng rằng nơi này là nơi ở của một cô gái 18 tuổi.

Đọc theo tay vịn cầu thang được chạm khắc tinh tế, Mạc Tiểu Hàn đứng ở đầu cầu thang lầu hai, bỗng chốc đôi mắt trừng to, khiếp sợ không thốt lên lời!

Đối diện với cô là toàn bộ mặt tường vẽ một cô gái tuổi còn trẻ, mặc váy màu trắng, mái tóc dài đen nhánh xõa trên vai, đứng dưới ánh mặt trời cười rực rỡ. Gương mặt trắng nõn, cái mũi nhỏ nhắn, làn môi đỏ xinh đẹp, một đôi mắt trong veo có khả năng đi thẳng vào lòng người, giờ phút này đang nhìn lại Mạc Tiểu Hàn.

Hai cặp giống nhau như đúc, một ở trên tường, một tại đầu bậc thang, đôi mắt nhìn nhau. Giữa hai đôi mắt này, mặc dù đã trải qua ba năm, nhưng chúng đều thuộc về Mạc Tiểu Hàn.

Thân Hạo Khiêm, toàn bộ mặt tường, vẽ hình ảnh Mạc Tiểu Hàn năm 18 tuổi.

Từng đường cong cũng tỉ mỉ như vậy, mỗi một chỗ dùng màu sắc cầu kỳ như vậy, người vẽ bức họa này, nhất định là trong lòng tràn ngập tình yêu cùng cảm xúc mãnh liệt khi vẽ. Bởi vì, giờ phút này Mạc Tiểu Hàn đã cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Cảm xúc kiềm chế đã lâu rốt cuộc tuôn ra như vỡ đê, Mạc Tiểu Hàn ngồi ở góc cầu thang, lặng lẽ khóc đến tê tâm liệt phế.

Không phát ra một chút âm thanh, nhưng trong lòng của cô lại là sóng gió nổi lên cuộn cuộn, so với cơn bão cấp 10 còn kinh khiếp hơn.

Học trưởng Hạo, nếu như không phải vì bị bắt cóc, có phải kiếp này em không thể có cơ hội thấy bức họa này? Nếu như em cố tình đòi đi, có phải kiếp này em không thể nào biết, thì ra, tình yêu của anh lại sâu nặng như thế, mãnh liệt như thế?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đây là Cầu Tuyệt

"Tiểu Hàn, ăn cơm thôi!" Thân Hạo Khiêm vui vẻ gọi. Có thể cùng Tiểu Hàn yên tĩnh ở chung một ngày, là mơ ước cho tới nay của hắn. Hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được.

Mạc Tiểu Hàn cuống quýt lau khô nước mắt, đi tới phòng ăn.

Trong nháy mắt thấy Mạc Tiểu Hàn, nụ cười dịu dàng của Thân Hạo Khiêm đọng lại trên mặt: "Sao thế? Em khóc sao?" Khóe mắt Mạc Tiểu Hàn hồng hồng, nhìn là biết ngay cô vừa mới khóc.

"Học trưởng Hạo, bức họa kia. Là anh vẽ đấy sao?" Mạc Tiểu Hàn hít một hơi, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Thân Hạo Khiêm.

"Ừ. Em thích không?" Thân Hạo Khiêm để chén đĩa trong tay xuống, đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, vịn vào vai của cô, cúi đầu nhìn vào mắt cô, thận trọng hỏi.

Mạc Tiểu Hàn nhìn Thân Hạo Khiêm, khẽ mỉm cười: "Rất thích."

"Tiểu Hàn, khi đó anh tìm khắp nơi đều không tìm được em. Anh sợ anh sẽ không bao giờ gặp lại được em, anh sợ anh sẽ quên hình dạng em thế nào. Cho nên, liền vẽ em. Như vậy, mỗi lần về đến nhà, là có thể gặp lại khuôn mặt tươi cười của em rồi, giống như em vẫn luôn ở bên cạnh anh."

"Thế Lương Noãn Noãn thì sao? Cô ấy đã tới nhà này chưa?" Mạc Tiểu Hàn đột nhiên rất muốn hỏi một câu, nhưng cô vẫn đem những lời này nuốt vào bụng. Ngày hôm nay là ngày duy nhất của cô và học trưởng Hạo, cũng là một ngày cuối cùng, nhất định phải trôi qua hạnh phúc.

Trên mặt Mạc Tiểu Hàn là nụ cười nhàn nhạt, khiến Thân Hạo Khiêm nhìn đến ngây người. Ba năm đã qua, Mạc Tiểu Hàn giảm đi mấy phần trẻ trung nhưng lại nhiều thêm mấy phần quyến rũ, mặc kệ thay đổi thế nào, cô vẫn đẹp như thế, chỉ cần nhìn thấy cô, Thân Hạo Khiêm đã cảm thấy rất thỏa mãn.

"Ăn cơm đi! Xem có hợp khẩu vị của em không?" Thân Hạo Khiêm dắt Mạc Tiểu Hàn đi tới cạnh bàn ăn, giúp cô kéo ghế ra ngồi.

Trên bàn là thức ăn gồm bốn món một canh, màu sắc cả chua hầm thịt bò vô cùng đẹp mắt, tô canh nóng hổi đầy ắp bốc hơi ngào ngạt, nhìn cũng rất ngon miệng. Một đĩa cá hấp, cá Lư tươi thơm ngon, phía trên rưới ít nước sốt, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt. món thứ ba chính là thịt Gà, món thịt gà vàng óng, điểm thêm mấy lá Bạc Hà xanh non, bên cạnh còn có thêm một đĩa bông cải xanh luộc, một nồi súp nấu bơ và nấm đông cô, mùi bơ xông vào mũi nồng đậm. Đây là những món ăn Mạc Tiểu Hàn thích.

"Học trưởng Hạo, em nhớ hình như trước kia anh không biết làm cơm." Mạc Tiểu Hàn cực kỳ kinh ngạc. bản thân là con trưởng của nhà họ Thân, con vàng con ngọc, làm sao lại tự mình xuống bếp nấu nướng được? Nhưng hắn, tay nghề lại có thể tốt như vậy!

Thân Hạo Khiêm cười cười về ngượng ngùng. "Tiểu Hàn, em còn nhớ không? Em đã từng nói, tương lai tìm bạn trai, nhất định phải tìm người biết làm món ăn."

Mạc Tiểu Hàn cảm động đến tận đáy lòng, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Cho nên, anh phải đi học nấu ăn?"

"Ừ. Lúc mới bắt đầu học thái thức ăn còn cắt vào tay đấy." Thân Hạo Khiêm mỉm cười nhìn Mạc Tiểu Hàn, giống như mình đã vụng về mà còn không biết xấu hổ.

Mạc Tiểu Hàn nhìn bàn tay trái của Thân Hạo Khiêm đang để trên bàn, trên ngón trỏ, quả nhiên có một vết sẹo nhàn nhạt. Không nhìn kỹ thì gần như không thấy được.

"Học trưởng Hạo." Nước mắt Mạc Tiểu Hàn lại muốn chảy ra.

Thân Hạo Khiêm đưa tay vỗ vỗ đầu Mạc Tiểu Hàn: "Cô bé ngốc, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, đã khỏi lâu lắm rồi, ném thử món ăn một chút xem có dễ ăn hay không."

Khăn trải bàn màu sắc thanh đậm tôn lên một bàn đầy thức ăn ngon vô cùng hấp dẫn. Thân Hạo Khiêm cầm muống múc cho Mạc Tiểu Hàn một chút súp bơ nấu nấm, ngón tay trỏ thử sờ nhiệt độ bên ngoài chén, ánh mắt màu hổ phách cong lên một độ cong đẹp mắt, rồi đưa chén canh cho Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, uống chút canh trước."

Mạc Tiểu Hàn cầm muống uống một hớp. Ngay sau đó kinh ngạc tròn to hai mắt. Mặc dù canh này nhìn qua đã thấy ngon, nhưng Mạc Tiểu Hàn không ngờ tới nó lại có thể ngon đến như vậy!

Nhẹ nhàng thanh đậm nhưng không quá nhạt, vị ngọt của nấm hòa quyện với vị béo thơm của bơ rất vừa vặn, một hớp canh ấm áp, dọc theo thực quản trôi vào dạ dày, cả người cũng trở nên thư thái dễ chịu.

"Uống quá ngon! Học trưởng Hạo, anh thật giỏi a!"

"Em thích là tốt rồi." Thân Hạo Khiêm mỉm cười nhìn Mạc Tiểu Hàn, có chút cưng chiều vờn ngón trỏ, giúp Mạc Tiểu Hàn lau chút nước canh dính ở khóe miệng.

"Ừm." Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, đột nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên. Bởi vì cô chợt nhớ tới Sở Thiên Ngao, trước kia ăn cơm, Sở Thiên Ngao cũng đã từng giúp cô lau nước canh ở khóe miệng như vậy.

Chỉ có điều động tác của Sở Thiên Ngao bá đạo, thêm vào đó là giọng điệu châm chọc: "Mạc Tiểu Hàn, cô xem tướng ăn của cô kia, quả thật khó coi chết đi được. Cô là quỷ chết đói đầu thai a!"

Bởi vì Sở Thiên Ngao châm chọc cùng khi dễ, nên Mạc Tiểu Hàn không thể biết được, động tác giúp cô lau nước canh ở khóe miệng này, lại tình cảm và ngọt ngào như vậy.

Nhưng động tác này do Thân Hạo Khiêm làm, lại tự nhiên như vậy, tình cảm chân thành như vậy. Mạc Tiểu Hàn lúc này mới phát hiện, loại động tác này, chỉ ở những người yêu nhau mới có.

Ánh mắt liếc nhìn thấy chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay vô danh của Thân Hạo Khiêm, trái tim chợt co rút lại. Mạc Tiểu Hàn khép hờ đôi mắt, vui đầu ăn canh.

Thân Hạo Khiêm không nhận ra những thay đổi của Mạc Tiểu Hàn, khóe môi thoáng hiện một nụ cười như mộng ảo, nhìn khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn, chậm rãi nói: "Tiểu Hàn, đây là một ngày vui vẻ nhất trong suốt ba năm nay của anh."

Học trưởng Hạo, em cũng thế. Đây cũng là vui vẻ nhất trong ba năm qua của em. Chỉ có điều những lời này, Mạc Tiểu Hàn chỉ có thể nói thầm trong lòng. Cô sớm đã không còn tư cách cùng Thân Hạo Khiêm nói gì nữa rồi.

Nhận thấy Mạc Tiểu Hàn yên lặng, ánh mắt như cười của Thân Hạo Khiêm trở nên ảm đạm.

"Tiểu Hàn, em không muốn ở cùng với anh sao?"

"Không có. Em chỉ là." Mạc Tiểu Hàn đột nhiên không biết trả lời như thế nào.

"Ừm. Ừm." Ngoài cửa chợt truyền đến mấy tiếng chó sủa. Mạc Tiểu Hàn chuyển ánh mắt, nghi hoặc nhìn Thân Hạo Khiêm.

Ánh mắt Thân Hạo Khiêm đột nhiên sáng lên, vỗ tay một cái, kêu lên: "Cầu Tuyết, tới đây!"

Một chú chó Nhật toàn thân trắng như tuyết lúc lắc thân hình mũm mĩm chạy tới. Bộ dáng ngây thơ ngốc nghếch, khiến khóe miệng Mạc Tiểu Hàn không khỏi hiện lên nụ cười.

"Cầu Tuyết, đây là Tiểu Hàn, chào đi." Thân Hạo Khiêm ôm Cầu Tuyết, nâng hai chân trước béo ục béo ịch của nó nhìn Mạc Tiểu Hàn vầy vầy.

Là Cầu Tuyết. Mới vừa rồi Thân Hạo Khiêm kêu Cầu Tuyết cô còn chưa kịp phản ứng. Thì ra đây chính chú chó nhỏ lạc đường của Lương Noãn Noãn ngày đó ở bệnh viện.

Trong ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn thoáng hiện nét đau đớn. Cầu Tuyết, Lương Noãn Noãn là mẹ nó, mà Thân Hạo Khiêm, chính là cha của nó.

Sự xuất hiện của nó, nhắc nhở Mạc Tiểu Hàn một sự thật, đó chính là, Thân Hạo Khiêm, là chồng sắp cưới của Lương Noãn Noãn. Mạc Tiểu Hàn cô, từ đầu đến cuối chỉ là người ngoài cuộc.

"Tiểu Hàn, em còn nhớ không? Trước kia em nói, mơ ước lớn nhất của em, là thời điểm tại lễ sinh nhật 18 tuổi có thể có một chú chó nhỏ toàn thân trắng như tuyết." Giọng nói mềm mại của Thân Hạo Khiêm như mang theo vài phần mất mát, "Cho nên, anh liền lên nuôi Cầu Tuyết, muốn rằng tại lễ sinh nhật 18 tuổi sẽ tặng cho em. Song, còn chưa đến ngày đó, em đã biến mất. Anh tìm khắp nơi, tìm khắp nơi cũng không thấy em."

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc mở to mắt nhìn Thân Hạo Khiêm, cái gì? Cô không có nghe lầm chứ? Cầu Tuyết là do Thân Hạo Khiêm mua tặng cho cô?

Nhớ lại ngày đó trong bệnh viện, Lương Noãn Noãn nói Cầu Tuyết chính là tâm can bảo bối của Thân Hạo Khiêm, thì ra Thân Hạo Khiêm quan tâm Cầu Tuyết như vậy, là bởi vì, Cầu Tuyết chính là quà tặng hân chuẩn bị cho cô.

Nội tâm của Mạc Tiểu Hàn như bị ai dùng tay hung hăng siết chặt, đau đến sắp không hít thở được nữa. Nước mắt rớt xuống không hề báo trước.

Sự cố gắng kềm nén cảm xúc rốt cuộc mất không chế, Mạc Tiểu Hàn khàn giọng kêu gào: "Tại sao anh lại tốt với em như vậy? Anh biết rõ chúng ta là không thể nào! Anh có Lương Noãn Noãn rồi! Anh là vị hôn phu của cô ấy, các người sắp kết hôn!"

Thân Hạo Khiêm đau lòng nhìn Mạc Tiểu Hàn lệ rơi đầy mặt, đứng lên đi tới bên cạnh cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ướt lệ của cô lên, giọng nói đau đớn, nhưng rất kiên định nói "Tiểu Hàn, anh có thể cùng Lương Noãn Noãn chia tay. Chỉ cần có thể khiến em hạnh phúc, anh nguyện ý làm bất cứ chuyện gì."

"Không!" Mạc Tiểu Hàn khàn giọng nói. Cô biết sự nghiệp của Thân Hạo Khiêm đang khởi sắc, căn cơ của hắn ở thành phố C còn yếu, nếu như có Thị trưởng Lương trợ sức, sự nghiệp của hắn sẽ phát triển không ngừng.

Hơn nữa, cô cũng không có khả năng ở bên cạnh hắn. Sở Thiên Ngao sẽ không bỏ qua cho cô.

"Tiểu Hàn, vậy em muốn anh thế nào đây?" Giọng nói Thân Hạo Khiêm mang theo điểm bất đắc dĩ.

"Em không biết, Em không biết. Đừng nên ép em nữa." Mạc Tiểu Hàn khóc đến giọng nói đã trở nên khàn đặc.

Trước kia làm một lúc bốn công việc, bị người ta khi dễ, xem thường, cô đều không hề khóc. Bị ép buộc làm tình nhân của Sở Thiên Ngao, bị hắn giày vò cùng cười nhạo, cô cũng không khóc. Nhưng ở trước mặt Thân Hạo Khiêm, cô dường như muốn chảy hết nước mắt của một kiếp này.

"Được rồi, được rồi, anh không nói nữa. Đừng khóc, là do học trường Hạo không tốt, đã chọc giận khiến em khóc." Thân Hạo Khiêm đi tới, nhẹ nhàng ôm bờ vai run rẩy của Mạc Tiểu Hàn. Nước mắt của Mạc Tiểu Hàn, đã khiến trái tim hắn đau đớn.

Cầu Tuyết ở bên cạnh họ kêu "Uông Uông" hai tiếng, Thân Hạo Khiêm ôm Cầu Tuyết, đem nó kề sát gương mặt của Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, chị lại khóc rồi, Cầu Tuyết đang cười nhạo chị nè....! Xấu hổ."

Mạc Tiểu Hàn mở đôi mắt đẫm lệ, nhìn thấy Cầu Tuyết đang nghiêng cái đầu lông lá nhìn cô, đôi mắt to đen nhánh tò mò chớp chớp. Bộ dạng ngây thơ ngốc nghếch, lập tức khiến Mạc Tiểu Hàn bật cười.

Thấy Mạc Tiểu Hàn cười, tâm trạng lo lắng của Thân Hạo Khiêm mới buông lỏng. Mạc Tiểu Hàn nhận Cầu Tuyết từ trong tay Thân Hạo Khiêm ôm vào lòng mình, dùng ngón tay khều khều những chiếc lông dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: "Cầu Tuyết, em dám cười nhạo chị, chị sẽ nheo mắt của em đó!"

Vừa mới dứt lời, động tác của Mạc Tiểu Hàn chợt hơi chậm lại. Lấy tay khều vào mặt người khác, đây không phải là động tác ưa thích nhất của Sở Thiên Ngao sao? Hắn thích nhất khều vào mặt Mạc Tiểu Hàn, sau đó nói những lời nói uy hiếp hoặc là châm chọc.

Mạc Tiểu Hàn chợt phát hiện, động tác vừa rồi cùng giọng nói của cô, mười phần đủ mười phần vô cùng giống Sở Thiên Ngao!

Có chút ân hận cắn chặt đôi môi. Cô làm sao lại nhớ đến t

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chia tay đi

"Tiểu Hàn, trong tủ lạnh có trái cây em thích, em ăn trước đi, một lát anh dọn dẹp xong, sẽ dẫn em đi thăm phòng trên lầu." Com nước xong, Thân Hạo Khiêm dọn dẹp trong bếp. Một biệt thự lớn như thế, nhưng lại không có một người giúp việc nào. Mặc Tiểu Hàn vốn muốn rửa chén, nhưng lại bị Thân Hạo Khiêm ngăn cản.

"Tiểu Hàn, để đó cho anh. Để em rửa chén, anh không nề." Đôi mắt màu hổ phách của Thân Hạo Khiêm nhìn Mặc Tiểu Hàn, ánh mắt rất dịu dàng truyền đạt tình ý sâu đậm khiến Mặc Tiểu Hàn có chút không tự nhiên xoay mặt đi.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao lại rùng rục giống như một ngọn lửa, hoặc là lạnh lùng giống như một khối băng. Nhưng Thân Hạo Khiêm lại không như thế, ánh mắt của hắn, mãi mãi dịu dàng như vậy, giống như ánh mặt trời mùa đông, ấm áp nhưng không quá nóng rực.

Nghĩ tới đây, Mặc Tiểu Hàn đột nhiên cả kinh, cứ có chuyện gì xảy ra, cô lại mang học trưởng Hạo so với tên lợn giống đó. Sở Thiên Ngao chỉ là một tên có quyền thế, mê phụ nữ như lợn giống mà thôi, hắn làm sao có thể so sánh được với học trưởng Hạo dịu dàng nho nhã được?

Mặc Tiểu Hàn nhú nhú mày, xua đuổi gương mặt của Sở Thiên Ngao đang hiện lên trong đầu. Có lẽ Sở Thiên Ngao sẽ tìm cô, có lẽ còn có thể giận dữ, nhưng đó là chuyện của ngày mai, vì vậy hãy để đến ngày mai suy nghĩ.

"Tiểu Hàn, đang suy nghĩ gì đấy?" Thân Hạo Khiêm rửa chén xong, đi tới cạnh Mặc Tiểu Hàn. Mím cười nói.

"Ah, không nghĩ gì hết. Không phải anh muốn dẫn em đi thăm gian phòng trên lầu sao? Đi thôi!" Mặc Tiểu Hàn có chút chột dạ khép nhẹ mắt.

Thân Hạo Khiêm hướng Mặc Tiểu Hàn vươn tay, ngón tay của hắn trắng nõn thon dài, nhưng lại tràn đầy sức mạnh, là một đôi nho nhã đáng tin cậy. Mặc Tiểu Hàn do dự một lát, rồi mới đưa tay ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay Thân Hạo Khiêm.

Thân Hạo Khiêm khẽ mỉm cười, trong đôi mắt cũng tràn đầy tình yêu và hạnh phúc. Nhẹ nhàng dắt tay Mặc Tiểu Hàn đi lên lầu.

"Tiểu Hàn, đây là phòng anh chuẩn bị cho em." Thân Hạo Khiêm đẩy một cánh cửa màu hồng, rồi nhìn Mặc Tiểu Hàn nói.

Màu hồng, một màu sắc đầy mộng đẹp huyền ảo! Mặc Tiểu Hàn thầm nói trong lòng, màu sắc này chỉ có nữ sinh nhỏ tuổi mới thích? Học trưởng Hạo, anh đúng là coi em như đứa bé nha!

Cảm thấy có chút tò mò, cũng có chút buồn cười, Mặc Tiểu Hàn đi vào gian phòng hoàn toàn thiết kế và trong trí theo phong cách thiếu nữ.

Trên tường là một cái khung bằng thạch anh được khảm vào vách tường, tạo thành một cái kệ óng ánh trong suốt, tỏa ra khắp phòng một màu hồng vô cùng huyền ảo. Mặc dù thiết kế có chút ngây thơ, nhưng nhìn qua rất thanh nhã quyến rũ.

Mặc Tiểu Hàn không lưu tâm, nên đi về phía cửa sổ, đến căn nhà này ở đã gần hết một ngày, cô còn chưa có ra khỏi cửa, cũng không biết bên ngoài phong cảnh như thế nào.

"Tiểu Hàn, em không tới xem những ô vuông thạch anh này sao?" giọng nói Thân Hạo Khiêm chứa sự mong đợi.

"Ô vuông thạch anh?" Mặc Tiểu Hàn đi tới, nhìn theo ngón tay của Thân Hạo Khiêm.

Đầu tiên nhìn không nhìn ra là vật gì, đến khi nhìn lần thứ hai thì Mặc Tiểu Hàn liền hoàn toàn ngây dại! Trong những ô vuông thạch anh này tất cả đều là chân dung của cô!

Trong từng ô vuông đều có hình của cô, những bức ảnh từ nhỏ cho đến khi trở thành thiếu nữ! Mặc Tiểu Hàn trong nháy mắt trở nên ngây dại!

"Học trưởng Hạo. Đây là. Hình của em sao?" Mặc dù biết rõ một ít tám hình đây chính là mình, nhưng Mặc Tiểu Hàn vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Nụ cười trên mặt Thân Hạo Khiêm vương theo một tia chua xót: "Đúng vậy. Tiểu Hàn, những bức vẽ trên đây tất cả đều là em! Ba năm trước, em đột nhiên mất tích, anh tìm khắp nơi cũng không thấy em. Vì vậy, mỗi khi anh nhớ đến em, anh sẽ vẽ một bức hình của em. Anh sợ, nếu như anh không vẽ, anh sẽ từ từ quên mất em."

Mặc Tiểu Hàn ngăn người tại chỗ, nước mắt trong nháy mắt trào dâng, đảo quanh đôi mắt to trong suốt.

"Học trưởng Hạo." Cô chỉ kêu một tiếng như vậy, rồi nói không ra lời. Đây là tình cảm thâm thiết đến như thế nào? Mặc Tiểu Hàn cô có tài đức gì, mà có thể khiến học trưởng Hạo thật lòng yêu thương như vậy?

"Khi đó, anh vẫn lo lắng thời gian trôi qua, anh sẽ từ từ quên em. Nhưng bây giờ ta mới biết, là do anh quá lo lắng mà thôi. Căn bản anh không thể nào quên được hình dáng của em."

"Học trưởng Hạo!" Nước mắt đảo quanh trong khóe mắt, rốt cuộc không kim được chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp.

Thân Hạo Khiêm đi tới bên người cô, nhẹ nhàng ôm bờ vai cô.

Sắc trời từ từ tối. Hạnh phúc, luôn luôn quá ngắn ngủi. Mà bất hạnh, bao giờ cũng rất dài.

"Em Em phải đi" Ngược mắt lên, Mạc Tiểu Hàn khó khăn nhìn Thân Hạo Khiêm nói.

"Tiểu Hàn, đừng đi. Anh sẽ chia tay Lương Noãn Noãn, chúng ta ở chung một chỗ, được không?" Thân Hạo Khiêm ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, không nỡ buông người trong lòng ra.

Mạc Tiểu Hàn gất gao cắn chặt môi, cố gắng kìm chế câu nói đã đến khóe miệng "Được."

Cô không có tư cách đồng ý với Thân Hạo Khiêm, cô không có tư cách làm bạn gái của Thân Hạo Khiêm. Thân Hạo Khiêm còn không biết trong bụng của cô có một thai nhi không biết cha mình là ai, càng không biết, cô chỉ là tình nhân hợp đồng của Sở Thiên Ngao!

Nếu như, nếu như học trưởng Hạo biết, hẳn có thể khi dễ cô hay không? Có thể cũng giống như Sở Thiên Ngao cười nhạo cô, châm chọc cô hay không?

Không! Không thể! Cô không thể để cho học trưởng Hạo hiểu biết rõ chân tướng! Cô thà rằng để hắn lưu giữ hình ảnh của cô như ba năm trước, hi vọng trong lòng hắn, cô mãi mãi là cô bé ngây thơ thuần khiết, kiêu hãnh giống như cô công chúa nhỏ, có nụ cười đơn thuần nhất.

"Không. Học trưởng Hạo, không thể."

"Có phải em không muốn chia tay Sở Thiên Ngao? Tiểu Hàn, anh biết rõ trong lòng em có anh, anh có thể cảm nhận được. Chúng ta ở chung một chỗ, được không?" Giọng nói của Thân Hạo Khiêm gấp gáp và vội vã.

"Em, Em rất thương anh ấy. Em không thể chia tay anh ấy." Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, đau đớn nói.

Đôi tay Thân Hạo Khiêm đang cầm tay của Mạc Tiểu Hàn chán nản rũ xuống. Giữa hắn và Sở Thiên Ngao, Tiểu Hàn, cuối cùng vẫn lựa chọn Sở Thiên Ngao, mà bỏ qua hắn.

Thất bại sao? Đúng vậy, rất thất bại. Nhưng Thân Hạo Khiêm vẫn không nỡ buông tay. Cô gái hắn khát vọng đã rất nhiều năm, hiện tại đang đứng trước mặt hắn, tại sao hắn có thể dễ dàng buông tay như vậy!

Không bỏ được, thật sự không bỏ được.

"Tiểu Hàn, không phải là em vẫn muốn ngắm biển sao? Anh dẫn em đi xem biển được không?" Thân Hạo Khiêm cố nén chua xót trong lòng, cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Ngắm biển?" Mạc Tiểu Hàn có chút kỳ lạ.

Thân Hạo Khiêm kéo tay Mạc Tiểu Hàn đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

"Oa!" Một giây sau, Mạc Tiểu Hàn phát ra một tiếng thét kinh ngạc. Ngoài cửa sổ, cư nhiên chính là biển lớn! Thì ra căn biệt thự này lại là một ngôi nhà có cảnh biển vô cùng đẹp không gì sánh được!

Đã thật lâu cô không nhìn thấy biển rồi. Sau khi ba cô buồn bán thất bại, cả ngày hối hả kiếm sống, từ đó đến giờ cô chưa từng tới biển.

Dung túng chính mình một lần nữa đi! Để cho thời gian hạnh phúc này kéo dài một chút xíu nữa đi! Có lẽ trong những năm tháng sau này, cô có thể có cơ hội cùng học trưởng Hạo nhớ lại.

Khi ngắm biển xong, cô muốn đi, cô phải trở về cuộc sống của cô, tiếp nhận số mạng mà cô không cách nào thay đổi được.

Gió biển thật lạnh, thổi vào người vô cùng thoải mái. Trên bờ cát sạch sẽ, chỉ có hai người Thân Hạo Khiêm và Mạc Tiểu Hàn.

"Học trưởng Hạo, thật kỳ quái a, sao xung quanh không có một người nào. Bây giờ không phải là mùa du lịch sao?"

"Cô bé ngốc, đây là bãi biển riêng anh mua lại, dĩ nhiên sẽ không có người khác rồi."

Mạc Tiểu Hàn le lưỡi. Cô đã trải qua những ngày quá nghèo khó, đã sớm quên rằng những người có tiền sẽ có quyền lợi đặc biệt.

"Tiểu Hàn, bạn trai em đã từng ngắm biển cùng em chưa?"

". Chưa." Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn hơi ngập ngừng một chút, Sở Thiên Ngao, chỉ là ông chủ của cô mà thôi.

Sóng biển vỗ êm ái dưới chân hai người, đàn hải âu vui mừng bay múa. Mạc Tiểu Hàn cùng Thân Hạo Khiêm sóng vai đi trên bờ cát, lắng lắng nghe âm thanh của sóng biển.

Đây là thời khắc quá hạnh phúc, hạnh phúc có chút không thật. Mạc Tiểu Hàn âm thầm cầu nguyện, hi vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút.

Thân Hạo Khiêm đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Hàn, đoán xem bây giờ anh đang muốn cái gì?"

"Muốn cái gì?"

"Anh muốn cầu xin thượng đế, hi vọng thời gian có thể trôi qua chậm một chút." Giọng nói Thân Hạo Khiêm rất nhẹ, nhưng không che giấu được sự thương cảm.

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn Thân Hạo Khiêm.

Tiếng điện thoại dễ nghe chợt vang lên. Thân Hạo Khiêm lại giống như không nghe thấy. Do vậy không nhận điện thoại.

"Hạo Khiêm, điện thoại của anh reo." Mạc Tiểu Hàn tốt bụng nhắc nhở hắn, sợ trong công ty của hắn có chuyện gì quan trọng.

Thân Hạo Khiêm nhìn Mạc Tiểu Hàn rồi thở dài, sau đó tiếp điện thoại.

"Hạo Khiêm, anh đang ở đâu? Sao không nhận điện thoại của em? Thư ký nói anh không đi làm. Anh đang ở đâu?" Một giọng nữ dịu dàng từ trong điện thoại truyền ra.

"Noãn Noãn, anh ở bên bờ biển."

"Bên bờ biển? Một mình anh sao?"

"Không."

"Anh ở với ai? Với Mạc Tiểu Hàn sao?" giọng nói bên đầu kia điện thoại trở nên bén nhọn.

"Đúng. Noãn Noãn, anh muốn nói với em một chuyện." Thân Hạo Khiêm kiên định nói.

"Không, em không nghe! Em không nghe! Anh đừng nói gì hết! em không muốn nghe!" Lời nói của Thân Hạo Khiêm còn chưa dứt, đã bị Lương Noãn Noãn cắt ngang.

Thân Hạo Khiêm hít sâu một hơi, không để ý tới lời nói của Lương Noãn Noãn, trực tiếp nói: "Noãn Noãn, chúng ta chia tay đi!"

Mạc Tiểu Hàn một lần nữa kinh ngạc tròn to hai mắt. Cô không ngờ rằng Thân Hạo Khiêm thật sự vì cô mà chia tay Lương Noãn Noãn. Dù sao Lương Noãn Noãn cũng là con gái của thị trưởng, có ba cô ấy hỗ trợ, Thân Hạo Khiêm muốn mở rộng địa bàn tại thành phố C sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bên đầu điện thoại kia yên lặng thật dài. Ngay sau đó, truyền đến tiếng phụ nữ khóc sục sùi, "Hạo Khiêm, là em không tốt sao? Anh nói đi, em sẽ thay đổi."

Trên mặt Thân Hạo Khiêm lộ ra thần sắc thống khổ: "Không. Noãn Noãn, em rất tốt. Là anh không tốt. Anh yêu người khác."

"Yêu người khác? Anh rõ ràng chưa từng quên cô ấy!" giọng nói Lương Noãn Noãn có vẻ rất tức giận, "Anh đang ở ngôi biệt thự bên bờ biển kia, tại sao chưa bao giờ đưa em tới đó? Trong biệt thự đó rốt cuộc cất giấu cái gì?"

Thân Hạo Khiêm im lặng.

Tiếng khóc Lương Noãn Noãn lớn hơn, gần như là gào thét: "Thân Hạo Khiêm, anh rốt cuộc có yêu em hay không?"

"Noãn Noãn, anh thực sự xin lỗi em, chúng ta chia tay đi! Em xứng đáng có người đàn ông tốt hơn." Đôi mắt màu hổ phách của Thân Hạo Khiêm tràn đầy thống khổ, cơ thể khẽ run. Chia tay Lương Noãn Noãn, đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

"Thân Hạo Khiêm! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy! Em đã mang thai con của anh rồi!" Lương Noãn Noãn tức giận chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đưa em trở về

"Em đã mang thai con của anh!" Một câu nói ngăn ngừa, khiến Thân Hạo Khiêm và Mạc Tiểu Hàn đồng thời ngẩn người tại chỗ.

Sóng biển vẫn êm ái vỗ vào bờ cát, mang theo nhịp điệu không hề thay đổi, không hề để ý đến những yêu hận rối rắm của nhân gian.

"Học trường Hạo, em, em đi về."

Mạc Tiểu Hàn khẽ nói. Đôi mắt khép hờ, hàng mi dài in bóng trên gò má trắng nõn. Thân Hạo Khiêm không thấy rõ nét mặt của cô.

. Yên tĩnh .

"Em phải đi." Mạc Tiểu Hàn ngược mắt lên nhìn Thân Hạo Khiêm nói, cố gắng không để cho giọng nói tiết lộ cảm xúc của mình.

Thân Hạo Khiêm cúp điện thoại. Nhìn thủy triều lên xuống, rất lâu không nói một lời, chỉ im lặng.

Lương Noãn Noãn mang thai. Chỉ sau một lần say rượu kia, vậy mà cô đã mang thai. Hắn còn có lý do nào mà giữ Tiểu Hàn lại đây? Hắn không có lý do, càng không có tư cách nói câu giữ lại.

Tiểu Hàn nhất định không thuộc về hắn. Sau ba năm, một lần nữa gặp mặt, hắn cho rằng đây là may mắn mất đi nhưng lại có được, nhưng hắn không hề biết, ông trời lại đùa giỡn ác độc như thế với hắn. Mong đẹp, luôn là dễ vỡ.

Ánh mắt Thân Hạo Khiêm vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Mạc Tiểu Hàn. Hắn sợ mình sẽ kèm chế không được ý muốn ôm cô vào lòng, sẽ không kèm chế được mà cầu khẩn cô ở lại lần nữa.

Lương Noãn Noãn mang thai, mà hắn, hoàn toàn không có bất kỳ sự vui sướng được làm cha. Hiện tại dưới tình huống này, hắn mà nói muốn cùng Tiểu Hàn ở chung một chỗ ... thì đó hoàn toàn là sự sỉ nhục đối với Tiểu Hàn. Hắn có tư cách gì mà muốn giữ cô lại đây? Hắn, đã vĩnh viễn mất đi Mạc Tiểu Hàn rồi.

Trái tim đau âm ỉ. Chậm rãi mở miệng: "Được, anh đưa em trở về."

Mạc Tiểu Hàn muốn nhìn Thân Hạo Khiêm mỉm cười. Nhưng gương mặt lại cứng ngắc không thể rạn ra một nụ cười nào.

Chuyện này không phải là rất tốt sao? Học trưởng Hạo được làm ba, cô nên chúc mừng hắn mới đúng, không phải vậy sao? Nhưng tại sao trong lòng cô lại mất mát lớn như vậy.

Hai người yên lặng đi về biệt thự, bước chân cũng chậm như vậy, dường như muốn kéo dài thời gian thêm một chút nữa, cho dù là một giây đồng hồ. . . .

Nhưng bữa tiệc nào rồi cũng tan, sớm muộn gì, đều phải xoay người tạm biệt, rồi biến mất trong tầm mắt của đối phương.

Vừa đi tới cửa biệt thự, Cầu Tuyết liền chạy tới kêu lên vui mừng.

Mạc Tiểu Hàn ôm lấy Cầu Tuyết, kề mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn lông lá của nó: "Cầu Tuyết, chị phải đi. Hẹn gặp lại a!"

Thân Hạo Khiêm vẫn đứng ở bên cạnh, nghe thấy Mạc Tiểu Hàn nói như vậy, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hàn, em mang Cầu Tuyết đi đi! Đây vốn là quà anh tặng em."

"Áh? Chuyện này." Mạc Tiểu Hàn có chút do dự.

Lương Noãn Noãn cũng rất thích Cầu Tuyết, học trưởng Hạo đem Cầu Tuyết tặng cho mình, cô ấy có mất hứng hay không?

"Tiểu Hàn, mang nó đi thôi. Cầu Tuyết rất thích em." Thân Hạo Khiêm nói xong. Xoay người đi tới bên cạnh bàn, mở ngăn kéo ra lấy một vật gì đó.

"Tiểu Hàn, nhắm mắt lại. Anh còn một món quà này tặng cho em." Thân Hạo Khiêm dịu dàng nói. Trong ánh mắt màu hổ phách tràn đầy đau xót.

Mạc Tiểu Hàn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Học trưởng Hạo, Cầu Tuyết em nhận. Nhưng em không thể tiếp nhận thêm những thứ khác nữa. Bất kể anh đưa cái gì, em cũng không nhận."

Ánh mắt Thân Hạo Khiêm trở nên âm trầm: "Tiểu Hàn, em giận anh phải không? Rất giận vì học trưởng Hạo không chờ em, đúng không?"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn co rút đau đớn. Cô sao có thể giận học trưởng Hạo đây? Cô mãi mãi sẽ không giận hắn. Bởi vì người biến mất trước là cô, người nói chia tay trước cũng là cô. Nếu như muốn nói xin lỗi, vậy hắn phải là mình nói với Thân Hạo Khiêm.

Lòng bàn tay nắm chặt của Thân Hạo Khiêm mở ra, xuất hiện trong mắt Mạc Tiểu Hàn, là một hộp trang sức rất đặc biệt. Thân Hạo Khiêm mở hộp trang sức ra, ánh sáng lấp lánh từ trong hộp tỏa ra ngoài.

Đây là một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế rất đặc biệt, trên nền bạch kim khảm 7 viên kim cương nhỏ, ở giữa khảm một viên kim cương bốn cạnh lớn, hai bên có ba phiến kim cương nhỏ tạo thành những lá Diệp nhỏ, lá Diệp tinh xảo và trang nhã, tôn lên tám viên kim cương lớn, phát ra ánh sáng chói mắt.

Không nói tới thiết kế, bạch kim hay kim cương đều là hạng nhất, giá trị tuyệt đối xa xỉ. Kiểu cách đặc biệt có một không hai, có thể thấy được người tặng đã hao tổn tâm tư chọn lựa như thế nào.

Thân Hạo Khiêm kéo tay Mạc Tiểu Hàn qua, lấy chiếc nhẫn đeo vào tay cô: "Thật ra thì, chiếc nhẫn này anh đã mua ba năm trước đây. Anh vốn chuẩn bị tới sinh nhật 18 tuổi của em, sẽ dùng nó hướng em cầu hôn."

Mạc Tiểu Hàn theo bản năng đem tay nắm chặt, không để cho chiếc nhẫn của Thân Hạo Khiêm đeo vào ngón tay của mình.

"Học trường Hạo, em thật sự không thể tiếp nhận. Anh, hôn lễ của anh và cô Lương cũng sắp tới? Anh đưa cho cô ấy đi!"

Thân Hạo Khiêm ngẩng đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, đôi mắt màu hổ phách càng thêm tiều tụy: "Đây là chiếc nhẫn anh mua vì em, chỉ có thể đưa cho em."

"Không, em thật sự không thể nhận. Học trường Hạo, quà tặng này quá quý trọng!"

Sắc mặt Thân Hạo Khiêm trở nên tái nhợt, trên gương mặt anh tuần hiện lên một nụ cười thê lương. Hắn không miễn cưỡng Mạc Tiểu Hàn nữa, thu hồi tay của mình.

Mạc Tiểu Hàn vừa thờ phào nhẹ nhõm, cho là hắn đã bị mình thuyết phục. Lại thấy tay Thân Hạo Khiêm dùng sức vung lên, một ánh sáng lóe lên hình vòng cung, chiếc nhẫn kia bị Thân Hạo Khiêm không chút do dự ném ra ngoài cửa sổ!

"Học trường Hạo!" sắc mặt Mạc Tiểu Hàn cũng tái nhợt. Đôi mắt to trừng lớn! Chiếc nhẫn quý giá như vậy, học trường Hạo lại cứ như vậy ném đi!

Trong lòng tự trách, có lẽ, cô nên làm bộ nhận lấy, đợi lát nữa sẽ len lén bỏ lại vào ngăn kéo.

"Em không nhận, đối với anh mà nói, nó trở thành vật bỏ đi, không có bất kỳ giá trị nào. . . ." Thân Hạo Khiêm nhỏ giọng nói. Giọng nói tràn đầy mệt mỏi cùng mất mát.

Một hồi cảm động như thủy triều tràn tới, mũi Mạc Tiểu Hàn ê ẩm. Học trường Hạo, tình cảm của hắn quá sâu quá nặng, mình căn bản không trả nổi. . .

"Thật xin lỗi. . . ." Hiện tại điều Mạc Tiểu Hàn duy nhất có thể làm, chỉ là nhẹ nhàng nói ra ba chữ này.

"Không cần phải nói xin lỗi. Vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với học trường Hạo." Thân Hạo Khiêm nhìn Mạc Tiểu Hàn khẽ lắc đầu, hướng cô đưa ra hai cánh tay: "Tiểu Hàn, ôm một lần cuối cùng đi!"

Kèm chế nước mắt, Mạc Tiểu Hàn đến gần Thân Hạo Khiêm, đến gần hắn, dùng cánh tay vòng chắt hông của hắn. Mùi Bạc Hà nhàn nhạt tràn đầy lỗ mũi, mùi vị dịu dàng giống như con người của Thân Hạo Khiêm. Mãi mãi dịu dàng như vậy, khiêm tốn như vậy, luôn suy tính cho người khác như vậy.

Nước mắt Mạc Tiểu Hàn cuối cùng lặng lẽ chảy xuống. Học trường Hạo, hẹn gặp lại.

Một lúc lâu sau, hai người mới tách nhau ra. Bốn mắt nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương đều có nước mắt chưa khô.

"Em ở đâu? Anh đưa em trở về." Thân Hạo Khiêm xoay người cầm chìa khóa xe trên ghế salon.

"Không, không cần. Em đón xe về là được rồi." Mạc Tiểu Hàn cuống quýt ngăn cản. Nếu như bị Sở Thiên Ngao thấy học trường Hạo đưa cô về. Với tính khí tàn bạo kia, không chỉ có mình xui xẻo, mà học trường Hạo cũng bị liên lụy.

"Xung quanh đây đều là khu biệt thự, không có xe taxi. Anh đưa em đến nội thành, sau đó em sẽ đón xe trở về, được không?" Thân Hạo Khiêm nhận thấy Mạc Tiểu Hàn có vẻ hoảng sợ. Trong lòng có chút mất mát nho nhỏ.

Tiểu Hàn nhất định là không muốn để bạn trai thấy cô cùng mình ở chung một chỗ? Sợ bạn trai ghen? Xem ra, cô thật sự rất thích cái người đàn ông gọi là Sở Thiên Ngao đó.

Thân Hạo Khiêm chợt phát hiện mình đang ghen tỵ với Sở Thiên Ngao. Ghen đến sắp nổi điên.

Nhưng, hắn chỉ có thể cố gắng đè nén cảm xúc của mình, dằn vế giả bộ mỉm cười. Yên lặng lái xe đưa Mạc Tiểu Hàn đến nội thành.

"Tiểu Hàn, hẹn gặp lại. Nhớ giữ liên lạc, để anh biết em sống rất tốt."

"Vâng. Hẹn gặp lại." Mạc Tiểu Hàn giống như kẻ trộm hết nhìn đông tới nhìn tây, sợ bị Sở Thiên Ngao nhìn thấy mình cùng Thân Hạo Khiêm ở chung một chỗ.

Đợi đến khi cửa xe đóng lại, Thân Hạo Khiêm sắp rời khỏi, Mạc Tiểu Hàn mới phản ứng được. Vội vàng hướng cửa sổ xe kêu to: "Học trường Hạo, nhớ bảo trọng!" Bên trong xe Thân Hạo Khiêm nhìn Mạc Tiểu Hàn mỉm cười dịu dàng, rồi chiếc xe màu đen đi mất.

Nhìn bóng dáng chiếc xe càng ngày càng nhỏ, nước mắt kèm chế đã lâu của Mạc Tiểu Hàn mới tuôn chảy trên gương mặt tái nhợt.

Trời đã tối đen, nhưng thành phố C ban đêm so với ban ngày quyến rũ hơn, ánh đèn nê ông nhấp nháy trong thành thị phồn hoa, khắp nơi là những trai thanh gái lịch áo mũ chỉnh tề.

Xe taxi cách Nhà họ Sở càng gần, trong lòng của cô lại càng thấp thỏm. Chào đón cô là cái gì? Là nhục mạ, là đánh đập, hay là cái gì khác? Bất kể là cái gì, Mạc Tiểu Hàn cũng khẳng định, đây là một đêm khó khăn.

Tất cả đèn trong biệt thự nhà họ Sở đều bật sáng. Nhưng không khí lại im lặng đến ngột ngạt, thật ra thì ở bên ngoài cũng có thể cảm thấy.

Người giúp việc nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn trở về nhanh chóng kéo cửa chính ra. Kích động quay đầu, la lớn: "Cậu chủ, Cô Mạc đã về! Cô Mạc đã về!"

Vú Trương cũng chạy tới, kéo tay Mạc Tiểu Hàn: "Cô Mạc, cô về rồi! Bọn bắt cóc đáng chết! Sao cô trốn ra được?"

Mạc Tiểu Hàn ngẩn người một chút, phải ha, một lát cô nói với Sở Thiên Ngao cô trốn như thế nào? Khẳng định không thể nói là Thân Hạo Khiêm cứu cô. Cô phải bảo vệ Thân Hạo Khiêm, không thể để cho Sở Thiên Ngao tổn thương hắn!

"Sở Thiên Ngao đâu?" Mạc Tiểu Hàn hỏi Vú Trương.

Thái độ vú Trương nhất thời có chút phức tạp, chỉ chỉ bên trong phòng khách, nhỏ giọng nói bên tai Mạc Tiểu Hàn: "Một mình cậu chủ ở bên trong ! Cả đêm hôm qua cũng không chợp mắt. Ngay cả cơm cũng không ăn một miếng! Tìm cô khắp nơi."

Tìm cô khắp nơi, một đêm không ngủ? Cơm cũng không ăn một miếng?

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc nhìn Vú Trương, người bà ấy miêu tả, là Sở Thiên Ngao sao? Một tình nhân nhỏ nhoi như cô, đáng để Sở đại Tổng giám đốc gấp gáp như vậy sao?

Mang theo một tia nghi ngờ cùng sợ hãi, tâm trạng Mạc Tiểu Hàn thấp thỏm hướng biệt thự phòng khách đi tới.

Nhà họ Sở chưa bao giờ xuất hiện nhiều người như vậy, không gian tối om om. Hai hàng cảnh sát mặc đồng phục cúi đầu đứng ở cửa, đối diện là một đám người mặc quần áo màu đen, đeo kính mát. Về mặt ai cũng có vẻ nghiêm túc, vừa nhìn sẽ khiến người ta cảm nhận được áp lực cực lớn.

Thấy Mạc Tiểu Hàn đi vào, bọn họ cùng nhau quay đầu nhìn cô. Trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng không một ai dám lên tiếng nói chuyện. Không khí ngột ngạt vô cùng.

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt liền nhìn thấy Sở Thiên Ngao.

Hắn ngồi trên chiếc sofa lớn trong phòng khách, cổ áo sơ mi trắng mở tung ra, nhìn rất nhếch nhác. Mái tóc ngắn đen nhánh cũng có vài phần xốc xếch, tròng mắt đen sâu thẳm, đôi mắt quầng thâm, trên gương mặt anh tuấn lộ ra sự tiêu tụy và mệt mỏi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Sắc mặt âm trầm

Bước chân Mạc Tiểu Hàn dừng lại ở cửa ra vào, không khí quá nặng nề, quá đáng sợ, cô rất muốn xoay người chạy trốn.

Nhưng dường như có linh cảm, Sở Thiên Ngao chợt ngừng đầu lên nhìn về ngưỡng cửa, khi phát hiện Mạc Tiểu Hàn đứng ở cửa thì đôi mắt chim ưng tràn đầy lạnh lùng và tàn ác.

Ánh mắt kia, bén nhọn như đao. Có sát khí nồng đậm.

Mạc Tiểu Hàn vốn không được tự tin, bị Sở Thiên Ngao nhìn như vậy, sợ tới mức lui về sau một bước.

Sở Thiên Ngao cũng không đứng lên, cứ lạnh lùng ngồi ở trên ghế sofa như vậy, đôi mắt chim ưng khóa chặt vào Mạc Tiểu Hàn, quan sát từ đầu đến chân, Mạc Tiểu Hàn bị ánh mắt của hắn nhìn sợ tới mức run lên, theo bản năng ôm chặt lấy Cầu Tuyết vào trong ngực.

Cầu Tuyết bị siết chặt hít thở không thông. Kêu lên Uông Uông.

"Đi đâu về vậy?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao rất bình thản, nhưng Mạc Tiểu Hàn lại có thể cảm nhận được phía sau sự bình thản đó che giấu sự ác độc cùng thô bạo. Cắn chặt đôi môi, Mạc Tiểu Hàn mất đi dũng khí nói dối.

Người đàn ông này khí thế quá mạnh mẽ, thật đáng sợ, nếu như nói dối bị hắn phát hiện, mình chỉ biết sẽ bị chết thảm hại hơn!

"Mạc Tiểu Hàn, nói chuyện!" Sở Thiên Ngao nói gần từng chữ. Cả người bao phủ một tầng sát khí màu đen.

Xem ra không trả lời thì không được rồi, Sở Thiên Ngao đã bạo phát rồi.

Mạc Tiểu Hàn hít thở sâu, nắm chặt quả đấm, tăng thêm can đảm đi tới bên cạnh hắn. Vừa định nói là cô thừa dịp bọn bắt cóc không chú ý len lén chạy trốn, đột nhiên lại nhìn thấy trên khay trà trước mặt Sở Thiên Ngao ném một đồng hình nằm lung tung!

Tấm hình lớn nhất, dễ thấy nhất, là hình cô và Thân Hạo Khiêm song vai đi dạo trên bờ biển. Không biết là ai chụp, nhưng góc độ chọn vô cùng điêu luyện, tâm sự nặng nề của Mạc Tiểu Hàn được chụp rất đẹp, trên mặt thậm chí còn treo một nụ cười nhàn nhạt.

Lòng Mạc Tiểu Hàn nhất thời trầm xuống. Sở Thiên Ngao nếu ngay cả ở bãi biển riêng của Thân Hạo Khiêm cũng chụp hình được, vậy thì hình lúc cô và Thân Hạo Khiêm nói lời từ biệt khi vào tới nội thành khẳng định cũng có.

Bây giờ mà nói mình trốn khỏi bọn bắt cóc quay về, có vẻ quá buồn cười, quả thực là sự sỉ nhục đối với sự thông minh của Sở Thiên Ngao.

Làm sao đây? Trả lời như thế nào! Trong đầu Mạc Tiểu Hàn một mảnh hỗn loạn, không biết đến cùng nên dùng cái gì mới có thể khiến Sở Thiên Ngao tin tưởng mình.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, cô đi đâu về hả?" Sở Thiên Ngao ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, khuôn mặt âm trầm đen tối muốn chảy ra nước. Ánh mắt đỏ quạch.

Còn xá gì nữa! Cùng lắm thì chính là chết mà thôi! Mạc Tiểu Hàn hít sâu một hơi, thẳng thắn trả lời: "Tôi bị bắt cóc, được Thân Hạo Khiêm cứu trở về, bởi vì bị kinh sợ, cơ thể không thoải mái, Thân Hạo Khiêm giữ tôi ở nhà hẩn cả đêm."

Giọng nói Mạc Tiểu Hàn rất chắc chắn, rất bình tĩnh, thật ra thì trong lòng cô khẩn trương muốn chết, giống như có mấy trăm con nai con đang liều mạng đụng nhau.

"Sau đó thì sao?" Sở Thiên Ngao đưa tay cầm tấm hình trên khay trà lên, lạnh lùng liếc nhìn.

"Sau đó tôi cảm thấy cơ thể mình thoải mái hơn, hẩn liền đưa tôi về." Mạc Tiểu Hàn nói xong, dường như ngay cả mình cũng tin lời nói của mình.

"Mạc Tiểu Hàn! Cô cho rằng tôi là người ngu sao? Người đàn ông này lần trước tại sao giúp cô ký chỉ phiếu mua lễ phục? Lần này lại vừa đúng lúc cứu cô như vậy? Cô còn cùng hẩn đơn độc ở tại biệt thự cả đêm?!" Sở Thiên Ngao chột đứng lên, ánh mắt hẩn lên những tia máu đỏ hung hăng nhìn cô chằm chằm, cảm những tấm hình trong tay đập mạnh lên đầu cô!

"A." Mạc Tiểu Hàn không có phòng bị, vừa vặn bị đập. đau đớn như dao cắt nhất thời truyền khắp toàn thân.

"Mạc Tiểu Hàn! Lá gan cô càng lúc càng lớn!" Sở Thiên Ngao giơ chân đá vào khay trà trước mặt! Khay trà phát ra tiếng kêu lạnh lạnh, cảnh sát cùng bọn cận vệ đứng bên cạnh anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không một người nào dám mở miệng.

Sắc mặt Mạc Tiểu Hàn không còn chút máu, đôi mắt to đen nhánh sợ hãi nhìn Sở Thiên Ngao, người đàn ông này lúc nổi giận, cô thật sự cảm thấy rất sợ.

"Mạc Tiểu Hàn! Sao cô không giải thích! Cô không phải là người nhanh nhẹn nhanh miệng sao! Sao cô không nói!" Sở Thiên Ngao quát lớn, đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, bàn tay cứng như sắt không có nửa phần tình cảm, hung hăng bóp cằm của cô, Mạc Tiểu Hàn hét lên một tiếng, quá đau! Cô cảm thấy cằm của mình dường như muốn bể ra!

"Tôi. Hẩn. Hẩn trước kia là hàng xóm của tôi. Chuyện này không phải như trong tưởng tượng của anh." Lời giải thích của Mạc Tiểu Hàn không mạch lạc, cả người run sợ rụt về phía sau.

"Hàng xóm? Vậy điện thoại của cô tại sao không gọi được? Cô cùng hẩn tới hôm qua rốt cuộc đã làm gì!" gương mặt của Sở Thiên Ngao chỉ cách mặt Mạc Tiểu Hàn có mấy cm, chóp mũi gần như đụng phải cái mũi của cô.

Trong ánh mắt đầy nhữn tia máu đỏ của hẩn, Mạc Tiểu Hàn thấy mặt mình tái nhợt không còn chút máu. Còn chưa kịp nói chuyện, "Bốp!" Một cái bạt tai mạnh mẽ đã hung hăng bạt lên mặt của cô!

Mạc Tiểu Hàn lập tức bị đánh ngã xuống ghế sofa, lỗ tai kêu ong ong, lỗ mũi cảm thấy ngứa ngứa, một thứ gì đó chảy ra, cô đưa tay sờ, vừa nóng lại vừa dính, là máu!

Thế nhưng Sở Thiên Ngao còn chưa hài lòng. Đột ngột xách Mạc Tiểu Hàn từ trên ghế sofa đứng dậy, một tay siết chặt cằm của cô, một tay túm mái tóc dài của cô, bắt cô ngửa đầu nhìn hẩn.

"Mạc Tiểu Hàn, cô muốn tìm chết!" Sở Thiên Ngao cắn răng nghiến lợi. Con người đỏ thắm đằng đằng sát khí.

Hẩn vận dụng tất cả mạng lưới liên lạc, bắt cảnh sát, hắc đạo, có thể vận dụng cái gì cũng đã vận dụng, kết quả chỉ tìm được một cái kẹp tóc của cô bị thất lạc ở phía sau núi, ngoài ra còn có rất nhiều máu vương trên bùn đất.

Cho là cô đã bị giết hại, suốt cả đêm hẩn không có chợp mắt, tự mình mạng người tìm cô khắp nơi, kết quả là, chính cô lại xem như không có chuyện gì xảy ra mà quay trở lại.

Thời điểm hẩn lo lắng đến độ trong miệng nổi lên nhiều bọt nước, lo lắng đến độ không ngủ được, ăn không vô, thì cô lại cùng người đàn ông khác nhàn nhả tản bộ trên bãi biển!

Cho dù điện thoại di động không còn pin, mượn điện thoại gọi điện cho hẩn rất khó khăn sao? Cô coi hẩn là cái gì? Ở trong lòng của cô, Sở Thiên Ngao hẩn không là gì hết, cô hoàn toàn không đặt hẩn ở trong lòng!

Cô và Thân Hạo Khiêm, thật sự không làm gì sao? Con người đỏ máu của Sở Thiên Ngao đột nhiên híp lại.

"Cút!" Hấn nhìn một đồng hộ vệ cùng cảnh sát trong phòng khách phát phát tay.

Những người này len lén thở phào nhẹ nhõm, thừa dịp lửa giận của Sở Thiên Ngao còn chưa đốt tới người mình, từng bàn chân như bôi dầu chạy thật nhanh. Chỉ sợ chậm một bước sẽ gặp nạn.

Chờ người trong phòng khách đã đi hết, Sở Thiên Ngao tiến tới gần Mạc Tiểu Hàn, đột nhiên xé rách quần áo của cô!

"A! Anh làm gì đấy!" Mạc Tiểu Hàn thất kinh! Tên thần kinh, ma quỷ này, rốt cuộc muốn làm cái gì? Không phải là muốn ở phòng khách cường bạo cô sao?

Sở Thiên Ngao không hề để ý đến phảng kháng của cô. Bàn tay dùng sức, nhấn tâm đem quần áo của Mạc Tiểu Hàn phá tan thành từng mảnh! Cơ thể trắng như tuyết bại lộ ở trong không khí, Mạc Tiểu Hàn thẹn thùng đỏ bừng mặt, đôi tay cố gắng che giấu bộ vị nhạy cảm của mình.

Sở Thiên Ngao không kiên nhẫn kéo tay của cô quật ra phía sau, một trận đau nhức kịch liệt đánh tới, nước mắt Mạc Tiểu Hàn lập tức chảy ra.

Đôi mắt cay nghiệt lạnh lẽo của Sở Thiên Ngao quan sát cơ thể của cô, giống như cô chỉ là một vật phẩm, chỉ là một kiện hàng, mà không phải là một con người có tình cảm, có nhiệt độ. Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, hai mắt nhắm chặt lại.

Xem đi! Xem cho kỹ đi! Dù sao cô cũng chỉ là một tình nhân hèn mọn! Ông chủ muốn nghiệm thu hàng hóa, cô chỉ có thể ngoan ngoãn phục nhà laong. Cô không thể phản kháng, càng không thể có bất kỳ tâm trạng bất mãn nào.

Sau khi tỉ mỉ quan sát một lần, đôi chân mày đang nhíu chặt của Sở Thiên Ngao mới hơi buông lỏng một chút. Mờ miệng lạnh như băng: "Thật may là không để tôi phát hiện ra cái gì không nên phát hiện, nếu không, Mạc Tiểu Hàn, cô sẽ chết rất khó coi!"

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên tỉnh ngộ lại, thì ra Sở Thiên Ngao muốn tìm dấu hôn hay ấn ký trên người cô, hấn hoài nghi cô cùng học trưởng Hạo xảy ra quan hệ, cho nên muốn tra xét trên người cô xem có dấu vết hay không!

Buồn bã cười một tiếng, Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nhìn Sở Thiên Ngao, khinh bỉ nói: "Sở Thiên Ngao, anh thật bỉ ổi nên mới đánh giá người khác cũng bỉ ổi như anh!"

Nghe Mạc Tiểu Hàn nói, Sở Thiên Ngao níu tóc cô đè mặt cô kề sát mặt mình, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, con ngươi u ám khát máu nhìn cô đăm đăm

Trong lòng Sở Thiên Ngao cũng cảm thấy kỳ quái, nếu là những phụ nữ khác, hấn đã sớm lòi ra đánh một trận tàn nhẫn rồi, nhưng đối với Mạc Tiểu Hàn, bất luận thế nào hấn cũng không thể tàn nhẫn được!

Trên người cô không có bất kỳ dấu vết hoan ái nào, cô cùng người đàn ông kia, có lẽ thật sự trong sạch Sở Thiên Ngao không ngừng thuyết phục chính mình.

Mà Mạc Tiểu Hàn đã nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị tư thế chịu một bạt tai nữa. Đánh đi, đánh chết tôi luôn đi! Dù sao tôi đã sống đủ rồi!

Ai ngờ đợi một lát, cũng không có bạt tai nào rơi xuống. Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thật sự bỉ ổi

Con ngươi khát máu của Sở Thiên Ngao đột nhiên thu lại. Cười lạnh đi tới cạnh Mạc Tiểu Hàn, bàn tay hung hăng nắm lấy ngọn núi mềm mại lộ bên ngoài của cô, nhấn tâm giày vào đỉnh núi hồng nhuận.

Giọng nói trầm thấp giống như ma quỷ tới từ địa ngục: "Mạc Tiểu Hàn, tôi sẽ cho cô biết cái gì mới thật sự là bỉ ổi!"

Một tay kéo Mạc Tiểu Hàn vào lòng ngực cứng như sắt của mình, bông cô lên, bàn tay ở trên người cô không ngừng dao động, vuốt ve không có bất kỳ tình cảm nào, thuần túy là vì trừng phạt mà giày vò!

Mạc Tiểu Hàn không nói lời nào, không phản kháng, cũng không nhìn hấn, vẫn để Sở Thiên Ngao ôm lấy mình đi lên lầu. Trên gương mặt tái nhợt vẻ tuyệt vọng cũng không có. Chỉ là một gương mặt trầm lặng vô hồn!

Sở Thiên Ngao thấy cô bộ dáng quật cường, lửa giận trong lòng càng sâu, bàn tay gia tăng lực độ, ở trên người cô vẽ ra từng mảnh máu ứ đọng.

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt cánh môi, không kêu đau, không giãy giụa. Tại sao lại nhìn ma quỷ kêu đau? Có kêu như thế nào thì Sở Thiên Ngao cũng không

bỏ qua, hẳn sẽ dùng tàn bạo để chứng minh quyền sở hữu đối với Mạc Tiểu Hàn.

Hai ba bước đã đi tới phòng ngủ trên lầu, Sở Thiên Ngao ném Mạc Tiểu Hàn lên giường, giường lớn mềm mại mặc dù có co dãn, nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn theo bản năng che bụng của mình.

Cô đột nhiên hoảng sợ, ý thức được trong bụng mình còn có đứa con. Ý thức được bé con không chịu nổi bất kỳ sự hành hạ nào của Sở Thiên Ngao!

Không được! Cô không thể đối kháng với Sở Thiên Ngao, nếu như đối kháng, chỉ liên lụy cho đứa con vô tội trong bụng.

Ngập ngừng mở mắt, Mạc Tiểu Hàn cố gắng nặn ra một nụ cười, giọng nói mang theo sự khẩn cầu cùng cầu xin tha thứ: "Thiên Ngao, tôi thật sự không làm chuyện có lỗi với anh. Anh có thể đừng hung dữ như thế hay không?"

Sở Thiên Ngao cười lạnh một tiếng, lần đến trước mặt Mạc Tiểu Hàn, mặt hướng về mặt của cô, từ trên cao nhìn xuống nói: "Mạc Tiểu Hàn, cô không phải là rất ngang ngạnh sao? Cô không phải rất thích già bộ làm xác chết sao? Tại sao bây giờ lại mềm nhũn như thế?"

"Tôi. Tôi sai rồi, thật xin lỗi, tôi không nên ngủ lại ở bên ngoài, sau khi tôi bị bắt cóc người đầu tiên tôi nên liên lạc là anh."

Không nói những thứ này còn may, vừa nói những lời này, sắc mặt Sở Thiên Ngao càng thêm khó coi. Đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn cô.

Đáng chết! Cô bị bắt cóc, cư nhiên đầu tiên không phải hướng tới hân nhờ giúp đỡ! Cư nhiên không phải trước tiên liên lạc mình!

Sở Thiên Ngao giận dữ quát: "Người này phụ nữ căn bản là không tìm không phải! Đừng giả bộ ra vẻ lấy lòng tôi! Nếu không phải trong bụng cô có một nhãi con, chỉ sợ cô sớm đã nằng nặc đòi tử tử của tôi rồi!"

Không quan tâm đến lời cầu khẩn của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao quặt hai tay Mạc Tiểu Hàn chéo ra sau lưng, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve vào vùng bụng khê đội lên của Mạc Tiểu Hàn.

Động tác của Sở Thiên Ngao rất nhẹ, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười, nhưng Mạc Tiểu Hàn lại cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Người đàn ông này, rốt cuộc muốn làm gì?

Mạc Tiểu Hàn tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, anh muốn làm gì!"

Sở Thiên Ngao cong ngón tay lên, tạo thành một quả đấm, đặt trên bụng của Mạc Tiểu Hàn. Mang trên mặt một nụ cười tàn nhẫn, nhìn Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng nói: "Mạc Tiểu Hàn, nếu như quả đấm của tôi đập xuống, cô đoán xem, đứa con hoang trong bụng cô sẽ như thế nào?"

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức rơi nước mắt.

Cố gắng co rút cơ thể, muốn né tránh Sở Thiên Ngao, khóc lóc cầu khẩn: "Đừng! Đừng đụng vào con của tôi! Nếu anh muốn trút giận, trút giận vào tôi đi! Đừng thương tổn con của tôi! Van xin anh!"

Từng giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cơ thể trắng nõn giống như một đóa hoa Ngọc Lan, làn môi hồng kiêu diễm, vườn cỏ xanh đen, tất cả đều tạo thành kích thích đánh sâu vào thị giác.

Cổ họng Sở Thiên Ngao không khỏi nóng lên. Đáng chết, người phụ nữ này, luôn có thể dễ dàng khơi dậy lửa dục của hắn!

Sở Thiên Ngao giật cái cà vạt trên cổ đã sớm bung ra, kéo hai tay Mạc Tiểu Hàn trói lại. Lại từ trong túi quần áo lấy ra hai cái cà vạt khác, rồi tách hai chân Mạc Tiểu Hàn cột vào cuối giường.

Mạc Tiểu Hàn không dám giãy giụa. Để cho Sở Thiên Ngao tách hai chân của cô ra, tư thế khuất nhục này cứ như thế xuất hiện trước mặt hắn.

Hàm răng hung hăng cắn vào cánh môi, một tia máu đỏ thắm từ khóe miệng chảy ra, trên gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt tạo thành màu sắc rất đẹp.

Sở Thiên Ngao không kiên nhẫn được nữa, cúi người, đầu lưỡi theo vết máu từ từ liếm hôn dần lên, cảm, khóe môi, cuối cùng ngậm chính xác vào cánh môi mềm mại của Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt này khiến Mạc Tiểu Hàn ý thức được, tư cách cơ bản nhất để kháng cự với Sở Thiên Ngao cũng không có!

Hai mắt tuyệt vọng nhắm lại, ngoan ngoãn hé miệng, để cho đầu lưỡi linh hoạt của Sở Thiên Ngao tiến quân thần tốc. Ở trong miệng cô tùy ý hút lấy ngọt ngào cùng hương thơm của cô.

Sở Thiên Ngao điên cuồng mãnh liệt hôn Mạc Tiểu Hàn, đầu lưỡi ở trong miệng cô cuốn lấy tất cả, từng góc đều không bỏ qua.

Bờ môi của hắn cùng đầu lưỡi nóng bỏng, giống như một quả cầu lửa đang thiêu đốt. Càng hôn càng sâu, càng hôn càng dày đặc. Thân thể của hắn cũng càng lúc càng nóng, khiến cơ thể lạnh như băng của Mạc Tiểu Hàn như bị bỏng khê tê dại, trong đầu một mảnh hỗn loạn!

Sở Thiên Ngao vẫn không chịu buông tha cô. Bàn tay mang theo kỹ xảo trên đùa xoa lên nơi mẫn cảm nhất của cô, đến mức cũng kích thích cô run rẩy thật nhỏ.

"Mạc Tiểu Hàn, thân thể của cô so với miệng cô còn thành thực hơn!" Sở Thiên Ngao tà khí cười một tiếng. Gia tăng sức lực trên đùi.

Đầu óc hỗn loạn của Mạc Tiểu Hàn bị những lời này làm cho thức tỉnh. Cô rốt cuộc đang làm gì? Cô lại đang ngượng ngùng tiếp nhận trên đùi của Sở Thiên Ngao!

Giống như một con thú cưng bị nuôi nhốt, mong đợi thức ăn của chủ nhân!

Sở Thiên Ngao hài lòng nhìn Mạc Tiểu Hàn mở to hai mắt, sâu trong đáy mắt của Mạc Tiểu Hàn, rõ ràng phản chiếu bóng dáng của hắn. Trong mắt Mạc Tiểu Hàn có hắn, rất tốt.

Mạc Tiểu Hàn bị ánh mắt nhìn chăm chăm của Sở Thiên Ngao làm cô cảm thấy khó xử, một lần nữa nhắm mắt lại.

"Mở mắt, nhìn tôi!" Sở Thiên Ngao ra lệnh. Mạc Tiểu Hàn không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn là mở mắt nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao.

Giương mặt anh tuấn của Sở Thiên Ngao bị dục vọng làm cho đỏ ửng, nhìn qua cực kỳ quyến rũ. Thấy Mạc Tiểu Hàn ngoan ngoãn mở mắt, khoe môi hân nhếch lên một nụ cười tà khí, giọng nói trầm thấp từ tính vang lên: "Chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi sẽ khiến cô rất thoải mái!"

Lời nói trắng trợn khiến hai gò má Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng. Sở Thiên Ngao yêu muốn chết khi cô có bộ dáng như vậy.

Sở Thiên Ngao rốt cuộc muốn cô mấy lần, Mạc Tiểu Hàn nhớ không nổi rồi, cuối cùng cô trong trạng thái mê man nửa mê nửa tỉnh.

Trong ánh trăng mờ, hình như Sở Thiên Ngao ôm cô đi tắm rửa, động tác dịu dàng mà che chở. Giống như cô là búp bê dễ vỡ.

Chỉ có điều Mạc Tiểu Hàn cảm thấy đó nhất định là ảo giác của mình. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh. Sở Thiên Ngao hận đến muốn giết chết cô, làm sao có thể dịu dàng như vậy với cô?

Ánh nắng sớm xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào chiếc giường lớn. Khi Mạc Tiểu Hàn mở mắt ra, phát hiện Sở Thiên Ngao đang nhìn cô.

Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng dùng chăn bao bọc mình chặt hơn một chút, thân thể cũng lén ở phía dưới lớp chăn hướng bên giường di động, không muốn đụng phải cơ thể Sở Thiên Ngao.

Bắp chân Sở Thiên Ngao đang gắt gao cuốn lấy bắp chân của cô, nhận thấy Mạc Tiểu Hàn chuyển động, cánh tay dài căng cứng, đem Mạc Tiểu Hàn ôm vào ngực mình. Ôm thật chặt.

Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là tỏ vẻ tươi cười, thận trọng nói: "A, tôi muốn đi toilet."

"Không cho đi. Ở cùng với tôi." Đôi mắt của Sở Thiên Ngao vẫn nhắm, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì trên mặt.

Thiệt là, sao lại có người bá đạo như vậy! Toilet cũng không cho đi! Thật là không có thiên lý! Tội phạm trong ngục cũng sẽ không bị mất tự do đến nỗi toilet cũng không cho đi như thế!

Mạc Tiểu Hàn chỉ dám nói thầm trong lòng, chứ không dám nói ra bất kỳ phản kháng nào.

Được rồi, dù sao cô cũng không phải gấp gáp cho lắm, cùng hắn trên giường dây dưa đi! Một lát ngộ nhớ không nhịn nổi liền đi tiểu luôn trên giường, ghê tởm chết hắn! Tốt nhất để tên ác tâm như hắn về sau cũng không đụng tới mình.

Sau khi có tính toán, trên mặt Mạc Tiểu Hàn thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười này lại làm cho Sở Thiên Ngao hiểu lầm. Cho là Mạc Tiểu Hàn thấy hắn giữ cô lại bên mình thật cao hứng, những đường cong trên gương mặt anh tuấn trở nên nhu hòa một chút.

Hai người cứ nằm im lặng như vậy. Nghe tiếng những chú chim nhỏ riu rít trong vườn hoa. Mạc Tiểu Hàn đột nhiên có một loại ảo giác, giống như mình trở lại khi còn bé.

Khi đó, cô cũng cứ lẳng lặng nằm ở trên giường như thế này. Chờ mẹ tới gọi mình rời giường. Cô thích cảm giác đôi tay mẹ đưa vào chăn kéo mình lên. Thích biểu tình giận trách nhưng nuông chiều trên mặt mẹ. Khi đó, cô còn là một cô công chúa nhỏ được nâng niu che chở trong lòng bàn tay

Thời gian yên tĩnh thoáng qua rồi biến mất, giọng nói của Sở Thiên Ngao phá vỡ sự yên lặng.

"Mạc Tiểu Hàn, hỏi em một vấn đề." Giọng nói Sở Thiên Ngao nhàn nhạt. Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không nghe thấy phía sau giọng nói đó có một tí căng thẳng.

"Hả?" Mạc Tiểu Hàn miễn cưỡng đáp lại.

"Mạc Tiểu Hàn, em có yêu tôi không?" Sở Thiên Ngao nhắm mắt lại hỏi.

Chỉ có nhắm mắt lại hẳn mới có thể hỏi ra những lời này. Loại vấn đề này, nếu như mấy tháng trước, bị hắn nghe được, hẳn sẽ cảm thấy ghê tởm đến buồn nôn, quả thật không thể chịu được. Mấy tháng trước, hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến sẽ có một ngày, mình cũng sẽ hỏi một người phụ nữ như vậy!

Phụ nữ, trong mắt hắn cho tới bây giờ đều giống như quần áo mặc đến lúc chán ghét liền vứt bỏ, ngay cả như thú cưng cũng không bằng. Bởi vì động tình với phụ nữ, theo ý hắn, quả thực là người cấp thấp mới có hành động này!

Nhưng hôm nay, hắn lại hướng Mạc Tiểu Hàn hỏi ra những lời này?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cậu chủ rất quan tâm cô

Câu hỏi của Sở Thiên Ngao khiến Mạc Tiểu Hàn sững sờ.

Hắn, Sao lại hỏi ra những lời như thế? Hắn mà cũng nói lời yêu với cô?

Đầu óc hắn bị ngấm nước sao? Sở đại Tổng giám đốc không phải chỉ cần thân thể phụ nữ thôi sao? Từ khi nào mà ngay cả trái tim của người phụ nữ cũng muốn chiếm? Sở Thiên Ngao, anh không phải quá tham rồi sao!

Mạc Tiểu Hàn tôi đâu sao cũng chỉ là tình nhân của anh mà thôi, chỉ là một món hàng trao đổi bằng giá. Chờ sau khi ba làm xong phẫu thuật, thỏa thuận của chúng ta coi như xong, đều không thiếu nợ nhau. Cùng tôi nói lời yêu? Thật xin lỗi, anh không có tư cách đó, trái tim của tôi không phải là hàng hóa.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, kiên định nói: "Không. Không yêu. Tôi không yêu anh."

Bàn tay dưới chân của Sở Thiên Ngao nắm chặt thành quyền. Chột lạt người ngồi dậy, từ trên nhìn xuống gương mặt của Mạc Tiểu Hàn, trong giọng nói có sự tức giận mơ hồ: "Cô vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Ánh mắt trong suốt của Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nhìn thẳng hắn: "Dù có nói một trăm lần đáp án của tôi cũng sẽ không thay đổi. Sở Thiên Ngao, tôi không yêu anh!"

Ánh mắt Sở Thiên Ngao tức giận cuộn cuộn, đôi môi mỏng kéo ra một đường cong tàn nhẫn, bàn tay cứng như sắt nâng cầm Mạc Tiểu Hàn lên "Người phụ nữ này, cô có biết hậu quả khi nói câu này hay không?"

Mạc Tiểu Hàn dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hắn: "Tôi chỉ là tình nhân của anh, chưa bao giờ nghe nói qua, ngay cả trái tim của tình nhân mà ông chủ cũng muốn chiếm. Như vậy, có phải quá tham lam không?"

Sở Thiên Ngao quả thật bị chọc giận muốn điên rồi. Mạc Tiểu Hàn vừa nói xong, một cái bạt tai mãnh liệt giáng xuống mặt cô! Sức lực của cái bạt tai này mạnh như thế, Mạc Tiểu Hàn trực tiếp từ cạnh giường bên này bị đánh văng qua bên kia!

Mắt nõ đom đóm, lỗ tai kêu ong ong, trong miệng cũng có một mùi ngai ngái. Mạc Tiểu Hàn lấy tay sờ sờ mặt của mình, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác nào! Sức lực quá mạnh, cô bị đánh đến chết lặng!

Khuôn mặt trong nháy mắt sưng lên thật to, cộng với những khối máu bị ứ đọng ngày hôm qua, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn thâm tím không muốn nhìn!

"Tình nhân? Tôi muốn cho cô biết cái gì mới thật sự là tình nhân!" Sở Thiên Ngao mở miệng lạnh lùng tà ác. Nhấn chuông bên cạnh giường.

"Cậu chủ, có gì dặn dò ạ?" Trong loa truyền đến tiếng nói của Dư Phong.

"Dư Phong, lấy còng tay cùng xiềng chân ra đây!" Giọng nói Sở Thiên Ngao lạnh lùng máu lạnh. Mạc Tiểu Hàn nhất thời ngây dại, còng tay cùng xiềng chân, đó là vật gì? Sở Thiên Ngao muốn làm gì?

Dư Phong cầm còng tay cùng xiềng chân, cung kính đưa đến cho Sở Thiên Ngao. Thông cảm nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái. Cô gái này cũng thiệt là, sao cứ phải chọc giận cậu chủ, theo quan sát của hắn, cậu chủ đối với cô không tệ. Viên Hải Dương Chi Tâm đắt tiền như vậy cũng chịu đưa cho cô. Cô mất tích, cậu chủ một ngày một đêm đều không ăn không uống. Hiện tại đến cùng đang làm cái gì? Hình như cậu chủ muốn xích cô lại?

"Cút ra ngoài!" Sở Thiên Ngao trợn mắt lạnh lùng nhìn Dư Phong một cái. Dư Phong sợ tới mức nhanh chân chạy ra ngoài.

"Sở Thiên Ngao, anh muốn làm gì! Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức ôm chặt cơ thể của mình, cố gắng co vào góc tường!

Sở Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng: "Còng cô lại. Tiết kiệm sức lực cho cô khỏi khắp nơi chạy loạn. Nếu là tình nhân, sẽ phải tuân thủ tốt bổn phận của tình nhân, đừng quên cô đã bán mình cho tôi!"

"Anh biến thái! Anh điên rồi!" Mạc Tiểu Hàn liều mạng giãy giụa, nhưng không lại Sở Thiên Ngao, sức lực của hắn quá mạnh. Cổ tay trắng nõn bị còng, trên mắt cá chân mảnh khảnh cũng đeo xiềng!

"Sở Thiên Ngao, anh là tên điên! Tôi là tình nhân của anh! Nhưng một tình nhân chẳng lẽ ngay cả một chút tự do cũng không có sao!" Mạc Tiểu Hàn tức giận kêu lên.

"Tự do?" Sở Thiên Ngao hung hăng nguyền rủa nhìn cô, "Mạc Tiểu Hàn, cô đừng mong có được tự do!"

Lời nói của Sở Thiên Ngao, hoàn toàn dập tắt tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng Mạc Tiểu Hàn.

Cầm tù, hiện tại cô hoàn toàn bị Sở Thiên Ngao cầm tù. Cô và những nô lệ trong sách kia có gì khác nhau?

"Vú Trương!" Sở Thiên Ngao kêu Vú Trương tới rửa mặt cho Mạc Tiểu Hàn. Còn mình xuống dưới lầu.

Mạc Tiểu Hàn căm hận nhìn bóng lưng Sở Thiên Ngao, trong đôi mắt toát ra tia lửa.

Vú Trương nhìn thấy bộ dạng này của Mạc Tiểu Hàn, thở dài: "Cô Mạc, cô cũng nên thông cảm cho cậu chủ, cậu ấy sợ cô lại mất tích, lần cô bị bắt cóc, cậu chủ rất lo lắng."

Mạc Tiểu Hàn cười lạnh một tiếng: "Lo lắng? Hắn nghĩ rằng con chó mình nuôi đi lạc thôi! Hắn gấp gáp? Hắn căn bản là loài cầm thú không nhân tính!"

"Cô Mạc, cô ngàn vạn đừng nói như vậy. Cậu chủ tính tình nóng nảy một chút, thật ra thì cậu chủ rất quan tâm cô. Nếu không cũng không huy động hết người của hai nhóm hắc bạch, tìm cô khắp nơi." Vú Trương giải thích giúp Sở Thiên Ngao.

"Quan tâm tôi? Quan tâm tôi mà đánh tôi thành ra như vậy?" Mạc Tiểu Hàn ngẩng mặt lên, trên mặt vẫn còn vết máu bị đánh ứ đọng.

Vú Trương nặng nề thở dài: "Đó là cậu chủ đang nổi nóng. Cho nên mới nặng tay như vậy. Chỉ cần cô ngoan ngoãn một chút, vài ngày nữa cậu chủ hết giận rồi, sẽ coi công tay cho cô."

"Ng ngoan ngoãn một chút? Tôi ngoan ngoãn hay không kết cục cũng như nhau. Dù sao tôi cũng chính là một con thú cưng do hắn nuôi, tâm trạng tốt thì trêu chọc vài cái, tâm trạng không tốt thì vừa đánh vừa mắng!"

Thú cưng? Cô căn bản cũng không bằng thú cưng, chủ nhân nào mà đem thú cưng đánh thành như vậy? Còn đeo còng tay cùng xiềng chân? Mạc Tiểu Hàn cười khổ một tiếng.

Lỗ mũi chột chưa xót. Mạc Tiểu Hàn ngồi bên cửa sổ từ từ co hai chân lên, đôi tay ôm chặt lấy đầu gối, tạo thành một tư thế co rút tự bảo vệ mình.

Thời gian ở cùng Thân Hạo Khiêm hôm qua, biến thành sự an ủi duy nhất của cô. Đoạn thời gian kia, mặc dù ngăn ngui, nhưng lại tràn đầy hạnh phúc và ấm áp. Giống như ánh mặt trời, chiếu vào cuộc sống âm u tăm tối của cô.

Nhìn ánh sáng kim loại lạnh lùng lóe sáng trên cánh tay và trên cổ chân, Mạc Tiểu Hàn gắt gao cắn chặt đôi môi, đầu ngửa cao lên, dùng sức nháy nháy mắt, không cho nước mắt chảy ra.

Cô tuyệt đối sẽ không vì thứ người như Sở Thiên Ngao mà rơi nước mắt! Hắn không xứng!

Trên mặt vẫn còn đau rát, sau lưng cũng ứ đọng một tầng máu lớn, hôm qua sức lực của Sở Thiên Ngao quá kinh hãi, đây là lần đầu tiên hắn đánh cô tàn bạo nhất. Bạt tai ngày hôm qua cộng thêm bạt tai vừa rồi, mặt của cô, sắp giống khuôn mặt bị hủy hoại. Mắt sưng lên muốn mở ra không được!

Vú Trương thở dài một tiếng. Cậu chủ lần này có chút quá đáng, trong bụng Cô Mạc còn có đứa bé của hắn, tại sao lại có thể xuống tay nặng như vậy!

Lấy chiếc khăn lông bọc đá lạnh, Vú Trương đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn: "Cô Mạc, tôi giúp cô đắp mặt cho giảm sưng."

Mạc Tiểu Hàn không nhúc nhích, giống như một tượng gỗ đờ đẫn, mặc kệ Vú Trương dùng khăn lông bọc đá lạnh nhẹ nhàng lau trên mặt cô. Đá lạnh bọc trong khăn, lạnh lạnh, lau lên mặt rất dễ chịu, khiến cảm giác đau nhói giảm đi rất nhiều.

"Phanh!" Một tiếng khủng khiếp vang lên.

Cánh cửa đột nhiên bị bên ngoài đập ra! Sắc mặt Sở Thiên Ngao âm trầm đứng ở cửa, con ngươi lạnh lùng tàn ác trừng vú Trương: "Đi ra ngoài!"

"Vâng, cậu chủ." Vú Trương cung kính trả lời, đồng cảm nhìn Mạc Tiểu Hàn, cầm khăn lông bên cạnh Sở Thiên Ngao đi ra ngoài.

Đến cửa phòng, Vú Trương lại quay đầu lại lo lắng nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái.

"Phanh!" Sở Thiên Ngao một cước đá lên cửa. tiếng kêu to chấn động khiến lỗ tai Mạc Tiểu Hàn cũng thấy đau.

Cúi đầu, mắt rĩ, nhìn mình hai tay bị còng chung với nhau. Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không nhìn Sở Thiên Ngao một lần.

Vừa nhìn thấy bộ dáng quật cường của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao càng thêm giận dữ, người phụ nữ này, cũng không biết nhún nhường sao?

Đi đến bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao cời áo ngủ trên người cô ra, ném trên sàn nhà. Vừa mạnh mẽ xé nát nội y của cô. Đầu gối chống đỡ ở

trên bắp đùi cô, ánh mắt tà ác nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn vẫn duy trì một tư thế, không hề cử động. Mắt vẫn rử, nhìn cổ tay mình. Đối với động tác của Sở Thiên Ngao, không có một chút phản ứng.

Sự yên lặng và thờ ơ của cô khiến sắc mặt Sở Thiên Ngao càng thêm âm trầm, bàn tay đè trên đầu gối cô, chợt dùng sức, đẩy hai chân cô ra !

Cắm địa bí mật cứ mở rộng không hề được che dấu như thế, Mạc Tiểu Hàn rốt cuộc không nhẫn nại được nữa. Liều mạng giãy giụa muốn khép hai chân lại, nhưng không di chuyển được Sở Thiên Ngao nửa phần!

"Đồ cặn bã!" Mạc Tiểu Hàn hung hăng thốt hai chữ này qua kẽ răng.

Nói vừa dứt âm, đôi mắt lạnh lẽo của Sở Thiên Ngao liền thay đổi thành màu sắc khát máu!

"Cô nói đúng! Tôi chính là đồ cặn bã!" Sở Thiên Ngao túm tóc Mạc Tiểu Hàn, ép cô ngẩng mặt nhìn mình: "Mạc Tiểu Hàn, tốt nhất cô nên ngoan ngoãn một chút! Nếu không tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!"

Mạc Tiểu Hàn tức giận nhìn chăm chăm nhìn khuôn mặt đang nổi điên của Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao túm cô ném trên giường!

Mạc Tiểu Hàn bị hất đè ở phía dưới, Sở Thiên Ngao cúi đầu muốn hôn miệng cô, Mạc Tiểu Hàn hé miệng cắn bờ vai của hắn, gắt gao cắn chặt không buông.

"Ừm!" Sở Thiên Ngao đau rên lên một tiếng. Chợt nhấc người lên, đẩy Mạc Tiểu Hàn nặng nề rơi về trên giường.

"Mạc Tiểu Hàn, ai cho cô lá gan!"

"Sở Thiên Ngao! Anh trừ cường gian ra cũng không có bản lĩnh nào khác sao?" Trong miệng Mạc Tiểu Hàn cảm thấy tanh tanh, bả vai Sở Thiên Ngao đã bị cô cắn in sâu một dấu răng, đang rướm máu ra bên ngoài!

Máu tươi của hắn dường như không nóng, mà lạnh lẽo thấu xương!

"Cường gian? Mạc Tiểu Hàn, cô quên là ai tôi hôm qua rên lớn tiếng như vậy? Ai thoải mái đến ba lượt?" Sở Thiên Ngao hung hăng vặn cầm Mạc Tiểu Hàn: "Cường gian? Cường gian cô mà cô lại thỏa mãn như vậy? cô lại hèn hạ như vậy?"

Mạc Tiểu Hàn vừa thẹn vừa tức, đang muốn mở miệng mắng hắn, thì bàn tay Sở Thiên Ngao đã giữ chặt cằm cô và cúi đầu cắn lên môi của cô, đầu lưỡi nóng bỏng linh hoạt chui vào giữa hàm răng liếm láp xung quanh khoang miệng của cô!

"A." Mạc Tiểu Hàn ra sức giãy dụa, nhưng cô càng giãy dụa lại càng khiến cho Sở Thiên Ngao trở nên hưng phấn!

Cách lớp vải quần thật mỏng, cơ thể gần như trần truồng của Mạc Tiểu Hàn đã cảm thấy bộ vị nào đó của hắn trướng lên hứng khởi.

Sở Thiên Ngao giống như con sư tử đang giận dữ, một tay ôm chặt phần hông mượt mà của cô, một tay khác lại ôm chặt đầu cô, đầu lưỡi ở trong miệng cô không ngừng mút vào, giống như một người khát nước đang đi trong sa mạc, đột nhiên tìm thấy một dòng suối ngọt ngào

Tay thì có còng tay, chân thì có xiềng chân, Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản sự tấn công của Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao một tay ôm sát Mạc Tiểu Hàn từ phía sau, một tay điên cuồng vuốt ve dọc theo những đường cong trên cơ thể cô, cuối cùng hướng xuống nơi tư mật nhất của cô mà về nắn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Tuyệt vời như lên mây

Mạc Tiểu Hàn cố gắng khép hai chân lại, chiếc xích trên cổ chân đung vào nhau, phát ra tiếng leng keng giòn giã.

Hết sức giãy giụa, khiến toàn thân Mạc Tiểu Hàn đã rịn ra mồ hôi hột. Mùi mồ hôi nhàn nhạt xen lẫn mùi thơm đặc biệt của cơ thể Mạc Tiểu Hàn, giống như một liều thuốc kích thích dục vọng mãnh liệt nhất, khiến Sở Thiên Ngao càng thêm hưng phấn.

Bàn tay mang theo nhiệt độ mê người đốt lửa khắp nơi, Sở Thiên Ngao không hổ là cao thủ trên giường, mặc dù Mạc Tiểu Hàn giãy giụa mãnh liệt, nhưng không thể che giấu được một sự thật rằng từ trong cơ thể cô, có một cảm giác hưng phấn đang dâng cao, hơn nữa, loại cảm giác này dường như

hội tụ lại và đang ngày càng trở nên mãnh liệt!

Nhớ lại câu nói vừa rồi Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn tủi nhục trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Sở Thiên Ngao.

Hai mắt Sở Thiên Ngao đang nhắm lại, hàng mi rậm rạp che lấp hết mí mắt, trên mặt lúc này chỉ còn vẻ si mê rất động lòng người. Mạc Tiểu Hàn thừa nhận, đây là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, nếu như tính tình Sở Thiên Ngao không ngang ngược khiến mình ghét như thế, có lẽ, mình thật sự sẽ yêu hắn.

Những ngón tay Sở Thiên Ngao mang theo kỹ xảo vuốt ve, phát hiện Mạc Tiểu Hàn có phản ứng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà khí, ngón giữa thon dài, chậm rãi trượt miệng u cốc đã trở nên ướt át.

"A!" Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn ngây người!

Người đàn ông này rốt cuộc không biết xấu hổ sao! Hắn, hắn sao lại dùng tay!

Mạc Tiểu Hàn xấu hổ đỏ mặt lên, trợn to hai mắt kêu lên một tiếng: "Sở Thiên Ngao!"

Sở Thiên Ngao mở mắt, nhìn vào mặt Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói: "Như thế nào? Thoải mái chứ?". Những động tác của ngón tay vẫn không ngừng, vẫn duy trì nhịp điệu ra vào như cũ. Thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không còn lời nào để nói. Lưu manh đến như vậy, cô thật không còn gì có thể nói. Hắn không biết xấu hổ, đối với người không biết xấu hổ, thì có nói gì đi nữa cũng đều dư thừa. Phản ứng tốt nhất chính là không có bất kỳ phản ứng nào cả.

Nghĩ như thế nên Mạc Tiểu Hàn không giãy giụa nữa mà cứ nằm yên lặng ở trên giường, mặc kệ Sở Thiên Ngao tác oai tác quái.

"Mạc Tiểu Hàn, cô là xác chết sao!" Phát hiện Mạc Tiểu Hàn không có bất kỳ phản ứng nào, Sở Thiên Ngao không vui nhũu mày, nhỏ giọng trách cứ.

"Đúng. Tôi chính là xác chết. Bởi vì tôi không có chút cảm giác nào!" Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nói.

Sở Thiên Ngao có cảm giác vô cùng nhục nhã! Hắn được mệnh danh là người có công phu hạng nhất ở trên giường, không có người phụ nữ nào chống lại được sự trêu đùa của hắn, thường thường chỉ không đầy mười phút, cũng sẽ ở dưới thân thể hắn mà vận vẹo rên la.

Mạc Tiểu Hàn nói như vậy, chẳng khác gì là đang cười nhạo hắn không có năng lực! Đối với đàn ông mà nói, đây quả thực là điều vô cùng nhục nhã!

Trái tim Thiên Ngao hoàn toàn lạnh lẽo. Cơ thể hắn đề xuống, đầu lười theo cánh môi Mạc Tiểu Hàn một đường liếm hôn xuống phía dưới, lướt qua đỉnh nhọn trắng như tuyết, qua vùng bụng trắng mượt khe đội lên, cuối cùng dừng lại ở phần cổ âm u xanh mượt đó.

Sử dụng toàn bộ kỹ xảo, kích thích từng giác quan nhạy cảm nhất, hai tay Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng mở đầu gối Mạc Tiểu Hàn, vùi đầu vào vùng đất quyền rũ đó nỗ lực cày cấy. Liếm, hút, cắn, tất cả những phương pháp dùng miệng đều được hắn áp dụng!

Mạc Tiểu Hàn không thể kiềm chế được nữa, dù là người phụ nữ như thế nào cũng không chịu được những chọc ghẹo như vậy, một tiếng rên thật thấp từ trong cổ bật ra.

Sở Thiên Ngao cười thắng lợi, hắn cảm thấy rằng trêu chọc Mạc Tiểu Hàn phát ra một tiếng rên này thật sự không dễ dàng gì khiến hắn có cảm giác rất thành công!

Bộ vị nào đó của hắn đã sớm không kiềm chế được nữa, đột nhiên ép xuống thật sâu, cảm giác tuyệt vời như lên thiên đàng khiến hắn và Mạc Tiểu Hàn đồng thời phát ra một tiếng rên dài thỏa mãn!

.

"Cậu chủ, Cô Mạc, ăn cơm á!" Vũ Trương nhẹ nhàng gõ cửa.

Mạc Tiểu Hàn vốn sắp ngủ thiếp đi, cơ thể quá mệt mỏi, Sở Thiên Ngao giống như uống phải thuốc kích thích, muốn cô không biết bao nhiêu lần, đủ các loại tư thế, khiến cả người cô đau nhức. Hắn mới từ trên người cô leo xuống, cô liền mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Nhưng Sở Thiên Ngao lại có vẻ rất tốt, trong chiến dịch này, hắn có cảm giác quá thoải mái, quá đầy đủ! Mặc dù cùng Mạc Tiểu Hàn làm rất nhiều lần rồi, nhưng lần đầu tiên lúc mới bắt đầu, Mạc Tiểu Hàn quá nhỏ, hắn không dám dùng quá sức, sợ cô bị thương, sau đó cô lại có thai, hắn lại càng không dám dùng sức, chỉ có lần này, hắn đạt được thỏa mãn hoàn toàn!

Cơ thể Mạc Tiểu Hàn dường như có một loại ma lực không thể tưởng tượng nổi, nơi tư ả của cô và hắn, dán sát tự nhiên như vậy, Mạc Tiểu Hàn giống như là người phụ nữ trời cao cố tình chế tạo riêng cho hắn, sự phối hợp của cô và hắn ăn ý đến độ dù bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thay thế được!

Giăng co lâu như vậy, thật là có cảm giác đói bụng. Hắn vỗ vỗ vào mặt Mạc Tiểu Hàn: "Đi, đi ăn!"

Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại, trong miệng thốt nhỏ: "Không đi, tôi muốn đi ngủ!"

Nhìn máu ứ đọng trên mặt Mạc Tiểu Hàn, thoáng qua trong mắt Sở Thiên Ngao một chút lo lắng. Người phụ nữ này, thật sự không nghe lời! Chỉ cần cô ngoan một chút, hẳn sẽ không đối xử với cô như vậy!

"Đi, đi ăn cơm! Cô không muốn ăn, nhưng đứa bé trong bụng cô lại muốn ăn!" Vốn trong lòng quan tâm, nhưng giọng nói của Sở Thiên Ngao lại rất nặng nề.

Mạc Tiểu Hàn miễn cưỡng bị Sở Thiên Ngao kéo lên.

Đột nhiên, một luồng dịch nóng chảy ra từ giữa hai chân.

Mạc Tiểu Hàn còn tưởng rằng đó là dịch của Sở Thiên Ngao bắn vào cơ thể của mình, cô dùng chăn che kín cơ thể của mình, cầm khăn giấy lau lau. Đến lúc ném khăn giấy đi, cô hoảng sợ phát hiện, giữa những đốm dịch màu trắng đục còn kèm theo những tia máu đỏ tươi!

"A!" Thét lên một tiếng, Mạc Tiểu Hàn hoảng sợ nhìn Sở Thiên Ngao: "Máu! Có máu!"

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao cũng nhíu lại, nhanh chóng gọi một cú điện thoại: "Gọi bác sĩ Vương tới đây."

Bác sĩ Vương vội vã chạy đến khám bệnh tại nhà. Người giúp việc và quản gia nhà họ Sở đứng im trong đại sảnh tối om. Có chút kẹt xe, bác sĩ Vương chỉ tới chậm một chút mà Sở Thiên Ngao đã đập bẻ mấy cái bình hoa cổ đất giá rồi!

"Cái này. . . ." Bác sĩ Vương vuốt vuốt sống mũi, ánh mắt có chút khó xử nhìn sắc mặt âm trầm Sở Thiên Ngao đang đứng bên cửa sổ.

"Sao! Cứ nói thẳng ra!" Sở Thiên Ngao cũng không thèm quan tâm bác sĩ Vương là một bác sĩ nữ, không chút khách khí mở miệng.

"Tổng giám đốc Sở, vợ của ngài mang thai, vì vậy quan hệ tình dục nên tiết chế một chút thì tốt hơn." Bác sĩ Vương hăm mộ liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn. Có thể thấy được quan hệ tình dục của bọn họ rất hòa hợp, cũng rất thường xuyên. Lại liên tưởng tới chồng mình, haizz, bác sĩ Vương thờ dãi trong lòng một cái.

Nghe bác sĩ Vương nói, gương mặt Mạc Tiểu Hàn nhất thời đỏ như trái cà chua. Hai mắt khép hờ, cô và bác sĩ Vương ngượng ngùng nhìn nhau.

Sở Thiên Ngao chau chau mày, có chút không kiên nhẫn nói: "Cô ấy ra máu như thế rốt cuộc có nghiêm trọng không?"

Bác sĩ Vương bị hấn ánh mắt của hắn nhìn sợ tới mức run lên, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Không đáng ngại lắm, tôi kê thêm một toa thuốc dưỡng thai là được. Đây là thuốc đông y pha chế sẵn, không có ảnh hưởng đến thai nhi."

Không có việc gì là tốt. Mạc Tiểu Hàn cùng Sở Thiên Ngao đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

"Em nên nằm nghỉ là tốt nhất. Tôi kêu Vũ Trương làm chút gì cho em ăn." Sở Thiên Ngao cùng bác sĩ Vương xuống lầu.

Mạc Tiểu Hàn nằm ở trên giường, nhưng không có chút buồn ngủ. Không phải giữa thời kỳ mang thai thì quan hệ rất an toàn sao? Cô thật không nghĩ tới, lại có thể ra máu! Động tác của Sở Thiên Ngao quá hung mãnh, cũng quá thường xuyên!

Sở Thiên Ngao là loại người có dục vọng rất mãnh liệt, muốn hắn tiết chế, rất khó! Không được, mình không thể ở bên cạnh hắn được nữa rồi, nếu như tiếp tục ở chung, bé con trong bụng sẽ không giữ được!

Chạy trốn, phải chạy trốn! trong lòng Mạc Tiểu Hàn quyết định. Nhưng, ba sẽ làm thế nào đây?

Mạc Tiểu Hàn cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy số quen thuộc, cô thật sự là đứa con gái bất hiếu, ba nằm viện lâu như vậy, cô mới chỉ đi thăm ông ấy hai lần. Mỗi ngày đều bị Sở Thiên Ngao cuốn thật chặt, hoàn toàn không còn thời gian riêng tư gì cả.

Không biết ba hiện tại có khỏe không.

Điện thoại thông. Bên đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói hiền từ: "Alo? Tiểu Hàn sao?"

"Dạ, ba!" Giọng nói Mạc Tiểu Hàn có chút nghẹn ngào, "Ba, bây giờ ba có khỏe không? Cơ thể như thế nào?"

"Cũng không tệ lắm, đã khỏe hơn rồi, ngày mai là phẫu thuật rồi. Bệnh viện đã sắp xếp cho ba một bác sĩ tốt nhất, Tiểu Hàn, con cứ yên tâm đi!" trong lòng Mạc Bạch Thạch cũng có mấy phần chua xót, lần trước nghe Tiểu Hàn nói chi phí phẫu thuật là do cô hỏi mượn một người bạn. Có phải bây giờ con bé đang làm việc cật lực để kiếm tiền trả nợ không?

"Ba, ba không có việc gì là tốt rồi. Chờ khi ba phẫu thuật xong, con sẽ vào thăm ba!" Mạc Tiểu Hàn vội vã nói, bởi vì cô đã nghe được tiếng bước chân lên lầu.

Sở Thiên Ngao không cho phép cô liên lạc với những người bên ngoài, muốn đoạt lấy toàn bộ thế giới của cô. Hầu như Mạc Tiểu Hàn không còn liên lạc với những bạn bè trước kia.

"Ba, ba cố gắng giữ gìn sức khỏe, con cúp máy trước đây." Mạc Tiểu Hàn vừa cúp điện thoại. Sở Thiên Ngao cùng Vũ Trương và má Vương bước vào.

Vú Trương bung một cái bàn ăn lớn để trên giường. Còn trong tay má Vương là một cái khay bằng bạc, trong khay sắp đầy các loại thức ăn.

Nhanh nhẹn đem bàn để trên giường, để cái khay ngay ngắn, sau đó hai người giúp việc nhanh chóng lui khỏi phòng.

"Ăn." Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn hạ lệnh, bản thân mình cũng cầm một đôi đũa lên ăn.

Mạc Tiểu Hàn cũng đã đói bụng, nhưng nhìn chiếc còng trên cổ tay mình rồi lại trợn mắt nhìn Sở Thiên Ngao một cái. Đôi tay bị còng, cô ăn như thế nào!

Sở Thiên Ngao ăn vài miếng, phát hiện Mạc Tiểu Hàn không hề động đũa, chân mày cau lại: "Sao không ăn? !" Người phụ nữ này, lại tiếp tục bướng bỉnh sao?

"Tôi muốn ăn, nhưng không cầm đũa được nha!" Mạc Tiểu Hàn tức giận nói.

"A!" Lúc này Sở Thiên Ngao mới nhớ tới chiếc còng trên cổ tay cô. Đưa tay lục lọi trong túi quần một hồi, không tìm được chìa khóa, có thể mới vừa rồi rơi ở dưới lầu.

Để cái bàn gần Mạc Tiểu Hàn thêm một chút, Sở Thiên Ngao đưa tay múc một muỗng canh, đút vào miệng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc trừng lớn mắt: Sở Thiên Ngao muốn đút cơm cho cô ăn? Cơ thể theo bản năng thụt lùi về phía sau một cái.

"Uống...uống...ng!" Giọng nói Sở Thiên Ngao mang theo sự uy nghiêm không cho kháng cự. Lần lần đầu tiên hắn đút canh cho phụ nữ, cô lại có bộ dạng không muốn uống!

Mạc Tiểu Hàn âm thầm liếc mắt, lại bị thần kinh gì đây? Vừa rồi mới bặt tai, rồi lại còng tay, bây giờ lại đút canh cho cô? Chơi trò tình cảm hả?

Muỗng canh từ từ trở nên lạnh. Mạc Tiểu Hàn vẫn không há miệng.

Sở Thiên Ngao thu tay lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng như băng: "Được, cô không uống đúng không? Vậy thì cô đói chết thôi! Dù sao trong bụng cô cũng có đứa con hoang! Hai người cùng chết, cũng không thấy cô đơn!"

Một câu nhắc nhở Mạc Tiểu Hàn, trong bụng của cô còn có bé con, cô không thể nhà laoy hững như vậy được!

"Ai, tôi Uống...uống...ng!" Mạc Tiểu Hàn gọi Dờ Thiên Ngao đang đứng dậy chuẩn bị đi. Ngoan ngoãn há miệng. Không để ý thấy ánh sáng trong mắt Sở Thiên Ngao chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất.

Bữa cơm này, Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao từng muỗng từng muỗng cho ăn no. Sở Thiên Ngao là một người chăn nuôi rất nghiêm nghị, mỗi khi Mạc Tiểu Hàn tỏ vẻ ra không muốn ăn, thì ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao sẽ khiến cô ngoan ngoãn há miệng.

Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình chưa bao giờ ăn no như vậy. Thức ăn trên bàn, hơn một nửa đã vào dạ dày cô. Món điểm tâm sau bữa ăn là hột đào chưng đường phèn. Mạc Tiểu Hàn từ nhỏ không thích ăn hột đào, cô ghét mùi vị của hột đào, nhưng lần này cũng bị Sở Thiên Ngao ép ăn được hơn một nửa.

Khó chịu nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn bày tỏ đã ăn rất no rất no, một muỗng cũng không ăn thêm được nữa, Sở Thiên Ngao mới bỏ qua cho Mạc Tiểu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đấu nhau trên bàn ăn

Ăn uống thỏa thuê, lại ngủ một giấc rất sâu, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cơ thể thoải mái hơn.

Sở Thiên Ngao không có bên cạnh, cô một mình độc chiếm chiếc giường rất lớn, nếu như không bị còng tay xiềng chân, thì đây thật là khoảng thời gian tốt đẹp.

"Cô Mạc, ăn cơm tối." Vú Trương ở ngoài cửa nhẹ nhàng gọi.

Mạc Tiểu Hàn nhìn đồng hồ treo tường, đã sáu giờ rồi. Ai, lại ăn cơm, buổi trưa ăn nhiều như vậy, cho đến bây giờ còn chưa tiêu hóa kịp!

Khó khăn rời giường, đi theo Vú Trương xuống lầu. Vú Trương cười híp mắt nói: "Thiên Hi hôm nay cũng về nhà dùng cơm."

Sở Thiên Hi? Mạc Tiểu Hàn nhất thời thấy người lạnh lẽo. Cô đối với người em gái của Sở Thiên Ngao không có ấn tượng gì tốt đẹp. Một thiên kim đại tiểu thư ngao mạn vô lễ, chỉ cần suy nghĩ về cô ta một chút cũng khiến đầu cô bị tổn thương.

Đi xuống lầu. Sở Thiên Ngao đang đọc báo, Sở Thiên Hi ngồi bên cạnh hắn, đang chơi điện thoại di động.

Thấy Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Hi tò mò nghiêng đầu hỏi: "Anh trai, người phụ nữ này sao còn chưa đi?"

Sở Thiên Hi học đại học, ở thành phố bên cạnh, bình thường rất ít trở về nhà họ Sở.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao vẫn chăm chú nhìn tờ báo, không lên tiếng. Không biết là không nghe thấy hay là cố ý không trả lời.

Sở Thiên Hi cảm thấy có chút mất mặt, nhìn Mạc Tiểu Hàn, giọng nói cũng không chút khách khí: "Người phụ nữ này, cô tốt nhất nên tự biết mình, đừng có ở trong nhà người khác không chịu đi."

Mạc Tiểu Hàn giơ tay lên, hướng Sở Thiên Hi quơ quơ: "Không phải là tôi không muốn đi, là anh cô không cho tôi đi!

Ánh mắt Sở Thiên Ngao cuối cùng cũng rời khỏi tờ báo. Vừa đọc thấy tin trên báo, Sở thị tham gia đấu thầu một mảnh đất, lại bị tập đoàn Thân thị mua mất! Mảnh đất này nằm ở trung tâm buôn bán, Sở thị tốn rất nhiều tiền để sở hữu nó, không ngờ cuối cùng lại thất bại!

Hon nữa! Tin tức này, hắn lại đọc được trên báo! Thủ hạ của hắn rốt cuộc có muốn sống hay không? Sao không báo cho hắn biết!

Hai người phụ nữ bên cạnh cãi vã khiến hắn phiền lòng. Đứng lên, mặt lạnh rống lên một tiếng: "Không muốn ăn cơm thì rút hết cho tôi!"

Lấy chiếc áo khoác đang vắt trên sofa đi ra ngoài cửa. "Cậu chủ, cậu đi đâu vậy? Không ăn cơm sao?" Vú Trương nhanh chóng đuổi theo.

"Tôi đến công ty. Vú chăm sóc Mạc Tiểu Hàn cho tốt." Câu nói lạnh lùng của Sở Thiên Ngao vừa dứt liền rời đi, trên bàn ăn chỉ còn lại Mạc Tiểu Hàn cùng Sở Thiên Hi.

Thấy bộ dạng ngao mạn của Sở Thiên Hi, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy chẳng còn một chút khẩu vị nào. Đứng lên nhàn nhạt nhìn Sở Thiên Hi chào: "Cô Sở! Cô từ từ ăn, tôi lên phòng trước đây." Xoay người chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại." Sở Thiên Hi lên tiếng: "Nhìn tôi cô thấy chán ghét như vậy sao? Khiến cô cơm cũng ăn không vô?"

Mạc Tiểu Hàn rất muốn nói: "Đúng vậy." Nhưng là vẫn nhịn được giọng điệu này. Dù sao cũng đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu a.

"Không phải, vì tôi cảm thấy không đói."

Vú Trương chạy tới hoà giải: "Cô Mạc, cô nên ăn một chút đi, cô không muốn ăn nhưng bé con trong bụng lại muốn ăn nha! Phụ nữ có thai không thể đói bụng."

Nghe Vú Trương nói như thế, Sở Thiên Hi nhú nhú mày, anh trai cũng thật là, phụ nữ nha, vui đùa một chút thì cũng thôi đi, sao còn để cho cô ta mang bầu đứa con nhà họ Sở?

Khó chịu mở miệng: "Cô Mạc, thật không nghĩ tới, anh tôi lại để cho cô mang thai! Sao, cô cho rằng có đứa bé, là có thể bước vào cửa nhà Họ Sở chúng ta?"

Mạc Tiểu Hàn nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, tôi không có suy nghĩ này. Là cô suy nghĩ quá nhiều."

Thái độ thờ ơ của Mạc Tiểu Hàn kích thích Sở Thiên Hi, giọng nói càng thêm chua ngoa: "Không có suy nghĩ này? Anh trai tôi nhiều phụ nữ như vậy, cô xem có ai mang thai không? Cô thật là có tâm cơ! Vậy mà có thể lừa gạt anh tôi!"

. Mạc Tiểu Hàn im lặng

"Tôi cho cô biết! Đừng tưởng rằng dựa vào đứa bé trong bụng này thì cô có thể bước vào cửa chính nhà họ Sở! Mơ cũng đừng mơ tới! Nhà họ Sở chúng tôi sẽ không nhận đứa bé này đâu!"

Mạc Tiểu Hàn cười khò lắc đầu một cái, bước vào cửa chính nhà họ Sở? Cô đúng là không lạ gì. Nhà họ Sở không nhận đứa bé này? Rất bình thường! Đứa nhỏ này căn bản không phải của nhà họ Sở được không!

Thấy nói thế mà trên mặt Mạc Tiểu Hàn lại hiện lên nụ cười, Sở Thiên Hi tức giận hơn: "Cô cười cái gì? Cô cho rằng chỉ bằng anh tôi đối với cô có ba phút nhiệt tình, thì cô có thể chuyển thành tình nhân chính thức, lên làm thiếu phu nhân của nhà họ Sở?"

Mạc Tiểu Hàn nhún nhún vai, lạnh lạnh mở miệng: "Xin lỗi, tôi đối với vị trí thiếu phu nhân nhà họ Sở không có hứng thú! Mặt khác, đứa bé này cũng không phải của nhà họ Sở các người, cô đừng suy nghĩ nhiều!"

Cái gì! Mạc Tiểu Hàn vừa thốt lên xong, Sở Thiên Hi và vú Trương kinh ngạc trợn to hai mắt!

Sở Thiên Hi chỉ vào Mạc Tiểu Hàn, run rẩy nói: "Cô. Cô điên rồi! Cô lại dám cho anh trai tôi cảm sùng! Cô. Tôi thấy cô có vẻ chán sống rồi! Tôi muốn gọi điện thoại nói với anh trai tôi, bào thai trong bụng vốn không phải con của anh ấy, nó là một đứa con hoang!"

Vú Trương cũng đi tới: "Cô Mạc, những lời như thế không nên nói lung tung!" Cậu chủ ít khi để ý đến người phụ nữ nào như vậy, cái này cũng bởi vì cô mang thai đứa con nhà họ Sở. Nếu như cậu chủ biết đứa bé này không phải của nhà họ Sở. Trời ạ! Bà quả thật không dám nghĩ tới!

"Không cần cô phải phí công, anh trai cô biết rồi!" Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nói rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

"Người phụ nữ phách lối! Vú Trương, bà đánh cho tôi! Dù sao cũng là đứa con hoang, tại sao lại ăn ở trong nhà họ Sở chúng ta? Vú Trương, đuổi cô ta ra ngoài!" Sở Thiên Hi bị thái độ của Mạc Tiểu Hàn chọc cho tức giận đến toàn thân phát run.

Vú Trương nào dám đánh Mạc Tiểu Hàn, đừng thấy Sở Thiên Ngạo thường xuyên âm ỉ với Cô Mạc mà hiểu lầm, trong lòng bà rất rõ ràng, cậu chủ thật sự thích cô. Nếu không thì sẽ không lý do nào mà cho phép trong bụng của cô mang thai đứa con hoang mà vẫn ở nhà họ Sở.

"Vú Trương, sao bà còn chưa đánh?" Sở Thiên Hi bực tức dậm chân! Cô luôn luôn là cô công chúa nhỏ được cưng chiều nhất trong nhà này, ngay cả Sở Thiên Ngạo lạnh lùng bá đạo nhất, cũng cưng chiều cô có thừa, hôm nay chỉ vì một tình nhân nhỏ bé kia, mà tất cả mọi người bắt đầu không coi trọng lời nói của cô rồi!

"Cô chủ, nên chờ cậu chủ trở lại hẵng tính. Trước hết xin cô bớt giận." Vú Trương chỉ có thể dàn xếp ổn thỏa như thế. Chuyện của nhà chủ, một người giúp việc như bà sao dám mở miệng.

Nghe thấy lời nói của vú Trương, Sở Thiên Hi càng giận đến nổi điên, ngay cả vú Trương cũng không nghe lời cô, đều muốn bảo vệ người phụ nữ này! Đáng chết! Cô không tin đường đường là một đại tiểu thư nhà họ Sở như cô mà cũng không dạy bảo nổi cô ta!

Sở Thiên Hi lao tới cạnh đẩy Mạc Tiểu Hàn bật ra sau, Mạc Tiểu Hàn giật mình nhanh chóng tránh sang bên cạnh. Vừa rồi để tiện ăn cơm, còng tay của cô đã được mở ra, nhưng xiềng chân vẫn còn khóa, làm trở ngại cô né tránh.

Nhìn bộ dạng Sở Thiên Hi, hôm nay không dạy dỗ cô một phen chắc là sẽ không bỏ qua. Mạc Tiểu Hàn thuận tay cầm con dao gọt trái cây từ trên bàn ăn lên, để ngang trước mặt mình: "Cô Sở, cô đừng có đẩy tôi, tôi không khách khí đâu đấy!"

Sở Thiên Hi cười lạnh một tiếng: "Tôi cho cô mượn một trăm cái lá gan cô cũng không dám!" Đây là nhà họ Sở, nếu ở tại nhà mình bị một tình nhân không rõ ràng làm cho bị thương, thì chẳng phải là chuyện cười sao!

Nói xong, từng bước một hướng Mạc Tiểu Hàn ép tới. Đôi mắt nhuốm lửa giận nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn.

Bàn tay cầm dao gọt trái cây của Mạc Tiểu Hàn càng ngày càng chặt. Giống như con nhím nhỏ, gai toàn thân dựng đứng lên cảnh giới.

Mắt thấy Sở Thiên Hi đã đánh tới, trong lòng Mạc Tiểu Hàn hoảng hốt, nhanh rút tay co về phía sau, muốn thu con dao lại, nhưng đã không kịp rồi! "Xoẹt!" Lưỡi dao sáng như tuyết lập tức quệt rách cánh tay Sở Thiên Hi, máu tươi nhất thời theo làn da trắng như tuyết chảy xuống!

"A!" Sở Thiên Hi phát ra một tiếng thét kinh Thiên động địa! Vú Trương đứng bên cạnh cũng sợ tới mức ngây dại!

"Nha đầu họ Mạc này! Tôi liều mạng với cô!" Sở Thiên Hi cũng không phải là người dễ chọc, cô ta cầm chén canh trên bàn đập vào đầu Mạc Tiểu Hàn!

Mạc Tiểu Hàn cố gắng kéo xiềng chân né sang bên cạnh, đáng tiếc là không kịp, chiếc chén kiểu hung hăng nện trên đầu cô! Trước mắt như có ngàn sao bay lóa mắt!

Sở Thiên Ngạo đang ở công ty triệu tập quản lý cao cấp vào họp, đột nhiên nhận được điện thoại của vú Trương: "Cậu chủ, cậu chủ, cậu mau trở lại đi! Cô Mạc cùng cô chủ đánh nhau!"

Sở Thiên Ngạo không nhịn được nhú nhú mày: "Bà không can họ lại sao?" Công ty đang hoạt động lại xuất hiện phiền toái lớn như vậy, phía sau còn có hai phụ nữ huyền náo không thể bình yên được.

"Cậu chủ, cậu chủ, tôi can không ngừng a! Cánh tay cô chủ bị Cô Mạc đâm bị thương rồi! Chảy rất nhiều máu!" Vú Trương hét hoảng nói. Cậu chủ luôn luôn thương yêu em gái mình. Nếu Thiên Hi thật sự xảy ra chuyện gì, bà không thể chịu nổi trách nhiệm.

"Tôi lập tức trở về." Sở Thiên Ngạo cúp điện thoại, vội vã nói vài câu với mấy vị quản lý cao cấp, sau đó chạy nhanh về nhà.

Vừa vào cửa, Sở Thiên Hi đã khóc âm ỉ nhào tới: "Anh trai, anh phải làm chủ cho em! Người phụ nữ họ Mạc này, dùng dao gọt trái cây đâm vào cánh tay em!" Sở Thiên Hi giờ cánh tay đã được băng bó, uất ức hướng Sở Thiên Ngạo tố cáo.

Sở Thiên Ngạo nhìn cánh tay băng bó thật dày của Sở Thiên Hi, đôi mày rậm nhíu lại thật chặt. Người phụ nữ Mạc Tiểu Hàn, lá gan thật đúng là càng lúc càng to! Lại dám động tay động chân với em gái hắn!

Con người âm lãnh nguy hiểm nheo lại, hung hăng nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn đường đường chính chính ngồi trên ghế sofa.

"Cánh tay em gái tôi là do cô dùng dao gọt trái cây đâm vào sao?" Giọng nói tàn độc mang theo một chút nghi ngờ, hy vọng đây chỉ là một sự hiểu lầm. Mạc Tiểu Hàn hẳn không phải là người tàn nhẫn như vậy.

"Đúng. Là tôi." Mạc Tiểu Hàn nhàn nhạt nói. Trên mặt không có một chút đau lòng cùng lo lắng.

Nói vừa dứt lời, Sở Thiên Hi cũng không buông tha khốc lớn lên: "Anh trai, anh xem, cô ta đã thương em, vậy mà một chút áy náy cũng không có! Em đâu có chọc ghẹo cô ta, tại sao cô ta lại có thể như vậy chứ!"

Sở Thiên Ngạo trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bình thường Mạc Tiểu Hàn không phải là người hung hãn như thế này. Chẳng lẽ còn có ẩn tình gì?

Xoay người hỏi vú Trương: "Chuyện gì đã xảy ra kể tường tận cho tôi nghe."

Sở Thiên Hi hướng vú Trương nháy mắt. Vú Trương hội ý, không thể làm gì khác hơn là nói dối: "Sau khi cậu đi rồi, Cô Mạc nói không có đói không muốn ăn cơm, cô chủ liền khuyên cô ấy mấy câu, kết quả Cô Mạc không biết chuyện gì xảy ra liền tức giận, cô chủ muốn đi qua khuyên cô ấy, nhưng cô Mạc lại dùng dao gọt trái cây đâm cô chủ!"

Mạc Tiểu Hàn thật là hết ý kiến, vú Trương ơi vú Trương, bình thường thấy bà là người cũng đang hoàng phúc hậu, sao bây giờ lại nói dối tới mặt không đổi sắc?

Vú Trương là bảo mẫu của Sở Thiên Ngạo, nên Sở Thiên Ngạo rất tin tưởng bà. Nghe bà cũng nói như vậy, càng tin là Mạc Tiểu Hàn vô cớ lên cơn điên, đâm Sở Thiên Hi bị thương, nhất thời giận dữ, đột ngột nắm tóc Mạc Tiểu Hàn kéo lên: "Mạc Tiểu Hàn, lá gan cô càng lúc càng to! Ngay cả em gái tôi mà cô cũng dám khi dễ!"

Mạc Tiểu Hàn ngược ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngạo: "Anh cứ như vậy mà khẳng định chuyện này là lỗi của tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Một kế hoạch

Sở Thiên Hi vừa nghe, chỉ sợ chân tướng bại lộ. Nhanh chạy đến bên cạnh Sở Thiên Ngạo: "Anh trai, thôi đi, em cũng không muốn so đo với cô ta như vậy! Em cũng không có ý định để cô ta nói xin lỗi em, anh bảo cô ta rút ra khỏi nhà họ Sở là được!"

Trên đầu Mạc Tiểu Hàn cũng bị đập, chắc cũng rất đau chứ? Đáng tiếc là tóc che mắt, rốt cuộc không thấy được có máu ứ đọng và sưng đỏ hay không. Nếu mới vừa rồi nện vào mặt cô ta thì tốt rồi!

Trong lòng Sở Thiên Hi ác độc nghĩ.

Sở Thiên Ngạo đau lòng sờ sờ tóc em gái: "Thiên Hi, còn đau không?"

Sở Thiên Hi làm bộ uất ức cong miệng lên: "Thật là đau. Nếu ba mà biết em bị người ta khi dễ như vậy, nhất định sẽ đau lòng muốn chết."

Nghe Sở Thiên Hi nhắc tới ba, sắc mặt Sở Thiên Ngạo trầm xuống. gương mặt lạnh lùng đi tới gần Mạc Tiểu Hàn nói: "Mạc Tiểu Hàn, xin lỗi em gái tôi mau."

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt. Cái gì? Mới vừa rồi là Sở Thiên Hi nhào tới đụng vào con dao. Chứ cô hoàn toàn không có ý muốn đâm bị thương cô ta!

Lại nói cô ta còn dùng chén canh đập vào đầu cô ! Bây giờ vẫn còn sưng đau nóng hừng hực! Tại sao còn muốn cô nói xin lỗi!

Mạc Tiểu Hàn quật cường cắn chặt đôi môi. Kiên quyết không xin lỗi.

Con người Sở Thiên Ngạo trở nên khát máu : "Mạc Tiểu Hàn, rốt cuộc cô có nói xin lỗi không!"

Yên lặng. Trả lời hần vẫn là Mạc Tiểu Hàn quật cường yên lặng.

Sở Thiên Hi ở bên cạnh giờ chân: "Anh trai, anh xem cô ta! Cô ta còn không biết nhận lỗi! Nhốt cô ta vào phòng tối đi! Để xem cô ta còn có thể lớn lối như vậy không!"

Đôi mày nồng đậm của Sở Thiên Ngạo nhíu lại thật chặt. Ánh mắt sắc bén nhuốm tia máu nhìn chăm chú vào Mạc Tiểu Hàn, lạnh lùng mở miệng:

"Gọi Dư Phong tới đây, ném cô ta vào phòng tối đi!"

Phòng tối của nhà họ Sở ở một góc rất xa, chỉ có những người giúp việc phạm phải sai lầm lớn mới có thể bị nhốt vào nơi đó. Nơi đó quanh năm không

thấy ánh sáng mặt trời, lạnh lẽo u tối, người nào ở đó cũng không nán được bao lâu, ý chí kiên cường thế nào đi nữa cũng suy sụp. Nhà họ Sở đã từng nhốt hai người giúp việc ở nơi đó, sau này bị điên luôn.

Trên mặt Sở Thiên Hi hiện lên nụ cười đắc ý: Đấu với tôi sao? Cô còn non lắm! Tôi mới chính là em gái yêu quý của anh trai tôi! Chỉ dựa vào cô là một người phụ nữ ở bên ngoài, trong bụng còn ôm một con đũa con hoang, mà dám đối nghịch với tôi sao!

Thấy nụ cười đắc ý trên mặt Sở Thiên Hi, Mạc Tiểu Hàn cả kinh trong lòng, chắc phòng tôi không phải là nơi tốt đẹp gì. Cô lặng lẽ lấy tay sờ sờ túi quần, cũng may, điện thoại di động ở bên trong.

Giọng nói kèm theo tiếng cửa sắt nặng nề, Mạc Tiểu Hàn bị Dư Phong mang theo một đám Quân gia đẩy vào phòng tối. Sàn nhà nhor nhóp lạnh như băng, không gian trong phòng đen kịt, gần như không thấy được một chút ánh sáng. Ngột ngạt, lạnh lẽo, kinh khủng, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Mạc Tiểu hàn về phòng tối.

Có rúc ngồi ở góc tường, Mạc Tiểu Hàn dúi đầu vào khuỷu tay. Buồn cười! Mới vừa rồi, cô còn muốn mở miệng giải thích, cô cho là Sở Thiên Ngao ít nhất cũng nghe một chút giải thích của cô, cho là ở chung một chỗ lâu như vậy, Sở Thiên Ngao hẳn là sẽ hiểu tính cách của cô .

Là cô quá ngây thơ rồi! Cô cho rằng mình là ai! Cũng chỉ là một tình nhân! Một đồ chơi thôi! Khi đồ chơi cùng em gái xảy ra xung đột, dù là đồ chơi đó không có một chút sai lầm, cũng sẽ bị hấn trừng phạt, chán ghét mà vứt bỏ!

“Két két!!!”, Tiếng cửa sắt nặng nề bị người từ bên ngoài đẩy ra. Vũ Trương ôm một cái mền thật dày đi vào.

"Đây là cậu chủ nói tôi đưa vào ." Mượn ánh mặt trời chiếu vào từ cửa, Vũ Trương nhìn Mạc Tiểu Hàn, trong lòng có mấy phần áy náy, bà không nên nói dối, nhưng bà cũng chỉ là một người giúp việc, sau này vẫn còn muốn ăn ở miễn phí trong nhà họ Sở, bà làm sao dám không nghe lời Sở Thiên Hi.

Thấy Mạc Tiểu Hàn không nói lời nào, Vũ Trương lại nói thêm một câu: "Cậu chủ vốn nhất thời tức giận, chờ khi ngài hết giận sẽ đón cô ra ngoài! Cậu chủ rất đau lòng vì cô, nếu không sẽ không nói tôi đưa tấm mền dày như vậy tới đây."

Cái mền này là của cậu chủ, hoàn toàn là lông cừu, giá tới mấy vạn, cứ như vậy bị ném xuống tấm đệm bản thủ trên sàn nhà, vũ Trương cũng cảm thấy không đáng giá.

Mạc Tiểu Hàn vẫn không nói chuyện. Cô mệt quá, không muốn nói chuyện với bất cứ ai. Cô cũng thật thất vọng, Sở Thiên Ngao đối với cô, thậm chí ngay cả một chút tin tưởng cũng không có.

Vũ Trương thở dài, đi ra khỏi Phòng tối. "Cạch!" theo tiếng đóng cửa, tất cả lại rơi vào đen tối.

Ngày mai ba sẽ phải làm phẫu thuật rồi. Hi vọng Sở Thiên Ngao sẽ không nuốt lời. Chờ phẫu thuật làm xong, cô nhất định phải nghĩ biện pháp rời đi. Nhịn! Nhịn thêm một ngày cũng tốt!

Mạc Tiểu Hàn lấy điện thoại di động ra, gọi cho chị Lâm Vũ Yên: "Chị, em là Tiểu Hàn."

Lâm Vũ Yên đang ở quầy rượu cùng một đám người đàn ông lêu lổng, bị điện thoại của Mạc Tiểu Hàn làm cho rất mất hứng, không vui nói: "Đó là cha cô, cũng không phải là cha tôi! Cô tự đến bệnh viện thăm ông ấy đi!"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn vô cùng đau xót, ở thời điểm này, ngay cả chị mình mà cũng nói những lời như vậy. Nhưng, cô vẫn nhịn được kích động muốn cúp điện thoại, ôn tồn cầu xin Lâm Vũ Yên: "Chị, ngày mai em không thể đi thăm ba được, chị giúp em đi xem một chút thôi. Nhớ, chờ ba phẫu thuật xong rồi, chị lập tức đem ông ấy dời khỏi bệnh viện đó."

"Dời đi? Dời đi đâu? Không có Sở đại Tổng giám đốc bỏ tiền cho ông ấy trị liệu sau phẫu thuật, thì dù phẫu thuật có thành công đi nữa thì cũng như không! Tôi không có tiền cho ông ấy tiếp tục trị liệu!"

"Chị, chuyện tiền nong chị không cần lo lắng, em có tiền. Em có một quỹ bảo hiểm ở ngân hàng XX, bên trong có mười mấy vạn tiền mặt, còn có một chút trang sức. Em nói mật mã cho chị biết, chị cầm số tiền kia, đưa ba và đi Lâm đi thôi!"

Không thể không nói, Sở Thiên Ngao là một ông chủ cực kỳ phóng khoáng, ở cùng với hắn chỉ ngắn ngủi hơn hai tháng, Mạc Tiểu Hàn đã tiết kiệm được số tiền không nhỏ.

Vừa nghe nói Mạc Tiểu Hàn có một số tiền lớn, ánh mắt Lâm Vũ Yên nhất thời lóe ra những tia sáng tham lam.

"Tốt. Em nói cho chị biết mật mã quỹ bảo hiểm, chị bảo đám đưa ba chuyển đến một bệnh viện an toàn."

Nghiêm túc ghi nhớ mật mã, Lâm Vũ Yên cảm thấy cần thiết phải thăm hỏi đứa em gái đã trở nên người có tiền này.

"Tiểu Hàn, em mang thai? Sở Thiên Ngao rất cao hứng đúng hay không? Có thưởng cho em rất nhiều tiền không?" Lâm Vũ Yên vừa đổ kị vừa hâm mộ.

Mạc Tiểu Hàn cười khổ một tiếng: "Hắn làm sao lại cao hứng? Đứa bé này căn bản không phải của hắn. Hắn hiện tại đang nhốt em ở trong nhà lao!"

Lâm Vũ Yên trong lòng một hồi cao hứng, ngoài miệng lại giả mù sa mưa : "Chuyện gì xảy ra? Tiểu Hàn, đứa bé này rốt cuộc là của ai?"

Mạc Tiểu Hàn thở dài: "Chị, bốn tháng trước, có một người đàn ông già mạo bạn bè của chị gọi điện thoại cho em, nói chị uống say ở khách sạn, muốn em đón chị về nhà. Em đến khách sạn, vào gian phòng hắn nói, kết quả không tìm được chị, lại bị một người đàn ông cường gian. Đứa bé trong bụng này, chính là của người đàn ông đó!"

Lâm Vũ Yên thất kinh, đêm đó lại khiến Mạc Tiểu Hàn mang thai? Nhưng người đàn ông đêm đó cũng chính là Sở Thiên Ngao a! Thế nhưng Mạc Tiểu Hàn lại không biết? Vậy Sở Thiên Ngao có biết không?

"Này, Tổng giám đốc Sở biết đứa bé này không phải con của hắn sao?"

"Hắn biết. Bởi vì thời gian em ở với hắn chưa dài. Mà thời gian em mang thai lúc chưa gặp hắn. Hắn tính toán ngày thì cũng biết."

Quá tuyệt vời! Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao đều không biết! chuyện đó không bại lộ. Con người của Lâm Vũ Yên đảo lòng vòng, một chủ ý nổi lên trong đầu của cô. Thật tốt quá, thật là trời ban cơ hội tốt, trời cao muốn cho cô phát tài! Cô đang lo thiếu mấy triệu nợ đánh bạc không có cách nào để trả. Lần này tốt lắm! Trời cao lại tặng cho cô một quà tặng thật lớn!

"Tiểu Hàn, em nói em đang bị nhốt vào nhà lao? Nhà nhà lao ở đâu? Chị tới cứu em!" Lâm Vũ Yên làm bộ tốt bụng.

"Chị. . . ." Mạc Tiểu Hàn một hồi cảm động. Vào thời điểm mấu chốt, vẫn còn người thân của mình có thể dựa vào được a! Mặc dù không phải là người chị ruột thịt, nhưng có thể quan tâm cô như vậy, cô đã rất cảm động. "Không được, nhà họ Sở đề phòng rất nghiêm ngặt, không phải chị muốn cứu em là có thể cứu được. Trừ phi Sở Thiên Ngao đồng ý thả em ra!"

Hai mắt Lâm Vũ Yên chuyển động thật nhanh, phải cứu Mạc Tiểu Hàn ra, cứu Mạc Tiểu Hàn ra thì kế hoạch của cô mới có thể thành công! Nhà họ Sở có đề phòng nghiêm ngặt hơn nữa, cô cũng có chỗ trống để chui, Sở Thiên Ngao rất tin nhiệm Dur Phong.

Dur Phong còn không dễ đối phó sao? Ném cho hắn vài ánh mắt quyến rũ, cời quần áo một cái, hắn tuyệt đối xin gì được này!

"A Phong, đang làm gì đó?" Giọng nói nũng nịu của Lâm Vũ Yên ra vẻ tức giận.

"Vũ Yên, là em a! Sao em lại gọi điện thoại cho anh?" Dur Phong kích động muốn chết. Hắn thăm mền Lâm Vũ Yên gần mười năm rồi, cô chính là nữ thần hoàn mỹ trong lòng hắn!

Nữ thần chủ động gọi điện thoại cho hắn. Hắn quả thật thụ sùng nhục kinh.

"Người ta nhớ anh! Buổi tối có rảnh không? Đến nhà em uống một chén như thế nào?" Lâm Vũ Yên yêu mị nói, từng chữ từng chữ kéo dài âm cuối.

"Có rảnh rồi, có rảnh rồi. Nhất định buổi tối anh sẽ tới." Dur Phong để điện thoại xuống, mừng rỡ như muốn bay.

Rốt cuộc đợi đến buổi tối, Dur Phong mang theo hai chai rượu đỏ gõ cửa nhà Lâm Vũ Yên.

Cửa vừa mở ra, kèm theo một làn gió thơm, cánh tay trắng nõn của Lâm Vũ Yên liền quán lên cổ của Dur Phong. Dur Phong cũng nhanh chóng đem tay dò vào cái váy cực ngắn của Lâm Vũ Yên.

Lâm Vũ Yên giãy dụa toàn thân, đôi môi thoa son đỏ thắm cọ sát vào cổ Dur Phong, hạ thấp giọng, cố làm ra vẻ quyến rũ nói: "Tối nay phải chăm sóc người ta thật tốt a! Người ta rất nhớ anh đấy!"

Lâm Vũ Yên cũng không hoàn toàn là nói dối. Người đàn ông của cô mặc dù nhiều, nhưng là chân chính giống như Dur Phong đối với cô khẳng khái một mực như vậy, một người cũng không có. Có lúc, cô thật sự cảm thấy cùng Dur Phong ở chung một chỗ là thoải mái nhất. Bởi vì hắn đồng ý vô điều kiện thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô.

Bắp đùi nâng lên, cuốn lấy hông Dur Phong, một bàn tay ngọc thon dài đã bắt đầu trêu đùa giữa hai đùi đang rục rịch chộn rộn của Dur Phong. Dur Phong hít một hơi lạnh khí, không nghĩ tới Vũ Yên tối nay lại nhiệt tình như thế!

Dục vọng bị cô chọc ghẹo e rằng đã muốn phát tiết, đôi tay Dur Phong không kịp chờ đợi đánh úp tới nơi bí hiểm của Lâm Vũ Yên. Ngày hôm qua Lâm Vũ Yên mới vừa làm cùng một người đàn ông, nhưng rất không thỏa mãn, người đàn ông kia mới nửa giờ đã xong chuyện. Hôm nay đang đói khát lắm, bị Dur Phong đột ngột chà xát vào như vậy, cả người lập tức mềm nhũn.

Thở hổn hển gục vào vai Dur Phong: "A Phong, ôm em vào giường!"

Dur Phong được lệnh như gãi đúng chỗ ngứa, đây chính là một yêu cầu vừa ý, mừng rỡ hấp ta hấp tấp ôm Lâm Vũ Yên đi tới chiếc giường lớn.

Còn chưa đi đến bên cửa sổ, liền không kịp chờ đợi đã giật chiếc váy trên người Lâm Vũ Yên ra, đầu lưỡi bắt đầu ở trên người cô chạy khắp nơi. Lâm Vũ Yên bị Dur Phong phục vụ cả người mê mẩn. Giọng nói kiều mỵ hơn vài phần: "Mau tới nha, người ta thật là nhột, mau vào!"

Dur Phong làm sao chịu nổi trêu đùa như vậy, tay chân luống cuống cởi quần áo của mình, bộ vị rục rịch chộn rộn đã tức sùi bọt mép rồi. Nhắm ngay cửa động long lanh này, ấn một cái thật sâu rồi chạy nước rút, khiến Lâm Vũ Yên phát ra tiếng rên thỏa mãn!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Bị ghét bỏ 1

Thời gian trải qua trong phòng tối hết sức khó khăn, Mạc Tiểu Hàn lại không dám dùng di động chơi trò chơi vì pin điện thoại không còn nhiều lắm.

Mở to hai mắt đen nhánh nhìn vào khoảng không, gương mặt của học trưởng Hạo lại hiện lên ở trước mắt cô.

Học trưởng Hạo, hắn có khỏe không? Hắn nhất định rất hạnh phúc chứ? Có thể thấy được Lương Noãn Noãn rất thích hắn. Bọn họ trai tài gái sắc, thật xứng đôi với nhau. Trên mặt đột nhiên hơi ngửa một chút, tựa như có thứ gì đó đang bò, Mạc Tiểu Hàn lấy tay sờ soạng, ẩm ướt, thế mới biết mình chảy nước mắt.

Học trưởng Hạo. Anh đang ở đâu? Anh có biết em đang nhớ về anh không?

Trên chiếc giường lớn trong nhà trọ của Lâm Vũ Yên, hai cái bóng đang quỳen vào nhau, đang vật lộn kịch liệt!

Thể lực Dư Phong rất tốt, chiến đấu hơn ba giờ, kích thích cao triều của Lâm Vũ Yên thay nhau nổi lên, liên tiếp thét chói tai. Dư Phong cũng bắn nhiều lần, mỗi lần đều là khoái cảm cao nhất, trong lòng càng thêm mê mị Lâm Vũ Yên.

Sau khi hơi thở trở lại bình thường, Lâm Vũ Yên nằm trong ngực Dư Phong, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên ngực hắn: "Dư Phong, em cầu xin anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Em có đứa em gái, tên là Mạc Tiểu Hàn, bây giờ ở cùng Sở Thiên Ngao đấy. Buổi chiều nay cô ấy gọi điện thoại cho em, nói đang bị nhốt vào nhà lao."

Dư Phong kinh ngạc trừng lớn mắt: "Mạc Tiểu Hàn là em gái em? Không thể nào đâu? Hai người một họ Mạc, một họ Lâm!"

Lâm Vũ Yên đốt một điếu thuốc: "Cô ấy là con cha ghê em. Em theo theo họ mẹ."

"A! Thì ra là như vậy! Vậy người lúc trước em kêu anh gọi điện thoại qua chăm sóc Sở thiếu, chính là cô ấy?"

"Đúng, là cô ấy. Hơn nữa, đêm đó cô còn mang thai!"

Dư Phong giật mình: "Anh nghĩ thời gian cô ấy mang thai không đúng lắm! Thì ra là đêm đó đã mang bầu! Chỉ có điều Sở thiếu hình như không biết đứa bé trong bụng cô ấy là con của hắn, nên vẫn nằng nứa đứa bé này đứa con hoang!"

Lâm Vũ Yên đắc ý cười cười: "Mạc Tiểu Hàn cũng không biết đứa bé kia là con Sở Thiên Ngao! Như vậy vừa hay, hai ta vừa lúc có thể kiếm được một khoản tiền!"

Lâm Vũ Yên đem kế hoạch của cô nhất nhất nói ra, Dư Phong nghe xong, vỗ đùi: "Vũ Yên, em thật quá thông minh! Ngay cả chủ ý này mà em cũng có thể nghĩ ra được! Mọi người đều nói ngực lớn nhưng không có đầu óc, ngực của em lớn như vậy, sao đầu óc cũng linh hoạt như vậy chứ?"

Nói xong, lại xấu bụng nhìn chằm chằm Lâm vào bộ ngực trần của Vũ Yên.

Lâm Vũ Yên cười kéo kéo em trai nhỏ của hắn: "Nhìn cái gì vậy, nhìn cũng vô ích, nó xui lợ rồi!"

Dư Phong cười xấu xa lật người đè lên Lâm Vũ Yên: "Ai nói? Em nhìn thử xem!"

Bên trong phòng lại vang lên một hồi tiếng va chạm, cùng với những hình ảnh mà trẻ em không nên xem.

Điện thoại Mạc Tiểu Hàn chợt vang lên. Là điện thoại của Lâm Vũ Yên.

"Alo! chị? Phẫu thuật của ba có thành công không?" Mạc Tiểu Hàn có chút thấp thỏm hỏi.

"Rất thành công, đều là bác sĩ hạng nhất, máy móc hạng nhất, làm sao có thể không thành công được?" Lâm Vũ Yên nói, "Tiểu Hàn, hiện tại chị đang cùng Dư Phong ở trong biệt thự nhà họ Sở. Dư Phong đã làm được chìa khóa nhà lao, chờ buổi trưa người giúp việc đi ăn cơm, chúng ta tới đón em!"

"Sao?" Mạc Tiểu Hàn có chút ngây dại. Cô có thể dự đoán được, nếu như Sở Thiên Ngao biết cô chạy trốn, lại sẽ là một phen giận dữ đến như thế nào.

Nhưng cô không lo lắng nhiều như vậy nữa, phẫu thuật của ba đã thành công, trong tay cô có đủ tiền để bồi dưỡng cơ thể ba thật tốt. Nhanh chóng quyết định, Mạc Tiểu Hàn nói với Lâm Vũ Yên: "Được, em ở đây chờ hai người."

Thời gian chờ đợi thật sự rất dài, dường như một thế kỷ đã trôi qua, Mạc Tiểu Hàn mới nghe được tiếng va chạm của chiếc chìa khóa đụng vào cửa sắt vang lên.

Là chị! Mạc Tiểu Hàn kích động đứng lên. Cửa sắt mở ra, ánh mặt trời chói chang bên ngoài khiến Mạc Tiểu Hàn nhắm nghiền hai mắt.

Mạc Tiểu Hàn mắt tích! Người giúp việc vội vàng hấp tấp chạy tới báo cho Sở Thiên Ngao biết tin tức này.

Rầm! hung hăng nện một đấm trên bàn, đôi mắt to của Sở Thiên Ngao lóe lên những tia tức giận khát máu: "Nhanh đi tìm cho tôi! Không tìm được các người đừng mong trở lại!"

Toàn thể người hầu tập trung lại lật tung tất cả các góc ngách trong biệt thự nhà họ Sở, nhưng chỉ tìm được một đoạn xiềng chân bị đập ra. Khi Vũ Trương đem xiềng chân đặt ở trước mặt Sở Thiên Ngao thì ánh mắt Sở Thiên Ngao quả thật có thể giết người!

Hung hăng nắm cổ áo Vũ Trương lên: "Tôi không phải nói bà chăm nom cô ta thật kỹ sao? Tại sao lại để cho cô ta trốn thoát rồi hả ?"

Vũ Trương là bà vú của Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao bình thường luôn luôn lễ độ với bà có thừa, đây là lần đầu tiên ở trước mặt mọi người khiến bà xấu hổ.

"TôiCửa sắt là bị người ta mở bằng chìa khóa. Cậu chủ, nhà họ Sở nhất định có nội gian." Vũ Trương vội vàng giải vây cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bị ghét bỏ 2

Trong lúc nhà họ Sở đang náo nhiệt điều tra nội gian, thì Mạc Tiểu Hàn được Lâm Vũ Yên bí mật đưa đến một nhà trọ.

"Chị, ba không sao chứ? Chị sắp xếp đưa ông ấy đến đâu? Có an toàn không? Sở Thiên Ngao có thể tìm được ông ấy hay không?" Mạc Tiểu Hàn nóng nảy hỏi.

"Yên tâm đi, tuyệt đối ổn thỏa. Sở Thiên Ngao chết cũng không tìm được chỗ đó." Lâm Vũ Yên nói qua loa. Sắp xếp cái rầm, Mạc Bạch Thạch cũng không phải là ba của cô, sống chết của hắn cô quan tâm cái rầm.

Cứ để ông ấy nằm ở bệnh viện đi, Sở Thiên Ngao phát hiện Mạc Tiểu Hàn chạy trốn, tuyệt đối sẽ đến bệnh viện tìm ông ấy, đến lúc đó, sẽ có trò hay để nhìn! Khóe miệng Lâm Vũ Yên nổi lên một nụ cười ác độc. Đáng tiếc Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không nhìn thấy.

"Tiểu Hàn, em tắt điện thoại đi động đi." Lâm Vũ Yên chột nhứ nhứ mày, nhắc nhở.

Đúng thế, điện thoại di động mà mở, Sở Thiên Ngao có thể sẽ thông qua định vị GPS tìm đến vị trí của cô, nếu Sở Thiên Ngao tìm được cô, vậy coi như đã phí công nhọc sức. Mạc Tiểu Hàn ngoan ngoãn tắt điện thoại di động.

Những ngày ru rú trong nhà bắt đầu. Nhà trọ này mặc dù là nơi vắng vẻ, nhưng Sở Thiên Ngao thần thông quảng đại, ai có thể bảo đảm ma trảo của hắn không đuổi tới nơi đây? Cho nên phần lớn thời gian Mạc Tiểu Hàn ở trong phòng. Không dám đi ra ngoài. Nhưng hôm nay là ngày khám thai. Bất luận tình hình như thế nào, cô cũng phải đi khám. Mạc Tiểu Hàn đội mái tóc giả màu vàng kim trông rất thô tục, hai viên mắt kẻ đen thui, sau đó bôi trên mặt hai lớp phấn trắng xóa, đến trước gương soi, trong gương xuất hiện một người phụ nữ xấu xí thô tục, nếu chị Lâm Vũ Yên đứng ở trước mặt, đoán chừng cũng không nhận ra cô.

Đi đến một bệnh viện gần nhà để kiểm tra, ánh nắng mặt trời cũng rất tốt, không quá gay gắt. Mạc Tiểu Hàn đi từ từ, hưởng thụ sự nhàn nhã hiếm hoi khi ra cửa.

Trên lầu đối diện có một màn hình điện tử cực lớn, đang đọc tin tức.

"Tổng giám đốc Sở thị mấy ngày gần đây tuyên bố, rút toàn bộ vốn khỏi ngành kinh doanh bất động sản. Tin đồn nội bộ Sở thị xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, giá cổ phiếu Sở thị đã giảm trong ba phiên liên tiếp, hôm nay càng giảm không ngừng. Theo các nguồn tin, dường như trong gia đình Tổng giám đốc Sở thị xảy ra tranh cãi nên tổng giám đốc Sở bị thương nặng, đã lâu không đến công ty xử lý sự việc, hiện tại mọi công việc của công ty hoàn toàn dựa vào một nhóm nhân viên kỳ cựu trung thành với Sở thị chống đỡ. Cũng có tin đồn, Tổng giám đốc Sở thị Sở Thiên Ngao, hình như có ý muốn rút lui ra khỏi công ty của gia tộc."

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn màn hình điện tử, trên màn ảnh xuất hiện bóng dáng anh tuấn của Sở Thiên Ngao đang dự một hội nghị nào đấy.

Hắn gầy. Giữa hai lông mi là sự ưu sầu nặng nề không tan được. Mặc dù vóc dáng vẫn cao lớn thẳng tắp như vậy, nhưng dường như luôn mang theo một chút chán chường.

Nếu như nói trước kia Sở Thiên Ngao là hoàng tử cao cao tại thượng, có sự bá đạo cùng quyết đoán tàn nhẫn, thì Sở Thiên Ngao hôm nay, có hơn bảy phần lạnh lùng, và ít đi ba phần ấm áp của ánh mặt trời.

Đột nhiên, ống kính quay cận cảnh gương mặt Sở Thiên Ngao, cặp mắt sâu đen sắc bén nhất thời đối diện thẳng vào ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn khiến Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức theo bản năng lui về phía sau. Người đàn ông này, cho dù ở trên màn ảnh, thì vẫn luôn có khí thế đe chết người ấy.

Bị hù dọa kinh hoàng như vậy, bé con trong bụng tựa như cũng cảm nhận được sự lo lắng của mẹ, bắt đầu lăn lộn trong bụng.

Mạc Tiểu Hàn vỗ vỗ bụng trấn an: "Bảo bối, đừng sợ đừng sợ, có mẹ ở đây!"

Cô chưa ăn cơm trưa, bên cạnh có một nhà hàng nhìn qua cũng không tệ lắm, cứ xa xỉ một lần, tự thưởng cho mình một chút, cũng để cho bé con trong bụng có chút dinh dưỡng đi!

Mạc Tiểu Hàn sờ sờ ví tiền, chắc là đủ rồi. Cô chậm rãi hướng nhà hàng đi tới.

Đây đúng là một nhà hàng rất có đẳng cấp. Ra ra vào vào đều là trai đẹp gái xinh, ăn mặc hợp thời, vẻ mặt cao ngạo.

Đưa bé giữ cửa quan sát Mạc Tiểu Hàn, mái tóc giả vàng óng ánh, trên mặt trang điểm rất đậm, nhìn thế nào cũng lộ ra một người thấp hèn! Muốn ngăn cản cô tiến vào, nhưng khi thấy cô ôm cái bụng bự, lại có điểm không nhẫn tâm. Nên lại giúp cô mở cửa kiếng ra.

Vị thức ăn rất ngon, khung cảnh ưu nhã mà yên tĩnh. Hơn nữa giữa những bàn ăn cũng đặt những bồn cây xanh nhìn rất mát mẻ tạo cảm giác riêng tư. Mạc Tiểu Hàn com nước xong, thoải mái ngồi nghỉ ngơi một lát.

Đột nhiên cửa trước xao động, chỉ nghe được bàn bên phải có hai cô gái đang nhỏ giọng nói thầm.

"Oa! Quả nhiên rất đẹp trai a!"

"Đúng a! So với lúc xuất hiện trên ti vi còn đẹp trai hơn nhiều! Đây mới thật sự là tổng giám đốc kiểu mẫu nha! Còn mấy cái tên khác thật ra chỉ là nhà giàu mới nổi, quả thật không sánh kịp!"

Mạc Tiểu Hàn khẽ mỉm cười, xem ra người tới là một người rất đẹp trai nên mới khiến cho những cô bé con háo sắc không dứt.

Ngẩng đầu tò mò nhìn về hướng đó, nhất thời sững sờ bất động.

Đó không phải là Sở Thiên Ngao cùng Bùi Tuấn sao? Thiên Ngao một thân quần áo màu đen nhã nhặn, sóng mũi cao hoàn mỹ, đôi môi mỏng mím chặt, trên gương mặt anh tuấn còn có thêm mấy phần hồ hững, cả người cũng lộ ra một khí chất cao quý mạnh mẽ và độc đoán!

Bùi Tuấn bên cạnh nhìn khiêm tốn hơn nhiều. Trên gương mặt đẹp trai điểm một nụ cười nhẹ nhìn về phía nhà hàng.

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức vội vàng rút đầu, để những bồn cây ngăn trở trước mặt của mình. Làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây? Trong lòng cô nóng nảy không dứt. Hiếm có được ngày ra ngoài ăn cơm, vậy mà lần đầu tiên đã gặp phải tên sát tinh Sở Thiên Ngao này!

Ngộ nhờ bị hắn phát hiện, cô tuyệt đối không có trái cây ngon mà ăn!

Thật vừa đúng lúc, tiếng bước chân của hai người từ từ đi về phía bên này. Hai mét, một mét. Càng ngày càng gần, Mạc Tiểu Hàn cúi đầu hết sức, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Phục vụ lập tức trực tiếp dẫn Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn tới cái bàn bên trái Mạc Tiểu Hàn. Sở Thiên Ngao nhìn xung quanh một chút, chỗ ngồi này gần cửa sổ, tầm mắt cũng không tệ lắm. Chỉ có điều ngồi bên phải là một phụ nữ quê mùa thô tục có cái đầu vàng trạch, trang điểm quá đậm, nhìn có chút khó chịu.

Bùi Tuấn thấy Sở Thiên Ngao nhướng mi, cũng biết hắn đang nghĩ cái gì, nhỏ giọng cười nói: "Đừng nhìn, đây không phải là nhà hàng của cậu mà thấy người ta khó chịu là có thể đuổi ra ngoài?"

Sở Thiên Ngao lãnh đạm nói: "Cũng không đến nỗi thế, chẳng qua loại phụ nữ quê mùa thô tục đầu vàng trạch lại trang điểm đậm thế này, nhìn có chút ngán thôi."

Cầm chén nước đang tính uống, Mạc Tiểu Hàn đem mặt mình giấu ở cái ly, nghe nói thế bàn tay bất động giữa không trung.

Phụ nữ quê mùa thô tục sao? Sở Thiên Ngao nói cô sao? Cô len lén nhìn vòng quanh bốn phía một cái, không sai! Xung quanh đều là những cô bé, chỉ có một mình cô là tóc vàng, trang điểm đậm!

Cô, bị Sở Thiên Ngao ghét bỏ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Đau nhói

Khuôn mặt người phụ nữ tóc vàng bị che hơn phân nửa, lộ ra lớp phấn lót thật dày hoàn toàn không nhìn thấy ngũ quan, đôi mắt kẻ đen thui bị mỡ hôi hay thứ gì đó làm chảy thành một mảng, trông rất bẩn, hàng lông mi giả thật dài, cộng thêm trên má phết thêm hai mảng màu hồng rất buồn cười, loại phụ nữ như thế này mà vẫn dám ra cửa! Cậu bé giữ cửa nhà hàng vẫn để cô bước vào sao!

Sở Thiên Ngao sợ tới mức quay ngược lại một bước, biểu tình chán ghét và ghê tởm viết rõ ràng trên mặt hắn.

Bùi Tuấn cũng bị gương mặt của Mạc Tiểu Hàn làm sợ hết hồn. Yêu quái a! Những lời này thiếu chút nữa đã bật thốt lên!

Thấy biểu tình của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn biết mình đã an toàn. Hắn không nhận ra cô! Lần này cuối cùng cũng an toàn, cuối cùng cũng an toàn đi! Miệng nói lảm nhảm, cô thở phào một hơi, đi ra khỏi nhà hàng.

"Đứng lại!" Giọng nói chán ghét của Sở Thiên Ngao cao ngạo vang lên sau lưng cô.

Xoay người? Không xoay người? Ở lại? Chạy trốn? Dù loại suy nghĩ không ngừng xoay chuyển trong đầu Mạc Tiểu Hàn!

Cuối cùng, cô vẫn lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời, xoay người sang chỗ khác, đầu cúi rất thấp, cung kính đứng trước mặt Sở Thiên Ngao.

Tổng giám đốc Sở, Cậu chủ Sở, ngài anh tuấn bất phàm, thân phận cao quý, ngài tội gì phải làm khó dễ một phụ nữ nghèo hèn như tôi? Van cầu ngài, thả tôi đi đi! Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cầu nguyện một trăm lần. Hi vọng trời cao có thể nghe được tiếng kêu cầu khẩn thiết ở sâu trong nội tâm của cô.

Đôi mày đen rậm của Sở Thiên Ngao nhíu chặt, hắn hoàn toàn không muốn liếc mắt người phụ nữ bộ dạng thô tục này lâu một chút nào, chỉ sợ liếc một chút cũng sẽ bị nhiễm bẩn! Nhưng ! Cô còn thiếu hắn một vật!

Cơ thể cao lớn lạnh lùng đến gần Mạc Tiểu Hàn, bàn tay thăm dò trên cổ của cô!

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức cả người run lên, cảm xúc quen thuộc này, khiến cô đột nhiên giống như bị chạm điện!

"Roẹt!" Trên cổ đột nhiên đau nhói, chiếc dây chuyền bị Sở Thiên Ngao nhấn tâm giựt đứt!

Mạc Tiểu Hàn không dám ngắt đầu, lại càng không dám nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là cố gắng cúi rạp người ra vẻ kính trọng, miệng thì bắt chước những người cầm điếu ê ê a a cầu khẩn. Đây là quà tặng của ba cô, là vật trân quý nhất trên người cô, không thể tự nhiên mất đi như vậy được!

Bùi Tuấn cũng cảm thấy có chút quá đáng, cần gì mà phải gây khó dễ cho một người cầm! Dây chuyền đó có lẽ là thứ đáng tiền nhất trên người cô ta.

Bùi Tuấn vỗ vỗ bả vai Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, cần gì chứ! Bao nhiêu châu báu quý giá đến như vậy cậu đều không để ở trong lòng, sao lại coi trọng cái dây chuyền rẻ mạt này? Trả cho cô ta đi!"

Sở Thiên Ngao chau chau mày, khóe miệng lãnh khốc nhếch lên một đường cong: "Cô ta không xứng mang loại dây chuyền này!"

Mạc Tiểu Hàn đang cúi gập người bỗng dừng bất động giữa chừng, cô không xứng mang sợi dây chuyền này? Đúng vậy, cô nghèo khó, hèn mọn, cho nên hẳn nghĩ ngay cả một sợi dây chuyền cô cũng không xứng có? Ngay cả trên căn cổ cô, một sợi dây chuyền hoàn toàn thuộc về mình cũng bị những loại người có tiền này lấy ra nhạo báng, muốn cướp liền cướp?

Cô cũng là một người con gái được cha mẹ nuông chiều nâng niu trong lòng bàn tay như châu báu, sao lại bị những người này xem như bùn nhão mà giẫm nát ở dưới bàn chân? Ai cho bọn hắn cái quyền chà đạp lên danh dự của người khác?

Đôi tay nắm chặt thành quả đấm, Mạc Tiểu Hàn hung hăng đè nén tất cả tức giận cùng uất ức xuống. Không thêm cúi người, không thêm cầu khẩn, các người muốn, cầm lấy đi! Hôm nay tôi không có năng lực bảo vệ đồ vật của mình, nhưng một ngày nào đó tôi sẽ có năng lực này! Sở Thiên Ngao, anh chờ đó!

Tiếng âm thanh mở bóp, sau đó, ngón tay thon dài của Sở Thiên Ngao đưa tới trước mặt cô, giữa ngón tay đang kẹp một xấp tiền mặt, độ dày như thế này đủ mua mấy trăm dây chuyền bạc.

"Cầm đi. Bồi thường cho cô." Giọng nói lạnh lùng cao cao tại thượng, mang theo cảm giác kiêu ngạo và bố thí.

Mạc Tiểu Hàn bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đầu tiên cô và Sở Thiên Ngao gặp nhau ở đêm mưa đó, xe của Sở Thiên Ngao dừng vào làm cô ngã trên mặt đất, lúc ở cửa sổ xe hắn ném cho cô một xấp tiền thật dày thì giọng nói cũng y như vậy.

Cũng cao ngạo như thế, cũng khinh miệt như thế.

"Bụp!" Mạc Tiểu Hàn vung tay lên gạt tung xấp tiền trong tay Sở Thiên Ngao. Những tờ tiền màu hồng trong nháy mắt rơi tung tóe trên đất. khiến những thực khách đều quay lại nhìn.

Nước mắt cảm phần trào dâng trong khóe mắt, Mạc Tiểu Hàn cắn chặt cánh môi, không để cho nó chảy xuống. Lạnh lùng xoay người, Mạc Tiểu Hàn ngẩng cao đầu đi thẳng.

Nước mắt uất ức và cảm hận rốt cuộc không đè nén được chảy xuống sau khi xoay người đi! Mạc Tiểu Hàn nắm chặt quả đấm, cố gắng khiến lưng thẳng tắp, thẳng hơn nữa, dù cô có hèn mọn, có dễ tiện hơn nữa, cũng sẽ không bị sự sỉ nhục của người khác đè bẹp!

"Người phụ nữ này thật kỳ quái!" Bùi Tuấn nói một câu rất nhỏ. Những người phụ nữ khác, bị cướp dây chuyền tất nhiên sẽ rất khó chịu, nhưng thấy được bồi thường nhiều như vậy, không tươi rói mới là lạ chứ! Cô bé này thật đúng là kỳ quái.

Tiền bay tứ tung trên đất Sở Thiên Ngao cũng không buồn nhặt, liếc mắt nhìn người phục vụ đứng bên cạnh, nhân nhạ nói: "Số tiền này đều là của cậu."

Người phục vụ quả thật không thể tin được mình lại may mắn như vậy! Mờ to hai mắt vui mừng hỏi Sở Thiên Ngao: "Thưa ngài, ngài nói tất cả số tiền này đều thuộc về tôi?"

"Ừ." Sở Thiên Ngao vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng. Tựa như số tiền này đối với hắn mà nói căn bản chỉ là một đồng giấy vụn.

Liếc ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ đã chạy tới góc đường, gió thổi bay mái tóc vẫn che mặt cô, cô giơ tay lên, vuốt những sợi tóc xốc xếch. Động tác lưu loát mà tao nhã, không có chút nửa phần thô tục!

Xe taxi tới, cô xoay người lại, khom lưng, kéo váy, lên xe. Nhìn từ xa, bóng dáng kia, gương mặt đó, sao quen thuộc đến như vậy!

Mạc Tiểu Hàn! Là Mạc Tiểu Hàn!

Trái tim Sở Thiên Ngao chợt cứng lại! Đẩy ghế ra chạy vọt ra ngoài!

"Thiên Ngao, Thiên Ngao! Cậu làm gì đấy!" Bùi Tuấn bị tình huống đột ngột này làm cho ngạc nhiên không giải thích được. Vội vã ném chút tiền lên trên bàn rồi đuổi theo.

Chờ đến khi Sở Thiên Ngao chạy ra tới nơi, xe taxi đã chạy cách một đoạn xa! Sở Thiên Ngao chạy theo như điên!

Người đi bộ trên đường bị hắn đụng ngã trái ngã phải, cuống quýt nhìn hắn chán ghét và ra về không hiểu. Sở Thiên Ngao hoàn toàn không để ý nhiều như vậy, mắt thấy taxi sắp quẹo cua ở đầu đường, hắn gạt đấm người chạy về phía đó!

Vì muốn tránh hắn, những dòng xe đang rồi rít chạy dừng đột ngột, bánh xe ma sát mặt đất phát ra những tiếng chói tai! Giao thông trên đường trở nên hỗn loạn!

Cảnh sát giao thông cũng thổi cái còi chạy tới, "Anh muốn làm gì thì làm sao! Ngay cả đèn đỏ cũng vượt, anh muốn chết à!" Lòi còn chưa dứt, một cú đấm thật mạnh đã rơi vào mặt của người cảnh sát!

Đánh người cảnh sát giao thông ngã trên mặt đất, Sở Thiên Ngao tiếp tục chạy như điên. Bùi Tuấn chạy ở phía sau đã không thở ra hơi. Thật đúng là không ngờ, thể lực tên oắt Sở Thiên Ngao này lại tốt đến như vậy! Khó trách những phụ nữ kia lại si mê hắn như vậy!

Có lẽ cảnh sát giao thông báo cảnh sát trật tự, vài phút sau, một đám cảnh sát bao vây Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn vào giữa.

Sau khi Sở Thiên Ngao lại đánh ngã hai cảnh sát, thì bị những cảnh sát khác hung hăng xông tới kèm chặt cánh tay, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc taxi màu vàng dần dần biến mất hẳn trong tầm mắt.

Mạc Tiểu Hàn! Lại để cô trốn mất trong tầm mắt của tôi! Sở Thiên Ngao thất vọng chỉ muốn đập đầu vô tường.

Trước mặt không có tường, chỉ có một đồng cảnh sát đang nhao nhao như gặp phải quân thù, Sở Thiên Ngao chợt hướng về một người cảnh sát trong số đó đang cáo giả oai hùng khiển trách hắn đá mạnh vào để trút giận!

Mạc Tiểu Hàn ngồi trong xe taxi, nghe phát thanh viên đang thông báo tình hình giao thông hiện tại: Tuyến đường chính Tam Phàm đang xảy ra hỗn loạn nghiêm trọng, một người đàn ông chạy như điên trên đường, không chỉ vượt đèn đỏ, còn liên tiếp gạt ngã người đi đường, vì tránh né hắn, những chiếc xe trên đường không thể không chọn lựa tránh xe khẩn cấp, tạo thành một cảnh hỗn loạn. Người đàn ông đã bị cảnh sát đưa đi, theo đánh giá ban đầu, người đàn ông phạm tội bị bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Tài xế xe taxi thở dài: "Cô nói xem, bệnh nhân tâm thần này sao không ở bệnh viện mà lại ngậy ngậy chạy loạn làm gì! Không phải gây thêm phiền toái cho xã hội sao?"

Mạc Tiểu Hàn đồng tình gật đầu một cái: "Đúng a! Bệnh tâm thần mà còn chạy loạn trên đường, quả thật rất dễ dàng gặp chuyện không may!"

Bên ngoài bớt cảnh sát, Bùi Tuấn đang tò mò hỏi Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, vừa rồi có chuyện gì xảy ra ở nhà hàng? Sao đột nhiên lại xông ra đường chạy như điên?"

Sở Thiên Ngao siết chặt nắm tay, khề chau mày, không trả lời.

"Ê! Thiên Ngao! Cậu không có suy nghĩ sao! Tôi hao phí sức lực nhiều như thế để bảo lãnh cậu ra ngoài, vậy mà một câu cậu cũng không thèm quan tâm nha!" Bùi Tuấn bắt mắt nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao nhìn lên bầu trời bao la với vẻ sâu xa, không khí thoáng đặng, bầu trời trong xanh, ngay cả một đám mây cũng không có.

Thời tiết tốt, nhưng người kia lại không ở bên cạnh hắn.

Hắn thấy người kia tránh hắn như tránh thú dữ, tình nguyện đội tóc giả, trang điểm đậm, tình nguyện làm người câm, tình nguyện cúi cơ thể nhỏ bé không ngừng cầu xin tha thứ, cũng không muốn quen biết hắn.

Bàn tay gắt gao siết chặt hơn. Cho đến khi sợi dây chuyền đâm thật sâu vào lòng bàn tay đau nhói.

Bùi Tuấn kỳ quái nhìn Sở Thiên Ngao. Trong mắt Sở Thiên Ngao thoáng hiện cảm xúc hoang mang, loại cảm xúc này, hắn không hiểu nổi. Nếu nhất định phải dùng một từ để hình dung, Bùi Tuấn cảm thấy, đau buồn, từ này tương đối thích hợp.

Nhưng, đau buồn? Sở Thiên Ngao sẽ đau buồn? Trừ lần ngoài ý muốn mười hai năm trước kia, thì hắn chưa hề thấy trong mắt Sở Thiên Ngao loại cảm xúc này lần nào nữa.

"Đi, đi quán bar của cậu." Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn Bùi Tuấn đang tò mò theo dõi hắn, lạnh nhạt nói.

"Được, nhất định tôi sẽ chọn cho cậu mấy cô xinh đẹp nhất. Hắc hắc, muốn bay một lúc hai hay ba cô cũng tùy cậu!" Bùi Tuấn cười híp mắt nói. Đúng thời, đây mới là Sở Thiên Ngao hắn quen thuộc. Thú vui nhục dục, mọi thứ đều tinh thông, đau buồn chó má gì ..., hoàn toàn là những thứ không thể giải thích.

Mạc Tiểu Hàn ngồi trên ghế xếp hàng ngoài phòng khám sản chờ tới lượt mình khám thai. Hôm nay đến để siêu âm, trong lòng cô có chút thấp thòm.

Những phụ nữ có thai cùng chờ với cô, hầu hết đều có chồng đi cùng, thậm chí còn có ba mẹ đẻ và ba mẹ chồng đi cùng. Còn Mạc Tiểu Hàn cô chỉ có một mình, có vẻ rất khác lạ.

Ngưỡng mộ nhìn người chồng đau lòng cho người vợ, chỉ một cái hất hơi liền vừa xoa ngực, vừa vỗ lưng, trong lòng Mạc Tiểu Hàn dâng lên một nỗi đau xót.

"Bảo bối, ba con là ai?" Mạc Tiểu Hàn vuốt bụng nhủ thầm. Cô có chút hối hận, buổi sáng hôm đó không nên chạy nhanh như vậy, ít nhất, cô cũng nên nhìn mặt người đàn ông kia một chút.

Đau xót trào dâng, lỗ mũi Mạc Tiểu Hàn cảm thấy chua xót: "Thật xin lỗi, bảo bối, không thể cho con một ngôi nhà hoàn chỉnh. Không thể khiến con giống như những đứa trẻ khác, có thể vui vẻ cười trên vai ba ba." Nước mắt theo gò má gầy gò yên lặng chảy xuống.

"Oa, đôi vợ chồng bên kia xứng đôi a!"

"Đúng a! Nam đẹp trai, nữ thanh tú! O! Người nữ hình như là con gái Thị trưởng Lương!"

"Có phải Lương Noãn Noãn hay không?"

"Đúng. Chính là cô ta. Oa, chồng cô ta rất đẹp trai a!"

Hành lang bên kia có một đôi nam nữ đi tới, khiến những người phụ nữ bên cạnh Mạc Tiểu Hàn chờ đợi khám thai náo động, bàn tán ầm ĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Em cẩn thận một chút!

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn khi nhìn thấy hai người đối diện cũng ngây người!

Đôi nam nữ đang từ từ đi tới, quả nhiên là Lương Noãn Noãn và Thân Hạo Khiêm! Lương Noãn Noãn mặc váy bầu màu phấn hồng dành cho phụ nữ có thai, được Thân Hạo Khiêm dìu rất cẩn thận, đang chậm rãi đi về phía bên này.

Bụng của cô chưa nổi rõ, chiếc váy màu hồng giống kiểu trẻ em càng khiến cô thêm xinh đẹp mềm mại, giống như búp bê khiến mọi người yêu thích. Làn da trắng như men sứ, chiếc mũi nhỏ ngạo nghễ vênh lên, đôi mắt to đen nhánh linh hoạt, đôi môi nhỏ xúu căng mọng, Mạc Tiểu Hàn không thể không

thừa nhận, Lương Noãn Noãn quả thật xinh đẹp.

Thân Hạo Khiêm mặc một chiếc áo thun chữ T, kiểu dáng đơn giản, nhưng mặc trên người hắn lại có hương vị không nói ra được, nho nhã, đẹp trai giống như hoàng tử trong truyện manga. Hắn mỉm cười chờ eo của Lương Noãn Noãn, cúi đầu nhẹ giọng nói với cô cái gì đó.

Trong mắt Mạc Tiểu Hàn dâng lên một tầng sương mù. Nếu như, nếu như thời gian quay ngược lại, quay ngược lại đến trước khi cô biết Sở Thiên Ngao, khiến Sở Thiên Ngao không xuất hiện trong cuộc sống của cô nữa, như vậy, cái mỉm cười này, loại che chở này, có phải sẽ thuộc về cô hay không?

Trong lòng quần đau như bị dao cắt. Mạc Tiểu Hàn mở to mắt. Không muốn nhìn thêm nữa.

Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn đã từ từ đi về phía cô. Cơ thể của Mạc Tiểu Hàn căng cứng! Theo bản năng cô muốn chạy trốn, không được, cô không muốn học trưởng Hạo thấy tình trạng của cô như bây giờ! Ăn mặc như thế, ngay cả chính cô cũng thấy ghét mình!

Nhưng không còn kịp nữa, Thân Hạo Khiêm đã đỡ Lương Noãn Noãn từ từ ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Mạc Tiểu Hàn.

"Noãn Noãn, em thấy khỏe hơn chưa?" Thân Hạo Khiêm thận trọng hỏi. Mới vừa rồi Noãn Noãn đi tới đây, chợt nói cô có chút không thoải mái, nên hắn đỡ cô tới đây ngồi một chút.

"Vâng. Hạo Khiêm, đầu vẫn có chút choáng!" Lương Noãn Noãn nói nũng nịu, giọng nói như trẻ con, đáng yêu cũng như búp bê, quả thật rất xứng đôi. Những phụ nữ có thai bên cạnh cũng chiếu tới những ánh mắt kinh ngạc kèm theo ngưỡng mộ.

Mạc Tiểu Hàn nhìn bóng dáng mình phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh.

Một mái tóc rối tung vàng óng, đôi mắt đen bị nước mắt và mồ hôi chảy hoen giống như mắt gấu mèo, lớp phấn trên mặt bị nước mắt trôi nhoe nhoét. Toàn thân nhìn qua hoàn toàn chính là một người phụ nữ quê mùa thô tục nghèo hèn nhất.

Mạc Tiểu Hàn tự giễu cười một tiếng, mới vừa rồi còn lo lắng học trưởng Hạo sẽ nhận ra mình, bây giờ nghĩ lại thật là quá nhạy cảm, bộ dạng bây giờ của cô, nếu cô nói cô là Mạc Tiểu Hàn, đoán chừng học trưởng Hạo cũng sẽ không tin.

Nghe Lương Noãn Noãn nói mình còn chưa khỏe, Thân Hạo Khiêm quan tâm đứng dậy, giúp cô nhẹ nhàng xoa bóp da đầu.

Lương Noãn Noãn tựa nửa người vào trong ngực hắn, hai mắt híp lại ngọt ngào hưởng thụ sự xoa bóp của hắn.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn chua xót, cô đã chạy xa như vậy! Cô đã trốn đi! Tại sao những người này lại cứ xông vào cuộc sống của cô? Đầu tiên là Sở Thiên Ngao, bây giờ lại là học trưởng Hạo và Lương Noãn Noãn!

Cô rốt cuộc làm gì sai? Tại sao trời cao lại trừng phạt cô như vậy? Để cô trở mắt nhìn người đàn ông mình thích ở trước mặt cô biểu diễn ân ái với người phụ nữ khác như vậy?

Mạc Tiểu Hàn đang muốn đứng dậy rồi đi. Mắt không thấy tim không phiền, không thấy bộ dạng học trưởng Hạo và Lương Noãn Noãn anh anh em em, cô cũng sẽ không đau khổ như vậy.

"Xin mời số 45 vào phòng khám số 2" Trong loa truyền đến giọng nói đọc số, Mạc Tiểu Hàn số 48, sắp đến cô rồi. nếu bỏ đi thì số của cô không còn giá trị nữa.

Mạc Tiểu Hàn không còn cách nào khác là lại ngồi xuống. "Bụp!" Tiếng điện thoại di động rơi trên mặt đất. Thì ra là vừa rồi Mạc Tiểu Hàn đứng dậy quá nhanh, quên điện thoại di động còn chưa bỏ vào giỏ, nên khi ngồi xuống, điện thoại di động liền rơi ra ngoài.

Mạc Tiểu Hàn vừa muốn khom lưng nhặt điện thoại lên. Một bàn tay trắng nõn thon dài đã nhặt giúp cho cô.

"Phụ nữ có thai nên ít khom lưng sẽ tốt hơn." Giọng nói dịu dàng từ tính vang lên bên tai. Mạc Tiểu Hàn hất tóc che kín nửa gương mặt, giương mắt lên nhìn hắn, dung tay nói câu "Cảm ơn".

"A, thật xin lỗi, tôi không biết cô là người khuyết tật." Thấy Mạc Tiểu Hàn hua hua tay, Thân Hạo Khiêm vội vàng vội vàng nói xin lỗi.

Nói xong mới phản ứng được, cô gái đối diện là người câm điếc, nên không nghe được hắn nói chuyện. Về áy náy trên gương mặt anh tuần càng nhiều. Cũng nhìn Mạc Tiểu Hàn nói ngôn ngữ của người câm điếc.

Sao Thân Hạo Khiêm có thể biết ngôn ngữ của người câm điếc được? Nhưng Mạc Tiểu Hàn lại hiểu ý của hắn. Cô hiểu, Thân Hạo Khiêm nói không cần cảm ơn, hắn rất vui vì đã giúp cô.

Ai mới là đàn ông chân chính? Trên người Thân Hạo Khiêm, luôn có phong độ đó. phong độ đàn ông chân chính rất tự nhiên, không liên quan đến xuất thân của hắn, không liên quan đến dạy dỗ, cũng không liên quan đến việc hắn có nhiều tiền.

Thân Hạo Khiêm, mãi mãi tao nhã lịch sự như vậy, dịu dàng mà bao dung. Đây chính là phong cách của người đàn ông chân chính.

So với học trưởng Hạo, Sở Thiên Ngao quả thực là "phân". Trong lòng Mạc Tiểu Hàn lặng yên suy nghĩ, bàn tay nhỏ bé xoa xoa cổ, trên cổ bây giờ vẫn còn đau rát. Dãy chuyển bị Sở Thiên Ngao cứ như vậy giựt đi, da trên cổ bị trầy xước vài chỗ!

"Hạo Khiêm, em khát, anh đi mua giúp em một bình nước được không?" Thấy Thân Hạo Khiêm và Mạc Tiểu Hàn ở bên cạnh hươ tay múa chân nói ngôn ngữ của người câm điếc, Lương Noãn Noãn rút cuộc không ngồi yên.

"Được. Anh lập tức trở lại ngay, em ở đây chờ anh." Thân Hạo Khiêm nhìn Mạc Tiểu Hàn lịch sự gật đầu một cái, rồi rời đi.

Mạc Tiểu Hàn thấy hấn chu đáo như thế nên cảm thấy ấm áp. Đó mới chính là học trưởng Hạo, trong tình huống cô ăn mặc thô tục như thế, hấn vẫn không có vẻ nửa phần khi dễ, vẫn giống như đối đãi với người phụ nữ cao sang khác, vẫn đối xử với cô lễ tiết và tôn trọng như thế.

Không giống như tên lợn giống Sở Thiên Ngạo đó, chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là tôn trọng người khác.

Chờ Thân Hạo Khiêm đi xa, Lương Noãn Noãn xoay người lại, lạnh lùng nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt Lương Noãn Noãn sắc bén và lạnh như băng, khiến Mạc Tiểu Hàn giật mình. Sao thế, chẳng lẽ tóc giả rớt? Cô sờ sờ tóc của mình, vẫn còn ở trên đầu nha! Chẳng lẽ lông mi giả rớt? Cô sờ sờ lông mi giả, vẫn như cũ nha! Lương Noãn Noãn không thể nào nhận ra cô được!

Cô chỉ có thể hiểu được vì vừa rồi cô cùng Thân Hạo Khiêm trao đổi, Lương Noãn Noãn ghen! Nhưng, cô xấu như vậy, người phụ nữ thô tục như vậy mà cũng ăn dấm, Lương Noãn Noãn cũng không tránh khỏi quá không tự tin vào bản thân mình!

Mạc Tiểu Hàn cười khò một tiếng, định nhắm mắt lại, không cho Lương Noãn Noãn cơ hội nhìn thẳng vào mắt mình. Lương Noãn Noãn điên, cô cũng không muốn điên theo cô ta.

"Mạc Tiểu Hàn, cô đừng giả thần giả quỷ!" Một câu nói của Lương Noãn Noãn, khiến Mạc Tiểu Hàn kinh hãi thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy lên!

Trợn to đôi mắt kinh ngạc, cô bình tĩnh nhìn Lương Noãn Noãn, vô cùng tò mò cô sao cô ta lại nhận ra được cô.

Lương Noãn Noãn nghiêng người qua, khẽ sát vào tai Mạc Tiểu Hàn, hạ thấp giọng nhẹ nói, "Cô có phải đang rất tò mò sao tôi lại nhận ra được cô phải không?"

Mạc Tiểu Hàn vốn là muốn tiếp tục diễn vai người phụ nữ thô tục này, nhưng không chống lại được lòng hiếu kỳ, thân nhiên nhìn vào mắt của Lương Noãn Noãn, hỏi, "Tôi ăn mặc như vậy rồi mà sao cô còn có thể nhận ra tôi?"

Lương Noãn Noãn tức giận nói, "Bởi vì vừa rồi đăng ký ở lầu một, tôi thấy phía trên ký tên một người tên là 'Tường Phương Di' Mạc Tiểu Hàn giật mình, Tường Phương Di, đây là tên giả cô thường dùng để kiểm tra thai chỉ vì sợ Sở Thiên Ngạo tìm được.

"Vậy sao cô biết Tường Phương Di là tôi?" Mạc Tiểu Hàn vẫn không hiểu ra sao.

"Phía trước tên Tường Phương Di, còn có một cái tên là 'Mạc Tiểu Hàn', nhưng có điều vừa viết xong liền bị xóa mất. Đáng tiếc là xóa chưa kỹ, vẫn bị tôi nhìn thấy!" Lương Noãn Noãn hung hãn nói, "Mạc Tiểu Hàn, tôi còn tưởng rằng cô chết rồi! Không ngờ mạng của cô lại lớn như thế! Phòng tôi cũng không thể khiến cô chết được!"

"Phòng tôi?" Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc hỏi ngược lại, Lương Noãn Noãn làm sao biết được chuyện cô bị nhốt vào phòng tôi?

"Mạc Tiểu Hàn, cô đại khái vẫn chưa biết? Sở Thiên Hi và tôi là bạn học cùng lớp, quan hệ của chúng tôi thân mật như chị em!" Trên mặt Lương Noãn Noãn thoáng vẻ đắc ý.

Khó trách! Mạc Tiểu Hàn lập tức hiểu ra!

Khó trách lần này Sở Thiên Hi đối với cô lại quá đáng như vậy, trước kia chỉ cảm thấy cô ta có chút tính khí của một tiểu thư con nhà giàu, không cảm thấy cô ta xấu xa lắm. Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ đắc tội cô ta, lẽ ra cô ta không nên hận cô như vậy, còn giết giấy Sở Thiên Ngạo nhốt cô vào nhà lao.

Thì ra là, tất cả đều là do Lương Noãn Noãn đứng sau lưng chỉ điểm!

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn căm hận nhìn chằm chằm Lương Noãn Noãn. Cô vốn cho rằng Lương Noãn Noãn là một người tốt, bởi vì cô nghĩ rằng, cô gái nào mà yêu thương học trưởng Hạo, cũng sẽ là một cô gái tốt. Bây giờ mới phát hiện, thì ra cô ta là người âm hiểm xảo trá nhất!

"Mạc Tiểu Hàn, tôi cảnh cáo cô, cô cách xa Thân Hạo Khiêm một chút!" Cơ thể Lương Noãn Noãn nghiêng về Mạc Tiểu Hàn, bàn tay thon dài son móng tay màu hồng, đột nhiên hung hăng bám chặt vào cánh tay Mạc Tiểu Hàn!

"A!" Mạc Tiểu Hàn đau đến hết nhủ một tiếng. Những phụ nữ có thai cũng nhìn về phía này. Xa xa, Mạc Tiểu Hàn thấy Thân Hạo Khiêm cầm chai nước đi tới!

Lương Noãn Noãn dùng cơ thể che tầm mắt của người khác, làm bộ nhiệt tình nói: "Ai nha, cô làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào sao? Có muốn vào gặp bác sĩ trước hay không?" Nhưng sức lực trên tay lại càng lớn!

Mạc Tiểu Hàn để Lương Noãn Noãn nắm cánh tay của cô, tay kia móc từ trong giỏ ra một con dao nhỏ sắc bén, nhẹ nhàng đặt vào cổ tay Lương Noãn Noãn, giọng nói so với Lương Noãn Noãn còn nhỏ hơn, lạnh hơn: "Buông tay, có tin tôi sẽ cắt đứt gân tay của cô hay không?"

Nhìn bóng dáng Thân Hạo Khiêm càng ngày càng gần, con dao trong tay Mạc Tiểu Hàn cũng phát ra tia sáng chói mắt, Lương Noãn Noãn buông lỏng tay ra, lại nhỏ giọng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mạc Tiểu Hàn, cô chờ đó!"

Mạc Tiểu Hàn không biến sắc thu hồi con dao bỏ vào trong túi xách, dùng giọng nói nhỏ đủ cho chỉ có Lương Noãn Noãn có thể nghe được: "Lương Noãn Noãn, cô không sợ học trưởng Hạo thấy rõ bộ mặt thật của cô mà bỏ cô sao?"

Cô vẫn cho rằng Lương Noãn Noãn là một người tốt, cho nên mới thật lòng hi vọng cô ta có thể cùng học trưởng Hạo ở chung một chỗ. Cô hi vọng học trưởng Hạo có thể hạnh phúc, cô cho rằng Lương Noãn Noãn có thể cho học trưởng Hạo hạnh phúc.

Bây giờ nhìn lại, cô mười phần sai rồi. Một phụ nữ có ý định ác độc như thế, sao xứng cùng học trưởng Hạo ở chung một chỗ đây?

Có lẽ, cô nên đứng ra, nói với học trưởng Hạo bộ mặt thật của Lương Noãn Noãn.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Thân Hạo Khiêm cầm nước đi tới, nhìn Lương Noãn Noãn khẽ mỉm cười: "Noãn Noãn, khát nhiều chứ?" Đưa tay mở nắp bình, rồi đưa cho Lương Noãn Noãn.

"Hạo Khiêm, ở đây có một mùi lạ rất khó ngửi, chúng ta đi thôi!" Mạc Tiểu Hàn đang do dự có nên mở miệng nói chuyện với Thân Hạo Khiêm hay không thì Lương Noãn Noãn đột nhiên đứng lên, khoác vào cánh tay Thân Hạo Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Em không sợ sao?

"Ai." Mạc Tiểu Hàn đang muốn đuổi theo thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Là Lâm Vũ Yên gọi điện tới, Mạc Tiểu Hàn cuống quýt nhận điện thoại.

Chữ "Alo" còn chưa kịp phát ra thì bên đầu kia điện thoại Lâm Vũ Yên đã lớn tiếng trách móc: "Mạc Tiểu Hàn! Đến tội cùng là em đang làm cái quỷ gì thế! Gọi điện thoại cho em nhiều lần em đều không nhận! Tìm khắp nơi cũng không thấy em! Em đang ở đâu!"

"Em." Mạc Tiểu Hàn nóng nảy nhìn Lương Noãn Noãn và Thân Hạo Khiêm đi càng ngày càng xa, bất đắc dĩ thở dài nói: "Chị, em đang khám thai. Buổi trưa chị gọi điện thoại ngay lúc em không tiện nhận. Sau em có gọi lại cho chị nhưng không được. Chị tìm em có việc ư?" "Cô thật là nhàn nhả! Ba cô sắp chết rồi!" Lâm Vũ Yên tức giận dùng dưng nói.

"Cái gì! Ba em, ông ấy thế nào? Ngày hôm qua gọi điện thoại chị nói ông ấy vẫn khỏe đúng không? Sao đột nhiên lại như vậy?" Mạc Tiểu Hàn lo lắng đến độ giọng nói run rẩy.

"Em hỏi chị, chị hỏi ai đây! Dù sao ba em bây giờ cần nhập viện, em nhanh kiếm ít tiền đi!" Lâm Vũ Yên nói.

"Vâng! Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại em cũng không còn bao nhiêu tiền nữa. Chị, mười mấy vạn dùng hết rồi sao?" Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc hỏi. Pseudo thuật của ba đã làm xong rồi, bây giờ chỉ là giai đoạn bồi dưỡng để mau hồi phục mà thôi, sao lại dùng tới mười mấy vạn như vậy.

"Ừ! Bây giờ thuốc cũng rất mắc. Tiền nằm bệnh viện cũng rất cao, còn phải chuẩn bị cho bác sĩ. Mười mấy vạn em đưa đã đã xài hết rồi!" Lâm Vũ Yên không nói không chút chần chừ.

"À? Vậy, đồ trang sức trong tủ bảo hiểm đâu? Chị có thể mang ra chợ đen bán lấy tiền." Nghe nói mười mấy vạn cũng đã xài hết rồi, Mạc Tiểu Hàn cũng lo.

"Trang sức? Đã sớm bán mất rồi!" Giọng nói của Lâm Vũ Yên rớt cuộc cũng có chút chột dạ.

"Sao. Sao lại tiêu nhiều tiền như vậy?" Mạc Tiểu Hàn nói thảm một câu. Lại bị Lâm Vũ Yên nghe được, giọng nói nhất thời trở nên rất lớn, cũng hung dữ vô cùng: "Mạc Tiểu Hàn! Ý của cô là số tiền kia đều do tôi lấy hết sao! Được rồi, vậy ba cô cô tự lo đi! Sống hay chết đều không liên quan đến tôi!"

"A, chị, em không có trách cứ chị. Thật xin lỗi, chị đừng tức giận." Nghe thấy Lâm Vũ Yên tức giận, Mạc Tiểu Hàn vội vàng nói xin lỗi.

"Vậy em mau nghĩ biện pháp kiếm ít tiền mang đến đây đi! Nếu không ba em đoán chừng sống không được bao lâu nữa đâu." Lâm Vũ Yên nói.

"Em, em thật sự không có tiền." Mạc Tiểu Hàn sợ đến độ khóc lên!

"Chị nhớ em có một chiếc nhẫn rất quý, gọi là Hải Dương Chi Tâm gì đó, em đem chiếc nhẫn đó đưa cho chị, chị mang đi bán lấy ít tiền!" Lâm Vũ Yên

đột nhiên trở nên nhiệt tình .

Hải Dương Chi Tâm Mạc Tiểu Hàn sờ sờ chiếc nhẫn trong túi quần, trong lòng có chút do dự.

Chiếc nhẫn này, là đồ vật đáng tiền duy nhất cô giấu được. Vốn định chờ đứa con ra đời sẽ bán đi, rồi dùng số tiền đó để chi phí sinh hoạt và học tập cho bé con sau này.

Nhưng bây giờ, nếu như không có tiền, ba cô sẽ chết!

"Mở ra xem một chút coi có thích hay không?" Giọng nói của Sở Thiên Ngao dường như vang vọng ở bên tai. Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy, Sở Thiên Ngao thật ra thì cũng không xấu như trong suy nghĩ của cô. Ít nhất, hắn cũng tặng cho tình nhân món quà đắt giá như vậy, chứng tỏ rằng hắn rất hào phóng. Hào phóng, chịu tổn tiền cho phụ nữ, là tiêu chuẩn quan trọng của một người đàn ông tốt.

"Alo! Mạc Tiểu Hàn! Rốt cuộc em có nghe chị nói hay không?" Lâm Vũ Yên rống giận cắt đứt suy nghĩ của Mạc Tiểu Hàn.

"A a, đang nghe, chị! Chị đừng tức giận. Tối nay chị đến đây đi, em sẽ đưa chiếc nhẫn cho chị." Mạc Tiểu Hàn nói nhanh, chỉ sợ Lâm Vũ Yên tức giận không chịu giúp cô chăm sóc ba.

"Được rồi, buổi tối gặp!" Lâm Vũ Yên hài lòng cúp điện thoại.

Trong sông bạc lâu hai, Dư Phong có chút lo lắng nhìn Lâm Vũ Yên: "Vũ Yên, em làm như vậy có được không? Ba Mạc Tiểu Hàn rõ ràng đã chết mà em còn lừa cô ấy như vậy, ngộ nhờ ngày nào đó cô ấy biết chân tướng, nhất định sẽ hận em!"

Lâm Vũ Yên hít một hơi thuốc, vênh môi lên phun ra một vòng khói: "Có thể lừa gạt được lúc nào hay lúc đó, đến lúc đó nó phát hiện ra thì em sẽ nói do nó chạy trốn nên Sở Thiên Ngao tức giận, tìm người giết Mạc Bạch Thạch, không có liên quan gì đến em!"

Dư Phong thở dài: "Mạc Tiểu Hàn đưa cho em rất nhiều tiền để chăm sóc ba của cô ấy, em thật sự không nên lừa gạt cô ấy! Vũ Yên, em đừng chơi bài nữa được không? Tiền có nhiều hơn nữa cũng không chịu nổi!"

Đôi mắt trang điểm rất sắc sảo của Lâm Vũ Yên liếc Dư Phong một cái: "Anh cho rằng em muốn lừa gạt Mạc Tiểu Hàn sao? Chuyện này rõ ràng là do Sở Thiên Ngao! Phẫu thuật rất thành công, nhưng Sở Thiên Ngao nghe nói Mạc Tiểu Hàn chạy trốn, do đó không chịu trả tiền thuốc, Mạc Bạch Thạch mới chết đấy! Sở Thiên Ngao mới là hung thủ hại chết ba nó! Em sợ nó đau lòng mới không muốn nói cho nó biết tin dữ này, tại sao lại nói là lừa gạt nó?"

Dư Phong cau mày lắc đầu một cái: "Vũ Yên, Tiểu Hàn đã đưa cho em rất nhiều tiền, sao em không chịu trả tiền thuốc cho Mạc Bạch Thạch? Không phải Sở Thiên Ngao hại chết Mạc Bạch Thạch, mà là em!"

Lâm Vũ Yên hung ác trợn to hai mắt: "Dư Phong, im miệng! Đừng có nói hươu nói vượn! Mạc Bạch Thạch là do Sở Thiên Ngao hại chết, đây chính là sự thật. Nếu như sau này tôi mà nghe anh nói lung tung, đừng trách tôi trở mặt với anh!"

Thấy Lâm Vũ Yên nổi giận, Dư Phong lập tức mềm nhũn: "Được rồi, được rồi, bảo bối, đừng nóng giận. Là Sở Thiên Ngao hại chết Mạc Bạch Thạch, không quan hệ đến em!"

Lâm Vũ Yên lúc này mới đổi giận thành cười, đẩy Dư Phong một cái: "Đi, chúng ta đi tìm người mua, đem chiếc nhẫn này bán đi! Một lát sẽ trở lại đánh tiếp!"

Dư Phong thở dài, định khuyên Lâm Vũ Yên đừng đánh bài nữa nhưng lại sợ Lâm Vũ Yên tức giận. Không thể làm gì khác hơn là nuốt những lời định nói vào trong bụng.

Trong căn hộ bài trí đơn giản nhưng vẫn sang trọng, Lương Noãn Noãn đang làm nũng với Thân Hạo Khiêm.

"Hạo Khiêm, những thứ này em đều không thích." Ngón tay trắng nõn chỉ vào tập ảnh chụp nhẫn cưới để trên bàn, "Thấy những trang sức này, em hoàn toàn không có cảm giác thích thú!"

Thân Hạo Khiêm có chút mệt mỏi day day huyệt thái dương: "Mấy tập ảnh chụp nhẫn cưới do những nhà thiết kế nổi tiếng đưa tới em cũng đã xem qua, rồi cũng không thích, Noãn Noãn, có phải em quá khó tính hay không?"

Trách cứ dửng dưng, khiến người nghe không cảm thấy khó chịu.

Lương Noãn Noãn đi tới ôm cổ Thân Hạo Khiêm, rồi ngồi trên đùi hắn tiếp tục làm nũng: "Đây là lễ kết hôn của chúng ta a! Nhẫn cưới đương nhiên là muốn chọn một cái thật nổi bật! Kết hôn là chuyện đại sự của một đời người, không phải ngay cả nguyện vọng này mà anh cũng không thỏa mãn em sao?"

Thân Hạo Khiêm có chút bất đắc dĩ cười: "Được rồi, để anh kêu Tiểu Tứ tìm nơi khác xem còn hiệu trang sức nào tốt nhất hay không."

Các tờ báo của thành phố C đều đăng tin Thân Hạo Khiêm muốn tìm mua một chiếc nhẫn đặc biệt nhất để chiều lòng vợ sắp cưới. Đang ngồi ở bàn uống

sữa tươi và ăn điểm tâm, Lâm Vũ Yên nhìn tờ báo xuất bản buổi sáng trên bàn, hai mắt bỗng nhiên trừng lớn!

Cầm điện thoại lên, giọng nói của Lâm Vũ Yên tràn đầy kích động: "Dư Phong! Tin tức tốt! Chúng ta sắp phát tài!"

Dư Phong vừa đưa Sở Thiên Ngao đến phòng làm việc, nghe giọng nói của Lâm Vũ Yên, chợt dạ đóng cửa phòng làm việc lại rồi hạ thấp giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Em trúng số độc đắc à?"

Lâm Vũ Yên cười hi hi nói: "So với tin trúng số còn kinh ngạc hơn! Chiếc nhẫn kia có thể bán đi được rồi! Qua tin tức báo chí đăng, tổng giám đốc tập đoàn Thân thị muốn mua một chiếc nhẫn đặc biệt nhất! Chiếc nhẫn này đủ đặc biệt đi?"

Dư Phong vừa nghe xong trong đầu giống như nổ tung: "Vũ Yên, em điên rồi sao? Em có biết Tổng giám đốc Thân thị kết hôn với người nào không?"

Lâm Vũ Yên không hiểu hỏi: "Không phải là cùng con gái của Lương Thị trưởng, Lương Noãn Noãn sao? Sao thế?"

Dư Phong thở dài: "Con gái Thị trưởng Lương kết hôn, chẳng lẽ không thông báo sao? Nhất định Thiên Ngao sẽ biết! Chiếc nhẫn kia đặc biệt như vậy, Sở Thiên Ngao nhìn một cái cũng biết là của hân đưa cho Mạc Tiểu Hàn! Đến lúc đó mọi chuyện sẽ bị lộ! Hai chúng ta sẽ chết rất thảm!"

Lâm Vũ Yên đắc ý cười cười: "Chuyện này thì có gì khó khăn đâu? Chờ khi bán chiếc nhẫn đi rồi, chúng ta cầm tiền trốn ra nước ngoài! Sở Thiên Ngao có quyền thế lớn hơn đi chăng nữa, cũng không có quyền truy nã chúng ta trên toàn thế giới được."

Dư Phong cũng có chút động lòng: "Có tiền rồi thì em thật sự đồng ý cùng anh cao bay xa chạy sao? Về sau không đánh bạc nữa?"

Lâm Vũ Yên tiếp tục rót mật: "Dĩ nhiên! Sau này chúng ta ra nước ngoài an toàn sống qua ngày. Em với anh kết hôn, em sẽ sinh cho anh mấy bảo bối. Có được hay không?"

Dư Phong có chút lo lắng nói: "Vũ Yên, anh hi vọng em không gạt ta, hiện tại Sở Thiên Ngao rất tin nhiệm anh. Ngộ nhớ hân biết anh làm nhiều chuyện có lỗi với hân như thế, anh sẽ chết không nơi chôn thân!"

Thân Hạo Khiêm đến công ty. Lương Noãn Noãn đang nhàm chán xem ti vi trong nhà, Chị Trương đi vào: "Cô chủ, bên ngoài có một cô gái xin gặp cô, cô ta nói nhìn thấy cô đăng tin quảng cáo muốn mua một chiếc nhẫn, nhà cô ta vừa đúng có một chiếc nhẫn kết hôn đặc biệt nhất, muốn mang cho cô xem một chút."

Nhẫn kết hôn đặc biệt nhất? Hai mắt Lương Noãn Noãn nhất thời tỏa sáng: "Mau mời cô ta vào."

Lâm Vũ Yên mỉm cười, tràn đầy tự tin đi vào. Quét mắt liếc xung quanh một vòng, thì bị trang trí nội thất trong phòng làm cho kinh hãi. Trong lòng lập tức tăng giá chiếc nhẫn lên mười vạn.

"Mời ngồi. Nghe nói trong tay cô có một chiếc nhẫn đặc biệt xinh đẹp?" Lương Noãn Noãn lễ độ hỏi. Ở trước mặt người ngoài, cô luôn có hình tượng là một thực nữ đoan trang cao quý.

"Vâng. Tôi có một chiếc nhẫn vô cùng đặc biệt và cực kỳ xinh đẹp, cô xem nhất định sẽ thích." Lâm Vũ Yên thận trọng lấy ra một cái hộp bằng nhung tơ, đặt trước mặt Lương Noãn Noãn.

Thấy cái hộp kia, trên mặt Lương Noãn Noãn lộ ra một chút khinh bỉ. Cái hộp này không phải là cái hộp Sở Thiên Ngao đưa cho Mạc Tiểu Hàn, mà do Lâm Vũ Yên tiện tay tìm một cái hộp trông bề ngoài rất bình thường, chất liệu rẻ tiền, mà thợ làm cũng rất thô thiển.

Lương Noãn Noãn không kềm được: "Trong cái hộp rách này thì có đồ gì tốt? Thật là lãng phí thời gian của tôi!"

Thấy trên mặt Lương Noãn Noãn lóe lên vẻ khi dễ, trong lòng Lâm Vũ Yên cũng bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ những người có tiền này đã xem qua quá nhiều đồ tốt rồi, nên chiếc nhẫn đặc biệt cao quý như vậy cũng không thèm sao?

Tâm hoảng ý loạn nhanh chóng mở hộp ra, hi vọng cuối cùng có thể có một chút cơ hội.

"Cô Lương, đây chính là chiếc nhẫn tôi vừa nói, cô xem một chút xem như thế nào?" Lâm Vũ Yên mang theo lo lắng, lấy chiếc nhẫn trong hộp cho Lương Noãn Noãn nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Lễ kết hôn

Lương Noãn Noãn lười biếng nhìn vào trong hộp, cô hoàn toàn không mong đợi vào cái hộp giá rẻ này có thể có trang sức gì cao cấp.

Trong một giây khi ánh mắt tiếp xúc với chiếc nhẫn, bỗng nhiên tròn to! Một giây sau lại hít lại thật chặt, cố gắng thu nhỏ con ngươi lại, nhìn viên kim cương tàn mắt ra ánh sáng màu xanh dương rất đẹp!

Lâm Vũ Yên vẫn còn ở bên cạnh khẩn trương hỏi: "Cô Lương, cô cảm thấy như thế nào?"

Lương Noãn Noãn hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của cô, hai mắt nhìn chăm chăm chiếc nhẫn, ngón tay thon dài không kiềm chế được đưa tới, nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn lên, say mê thưởng thức.

Thiết kế, chất liệu, công nghệ chế tác đều là hạng nhất! Còn viên kim cương thì có một không hai, đây đúng là đồ trang sức cao cấp nhất! Trên mặt Lương Noãn Noãn lộ ra nụ cười say mê, đây chính là chiếc nhẫn kết hôn trong giấc mộng của cô! Có thể nói là hoàn mỹ!

Chiếc nhẫn này, nhất định sẽ khiến cô vô cùng tỏa sáng ở lễ kết hôn!

Thấy nụ cười trên mặt Lương Noãn Noãn, Lâm Vũ Yên mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra chiếc nhẫn có thể bán giá tốt nhất rồi!

Sau một phen trả giá, hai bên đồng ý với giá sáu trăm ngàn! Theo yêu cầu của Lâm Vũ Yên, tiền chuyển đến tài khoản của cô ở nước ngoài. Chiếc nhẫn sẽ ở lại nhà họ Thân.

"Hạo Khiêm! Mau nhìn xem! Chiếc nhẫn này rất xinh đẹp!" Thân Hạo Khiêm vừa về đến nhà, Lương Noãn Noãn liền giơ ra một cái hộp nhỏ tới trước mặt hắn.

Thân Hạo Khiêm nhìn lướt qua, là chiếc nhẫn đính viên ngọc màu xanh lam, quả thật rất đặc biệt, rất đẹp. Thân Hạo Khiêm lấy tay vuốt vuốt mặt của Noãn Noãn: "Ừ. Được. Em thích là được rồi." Nói xong bước vào phòng sách.

Sắc mặt Lương Noãn Noãn nhất thời u ám. Đôi mắt mở to mang theo nước mắt uất ức nhìn bóng lưng Thân Hạo Khiêm: "Hạo Khiêm, sao anh lạnh nhạt với em thế? Đây là nhẫn cưới của chúng ta! Anh không nhìn xem nó thế nào sao?"

Đưa lưng về phía Lương Noãn Noãn, đôi mày rậm của Thân Hạo Khiêm khẽ nhíu. Nhưng cuối cùng vẫn xoay người lại nói: "Anh vừa xem qua rồi, quả thật rất đẹp, rất hợp với em!"

Lương Noãn Noãn không vì giải thích của hắn mà cao hứng trở lại, ngược lại càng thêm tức giận: "Thân Hạo Khiêm! Anh lạnh lùng với em như vậy là có ý gì! Có phải trong lòng anh vẫn còn nhớ Mạc Tiểu Hàn phải không? Nếu như em không mang thai, có phải anh hoàn toàn không muốn kết hôn với em không?"

Thân Hạo Khiêm thấy Lương Noãn Noãn giận dữ, gương mặt anh tuần hiện lên chút bất đắc dĩ: "Noãn Noãn, đừng nóng giận, tức giận đối với bé con trong bụng không tốt."

Nói chưa dứt lời, Lương Noãn Noãn không nhịn được, oa một tiếng khóc lớn lên: "Bé con, bé con, anh chỉ biết đến bé con, tôi chừng nào thì anh quan tâm tới em? Rốt cuộc anh có yêu em hay không? Có phải anh vẫn còn yêu Mạc Tiểu Hàn không?"

Thân Hạo Khiêm hết sức kiềm chế cảm xúc trong lòng, đi lên vỗ vỗ vai Lương Noãn Noãn: "Chúng ta đã sắp kết hôn, em còn nói chuyện này để làm gì đây?"

Lương Noãn Noãn khóc như mưa như gió: "Em biết anh chưa từng quên Mạc Tiểu Hàn, nghe nói cô ta mất tích, anh tìm kiếm cô ta khắp nơi"

Chỉ một câu nói đã đụng đến nỗi đau nằm sâu trong lòng của Thân Hạo Khiêm.

Nghe nói Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao nhốt vào nhà lao nhà họ Sở, hắn thật sự muốn dẫn người xông vào nhà họ Sở cứu Mạc Tiểu Hàn ra, sau đó lại nghe nói Mạc Tiểu Hàn đã trốn đi. Trốn thế nào, trốn đi đâu, hắn hoàn toàn không hỏi thăm được. Giống như ba năm trước đây, Mạc Tiểu Hàn, lại một lần nữa biến mất khỏi thế giới của hắn.

Ba năm trước đây cô cũng không tiếng động đột nhiên biến mất, hắn khổ sở tìm cô ba năm. Bây giờ, cô lại biến mất, không biết hắn phải đợi thêm mấy năm. Thân Hạo Khiêm đột nhiên thấy lo sợ, nếu như cô không bao giờ xuất hiện nữa? Nếu như, từ giờ trở đi hắn không thể nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn thì sao?

Cũng khó chịu giống như Thân Hạo Khiêm còn có một người trong nhà họ Sở - Sở Thiên Ngao.

Màn đêm sâu thẳm thẳm, Sở Thiên Ngao ngồi một mình trên ghế gỗ ngoài sân, cô đọc hút thuốc.

Ánh trăng phủ lên bóng dáng hắn một vầng hào quang, ngũ quan góc cạnh chìm trong ánh trăng vô cùng anh tuấn. Thở dài phun ra một vòng khói, tay trái Sở Thiên Ngao nắm chặt thành nắm đấm lộ rõ những gân xanh, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Trên vẻ mặt anh tuấn không thể hiện gì, chỉ có bóng dáng cô đơn cùng bàn tay nắm chặt tiết lộ cảm xúc thật sự nằm sâu trong nội tâm của hắn.

Mạc Tiểu Hàn, em rốt cuộc ở nơi nào?

Hắn nên hận người phụ nữ này mới đúng, người phụ nữ mà hắn mua làm tình nhân, chưa thực hiện hết hợp đồng đã dám bỏ chạy! Hắn nên hận cô mới đúng, nhưng tại sao, giờ phút này tràn ngập trong lòng hắn không phải là nỗi hận, mà là nhớ nhung. Nhớ nhung thật sâu, thật nhiều.

Hắn nhớ mái tóc dài của cô, nhớ ánh mắt quật cường, nhớ nụ cười đơn thuần như trẻ con, nhớ mùi vị nhẹ nhàng như mùi cỏ trên người cô.

Đúng vậy. Hắn nhớ cô. Sở Thiên Ngao nhớ Mạc Tiểu Hàn.

Loại cảm xúc nhớ nhung này, trong cuộc sống 27 năm qua của hắn, chưa từng có trải nghiệm qua. Nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm, mắt hồng lạc vía, không có ý định làm bất cứ chuyện gì, chỉ không ngừng nhớ nhung, nhớ nhung, nhớ nhung.

Hôm nay là ngày Tổng giám đốc Thân Hạo Khiêm của tập đoàn Thân thị và Lương Noãn Noãn, con gái Thị trưởng Lương kết hôn.

Toàn bộ buổi hôn lễ, đám chó săn và phóng viên tin tức đều xuất hiện, các loại máy chụp hình cũng chuẩn bị chiến đấu. Chuẩn bị miêu tả hôn lễ sang trọng và hoàn mỹ nhất ở thành phố C này.

Sở Thiên Ngao cũng nhận được thiệp mời do Thị trưởng Lương gọi tới. Sở thị mặc dù giàu có vô cùng, nhưng cũng phải nể mặt Thị trưởng Lương mà đi dự lễ.

Thay một bộ quần áo cao cấp màu đen, kết hợp với cà vạt bằng chất liệu tơ tằm màu xanh dương đậm, sửa sang lại mái tóc ngắn, Sở Thiên Ngao trong gương, vẻ mặt anh tuấn đủ để cho bất kỳ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng thét chói tai.

Án chuông theo thói quen: Dư Phong, giúp tôi chuẩn bị xe.

Giọng nói trong loa truyền tới là giọng của lão Vương: "Cậu chủ, Dư Phong xin nghỉ."

"Vậy sao. Vậy chú giúp tôi chuẩn bị xe." Sở Thiên Ngao nói.

Lão Vương do dự, có nên nói cho Sở Thiên Ngao biết hay không, ông cảm thấy lần này Dư Phong xin nghỉ có chút kỳ hoặc. Nói là xin nghỉ mà thôi, nhưng tất cả đồ đạc cá nhân của hắn đều không thấy!

Thôi, có lẽ do mình suy nghĩ nhiều! Lão Vương lắc đầu một cái, đi ra nhà để xe.

Buổi hôn lễ này quả thật sang trọng, hoa hồng trắng trải khắp đường. Hai hàng cột chạm khắc tinh xảo theo phong cách điêu khắc của La Mã, trên các cột được quấn những viên ren trắng như tuyết khẽ lay động trong gió mát, giống như còi tiền.

Tân khách đến dự không giàu cũng quý, tất cả đều là những quan khách tinh anh nhất của thành phố C.

Tiếng âm nhạc trang nghiêm vang lên. Lương Noãn Noãn khoác cánh tay của cha - Thị trưởng Lương, chậm rãi đi ra. Áo cưới trắng tinh khiết được thiết kế rất xinh đẹp, kết thêm ngọc trai và kim cương, khiến cô giống như một nàng công chúa kiêu kỳ.

Thân Hạo Khiêm đứng ở giữa tiệc cưới, nhìn tân nương của hắn, mặc dù trên mặt mang theo nụ cười, nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ mắt mát như có như không.

Trong lòng hắn, nữ chính của buổi hôn lễ này, không phải là Lương Noãn Noãn, mà là Mạc Tiểu Hàn. Là người phụ nữ duy nhất hắn muốn kết hôn trong cuộc đời này. Nhưng Mạc Tiểu Hàn rốt cuộc đang ở đâu. tay khẽ nắm chặt, mắt mát trong đáy mắt càng sâu hơn.

Chicago – Mỹ.

Mạc Tiểu Hàn thu dọn xong ngăn kéo cuối cùng, sức cùng lực kiệt đỡ eo ngồi xuống ghế sa lon. Bụng càng lúc càng lớn, đã gần đến ngày sinh dự tính rồi. Thân thể đã có chút chịu đựng không nổi.

"Tiểu Hàn, em mệt không? Không phải nói em chờ chúng ta về dọn dẹp sao? Sao em còn dọn phòng làm gì?" Dư Phong và Lâm Vũ Yên xách bao lớn bao nhỏ từ siêu thị trở về, thấy phòng dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, có chút ngượng ngùng nói.

"Ah, không có việc gì, chỉ là dọn dẹp một chút mà thôi, cũng không mệt lắm." Mạc Tiểu Hàn nhìn Dư Phong khẽ mỉm cười. Nói thật, khi thấy Dư Phong và Lâm Vũ Yên cùng xuất hiện ở trước mặt cô, cô đã giật mình.

Vốn tưởng rằng Dư Phong chỉ là bạn học của chị mà thôi, không nghĩ tới đã phát triển đến quan hệ yêu đương. Có thể thấy Dư Phong rất thích Lâm Vũ Yên, điều này khiến cho ấn tượng tốt của Mạc Tiểu Hàn về Dư Phong tăng thêm mấy phần.

"Chị, chị nói cho em biết số điện thoại của bệnh viện được không? Em muốn gọi điện thoại cho ba." Mạc Tiểu Hàn nhìn Lâm Vũ Yên, nhẹ nhàng thương lượng.

"Gọi điện thoại? Em tự đâm đầu vào chỗ chết sao? Sở Thiên Ngao muốn thông qua ba em tìm đến em, đã giám sát tất cả các bệnh viện trong thành phố rồi. Bây giờ em gọi điện thoại cho ba em, không phải tự chui đầu vào lưới sao?" Lâm Vũ Yên có chút chột dạ nói.

"Vậy sao." Mạc Tiểu Hàn thất vọng cúi đầu. Kể từ khi ba làm phẫu thuật cho tới nay, cô chưa gọi điện thoại cho ba. Thật sự cô rất muốn biết ba cô rốt cuộc có khỏe hay không.

Nhưng. Vừa nghĩ tới sắc mặt âm trầm cùng tính khí cuồng bạo của Sở Thiên Ngạo, Mạc Tiểu Hàn vẫn kèm chế kích động muốn gọi điện thoại cho ba.

Dư Phong có chút áy náy nhìn Mạc Tiểu Hàn. Cô gái ngốc này, ba cô đã chết ở bệnh viện từ lâu rồi vậy mà cô vẫn ở đây ngây ngốc hỏi thăm, muốn gọi điện thoại cho ba.

Thấy ánh mắt của Dư Phong, Lâm Vũ Yên hung hăng trừng mắt liếc hắt hủ một cái. Người đàn ông này rất yếu lòng, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ làm hư chuyện của cô. Nếu không phải biểu hiện trên giường của hắn cũng không tệ lắm thì cô đã sớm bỏ hắn !

Hôn lễ chính thức được bắt đầu. Đám người tham gia hôn lễ cũng bắt đầu nhân cơ hội này hàn huyên với nhau để trao đổi tình cảm.

Sở Thiên Ngạo không hề để ý đến những khuôn mặt tươi cười nịnh hót của những người xung quanh, một mình đứng bên cửa sổ. Hôm nay, là ngày thứ 100 Mạc Tiểu Hàn mất tích. Một trăm ngày. Bây giờ cô đang ở đâu? Ngày sinh dự tính sắp đến rồi, cô ăn uống như thế nào? Cơ thể nhỏ bé yếu ớt như vậy mà phải một mình đối mặt với sự đau đớn khi sinh đẻ, có ai chăm sóc cô không?

Có lẽ, hiện tại cô đang ở cùng người học trưởng kia? Hai người yêu đương ngọt ngào nên đã sớm quên Sở Thiên Ngạo rồi?

Dù sao trong lòng cô cũng chưa bao giờ có hắn.

Tức giận, chua xót, thất vọng. Tâm tình phức tạp đan xen khiến ánh mắt sâu đen của Sở Thiên Ngạo trở nên u ám, bất tri bất giác, tấm rèm cửa sổ trắng nõn bằng sa mỏng bị hắn hung hăng siết chặt, khi buông tay ra thì đã nhăn nhúm, tựa như nổi đau trong lòng hắn.

"Thiên Ngạo, nhìn gì mà chăm chú như vậy?" Bùi Tuấn đi tới vỗ vỗ vai hắn. Bùi Tuấn vĩnh viễn vẫn đáng vẻ nhẹ nhàng như thế, trên gương mặt anh tuấn vẫn là nụ cười bất cần đời, tựa như không để ý đến bất cứ chuyện gì.

Sở Thiên Ngạo cau mày, không nói gì. Đi theo Bùi Tuấn về phía lễ đài.

Hôn lễ đã bắt đầu rồi, sắp trao nhẫn. Không vào dự là hành vi rất thất lễ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Mạc Tiểu Hàn

Trên lễ đài trang trí đơn giản nhưng sang trọng, Mục Sư đang đọc lời thề kết hôn:

Bây giờ chúng ta cùng nhau đứng trước mặt thiên chúa tiến hành nghi thức kết hôn. Ta muốn hỏi hai người cùng một vấn đề, đây là một vấn đề rất dài, xin nghe xong rồi mới trả lời:

"Thân Hạo Khiêm, con có đồng ý cưới Lương Noãn Noãn làm vợ hay không, theo lời dạy dỗ của Thánh kinh, ở trước mặt thiên chúa thề cùng cô ấy kết làm một thể, yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù bệnh hoạn hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ, đều chung thủy hết lòng với cô ấy, cho đến lúc rời khỏi thế giới này?"

Toàn hội trường yên lặng như tờ, tân khách tham gia hôn lễ, đều mỉm cười chúc phúc, chờ Thân Hạo Khiêm trả lời.

Một giây. Hai giây. Ba giây. Thân Hạo Khiêm lại chậm chạp không trả lời. Không khí có chút lắng đọng. Người tham dự ngồi ở hàng đầu, bắt đầu bàn luận xôn xao.

Trên mặt Lương Noãn Noãn vẫn mang theo nụ cười, ra vẻ là một tân nương hạnh phúc, nhưng lòng bàn tay lại ướt đầm mồ hôi.

Ánh mắt của Thân Hạo Khiêm dường như đang nhìn cô, nhưng ánh mắt của hắn không hề có tiêu cự. Hắn đứng trước mặt cô, nhưng trong ánh mắt của hắn, hoàn toàn không có cô. Ánh mắt của hắn nhìn về nơi rất xa, nơi đó, là nơi Lương Noãn Noãn cả đời đều không thể đạt tới .

Thân Hạo Khiêm, chưa từng yêu cô. Người hắn yêu, từ đầu đến cuối đều là Mạc Tiểu Hàn.

Lương Noãn Noãn chưa từng ý thức được điểm này kỹ lưỡng như hôm nay vậy.

Trong lúc không khí nặng nề khiến mọi người hít thở khó khăn, thì Thân Hạo Khiêm mở miệng nói: "Con đồng ý." Giọng nói nhàn nhạt, mới nghe, cũng

không có quá nhiều cảm xúc, nhưng nếu nghe cẩn thận, thì có thể nghe ra trong giọng nói này cất giấu nỗi khổ sở rất sâu.

Lương Noãn Noãn âm thầm cắn chặt hàm răng. Đường cong xinh đẹp trên chiếc cằm trở nên cứng rắn khó coi.

Hôn lễ là thời khắc chói lọi, hạnh phúc nhất của mỗi người phụ nữ, nhưng cô, trong hôn lễ bị chính vị hôn phu của mình làm nhục. Hấn chần chờ, chính là nhục nhã lớn nhất. Sâu trong nội tâm của hấn, người hấn muốn kết hôn không phải là cô.

Một người phụ nữ tên Mạc Tiểu Hàn, chính là nguyên nhân khiến cô chịu nhục.

Mạc Tiểu Hàn. Lương Noãn Noãn ở đáy lòng lạnh lùng kêu lên cái tên này, nụ cười trên mặt vẫn duy trì rất tốt nhưng bàn tay đã nắm chặt thành quyền, đầu móng tay găm thật sâu vào trong thịt.

"Lương Noãn Noãn, con có đồng ý cưới Thân Hạo Khiêm làm chồng hay không, theo lời dạy dỗ của Thánh kinh, ở ở trước mặt thiên chúa thề cùng anh ấy kết làm một thể, yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Dù bệnh hoạn hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ, đều chung thủy hết lòng với anh ấy, cho đến lúc rời khỏi thế giới này?"

"Con đồng ý." Lương Noãn Noãn trả lời không chậm trễ chút nào. Quan tâm làm gì việc Thân Hạo Khiêm không thương cô, chỉ cần không có Mạc Tiểu Hàn, thì cô có thể khiến hấn yêu mình.

Tân khách trong buổi lễ bắt đầu vỗ tay, chúc phúc hai người rút cuộc kết tóc se duyên, trăm năm hòa hợp.

Sở Thiên Ngạo và Bùi Tuấn ngồi ở trung tâm khu khách quý. Nơi này cách lễ đài rất gần, là vị trí quan sát buổi lễ tốt nhất. Mỗi ánh mắt của mọi người trên đài nhìn rất rõ ràng.

Thân Hạo Khiêm không thương Lương Noãn Noãn, Sở Thiên Ngạo thấy rất rõ ràng. Trong lòng chợt nổi lên nghi vấn: chẳng lẽ Thân Hạo Khiêm yêu Mạc Tiểu Hàn? Liên tưởng tới việc Thân Hạo Khiêm trả tiền mua váy cho Mạc Tiểu Hàn lần đó, liên tưởng đến việc Mạc Tiểu Hàn bị bắt cóc, Thân Hạo Khiêm lại đứng lúc cứu cô, hai người còn đơn độc ở bên ngoài cả đêm.

Trong lòng Sở Thiên Ngạo tức giận cuộn cuộn! Con người u ám trở nên điên cuồng, khát máu! Vậy mà mình lại bị Mạc Tiểu Hàn lừa! Cái gì chỉ là đơn thuần là quan hệ hàng xóm, hấn vẫn coi cô như em gái! Hoàn toàn là nói dối! Người phụ nữ này nói dối thành tính, rút cuộc có mấy câu là thật?

Cô và Thân Hạo Khiêm, có lẽ cũng không trong sạch như cô nói vậy! Ngày đó cô trở lại không hề tìm thấy trên người cô một dấu vết nào ... Đó là chứng cứ, nhưng cũng không chứng tỏ cô trong sạch được.

Sở Thiên Ngạo đột nhiên cảm thấy, trước đây mình rất tin tưởng Mạc Tiểu Hàn!

Nhưng tin tưởng của hấn đối lại là cái gì? Chỉ đối được chuyện cô phản bội và chạy trốn!

Tròng mắt đen u ám từ từ trở nên tàn nhẫn, khát máu. Mạc Tiểu Hàn, cô tốt nhất đừng để tôi bắt được cô! Nếu không cô sẽ chết rất thảm! Sở Thiên Ngạo thề với trời.

Trên đài, Mục Sư đang nói chuyện.

"Bây giờ sẽ trao nhẫn làm tín vật kết hôn." Mục Sư vui mừng nhìn đôi nam nữ. Nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, đúng là trời sinh một cặp.

Thân Hạo Khiêm lấy ra một cái hộp bằng nhung màu đen, nhẹ nhàng mở ra. Ánh mặt trời chiếu vào viên ngọc, lóe ra ánh sáng rực rỡ, phản chiếu vào mắt Sở Thiên Ngạo khiến hấn nheo mắt lại.

Lương Noãn Noãn giờ bàn tay thon đeo gang ren, Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

Sở Thiên Ngạo đang ngồi chỗ khách quý, cặp mắt bỗng nhiên bắn ra những tia sắc bén!

"Khoan!" Giọng nói trầm thấp từ tính phá vỡ không khí yên tĩnh của hôn lễ. Sở Thiên Ngạo từ trên ghế đứng lên, rẽ đám người bước lên lễ đài!

Tất cả tân khách đang dự buổi lễ bị hành động của hấn làm cho trợn mắt há mồm!

Lương Noãn Noãn và Thân Hạo Khiêm cũng ngẩn người tại chỗ, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Đám chó săn bát quái xung quanh lễ đài cầm máy chụp hình rất hưng phấn! Muốn cướp dâu sao? Chẳng lẽ Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị lại yêu con gái Thị trưởng Lương?

Chẳng lẽ, Sở Thiên Ngạo và Lương Noãn Noãn yêu nhau?

Còn có người cá với nhau: "Tôi cá 100 đồng, Sở Thiên Ngạo và Lương Noãn Noãn có gian tình!"

Một người khác khẳng định: "Tôi cá 200, Sở Thiên Ngạo và Thân Hạo Khiêm mới là một đôi! Hai người bọn họ tương thân tương ái, tình vững hơn vàng, chỉ có điều do áp lực dư luận, không dám công khai ở chung một chỗ. Hiện giờ tiểu công thấy tiểu thụ bị buộc cưới, rút cuộc không kềm chế được rồi!"

Sở Thiên Ngao nắm tay Lương Noãn Noãn, mạnh mẽ đem chiếc nhẫn từ ngón tay mảnh khảnh của cô tháo ra! Ngón tay Lương Noãn Noãn bị đau, sợ tới mức phát ra một tiếng kêu!

Sở Thiên Ngao cầm chiếc nhẫn đưa ra trước mắt cẩn thận nhìn. Đôi chân mày rậm càng nhíu thật chặt, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm. Buổi hôn lễ trở nên tĩnh lặng, tĩnh lặng đến độ ngay cả cây kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe.

Tất cả mọi người đang chờ xem kế tiếp Sở Thiên Ngao sẽ làm gì. Máu bát quái đã sôi trào trong huyết quản của bọn họ.

Chỉ nhìn thoáng qua, Sở Thiên Ngao đã nhận ra, chiếc nhẫn này đúng là chiếc nhẫn Hải Dương Chi Tâm mà hắn đưa cho Mạc Tiểu Hàn! Khi Mạc Tiểu Hàn chạy trốn không phải mang nó đi cùng sao? Tại sao lại ở trong tay Lương Noãn Noãn?

"Chiếc nhẫn này, cô lấy ở đâu?" Giọng nói Sở Thiên Ngao mang theo tức giận và trách cứ, khiến Lương Noãn Noãn ngẩn người tại chỗ. Sở Thiên Ngao lúc giận dữ vô cùng dọa người, người bình thường hoàn toàn không chịu được ánh mắt khát máu sắc bén của hắn.

"Nói chuyện khách khí với vợ tôi một chút!" Thân Hạo Khiêm kéo Lương Noãn Noãn ra phía sau, nhìn Sở Thiên Ngao nhàn nhạt nói. Thân Hạo Khiêm thật sự không có ấn tượng tốt với Sở Thiên Ngao.

Nếu như không phải do hắn lên con điên, đem Mạc Tiểu Hàn nhốt vào nhà lao, thì Tiểu Hàn cũng không chạy trốn!

"Cút ngay!" Sở Thiên Ngao đẩy Thân Hạo Khiêm ra, Thân Hạo Khiêm không phòng bị, bị hắn đẩy lao đảo.

Thị trưởng Lương cuối cùng mới có phản ứng, nhìn đội an ninh la lớn: "An ninh! Sở tổng uống nhiều quá! Mau đỡ ngài ấy xuống đi!"

An ninh cố tình kéo dài thời gian, chỉ có 200m ngắn ngủn mà chạy mấy phút đồng hồ mới đến. Các nhân viên an ninh cũng muốn xem kịch hay nha! Đám cưới con gái Thị trưởng Lương, vậy mà Tổng giám đốc Sở thị lại ép hồi nhẫn kết hôn ở đâu ra! Chuyện này có bao nhiêu ẩn tình, khiến mọi người phải suy đoán nha!

Kịch hay như vậy còn chưa thấy kết cục đâu, Thị trưởng Lương đã muốn kết thúc. Các nhân viên an ninh vô cùng không tình nguyện!

Thấy Thị trưởng Lương gọi nhân viên an ninh ra, Bùi Tuấn sợ Sở Thiên Ngao thua thiệt, nhanh chóng chạy lên lễ đài, làm bộ khuyên Sở Thiên Ngao, trên thực tế là giúp Sở Thiên Ngao ngăn trở an ninh: "Thiên Ngao, hôm nay là ngày cưới của cô Lương và tổng giám đốc Thân, cậu muốn nói vài lời chúc phúc thì cũng không cần lên lễ đài nói! Đi, chúng ta đi xuống!"

Nhưng Sở Thiên Ngao không hề để ý tới việc Bùi Tuấn giúp hắn, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Thân Hạo Khiêm: "Chiếc nhẫn này, là của tôi tặng cho bạn gái tôi, tại sao lại ở chỗ của anh?"

Nghe Sở Thiên Ngao nói, Thân Hạo Khiêm cũng sững sờ. Bạn gái Sở Thiên Ngao, là hắn nói Mạc Tiểu Hàn sao? Chiếc nhẫn này là của Mạc Tiểu Hàn hay sao?

Thân Hạo Khiêm không tức giận vì Sở Thiên Ngao quấy rối hôn lễ của hắn, vội vàng hỏi: "Anh nói bạn gái, là Mạc Tiểu Hàn sao?"

Sở Thiên Ngao gật đầu một cái, giọng nói vẫn lạnh lùng như băng: "Chiếc nhẫn này sao lại ở trong tay anh? Anh đem Mạc Tiểu Hàn giấu ở nơi nào rồi hả? Anh rút cuộc đã làm gì cô ấy?"

Đột nhiên trong lòng Sở Thiên Ngao có một dự cảm xấu, chiếc nhẫn của Mạc Tiểu Hàn, không thể nào đưa cho Thân Hạo Khiêm làm quà tặng kết hôn được, như vậy, Mạc Tiểu Hàn đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Trong lòng đột nhiên co thắt thật chặt! Sở Thiên Ngao đột ngột túm cổ áo của Thân Hạo Khiêm, con ngươi khát máu nhìn chăm chăm vào ánh mắt kinh ngạc của Thân Hạo Khiêm.

Đám nhân viên an ninh đứng bên cạnh nhìn say mê, tiết mục cầu huyết tới cỡ nào nha! Hiện trường kết hôn lại xuất hiện bạo lực như vậy! Hôm nay thật là kiếm lợi lớn!

Thị trưởng Lương ho khan một tiếng nặng nề mới khiến cho các nhân viên an ninh đang chăm chú xem náo nhiệt tỉnh táo trở lại, vội vàng nhào tới ôm lấy Sở Thiên Ngao, muốn tách hắn và Thân Hạo Khiêm ra.

Sở Thiên Ngao chỉ cần một động tác ném qua vai đẹp mắt, lập tức đánh ngã hai nhân viên an ninh.

Thị trưởng Lương giận dữ, Sở Thiên Ngao dám phá lễ kết hôn của con gái hắn, hắn sẽ khiến công ty Sở thị từ hôm nay sẽ không gặp điều gì tốt đẹp! Từ trên ghế "Xoạt" đứng lên, Thị trưởng Lương chỉ vào mặt Sở Thiên Ngao mắng to: "Họ Sở, chớ cậy mình có tiền mà làm loạn! Đây là lễ kết hôn của con gái tôi, không muốn tham gia thì cút!"

Bùi Tuấn thấy Thị trưởng Lương thật sự nổi giận, nhanh đi tới giúp Sở Thiên Ngao dọn dẹp cục diện rối rắm: "Lương thị trưởng, trước hết ngài đừng nóng vội, chuyện này nhất định là có hiểu lầm. Đợi mọi người nói ra là xong thôi mà."

Lương Noãn Noãn thấy hôn lễ bị rối loạn như vậy, tức giận đến toàn thân phát run! Mạc Tiểu Hàn! Mạc Tiểu Hàn! Lại là Mạc Tiểu Hàn! Người phụ nữ này sao chỗ nào cũng xuất hiện!

Ngay cả chiếc nhẫn kết hôn mà cô chọn trong một ngàn chiếc mới chọn được, thì lại bị nói là của Mạc Tiểu Hàn đã từng đeo qua! Hận ý của Lương Noãn Noãn đối với Mạc Tiểu Hàn đạt đến đỉnh điểm, đem Mạc Tiểu Hàn róc xương lóc thịt cũng không thể tiêu được mối hận trong lòng cô!

"Sở Thiên Ngao! Ngươi đừng khinh người quá đáng! Chiếc nhẫn này là tôi tốn sáu trăm ngàn mới mua được từ một người phụ nữ! Người phụ nữ kia, tuyệt đối không phải là Mạc Tiểu Hàn."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Rời khỏi thành phố C

Con người của Sở Thiên Ngao phát ra ánh sáng khát máu sắc bén, hung hăng nhìn Lương Noãn Noãn: "Cô không biết rõ lai lịch chiếc nhẫn này mà dám mua lại? Tôi nên khinh thường cô ngu ngốc, hay là nên ép cô nói lên sự thật?"

Trên mặt Lương Noãn Noãn thoáng hiện lên nét dữ tợn: "Sự thật? Vậy tôi sẽ nói cho ngài sự thật, cái loại tiện nhân như Mạc Tiểu Hàn, nhìn lâu một chút tôi cũng cảm thấy ghét! Nếu biết chiếc nhẫn này là của cô ta, tôi đã sớm ném vào đồng rác rồi!"

Sở Thiên Ngao bước về phía Lương Noãn Noãn một bước, khuôn mặt lạnh lùng dường như muốn dán lên mặt của cô: "Cô Lương, tốt nhất cô nên lập tức nói cho tôi biết, Mạc Tiểu Hàn bây giờ đang ở đâu! Nếu không, cô tự gánh lấy hậu quả!"

Thấy Sở Thiên Ngao nói như thế, Thân Hạo Khiêm có chút nửa tin nửa ngờ, chẳng lẽ Noãn Noãn thật sự biết Tiểu Hàn ở đâu? Noãn Noãn luôn luôn có địch ý với Tiểu Hàn, khi người phụ nữ lên cơn ghen, chuyện gì cũng có thể làm được!

Thân Hạo Khiêm cũng nhìn Lương Noãn Noãn với vẻ khẩn cầu: "Noãn Noãn, nếu em biết rõ Tiểu Hàn ở đâu, hãy mau nói cho anh biết."

Lương Noãn Noãn tức giận khiến toàn thân phát run, dùng ánh mắt khó mà tin được nhìn Thân Hạo Khiêm, hấn lại vì Mạc Tiểu Hàn mà nghi ngờ mình!

Dùng tay chỉ vào mặt Thân Hạo Khiêm, Lương Noãn Noãn tức giận nói không ra lời. Chỉ cảm thấy dưới bụng quần đau, một luồng nhiệt theo bắp đùi chảy xuống.

Lương Noãn Noãn kinh hoàng nhìn xuống dưới, dưới làn váy cưới dài trắng đã loang ra một màu đỏ tươi chói mắt!

Mình say thai! Đứa con của mình và Thân Hạo Khiêm không còn nữa! Một tiếng thét chói tai xé rách màng nhĩ của mọi người, gương mặt đau đớn căm hờn, Lương Noãn Noãn run rẩy chỉ vào Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, anh sẽ chết không toàn thân! Anh và Mạc Tiểu Hàn sẽ gặp báo ứng!"

"Noãn Noãn!" Thân Hạo Khiêm và Thị trưởng Lương đồng thời nâng tầm thân mềm mại của Lương Noãn Noãn vừa ngã xuống. Ánh mắt Thị trưởng Lương nhìn Sở Thiên Ngao, đầy vẻ oán độc.

Sở Thiên Ngao hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của Thị trưởng Lương, hấn cầm chiếc nhẫn thật chặt, giống như một người sắp chết đuối nắm được cọng rom cuối cùng. Đây là chiếc nhẫn của Tiểu Hàn, lần theo chiếc nhẫn này, chắc có thể tìm được nơi ở của Tiểu Hàn.

Xe cứu thương đến, hiện trường hôn lễ càng thêm hỗn loạn. Đám chó săn cùng truyền thông các loại tất cả đều bận rộn chụp hình phóng vấn. Hôn lễ của con gái Thị trưởng cùng những diễn biến xảy ra chưa bao giờ thấy ở những hôn lễ khác, lại kết thúc như vậy, trang đầu của các tờ báo ngày mai thật sự sẽ rất chấn động!

Sở Thiên Ngao là đầu sỏ gây nên mọi chuyện lại tựa như hoàn toàn không có cảm giác, đôi mày rậm vẫn nhíu thật chặt, giờ phút này trong đầu hấn chỉ chứa đầy kế hoạch xem phải bố trí nhân lực đi tìm kiếm Mạc Tiểu Hàn như thế nào, mà hoàn toàn không ý thức được, tất cả ánh đèn flash lớn nhỏ đều chĩa về phía hấn chụp lia lịa!

"Thiên Ngao, đi mau!" Thấy có ký giả tuôn về phía này, Bùi Tuấn kéo Sở Thiên Ngao đi ra ngoài.

Rốt cuộc cũng trốn thoát được sự bám đuôi của đám ký giả, ngồi vào trong xe. Nét mặt luôn luôn nhẹ nhàng của Bùi Tuấn, đến bây giờ cũng có một tia trách cứ: "Thiên Ngao, hôm nay cậu sao thế? Cho dù cậu nghi ngờ chiếc nhẫn này là của Mạc Tiểu Hàn, cậu cũng không nên náo loạn như thế. Lương Noãn Noãn dù sao cũng là con gái Thị trưởng Lương, sau lưng Thân Hạo Khiêm cũng có công ty Thân thị làm chỗ dựa. Cậu đã đắc tội với hai thế lực lớn rồi đấy."

Sở Thiên Ngao nắm chặt chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này đã hoàn toàn thu hút toàn bộ sự chú ý của hấn, là do Mạc Tiểu Hàn bán chiếc nhẫn sao? Rốt cuộc cuộc sống của cô trải qua như thế nào? Nghèo túng đến độ phải bán nhẫn sao? Hay cô đã xảy ra chuyện gì nên chiếc nhẫn mới rơi vào tay người khác?

Thấy bộ dạng Sở Thiên Ngao có tai cũng như điếc, Bùi Tuấn ngán ngẫm thờ dãi.

Bên ngoài phòng bệnh của một bệnh viện cao cấp, Thân Hạo Khiêm và Thị trưởng Lương đang lo lắng chờ đợi. Khi bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, hai

người liền vây lại: "Bác sĩ, Noãn Noãn như thế nào?"

Bác sĩ lắc đầu một cái: "Thai nhi không giữ được. Hai người an ủi cô ấy nhiều một chút!"

Thân Hạo Khiêm và Thị trưởng Lương liếc nhìn nhau, tâm trạng nặng nề đi vào phòng bệnh.

Lương Noãn Noãn đang nằm trên giường ngẩn người, thấy Thân Hạo Khiêm và Thị trưởng Lương bước vào, lỗ mũi đau xót, nước mắt liền theo gương mặt tái nhợt chảy xuống.

"Hạo Khiêm, xin lỗi. Là do em không tốt, không thể giữ được con mình." Lương Noãn Noãn khóc nức nở. Đứa con này là ràng buộc duy nhất giữa cô và Hạo Khiêm, Thân Hạo Khiêm đồng ý kết hôn cũng chỉ vì bào thai trong bụng của cô. Bây giờ đứa con không còn, Thân Hạo Khiêm có bỏ cô không?

"Noãn Noãn, người nên nói lời xin lỗi là anh. Là anh không bảo vệ em tốt, không ngăn Sở Thiên Ngạo lại." Trong lòng Thân Hạo Khiêm cũng đau đớn, đứa con trong bụng Lương Noãn Noãn dù sao cũng là máu mủ của mình, mặc dù nói cho cùng nó vẫn đang còn một bào thai nhỏ xíu, nhưng dù sao đó cũng là một sinh mệnh nhỏ nhoi!

Trong lòng vốn đã căm hận Sở Thiên Ngạo, bây giờ lại từ từ lan tràn ra, giống như một gốc cây độc cắm rễ sâu ở trong lòng.

"Thiên Ngạo! Anh, anh có thể đừng rời bỏ em hay không?" Lương Noãn Noãn rốt cuộc hỏi một câu mà cô đang rất lo lắng.

"Noãn Noãn ngốc, làm sao mà anh lại bỏ em được? Đừng nói lung tung." Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lương Noãn Noãn, dịu dàng an ủi cô.

"Vậy anh đồng ý với em, vĩnh viễn không bỏ em!" Câu trả lời của Thân Hạo Khiêm khiến tâm trạng căng thẳng của Lương Noãn Noãn được buông lỏng, bèn bắt đầu làm nũng.

Nhìn nét mặt suy yếu tái nhợt của Lương Noãn Noãn, bất luận thế nào Thân Hạo Khiêm cũng không nói ra được lời cự tuyệt. Đây là lỗi của mình, mới khiến Noãn Noãn mất đi đứa bé. Chỉ có Thân Hạo Khiêm biết, Lương Noãn Noãn mong ngóng đứa bé ra đời như thế nào.

Quần áo em bé đã sắm sửa xong hết rồi. Còn có nôi, đồ chơi. Mọi thứ, đều là loại tốt nhất. Lương Noãn Noãn đối với đứa con của cô ấy và mình, tràn đầy chờ mong. Nhưng bây giờ lại.

"Anh đồng ý với em." Thân Hạo Khiêm nhẹ nhàng nói.

Những lo lắng của Lương Noãn Noãn trong phút chốc biến mất hoàn toàn! Thân Hạo Khiêm là một người đàn ông chân chính, chuyện mà hắn đã đáp ứng nhất định sẽ làm được. Hiện tại nếu hắn đã đồng ý vĩnh viễn sẽ không bỏ mình, vậy nhất định hắn sẽ làm được.

Lương Noãn Noãn thậm chí bắt đầu cảm thấy may mắn vì mình đã sảy thai, nếu không sảy thai, Thân Hạo Khiêm cũng sẽ không áy náy như vậy, sẽ không đồng ý mãi mãi không rời bỏ cô. Chỉ có bé con trong bụng cô là đáng thương.

Trông mặt Lương Noãn Noãn ửng đỏ! Sở Thiên Ngạo, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Nhìn Lương thị trưởng đứng ở bên cạnh, Lương Noãn Noãn nhẹ giọng gọi: "Ba."

"Noãn Noãn, ba ở đây. Con thấy thế nào rồi hả?" Sắc mặt Thị trưởng Lương cũng rất khó coi. Một mặt do lo lắng cho thân thể con gái, mặt khác là tức giận, Sở Thiên Ngạo thật sự quá không biết điều, hôn lễ của con gái mình, vậy mà hắn cũng dám chạy tới phá đám! Điều này nói rõ hắn hoàn toàn không coi mình ra gì! Mặc dù Sở thị tiền nhiều vô kể, nhưng đầu gi thì hầu hết công ty hắn vẫn hoạt động trong địa phận của thành phố C, hắn đang ở địa bàn của mình lại dám không nể mặt mình, thật là đáng giận!

"Ba, ba nhất định phải ra mặt giúp con!" Sắc mặt Lương Noãn Noãn tái nhợt, nhìn qua rất tiều tụy đáng yêu, "Sở Thiên Ngạo đó thật quá ghê tởm! Không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt phật chứ! Bây giờ hắn lại làm con sảy thai, ba, ba nhất định phải báo thù cho con!"

"Con gái ngoan, ba biết phải làm sao rồi. Tốt nhất là con nên bồi dưỡng cơ thể." Thị trưởng Lương xiết chặt lông mày mà nói. Trong lòng đã âm thầm có chủ ý.

Cao ốc tập đoàn Sở thị. Trong phòng làm việc của Sở Thiên Ngạo.

"Tổng giám đốc, đây là báo cáo tháng này." Tổng giám sát tài chính lấy bảng báo cáo thành tích tổng kết hàng tháng ra.

Thấy con số trong bảng, lông mày Sở Thiên Ngạo khẽ nhíu lại: "Tổng giám Vương, số liệu báo cáo tháng này, rất khó coi."

"Tổng giám đốc, chúng tôi đã nỗ lực, nhưng do bên thuế vụ kiểm tra quá chặt. Trước kia hầu như không bao giờ kiểm tra nghiêm ngặt như vậy, tôi nghĩ ngờ là có người âm thầm giở trò."

Sở Thiên Ngạo gương mặt lên, ánh mắt sắc bén khiến tổng giám Vương sợ tới mức khẽ run rẩy.

"Đề đây đi, đi gọi tổng giám Bộ phụ trách kế hoạch vào đây." Thấy bộ dạng tổng giám Vương như chuột thấy mèo, Sở Thiên Ngạo cảm thấy chán ghét,

khoát khoát tay ra hiệu cho hắn ra ngoài.

Tổng giám Bộ phụ trách kế hoạch cầm số liệu báo cáo nôm nớp đi vào.

Đưa bảng báo cáo số liệu cho Sở Thiên Ngao, khoe mắt lên lên liếc nhìn sắc mặt của Sở Thiên Ngao.

Quả nhiên, lòng mảy Sở Thiên Ngao nhú lại càng chặt, sắc mặt cũng càng ngày càng âm trầm!

"Bốp!" Báo cáo bị ném lên trên bàn. "Anh giải thích cho tôi, tại sao thành tích tháng này lại kém như vậy!" Giọng nói Sở Thiên Ngao tràn đầy uy nghiêm.

"Tổng giám đốc, tôi, tôi. Tôi đã cố hết sức rồi! Thế nhưng mấy miếng đất đầu thầu tháng này, cũng không thành công! Tôi nghe những quan chức kia nói, là do Thị trưởng Lương hạ lệnh, muốn tất cả mọi nghiệp đoàn phong tỏa công ty Sở thị!"

"Lương thị trưởng?" Ánh mắt Sở Thiên Ngao nguy hiểm híp lại.

"Đúng, chính là Lương thị trưởng. Nghe nói, bởi vì ngài quấy rối hôn lễ của con gái Thị trưởng Lương, Thị trưởng Lương cấm hận ngài!" Tổng giám Bộ phụ trách kế hoạch quan sát sắc mặt của Sở Thiên Ngao, thận trọng nói.

"Ha ha." Sở Thiên Ngao đột nhiên ngừng đầu lên phát ra một tràng cười vô cùng cuồng ngao, "Chỉ dựa vào hắn? Chỉ dựa vào chức thị trưởng? Muốn phong tỏa Sở thị?" Đôi mắt chim ưng của Sở Thiên Ngao lóe lên ánh sáng giễu cợt.

"Tổng giám đốc, ngài có điện thoại nội bộ." Giọng nói dịu dàng của Thư ký truyền đến.

Sở Thiên Ngao phát tay một cái, ra hiệu cho tổng giám Bộ phụ trách kế hoạch ra ngoài trước rồi nhấn nút trả lời trên bàn.

Trong điện thoại là một giọng nói đàn ông già nua nhưng uy nghiêm: "Thiên Ngao, cậu rất có bản lĩnh a, vì một người phụ nữ, thậm chí ngay cả kinh doanh cũng không muốn làm?"

Hàng chân mảy rậm của Sở Thiên Ngao nhú lại, trong ánh mắt cương quyết thoáng hiện chút bất đắc dĩ "Ông nội, ông lại nghe thấy lời đồn lung tung gì rồi sao?"

"Lời đồn? Tin tức cũng truyền đến nước Mĩ rồi! Nếu như không phải do bác Trương của cậu nói, ta còn không biết bây giờ cậu lại có tiền đồ như vậy, vì phụ nữ mà dám đắc tội với thị trưởng thành phố C!"

Sở Thiên Ngao cau mày ra vẻ không sao cả: "Một thị trưởng mà thôi! Muốn phong tỏa Sở thị chẳng phải là chuyện cười sao?"

"Một thị trưởng mà thôi? Cậu có biết sau lưng của hắn là ai không? Là XXX! Ta mà gặp cũng phải kính nể ba phần, cậu lại dám vì một người phụ nữ, đi quấy rối hôn lễ của người khác!" Giọng nói già nua càng nói càng tức, cũng càng ngày càng không khách khí.

Nghe thấy tên tuổi XXX, Sở Thiên Ngao cũng khẽ kinh hãi. Hắn vạn lần không nghĩ tới, chỉ là một Lương thị trưởng, mà lại có bối cảnh như vậy. Cái vị tên XXX kia, dưới một người, trên vạn người. Sở thị dù quyền thế nghiêng trời lệch đất đi chăng nữa, cũng không cách nào đấu nhau một cách hòa bình được!

"Thiên Ngao, cậu lập tức về Mĩ ngay. Công ty Chicago đang chờ cậu tới xử lý. Việc kinh doanh buôn bán ở thành phố C cậu không phải nhúng tay vào nữa. Ta sẽ kêu chú của cậu về xử lý." Giọng nói của ông cụ nhà họ Sở vô cùng kiên quyết.

Sở Thiên Ngao yên lặng. Hiện tại hắn ở lại thành phố C quả thật rất không sáng suốt, nhưng lúc này đến Chicago, thì hy vọng tìm được Tiểu Hàn lại càng mong manh."

"Thiên Ngao! Ta đã đăng ký vé máy bay cho cậu rồi, sáng mai đi Chicago. Cậu sắp xếp mà làm theo!" Ông cụ Sở vừa dứt lời, liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Người thừa kế

Dưới ánh đèn mờ trong sòng bạc, Lâm Vũ Yên đang ra sức chém giết trên chiếu bạc.

"Tôi áp đại!" Giọng nói kích động đã mất đi lý trí, tới nay lúc mới bắt đầu vận số rất tốt, thắng mấy trăm Dollar, càng về sau thì vận số lại càng ngày càng xui xẻo, phần thắng trong tay càng ngày càng ít mà phần thua càng ngày càng nhiều.

"Vũ Yên, đừng đặt cược nữa, chúng ta về thôi." Dư Phong kéo tay Lâm Vũ Yên, muốn kéo cô rời đi.

Lâm Vũ Yên đã thua đỏ mặt, thật sự nếu không kéo cô đi, tiền của bọn họ đều sắp thua sạch rồi! Tiểu Hàn sắp sinh, cần một số tiền lớn để chi dùng, Lâm Vũ Yên tiêu xài rất xa xỉ, phí sinh hoạt của ba người lại rất nhiều, tiền bán chiếc nhẫn đã gần tiêu hết.

"Không cần anh lo!" Lâm Vũ Yên hất tay Dur Phong ra, đôi mắt nhuốm đầy tơ máu nhìn chăm chú vào bàn bài.

Mặc Tiểu Hàn một mình trong nhà trọ sắp xếp lại đồ dùng chuẩn bị sanh nở, hai tay nhẹ nhàng vuốt những bộ quần áo nhỏ rất đáng yêu kia, chiếc mũ nôi của con trai, trong lòng cũng tràn đầy tình cảm dịu dàng.

Bảo bối, con sắp xuất hiện trên thế giới này rồi, mẹ rất mong đợi con ra đời. Hi vọng con sẽ là một bé con khỏe mạnh xinh đẹp.

Mặc dù con không có ba, nhưng mẹ sẽ nuôi dưỡng con thật tốt, cho con thật nhiều yêu thương. Mặc Tiểu Hàn nhẹ nhàng vỗ về bụng, trên mặt tràn đầy tình thương của người mẹ.

Đột nhiên, bụng có cảm giác đau lâm râm. Trong lòng Mặc Tiểu Hàn có chút khẩn trương, chẳng lẽ sắp sinh?

Nhớ tới lời bác sĩ nói, gần tới ngày sinh dự tính thường sẽ có cơn co thắt tử cung nhẹ, Mặc Tiểu Hàn khẩn trương buông lỏng hơi thở mấy phần.

Theo lời bác sĩ dặn dò, nằm ngửa trên giường, Mặc Tiểu Hàn bắt đầu đếm số lần tử cung co thắt, khoảng nửa giờ một lần rồi đến mười phút một lần, nếu chiếu theo lời bác sĩ nói thì triệu chứng chuyển dạ này là rất ăn khớp!

Nhưng bây giờ trong nhà chỉ có một mình cô! Mặc Tiểu Hàn có chút khẩn trương, cầm điện thoại di động gọi cho Lâm Vũ Yên.

"Reng. Reng." Tiếng kêu đơn điệu vang bên tai cô, điện thoại không có ai nghe.

Mặc Tiểu Hàn lại gọi Dur Phong, cũng không có ai nghe máy.

Tiếng nhạc điếc tai trong sòng bạc hoàn toàn lấn át tiếng chuông điện thoại di động, Lâm Vũ Yên đang kích động đặt cược, nét mặt Dur Phong bắt đầu đi canh giữ ở bên cạnh cô. Không ai chú ý tới điện thoại trong túi xách đang phát ra tiếng chuông yếu ớt.

Khoảng cách đau bụng càng lúc càng ngắn, Mặc Tiểu Hàn biết mình đã sắp sinh. Cố gắng chịu đựng đau đớn ngày càng kịch liệt, Mặc Tiểu Hàn xuống giường sắp xếp lại túi đồ, quần áo em bé, bình sữa, đồ dùng của sản phụ, từng món một ngay ngắn đặt trong túi.

Đau đớn đã trở nên khó có thể chịu đựng được, trên trán Mặc Tiểu Hàn từng lớp mồ hôi mịn từ từ biến thành những giọt lớn, theo gò má trắng bệch nhỏ giọt xuống.

Chị, chị đang ở đâu? Mặc Tiểu Hàn lại gọi cho Lâm Vũ Yên thêm một lần nữa, nhưng vẫn không gọi được.

Không còn kịp nữa rồi, đưa bàn tay run rẩy, Mặc Tiểu Hàn dùng một tia hơi sức cuối cùng bấm số điện thoại cấp cứu của bệnh viện.

Khi Lâm Vũ Yên và Dur Phong chạy tới bệnh viện, Mặc Tiểu Hàn đã vào phòng phẫu thuật rồi.

"Bác sĩ, em gái tôi thế nào?" Lâm Vũ Yên có chút tức giận hỏi. Mắt thấy ván bài sắp thắng. Lại bị Dur Phong chuyển bé xé ra to kéo rời khỏi sòng bạc, nói là Mặc Tiểu Hàn gọi tin nhắn nói đi bệnh viện rồi. Sắp sinh.

Thật là mất hứng! Cũng không phải là em gái ruột thịt, lại phải bốn ba chạy tới chăm sóc cô ta! Tiền bán chiếc nhẫn hôm nay đã thua quá nhiều, không biết trên người Mặc Tiểu Hàn có còn thứ gì đáng giá hay không. Phải nghĩ biện pháp kiếm thêm ít tiền nữa mới được, Lâm Vũ Yên trầm nghĩ.

Nghe bác sĩ nói Mặc Tiểu Hàn vẫn chưa sinh được, Lâm Vũ Yên và Dur Phong tới đại sảnh bệnh viện xem ti vi.

Đây là bệnh viện dành cho phụ nữ người Hoa, bác sĩ, điều dưỡng đều là người Hoa, ngay cả các chương trình trọng điểm trong ti vi cũng truyền bá tin tức của người Hoa.

"Căn cứ theo tin đồn, người thừa kế tập đoàn Sở thị đã từ thành phố C quay về Chicago, chuẩn bị mọi thứ để tiếp nhận toàn bộ tập đoàn Sở thị. Người thừa kế Sở thị này, lúc trước thường xuyên ở thành phố C xử lý nghiệp vụ kinh doanh của Sở thị, lần này bị ông cụ Sở triệu hồi về Chicago, ngoài việc tiếp nhận thừa kế, còn có một mục đích chính là tuyển vợ cho vị thừa kế nhà họ Sở này. Tổng giám đốc Sở năm nay 27 tuổi, vẫn chưa có hôn phối, có tài có mạo, là người đàn ông kim cương trong thời buổi này!"

Trên TV đang truyền bá tin tức bất quá, mấy người xung quanh cũng là thân nhân nuôi bệnh ở đây bắt đầu nhỏ giọng thảo luận: "Người thừa kế Sở thị chọn vợ, thật ra thì chính là do ông cụ Sở muốn sớm tìm một người thừa kế tiếp theo cho Sở thị. Sở Thiên Ngao vẫn không chịu kết hôn, ông cụ Sở muốn ôm chắc đích tôn đến phát điên lên rồi!"

"Sở Thiên Ngao?" Lỗ tai Lâm Vũ Yên lập tức dựng đứng lên!

Nhanh chóng đi tới ngồi vào vị trí đối diện tivi, nghiêm túc xem tin tức.

Xem ra quả nhiên là ông cụ Sở muốn ôm chắc đích tôn phát điên rồi! Chọn vợ quan trọng nhất là có thể sinh con, có thể sinh cho Sở thị một người thừa

kể nhỏ nhỏ.

Hai mắt Lâm Vũ Yên tỏa sáng! Một kẻ sách lại nổi lên trong đầu!"Ha ha." Lâm Vũ Yên không nhận được đắc ý cười lớn! Ông trời đối với cô thật tốt! Muốn cái gì thì có cái đó!

Người thừa kế nhỏ nhỏ? Trong phòng bệnh lập tức sẽ có một người thừa kế nhỏ nhỏ thứ thiệt!

"Vũ Yên, sao em vui như vậy?" Dư Phong có chút không hiểu, buổi tối đánh bạc mới vừa thua một số tiền lớn, sao Vũ Yên còn cười được a!

"Dư Phong, anh hãy nghe em nói." Lâm Vũ Yên đem kế hoạch của cô nhỏ giọng nói cho Dư Phong nghe.

Dư Phong nghe xong, trợn thật lớn con mắt: "Vũ Yên, em điên rồi sao? Tiểu Hàn nếu là biết, sẽ hận em đến chết!"

Lâm Vũ Yên cười lạnh nói: "Nếu không làm như vậy, chúng ta sẽ sinh tồn thế nào ở Chicago? Tiền của chúng ta xài hết rồi, chỉ có thể đợi chủ cho thuê nhà đuổi đi mà thôi!"

Dư Phong lắc đầu một cái, muốn nói tiếp gì đó thì Lâm Vũ Yên đã nũng nịu nhào vào trong ngực của hắn: "A Phong, không phải anh yêu em nhất sao? Chẳng lẽ anh không phải muốn em sống những ngày hạnh phúc sao?"

Dư Phong nhìn gương mặt xinh đẹp của Lâm Vũ Yên, lại bị bộ ngực lớn của Lâm Vũ Yên cọ tới cọ lui, chỉ cảm thấy bụng dưới một hồi nóng lên. Một chút đồng cảm với Mạc Tiểu Hàn lập tức biến mất hoàn toàn.

Lâm Vũ Yên gỡ hết trang sức trên người, lại đi tới máy rút tiền rút ra một xấp tiền mặt thật dày, bỏ vào một phong thư, đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

Trong phòng sinh, Mạc Tiểu Hàn đã dùng tất cả hơi sức, cô cảm thấy ý thức của mình đang từ từ biến mất, cảm giác đau đớn ào tới như sóng biển, đôi môi của cô đã bị mình cắn rách, ngón tay mảnh khảnh nắm chặt song sắt trên bàn sanh, dùng một tia hơi sức cuối cùng, phát ra một tiếng kêu khàn khàn giống tiếng kêu của con thú mẹ!

Một luồng nhiệt lưu bùng lên, bên trong tử cung cảm thấy nhẹ nhõm. Mạc Tiểu Hàn biết, đứa bé đã sinh ra rồi!

Cô đã mệt mỏi cùng cực, thậm chí chưa kịp mở mắt nhìn đứa bé một cái, thì đã ngủ mê mệt.

Trong phòng làm việc, bác sĩ lên lút đưa cho Dư Phong một cái làn có đứa bé. Dư Phong không nói câu nào, xách cái làn đi nhanh ra ngoài.

Ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh dậy, Mạc Tiểu Hàn rót cuộc mới khôi phục một chút thể lực. Mở mắt ra, Lâm Vũ Yên đang nằm giường bên cạnh ngủ.

"Chị!" Mạc Tiểu Hàn yếu đuối mở miệng, hai mắt tìm kiếm khắp nơi trong phòng bệnh.

Tại sao trong phòng bệnh chỉ có cô và chị? Bé con đâu? Bé con sao không có bên cạnh cô?

Lâm Vũ Yên bị Mạc Tiểu Hàn đánh thức, thoáng qua trong mắt một tia kinh hoàng, nhưng trấn định lại rất nhanh.

Lấy tay xoa xoa hai mắt của mình, Lâm Vũ Yên cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, giọng nói cũng bi thảm vô cùng: "Tiểu Hàn."

Thấy biểu tình của Lâm Vũ Yên, trong lòng Mạc Tiểu Hàn đột nhiên có một dự cảm xấu: "Chị, sao thế? Con em đâu?"

Nghe xong câu hỏi của Mạc Tiểu Hàn, Lâm Vũ Yên bắt đầu khóc lớn lên: "Tiểu Hàn! Em gái tôi số khổ! Con em, con của em." Lâm Vũ Yên lấy tay che mặt, cố gắng dụi mắt, hy vọng có thể khiến hai mắt đỏ hồng, và rặn ra vài giọt nước mắt.

"Chị, con em thế nào? Con em ở đâu vậy? Có vấn gì đề sao? Chuyển đến phòng ICU rồi hà?" Nước mắt Mạc Tiểu Hàn trong nháy mắt như vỡ đê, chảy xuống mặt.

Bé con, con của cô sao lại đáng thương như vậy, vừa mới từ trong bụng mẹ ra đã ngã bệnh!

Lâm Vũ Yên lên tiếng khóc lớn: "Tiểu Hàn. Bé con, bé con không còn!"

Trước mặt Mạc Tiểu Hàn bỗng tối sầm, đầu đau ong ong, giống như bị một chiếc gậy to ra sức đánh vào đầu. Giầy giụa muốn leo từ trên giường xuống: "Chị! Chị nói cái gì! Chị nói bé con không còn? Bé con làm sao vậy?" Càng nói càng sợ, cô thật sự không muốn nghe bất kỳ tin tức xấu nào!

"Con của em, cơ thể bị dị tật bẩm sinh, vừa sinh ra là chết!" Lâm Vũ Yên vừa khóc lóc vừa rồi rít nói ra những lời này.

Trước mặt Mạc Tiểu Hàn bỗng tối sầm, ngất đi.

Trong biệt thự sang trọng cổ kính của nhà họ Sở, người giúp việc đang cung kính báo cáo với ông cụ Sở: "Lão gia, bên ngoài có một cô gái, nói là bạn gái của cậu chủ, mới vừa sinh cho cậu chủ một đứa con trai."

Ông cụ Sở vốn đang uể oải đánh cờ với người giúp việc, vừa nghe thấy những lời này, hai mắt trong phút chốc lóe sáng giống như bóng đèn 500 volt!

"Cô gái? Sinh con trai cho cậu chủ?" Giọng nói vừa mừng vừa sợ!

Con trai ông bây giờ hoàn toàn không quan tâm đến sự nghiệp của gia tộc, chỉ lo du lịch khắp nơi. Cháu trai đích tôn duy nhất Thiên Ngao ngược lại rất có năng lực, tương lai có thể tiếp quản sự nghiệp của Sở thị, nhưng hắn cũng 27 tuổi rồi vậy mà ngay cả bạn gái ổn định cũng không có! Trông cậy vào việc hắn kết hôn, có vẻ rất xa vời. Trong lòng ông muốn ôm chặt đích tôn đến phát điên rồi, không ngờ tới hôm nay lại thật sự có chất đích tôn đưa tới cửa!

"Mau! Mau kêu cô ta vào!" Ông cụ Sở quả thật mừng như điên! Bất kể là thật hay giả, có thể có tin tức bất quá để tiêu khiển một chút cũng được nha, tên tiểu tử Sở Thiên Ngao này giống y như cha nó, đều có khuôn mặt lạnh lùng như khối băng. Trong nhà này, quả thật một chút ấm áp cũng không có!

Nghe nói Ông cụ Sở cho mời, trên mặt Lâm Vũ Yên lộ ra nụ cười đúng như trong dự tính.

Quần lại tử che kín đứa bé trong ngực, Lâm Vũ Yên theo lão quản gia đi vào biệt thự cổ kính nhà họ Sở.

Đây chính thức là một biệt thự cổ kính, nóc nhà cao chạm trần rất nguy nga tráng lệ, màu đen xen lẫn màu vàng. Đồ dùng trong nhà phối hợp với những bóng đèn pha lê khổng lồ, khắp nơi bài trí những món đồ cổ đắt giá cùng những bình hoa tươi đang nở rộ, khiến biệt thự cổ kính này có khí thế giàu sang bức người.

Chính giữa đại sảnh, ngồi trước lò sưởi trong tường là một ông cụ râu tóc bạc trắng, Lâm Vũ Yên ôm chặt đứa bé trong ngực, từ từ đi về phía ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Để nó tiếp tục chọn lựa!

Lâm Vũ Yên ôm đứa bé đi về phía ông cụ ngồi trên ghế salon.

Đứa bé trong ngực ngủ rất ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ màu phấn hồng, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

"Đây là lão thái gia nhà họ Sở." Quản gia bên cạnh nhìn cô giới thiệu.

"Chào ông." Lâm Vũ Yên chợt cảm thấy một cỗ áp lực rất lớn, ngẩng đầu nhìn ông cụ ngồi trên ghế sa lon mỉm cười, trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ, rõ ràng là một ông cụ hiền lành dễ gần như thế, mà sao trên người lại có khí thế mạnh mẽ như vậy.

"Mau, mau ôm đứa bé cho ta nhìn xem!" Trông mong chất đích tôn đã rất nhiều năm Ông cụ Sở, vừa nhìn thấy đứa bé nằm trong tã lót thì hai mắt đã không rời đi được.

Lão quản gia đi tới, đón đứa bé từ trong tay Lâm Vũ Yên, đưa đến trước mặt ông cụ Sở.

Ông cụ Sở cũng hồi hộp, cười đến nhắm tít hai mắt lại, đưa tay tiếp nhận đứa bé.

Trong nháy mắt khi được ông cụ Sở ôm vào lòng, ánh mắt đứa bé chợt mở ra, vừa đen vừa sáng, nhìn ông cụ Sở không nháy mắt.

"Ôi chào! Cháu ngoan! Biết là ông cố ôm à nha?" Ông cụ Sở thích đến không biết nên làm thế nào cho đúng. Vừa nhìn thấy đứa bé này, ông đã khẳng định rồi, đứa nhỏ này đúng là máu mủ nhà họ Sở. Rong ruổi thương trường nhiều năm như vậy, ông đã sớm luyện được trực giác và óc phán đoán hạng nhất.

Lâm Vũ Yên vừa nghe Ông cụ Sở nói như thế, viên đá đang đè nặng trong lòng rốt cục cũng rơi xuống. Vốn cô còn đang lo lắng ông cụ Sở sẽ không nhận đứa bé này, bây giờ thì tốt rồi! Kiểm một số tiền lớn xem ra không thành vấn đề rồi!

Lại đùa giỡn với đứa bé trong ngực một chút, rồi ông cụ Sở mới bắt đầu quan sát Lâm Vũ Yên đang ngồi trên ghế sa lon.

Diện mạo rất xinh đẹp, chỉ có điều khí chất không tốt lắm, không phải là cháu dâu lý tưởng như mong muốn của ông. Ông cụ Sở lập tức đưa ra phán đoán.

Nhìn lại vóc người Lâm Vũ Yên một chút, hình như không giống người vừa mới sinh đẻ. Trong lòng có mấy phần hoài nghi.

"Cô tên là gì? Quen biết Thiên Ngao ra sao? Đứa nhỏ này là do cô và Thiên Ngao sinh sao?" Ông cụ Sở nhìn qua rất hiền lành, nhưng rất nghiêm túc và uy nghiêm.

"Vâng, cháu tên là Lâm Vũ Yên, đứa nhỏ này là do cháu và Tổng giám đốc Sở sinh ra. Chuyện này thật ra là có chút hiểu lầm giữa cháu và Tổng giám

độc Sở, vào buổi tối một năm trước, cháu uống say." Bị ánh mắt sắc bén của ông cụ Sở trừng, lời nói của Lâm Vũ Yên bắt đầu có chút không mạch lạc.

"Tình một đêm, sau đó có đứa bé? Đứa nhỏ này bao nhiêu tháng? Thiên Ngao có biết chuyện này không?" Ánh mắt ông cụ Sở càng thêm sắc bén. Ông cảm giác được người phụ nữ này đang nói dối.

Con người của Lâm Vũ Yên đảo lòng vòng, nói dối: "Đứa bé này đã đã hơn hai tháng. Sở tổng, anh ấy vẫn chưa biết." Thấy sắc mặt lạnh lùng của ông cụ Sở, Lâm Vũ Yên gấp đến độ cuống quýt lên: "Đứa bé này đúng là máu mủ nhà họ Sở đấy! Nếu không tin, ngài có thể làm giám định ADN!"

Ánh mắt sắc bén của Ông cụ Sở chăm chú nhìn Lâm Vũ Yên, dường như muốn xem trên mặt cô có dấu hiệu gì là nói dối hay không.

Lâm Vũ Yên ra sức gật đầu, chỉ sợ cuộc buôn bán này tuột mất. Nếu nhà họ Sở không thừa nhận đứa bé này, kế hoạch của cô sẽ bị nhờ!

"Chú Lý, đi mời bác sĩ tới đây." Ông cụ Sở dặn dò.

Nghe thấy câu nói của ông cụ Sở, tâm trạng hồi hộp của Lâm Vũ Yên rốt cuộc cũng lắng xuống. Trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Ông cụ Sở nhìn Lâm Vũ Yên một cái, mở miệng uy nghiêm nói: "Cô Lâm, trước tiên để đứa bé ở đây với ta, ta hứa sẽ chuyển vào tài khoản của cô một triệu Đô-la. Sau khi có kết quả giám định, số tiền kia sẽ tự động chuyển tới tài khoản của cô."

Nguy ý, cho cô tiền thì có thể, chỉ đừng nghĩ vào cửa chính nhà họ Sở chúng ta mà thôi!

Một triệu Đô-la! Lâm Vũ Yên tròn to hai mắt về khó tin! Kích động đến nỗi cúi người chào liên tiếp: "Cám ơn ông, cám ơn ông!"

Về mặt hưng phấn cùng thần sắc tham lam của Lâm Vũ Yên không lọt qua được cặp mắt của ông cụ Sở, ông không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng.

Loại phụ nữ này, căn bản không xứng vào cửa chính nhà họ Sở! Chỉ có điều, ông cụ Sở cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực, mỉm cười cưng chiều, đứa bé này thật đúng là đáng yêu, đáng đáp giống y như Thiên Ngao khi còn bé!

Thật tốt quá! Rốt cuộc ông cũng có cháu rồi! Ông cụ Sở yêu thích ôm đứa bé vào trong ngực không buông tay.

Trong một phòng trọ nhỏ tồi tàn ở Chicago, Mạc Tiểu Hàn đang ngơ ngác nằm trên giường.

Nước mắt đã khô, trái tim cũng đau đớn đến tê liệt, đôi tay tái nhợt vuốt ve xuống bụng.

Bảo bối. Sao con lại rời bỏ mẹ? Mẹ còn chưa kịp nhìn con một lần. Bảo bối, con gái ngoan của mẹ, con trông như thế nào? Lớn lên có giống mẹ không?

Dư Phong đi tới, có chút đau lòng đưa qua một chén cháo gà: "Tiểu Hàn, ngồi dậy uống chút canh đi! Cơ thể cô quá yếu đuối rồi, phải bồi bổ tốt một chút."

Mạc Tiểu Hàn nhàn nhạt nói một câu: "Tôi không có khẩu vị." Cũng không nhìn Dư Phong một cái.

Trong lòng cô đối với chị và Dư Phong có oán hận, đứa bé sinh ra đã chết, đây là số mệnh, cô không trách người khác, nhưng tại sao không để cô nhìn đứa bé một cái? Cô mười tháng hoài thai cực cực khổ khổ mới sinh hạ được bảo bối, tại sao không cho cô nhìn một cái thì đã đem chôn cất?

Chị nói do sợ cô nhìn thấy sẽ đau lòng. Nhưng bây giờ cô không đau lòng sao? Cô đến nằm mơ cũng muốn nhìn đứa bé một cái, dù chỉ là liếc mắt. Xem bảo bối nhỏ bé của cô rốt cuộc trông như thế nào, nếu không, tương lai khi lên thiên đường, ngay cả bảo bối nhỏ bé của mình cô cũng nhận không ra.

Nghe nói đó là con gái, là do cô tha thiết ước mơ có một cô con gái nhỏ, Tiểu Quai Quai của cô, nhưng thậm chí là mẹ mà ngay cả nhìn một cái cũng không được!

Nước mắt lại tràn ra khóe mắt, chiếc gối dưới đầu đã ướt đẫm, đau lòng không thờ nổi!

Mấy ngày gần ngủ, Mạc Tiểu Hàn đã sụt mất mười mấy cân, cân nặng đã bằng như trước khi mang thai. Nằm liệt trên giường, bóng dáng mỏng manh, giống như một trang giấy, trắng bệch khiến người ta sợ hãi.

"Cậu chủ! Chúc mừng chúc mừng!" Sở Thiên Ngao vừa về tới nhà, những người hầu rồi rít hướng tới hân chúc mừng.

"Chúc mừng?" Sở Thiên Ngao cau mày, có chút kỳ lạ. Hôm nay hân vừa nghe tin ở thành phố C hồi báo, không tìm thấy một chút tin tức của Mạc Tiểu Hàn. Bao gồm cả người phụ nữ bán cho Lương Noãn Noãn chiếc nhẫn đó, cũng bốc hơi khỏi thế giới này! Không tra ra được một chút đầu mối. Tâm trạng của hân nặng nề vô cùng.

"Cậu chủ, ngài có con trai! Buổi sáng có một người phụ nữ ôm một đứa bé tìm tới cửa, nói là con của ngài, Lão Thái Gia phái người đi làm giám định

ADN rồi, đứa bé kia đúng là con của ngài đấy!" Người giúp việc vui mừng hân hoan nói.

"Con trai?" Sở Thiên Ngao không giải thích được, đi theo người giúp việc tới phòng khách.

Ông cụ Sở đang cùng bà vú đùa chơi với đứa bé. Vừa nhìn thấy Sở Thiên Ngao, Ông cụ Sở vui mừng rạo rực nhìn hân hoan tay: "Thiên Ngao, chất của ta rất ngoan, rất đáng yêu, tên tiểu tử nguoi, cuối cùng cũng làm được một việc khiến ta thật cao hứng!"

Sở Thiên Ngao đi tới, nhìn đứa bé tự nhiên xuất hiện mà không giải thích được.

Một đôi mắt to trong suốt vừa đen vừa sáng, tròn trắng hơi có màu xanh, trong suốt giống như nước hồ. Làn da trắng nõn không có một chút tí vết, một tầng lông tơ bao phủ ở phía trên. Sóng mũi cao, cái miệng nhỏ nhắn phần hồng khê mở, tò mò nhìn hân.

Trong lòng Sở Thiên Ngao đột nhiên mềm nhũn, ánh mắt lạnh ngạo cũng dịu dàng mấy phần, đứa bé nằm trong tả lót tựa như cũng nhận thấy được biến hóa của hân, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn hé ra, nhìn Sở Thiên Ngao nở ra một nụ cười thật to!

Góc mềm mại nhất trong lòng Sở Thiên Ngao đột nhiên bị đụng chạm, trong nháy mắt, hân lập tức thấy yêu đứa bé này. Đây là con trai của hân, linh cảm nói cho hân biết, đây tuyệt đối chính là con trai của hân!

Ông cụ Sở ở bên cạnh đồ kỵ nói: "Cục cưng, thấy ba nguoi liền cười vui vẻ như vậy! Mới vừa rồi ông cố ôm nguoi làm sao nguoi không cười?" Dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, vẻ mặt cưng chiều này quả thật làm cho nguoi ta không chịu nổi.

Sở Thiên Ngao cẩn thận ôm lấy đứa bé nhìn kỹ. Càng xem càng thích! Ông cụ Sở cũng cười mị mị nói: "Nhìn xem, giống y như cháu khi còn bé! Quả thực là một khuôn in ra đấy!"

Sở Thiên Ngao cũng cảm thấy đứa nhỏ này nhìn rất quen mắt, nhưng càng nhìn càng cảm thấy, đứa bé này với Mạc Tiểu Hàn có điểm giống nhau! Khóe môi cong cong này, nụ cười này, ánh mắt khi neho lại như vàng trắng khuyết này, giống y như Mạc Tiểu Hàn a!

Sở Thiên Ngao có chút tự giễu cười cười: Sở Thiên Ngao, mi điên rồi sao! Mạc Tiểu Hàn hận mi còn không kịp, sao lại đồng ý sinh con cho mi! Lại nói, đứa bé trong bụng của cô kia, cũng không phải là của mi, đó là của nguoi học trưởng gì đó

Yêu thương ôm lấy đứa bé, kề mặt vào khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của nó. Sở Thiên Ngao phát hiện ra mình rất thích đứa bé này. Vừa nhìn đã thấy yêu.

"Thiên Ngao, đặt cho con trai cháu cái tên đi!" Ông cụ Sở cười híp mắt hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé.

Sở Thiên Ngao trầm ngâm một lát: "Tur Hàn thôi. Kêu là Tur Hàn."

Sở Tur Hàn, Ông cụ Sở suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, cái tên này không tốt, không đủ sang trọng.

Sở Thiên Ngao giương mắt lên nhìn thẳng vào mắt Ông cụ Sở: "Kêu là Tur Hàn." Ông cụ Sở và Sở Thiên Ngao nhìn nhau một lát, thôi, vì nó đã sinh cho mình một đứa chất ngoan, Kêu là Tur Hàn cũng được.

"Tur Hàn bé nhỏ, bảo bồi ngoan, lớn nhanh một chút nha! Lớn nhanh ông cố sẽ dẫn cháu đi du lịch khắp thế giới!" Ông cụ Sở bắt đầu trêu chọc đứa bé. Bỗng nhiên lại có chút thương cảm: "Haizz, cháu ngoan, khi cháu lớn thì ông cố đã quá già rồi, ông cố sợ rằng sẽ không nhìn thấy cháu trưởng thành được!"

Không khí nhất thời có chút thương cảm, Sở Thiên Ngao đứng ở bên salon nhìn ông cụ Sở, cũng hơi thương cảm ông nội quả thật già rồi, mái tóc đã hoàn toàn bạc trắng.

"Thiên Ngao, rốt cuộc cháu còn muốn chơi tới khi nào? Lúc nào thì mới bằng lòng kết hôn?" Ông cụ Sở cao giọng, nguoi cháu này thật làm ông quá lo lắng, cũng 27 tuổi rồi còn không kết hôn. Ông còn muốn chờ uống rượu mừng của nó!

"Ông nội, chuyện này ông đừng quan tâm." Sở Thiên Ngao nhàn nhạt nói.

"Không quan tâm? Không quan tâm thì có phải cả đời này cháu cũng không kết hôn có phải không!" Ông cụ Sở tức giận: "Chú Lý, chuyện chọn vợ cho Thiên Ngao tiến hành như thế nào? Trong vòng một tuần lễ phải cho ta kết quả !"

Quản gia Lý thấy ông cụ Sở nổi giận, nhanh chóng hỏi đáp: "Tôi đã cảm 1000 tấm hình cho cậu chủ xem, cậu ấy đều không đồng ý! Ngay cả mặt mũi cũng không chịu nhìn!"

"Vậy thì tìm thêm 1000 đứa nữa! Đem tất cả những phụ nữ còn độc thân trên thế giới này mang hết đến, để cho nó chọn!" Giọng nói ông cụ Sở rất kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Bóng dáng quen thuộc

Mạc Tiểu Hàn nằm trên giường ước chừng hơn một tháng, tinh thần mới tốt hơn một chút.

Lâm Vũ Yên và Dư Phong cho cô một khoản tiền sang Pháp du lịch. Như vậy cũng tốt, Mạc Tiểu Hàn hiện tại thật không muốn nhìn thấy bọn họ.

Mặc dù biết chị muốn tốt cho mình, nhưng vừa mới sinh con ra, thậm chí nhìn một cái cũng không có, liền xử lý xong, thật sự khiến Mạc Tiểu Hàn khó có thể tiếp nhận.

Thời tiết bên ngoài rất tốt. Mạc Tiểu Hàn đột nhiên rất muốn ra cửa đi dạo một chút. Từ lúc tới Chicago cho tới bây giờ, cô chưa hề bước ra khỏi cửa.

Quần áo trước kia khi mang thai không mặc được rồi, thật may là Lâm Vũ Yên để lại một đồng quần áo. Mạc Tiểu Hàn lục lọi nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm được một cái váy đen.

Mặc bộ váy đen, cột tóc đuôi ngựa đơn giản, quần lên cổ thêm một cái khăn mỏng màu vàng nhạt, Mạc Tiểu Hàn khoác giỏ đi ra cửa.

Bầu trời rất xanh, trên đường trai thanh gái lịch, tất cả đều là người xa lạ, Mạc Tiểu Hàn chợt phát hiện mình rất nhớ nhà. Vào mùa này chính là mùa hoa nở rộ ở thành phố C, trong không khí đều là mùi hoa thoang thoảng.

Ba có khỏe không? Cơ thể đã hoàn toàn bình phục chưa?

Học trưởng Hạo, hẳn có khỏe không? Đã kết hôn rồi chứ?

Còn nữa, còn người kia, Sở Thiên Ngao, hẳn như thế nào? Hẳn đã sớm quên mất trên thế giới còn có một Mạc Tiểu Hàn chứ? Trong mấy tháng, đủ để thế sự xoay vần.

Người phụ nữ nhỏ bé đi trên đường, trên nét mặt là sự yên tĩnh sau khi trải qua sự đau thương to lớn, gương mặt trắng nõn dưới ánh mặt trời giữa trưa trở nên trong suốt. Ngũ quan xinh xắn, khiến những người mỹ xung quanh đi ngang qua nhìn chăm chú. Là một mỹ nhân Đông Phương điển hình.

Đám chó săn cầm máy chụp hình tìm kiếm vị hôn thê cho Sở Thiên Ngao, cũng thấy Mạc Tiểu Hàn. Diện mạo không cần thật xinh đẹp, nhưng khí chất nhất định phải tốt, nhìn qua phải thanh thuần. người phụ nữ trước mắt, không phải là vị hôn thê mà Ông cụ Sở yêu cầu cho Sở Thiên Ngao sao?

"Click...Click" Máy chụp hình từng trận chớp động, Mạc Tiểu Hàn ngồi ở quán cà phê góc đường lại hoàn toàn không phát hiện ra. Cô đắm chìm dưới ánh mặt trời ấm áp, những bi thương cùng thống tựa như đang từ từ trở nên nhạt dần. Hàng mi dài rủ xuống, dáng vẻ yên tĩnh giống như một bức tranh.

"Cậu chủ, cậu nhìn xem người này như thế nào?" Sở Thiên Ngao vừa đến nhà, quản gia liền lấy ra một xấp hình đưa cho hắn.

Sở Thiên Ngao tùy tiện nhìn qua, trong lòng thấy chán ghét: "Không đủ tư cách! Tìm thêm đi!"

"Cậu chủ" Quản gia uất ức nói, "Ngài xác định một cái đi! Er-ic nói nhóm này chất lượng rất cao, đều là loại ngài thích. Ngài lựa chọn lần nữa đi!"

Sở Thiên Ngao tháo cà vạt ngồi xuống ghế salon. Tiện tay cầm lấy những tấm hình xem xét.

Những cô gái trong hình hầu hết là đang ở trên đường, trong cửa hàng, trong quán cà phê, chỉ cần hắn muốn, lập tức có thể tìm được vì Chicago là tổng bộ của Sở thị.

Đây là chủ ý của ông cụ Sở. Sở Thiên Ngao chau chau mày, ông nội thật đúng là quan tâm đến hắn.

Quan sát một lúc, hắn chán nản rồi tiện tay ném xấp hình lên trên bàn. Bất chợt một tấm hình rơi dưới chân của hắn.

Khom lưng nhặt tấm hình lên, Sở Thiên Ngao đột nhiên sững sờ. Trong hình, là một cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, quần quanh cổ là một chiếc khăn màu vàng nhạt, neoh mắt lại hưởng thụ ánh nắng mặt trời, không phải Mạc Tiểu Hàn thì là ai nữa!

"Chú Lý! Giúp tôi đi tìm người này!" Giọng nói trầm thấp của Sở Thiên Ngao có chút run rẩy.

Mạc Tiểu Hàn! Khó trách lật tung hết tất cả các ngõ ngách của thành phố C cũng không tìm được cô, thì ra cô đã trốn đến Chicago rồi!

Trong căn hộ đang ở, Mạc Tiểu Hàn đang thu dọn hành trang. Cô muốn trở về nước, bây giờ con cô đã không còn, vì vậy cô không cần phải tránh né Sở Thiên Ngao nữa rồi. Cô muốn về nước chăm sóc cho ba.

"Chị, chị có thể nói cho em biết ba đang ở bệnh viện nào được không? Em muốn về nước chăm sóc ông ấy." Mạc Tiểu Hàn gọi điện thoại cho Lâm Vũ Yên.

Lâm Vũ Yên đang cùng Dư Phong vận động trên giường, đang trong lúc đạt tới cao trào thì bị cú điện thoại của Mạc Tiểu Hàn khuấy rầy. Trong lòng tức giận toát ra. Tức giận nói: "Chăm sóc cái gì mà chăm sóc! Ba cô chết từ lâu rồi!"

Lâm Vũ Yên nói xong, thấy Dư Phong đang nằm trên người trợn to hai mắt, mới ý thức được mình vừa lỡ lời! Trong lúc cô đang sắp được thỏa mãn dục vọng thì Mạc Tiểu Hàn lại gọi điện thoại tới! Cô có thể không tức giận sao!

Thôi, đã lỡ nói rồi, vậy thì nói cho cô ta biết hết chân tướng đi! Dù sao bây giờ một triệu Đô-la đã tới tay, Mạc Tiểu Hàn đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng!

"Chị, chị nói cái gì!" Mạc Tiểu Hàn có chút không tin vào lỗ tai của mình. Mặc dù Lâm Vũ Yên tính khí là có chút xấu xa, nhưng những lời như thế tại sao có thể thuận miệng nói lung tung như vậy!

"Tôi nói là ba cô, Mạc Bạch Thạch đã chết từ lâu rồi!" Lâm Vũ Yên nói với vẻ rất sung sướng, "Từ lúc nghe nói cô chạy trốn, Sở Thiên Ngao liền không chế ba cô, hoàn toàn không cho bất kỳ ai trị liệu cho ba cô, để cho ba cô tự sinh tự diệt!"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn chợt quặn đau, như bị một bàn tay khổng lồ bóp chặt, giọng nói cũng lắp bắp: "Chị nói, Sở Thiên Ngao không chế ba em, lại không cho ông ấy trị liệu?"

"Đúng! Lúc ấy tôi muốn đem chú Mạc dời ra ngoài, nhưng người của Sở Thiên Ngao canh giữ quá nghiêm ngặt! Hoàn toàn không cơ hội! Chuyện này không thể trách tôi, muốn trách thì chỉ có thể trách Sở Thiên Ngao!" Lâm Vũ Yên đem toàn bộ trách nhiệm dồn đẩy cho Sở Thiên Ngao, đổi trắng thay đen.

"Vậy. Vậy tại sao chị không nói cho em biết sớm một chút?" Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn không thành câu.

"Trong lúc cô đang mang thai, nếu tôi nói cho cô biết, cô quỳnh lên sảy thai thì làm thế nào!" Lâm Vũ Yên lấy cớ.

Rắc rắc, một tia hy vọng cuối cùng trong lòng cũng đứt rồi. Tất cả hy vọng của Mạc Tiểu Hàn, tất cả nhớ thương cũng hóa thành bọt nước! Từ nay, cô thật sự chỉ là một người cô độc! Chỉ còn một mình cô trên thế giới này mà không có một người thân nào!

Điện thoại di động rớt xuống, Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, che miệng lại ho khan một tiếng, mở tay ra, lòng bàn tay là một bãi máu tươi.

Gương mặt tái nhợt, cơ thể gầy đến mỏng manh, Mạc Tiểu Hàn soạn hành lý đơn giản bỏ vào túi du lịch, nhìn xung quanh phòng trọ nhỏ để lại cho cô quá nhiều tổn thương, rồi đón xe đến sân bay.

Sân bay luôn luôn bận rộn, Mạc Tiểu Hàn nhìn đám người lưu luyến chia tay xung quanh, trong lòng càng cảm thấy thế lương. Không có ai đưa cô, cũng không có ai mong đợi cô đến. Ở trên thế giới này, không còn một người thân nào nhớ thương cô nữa.

Mạc Tiểu Hàn kéo cái vali vào bàn đăng ký.

"Thưa cô! Xin chờ một chút!" Ở khúc quanh đại sảnh, hai người đàn ông người Hoa cao lớn, đeo kính mát, mặc áo khoác to màu đen tiến tới ngăn cản cô.

"Xin hỏi các người là?" Nhìn đôi phương có bộ dáng như xã hội đen, trong lòng có chút cảnh giác.

"Chúng tôi là do ngài Sở phái tới. Mời đi theo chúng tôi tới gặp ông ấy." Người đàn ông có làn da trắng hơn mở miệng nhẹ nhàng nói.

"Ngài Sở?" Trong lòng Mạc Tiểu Hàn chợt có một loại dự cảm xấu.

"Sở Thiên Ngao." Mâu da hắc một chút người đàn ông lạnh lùng nói.

Giống như một chậu nước đá từ dội trên đầu, toàn thân Mạc Tiểu Hàn thoáng chốc lạnh như băng! Sở Thiên Ngao! Hắn đã đến Chicago tìm cô rồi!

Chạy! Phản ứng đầu tiên của Mạc Tiểu Hàn chính là chạy! Chộp lấy cái vali, Mạc Tiểu Hàn xoay người hướng lối ra vào chạy nhanh!

Hai người đàn ông bên cạnh tựa hồ đã có dự liệu. Hai bàn tay mang theo sức lực kèm chặt cánh tay của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp kêu, một bàn tay đã bịt miệng cô lại.

Trong tay người đàn ông đó có một cái khăn lông thấm một mùi gay mũi. Một giây sau, Mạc Tiểu Hàn liền hôn mê bất tỉnh.

Khúc quanh của đại sảnh vốn là vị trí thường ít người qua lại, là góc chết, hai người đàn ông này vốc người lại cao lớn, một loạt động tác làm rất nhanh chóng, do đó không có ai chú ý tới bọn họ.

Sở Thiên Ngao đang nóng nảy lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách. Mặc dù nói thế lực nhà họ Sở ở Chicago là rất lớn, tìm người cần bản không có

khó khăn gì, nhưng cũng khó nói được. Thời gian chụp hình đã qua mấy ngày rồi, nếu như Mạc Tiểu Hàn chỉ tới đây du lịch? Nếu như cô đã rời đi Chicago thì sao?

"Câu chủ! Họ đã trở lại!" Quản gia cung kính báo cáo.

"Mau dẫn tới đây!" Một Sở Thiên Ngao luôn luôn có ánh mắt bình tĩnh và lạnh như băng, hiếm thấy có lúc lại xuất hiện sự kích động và nóng nảy như bây giờ.

Người đàn ông áo đen ôm Mạc Tiểu Hàn đang hôn mê đi tới. Trong lúc ánh mắt đang rơi xuống người phụ nữ trên tay thì Sở Thiên Ngao giật tím mặt quát to: "Đề xuống!"

Người đàn ông áo đen bị Sở Thiên Ngao quát sợ hết hồn, nhanh đưa Mạc Tiểu Hàn đặt trên ghế sa lon.

Đáng chết, tại sao mỗi khi hắn nhìn thấy người đàn ông khác đụng chạm vào cơ thể Mạc Tiểu Hàn, hắn cảm thấy không chịu nổi!

Sở Thiên Ngao đi tới cạnh salon, từ trên cao nhìn xuống quan sát người phụ nữ. Chân mày nhíu lại thật chặt.

Mạc Tiểu Hàn, sao lại gầy như vậy! Gương mặt vốn có chút tròn trịa như trẻ con, đã hoàn toàn mất đi sự đầy đặn, gò má gầy gò má của cùng tiểu ba, có thêm mấy phần quyến rũ của phụ nữ. Cả người cũng trở lại bình thường như xưa, bờ vai mảnh khảnh dường như muốn đâm rách lớp áo khoác thật mỏng.

Tựa như cảm thấy ánh mắt rực lửa của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn rên lên một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt mơ hồ từ từ nhắm ngay tiêu cự, bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt. vùng ngực nhỏ nhỏ chột phập phồng, tựa như cố gắng kềm chế cảm xúc nào đó.

Sở Thiên Ngao cũng lẳng lặng nhìn Mạc Tiểu Hàn. Người phụ nữ nhỏ bé này, gầy đến nỗi không còn đáng về gì!

"Mạc Tiểu Hàn, sao cô lại trở thành bộ dạng như thế này!" Sở Thiên Ngao ra vẻ ghét bỏ dùng ngón tay đâm đâm vào gò má của Mạc Tiểu Hàn.

Vừa đâm một cái, khiến cảm xúc bị đè nén của lâu của Mạc Tiểu Hàn chột bộc phát ra. Bật dậy từ trên ghế salon, vung tay cho Sở Thiên Ngao một bạt tai!

Sở Thiên Ngao bị đánh cảm thấy bối rối! Đáy mắt tức giận, một động tác đã kèm chặt vào hông của cô, một tay khác hung hăng giữ chặt chiếc cảm nhon của cô: "Mạc Tiểu Hàn, cô muốn đâm đầu vào chỗ chết sao!"

Cảm xúc bị dồn nén đã lâu của Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn bộc phát ra, tâm trạng đã mất khống chế, hét lên lạnh lùng: "Sở Thiên Ngao, tên súc sinh này! Anh cút đi! Anh cút đi ngay cho tôi!" Tay chân liều mạng đâm đá, muốn thoát khỏi sự kềm chế của Sở Thiên Ngao.

"Mạc Tiểu Hàn! Cô phát thần kinh à!" Sở Thiên Ngao vững vàng bắt được tay Mạc Tiểu Hàn. Đáng chết! Tâm trạng vui sướng khi gặp lại cô hoàn toàn biến mất! Không nghĩ tới mới mấy tháng không thấy, người phụ nữ không những không có một tia vui vẻ, ngược lại vừa thấy mặt đã cho hắn một cái tát!

Cô vẫn hận hắn như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Anh hủy hoại tôi còn chưa đủ sao?

"Sở Thiên Ngao! Anh hủy hoại tôi còn chưa đủ sao? Rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào mới bằng lòng bỏ qua! Anh là ma quỷ, là cầm thú!" Mạc Tiểu Hàn lớn tiếng khóc thảm thiết. Tiếng khóc ẩn chứa tất cả uất ức cùng bị thương.

Tất cả mọi chuyện đều do Sở Thiên Ngao mà ra. Nếu như không phải vì trốn tránh sự lúng bấn của hắn, phải sống đầu đường xó chợ, có lẽ bé con của cô sinh ra sẽ rất khỏe mạnh!

Nếu như, hắn không độc ác và tuyệt tình như vậy, có lẽ bây giờ ba cô đã mạnh khỏe!

Tất cả đều do hắn! Cuộc đời của cô, kể từ khi gặp hắn, đã thay đổi hoàn toàn!

Nghe Mạc Tiểu Hàn tức giận chỉ trích, sự tức giận trong lòng Sở Thiên Ngao cũng trào dâng, người phụ nữ này sao lại không biết điều như vậy!

Nắm tóc kéo mặt cô sát vào mặt mình: "Mạc Tiểu Hàn! Đừng quên, hợp đồng tình nhân cô còn chưa thực hiện hết!"

Ánh mắt đầy nước của Mạc Tiểu Hàn mở to cảm hận nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao: "Vậy còn anh! Anh tuân thủ hợp đồng sao! Ba tôi chết rồi, anh phải có trách nhiệm!"

Cái gì? Mạc Bạch Thạch chết? Sở Thiên Ngao có chút kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Ánh mắt cương quyết nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Tôi tuân thủ hay không tuân thủ hợp đồng là việc của tôi, việc cô nên thực hiện phải thực hiện cho xong!"

"Chuyện gì xảy ra thế! Sao ồn ào như vậy!" Ông cụ Sở chống gậy đi vào, bên cạnh là bà vú ôm một bé con, hướng phòng khách đi tới.

Sở Thiên Ngao đối với ông nội rất là tôn kính. Bàn tay buông tóc Mạc Tiểu Hàn ra, kêu lên: "Ông Nội." Ánh mắt lại lập tức chuyển qua bà vú đang ôm đứa bé trong tay.

Bé con đã tỉnh, đang tò mò tròn tròn đôi mắt nhìn mọi người xung quanh.

Mạc Tiểu Hàn thấy đứa trẻ trong lòng bà vú, chợt nhớ tới đứa con đã chết của mình, trái tim trở nên đau nhói.

Ánh mắt to sáng của Tiểu Hàn nhìn khắp nơi, dáng vẻ thông minh lanh lợi. Mạc Tiểu Hàn nhìn đứa bé, tình thương của mẹ đột nhiên tràn đầy trong lòng của cô.

Ông cụ Sở nhìn thấy ánh mắt trong như nước của Mạc Tiểu Hàn nhìn chằm chằm đứa bé, trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng của người mẹ, trong lòng đối với người phụ nữ đầu bù tóc rối, tái nhợt gầy yếu này sinh ra mấy phần hảo cảm.

Chỉ cần là người mà cháu ông thương, nhất định là người tốt. Đây chính là suy luận của ông cụ Sở.

"Thiên Ngao, chuyện gì xảy ra?" Ông cụ Sở uy nghiêm mở miệng.

"Ông nội, cô ấy là bạn gái của con. Thời gian trước mất tích, hôm nay mới tìm lại được." Sở Thiên Ngao nói.

Nghe lời hần nói, Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn mắt há mồm. Người đàn ông này, nói láo thật tron tru!

"Bạn gái?" Ánh mắt Ông cụ Sở quan sát Mạc Tiểu Hàn càng thêm nghiêm túc. Người phụ nữ nhỏ bé này mặc dù có vẻ quá gầy yếu, nhưng bộ dáng cũng không tệ lắm, chỉ cần chăm sóc tốt một thời gian, sẽ trở thành một cô gái thanh tú. Cái mà cô có được chính là khí chất thanh thuần, ánh mắt nhìn qua cũng rất thiện lương, là một cô gái tốt.

"Thưa ông, cháu không phải là bạn gái của anh ta." Mạc Tiểu Hàn cuống quýt há mồm giải thích, nhưng những lời tiếp theo, làm thế nào cũng không nói được. Chẳng lẽ cô có thể nói, cô không phải bạn gái mà chỉ là tình nhân sao?

Đối mặt với một ông lão hiền lành như vậy, cô thật sự không thể mở miệng nói những lời như vậy được.

"Tiểu Hàn, đừng nói lung tung. Trước kia là do anh không tốt, em đừng tức giận. Về sau chúng ta sẽ đối xử với nhau tốt hơn. Nha?" Trước mặt ông nội, Sở Thiên Ngao đương nhiên là phải giả bộ ngoan ngoãn một chút. Nhìn biểu hiện vừa rồi của Mạc Tiểu Hàn, hần đoán rằng Mạc Tiểu Hàn sẽ không dám nói cho Ông cụ Sở biết tình cảnh thật sự.

Giọng nói dịu dàng của Sở Thiên Ngao, khiến Mạc Tiểu Hàn nổi da gà khắp người, người đàn ông này, không chỉ có bá đạo lạnh lùng, mà còn là một tên nguy hiểm từ!

Mọi người ở đây đều nói chuyện phiếm, đứa bé trong ngực bà vú có lẽ cảm thấy có chút chán nản, bắt đầu ê a. Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn di chuyển đến gương mặt của bé con trên mặt, liền không dỗi đi nơi khác được.

"Cậu chủ, cậu xem cậu chủ nhỏ rất đáng yêu!" Bà vú nhìn Sở Thiên Ngao nói lấy lòng.

Cậu chủ nhỏ? Trong lòng Mạc Tiểu Hàn hồi hộp. Như vậy chắc đứa bé là con của Sở Thiên Ngao rồi! Nhìn đứa bé này, chắc được khoảng một tháng tuổi rồi, Sở Thiên Ngao thật đúng là lợn giống a! Gieo giống khắp nơi! Mạc Tiểu Hàn âm thầm hừ lạnh một tiếng.

Chỉ có điều đứa bé quả thật có bộ dáng hết sức đáng yêu, Mạc Tiểu Hàn cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Càng xem càng cảm thấy quen mắt, đứa nhỏ này nhìn qua đã thấy quen mắt rồi! Cảm giác đã gặp qua ở đâu đó! Có một cảm giác thân thiết không thể nói ra được!

Ông cụ Sở cũng chiều nhìn cháu của mình, dặn dò bà vú nói: "Bà vú, đứa bé này bà phải chăm sóc cho tốt, bây giờ đã hơn hai tháng rồi vậy mà nhìn giống như vừa sinh ra! Quá nhỏ bé! Đây là chất đích tôn duy nhất của ta, bà phải quan tâm nhiều hơn mới phải a!"

Bà vú cung kính nói: "Ngài yên tâm, có thể do trước kia mang thai không được chăm sóc tốt, cho nên bé con mới gầy gò nhỏ bé như vậy. Tôi nhất định sẽ chăm sóc thật tốt để bé con vừa trắng vừa bụ bẫm!"

Nghe Ông cụ Sở và bà vú nói chuyện, những nghi vấn trong lòng Mạc Tiểu Hàn biến mất. Thì ra là đây là một bé trai, đã hơn 2 tháng rồi. Bé con của cô lại là một bé gái đáng yêu, nếu như còn sống, bây giờ chỉ khoảng hơn một tháng.

Thấy Mạc Tiểu Hàn vẫn nhìn chăm chăm vào đứa bé, Ông cụ Sở nhìn bà vú nói: "Đưa bé con cho cô gái này đi."

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt, có thật không? Ông cụ Sở đồng ý cho cô bé đứa bé?

Mạc Tiểu Hàn đưa tay nhận lấy đứa bé từ tay bà vú. Vừa ôm một cái, liền không muốn buông tay! Ánh mắt đen láy của bé con vẫn nhìn cô. Một lát sau, cái miệng nhỏ nhắn chưa có răng toét ra một nụ cười! Đôi mắt cong cong, giống hệt như một vầng trăng khuyết rất đáng yêu!

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn âm thầm dâng lên tình thương của người mẹ. Đứa bé này, trời sinh có duyên với cô! Cô vừa thấy mặt đã thích! Mặc dù không là đứa con ruột thịt của mình, nhưng không biết vì sao, từ lúc ôm đứa bé này, trong lòng cô có cảm giác rất đặc biệt. Cảm giác rất hạnh phúc.

Có lẽ, do cô quá nhớ nhưng con gái của mình

Một giọt nước mắt, theo gương mặt tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn chảy xuống, rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con. Bé con chợt oa oa khóc!

Ông cụ Sở có chút bất mãn nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, bà vú nhanh chóng ôm đứa bé trong tay Mạc Tiểu Hàn mang đi.

"Mạc Tiểu Hàn, con của em đâu? Anh kêu chú Lý đi đón tới đây." Sở Thiên Ngạo liếc mắt nhìn vùng bụng nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn, lơ đãng hỏi.

Một câu nói, khiến nước mắt Mạc Tiểu Hàn đang cố kìm chế ào ào chảy ra.

"Con gái của tôi Vừa sinh ra, Đã chết." Nước mắt Mạc Tiểu Hàn như một chuỗi ngọc trai bị đứt dây rớt xuống như mưa, khóc đến thở không ra hơi.

Mạc Tiểu Hàn khóc đến đau lòng. Ông cụ Sở ở bên cạnh nghe cũng cảm thấy không đành lòng, bèn nhìn Sở Thiên Ngạo ra hiệu "An ủi cô ta một chút", sau đó xoay người rời đi.

Nước mắt thấm ướt mái tóc dài, dính lung tung vào mặt, bờ vai mỏng manh dường như muốn đâm rách áo khoác mỏng, trên gương mặt tái nhợt là vẻ tuyệt vọng và đau khổ.

Sở Thiên Ngạo đi tới, kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong ngực, hắn quyết định không tính toán với Mạc Tiểu Hàn về cái bạt tai vừa rồi nữa.

Lòng ngực Sở Thiên Ngạo khiến cơ thể lạnh như băng của Mạc Tiểu Hàn đột nhiên run rẩy, muốn tránh thoát, dùng cánh tay đẩy Sở Thiên Ngạo ra, nhưng Sở Thiên Ngạo lại ôm chặt như vậy, lòng ngực ấm áp mang theo sức mạnh an ủi người khác, cơ thể cường tráng khiến người dựa vào có cảm giác rất an toàn.

Mạc Tiểu Hàn thôi không giãy giụa nữa, mặc cho Sở Thiên Ngạo ôm, cô cứ thế lớn tiếng khóc rống lên.

Đau đớn đã chất chứa thật lâu, bây giờ cứ như vậy phát tiết ra ngoài! Mạc Tiểu Hàn khóc rất lâu, Sở Thiên Ngạo vẫn cứ ôm cô như vậy, ôm cô rất lâu. Bàn tay ấm áp vuốt vuốt bờ vai của cô an ủi.

Mạc Tiểu Hàn khóc nhiều trở nên mệt, mấy ngày qua cũng không được nghỉ ngơi tốt nên khóc đến lúc ngủ thiếp đi trong lòng Sở Thiên Ngạo.

Sở Thiên Ngạo nhẹ nhàng ôm Mạc Tiểu Hàn đi lên lầu, đặt trên giường của mình.

Sở Thiên Ngạo là người thích sạch sẽ, nếu chưa tắm sẽ không được nằm trên giường, nhưng hắn lại cứ để Mạc Tiểu Hàn mặc nguyên áo khoác nhẹ nhàng đặt lên trên giường.

Khi cởi giày cho Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngạo nhíu nhíu mày, người phụ nữ này rốt cuộc trải qua cuộc sống như thế nào? Sao giày đã sắp hư rồi mà cũng không mua đôi mới?

Nhìn lại chiếc áo khoác giá rẻ trên người cô, chân mày Sở Thiên Ngạo càng nhíu lại chặt hơn.

Tại sao vậy? Người phụ nữ của hắn sao lại có vẻ nghèo túng như thế?

Mạc Tiểu Hàn ngủ rất sâu, cô đã rất lâu không có ngủ ngon như vậy.

Sở Thiên Ngạo ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn gương mặt của Mạc Tiểu Hàn. Vẻ mặt gầy gò tái nhợt, vô cùng tiêu tụy. Vẻ trẻ trung trước đây hoàn toàn không còn, mặc dù bây giờ vẻ mặt tái nhợt và tiêu tụy nhưng cũng không che dấu được vẻ quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành.

Tại sao có thể gầy như vậy! Người phụ nữ của hắn tại sao có thể gầy thành bộ dáng như thế này! Sở Thiên Ngạo dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ theo những đường nét trên khuôn mặt của Mạc Tiểu Hàn. Trong lòng đau nhói từng cơn. Ngày mai phải đưa cô đi mua một ít y phục.

Mạc Tiểu Hàn ngủ rất sâu. Khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Đầu giường bật một ngọn đèn nhỏ, gian phòng ấm áp hương thơm, đã rất lâu cô không được hưởng thụ sự thoải mái và yên tâm như thế này.

Chờ khi ý thức dần dần hồi phục, Mạc Tiểu Hàn mới nhớ ra, bây giờ mình ở nhà họ Sở! Giật mình, cô vội vàng nhìn xung quanh, cũng may, trong phòng

chỉ có một mình cô. Sở Thiên Ngao không có trong phòng.

Không được! Cô muốn rời khỏi nơi này! Bây giờ cô phải rời đi thôi! Hiện tại cô không còn bị Sở Thiên Ngao nắm bắt kỳ nhược điểm nào trong tay, cô không còn sợ bị hấn nhốt lại làm tình nhân nữa!

Mang giày xong, chạy đến bên cửa sổ nhìn một chút, đây là lầu hai, nhưng bên cạnh cửa sổ vừa đúng có một ống nước, cô có thể treo từ ống nước này xuống!

Mạc Tiểu Hàn leo lên bệ cửa sổ, đang chuẩn bị đẩy cửa sổ ra.

"Mạc Tiểu Hàn!" Một tiếng hét giống như sấm nổ bên tai khiến Mạc Tiểu Hàn giật mình sợ hãi, lập tức rút từ trên cửa sổ xuống!

Sắc mặt Sở Thiên Ngao âm trầm vô cùng đáng sợ, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô.

"Ah, bên ngoài thời tiết rất tốt, anh cảm thấy thế nào?" Mạc Tiểu Hàn nhìn thấy sắc mặt của Sở Thiên Ngao, trong lòng thầm kêu không ổn, không còn cách nào khác hơn là cố ý nói lảng sang chuyện khác.

"Mạc Tiểu Hàn! Cô đừng giả bộ ngu ngốc!" Sở Thiên Ngao lao tới kéo Mạc Tiểu Hàn từ mặt đất kéo lên, hung hăng ném Mạc Tiểu Hàn lên trên giường.

"Mạc Tiểu Hàn, cô đừng mơ chạy trốn!" Sở Thiên Ngao hung tợn nói, "Hợp đồng tình nhân của cô còn chưa thực hiện hết!"

"Sở Thiên Ngao! Anh đừng có nằm mơ! Hiện tại tôi không vướng víu gì với anh, anh không có tư cách uy hiếp tôi!" Mạc Tiểu Hàn nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao, không chút nào yếu thế nói.

"Tốt! Mạc Tiểu Hàn! Bây giờ tôi sẽ cho cô xem rốt cuộc tôi có tư cách uy hiếp cô hay không!" Trên mặt Sở Thiên Ngao nhếch lên một nụ cười tà ác, bước từng bước một tới gần Mạc Tiểu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chỉ có thể nhớ tới tôi

"Anh làm gì đấy! Đừng tới đây! Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu!" Mạc Tiểu Hàn sợ hãi co sát vào góc giường. Thấy khóe miệng Sở Thiên Ngao nở một nụ cười tà khí, cô cũng biết hẳn muốn làm cái gì!

"Mạc Tiểu Hàn, lâu như vậy không thấy tôi, chẳng lẽ cô không nhớ tới tôi sao?" Giọng nói Sở Thiên Ngao khàn khàn mang theo sắc thái trêu đùa, đi từng bước một đến cạnh giường.

"Tôi nhớ anh? Tôi bị thần kinh mới nhớ tới anh!" Mạc Tiểu Hàn cô gờ dù có làm gì cũng không sợ đắc tội Sở Thiên Ngao nữa! Cô là người tự do!

"Người phụ nữ này, cô thật là người ăn ở hai lòng!" Sở Thiên Ngao bị lời nói khích của Mạc Tiểu Hàn khiến hắn rất tức giận.

Nói xong, một bàn tay to chiếm lấy chiếc eo thon của cô, tay kia mon men dần lên xoa nắn vùng mềm mại trước ngực cô. Tiếp theo là nụ hôn bá đạo của hắn ập tới.

Mạc Tiểu Hàn bị hắn hôn trở nên mơ hồ, thậm chí hít thở không thông, cô muốn há miệng thở dốc, lại càng tạo thêm cơ hội cho hắn thâm nhập, đầu lưỡi của hắn quần vào lưỡi cô mang theo dụ dỗ, trêu đùa.

Hôn, càng ngày càng trở nên nóng bỏng, nụ hôn của Sở Thiên Ngao trước kia phần lớn mang theo mùi vị trừng phạt cùng chiếm đoạt, mà nụ hôn hôm nay, lại mang theo tình cảm dịu dàng nhiều hơn.

Cơ thể Mạc Tiểu Hàn bắt đầu hơi run rẩy. Cô chưa bao giờ sợ người khác đối xử tệ bạc với cô, cô chỉ không chịu nổi khi có người đối xử tốt với cô mà thôi.

Người khác tệ bạc với cô, cô đã thành thói quen. Kể từ ngày ba kinh doanh bị phá sản, cô đã thấy quá nhiều người lạnh lùng và xem thường mình. Cô không sợ người khác đối xử tệ bạc với cô.

Nhưng, cô thật sự không chịu nổi khi người khác đối xử với cô thật tốt. Người khác đối xử với cô tốt, cô sẽ đem hết khả năng đối tốt với người ta hơn, sẽ lo lắng mình phụ lòng tốt của người khác. Lo lắng mình không xứng đáng nhận được sự đối xử này.

Mà giờ khắc này, trong nụ hôn của Sở Thiên Ngao, ít đi sự bá đạo cùng giày xéo của trước kia, nhiều hơn một chút những hương vị khác. Trong nụ hôn của Sở Thiên Ngao, có rất nhiều hương vị, có áy náy, có yêu thương, còn có nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm.

Mạc Tiểu Hàn không phải người ngốc, cô làm sao có thể không cảm thấy nụ hôn này của Sở Thiên Ngao mang theo tình ý đây?

Có lẽ, Sở Thiên Ngao cũng không xấu xa như vậy.

Nhưng, cái chết của ba giải thích như thế nào? Nếu như hần thật sự có tình ý với cô, tại sao hần lại để cho ba cô chết tức tưởi ở ở bệnh viện như vậy?

Sở Thiên Ngao đột nhiên buông cô ra, giọng nói mang theo sự cảnh cáo hung ác, "Mạc Tiểu Hàn, chuyên tâm một chút!"

"Há?" Mạc Tiểu Hàn bỗng dưng mở mắt ra, vừa đúng lúc đối diện với ánh mắt thâm thúy của Sở Thiên Ngao. Ở trong đó viết đầy hai chữ "Đoạt lấy", trán của hần kề vào trán cô, hơi thở ấm áp thổi phất qua làn da cô, "Mạc Tiểu Hàn, chuyên tâm một chút, trong lúc hôn tôi, trong lòng cô chỉ có thể có một mình tôi mà thôi!"

Câu nói kia, hần nói giống như một đứa bé tùy hứng. Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt. Đây là Sở Thiên Ngao lạnh lùng tàn nhẫn sao?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao đột nhiên có cảm giác khó chịu của một người bị bắt quả tang khi làm điều xấu, mới rồi mình sao thế? Sao lại nói với Mạc Tiểu Hàn những lời như thế! Thật đáng chết!

Để che giấu tâm trạng của mình, Sở Thiên Ngao lại dùng đôi môi áp chặt vào môi của Mạc Tiểu Hàn. Đầu lưỡi của hần linh hoạt khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cả người nóng lên, hai chân cũng trở nên vô lực, cô phải đưa tay ôm cổ của hần, để cơ thể mình không bị ngã xuống.

Hành động của Mạc Tiểu Hàn kích lệ Sở Thiên Ngao, hần hôn cô sâu hơn, mạnh hơn, đầu lưỡi đẩy hàm răng cô ra, triền miên ngâm cái lưỡi thơm tho mềm mại của cô, bàn tay mang theo nhiệt độ rừng rực như lửa nóng, bắt đầu chạy khắp trên người cô, cơ thể Mạc Tiểu Hàn trở nên nóng bỏng, đối với những vuốt ve của hần dường như càng thêm nhạy cảm.

đã che giấu

Sau khi đỉnh điểm của cơn cuồng phong đã được bộc phát, Sở Thiên Ngao vô cùng mệt mỏi, hần ôm Mạc Tiểu Hàn nhắm hai mắt lại. Mạc Tiểu Hàn cũng đã mệt chết, cả người bủn rủn vô lực, nhưng ánh mắt lại mở thật to. Cô rốt cuộc đang làm gì? Sở Thiên Ngao máu lạnh đã giết chết ba cô, nhưng cô lại vẫn để Sở Thiên Ngao làm như vậy với mình! Mạc Tiểu Hàn, mi chính là người sao?

Tự trách cùng xấu hổ thật sâu khiến Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống! Cô không thể bị Sở Thiên Ngao nhốt nữa! Cô phải chạy trốn!

Mạc Tiểu Hàn thử dò xét bên kêu lên một tiếng: "Sở Thiên Ngao?" Sở Thiên Ngao không trả lời, chỉ nghe được tiếng hít thở của hần.

Mạc Tiểu Hàn yên tâm. Cô dùng ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng khoác lên trên cánh tay Sở Thiên Ngao, cố gắng gỡ cánh tay hần đang ôm chặt cánh tay của cô, nhưng Sở Thiên Ngao ôm rất chặt, Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không làm gì được. Lại không dám dùng sức, chỉ sợ sẽ đánh thức Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn khẩn trương đến độ cả người đổ hết mồ hôi. Cô dùng chân khoác lên eo Sở Thiên Ngao, làm bộ dùng giọng nói mơ hồ ra vẻ buồn ngủ nói: "Thiên Ngao, nóng quá."

Sở Thiên Ngao vẫn nhắm hai mắt lệt người, bấp đuôi đặt lên bụng của cô, Mạc Tiểu Hàn càng không thể động đậy!

Mạc Tiểu Hàn nghiêng đầu lên lên hé mắt như một đường chỉ nhìn về phía Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao vẫn nhắm mắt, hàng mi dài yên tĩnh bao trùm trên ánh mắt. Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím lại tạo thành đường cong rất đẹp. Mạc Tiểu Hàn nhìn có chút ngây ngời, trong giấc ngủ Sở Thiên Ngao hoàn toàn mất đi dáng vẻ lạnh lùng, gương mặt anh tuấn khiến không người nào có thể dời mắt được.

"Nhìn đủ chưa?" Sở Thiên Ngao đang nhắm hai mắt chợt mở miệng hỏi khiến Mạc Tiểu Hàn sợ hết hồn.

Sở Thiên Ngao kéo Mạc Tiểu Hàn ôm chặt hơn, nhỏ giọng khàn khàn cảnh cáo: "Muốn chạy trốn sao? Mạc Tiểu Hàn, cô nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Cánh tay cứng như sắt kèm giữ cô thật chặt, tuyên bố chủ quyền.

Tính khí ương bướng của Mạc Tiểu Hàn cũng nổi lên, bắt đầu liều mạng giãy giụa, chỉ muốn thoát khỏi kiềm chế của Sở Thiên Ngao: "Anh buông tay ra! Tiện nghi anh cũng đã chiếm! Hiện tại mau thả tôi đi! Tôi là người tự do, anh không có tư cách khống chế tôi!"

Sở Thiên Ngao vẫn nhắm mắt lại, giọng nói lười biếng mà nhàn nhả: "Tôi không có tư cách? Mạc Tiểu Hàn, cô nghiêng đầu nhìn cái máy quay phim bên cạnh giường một chút."

Mạc Tiểu Hàn nghiêng đầu nhìn bên giường, quả nhiên có một máy quay phim ở đó.

"Anh, vừa rồi anh đã làm gì!" Tiếng chuông cảnh giác trong lòng Mạc Tiểu Hàn vang lên! Máy quay phim gắn ở bên giường, nhất định là không có chuyện gì tốt!

Sở Thiên Ngao nhắm mắt lại, đắc ý mà cười cười: "Đương nhiên là quay tình cảnh chúng ta vừa mới chiến đấu nha!" Nói xong, hé một mắt, mang theo vẻ trên chọc hướng Mạc Tiểu Hàn đắc ý cười cười.

Trong đầu Mạc Tiểu Hàn kêu ong ong, cả người như muốn sụp xuống! Người đàn ông này thật không biết xấu hổ! "Ai cho anh quay thế?" Rồi chụp máy quay phim hung hăng đập xuống đất!

"Đập cũng vô ích. Đã chuyển tới máy vi tính của tôi rồi!" Sở Thiên Ngao đến mắt cũng chẳng buồn mở, lười biếng nói.

Mạc Tiểu Hàn quay lại vươn tay chụp chiếc laptop trên bàn, nhưng bàn tay vừa mới chạm tới laptop, Sở Thiên Ngao lại nhàn nhạt mở miệng: "Máy vi tính xách tay này kết nối với máy khác, cô đập nó cũng như không, trên những máy vi tính khác vẫn còn!"

Mạc Tiểu Hàn tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt! Thật là cảm thú, thì ra là hấn cô tình giảng dạy cô!

"Mạc Tiểu Hàn, cô tỉnh lại đi! Cô có thông minh cỡ nào, cũng không đấu lại tôi đâu! Tốt nhất cô nên thực hiện cho tốt bản hợp đồng tình nhân kia đi, có lẽ sau một thời gian ngắn nữa tôi chơi chán, sẽ thả cô đi." Đúng là người máu lạnh vô tình, Sở Thiên Ngao nói ra lại có thể tự nhiên như vậy!

"Anh" Mạc Tiểu Hàn tức giận nói không ra lời!

Đối phó với những người mặt dày, cách duy nhất có thể làm chính là so với hấn càng mặt dày hơn!

Mạc Tiểu Hàn khề cấn răng, quyết tâm tàn nhẫn, bắt chước giọng nói nhàn nhạt của Sở Thiên Ngao: "Được, vậy anh cảm cuộn video mới vừa quay đem đi ra truyền bá đi! Dù sao tôi cũng giống như một người đi đường bình thường, chẳng có ai biết tôi, để người khác thấy cũng chẳng có vấn đề gì, không giống Tổng giám đốc Sở anh, ai ai cũng biết danh tiếng của anh. Tôi nghĩ, người khác nhất định sẽ nhìn vai nam chính mà cảm thấy hứng thú hơn đi!"

Sở Thiên Ngao chợt mở mắt ra, tròng mắt đen sâu hút nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Cô có vẻ thông minh lên không ít."

Mạc Tiểu Hàn tức giận nở nụ cười: "Tôi mà ngu xuẩn một chút, sợ rằng bị anh ăn đến một mẫu vụn cũng không còn rồi!"

Sở Thiên Ngao lại nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên một nụ cười khoái trá: "Mạc Tiểu Hàn! Biết đây là gì không? Đây là heroin đấy? Heroin, cô có sợ hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Mặc quần ướt quá khó chịu

Heroin? Mạc Tiểu Hàn bỗng nhiên mở to mắt!

Cái đồ vô lại này, vậy mà lại dùng ma túy uy hiếp cô?

"Sở Thiên Ngao, anh không phải là người!" Mạc Tiểu Hàn vô cùng tức giận.

"Nếu như cô ngoan một chút, dĩ nhiên tôi sẽ ly tán tiếu mà không tiêm ma túy vào người của cô." Sở Thiên Ngao mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nồng đậm sát khí, "Còn nếu cô tiếp tục chạy trốn, Mạc Tiểu Hàn, đừng trách tôi không khách khí!"

"Sở Thiên Ngao! Tôi liều mạng với anh!" Cầm phần trong lòng, Mạc Tiểu Hàn đột ngột nhào về phía Sở Thiên Ngao, hai tay nắm thành nắm đấm, ra sức đập vào người của hấn.

Nếu như không phải do Sở Thiên Ngao, tại sao sau khi phẫu thuật thành công ba cô lại chết? Tất cả đều do người đàn ông này! Cuộc đời của cô, nhà của cô, cũng bị người đàn ông này phá hủy!

"Mạc Tiểu Hàn, tôi cảnh cáo cô, để cho tôi yên tĩnh một chút!" Tay Sở Thiên Ngao nắm chặt đôi tay đang vùng vẫy loạn của Mạc Tiểu Hàn, lạnh lùng cảnh cáo.

Đôi mắt đen nhánh của Mạc Tiểu Hàn hung hăng nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, một ngày nào đó, anh sẽ vì những việc mình đã làm mà trả giá thật lớn! Anh sẽ gặp báo ứng!"

Sở Thiên Ngao cười vô cùng phách lối: "Được, vậy tôi sẽ chờ xem, rốt cuộc tôi sẽ gặp phải báo ứng như thế nào!"

Đến giờ com tối lại bị Sở Thiên Ngao trối lại bắt ăn ở trên giường.

Một núi thức ăn, Sở Thiên Ngao ra lệnh Mạc Tiểu Hàn phải ăn hết tất cả.

"Ăn hết tất cả. Nếu không." Khóe mắt vừa chột liếc về phía cổ áo của Mạc Tiểu Hàn có chút hở ra.

Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng túm chặt cổ áo, yên lặng. Không ăn cái gì hết, cũng không ăm ỉ với Sở Thiên Ngao nữa.

Mạc Tiểu Hàn vô cùng bình thản, bình thản đến thê lương, bình thản khiến người ta đau lòng, giống như một xác chết vậy.

Sở Thiên Ngao vốn đang ăn canh, thấy bộ dáng này của Mạc Tiểu Hàn, đôi mày đen rậm nhíu lại thật chặt: "Mạc Tiểu Hàn, cô đừng có nghĩ có bộ dạng như thế này là có thể chọc tức tôi, cô quá ngây thơ rồi!"

Mạc Tiểu Hàn vẫn không nói lời nào. Cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Sở Thiên Ngao đột ngột kéo Mạc Tiểu Hàn qua, làn môi nóng bỏng đặt lên môi cô, bàn tay giữ cằm cô thật chặt, đem toàn bộ canh trong miệng hán trút hết vào trong miệng Mạc Tiểu Hàn.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm láp trong cái miệng nhỏ nhắn thơm hương của cô, Mạc Tiểu Hàn muốn ngậm chặt miệng lại, nhưng bị hấn gắt gao giữ chặt cằm, đầu lưỡi cũng dính chặt trong miệng cô, hoàn toàn không còn biện pháp ngậm miệng. Chỉ còn có thể để cho Sở Thiên Ngao trút hết canh xuống cổ họng của mình.

Thấy Mạc Tiểu Hàn uống canh xong, Sở Thiên Ngao mới thả bàn tay giữ cằm cô ra.

Mạc Tiểu Hàn nhất thời bị sặc ho khan một hồi: "Sở Thiên Ngao! Tên biến thái này!"

Sở Thiên Ngao hài lòng dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, dường như vẫn chưa thỏa mãn nói: "Nếu như cô không ăn, đợi lát nữa tôi còn biến thái hơn đây!"

Tên Sở Thiên Ngao này đúng là hạ lưu, Mạc Tiểu Hàn có chút sợ sệt ôm chặt hai cánh tay, không biết một lát Sở Thiên Ngao một lát lại phát thần kinh gì.

Sở Thiên Ngao ấn chuông bên cạnh giường: gọi đầu bếp hôm nay tới đây.

Một lát sau, một người người phụ nữ trung niên run rẩy nơm nớp đi vào.

Mạc Tiểu Hàn nhíu mi: "Sở Thiên Ngao muốn làm gì? Nói đầu bếp dứt com cho cô sao?"

Ánh mắt Sở Thiên Ngao lạnh lùng nhìn đầu bếp: "Hôm nay là do bà làm com?"

Người người phụ nữ trung niên bị ánh mắt của Sở Thiên dọa sợ, sớm nghe nói tính khí cậu chủ không tốt lắm, hôm nay vừa thấy đúng thật như thế.

Phịch một tiếng quỳ trên mặt đất: "Cậu chủ, hôm nay là tôi làm com."

Sở Thiên Ngao liếc Mạc Tiểu Hàn một cái, rồi nhìn đầu bếp nói: "Xem ra tài nấu nướng của bà chẳng có gì đặc sắc, com bà làm, cô Mạc một miếng cũng ăn không vô. Bà nói, có phải nên phạt bà hay không?"

Đầu bếp sợ tới mức liều mạng dập đầu: "Cậu chủ, cậu chủ, nếu như com không ngon, tôi sẽ nấu một phần khác cho cô Mạc, tôi đây chỉ còn là một bộ xương già, chịu không được tra tấn a!"

Con người tối đen của Sở Thiên Ngao lóe lên một cái: "Làm bữa com khác? Làm bữa com khác mà cô Mạc cũng không thích ăn. Bà nên lãnh phạt cho tốt. Đi xuống chỗ lão Vương, 30 roi."

"Cậu chủ, không cần a! Cậu chủ, là lỗi của tôi, tôi làm com không hợp khẩu vị cô Mạc, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý. 30 roi, sẽ gây chết người nha cậu chủ!" Đầu bếp cuống quýt dập đầu, khóc thê lương.

Thấy Sở Thiên Ngao không chút phản ứng, bà đầu bếp bèn bò đến bên chân Mạc Tiểu Hàn, kéo váy cô liều mạng dập đầu: "Cô Mạc, cầu xin cô giúp tôi xin cậu chủ đi! Tôi đây chỉ còn bộ xương già, làm sao chịu được 30 roi! Cô Mạc, van cầu cô!"

Đồ vô lại! Lại dùng đầu bếp uy hiếp cô!

Mạc Tiểu Hàn cắn răng mở miệng: "Sở Thiên Ngao, anh trừ uy hiếp tôi ra thì còn làm được cái gì khác?"

Hai chân Sở Thiên Ngao treo nguẩy rành rang: "Đúng, tôi trừ uy hiếp ra không còn bản lĩnh nào khác. Cô Mạc! Xin cô chỉ điểm! Hôm nay nếu cô không ăn com, bà đầu bếp sẽ phải chịu roi! Phần com kia cô không ăn, bà đầu bếp làm bữa com kia sẽ phải bị đánh!"

Mạc Tiểu Hàn im lặng triệt để!

Cầm đôi đũa lên, cô gấp món ăn trên bàn, nhét vào miệng tựa như giận dữ.

Sở Thiên Ngao lộ ra một nụ cười đắc ý, đối với người đầu bếp vẫn đang không ngừng đập đầu nói: "Đi xuống đi!"

Người phụ nữ trung niên giống như lính được thánh chỉ, vội vàng lăn một vòng rồi chạy, chỉ sợ trễ một bước, thật sự sẽ bị ăn roi.

Mạc Tiểu Hàn tựa như ăn cho hả giận, hoàn toàn không bận tâm đến hình tượng của mình, ăn như hổ đói. Thật sự một chút khẩu vị cô cũng không có, bây giờ ăn cơm hoàn toàn là một hành động theo bản năng để trút đi tức giận.

"Ăn từ từ, không thôi bị ghen." Sở Thiên Ngao còn làm bộ tốt bụng đưa qua cho cô một chén nước.

Mạc Tiểu Hàn gạt mạnh tay một cái, ly nước kia dội hết vào quần Sở Thiên Ngao!

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, chuẩn bị tư thế chịu đánh, người đàn ông này không phải như thế sao, hèn hạ bị ổi, thích sử dụng bạo lực đánh phụ nữ!

Không ngờ, vậy mà Sở Thiên Ngao lại không tức giận, không hề có ý động thủ. Hắn chỉ đứng lên, ám muội nhìn Mạc Tiểu Hàn cười cười.

Lông tóc toàn thân Mạc Tiểu Hàn dựng đứng hết lên, vừa nhìn thấy Sở Thiên Ngao cười như thế, cô cũng biết hắn lại không có lòng tốt gì, chính xác hắn đang có chủ ý không biết xấu hổ nào đó.

Quả nhiên, hai tay Sở Thiên Ngao từ từ đặt ở dây lưng quần. Trên mặt là nụ cười ám muội đáng đánh đòn.

Mạc Tiểu Hàn ngưng nhai, ngơ vực mở to mắt. Người đàn ông này muốn làm gì? Chẳng lẽ thú tính lại phát tác?

Sở Thiên Ngao khom lưng hôn vào mặt Mạc Tiểu Hàn một cái, cười híp mắt tháo dây thắt lưng.

"Sở Thiên Ngao! Ahh lại phát thần kinh nữa hả!" Mạc Tiểu Hàn không nhịn được quát.

"Cô xem, nước làm ướt quần, quần ướt mà mặc trên người sẽ bị bệnh! Cho nên tôi muốn cởi quần!"

"Anh..., anh..., anh cởi quần sao không vào trong mà cởi! Nhất định phải cởi ở đây sao?" Mạc Tiểu Hàn quả thật hoàn toàn quần bách rồi.

"Tôi đang giám sát cô ăn cơm nha!" Sở Thiên Ngao đáp đúng lý hợp tình!

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, sợ mình nhìn nữa sẽ bị đau mắt.

"Mạc Tiểu Hàn, ngẩng đầu!" Sở Thiên Ngao bá đạo ra lệnh.

"Anh bị nghiện ở trần à!" Mạc Tiểu Hàn dùng ánh mắt miệt thị quét qua Sở Thiên Ngao một cái.

Sở Thiên Ngao đã cởi quần dài. Trên người chỉ còn mặc một cái quần lót.

Nơi nào đó thật sự rất hùng vĩ.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, mặt lại có chút đỏ lên.

"Mạc Tiểu Hàn, mặt cô đỏ!" Sở Thiên Ngao tà ác cúi người, vừa nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô vừa nói.

"Anh bị thần kinh à!" Mạc Tiểu Hàn thật sự không còn từ gì mới để mắng Sở Thiên Ngao nữa, người này thật sự không biết xấu hổ!

Sở Thiên Ngao đắc ý ưỡn ngực thót bụng nhấc mông lên, đi tới đi lui bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, ý đồ muốn lôi kéo sự chú ý của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn vui đầu mãi miết ăn cơm. Không để ý đến con chim Khổng Tước bị bệnh thần kinh này.

Sở Thiên Ngao đi một vòng, thấy Mạc Tiểu Hàn từ đầu đến cuối không thèm nhìn lên, trong lòng có phần buồn bực. Bàn tay nắm cầm Mạc Tiểu Hàn, cưỡng ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Mạc Tiểu Hàn ngồi, Sở Thiên Ngao đứng. Mạc Tiểu Hàn vừa ngẩng đầu, cặp mắt vừa đứng nhìn thẳng vào chiếc quần lót màu xanh đậm có in hoa văn của Sở Thiên Ngao.

Không phải là muốn cho tôi nhìn sao! Vậy tôi sẽ nhìn! Dù sao người cởi quần cũng không phải là tôi! Mạc Tiểu Hàn hậm hực trầm nghĩ.

Cặp mắt không hề tránh né nữa, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm con quái vật trước mắt cô.

Giấu dưới lớp vải quần mềm mại, cũng có thể nhìn ra hình dáng to lớn của nó. Kích cỡ kinh người như vậy, thật có thể dùng làm cây lừa vịt được!

Mạc Tiểu Hàn âm thầm nguyên rủa trong lòng.

Sở Thiên Ngao làm sao biết được những suy nghĩ này của Mạc Tiểu Hàn. Tiểu đệ cảm nhận được ánh mắt nhìn chằm chằm của Mạc Tiểu Hàn, bắt đầu chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mạc Tiểu Hàn nhìn một chút, phát hiện thứ đồ này đang bắt đầu trở nên to lớn!

"A!" Một tiếng kêu sợ hãi! Mạc Tiểu Hàn tựa như thấy nó thậm chí còn bắn ra sức mạnh.

"Sao? Có phải rất đàn ông hay không? Nhìn nước miếng trong miệng cô muốn chảy ra rồi?" Sở Thiên Ngao thấy bộ dạng Mạc Tiểu Hàn ngượng ngùng che mắt, tâm trạng rất tốt.

"Không biết xấu hổ!" Mạc Tiểu Hàn tức giận đẩy bát đĩa ra, đứng lên muốn tránh sự quấy rầy của Sở Thiên Ngao.

Nhưng cô lại quên mất chân của mình bị Sở Thiên Ngao dùng cả vạt cột vào ghế, trong nháy mắt, cô ngã vào lòng Sở Thiên Ngao.

Nơi to lớn hung vĩ chĩa vào nơi mềm mại dưới chiếc váy ngắn của cô, mặt Mạc Tiểu Hàn đỏ đến độ không thể đỏ hơn được nữa, ra sức lấy tay tách mình và Sở Thiên Ngao ra.

Sở Thiên Ngao làm sao có thể bỏ qua cho Mạc Tiểu Hàn khi cô tự động ôm ấp yêu thương hắn đây?

Cánh tay dài vươn ra kéo cô lại, Mạc Tiểu Hàn bị ép trở vào lòng của hắn.

Lòng ngực nóng bỏng khiến cả người Mạc Tiểu Hàn nhất thời trở nên nóng hừng hực .

"Buông tay!" Giọng nói của cô là tức giận, nhưng loại tức giận này nghe vào lỗ tai Sở Thiên Ngao lại tăng thêm hứng thú.

Sở Thiên Ngao không những không buông tay, mà còn để tay chiếm hữu vùng ngực mềm mại của cô!

"Anh! Tôi nói anh buông tay!" Mạc Tiểu Hàn xấu hổ, đôi mắt sáng hừng hực nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao.

"Không phải tôi đang buông tay sao! Đặt ở nơi này." Khóe miệng Sở Thiên Ngao kéo ra một nụ cười tà khí, nói xong, còn dùng ngón tay thon dài cố ý dè lên trên đỉnh nhọn của Mạc Tiểu Hàn.

"Tên lưu manh này!" Mạc Tiểu Hàn vội vàng hung hăng mắng.

"Cái này lưu manh à nha? Một lát còn có cái lưu manh hơn đây này!" Sở Thiên Ngao đột ngột kéo bàn tay nhỏ bé của Mạc Tiểu Hàn, bỏ vào chiếc quần lót đang vênh cong lên của mình.

Tay của Mạc Tiểu Hàn tựa như bị bóng, cô nhanh chóng kéo tay về, Sở Thiên Ngao lại gắt gao đè chặt ở phía trên. Ánh mắt còn nhìn Mạc Tiểu Hàn như khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Bú sữa

Nhìn bộ dạng không thể làm gì của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao cảm thấy rất sáng khoái!

Được rồi! Không phải anh muốn tôi sờ sao? Vậy đừng trách tôi không khách khí! Mạc Tiểu Hàn tức giận dùng sức nhéo một cái vào cây côn thịt to lớn đó!

"A!" Sở Thiên Ngao phát ra một tiếng kêu đau đớn, khom lưng che quần lót của mình, mặt nhăn nhúm rất khó coi.

"Mạc Tiểu Hàn!" Một tiếng gầm nhẹ tức giận, Sở Thiên Ngao vội vàng mở cả vạt buộc chân Mạc Tiểu Hàn, nhanh chóng ôm Mạc Tiểu Hàn lên, dùng sức mạnh kinh người ném cô lên trên giường!

"Ừm. . . ." Mạc Tiểu Hàn bị đau vừa kêu một tiếng, Sở Thiên Ngao đã như mãnh hổ nhào tới. Bàn tay dùng sức xé ra, rẹt, chiếc váy trên người Mạc Tiểu Hàn bị xé tứ tung!

Mạc Tiểu Hàn giãy giụa khép hai chân lại, Sở Thiên Ngao lại càng thêm hưng phấn, cây gậy lớn hung hăng đâm vào nơi mềm mại của Mạc Tiểu Hàn, dường như muốn đâm xuyên qua lớp quần lót thật mỏng đi vào!

Mạc Tiểu Hàn khàn giọng kêu: "Sở Thiên Ngao! Tên lợn giống này! Anh trừ cường gian còn có thể làm gì!"

Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn không quan tâm đến tiếng gào thét của Mạc Tiểu Hàn, đôi tay kèm chặt hai cánh tay cô đang không ngừng giãy giụa, bắp đùi cứng như sắt kẹp hai chân cô cũng đang không ngừng giãy dụa, đôi môi nóng bỏng không ngừng ở trên người cô nhóm lên từng ngọn lửa nhỏ!

Mạc Tiểu Hàn biết mình càng giãy dụa hấn càng hưng phấn, nên bình tĩnh lại bắt đầu giả bộ nằm im như xác chết. Kệ cho hấn tách chân mình ra, cả người cô nằm dang tay dang chân hình chữ đại ở trên giường.

Trên mặt Sở Thiên Ngao hiện lên màu đỏ của sự thèm muốn dục vọng mãnh liệt, cặp mắt tối đen cũng bốc lên ngọn lửa điên cuồng. Hấn đã nhìn quá lâu, chỉ có người người phụ nữ này mới có thể làm cho hấn thỏa mãn!

Đột nhiên, giống như có thần giao cách cảm, Mạc Tiểu Hàn nghe như có tiếng trẻ nít khóc vang dội. Đường như là Tiểu Tư Hàn đang khóc ở dưới lầu.

"Sở Thiên Ngao! Tên cầm thú này! Con trai của anh đang khóc ở dưới lầu! Vậy mà anh còn có ý định làm chuyện này!" Không biết vì sao a, Tiếng khóc của Tiểu Tư Hàn khiến trong lòng Mạc Tiểu Hàn đau đớn. Cố gắng xô đẩy Sở Thiên Ngao đang liếm láp khắp nơi ở trên người cô.

Tư Hàn là tâm can bảo bối của Sở Thiên Ngao lòng, nghe nói Tư Hàn đang khóc, Sở Thiên Ngao lập tức dừng động tác lại, vênh tời nghe ngóng.

Hình như là thế! Lầu dưới quả thật có tiếng đứa bé khóc! Chỉ có điều tiếng khóc này rất yếu ớt, không lắng nghe thì tuyệt đối không nghe được, gian phòng này hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Sở Thiên Ngao kỳ quái liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn, lỗ tời người người phụ nữ này thật đúng là nhạy bén!

Tiểu Tư Hàn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải bà vú đang chăm sóc sao? Sao khóc đến đau lòng như vậy? Sở Thiên Ngao xót con trai, lập tức bật ngồi dậy từ trên người Mạc Tiểu Hàn, nhanh chóng mặc quần vào.

"Hôm nay trước hết bỏ qua cho cô! Đợi lát nữa quay lại sẽ tính toán với cô!" Sở Thiên Ngao tà ác liếc cơ thể trần truồng của Mạc Tiểu Hàn rồi vội vã đi xuống lầu.

Mạc Tiểu Hàn kiểm trên bàn trong phòng làm việc được mấy cái kim băng, ghim lại những vết rách trên váy rồi cũng phóng xuống lầu.

Mặc dù là con trai của Sở Thiên Ngao và người người phụ nữ khác, nhưng Mạc Tiểu Hàn không khỏi đối với đứa bé này có sự thương yêu đặc biệt.

Có lẽ là đứa bé này với mình hữu duyên! Lần đầu tiên nhìn thấy đã thích! Có lẽ do quá nhớ thương con gái của mình! Mạc Tiểu Hàn chỉ có thể tự giải thích như vậy trong lòng.

"Gi Trần, tại sao là bà? Bà vú đâu?" Sở Thiên Ngao xuống lầu, thấy gì Trần cùng hai người giúp việc khác đang ra sức dỗ đứa bé, mà không thấy bà vú.

Một người giúp việc cầm trong tay một bình sữa nói: "Cậu chủ, bà vú tạm thời có chút việc đi ra ngoài một lát, cậu chủ nhỏ có thể bị đói bụng!"

"Đói bụng? Không phải đói bụng bà sẽ cho nó bú sữa sao?" Sở Thiên Ngao thấy con trai khóc, đau lòng không nhìn được, giật bình sữa từ trong tay người giúp việc, vụng về đưa vào miệng đứa bé.

Nhưng đứa bé lại không uống, nắm vú cao su vừa đưa vào trong miệng nó, nó lại dùng đầu lưỡi đẩy ra ngoài, sau đó lại oa oa khóc lớn.

Tiểu Tư Hàn khóc đau lòng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút tái đi rồi. Sở Thiên Ngao đau lòng, giơ chân lên đá vào người giúp việc bên cạnh!

"Sao các người lại vô dụng như vậy! Đứa bé đói bụng mà cho ăn cũng không được!" Tiểu Tư Hàn càng khóc càng uất ức, bộ dáng kia thật vô cùng đáng thương!

Nghe Tiểu Tư Hàn khóc, Mạc Tiểu Hàn không giải thích được, cảm thấy bộ ngực căng đau, trướng lên rất khó chịu.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu nhìn, trước áo ngực vậy mà lại ướt! Mạc Tiểu Hàn ngẩn ra, chẳng lẽ đây chính là căng sữa như mọi người thường nói?

Cô vừa mới sinh con chưa tới hai tháng, đúng là có sữa!

Nghe tiếng khóc của bé con, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy đau lòng! Vội vã đi tới bên cạnh Sở Thiên Ngao, đưa tay tiếp nhận đứa bé: "Để tôi thử xem!"

Sở Thiên Ngao nghĩ Mạc Tiểu Hàn lại muốn cho Tư Hàn bú sữa bình, không nhìn được trừng mắt nhìn cô: "Đút vào không được! Mới vừa rồi chúng tôi cũng đã thử qua rồi!"

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu nhìn bé con đang oa oa khóc, khuôn mặt nhỏ trắng nõn đỏ bừng, khóe mắt đọng một giọt nước mắt, nhìn qua vừa đáng yêu vừa đau lòng. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cảm thấy đau đớn.

Nói khẽ với Sở Thiên Ngao: "Tôi vừa mới sinh em bé không lâu, còn có một chút sữa. Để cho tôi thử một chút đi!"

Sở Thiên Ngao kinh ngạc tròn to mắt: "Cô có sữa?" Khó trách Mạc Tiểu Hàn gầy thành cái bộ dáng này, mà bộ ngực vẫn đầy đặn như thế! Thì ra là có sữa.

Yên tâm đem bé con đặt vào tay Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao nhìn mấy người giúp việc gằm nhẹ: "Tất cả đều lần hết ra ngoài cho tôi!"

Các người hầu nhanh chóng thôi lui khỏi đại sảnh. Mạc Tiểu Hàn ôm lấy đứa bé đi lên lầu.

"Mạc Tiểu Hàn, cô đi đâu vậy?"

"Tôi lên lầu cho em bé bú sữa." Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao một cái, chẳng lẽ còn muốn tôi ở phòng khách cho bú sữa sao?

"Ồ chỗ này cho bú!" Sở Thiên Ngao lại bắt đầu ra lệnh cho Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không thêm quan tâm đến lời nói của Sở Thiên Ngao, đi lên lầu. Sở Thiên Ngao không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là cũng theo sau đi lên lầu.

"Anh đừng đi theo tôi! Tôi cho bú xong rồi sẽ đem bé con xuống!" Mạc Tiểu Hàn cũng không hy vọng trong lúc cô cho đứa bé bú sữa, Sở Thiên Ngao ở bên cạnh nhìn. Cặp mắt dê kia cô suy nghĩ một chút cũng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

"Ngộ nhờ cô ôm con tôi đi thì làm thế nào? Tôi phải ở bên cạnh giám sát cô!" Lý do của Sở Thiên Ngao vô cùng hợp lý.

Mạc Tiểu Hàn không có tâm trạng cùng hân chào kéo, bé con dường như biết có người cho bú sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tự động hướng vào ngực cô dụi dụi, cái miệng nhỏ nhắn cũng hướng vào ngực cô nhấp nháp.

Lòng của Mạc Tiểu Hàn nhất thời mềm mại giống như dòng suối chảy. Yêu thương hôn lên trán bé con một cái, rồi nhanh chóng đi lên lầu.

Thấy Mạc Tiểu Hàn dùng ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn Tiểu Tư Hàn, lại hôn nó dịu dàng như vậy, Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn, rất hạnh phúc. Giống như bọn họ là người một nhà, mẹ đang cho đứa bé bú, ba đi theo bên cạnh giúp một tay.

Thật sự là đáng tiếc, nếu như đứa bé này là của hân và Tiểu Hàn sinh ra thì tốt hơn biết bao nhiêu! Sở Thiên Ngao tiếc nuối thầm nghĩ.

Sở Thiên Ngao đi theo tới cửa, đang chuẩn bị vào nhà, "Rầm" một tiếng, Mạc Tiểu Hàn ở bên trong đóng cửa lại!

Trong tay Mạc Tiểu Hàn đang ôm đứa bé, Sở Thiên Ngao sợ đụng đến bé con, không dám dùng sức đẩy cửa, Mạc Tiểu Hàn lại nhân cơ hội khóa cửa lại luôn!

Sau khi khóa cửa ngăn Sở Thiên Ngao khóa ở bên ngoài, Mạc Tiểu Hàn thở dài, rốt cuộc có thể an tâm cho bé con bú sữa rồi!

Vệ sinh sạch sẽ đầu nhũ hoa một cách nhanh chóng, bé con đã không kịp chờ đợi, dùng cái miệng nhỏ nhắn ngậm chính xác vào đầu vú!

Trong nháy mắt, có một cảm giác khác lạ và thỏa mãn trào dâng mà Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ cảm nhận được trước đây! Trong giây phút này, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

Bé con ăn rất ngon, chắc là đói bụng lắm, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mút vào, tới nỗi nuốt không kịp. Mạc Tiểu Hàn mỉm cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của bé: "Bảo bối nhỏ bé, ăn từ từ thôi, còn nhiều mà, đừng nóng vội. Ngoan ha."

Bé con tựa như nghe hiểu lời nói của Mạc Tiểu Hàn, tốc độ quả nhiên chậm lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn điềm tĩnh của bé con, khóe mắt Mạc Tiểu Hàn đột nhiên ươn ướt. Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một tình thương vô bờ bến của người mẹ. Có một suy nghĩ táo bạo, ẵm bé con trốn đi!

Dĩ nhiên, chuyện này là không thể nào. Tiểu Tư Hàn là sinh mạng của nhà họ Sở, bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm vào bé như vậy, cô làm sao có thể đưa bé con này ra ngoài?

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn vừa hạnh phúc thỏa mãn, vừa phiền muộn và chua xót. Nếu như con gái mình còn sống, nhất định cũng sẽ đáng yêu giống như Tiểu Tư Hàn chứ?

"Ken két!" Cửa chợt mở ra! Sở Thiên Ngao đi vào.

Mạc Tiểu Hàn sợ hết hồn! Muốn lớn tiếng quát, lại sợ làm kinh động bé con trong ngực. Nên chỉ hạ thấp giọng nói: "Làm sao anh vào được?" Rõ ràng cô đã khóa cửa rồi mà!

Sở Thiên Ngao chau mày, giơ cái chìa khóa trong tay lên lắc lắc: "Đây là nhà tôi, mà cô lại muốn nhốt tôi ở ngoài cửa?"

Ánh mắt Sở Thiên Ngao không tự chủ được nhìn về phía bé con. Lại theo đứa bé, kéo dài đến bộ ngực đầy đặn trắng nõn đang phơi bày lồ lộ ra ngoài của Mạc Tiểu Hàn lồ lộ.

Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng cả mặt, vội vàng kéo áo lên, muốn che bộ ngực lại.

Nhưng bé con trong ngực lại không muốn, áo kéo quá cao, bé con bú sữa mẹ không dễ dàng nên phát ra tiếng rầm rì bất mãn.

Mạc Tiểu Hàn thấy đau lòng, lại kéo áo thấp xuống.

Cặp mắt Sở Thiên Ngao chăm chú nhìn cái miệng nhỏ nhắn của bé con không ngừng mút vào. Nơi nào đó mới vừa rồi chưa được thỏa mãn lại bắt đầu ngáng đầu lên

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tối hôm qua tôi không làm gì cả

Bé con bú no nê, rốt cuộc nhắm mắt lại yên tĩnh ngủ thiếp đi. Bên khoe miệng phấn hồng còn hàm chứa vẻ mỉm cười.

Mạc Tiểu Hàn lặng lẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, trong lòng trào dâng một cảm giác ấm áp.

Đây chính là hạnh phúc làm mẹ phải không? Cô chưa xốt nghĩ tới con gái của mình, còn chưa kịp liếc mắt nhìn thế giới này, đã bị Tử Thần mang con gái đi, trong lòng thấy đau đớn.

Nhẹ nhàng đem Tiểu Tư Hàn đặt lên giường, cẩn thận đắp mền cho nó, Mạc Tiểu Hàn cứ canh giữ ở bên giường như vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của bé con mà ngẩn người.

Sở Thiên Ngao cứ ở bên cạnh nhìn Mạc Tiểu Hàn. Trong mắt hiện lên rất nhiều cảm xúc khó nói.

Một Mạc Tiểu Hàn như vậy, hẳn chưa từng gặp qua. Tình cảm người mẹ tỏa sáng khiến cô nhìn như một tiên nữ thuần khiết, giống như đứa bé này đã chiếm cứ tất cả tâm hồn của cô.

Sở Thiên Ngao cảm thấy có chút ghen tỵ, hẳn ghen tỵ với con trai của mình, nó có thể lấy được nhiều tình cảm từ Mạc Tiểu Hàn như vậy, lấy được nhiều sự chú ý của cô như vậy.

Bỗng nhiên, Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao đột ngột kéo bật từ trên giường!

Cô bị hắn đặt dựa vào vách tường, kèm chặt cơ thể, sau đó nụ hôn bá đạo của hắn ập tới, mãnh liệt như vậy, triền mien như vậy, gần như đã đoạt đi tất cả hô hấp của cô.

Mà cô chỉ cảm thấy trước mắt mờ hồ, một mảnh trống không, ngay trước mặt Tiểu Tư Hàn, mà hắn lại có thể hôn cô? Một bé con thuần khiết nằm bên cạnh mà tại sao có thể coi cô như một cô đào ra sân khấu biểu diễn, tùy tiện làm bậy như vậy?

Cô giãy giụa dùng toàn lực đá vào hắn, đấm hắn: "Buông tôi ra! Anh buông tôi ra, tên điên này!"

Mạc Tiểu Hàn rống lên để trút hết những cảm giác ảm ức trong ngực mình.

Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp, nhưng mà trên mặt lại không thể hiện điều gì.

Cô khẽ cau mày lại, nhìn lên gương mặt không một chút thay đổi của người đàn ông trước mặt, không biết giờ đang nghĩ cái gì. Trái tim của hắn, sao khó đoán như thế, hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

"Sở Thiên Ngao, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Cô hét lên lần nữa. "Anh vì sao cứ phải khinh thường tôi? Tôi không phải là người phụ nữ như anh muốn, không phải là những tiểu thư lá ngọc cành vàng sống trong lầu son gác tía, tại sao anh lại cứ quấy rầy tôi? Tôi chán ghét anh, chán ghét anh!"

Sở Thiên Ngao nghe cô hét..., nhìn gương mặt thể hiện vẻ chán ghét của cô, chợt có cảm giác run rẩy, trong lòng như bị cái gì đó níu chặt, hẳn cảm thấy có chút đau lòng.

"Làm người phụ nữ của anh đi!"

Lời nói nóng bỏng bật thốt lên, trong giây phút vừa ra khỏi cửa miệng, Sở Thiên Ngao cũng có chút giật mình.

Cô lại cười, khoe miệng tràn đầy tự giễu. "Sở Thiên Ngao, anh nói cái gì? Làm người phụ nữ của anh?"

Đây là lần đầu tiên cô chân chính nhìn thẳng vấn đề này như vậy. Có thứ gì đó, lập tức đọng vào trong lòng cô.

"Ừ!" Hắn khẳng định.

"Sở Thiên Ngao, ý của anh là tiếp tục làm tình nhân của anh đúng không?" Mạc Tiểu Hàn cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ bị phẫn.

"Ồ trong lòng anh, tôi hèn hạ như thế sao, không xứng sống trên thế giới sạch sẽ này, chỉ xứng khi làm tình nhân! Chỉ xứng làm chim Hoàng Yến để những người có tiền như các người bao nuôi thôi, đúng không!"

Sở Thiên Ngao muốn nói gì đó, lại bị Mạc Tiểu Hàn ngăn cản.

"Sở Thiên Ngao! tôi biết! Anh không coi tôi ra gì! Từ đầu tới cuối đều khinh thường tôi! Đúng vậy, tôi nghèo! Tôi không có đất đai! Ở trên thế giới này, bất luận kẻ nào cũng có thể chà đạp tôi! Nhưng, dù có như thế tôi cũng không từ bỏ lòng tự trọng để làm tình nhân của anh!"

Trong ánh mắt của Sở Thiên Ngao lướt qua một tia bi thương, nhìn Mạc Tiểu Hàn đang kích động, hấn khê giờ tay lên, làm một tư thế khẩn cầu.

"Nếu vậy, làm bạn gái của anh. Mạc Tiểu Hàn, làm bạn gái của anh được không?"

Sở Thiên Ngao tâm trạng thấp thòm nhìn Mạc Tiểu Hàn, mong đợi câu trả lời của cô.

"Bạn gái?" Mạc Tiểu Hàn khò sở cười một tiếng, "Chỉ có những người yêu thương nhau mới có thể xưng là bạn bè trai gái chứ? Rất đáng tiếc, tôi không thể làm bạn gái của anh. Bởi vì, tôi không thương anh!" ánh hồi hộp của Sở Thiên Ngao trong nháy mắt bị sự phẫn nộ thiêu đốt, người phụ nữ này thật không biết điều! Hấn đã xuống nước cầu xin cô làm bạn gái của hấn rồi, vậy mà cô lại không đồng ý!

"Mạc Tiểu Hàn, cô đừng quá coi trọng chính mình!" Lời nói lạnh lùng bật thốt lên.

"Ha ha. Anh cho rằng làm bạn gái của anh chính là vinh quang tột đỉnh chứ gì? Là mơ ước của mọi người phụ nữ trên toàn thế giới chứ gì? Người hèn mọn đê tiện như tôi, lại bị Sở đại Tổng giám đốc anh coi trọng, tôi thật sự nên thấp nhang thơm cầu nguyện cảm ơn trời đất chứ gì?" Giọng nói lạnh lạnh của Mạc Tiểu Hàn tràn đầy đùa cợt: "Thật ngại ngùng, Sở đại Tổng giám đốc, tôi thật đúng là không biết điều! Nhưng thật sự tôi đối với việc được làm bạn gái của anh lại không có bất kỳ hứng thú nào!"

Sắc mặt Sở Thiên Ngao trở nên âm trầm, cặp mắt cũng dấy lên sự tức giận.

"Sở Thiên Ngao, tôi không muốn so chiều true chọc bất kỳ người đàn ông nào, tôi chỉ muốn sống bình an một chút mà thôi, làm ơn, cầu xin anh đừng trêu chọc tôi nữa có được hay không? Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?"

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá. Tại sao, tại sao trời cao lại trừng phạt cô như vậy? Ba cô qua đời, bé con cũng mất, trái tim cô đã quá mệt mỏi rồi! Tại sao người đàn ông này lại còn vũ nhục cô!

Tại sao hấn lại luôn có bộ dáng như vậy? Cô thật sự không chọc ghẹo hấn! Cô chỉ muốn sống một cuộc sống qua ngày bình thường, cô thà rằng chưa bao giờ quen biết hấn!

Sở Thiên Ngao chột nheo mắt lại, mờ mịt lui về sau một bước, về mặt cô như vậy, khiến hấn có cảm giác muốn xin lỗi cô.

Hấn đột nhiên kéo cô qua, đôi tay áp vào mặt cô, nâng cằm cô lên, cưỡng ép cô nhìn thẳng vào mặt mình, "Tiểu Hàn, anh nên tìm đến em sớm một chút. Anh không nên để cho em chịu nhiều khổ sở như vậy, thật xin lỗi!"

Cô ngẩn ra, trên mặt tràn đầy nước mắt vô cùng bi ai, ánh mắt rất thống khổ, "Xin lỗi? Người anh nên nói xin lỗi không phải là tôi! Là ba tôi! Phẫu thuật của ông ấy đã thành công rồi, tại sao anh nhốt ông ấy trong bệnh viện, ngăn cản chị tôi tiếp tục trị liệu cho ông ấy? Sở Thiên Ngao, anh còn có tính người sao! Nếu như anh có một chút nhân tính, anh sẽ làm những chuyện như vậy sao!"

Ánh mắt sâu đen của Sở Thiên Ngao khẽ nheo lại: "Mạc Tiểu Hàn, ai nói em là tôi ngăn cản chị của em tới tiếp tục trị liệu cho ông ấy?"

Nghĩ đến ba đã chết, Mạc Tiểu Hàn đã không kiềm được nước mắt: "Chính miệng chị tôi nói cho tôi biết! Anh là tên ma quỷ không có nhân tính!"

"Chị của em? Chính là người chị không có bất kỳ liên hệ máu mủ gì?" Sở Thiên Ngao đau khổ nói: "Em tình nguyện tin tưởng cô ta, mà không chịu tin tưởng tôi?"

Mạc Tiểu Hàn ngơ ngác nhìn Sở Thiên Ngao, tựa như không hiểu hấn rốt cuộc đang nói cái gì.

Sở Thiên Ngao ôm bờ vai mỏng manh của Mạc Tiểu Hàn, hung hăng lắc lắc: "Mạc Tiểu Hàn! Em là người đàn bà ngu xuẩn! Chị của em đang nói láo! Cô ta gạt em! Tôi chỉ giận em chạy trốn, nên không trả tiền chữa bệnh cho ba em mà thôi, tôi tuyệt đối không hề ngăn cản chị của em cứu ông ấy!"

Dường như có đồ vật gì đó ầm ầm sụp đổ, Mạc Tiểu Hàn khó có thể tin trọn to hai mắt, cô che lỗ tai, liều mạng lắc đầu: "Không! Không! Chị tôi sẽ không đối xử với tôi như vậy! Anh nói láo!"

Sở Thiên Ngao không nói thêm gì nữa. Xoay người ôm Tiểu Hàn đang ngủ say đi ra ngoài cửa, đi tới cửa, quay đầu sang lạnh lùng nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Mạc Tiểu Hàn, tôi chưa thấy người phụ nữ nào ngu xuẩn như em!"

Mạc Tiểu Hàn, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào ngu xuẩn như em.

Cơ thể Mạc Tiểu Hàn chột mắt đi hơi sức, chậm rãi trượt ngồi xuống góc tường, trái tim đau đớn đến tê liệt. Cô không muốn suy nghĩ, cô hy vọng là Sở

Thiên Ngạo đang nói dối, cô không thể nào tiếp nhận chị cô lại có thể đối xử với cô như vậy!

Mặc dù không phải là ba ruột của chị ấy, nhưng ba đối với chị ấy cũng rất tốt. Tại sao chị ấy có thể làm ra chuyện như vậy!

Ba. Thật xin lỗi. Là con quá tùy hứng, là con quá ngu xuẩn, là do mất con mù, nên mới có thể giao ba cho Lâm Vũ Yên, mới có thể để cho ba chết một cách tuyệt vọng thế này. Ba, ba ở trên Thiên đường nhất định rất hận con?

Mặc Tiểu Hàn thì thảo nói, nước mắt trào ra mãnh liệt, ướt đầm vạt áo trước ngực. Đau đớn, đau đớn vô biên cuốn tới, cô vật vã đập đầu vào tường. . . .

"Đã nói em rất ngu xuẩn, em quả nhiên rất ngu xuẩn! Đập đầu thì có ích lợi gì? Đập đầu thì ba em có thể sống lại sao?" Một giọng nói đột ngột vang lên, khiến Mặc Tiểu Hàn sợ hết hồn. Sở Thiên Ngạo không biết từ lúc nào lại đi vào.

"Anh dứt đi! Tôi không muốn anh quan tâm! Tại sao anh lại muốn đem ba tôi ném ở bệnh viện mà không quan tâm gì tới song chết của ông ấy? Cũng chỉ là tiền chữa bệnh mấy tháng thôi, anh tiêu tiền như nước, chút tiền này đối với anh mà nói có là cái gì! Tại sao anh ác tâm như vậy!" Cảm xúc của Mặc Tiểu Hàn đang không biết trút đi đâu, vừa đúng lúc Sở Thiên Ngạo vào liền phát tiết.

"Mặc Tiểu Hàn, chính em không tuân thủ hợp đồng chạy mất, tôi việc gì phải tuân thủ hợp đồng chăm sóc ba em?" Sở Thiên Ngạo cau mày, hỏi ngược lại.

Mặc Tiểu Hàn nhất thời cứng họng, không biết làm gì khác hơn là cầm cái gối trên giường hung hăng đập lên người Sở Thiên Ngạo: "Anh dứt anh dứt! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh đi ra ngoài!"

Sở Thiên Ngạo rốt cuộc không nhịn được nữa, kéo mạnh cánh tay Mặc Tiểu Hàn: "Người phụ nữ này, em nào đủ chưa!" Một cú chặt vào gáy Mặc Tiểu Hàn.

Mặc Tiểu Hàn vừa cảm thấy đau, đã mất đi tri giác. Sở Thiên Ngạo đỡ cơ thể mềm nhũn đã hôn mê của Mặc Tiểu Hàn đặt trên giường, đắp kín chăn cho cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mặc Tiểu Hàn khóc đến sưng húp mắt, mái tóc ướt nhẹp dính lộn xộn lung tung trên mặt, nhìn rồi bù không chịu nổi.

Sở Thiên Ngạo cầm khăn giấy trên đầu giường, nhẹ nhàng giúp Mặc Tiểu Hàn lau nước mắt, lại dùng tay từ từ vuốt lên mái tóc rối tung của cô. Hàng chân mày rậm nhũn lại thật chặt, thờ dài, người phụ nữ này, sao lại cứ bướng bỉnh như thế!

Dường như trải qua giấc mộng rất dài, đi một đoạn đường rất dài. Khi Mặc Tiểu Hàn tỉnh lại, trời đã sáng rồi, một ngày mới đã đến.

Duỗi người một cái, lại bị một thân thể nửa để trần bên cạnh làm sợ tới mức giật bắn người! Sở Thiên Ngạo! Hắn nằm lên giường lúc nào?

Nhìn dáng dấp hần chác tới hôm qua ngủ ở đây. Mặc Tiểu Hàn sợ tới mức vội vã nhấc chăn lên nhìn cơ thể mình. Ngát! Sao chiếc váy trên người lại không thấy hả ? Bị đổi thành quần áo ngủ của nam!

Chẳng lẽ —— tới hôm qua Sở Thiên Ngạo thay giúp cô? Mặc Tiểu Hàn nghi ngờ nhìn người đàn ông bên cạnh, có chút mơ hồ không biết đêm hôm qua rốt cuộc hắn đã làm gì.

"Đừng nghĩ nhiều! Tối hôm qua cái gì tôi cũng không làm." Người đàn ông bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, giọng nói khàn khàn tràn đầy đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Tôi không đồng ý!

Mặc Tiểu Hàn cảnh giác nhìn Sở Thiên Ngạo, muốn kéo cao cái chăn bao lấy cơ thể mình. Sở Thiên Ngạo lại một tay kéo cái chăn, cơ thể cường tráng áp tới người cô.

"Anh đừng ôm tôi !" Cô đẩy hắn ra.

Thế nhưng hắn lại ôm chặt lấy cô. "Hãy nghe tôi nói!"

Cô cảm thấy xương cốt trong người đều sắp bị hắn siết nát vụn, mặc dù cảm thấy lồng ngực bị ép chặt đến không thể hít thở được, nhưng cô vẫn cương quyết không nhúc nhích, mặc cho hắn ôm cô. Thái độ so còn lạnh hơn băng đá: "Sở Thiên Ngạo, buông tôi ra."

"Tôi không thả!" Hắn ôm cô không chịu buông tay, giống như đứa bé đang ăn vạ.

Cô có thể cảm giác được hơi thở nóng rực của hắn thoảng qua bên tai cô, nhưng hắn không làm gì hết, chỉ ôm cô thật chặt, thì thầm bên tai cô: "Mạc Tiểu Hàn, làm người phụ nữ của tôi được không? Tôi biết em rất thương yêu Tư Hàn, em hãy ở lại bên cạnh tôi, ở lại bên cạnh Tư Hàn, xem Tư Hàn như con của mình, được không?"

Cô nghe được câu này, trong lòng lại dâng lên sự tức giận. "Anh mang Tư Hàn ra ép buộc tôi sao?"

"Không phải như vậy!" Hắn gầm nhẹ.

"Vậy thì đó là gì?" Cô trầm giọng hỏi, nhiệt độ trong giọng nói đã muốn đóng băng không khí xung quanh.

Cuối cùng, Mạc Tiểu Hàn giằng co, dùng sức đẩy hắn. "Anh buông tôi ra, tôi chán ghét anh!"

Hắn bị cô đẩy ra, nhanh chóng lấy lại chủ động, đột ngột lột chiếc mền trên người cô xuống, cô tiếp tục giãy giụa, lời kéo chiếc mền đã bị kéo xuống gần hết.

Nhất thời, chiếc áo ngực màu hồng lộ ra, Sở Thiên Ngao kinh ngạc nhìn chiếc mền trên tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn cơ thể trắng nõn của cô, hô hấp cũng dồn dập theo!

Mạc Tiểu Hàn vừa then vừa cúi, mặt cô đỏ lên, đôi tay che trước ngực, cố che dấu cơ thể mềm mại trắng nõn của mình.

Gương mặt anh tuấn của Sở Thiên Ngao hiện lên sự mỉa mai hoặc, hắn nhướn đôi mắt hẹp dài đang híp lại, trông mắt đen nhánh thâm thúy.

Hắn thờ dài, sắc đẹp trước mặt, khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh hùng, hắn không muốn làm anh hùng, vì vậy vươn tay ra, trực tiếp vuốt ve phía sau lưng của cô, làm cô sợ tới mức kinh hãi. "A ——"

Thế nhưng hắn lại thu lại tay, nhưng cánh tay có lực chột kéo mạnh, Mạc Tiểu Hàn liền ngã vào trong ngực hắn, sau đó hắn lật người, đè cô ở trên giường.

Cặp mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng đầy vẻ sợ hãi của Mạc Tiểu Hàn: "Xấu hổ cái gì? Cũng không phải chưa từng ôm qua sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, cô trong lúc nhất thời cúi đến đỏ mặt, tròn mắt nhìn lại, xấu hổ tăng thêm, cô muốn giãy giụa, nhưng cả người vô lực, chỉ có thể bị lồng ngực cường tráng của Sở Thiên Ngao đè ép đến mềm nhũn, không thể động đậy được.

Sở Thiên Ngao nhìn cô, giọng nói của hắn trầm thấp từ tính, mang theo chút khàn khàn, "Tôi không phải cố ý, là do em cố tình giãy giụa. Mạc Tiểu Hàn, là em cố ý hấp dẫn tôi đấy!"

"Sở Thiên Ngao!" Mạc Tiểu Hàn rống giận. "Anh rốt cuộc không biết xấu hổ sao! Tôi làm cái gì mà cố tình hấp dẫn anh! Tôi ước gì anh cút đi càng xa càng tốt!"

Hắn cau mày, tầm mắt thật sâu nhìn chăm chú vào mặt cô, "Em cứ chán ghét tôi như vậy sao? Nhưng trước kia không phải em cũng có cảm giác sao? Em đối với tôi cũng không phải là không có cảm giác, một lần cùng nhiều lần có gì khác nhau chứ?"

"Sở Thiên Ngao!" Mặt cô đỏ lên, ngăn hắn nói tiếp.

"Tôi nhớ lại mấy đêm trước, em ở dưới người tôi rất có cảm giác đấy!" Hắn cười đến mỉa mai, nói ra rõ ràng. "Không phải sao?"

Sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn vốn đã đỏ, giờ lại càng thêm đỏ như máu, cô vươn tay, che miệng Sở Thiên Ngao lại, rung giọng nói: "Anh, anh —— không cho anh nói lung tung nữa!"

"Tại sao tôi không thể nói?" Sở Thiên Ngao nhỏ giọng nói, khóe miệng cong lên một đường cong đẹp để hiện lên một nụ cười vui thích, "Tôi muốn nói, càng phải nói ——"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn chột đau nhói, chặt vật cúi đầu, giằng giằng đẩy hắn ra, nhưng động tác của hắn càng thêm nhanh chóng, gắt gao ngăn chặn cô, cô thậm chí có thể cảm thấy lửa nóng của hắn.

Hắn nhìn cô chăm chăm, hôn như mưa rơi lên mặt cô, hắn khóa cô thật chặt vào trong ngực, không chừa sự giãy giụa của cô.

Mà cô giãy giụa, mới đầu còn dùng sức, càng về sau dần dần càng vô lực, đến cuối cùng, chỉ có thể theo hắn, mặc cho nụ hôn điên cuồng của hắn xâm nhập vào từng sợi dây thần kinh của cô.

Cô thật sự rất dễ dàng có thể kích thích dục vọng nguyên thủy của hắn, tay của hắn vội vàng cởi áo ngực của cô, vuốt làn da mềm mại trơn bóng của cô. Nụ hôn của hắn cũng biến thành cuồng hơn đã, trần trọc gặm, cắn, in những dấu hôn liên tiếp như đóa hoa mai lên chiếc cổ trắng nõn của cô.

Chột thấy trước ngực chột lạnh, đến khi nhận ra thì hắn đã sớm cúi người hôn nơi mềm mại nhạy cảm này.

"A! Không ——" Mạc Tiểu Hàn thét chói tai, hai tay đẩy hắn ra, nhưng hắn lại lập tức bắt được hai tay cô, kéo về phía sau lưng cô, khiến bộ ngực trở nên cao vút càng tiếp xúc chặt chẽ với hắn.

Nước mắt ấm áp làm nóng môi của hắn, hắn mơ hồ ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô đã lệ rơi đầy mặt.

Mạc Tiểu Hàn quay mặt sang một bên, không muốn nhìn vào gương mặt rất đẹp trai của Sở Thiên Ngao, nhưng từng hàng nước mắt xấu hổ lại theo gương mặt của cô chảy xuống, cô hận mình tại sao không kháng cự nổi sự tấn công của Sở Thiên Ngao, để cuối cùng đầu hàng hoàn toàn, đắm chìm trong sự xâm chiếm cuồng dã của hắn.

Cô coi thường chính bản thân mình! Mạc Tiểu Hàn cắn môi, không nhịn được nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào. "Tôi không phải kỹ nữ, không nên đối xử như vậy với tôi!"

Sở Thiên Ngao nhìn cô khóc thút thít, vội vàng lật người qua, cầm bàn tay thon nhỏ của Mạc Tiểu Hàn, không nói, chỉ dịu dàng dùng miệng hôn lòng bàn tay của cô. Mạc Tiểu Hàn cả kinh, muốn rút tay về, Sở Thiên Ngao nhỏ giọng nói: "Được, tôi không động vào em nữa! Đừng khóc."

Mạc Tiểu Hàn xấu hổ run rẩy kéo chăn, muốn che cơ thể mình.

Sở Thiên Ngao giúp cô che người lại, rồi cứ như vậy ôm cô, ngắm nhìn gương mặt của cô, từ trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt nhìn thấy rõ ràng hình ảnh nhỏ nhỏ của mình.

Sở Thiên Ngao không nói nữa, chỉ cúi đầu xuống, dịu dàng hôn nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của Mạc Tiểu Hàn. Một lúc sau, hắn ngẩng đầu lên hỏi cô: "Mạc Tiểu Hàn, em nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm người phụ nữ của tôi không tốt sao?"

Cô ngơ ngẩn, cô biết hắn là người đàn ông trong mộng của tất cả những người phụ nữ độc thân trên thế giới này, nhưng, cô là ngoại lệ duy nhất.

Sau khi trải qua nhiều tổn thương như vậy, cô làm sao có thể tiếp nhận hắn? Cô không làm được.

Cô không thương hắn, chưa từng yêu hắn.

Cô nghèo khó, đề tiện, nhưng trái tim cô không phải là hàng hóa. Không phải ai cũng có thể dễ dàng mua được. Trái tim của cô, chỉ có một người đàn ông có thể đi vào, đó chính là học trưởng Hạo. Mãi mãi, mãi mãi không thể nào là Sở Thiên Ngao!

Vừa nghĩ tới học trưởng Hạo, trái tim Mạc Tiểu Hàn đau nhói! Vốn là, cô có thể có một cuộc sống an bình, cô có thể thản nhiên đứng ở trước mặt học trưởng Hạo, cô có thể làm một người phụ nữ hạnh phúc. Nhưng tất cả những điều đó, đã bị Sở Thiên Ngao phá hủy!

"Không! Tôi không đồng ý!"

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau thật lâu, một lúc lâu sau, Sở Thiên Ngao cúi thấp đầu xuống, nói vào tai Mạc Tiểu Hàn: "Cho dù có thể ngày ngày thấy Tư Hàn, có thể hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi làm mẹ, em cũng không đồng ý?"

Hơi thở nóng rực của hắn thổi vào tai Mạc Tiểu Hàn, khiến cô lại bắt đầu run rẩy.

"Sở Thiên Ngao! Tôi cảnh cáo anh, anh đừng mang Tư Hàn ra mà thỏa hiệp với tôi! Đó là con trai ruột của anh a! Làm sao anh lại có thể nhẫn tâm mang một đứa bé ra làm phương tiện cho anh lợi dụng? Anh rốt cuộc có nhân tính hay không!" Nghĩ đến bé con, lòng của cô xoắn đau.

"Nhưng tôi thấy em rất thương yêu Tư Hàn! Xuất phát từ nội tâm! Con gái của em đã rời bỏ em, em xem Tư Hàn như con của mình không được sao?" Sở Thiên Ngao nói vô cùng có lý lẽ.

Mạc Tiểu Hàn ngây người, Tư Hàn, cô quả thật rất thích bé con đáng yêu này.

Sở Thiên Ngao thấy thái độ Mạc Tiểu Hàn có thay đổi, lại nói tiếp: "Tôi không ngại trong lòng em không có tôi. Bởi vì tôi cũng không cho em một danh phận thật sự được, tôi không thể nào cưới em được!" Hắn nói thật nhỏ.

Cô ngước mắt, "Cả đời không có danh phận, sau đó anh lại đi cưới người phụ nữ khác sao? Mà tôi chỉ có thể làm người phụ nữ làm ấm giường cho anh phải không?"

Hắn sững sốt, nhìn cô. "Danh phận rất quan trọng sao?"

Ít nhất hắn cho là, không phải rất quan trọng!

Hắn hỏi ngược lại thật giống như một thanh đao vô hình đâm thật sâu vào trái tim Mạc Tiểu Hàn, đau đến độ không thể hít thở được.

Hai mắt mờ lệ, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên khép chặt mắt lại, trên gương mặt cũng đã lệ rơi đầy mặt.

"Tiểu Hàn!" Sở Thiên Ngao cảm thấy nội tâm đau nhói, cúi đầu đưa mắt nhìn cô.

"Sở Thiên Ngao, anh tại sao nhất định muốn tôi làm người phụ nữ của anh? Anh yêu tôi sao?" Cô lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hắn sợ sệt.

Mạc Tiểu Hàn tự giễu cười một tiếng, cho tới bây giờ cô cũng không còn hy vọng vào một tình yêu đã trở nên xa vời, nhưng cô cũng không muốn tự ái bị giẫm đạp.

Sở Thiên Ngao vẫn yên lặng như cũ, hẳn không thích nói yêu phụ nữ, ánh mắt thâm thúy dao động nhìn cô, nhưng không có nửa phần ảm áp. Đáy mắt lạnh lẽo, sâu hun hút. Nhưng độ cong ở khóe môi lại từ từ cong lên.

"Em muốn tôi yêu em sao?"

"Sở Thiên Ngao, anh nên biết là người phụ nữ nào cũng đều mong muốn được yêu, đã là phụ nữ thì ai cũng đều mong muốn có một danh phận, muốn được che chở, tôi cũng không ngoại lệ!" Cuối cùng Mạc Tiểu Hàn mở miệng, giọng nói êm ái bị gió thổi tan ra trong không khí. "Chẳng qua tôi chỉ muốn ở bên cạnh người tôi yêu, hơn nữa cũng yêu tôi, tôi không muốn làm một tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng!"

Từ lúc mới bắt đầu, bọn họ không phải vì tình yêu mà tới với nhau. Tất cả, cũng chỉ là sự trao đổi vì lợi ích cá nhân!

"Sở Thiên Ngao, anh không yêu tôi. Tôi cũng không thương anh! Vì vậy, tôi sẽ không làm người phụ nữ của anh." Cô nhìn chằm chằm vào hắn, thật ra cô biết, loại người như hắn không có tình yêu, hắn làm sao có thể cho người phụ nữ một tình yêu thật sự đây? Lãng tử không có tình yêu, bọn họ chỉ cần một người phụ nữ để giải quyết nhu cầu cá nhân mà thôi!

"Tôi cũng không thương anh" Năm chữ đơn giản, lại đâm sâu vào lòng Sở Thiên Ngao đau nhói. Sở Thiên Ngao cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Danh phận và tình yêu đều không có, nhưng không có sự đồng ý của tôi, cả đời này cô đừng mơ tưởng ra khỏi nơi này!"

"Anh!" Nước mắt từ trong đôi mắt khép chặt rơi xuống không tiếng động. Mạc Tiểu Hàn bị thương nhếch miệng, lộ ra nụ cười thống khổ: "Sở Thiên Ngao, tại sao anh nhất định phải làm khó tôi? Anh muốn phụ nữ thôi mà, phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp còn nhiều! Tại sao anh nhất định khinh thường tôi như vậy?"

Dừng lại, Mạc Tiểu Hàn hít thở thật sâu, muốn trấn tĩnh lại trái tim đau như dao đâm, "Tôi đã mất đi ba, lại mất đi con gái, trên thế giới này tôi hoàn toàn mất đi tất cả. Anh muốn tôi làm người phụ nữ của anh, đến tận cùng là có mưu đồ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tôi muốn em xem

Cơ thể Sở Thiên Ngao hơi run rẩy, "Tôi mưu đồ gì không mượn cô xen vào. Cô chỉ cần đáp ứng, làm người phụ nữ của tôi."

Hai tay bên người Mạc Tiểu Hàn nắm lại, khẽ dùng sức, nắm tay một cái, lại phát hiện giờ phút này ngay cả sức lực nắm tay cũng không đủ.

Làm sao lại trở nên vô lực như vậy, làm sao lại trở nên bất đắc dĩ như vậy!

"Nếu như tôi không đáp ứng?" Mạc Tiểu Hàn cắn môi nhìn Sở Thiên Ngao.

"Nếu như cô không đáp ứng, CD hoan ái ngày hôm qua sẽ lan truyền toàn thế giới. Nếu như cô không đáp ứng, cả đời này cô sẽ mãi chỉ ở trong căn nhà này, một bước chạy cũng không thoát. Nếu như cô không đáp ứng, tôi sẽ khiến cô nghiện ma túy, lúc đó sống cũng không bằng chết!" Sở Thiên Ngao nhàn nhạt nói, giọng nói lại cường ngạnh vô cùng!

"Anh!" Trong đầu của cô kêu ong một một tiếng, "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói được là làm được!" Về mặt của hắn tối tăm "Tốt nhất cô không nên chọc giận tôi!"

Mạc Tiểu Hàn buồn bã cười một tiếng, cổ nén tiếng khóc, nhẹ nhàng nhìn hắn nói: "Nếu như anh dám làm như vậy, tôi sẽ hận anh cả đời!"

"Vậy thì sao?" Hắn đột nhiên bá đạo kéo cô, cúi đầu cắn lỗ tai của cô, hắn biết đây là nơi mẫn cảm nhất của cô. "Cô có thể thử xem! Xem tôi có nói láo hay không?"

Giọng nói của hắn, trầm thấp khàn khàn, nhưng lại tản ra hơi lạnh thấu xương.

Mạc Tiểu Hàn không nhịn được giật thót mình.

Hắn cúi đầu nhìn cô bình tĩnh lại, bàn tay nâng cằm của cô, "Đúng, như vậy mới ngoan, cô gái ngoan!"

Tầm mắt của cô rơi vào mặt hắn, khuôn mặt đẹp trai lộ ra góc cạnh rõ ràng, tròng mắt đen nhánh sâu như nước, chân mày đen rậm, không khỏi toát lên vẻ vương giả thanh nhã.

Ánh mắt lạnh của Mạc Tiểu Hàn thoáng qua chút cảm xúc, người đàn ông này thật sự là khắc tinh của mình sao?

Cho dù hiện tại muốn thoát khỏi hắn như thế, hận hắn như thế, trái tim cũng đã tan nát, nhưng nỗi hận lớn nhất cũng không được áp chế được sự run rẩy sợ hãi, là thế này phải không?

Sở Thiên Ngao nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ thương yêu, hắn duỗi bàn tay, kéo cơ thể vô lực của Mạc Tiểu Hàn ôm thật chặt vào trong ngực, khi hơi thở mềm mại của cô dán sát vào mình thì hắn lại có một mong muốn đem cô dung nhập vào trong cơ thể đang kích động của mình.

Hắn cúi người xuống, làn môi nóng bỏng hôn nhẹ vào đôi mắt cô, đau lòng lau khô dòng lệ của cô, trên khuôn mặt nguội lạnh bị một cảm xúc thâm tình thay thế.

"Được rồi! Nếu như em ngoan ngoãn, tôi hứa sẽ tiêu hủy đĩa CD, em cũng sẽ có toàn bộ sự tự do! Em có thể ra cửa, có thể đi chơi, có thể kết giao bạn bè, cũng có thể mỗi ngày ở cùng với Tiểu Tư Hàn." Sở Thiên Ngao nói.

Sách lược của Sở Thiên Ngao có hiệu lực rồi.

Mạc Tiểu Hàn không nói một lời, hàm răng run lên. Sở Thiên Ngao lại ôm cô vào lòng.

Cô co rúm lại một chút, vẫn như cũ không hề lên tiếng.

Sở Thiên Ngao nhìn cô, cô như vậy, hoàn cảnh như vậy, cũng làm cho hắn không tự chủ được nghĩ đến những triển miên đêm hôm đó, hắn phát hiện mình càng cố gắng đè nén, lại càng khó kềm chế.

Môi phớt qua gò má của cô, nhưng theo phản xạ cô chột lui về phía sau.

Hắn trừ việc lên giường sẽ không còn việc khác có thể làm sao? Tại sao người đàn ông khi muốn lại ghê tởm như vậy? Luôn xúc phạm phụ nữ? Uy hiếp phụ nữ?

Trên mặt cô lộ ra chán ghét, nét mặt của cô kích thích Sở Thiên Ngao thật sâu, cô thế nhưng lại thể hiện vẻ mặt chán ghét như vậy, quả thật quá ghê tởm!

"Mạc Tiểu Hàn!" Đôi môi mỏng trên gương mặt anh tuấn mím chặt, trong mắt bắn ra tia lửa giận tựa hồ có thể thiêu đốt Mạc Tiểu Hàn, sức lực trên tay Sở Thiên Ngao tăng thêm, "Nhìn tôi!"

"Ma quý! Anh là ma quý!" Mạc Tiểu Hàn lớn tiếng kêu. Sở Thiên Ngao bị chọc giận rồi.

"Cô nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa xem!" Một giọng nói lạnh lẽo giống như từ địa ngục phát ra bên tai Mạc Tiểu Hàn, "Tôi nói cô nhìn tôi!"

"Anh muốn như thế nào?" Ánh mắt trong suốt của Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nhìn vào ánh mắt đang trong cơn giận dữ của Sở Thiên Ngao, mặc dù trong lòng nơm nớp lo sợ. Người đàn ông này lúc lên cơn giận quá dọa người rồi.

Sở Thiên Ngao bá đạo ngăn chặn cô, khoe miệng hiện lên nụ cười tà tử, nhưng trong ánh mắt không chút vui mừng, nhẹ giọng mỉa mai: "Ừ! Rất ngoan, vật nhỏ bướng bỉnh lì lợm!"

"Anh thật rất hèn hạ! Anh đang uy hiếp tôi!" Mạc Tiểu Hàn đón nhận ánh mắt của hắn, giọng nói tràn đầy khinh thường và lạnh lùng.

Người đàn ông này khiến người ta chán ghét, chẳng lẽ hắn chỉ có chiêu này thôi sao? Chẳng lẽ trừ chiêu đó, hắn không còn những chiêu nào khác sao?

Sở Thiên Ngao nhìn cô, không nói lời nào, cũng không hề nháy mắt, hai người giờ phút này nhìn nhau, ánh mắt của hắn phức tạp, quý dị và lóe lên những tia lửa kỳ lạ.

Không khí càng ngày càng nguy hiểm. Mà hắn ẩn nhẫn cùng với trấn tĩnh, khiến Mạc Tiểu Hàn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm sắp đến, cô càng thêm bình tĩnh, ưỡn cao sống lưng, không chịu yếu thế.

Khoe miệng Sở Thiên Ngao một lần nữa nhếch lên, tươi cười nhưng không có phần ấm áp.

Mạc Tiểu Hàn dứt khoát nhắm hai mắt lại, không nhìn hắn, dù sao đi nữa ánh mắt hắn mà nhìn lâu sẽ trầm luân, dứt khoát không nhìn! .

"Mở mắt, tôi muốn cô nhìn tôi hưởng dụng thân thể của cô, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là người phụ nữ của tôi, đời này đừng mơ tưởng chạy thoát!" Hắn nói xong, trong ánh mắt sắc bén nổi lên ngọn lửa phức tạp.

Cô nghe được lời nói của hắn, khó có thể tin trọn to hai mắt, khuôn mặt lạnh lùng kia đập vào mắt, sao ghê tởm như thế, ghê tởm đến độ cô muốn xé rách bản mặt của hắn, tại sao hắn lại có thể nói rõ ra như thế, không biết xấu hổ như thế.

Túi nhục xông tới một lần nữa khiến cô đỏ mặt.

"Cởi quần áo! Vừa rồi đừng nên mặc!" Hắn trầm giọng nói: "Có phải muốn bị tiêm ma túy trở thành một kẻ nghiện hay không?"

Cô nhìn hắn chằm chằm, hàm răng cắn chặt bờ môi, lửa giận bùng lên hắn dứt khoát buông cô ra, ngồi ở ghế sa lon, co hai chân lại, lấy bao thuốc trong

túi, theo thói quen hút một điếu: "Cô có thể tiếp tục làm một anh thư trinh tiết liệt nữ, chẳng qua kiên nhẫn của tôi cũng có hạn!"

Hắn nhìn quần áo của cô, là loại hàng rẻ tiền, nhưng khi mặc ở trên người cô lại xinh xắn đến như vậy! Tôn lên dáng người mỏng manh nhưng đầy đặn của cô, cô đã sinh em bé, vì vậy so với trước kia đầy đặn hơn, ra dáng phụ nữ hơn!

Đôi mắt chim ưng nhìn soi mói, cô bắt đầu từ từ coi hết y phục của mình. Ánh mắt đã không còn mục tiêu, giống như là đang làm việc theo lệnh chủ vậy.

Áo khoác từng nút từng nút được cởi ra, ngay sau đó, cùng nhau rơi xuống đất, lòng của cô, cũng rơi theo xuống. Cho đến khi toàn thân trên dưới chỉ còn lại áo lót.

Mạc Tiểu Hàn rõ ràng cảm thấy cả người mình run rẩy, cảm thấy toàn thân vô lực mềm nhũn.

Hắn nhìn cô, sự nguy hiểm trong ánh mắt tăng lên.

"Tiếp tục cởi ra, tôi đi tắm!" Hắn lạnh lùng đứng lên, lúc xoay người, ánh mắt lóe lên một tia giảo giả.

Đối với cô như vậy, hình như quá tàn nhẫn!

Nhưng, hắn phát hiện, hắn càng muốn đòi cô, cô càng ghê tởm và đối nghịch với hắn. Có lẽ uy hiếp là quá hèn hạ, nhưng hắn xưa nay tin tưởng nếu tốc chiến tốc thắng sẽ nhanh chóng đạt được hiệu quả! Hắn chỉ muốn lấy được cô, hắn không thể nào chịu được nổi thống khổ nếu mất cô lần nữa!

Cô không nói gì, ánh mắt trống rỗng, bò đến trên giường, dùng chăn bao lấy mình.

Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, Sở Thiên Ngao tắm rửa xong, chỉ dùng khăn tắm bọc nửa người dưới, chân trần đạp sàn nhà đi ra.

Thấy cô ngồi ở trên giường, chăn bao quanh mình. Bởi vì vừa thẹn thùng vừa hận, cô càng thêm chán ghét hắn!

"Cởi ra!" Hắn tiếp tục nói.

Bàn tay cô vói ra sau lưng, ngón giữa sờ nhẹ móc khóa áo ngực cởi ra!

Áo ngực rơi xuống, cơ thể không một mảnh vải của cô lộ ra trước mắt hắn!

Sở Thiên Ngao vẫn nhìn chăm chăm vào cô, trong nháy mắt khi chiếc áo lót rơi xuống, hắn cảm thấy hơi thở của mình dần dần rối loạn. Nhìn thấy làn da trắng nõn của cô hiện ra ít phần mềm mại đáng yêu, hắn không khỏi tâm thần nhộn nhạo. như có thứ gì đó che mờ ánh mắt thâm thúy, hắn chỉ muốn người phụ nữ này hoàn toàn thuộc về mình, hắn chỉ muốn chinh phục hoàn toàn người phụ nữ này!

Cô xấu hổ! Cảm thấy không còn mặt mũi nữa!

"Sở Thiên Ngao, nếu như anh muốn, anh làm gì thì làm đi!" Cô không biết làm sao lấy lại được giọng nói của chính mình, giọng vừa nói ra, sao run rẩy như thế.

Sau một khắc, cô cắn môi, nếm thấy một mùi vị ngai ngái, thì ra là cô đã cắn rách môi của mình, nhục nhã như vậy, hắn là ác ma, là khắc tinh cả đời cô.

Giờ phút này mái tóc đen của Sở Thiên Ngao dán hết lên gương mặt, những giọt nước trên tóc rơi xuống, đôi tròng mắt đen phát ra ánh sáng lạnh như băng. Cả người tỏa ra sức hấp dẫn đặc biệt, đủ khiến cho người ta tim đập thành thịch. Nhưng Mạc Tiểu Hàn như không có thấy, cô cũng không muốn nhìn, cô cảm thấy giờ phút này cô chỉ còn lại sự khuaht nhục!

Sở Thiên Ngao bước từ cửa phòng tắm đi tới, hướng về phía cô. Mỗi một bước tiến tới gần, lại càng cảm thấy sức hấp dẫn phát ra trên người cô không cách nào khắc chế được.

Cuối cùng đi tới trước mặt cô, thế nhưng hắn lại chỉ đưa tay, tùy tiện vuốt một lọn tóc của cô, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, mùi vị trên người cô, vĩnh viễn tinh khiết như thế, không có mùi nước hoa gay mũi, cô là khác biệt, giống như đoá hoa Lan dưới đáy hang sâu.

Sở Thiên Ngao hôn tóc của cô, đưa tay ôm cô vào trong lòng. Bàn tay dán vào lưng cô, cảm nhận được thân thể mềm mại và quyến rũ của cô. Lòng hắn cảm thấy nhộn nhạo khó chịu, hít thở thật sâu.

Mạc Tiểu Hàn lại chỉ có thể nín thở, nghe tiếng tim mình đập thành thịch.

Hắn và mặt của cô, gần trong gang tấc.

Áo tắm màu trắng xanh trên người của hắn xanh rơi xuống, cơ thể của bọn họ dính vào cùng nhau.

"Vì sao em không chịu thuận phục tôi? Há?" Sở Thiên Ngao ôm trọn cơ thể mỏng manh gầy yếu của Mạc Tiểu Hàn vào trong lòng.

Hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, không nhìn được cúi đầu đòi hôn cô, hắn khát vọng cái miệng nhỏ nhắn mềm mại và đỏ tươi của cô, nhưng khi nếm thấy mùi máu tươi trên khóe miệng của cô, trong lòng đột nhiên đau nhói.

Đôi môi mềm mại che lấy môi cô, đầu lưỡi đẩy hàm răng cô ra, khiến cô xấu hổ thờ gáp.

Hơi thở của cô thơm như thế, làn môi của cô trơn mềm, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được, hôn cô như mê muội. hai tay Sở Thiên Ngao chạy trên người cô, đôi môi lại bắt đầu mãnh liệt hôn cô.

Nụ hôn này mãnh liệt mà kéo dài, khi Sở Thiên Ngao vẫn chưa thỏa mãn buông Mạc Tiểu Hàn ra thì gương mặt cô đã ửng hồng, hai chân mềm nhũn cơ hồ đứng không vững, cô thiếu chút nữa bởi vì hít thở không thông mà chết.

Sở Thiên Ngao cũng khê thờ dốc, hắn nhìn Mạc Tiểu Hàn, lấy tay nâng phía sau lưng của cô, nói khê với cô nói: "Mạc Tiểu Hàn, tôi muốn em mãi mãi là người của Sở Thiên Ngao tôi!"

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt đi chỗ khác, không nhìn tới Sở Thiên Ngao.

Thân thể hắn cường tráng, phát tán mị lực phái nam, bao quanh chính mình, cô cảm thấy nơi đó của hắn dâng trào, bọn họ dán chặt vào nhau

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đưa cô đi mua quần áo

Hiện tại Mạc Tiểu Hàn cũng không thể rời đi, bởi vì Tiểu Tư Hàn đã ý lại vào cô.

Kể từ khi được Mạc Tiểu Hàn cho bú sữa, Tiểu Tư Hàn không thèm bú sữa bà vú nữa. Mỗi ngày thà há cái miệng bé xíu khóc lớn, cũng không chịu bú sữa bà vú.

Sở Thiên Ngao ước gì có thể dùng Tiểu Tư Hàn khóa Mạc Tiểu Hàn lại mãi, vì vậy mỗi lần Tư Hàn vừa khóc, liền đáng thương hề hề chạy đến bên cạnh Mạc Tiểu Hàn cầu khẩn: "Tiểu Hàn, Tư Hàn khóc thật đáng thương, em cho bé con bú đi!"

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn đã sớm như bị ai nhéo, vừa nghe Sở Thiên Ngao nói như vậy, chạy nhanh như sợ không kịp cho Tư Hàn bú sữa.

Dáng dấp bé con trắng trẻo mập mạp, vừa nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn tới, giống như có linh cảm, lập tức toét cái miệng nhỏ nhắn không răng nhìn Mạc Tiểu Hàn cười, lòng Mạc Tiểu Hàn lập tức trở nên mềm nhũn. Chỉ cần nhìn thấy Tiểu Tư Hàn, những vũ nhục kia của Sở Thiên Ngao dường như tan biến không còn dấu vết.

"Bảo bối, bảo bối ngoan, bú đi! Bú nhiều một chút." Mạc Tiểu Hàn ôm đứa bé bú sữa, nụ cười trên mặt tràn đầy tình mẫu tử sáng chói, giọng nói dịu dàng mà Sở Thiên Ngao chưa từng nghe qua.

Sở Thiên Ngao ngồi trên ghế sa lon, làm bộ xem báo chí, ánh mắt lại không ngừng vụng trộm liếc nhìn Mạc Tiểu Hàn cho bé con bú sữa. Nhìn bé con bú với bộ dạng vui mừng như vậy, trong lòng của hắn cũng có chút ngứa ngáy.

"Đừng giả bộ! Muốn nhìn thì nhìn đi!" Mạc Tiểu Hàn đã sớm biết Sở Thiên Ngao đang trộm nhìn, quăng một câu khinh bỉ.

"Mạc Tiểu Hàn, em suy nghĩ nhiều quá! Em cho rằng bộ ngực của em mê người như thế sao? Tôi chỉ đang nghĩ rằng, sữa ngon lắm hay sao mà Tiểu Tư Hàn lại bú hăng hái như vậy?" Sở Thiên Ngao làm sao không biết là Mạc Tiểu Hàn đang châm chọc, cũng hung hăng đáp trả.

"Anh." Lời nói của Mạc Tiểu Hàn bị hắn lột trần khiến gương mặt đỏ bừng. Chẳng thèm nói nhiều với hắn. Chỉ lo chuyên tâm cho Tiểu Tư Hàn bú sữa.

Cuối cùng bé con cũng ăn no. Thỏa mãn nấc cục một cái rồi ngủ thiếp đi trong lòng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng hát nhỏ một bản nhạc thiếu nhi rồi cẩn thận đặt Tiểu Tư Hàn vào trong chiếc nôi nhỏ.

Sở Thiên Ngao thấy bé con đã ngủ, bèn nghiêng mặt tiến tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, cho tôi ném thử một chút."

"Ném cái gì?" Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc.

"Cái này." Sở Thiên Ngao đưa tay quệt vào nơi Mạc Tiểu Hàn mới vừa mặc xong áo ngực.

"Anh! Anh không biết xấu hổ sao?" Mạc Tiểu Hàn vừa tức vừa xấu hổ. Chưa từng thấy qua loại người nào như người đàn ông này, lại cùng con trai giành ăn.

"Tiểu Hàn, cho tôi ném thử một chút xem sao! Xem rốt cuộc ngon như thế nào mà lần nào Tiểu Tư Hàn cũng bú say sưa như vậy." Sở Thiên Ngao tiếp tục năn nỉ Mạc Tiểu Hàn.

"Cút!" Mạc Tiểu Hàn đẩy ma tráo của Sở Thiên Ngao ra rồi đi ra ngoài cửa.

Sở Thiên Ngao đột ngột nắm chặt vùng eo nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn: "Cũng không phải là chưa từng ăn, liếm qua mấy trăm lần. Xấu hổ cái gì?"

Nhìn ánh mắt lẳng lơ của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn cảm giác cả người giống như không mặc quần áo vậy. Tay Sở Thiên Ngao đã đưa vào trong quần áo của cô rồi, Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức liều mạng giãy giụa.

"Roẹt!" những nơi rách trên chiếc váy được ghim bằng kim băng một lần nữa lại bung ra!

"Sở Thiên Ngao!" Mạc Tiểu Hàn rống to. Lần này cô giận thật! Hiện tại cô chỉ còn chiếc váy này! Sở Thiên Ngao đáng chết!

Nhìn bộ dạng Mạc Tiểu Hàn một tay che ngực, một tay liều mạng túm chặt chiếc váy bị xé rách, Sở Thiên Ngao không nhịn được cười ha ha: "Mạc Tiểu Hàn! Em có biết bộ dạng này của em nhìn rất khôi hài không? Ha ha."

Mạc Tiểu Hàn tức chết, đưa tay hung hăng cốc vào đầu hấn hai cái: "Ai cho anh cười! Đều tại anh!"

Sở Thiên Ngao cười kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong ngực: "Đi, dẫn em đi mua quần áo!"

Tùy tiện tìm bộ quần áo cũ của Sở Thiên Hi mặc vào, Sở Thiên Ngao đưa Mạc Tiểu Hàn ra cửa.

Sở Thiên Ngao đưa cô đến một cửa hàng bán quần áo sang trọng nhất để Mạc Tiểu Hàn mua quần áo.

Cô nhân viên nhiệt tình đi lên sẵn đón, Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn lạnh lùng làm ngơ.

Đi tới trước giá quần áo, ngón tay thon dài của Sở Thiên Ngao lướt qua một hàng quần áo, thấy bộ nào hợp với Mạc Tiểu Hàn liền lấy xuống ném cho cô nhân viên.

Mạc Tiểu Hàn không lên tiếng, nhìn Sở Thiên Ngao chọn quần áo như thế, lại một lần nữa cảm nhận thật sâu cái gì gọi là những người có tiền.

Xem Sở Thiên Ngao như bây giờ, y như tên nhà giàu mới nổi!

Phách lối, vênh váo, tự đắc, không ai bì nổi.

Thời điểm chọn giày, Sở Thiên Ngao cũng là một tác phong kiêu ngạo như thế, hỏi số giày của cô xong, liền một đôi một đôi giày chỉ qua: cái này, cái này, cái này."

Nhân viên cửa hàng hết thấy đều dùng ánh mắt vừa thèm muốn vừa ái mộ nhìn Mạc Tiểu Hàn.

"."

Mạc Tiểu Hàn không chịu nổi những ánh mắt của đám nhân viên đó, yên lặng thối lui đến khu giày nam, mặc cho Sở Thiên Ngao ở nơi đó khoe khoang hấn lăm tiền nhiều bạc.

Hắn mua quần áo cho cô nhiều tới nỗi nếu mỗi ngày cô đổi một bộ thì phải mấy năm mới hết.

Một nhân viên đột nhiên đi tới bên cạnh cô, vừa cười vừa nhẹ nhàng nói ra một tràng bằng tiếng Anh.

Mạc Tiểu Hàn có chút ngạc nhiên, cô chỉ nghe thấy cái gì mà "Chồng cô" "giày nam" ..., cụ thể cô nghe được cái hiểu cái không.

Đang chọn giày cho cô, Sở Thiên Ngao nghe vậy chợt đi tới, nhíu mày hỏi: "Em chọn giày cho tôi?"

"Hà?"

Mạc Tiểu Hàn ngần người một chút, lúc này mới biết vừa rồi cô nhân viên nói là: Chồng của cô rất anh tuấn, rất thích hợp đi đôi giày này.

Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn không chú ý tới sự kinh ngạc của Mạc Tiểu Hàn, đi tới bên cạnh cô, cầm một đôi giày da màu đen sáng bóng trước mặt cô quan sát một chút, hàng chân mày rậm nhíu lại: "Mạc Tiểu Hàn, phẩm vị của em là như thế này sao?"

Loại giày da kiểu dáng đầu nhọn này quả thật đã không còn hợp một nửa rồi, nhưng nó là một đôi giày được chế tác thủ công, kiểu dáng và chi tiết đều vô cùng tinh tế và hoa mỹ.

Mạc Tiểu Hàn im lặng, cô chỉ là vừa khéo đứng ở khu giày nam mà thôi.

Cô nói muốn giày cho hắn khi nào chứ?

Nhìn tâm trạng Sở Thiên Ngao có vẻ không tệ, Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là cười khô khốc: "Ừ, ánh mắt thường thức của tôi đích thực không được tốt lắm, trả lại cho họ đi."

Không nghĩ tới Sở Thiên Ngao cầm đôi giày da vút trên tay cô: "Cho tôi thử một chút."

Mạc Tiểu Hàn giương mắt lên nhìn Sở Thiên Ngao, thế nhưng hần căn bản không chú ý tới ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, tự nhiên ngồi vào ghế sa lon, vén hai chân lên, ánh mắt sâu đen nhìn cô chăm chăm với một bộ dạng đợi cô tới phục vụ.

Cô nhân viên lấm mồm này, làm hại cô giống như một người hầu phục vụ cậu chủ Sở hần đôi giày vậy.

Hít sâu một cái, Mạc Tiểu Hàn dần cảm giác khó chịu lại, ngồi xổm trước mặt Sở Thiên Ngao giúp hần đôi giày, loại tư thế này, mười phần giống y như một người hầu.

Mang giày vào chân xong, Sở Thiên Ngao cũng không đứng lên đi tới đi lui mà chỉ ngồi ở chỗ đó quơ quơ chân, đôi giày trên chân lác lư đung đưa, hiển nhiên đôi giày này quá lớn.

Nét mặt Sở Thiên Ngao nhất thời tối sầm: "Mạc Tiểu Hàn, sao chọn giày như thế này?"

Một lần nữa Mạc Tiểu Hàn im lặng nhìn trời xanh.

Đôi giày này, căn bản cũng không phải là cô chọn mà.

"Em không biết tôi mang giày số mấy sao?" Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, giọng nói tức giận.

"Ách." Mạc Tiểu Hàn không biết trả lời như thế nào.

Cô không có chuyện gì làm hay sao mà phải nhớ số giày của hần bao nhiêu?

Nhìn về mặt Mạc Tiểu Hàn mờ mịt, sắc mặt Sở Thiên Ngao càng ngày càng khó coi! Hần rất nhớ số giày Mạc Tiểu Hàn đi, mà người phụ nữ này, thế nhưng hoàn toàn không biết số giày của hần!

Rất tốt.

Sở Thiên Ngao đang muốn nổi giận, chợt nghe Mạc Tiểu Hàn dùng tiếng Anh nói ra số giày của hần.

"Mới nhớ lại?" Sắc mặt Sở Thiên Ngao hòa hoãn đi một chút, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

"Ách. Ừ." Mạc Tiểu Hàn có chút chột dạ trả lời. Thật ra thì cô vừa nhìn thấy ở đôi giày hần mang đang để trên mặt đất, bên trong có số giày.

Mới vừa rồi nhìn về mặt của Sở Thiên Ngao u tối, cảm thấy không giải thích được. Không phải chỉ là không nhớ số giày hần mang thôi sao, vậy mà lại tức giận lớn như thế? Thật đúng là xem mình là người hầu của hần rồi hả ?

"Niềm tình em đã nhớ lại nên tha cho em lần đầu." Sở Thiên Ngao lạnh lùng khẽ hừ một tiếng. Đôi môi mỏng khiêu gợi cũng không tự chủ nâng lên, gương mặt lãnh khốc nhu hòa đi rất nhiều.

"Oa. Mau nhìn!"

Mấy cô nhân viên đứng vây quanh bên cạnh len lén nhìn họ, ánh mắt hiện những trái tim hồng, bắt đầu si mê.

Mạc Tiểu Hàn không thể không thừa nhận, những lúc Sở Thiên Ngao không nổi giận thì đúng là một người đàn ông vô cùng đẹp trai.

Khi ra khỏi cửa hàng bán quần áo, trên chân Sở Thiên Ngao mang đôi giày mới. Giày cũ đã ném vào thùng rác.

Gió đêm thật lạnh. Mạc Tiểu Hàn co rụt cổ lại, Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn cô, đem cô ôm vào trong ngực.

"Đừng." Một tiếng súng phá vỡng dội phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Trên đường cái nam nữ chạy tán loạn, rối rít chạy trốn.

Mạc Tiểu Hàn cũng bị Sở Thiên Ngao ôm té nhào xuống đất, Sở Thiên Ngao ôm cô lộn một vòng, lập tức núp sau một chiếc xe.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất ngạc nhiên, cơ thể đang bị Sở Thiên Ngao ôm trong ngực bỗng nhúc nhích, thò đầu ra muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Đừng động. Nằm im ở đây!" Sở Thiên Ngao ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, nhỏ giọng nói.

Nói xong, lộn một cái, từ phía sau xe hơi lật tới góc tường phía sau. Mạc Tiểu Hàn nhìn thấy hần đứng im rồi rút từ trong túi áo ra một khẩu súng.

Từ khe hở của bánh xe, Mạc Tiểu Hàn thấy rõ bên cạnh mình có một người ngoại quốc đang nằm, hai mắt mở rất to, không nhúc nhích, trên đầu máu

tươi chảy lênh láng, chảy đến ngay bên cạnh cô.

"A." Mạc Tiểu Hàn thiếu chút nữa bật hét to, cô vội vàng lấy tay che miệng của mình.

Lúc này, người ngoại quốc này đã ở đứng ở bên cạnh cô và Sở Thiên Ngao!

Nếu như không phải Sở Thiên Ngao kéo cô nằm xuống, hiện tại người có đầu bị nở hoa chính là cô!

Trong lúc hoảng hốt, Mạc Tiểu Hàn nghe thấy một nhóm người đang nhỏ giọng nói với nhau bằng tiếng Trung Quốc: "Hình như chạy đến góc tường bên kia. Chúng ta chia nhau vây đánh!"

Rất rõ ràng, đám người này chính là muốn đối phó với cô và Sở Thiên Ngao. trái tim Mạc Tiểu Hàn siết lại thật chặt.

Cô nghiêng đầu nhìn về hướng góc tường, Sở Thiên Ngao vẫn lặng yên đứng ở nơi đó. Nếu như không phải Mạc Tiểu Hàn biết hẩn trốn ở đó, thì còn tưởng rằng đây là một cái cây.

Bóng đen càng lúc càng gần, tim của Mạc Tiểu Hàn cũng thót lên tới cổ họng.

"Bụp Bụp Bụp!" Ba tiếng súng liên tục vang lên, hai bóng người ngã xuống đất vang lên tiếng vang trầm đục. Sở Thiên Ngao đã giết chết hai kẻ địch.

Còn một người đặc biệt giáo hoạt, vẫn dựa vào vách tường chậm rãi tiến gần về phía Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn đang muốn cảnh báo Sở Thiên Ngao một tiếng để hẩn chú ý, chợt thấy Sở Thiên Ngao từ góc tường vọt ra, “Bụp” một tiếng, bóng đen ngã xuống mặt đất.

Cuối cùng, Mạc Tiểu Hàn cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn chưa kịp hô một tiếng a di đà Phật, Sở Thiên Ngao đã kéo cô chạy như điên vào một con hẻm nhỏ nằm bên cạnh!

Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao kéo chạy như điên, chợt, cô cảm thấy có một chất lỏng nóng dính theo cánh tay Sở Thiên Ngao chảy xuống tay cô.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn cảm thấy căng thẳng, vừa chạy như điên vừa thở hổn hển hỏi: "Thiên Ngao, anh bị thương sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Sở tiên sinh thần bí

Chương 110: "Tôi không sao, chạy mau!" Sở Thiên Ngao kéo tay Mạc Tiểu Hàn liều mạng chạy về phía trước.

Phía sau dường như còn một nhóm người đang đuổi theo. “Pằng! Pằng!” một hồi súng vang lên, đạn bay qua đỉnh đầu bọn họ, tim Mạc Tiểu Hàn như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chạy đến một ngõ hẻm nhỏ thì đột nhiên lao ra một nhóm người tiến gần tới bọn hắn.

"Cậu chủ Sở! Bỏ súng xuống!" Sau gáy Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn bị hai họng súng lạnh như băng gí vào đầu.

Trong vòng một ngày hai lần bị người khác dùng súng chỉ vào đầu, loại cảm giác này thật sự là rất tệ.

Cánh tay Sở Thiên Ngao ôm trên vai Mạc Tiểu Hàn chợt siết chặt.

"Có chuyện gì thì nhắm vào tôi. Để người phụ nữ này đi đi!" Sở Thiên Ngao mở miệng lạnh như băng. Đôi mắt khẽ chuyển động, tìm cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Người đàn ông áo đen sau lưng phát ra tiếng cười trầm thấp: "Tại sao tôi phải nghe lời anh?"

Giọng nói Sở Thiên Ngao khàn khàn: "Nếu như các người đụng đến một sợi tóc của cô ấy, các người cũng đừng nghĩ sẽ sống sót!"

"Tôi muốn đụng đấy, thì sao?" Người đàn ông đưa ra một bàn tay lông lá, hung hăng siết chặt cổ của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn bị đau phát ra một tiếng rên nhỏ.

Ánh mắt u tối lạnh lùng của Sở Thiên Ngao chỉ một thoáng trở nên khát máu!

Cơ thể xoay lại một góc độ khó có thể tin, Sở Thiên Ngao giờ chân đá rớt cánh tay đang giữ Mạc Tiểu Hàn, lại dùng khuỷu tay huých người áo đen sau lưng mình văng ra thật xa.

Hai người đàn ông áo đen kêu lên, xung quanh cũng có nhiều người xông lên, những quả đấm như mưa rơi hướng tới Sở Thiên Ngao chào hỏi, quyền đấm cước đá, tất cả đều rơi trên người Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao vừa tránh vừa liều mạng sử dụng ánh mắt ám hiệu Mạc Tiểu Hàn nhân cơ hội này chạy nhanh đi.

Sở Thiên Ngao bị đánh trên mặt đất lăn qua lăn lại, bộ dạng khuất nhục này Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ gặp qua.

Mạc Tiểu Hàn không nhận được nữa.

"Đủ rồi!" Cô vọt tới đối diện những người đang quyền cước đấm đá Sở Thiên Ngao hét lớn.

"Đừng đánh nữa! Tôi vừa rồi đã báo cảnh sát rồi! Cảnh sát lập tức sẽ tới đây!"

"Bốp bốp." Bên trong một chiếc xe Bugatti Veyron màu đen đột nhiên truyền ra một tràng tiếng vỗ tay.

Mạc Tiểu Hàn quay đầu nhìn lại, thấy một người đang ngồi trên ghế sau xe.

Người này huyết sáo một tiếng, tất cả đám người áo đen đều dừng động tác lại. Cùng nhau cúi người chào "Sở tiên sinh."

Sở tiên sinh? Mạc Tiểu Hàn còn chưa có phản ứng. Bên tai lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Sở Thiên Ngao: "Ba."

Ba? Cầm của Mạc Tiểu Hàn như muốn rớt xuống đất!

Ba Sở Thiên Ngao đang ngồi trong xe sao, thấy con trai bị thủ hạ của chính mình đánh cho thành như vậy mà không có động tác gì?

Còn nữa, những người áo đen này căn bản là do ông ta phái tới sao?

Trên thế giới sao lại có người cha như vậy?

Thấy dáng vẻ Sở Thiên Ngao mặt mũi sung húp, trong lòng Mạc Tiểu Hàn như bị lửa đốt, vọt tới trước xe la lớn: "Ông là ba Sở Thiên Ngao? Sao ông có thể xuống tay ác độc như vậy? Có phải ông điên rồi hay không? Sao lại có người ba có thể đối với con trai mình như vậy chứ"

Trong xe không nói gì.

Trên đầu Mạc Tiểu Hàn lập tức bị một cây súng lục gic vào.

"Dừng tay!" Sở Thiên Ngao ở sau lưng Mạc Tiểu Hàn rống to, rống đến khàn giọng: "Các người dám đụng cô ấy một cái! Tôi sẽ giết toàn bộ các người!"

"Được rồi. Bọn người rút lui đi!" Người trong xe chột nói. Coi như là bỏ qua bọn họ.

Xe đi mất, trên đường cái nhất thời chỉ còn lại hai người Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao, giống như trận chiến kịch liệt vừa rồi chưa bao giờ xảy ra.

"Mạc Tiểu Hàn!" Sở Thiên Ngao kêu Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn quay đầu lại, Sở Thiên Ngao vẫn nằm trên mặt đất, trên mặt bầm tím, khóe miệng vẫn còn vương vết máu, đầu tóc quần áo cũng rất xốc xếch, cả người xem ra vô cùng nhếch nhác, ánh mắt giận dữ, dùng sức rống lên: "Ai cho em xen vào việc của người khác! Em có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?"

"Anh!" Mạc Tiểu Hàn vừa tính nói hấn không biết cảm ơn thì thôi, thì đã thấy hai mắt Sở Thiên Ngao đột nhiên nhắm lại.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy bất thường, vừa nhào qua nhìn đã thấy Sở Thiên Ngao rơi vào hôn mê.

Bệnh viện St. Louis.

Trước cửa phòng cấp cứu, Mạc Tiểu Hàn lo lắng đi tới đi lui, hai tay không tự chủ siết chặt quần áo trên người.

Ngày hôm nay trời qua thật là kinh hồn bạt vía.

Cô vẫn cho rằng Sở Thiên Ngao là một cậu chủ lớn được nuông chiều từ nhỏ, cho nên tính tình mới nóng nảy lãnh khốc như vậy.

Không nghĩ tới, hần thậm chí lại có một người cha cực phẩm như vậy. Không duyên không có mà ra lệnh thủ hạ đánh hần mạnh tay như vậy, còn dùng súng chia vào đầu con trai mình.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy cô đã gặp được một nhà toàn kẻ điên.

"Cô Mạc! Cô Mạc!" Quân gia Lý mang theo một đồng người giúp việc vội vã chạy tới.

Vừa rồi Mạc Tiểu Hàn dùng điện thoại di động trên người Sở Thiên Ngao gọi điện thoại cho chú Lý, không dám nói cho Ông cụ Sở biết vì sợ ông ấy lo lắng mà xảy ra chuyện không hay.

"Cô Mạc, cậu chủ như thế nào? Cậu chủ rốt cuộc như thế nào?"

"Còn chưa biết, đang cấp cứu." Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn phòng cấp cứu vẫn khép chặt cửa.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn có một cảm giác khẩn trương không tả được.

Cô biết, Sở Thiên Ngao bị đánh ít nhiều có chút quan hệ đến cô. Nếu như không phải vì che chở cho cô, hần sẽ không bị đánh đến thảm thương như vậy.

Khi hần bị đám người đó đánh lăn lộn dưới đất mà vẫn còn nhớ tới cô, ý bảo cô nhanh chạy trốn. Trong ánh mắt là lo âu và đau lòng, là thật sự, giả bộ không thể thật như thế được.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn giật thót.

Chẳng lẽ Sở Thiên Ngao thật sự thích cô?

Đèn phòng cấp cứu đã tắt. Bác sĩ đi ra nói một tràng tiếng anh, giọng nói nhanh kinh người. Mạc Tiểu Hàn nghe mơ mơ hồ hồ. Không còn cách nào khác là dùng ánh mắt cầu cứu nhìn chú Lý.

"Gãy một cái xương sườn, nơi khác không có gì đáng ngại." Chú Lý thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mạc Tiểu Hàn nói.

Sở Thiên Ngao rất nhanh được đưa ra ngoài, trong lỗ mũi cắm dây oxy, cặp mắt nhắm lại thật chặt, vết máu trên khóe môi đã bị bác sĩ lau đi.

Mặc dù như thế, nhìn hần vẫn vô cùng nhếch nhác.

Sở Thiên Ngao được đưa vào một phòng bệnh với thiết bị tốt nhất và sang trọng nhất. Bài trí và thiết bị cấp cứu ở nơi này, tất cả đều là cao cấp nhất. Còn có bốn điều dưỡng ở trong phòng bệnh chăm sóc cho hần.

Mạc Tiểu Hàn ngồi bên cạnh Sở Thiên Ngao, trong lòng rối tung.

Sở Thiên Ngao còn đang ngủ mê, khắp nơi trên mặt đều là vết thương, mái tóc cũng xơ xéch không chịu nổi, mất đi không ít vẻ đẹp trai sáng sủa.

Nhìn chăm chú vào Sở Thiên Ngao, trong lòng Mạc Tiểu Hàn rối như tơ vò.

Hành động của hần hôm nay lại một lần khiến cô khiếp sợ thật sâu, tất cả đều nói rõ một chuyện: Sở Thiên Ngao, thật sự thích cô.

Hai tay gắt gao níu chặt vào váy, cái váy này mười mấy vạn đồng, nhưng lúc này đã bị bụi bặm cùng vết máu làm cho bẩn thỉu.

Sở Thiên Ngao tốn tiền vì cô chưa bao giờ tiếc rẻ, mọi thứ chọn cho cô đều là tốt nhất.

Cô vẫn cho rằng bởi vì Sở Thiên Ngao là một kim chủ rộng rãi hào phóng, hần cho cô nhiều thứ, chỉ là bởi vì tiền hần nhiều không kể xiết, chứ không có bất cứ ý nghĩa gì.

Bây giờ gẫm lại, hoàn toàn không phải như cô nghĩ.

Mạc Tiểu Hàn nhúc nhúc đầu vùi mặt vào bàn tay.

Nếu như Sở Thiên Ngao đối với cô động tình, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp.

"Cô Mạc, uống chút đồ đi!" Chú Lý đưa cho Mạc Tiểu Hàn một ly trà chanh, nhìn Sở Thiên Ngao nằm trên giường một cái rồi nói: "Cô Mạc, bên trong có một cái giường, cô có thể vào ngủ một lát. Cậu chủ nhất thời chưa tỉnh lại đâu."

"Không có việc gì, tôi không mệt." Mạc Tiểu Hàn nhẹ giọng nói cảm ơn.

Lúc này cô làm sao có thể ngủ được? Cũng không phải lo lắng cho bệnh tình của Sở Thiên Ngao, mà là sự việc xảy ra ngày hôm nay sự thực quá nhiều, cái đầu nhỏ của cô có chút tiêu hóa nổi.

Người áo đen kiêu căng máu lạnh, Sở tiên sinh thần bí âm trầm

Nhà họ Sở không phải là một tập đoàn lớn sao? Sao có người ba làm việc giống như dân Xã Hội Đen vậy?

Uống ly trà chanh chú Lý bung tói, Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng hỏi: "Ba Sở Thiên Ngao là người như thế nào?"

Giống như nghe tới một chuyện không nên nghe, sắc mặt chú Lý lập tức biến sắc. Nghiêm nghị nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Cô Mạc, chuyện không nên hỏi mãi mãi đừng hỏi, hãy để nó chìm sâu dưới đáy lòng cô đi."

.....

Rốt cuộc là người thần bí như thế nào? Tại sao không được nhắc tới ông ta? Nhà họ Sở rốt cuộc có bí mật gì?

Mạc Tiểu Hàn nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu. Nhất định không thêm nghĩ nữa.

Trên giường bệnh, chai nước biển đang chậm rãi nhỏ giọt, Sở Thiên Ngao an tĩnh ngủ mê man, đôi môi mỏng hơi khô nứt.

Mạc Tiểu Hàn dùng bông băng thấm ướt nước lọc, chậm nhẹ trên đôi môi nhợt nhạt của hắn, dùng đầu ngón tay vuốt lại mái tóc rối bời của hắn.

Sở Thiên Ngao vẫn ngủ đến lúc trời sáng mới tỉnh lại. Ánh mắt thâm thúy u ám nhìn Mạc Tiểu Hàn.

"Đã tỉnh rồi hả?" Mạc Tiểu Hàn ngồi ở ghế trước giường lẳng lặng nhìn hắn.

"Ừ." Sở Thiên Ngao chống tay muốn ngồi dậy, lại đột nhiên bị đau rên lên một tiếng, bàn tay vuốt lồng ngực của mình.

Ba xuống tay càng ngày càng hung ác rồi!

"Xương sườn của anh bị gãy, mấy ngày này tốt nhất nằm nghỉ ngơi trên giường không nên cử động." Mạc Tiểu Hàn ấn một cái nút trên giường, khiến giường từ từ nâng lên cao.

"Đáng chết!" Sở Thiên Ngao cau mày nhỏ giọng mắng.

"Anh nằm thêm một lát nữa đi!" Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nhìn Sở Thiên Ngao nói.

Điều dưỡng vốn nên thay phiên chăm sóc bệnh nhân giờ phút này cũng đã nhịn không được nằm trên ghế sa lon bên ngoài ngủ thiếp đi.

Trên gương mặt trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn tràn đầy mệt mỏi và tiêu tụy, sáng sớm hôm nay xem ra càng thêm mệt mỏi.

Điều này làm cho Sở Thiên Ngao rất bất mãn.

"Mạc Tiểu Hàn, đi ngủ!" Sở Thiên Ngao nhỏ giọng quát.

"Tôi không mệt." Hai mắt Mạc Tiểu Hàn khép hờ, "Tôi gọt táo cho anh ăn nha?"

"Ít lắm nhai! Đi ngủ!" Sở Thiên Ngao càng thêm bất mãn quát, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo nơi xương sườn.

Mạc Tiểu Hàn căn bản không để ý tới rống giận của hắn, cầm một quả táo lên gọt vỏ.

"Mạc Tiểu Hàn! Em đem lời của tôi vào tai này ra tai kia sao!" Sở Thiên Ngao giận dữ: "Em muốn tự đâm đầu vào chỗ chết phải không?"

Người phụ nữ này hiện tại càng ngày càng không nghe lời! Hoàn toàn không biết điều gì cả!

Lúc hắn bị đánh cô lao ra hướng về phía cha hắn rống.

Hắn dù sao cũng là con trai của ông ta, giáo huấn một chút không tính, sẽ không thật sự xuống tay giết hắn.

Nhưng cô không như thế, nếu ông ta thật sự bị cô chọc giận, cô có mười cái mạng nhỏ cũng không giữ lại được.

Mạc Tiểu Hàn căn bản không để ý đến sự tức giận của Sở Thiên Ngao, chuyên tâm gọt vỏ quả táo.

Sở Thiên Ngao tức giận nhứ chặt đôi mày rậm, đưa tay muốn kéo cô tới gần, nhưng tay vừa động liền liên lụy đến ngực, đau đến nỗi hắn phát rên một tiếng "Ah."

Nghe hắn rên, Mạc Tiểu Hàn dừng động tác lại, lo lắng nhìn hắn: "Đau lắm hả? Tôi kêu bác sĩ giúp anh."

"Không cần." Giọng nói lạnh lùng và cứng như sắt.

Vết thương nhỏ này mà tổn thương được hắn thì hắn còn là Sở Thiên Ngao sao?

Hai người không nói thêm gì nữa. Sở Thiên Ngao cũng không đuổi Mạc Tiểu Hàn đi nữa.

Sở Thiên Ngao tựa nửa người trên giường, con mắt sắc đậm nhìn Mạc Tiểu Hàn gọt táo.

Cô yên lặng gọt táo, vẻ mặt an tĩnh, giống như người hôm nay lao về phía ba hấn không phải là cô

"Mạc Tiểu Hàn, lá gan em thật quá lớn. Lại dám hướng về phía ông ta mà quát, em có biết ông ta là nhân vật như thế nào hay không?"

"Nhân vật nào? Lão đại của tập đoàn thần bí Châu Âu?" Mạc Tiểu Hàn thân nhiên hỏi ngược lại.

Người phụ nữ này thật là ngây thơ, chỉ có thể nhìn thấy vẻ bề ngoài mà thôi.

Người đứng đầu nhà họ Sở, sao cô có thể nghĩ đơn giản như vậy được.

"Ông ta làm việc toàn dựa vào cảm xúc, có lần một hộ vệ đi theo ông ấy đã nhiều năm chỉ nói sai một câu, đã bị ông ấy bắn hai phát súng khiến cả đời bại liệt." Giọng nói Sở Thiên Ngao trầm thấp, có chút hào hứng nhìn chăm chăm vào mặt cô, chờ phản ứng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Tôi không yêu anh

Chỉ nói sai một câu thôi mà đã bị bắn hai phát?

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, tầm mắt dừng vào ánh mắt thâm trầm của Sở Thiên Ngao, nhịp tim không khỏi đập lỡ một nhịp.

Thu hồi ánh mắt của mình, Mạc Tiểu Hàn nhàn nhạt cúi đầu nói: "Vậy sao? Tôi còn tưởng rằng anh không phải là con trai ruột của ông ta, bây giờ nhìn lại, anh thật sự là con ruột của ông ấy."

"Mạc Tiểu Hàn, em có ý gì? !" Đôi chân mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu lên.

"Bởi vì hai cha con anh giống nhau, buồn vui bất thường."

Trong phút chốc Sở Thiên Ngao đã bị Mạc Tiểu Hàn chọc tức, nổi giận nói: "Mạc Tiểu Hàn!"

Thấy Sở Thiên Ngao cam chịu, tâm trạng Mạc Tiểu Hàn không hiểu làm sao thấy thoải mái hơn một chút.

"Ăn táo đi." Cầm trái táo gọt xong đưa cho hấn.

Nhìn người phụ nữ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, khóe miệng chứa một nụ cười vừa dí dỏm lại vừa đơn thuần, Sở Thiên Ngao cảm thấy không thể đi chuyển được ánh mắt đi chỗ khác.

Sở Thiên Ngao không nhận quả táo. Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, lại chạm vào ánh mắt của hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng như có lửa đốt.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi đây."

Mạc Tiểu Hàn nghĩ rằng Sở Thiên Ngao muốn cô đem táo đưa tới tay hấn, liền đi tới bên giường.

Sở Thiên Ngao cũng không động tay, khẽ há miệng, ý là muốn Mạc Tiểu Hàn đút cho hấn ăn.

Nhìn thấy ngực hấn bị băng trắng xóa, Mạc Tiểu Hàn thờ dãi cam chịu, đưa táo tới miệng hấn.

"Ừm." Sở Thiên Ngao không thèm cắn quả táo mà lại cắn vào ngón tay đang cong lên của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn kêu lên một tiếng. Muốn làm gì đây?

Mạc Tiểu Hàn ngờ ngác nhìn Sở Thiên Ngao, đầu ngón tay bị hấn ngậm trong miệng, đầu lưỡi một lần lại một lần liếm láp, một cảm giác khó chịu nhất thời lan tỏa toàn thân! Triền miên cọ sát.

Trong đầu Mạc Tiểu Hàn kêu ong ong, chợt phản ứng kịp, Sở Thiên Ngao, hấn đang sàm sờ cô!

Người đàn ông lộn giọng này! Trên người đang mang thương tích mà lại không thể chờ đợi muốn làm chuyện đó rồi !

Mạc Tiểu Hàn hung hăng đem ngón tay từ trong miệng hắn rút ra, "Bụp!" Ném quả táo vào thùng rác bên cạnh. "Mạc Tiểu Hàn! Em làm gì đấy! Tôi còn chưa ăn !" Sở Thiên Ngao kêu to.

"Tôi thấy hình như anh không muốn ăn. Không bằng vứt bỏ đi thôi." Mạc Tiểu Hàn lườm hắn một cái.

Trùng mắt nhìn bộ dạng đang tránh né của Mạc Tiểu Hàn vẻ không vui, đè nén cảm giác kích động muốn xông tới ôm cô vào ngực, Sở Thiên Ngao tức giận mở miệng, giọng nói bá đạo không cho thương lượng: "Mạc Tiểu Hàn! Tới đây hôn tôi!"

Người đàn ông này có cần thiết phải bá đạo như vậy không?

Mạc Tiểu Hàn đứng xa xa, vô cùng nghiêm túc ngược mắt nhìn Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, hôm nay lúc tôi bị người ta dùng súng gì vào đầu, có phải anh rất căng thẳng hay không?"

Không nghĩ tới Mạc Tiểu Hàn đột nhiên hỏi như thế, Sở Thiên Ngao ngẩn người một chút, đột nhiên quay đầu đi, giọng nói cứng rắn nhưng không được tự nhiên: "Cô quản tôi sao?"

Thấy Sở Thiên Ngao không trả lời, Mạc Tiểu Hàn tự nhiên nói tiếp: "Tôi thấy ánh mắt của anh rồi, rất căng thẳng, rất đau lòng. Anh rất sợ tôi thật sự bị bọn họ giết chết. Có đúng không?"

Mang trên mặt vẻ khó chịu khi bị người khác nhìn thấu tâm can, Sở Thiên Ngao không nhịn được cắt ngang lời nói của Mạc Tiểu Hàn: "Sao hôm nay cô lại dõng như vậy, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

Mạc Tiểu Hàn đứng bên cạnh giường của Sở Thiên Ngao, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi và tiều tụy, đôi mắt quả hạnh lẳng lặng nhìn hắn, bờ môi trắng nhạt khẽ mở ra: "Sở Thiên Ngao, anh yêu tôi đúng không? Thật sự. Anh yêu tôi?"

Mạc Tiểu Hàn hỏi thẳng, không có một chút áp úng nào.

Sở Thiên Ngao không nghĩ tới Mạc Tiểu Hàn luôn luôn mang theo gai nhọn và lời nói lạnh lùng khi tiếp xúc với hắn thế nhưng lại hỏi thẳng một vấn đề tế nhị như thế. Nhất thời trở nên sửng sốt .

Trái tim đột nhiên đập nhanh.

Một lúc sau, Sở Thiên Ngao khẽ ngửa cằm lên, vênh vảo tự đắc nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Vậy còn em? Mạc Tiểu Hàn?"

Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ chịu thừa nhận mình thương hắn, nhưng Sở Thiên Ngao không tin. Trên đời này tại sao có thể có người phụ nữ không thương hắn?

Tuyệt đối không có khả năng này.

Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao.

"Vậy còn em, Mạc Tiểu Hàn?" Tại sao hắn lại trả lời như vậy. Tại sao không trực tiếp phủ nhận câu hỏi của cô..., tại sao không cười nhạo cô suy nghĩ nhiều quá. Tại sao không châm chọc cô quá coi trọng chính mình?

Câu hỏi này chính là câu trả lời, ý là thừa nhận mình đã đoán đúng. Sở Thiên Ngao, hắn quả thật thích mình.

Hai mắt khép hờ, Mạc Tiểu Hàn khẽ sở cười một tiếng: "Sở Thiên Ngao, tôi không thương anh." Mạc Tiểu Hàn một lần nữa giương mắt lên, nhìn thật sâu vào đáy mắt hắn, nói thật: "Cho nên. Anh ngàn vạn lần không được yêu tôi."

Ngàn vạn lần không được yêu cô.

Hắn yêu, cô đảm đương không nổi. Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường. Cô và Sở Thiên Ngao, nhất định không thể nào cùng đi chung một con đường.

Hắn quá bá đạo, quá ích kỷ, chỉ biết kiêu ngạo hát hăm sai khiến. Mà Mạc Tiểu Hàn, đặc biệt không chịu nổi một người đàn ông như vậy.

Nghe câu trả lời của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao tựa vào đầu giường, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mặt cô, trên gương mặt lạnh lùng không có bất kỳ cảm xúc gì.

Lại là câu nói này, cô không thương hắn.

Người phụ nữ ăn ở hai lòng này. Không thương hắn? Không thương hắn tại sao bắt chấp nguy hiểm giúp hắn la mắng cha hắn?

Không thương hắn? Không thương hắn tại sao khi nằm phía dưới hắn lại uyển chuyển mê đắm như thế? Sở Thiên Ngao không tin, trên thế giới này thật sự có người phụ nữ có thể đem cơ thể và tình cảm của mình hoàn toàn tách biệt?

Sở Thiên Ngao yên lặng, cứ nhìn chăm chăm vào Mạc Tiểu Hàn như vậy.

Thời gian dường như dừng lại, bầu không khí cũng trở nên mỏng manh.

Bị Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm như thế, nhịp tim Mạc Tiểu Hàn cũng có một chút thay đổi khác thường, không khỏi nhắm mắt lại: "Tôi đi rót cho anh ly nước."

Xoay người tránh khỏi tầm mắt của Sở Thiên Ngao.

Trong lòng hoảng loạn không thể tả, khi rót nước không cẩn thận, nước nóng rót vào tay.

"A!" Đau đớn thấu xương khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức vứt cái ly trong tay, phát ra tiếng kêu.

"Chát....!" Tiếng chén sứ vỡ vụn chói tai đến như vậy.

Mạc Tiểu Hàn tính dọn dẹp mảnh vỡ bỏ vào thùng rác, nhưng khi quay người lại, lập tức đụng vào một lồng ngực rộng rãi.

Ngước mắt nhìn lên thì thấy Sở Thiên Ngao đang đứng ở cửa, ánh mắt đen thẳm chăm chú nhìn cô.

"Sở Thiên Ngao, anh điên rồi! Sao anh lại xuống giường?" Mạc Tiểu Hàn cau mày, đẩy cánh tay Sở Thiên Ngao: "Mau quay lại giường! Bác sĩ nói anh cần tĩnh dưỡng!"

"Mạc Tiểu Hàn, cái người chuyên nói dối này!" Sở Thiên Ngao hung dữ quát, hai cánh tay chợt dùng sức chợt kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong ngực, cổ nén đau đớn, cựa mạnh quát lên rất vô lý: "Mạc Tiểu Hàn, nói em yêu tôi!"

Mạc Tiểu Hàn để cho Sở Thiên Ngao ôm. Sợ gãy gập sẽ đụng đến vùng ngực bị thương của hắn.

Ánh mắt từ đầu vai Sở Thiên Ngao nhìn về chỗ rất xa.

Không, Sở Thiên Ngao, tôi không yêu anh.

Tôi yêu Thân Hạo Khiêm, quá khứ như thế, hiện tại như thế, tương lai cũng như thế.

Người tôi yêu, không phải anh, cho tới bây giờ cũng không phải.

Cho nên, không cần yêu tôi, bởi vì tôi không đáp ứng lại được những gì anh muốn.

"Sở Thiên Ngao, đừng làm rộn. Mau trở về nằm lên giường." Mạc Tiểu Hàn cố gắng nói dịu dàng, đưa tay muốn kéo cánh tay hắn đang ôm mình thật chặt.

"Mạc Tiểu Hàn!" Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn bất kể, hai cánh tay vẫn ôm cô thật chặt, giống như một đứa bé nhất quyết quần cô không tha, nói: "Nói, em yêu tôi! Em đã yêu tôi đấy!"

Đôi chân mày thanh tú của Mạc Tiểu Hàn khẽ nhíu lại, hàm răng trắng cắn vào đôi môi đỏ thắm.

Tại sao hắn nhất định phải bá đạo như vậy? Ai quy định Mạc Tiểu Hàn cô phải yêu Sở Thiên Ngao?

Không yêu không yêu chính là không yêu!

Sao lại có người bức người ta yêu mình? Sở Thiên Ngao hoàn toàn không hiểu tình yêu. Hắn căn bản không biết cái gì là yêu, cái gì là đoạt lấy.

"Sở Thiên Ngao, không nên ồn ào có được hay không?" Mạc Tiểu Hàn bắt đầu dĩ nhiên.

"Mạc Tiểu Hàn, nói!" Sở Thiên Ngao phách lối quát.

Hắn nhất định phải bá đạo như vậy, lớn lối như vậy sao?

Hắn không hiểu, dựa vào bá đạo và phách lối, căn bản là không thể lấy được lòng của một người phụ nữ.

Mạc Tiểu Hàn có chút không nhẫn nại được nữa. Trực tiếp rống lên với Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, nói một trăm lần cũng như vậy! Tôi không yêu anh không yêu anh không yêu anh! Anh hài lòng chưa?"

Hai cánh tay Sở Thiên Ngao ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, hai cơ thể dán sát vào nhau thật chặt không có một khe hở, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy hít thở không thông!

Một giây sau, Sở Thiên Ngao đã giữ chặt đầu cô, rồi áp môi mình hôn lên môi của cô, mãnh liệt không chút thương tiếc ở trong môi cô công thành đoạt đất!

"Ừm." Mạc Tiểu Hàn cau mày. Nhưng vẫn không dám giãy giụa, sợ làm đau vết thương của hắn.

Sở Thiên Ngao lại hoàn toàn như không biết xương sườn mình gãy, tựa như không có cảm giác đau, ôm Mạc Tiểu Hàn thật chặt, đầu lưỡi cực nóng dò vào trong miệng cô, cuốn lấy tất cả tùy ý mút lấy, một tay đi vào vạt áo của cô dò xét, trực tiếp ôm vào nơi đầy da trước ngực cô!

Hơi thở nóng bỏng của hai người khiến nhiệt độ gian phòng cũng tăng lên vài độ!

Mạc Tiểu Hàn không ngừng lui về phía sau, lùi một bước thì Sở Thiên Ngao lại bước về trước một bước, cho đến khi lưng Mạc Tiểu Hàn áp vào tường không thể lui được nữa!

Vạt áo bị Sở Thiên Ngao vén lên, bàn tay như có lửa của hắn tùy ý du ngoạn, những nụ hôn không ngừng rơi vào mặt của cô, trên môi, trên cổ, hùng hực như thiêu như đốt.

Tại sao lại biến thành như vậy?

Mạc Tiểu Hàn cau mày thờ hờn hờn, sao cô lại có thể quên chuyện Sở Thiên Ngao là tên lộn giống rồi hả ? Nói chuyện nghiêm túc với hắn, nhất định sẽ không có kết quả! Cho tới bây giờ đều là dùng phương thức này để kết thúc. Hắn chỉ biết cái này, cũng chỉ thích cái này.

Không dám giãy giụa, sợ làm đau vết thương của Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn nhắm mắt lại, kệ cho Sở Thiên Ngao quạt gió thổi lửa khắp nơi trên người cô.

Sở Thiên Ngao thấy Mạc Tiểu Hàn phối hợp nên thái độ hài lòng vô cùng. Nhẹ hút làn môi đỏ tươi của cô, bàn tay không buông tha một tác nào trên người cô

"Ai. Đừng." Chỗ mẫn cảm bị tay hắn ác ý trêu đùa, Mạc Tiểu Hàn không nhịn được nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

"Mạc Tiểu Hàn, em còn nói em không yêu tôi?" Thấy Mạc Tiểu Hàn bị mình kích thích đến ý loạn tình mê, cuối cùng Sở Thiên Ngao cũng đỡ bỏ cảm giác tức giận không thể diễn tả trong tim, hài lòng nhếch khóe môi lên, xấu bụng ở điểm mẫn cảm của cô xoa nắn, "Cơ thể của em nói cho tôi biết, em rất thích tôi!"

Thì ra theo hắn tình yêu chính là thỏa mãn sinh lý! Mạc Tiểu Hàn cảm thấy buồn cười vô cùng.

"Sở Thiên Ngao, đủ rồi. Đừng náo loạn nữa! Mau. Về giường nằm." Điểm mẫn cảm bị vỗ về chơi đùa, nên lời nói của Mạc Tiểu Hàn cũng bị đứt quãng.

Người đàn ông này, bị thương mà còn mạnh như vậy, nói hắn là lộn giống thật đúng là không có oan uổng cho hắn mà.

Sở Thiên Ngao hung hăng hôn môi Mạc Tiểu Hàn, ngăn chặn tất cả những kháng nghị của cô.

Đầu lưỡi lửa nóng ở trong miệng cô xoay tròn, đây là một nụ hôn nóng bỏng khiến người ta mất đi lý trí, triền miên khiến lòng người rung động.

Mạc Tiểu Hàn nhắm hai mắt thật chặt, cố gắng kiềm chế, không để cho mình phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Sở Thiên Ngao đoán chắc Mạc Tiểu Hàn không dám giãy giụa, cơ thể lửa nóng ép cô sát vào tường, đôi tay và đôi môi mang kỹ xảo cố ý trêu đùa, hài lòng nhìn cô gài trong ngực mình hai gò má trở nên ửng hồng, hô hấp cũng gấp rút và thẹn thùng.

"Thật xin lỗi. đã quấy rầy."

Một giọng nữ dịu dàng đột nhiên vang lên bên cạnh họ, cắt đứt nụ hôn sâu của Sở Thiên Ngao.

"Shit!" Nghe thấy có người nói, Sở Thiên Ngao lập tức rời đôi môi Mạc Tiểu Hàn, nhỏ giọng mắng một tiếng, đưa tay kéo nhanh vạt áo đang bị kéo lên cao của cô, che lại cơ thể mềm mại trắng như tuyết của cô, chuyển ánh mắt không vui nhìn ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Lau miệng cho tôi Mạ

c Tiểu Hàn mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, từ khe hở ở bờ vai Sở Thiên Ngao nhìn qua, thấy một điều dưỡng đang bưng một cái mâm bằng inox, áy náy nhìn Sở Thiên Ngao: "Thưa Ngài, ngài cần thay thuốc rồi."

Nói xong, mắt còn nhìn vào Mạc Tiểu Hàn đang ở trong ngực Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống!

Sở Thiên Ngao dùng ánh mắt như ăn thịt người trợn lên nhìn cô điều dưỡng một cái: "Tôi không cần!"

Mạc Tiểu Hàn lập tức kéo kéo tay áo Sở Thiên Ngao: "Mau nằm xuống vô nước biển đi! Nếu không thương thể của anh lúc nào thì mới khỏi? Tiểu Tư Hàn nhất định rất nhớ ba, anh không muốn về sớm một chút với nó sao?"

Mạc Tiểu Hàn phát hiện, Tiểu Tư Hàn chính là xương sườn mềm của Sở Thiên Ngao, chỉ cần nói tới bé con, Sở Thiên Ngao bình thường cũng sẽ nghe.

Nghe thấy Mạc Tiểu Hàn nhắc tới bảo bối, Sở Thiên Ngao mới miễn cưỡng nằm trên giường, để cô điều dưỡng giúp hẩn thay dịch truyền.

Mạc Tiểu Hàn giúp hẩn đắp kín mền.

Tay lại đột nhiên bị Sở Thiên Ngao nắm thật chặt. Mạc Tiểu Hàn nghi ngờ ngược mắt nhìn hẩn, khoe miệng Sở Thiên Ngao khoi lên một nụ cười xấu xa, chỉ chỉ xương quai xanh của mình.

Chỉ xương quai xanh làm gì? Xương gãy của hẩn cũng không phải là xương quai xanh.

Mạc Tiểu Hàn oán thầm trong lòng. Nhưng cũng lười phải suy nghĩ nhiều.

Cô Điều dưỡng bên cạnh cũng liếc thật nhanh về xương quai xanh của Mạc Tiểu Hàn, mặt đỏ hồng, chạy mất thật nhanh.

Mạc Tiểu Hàn không giải thích được nhìn Sở Thiên Ngao, sờ sờ xương quai xanh của mình, không có gì đặc biệt a.

Vừa quay đầu lại thì thấy cô Điều dưỡng vừa rồi đi về phía mình, cầm trên tay một miếng băng keo cá nhân đưa cho cô.

Mạc Tiểu Hàn nghĩ thầm, cô điều dưỡng rất có mắt nhìn, Sở Thiên Ngao bị trầy xước da ở phía dưới tay áo mà cô ta có thể nhìn thấy.

Kéo tay áo Sở Thiên Ngao, dùng miếng băng keo cá nhân dán vào vết thương đã đóng vảy.

Sở Thiên Ngao rốt cuộc không nhịn được cười ha ha: "Mạc Tiểu Hàn, đây là đưa cho em!"

Mạc Tiểu Hàn không rõ chân tướng ngẩng đầu: "Cái gì? Cho tôi?"

Sở Thiên Ngao chỉ vào ngực Mạc Tiểu Hàn, cười đến nổi giọng nói đứt quãng: "Em. tự đi. vào trong xem một chút. Ha ha"

Mạc Tiểu Hàn đi nhanh vào trong phòng tắm, nhìn vào trong gương, phía trên xương quai xanh của mình có một vết hôn đỏ tươi vô cùng bắt mắt!

Khó trách mới vừa rồi điều dưỡng đáng vẻ xấu hổ, khó trách Sở Thiên Ngao cười đến đắc ý như vậy!

Đều là do người đàn ông đáng chết này, tùy tiện loạn phát tình dục! Làm hại cô bị người khác nhìn thấy!

Mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi tốt, Mạc Tiểu Hàn hơi dính đến giường liền ngủ mất rồi.

Cô có một giấc mộng rất dài. Trong mộng, lại trở về sân trường năm đó, cô cùng học trưởng Hạo ngồi ở cây hoa anh đào, cùng nhau đọc sách, khi đó, bọn họ còn trẻ tuổi. Thân Hạo Khiêm, còn là một thanh niên trẻ trung

Ánh mặt trời trong mộng vẫn ấm áp như thế, người thanh niên trong mộng vẫn dịu dàng như nước.

Tỉnh lại đã hơn chín giờ, sau khi vội vã rửa mặt, liền đi về phòng bệnh của Sở Thiên Ngao.

Không khí trong phòng bệnh rất ngọt ngào.

Chú Lý run run rẩy rẩy cúi đầu đứng ở một bên, mấy cô Điều dưỡng cũng đứng thành một hàng trước giường bệnh của Sở Thiên Ngao. Nhìn đáng dấp Sở Thiên Ngao có vẻ đang nổi giận.

Thấy Mạc Tiểu Hàn đi tới, Chú Lý lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mạc Tiểu Hàn như cầu cứu, "Cô Mạc, cô khuyên nhủ cậu chủ đi, cậu chủ không chịu uống thuốc."

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc chau mày.

Không chịu uống thuốc. Đây không phải là chuyện chỉ có trẻ con mới làm sao? Trong ấn tượng của cô, chỉ có trẻ con dưới mười tuổi mới cự tuyệt uống thuốc chứ?

Thấy trên mặt Mạc Tiểu Hàn không kiềm nén được nụ cười nhạo, Sở Thiên Ngao không vui hướng Chú Lý rống to: "Chú Lý! Chú dài dòng cái gì!"

Chú Lý cúi đầu, không dám nói thêm một câu.

Các điều dưỡng bên cạnh cũng cùng nhau cúi đầu, nhìn dưới mặt đất, chỉ sợ chọc giận thêm Sở Thiên Ngao.

Trên mặt đất rải đầy những viên thuốc, xem ra vừa rồi Sở Thiên Ngao tức giận rất lớn rồi.

Mạc Tiểu Hàn âm thầm buồn cười, nhưng thấy vẻ mặt tức giận của Sở Thiên Ngao, không thể làm gì khác hơn là kèm chế nụ cười, đi tới bên cạnh Sở Thiên Ngao, dịu dàng nói: "Anh ngã bệnh tại sao có thể không uống thuốc đây? Uống thuốc mới có thể mau khỏe a! Thuốc này một chút cũng không đắng, không tin anh uống thử một chút."

Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình rất giống giáo viên chăm trẻ, hơn nữa, học sinh vẫn còn đang học mẫu giáo đấy!

Sở Thiên Ngao trừng Mạc Tiểu Hàn: "Tôi nói không uống sẽ không uống!"

Mạc Tiểu Hàn im lặng.

Học sinh mẫu giáo cũng còn biết nghe lời cô giáo.

Sở Thiên Ngao, ngay cả học sinh mẫu giáo cũng không bằng a.

Sắc mặt Sở Thiên Ngao gay gắt, bộ dạng một mực kiên quyết không chịu uống thuốc.

Mạc Tiểu Hàn nhún nhún vai, đang định buông tha, lại thấy ánh mắt Chú Lý nhìn cô cầu cứu giúp đỡ, khiến cô mềm lòng mấy phần, nhìn sắc mặt âm trầm của Sở Thiên Ngao nói: "Vậy anh muốn như thế nào mới bằng lòng uống thuốc đây?"

Sở Thiên Ngao không chút khách khí nói: "Nói cũng đừng nói, các cô cút hết!" Chỉ chi mấy cô điều dưỡng đứng thành một hàng.

.

Thôi, dù sao cô cũng đã khuyên hết lời rồi. Không bằng bỏ cuộc đi thôi.

Mạc Tiểu Hàn hướng Chú Lý làm một động tác không thể làm gì nữa. Đột nhiên cảm thấy bụng thật đói. Sáng nay vừa thức dậy đã tới đây sắm vai giáo viên giữ trẻ, cô thật đúng là có điểm đói bụng.

"Chú Lý, tôi muốn đi nhà hàng ăn một chút, tới đó như thế nào?"

Ăn cái gì? Sở Thiên Ngao nghiêng đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, người phụ nữ này không thấy hần còn nằm ở trên giường bệnh ư, hần còn chưa có ăn điểm tâm!

Đã không thèm quan tâm đến hần một cái, lại còn muốn bỏ hần đi ăn điểm tâm?

Cô rốt cuộc có tìm hay không?

"Mạc Tiểu Hàn!" Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, tức giận kêu.

"Hả?" Mạc Tiểu Hàn dừng bước, quay đầu nhìn Sở Thiên Ngao, nghĩ rằng hần có chuyện mới gọi cô.

"Em dám bước ra cửa phòng một bước thử xem!" Giọng nói của Sở Thiên Ngao bá đạo vô cùng, sắc mặt âm trầm muốn nhô ra nước.

Chú Lý và mấy cô Điều dưỡng ở cửa nhìn thấy tình huống có gì đó khác thường, bàn chân mỗi người như bôi dầu chạy nhanh mắt.

Mạc Tiểu Hàn nhú nhú mày, sao giọng nói lần nào cũng bá đạo như vậy. Cô cũng chỉ là muốn đi ăn cơm mà thôi. Lại đắc tội hần chỗ nào?

Không hiểu hỏi: "Anh có ý gì? Không cho phép tôi đi ăn cơm?"

Sở Thiên Ngao hừ lạnh một tiếng, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô: "Kêu Chú Lý đem bữa ăn sáng tới đây, em và tôi cùng nhau ăn!"

Nói xong, hần ngang ngược trừng Mạc Tiểu Hàn một cái rồi tự mình nằm xuống.

Non nót! Thật là so với trẻ mẫu giáo còn non nót hơn!

Mạc Tiểu Hàn bắt đầu đi lắc đầu, không còn cách nào khác hơn là rung chuông gọi Chú Lý giúp chọn món ăn.

Gặp phải người đàn ông bá đạo như vậy, coi như cô gặp xui xẻo!

Không lâu sau, Chú Lý liền đem xe thức ăn màu sắc phong phú xe đẩy vào phòng bệnh.

Trên xe thức ăn màu sắc rất hài hòa ngon mắt, nhìn đã thấy muốn ăn.

Mạc Tiểu Hàn ngồi cúi đầu trên ghế trước giường bệnh, không nói tiếng nào. Nhìn cũng không nhìn những những thức ăn kia một cái.

"Mạc Tiểu Hàn, ăn cơm!" Sở Thiên Ngao ngẩng đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn quát. "Không phải mới vừa còn vội vã muốn đi ăn cơm sao?"

Ăn thì ăn! Mạc Tiểu Hàn thật là có điểm đói bụng.

Đi tới uống trước một ly nước trái cây, nước trái cây trong veo lạnh như băng theo cổ họng trượt xuống, dạ dày như được vuốt ve. Thật là thoải mái! Một ly nước trái cây xuống bụng, khẩu vị của Mạc Tiểu Hàn nhất thời tốt hẳn lên, cầm ổ bánh mì trong rổ nhỏ ăn một mạch.

Ăn thêm chút salad rau trộn màu sắc đẹp mắt, Mạc Tiểu Hàn ăn đến nổi mặt mày hớn hờ, hoàn toàn không chú ý người đàn ông trên giường bệnh sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Mạc Tiểu Hàn!" Rống to một tiếng.

Mạc Tiểu Hàn nhú mày, sao thế, ăn một bữa cơm cũng không yên tĩnh, thật là ảnh hưởng đến khẩu vị của cô!

"Thế nào, cậu chủ lớn?"

"Tôi đây dứt tôi ăn!" Người lạnh lùng phát ra vẻ bất mãn.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, thật là, thương thế của hắn chính là xương sườn, cũng không phải cánh tay, mình không có tay sao? Lớn như vậy, còn muốn người khác dứt ăn cơm!

Nhìn Sở Thiên Ngao bày ra vẻ mặt phách lối bá đạo không ai bì nổi, Mạc Tiểu Hàn chỉ muốn cầm đĩa salad trong mâm ném lên trên mặt hắn.

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, Mạc Tiểu Hàn chỉ còn biết chấp nhận đi đến bên cạnh Sở Thiên Ngao, cầm đĩa salad lên, dùng muỗng đưa vào miệng hắn.

Sở Thiên Ngao đắc ý há miệng, nuốt thức ăn Mạc Tiểu Hàn dứt. Tương trong Salad dính một chút vào khóe miệng hắn, nhìn qua thật giống như đứa bé, bên môi Mạc Tiểu Hàn không khỏi nâng lên một nụ cười, đưa tay cầm khăn giấy giúp hắn lau miệng.

Lại múc một muỗng salad đưa đến bên miệng hắn, Sở Thiên Ngao há miệng toàn bộ ăn sạch. Mạc Tiểu Hàn đang chuẩn bị dứt muỗng thứ ba, Sở Thiên Ngao không thèm há miệng nữa.

Giờ trò quỷ gì nữa đây? Mạc Tiểu Hàn có chút không nhẫn nại được nữa bèn cau mày. Chỉ thấy Sở Thiên Ngao bộ dạng ương ngạnh, dùng ngón tay chỉ khóe môi mình: "Mạc Tiểu Hàn, lau miệng."

Mạc Tiểu Hàn quả thật muốn học máu! Lau miệng lau cái gì mà lau, lau lông miệng a! Khóe miệng anh sạch sẽ không cần lau a!

Mạc Tiểu Hàn dần lại tâm trạng khó chịu nói: "Khóe miệng anh sạch sẽ, không cần lau."

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao dựng lên, nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Tôi nói lau miệng thì lau miệng!"

Mạc Tiểu Hàn bất đắc dĩ, này không muốn ồn ào, nên cầm khăn giấy lên giúp hắn lau khóe môi vốn đã rất sạch sẽ.

Trên mặt Sở Thiên Ngao trôi lên một nụ cười chiến thắng. Vừa rồi Mạc Tiểu Hàn giúp hắn lau miệng, khiến hắn cảm thấy rất hạnh phúc, cảm giác giống như khi còn bé mẹ giúp hắn lau miệng.

Cảm giác được yêu, được cưng chiều, được che chở, hắn rất thích.

Thấy ánh mắt đắc ý kia của Sở Thiên Ngao, giống y như có một đồ vật vừa ý vậy.

Thật là đủ ngây thơ.

Mạc Tiểu Hàn bĩu môi.

"Mạc Tiểu Hàn, lại gần đây." Sở Thiên Ngao đột nhiên mở miệng nói.

Mạc Tiểu Hàn nghiêng tai đến gần miệng Sở Thiên Ngao, cô nghĩ rằng Sở Thiên Ngao muốn nói gì đó với cô.

Đột nhiên, đôi môi nóng bỏng của Sở Thiên Ngao chiếm hữu cô.

Mang theo vị ngọt của món nhẹ nhàng khoan khoái, bờ môi của hắn phớt qua gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Thương thế của Sở Thiên Ngao cần tĩnh dưỡng. Cơm nước xong, Sở Thiên Ngao tiếp tục ở trong phòng bệnh để dưỡng thương.

Thời tiết buổi sáng là đẹp nhất, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng bệnh.

Mạc Tiểu Hàn bị buộc cùng với Sở Thiên Ngao nằm vui trên giường bệnh, một tay hắn ôm bờ vai cô, hai người ngồi song song cùng nhìn vào một quyển tiểu thuyết.

Một câu chuyện tình yêu cảm động lòng người, Mạc Tiểu Hàn xem rất tập trung, thấy tình tiết cảm động, lòng mi đã ươn ướt.

Sở Thiên Ngao ở bên cạnh ôm cô, cùng xem.

Một cảnh tượng rất đẹp, rất ấm áp

Đĩ nhiên, nếu như không có cái tay dưới chân của Sở Thiên Ngao sờ loạn khắp nơi trên người cô mà nói, thì tất cả càng đẹp hơn.

Mạc Tiểu Hàn còn chăm chú đọc sách, tay Sở Thiên Ngao cũng đang đốt lửa khắp nơi trên người cô.

Hai ngày trước mới làm xong, hần cứ nôn nóng như vậy sao?

"Xem mệt quá, Mạc Tiểu Hàn, em đọc cho tôi nghe." Sở Thiên Ngao y như một đứa bé đang ăn vạ. Bàn tay tại dưới chân ra sức chạy loạn hơn, tùy ý trêu đùa xoa nắn, cố ý muốn khơi lên cảm xúc của Mạc Tiểu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Không bằng em chủ động đi

Mạc Tiểu Hàn cau mày: "Sở Thiên Ngao, sao cứ sờ tới sờ lui thế, tôi không có cách nào tập trung đọc sách được cả!"

Khỏe miệng Sở Thiên Ngao nâng lên một nụ cười tà khí: "Mạc Tiểu Hàn, em cứ ngồi yên như vậy sao?"

Miệng kẻ sát lại gần lỗ tai Mạc Tiểu Hàn, giọng nói thờ ra khí nóng phả vào cổ của cô: "Còn phải nói, sức hấp dẫn của tôi quá lớn, em vừa nhìn thấy tôi, liền chống đỡ không được?"

"Phi! Ai chống đỡ không được! Người chống đỡ không được chính là anh chứ! Tôi đang xem tới đoạn quan trọng!"

Bị lạnh nhạt nên Sở Thiên Ngao không vui nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn: "Sách này rốt cuộc có cái gì hay, sao em mê như vậy? Em đọc cho tôi nghe!"

Mạc Tiểu Hàn chịu đựng ma trảo của Sở Thiên Ngao, cố gắng tập trung đến trang sách đang xem: "Cửa mở mạnh ra khiến ngôi nhà chấn động, bụi bay tràn ngập. Gian phòng này bố trí giống như phòng tân hôn nhưng khắp nơi lại bao phủ một loại không khí lạnh lẽo u tối như trong hầm mộ"

Giọng nói Mạc Tiểu Hàn mềm mại động lòng người, lại trong sáng có hồn, nghe vào vô cùng truyền cảm.

Sở Thiên Ngao ôm eo Mạc Tiểu Hàn, mặt dính vào mái tóc của cô, tí mĩ ngửi mùi thơm trên mái tóc cô, giọng nói trầm thấp hấp dẫn: "Tiếp tục đọc."

Mạc Tiểu Hàn đè chặt bàn tay đang không an phận của Sở Thiên Ngao, tiếp tục đọc: "Họa tiết rèm cửa sô là hoa hồng, cái chụp đèn hình hoa hồng, bàn trang điểm Uy."

Bàn tay Sở Thiên Ngao ác ý xoa bóp, Mạc Tiểu Hàn giật mình thiếu điều muốn nhảy dựng lên.

"Sao không đọc nữa hả?" Sở Thiên Ngao cười xấu xa, giọng nói khàn khàn, tràn đầy hơi thở dục vọng.

"Anh." Mạc Tiểu Hàn nổi đóa.

Hần vẫn còn mặt mũi hỏi cô tại sao không đọc tiếp? Người nên chất vấn là cô chứ!

Mạc Tiểu Hàn hung hăng trừng hần: "Tay anh có thể đừng sờ loạn khắp nơi được không!"

"Sờ loạn?" Sở Thiên Ngao vui mặt vào cổ cô, bờ môi nóng vừa hôn vừa hút mạnh trên cần cổ cô, giọng nói mờ ám vô cùng.

Bàn tay dán ở bụng của cô nhẹ nhàng vẽ vài vòng, nhiệt độ nóng bỏng khiến cô dễ chịu.

Tựa như bị cơ thể mềm mại của cô hấp dẫn, một giây sau, bàn tay hướng nơi âm u tìm kiếm.

"Dừng tay!" Mạc Tiểu Hàn bỏ sách ra, dùng sức kéo tay hần ra ngoài, chân mày nhíu lại thật chặt, tức giận nói: "Sở Thiên Ngao, xương anh đã gãy rồi, sao còn ham hố như thế! Nhịn mấy ngày anh sẽ chết a!"

Thật là đầu lộn giống! tùy thời tùy chỗ không quên động dục!

Trừ những chuyện này, trong đầu hấn đại khái không còn cái gì khác chắc!

Bàn tay bị Mạc Tiểu Hàn đẩy ra, Sở Thiên Ngao bất mãn trừng cô: "Mạc Tiểu Hàn, tôi sờ em là nể mặt em đấy! Rất nhiều người phụ nữ muốn cho tôi sờ tôi đều không muốn sờ!"

.....

Mạc Tiểu Hàn giận đến nổi bật cười, Sở Thiên Ngao lúc nào cũng xem mình là nhất! Cứ tưởng rằng tất cả đàn bà trong thiên hạ đều muốn bò lên giường của hấn!

"Nếu nhiều người phụ nữ muốn anh sờ như vậy, vậy anh sờ họ không hơn sao! Làm gì mà cứ phải quẩn lấy tôi?"

Người phụ nữ không biết phân biệt phải trái này! Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu lại vẻ nguy hiểm. Cánh tay ôm Mạc Tiểu Hàn dùng sức buộc chặt. Mạc Tiểu Hàn tránh thoát ra bên ngoài. "Ah." Một tiếng kêu do đau vang lên, Vết thương của Sở Thiên Ngao bị đụng vào, đau đớn khiến hấn rên lên một tiếng.

Thấy đáng về đau đớn của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn lại có điểm không đành lòng.

Thở dài, khuyên hấn nói: "Anh không thể nhịn một chút sao? Chờ vết thương của anh lành."

Vừa nói được nửa câu, lại cảm thấy có gì đó không ổn, có chút ân hận cắn môi của mình.

Sở Thiên Ngao lập tức bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của cô: "Vết thương lành thì như thế nào? Nếu vết thương lành có phải mỗi ngày em đều thỏa mãn tôi?" về mặt cười rất thâm độc.

Mạc Tiểu Hàn tức giận, hung hăng trừng hấn: "Anh không biết xấu hổ hả? Sao cả ngày anh chỉ biết nhớ đến chuyện này? Anh có thể không chế một chút được không?"

Không chế? Thật là nói nhảm! Nếu có thể không chế thì thương thể của hấn sẽ không quan tâm sao?

Thật khó khăn mới cùng Mạc Tiểu Hàn ở với nhau mấy ngày êm đêm, mấy ngày đều âm áp, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô, ôm cô hôn cô sờ cô nhưng lại ăn không được, thật là khổ cực!

Sở Thiên Ngao thất vọng nằm ngửa trên giường, sắc mặt rất khó coi. Hấn thật sự nhịn muốn hư người luôn rồi. Trước kia không nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn thì thôi, bây giờ mỗi ngày gặp mặt vẫn còn muốn hấn cấm dục, thật là gày vò!

Thấy sắc mặt Sở Thiên Ngao khó coi, Mạc Tiểu Hàn cũng có chút lo lắng, gấp gấp hỏi: "Sao? Có phải vết thương rất đau không? Tôi kêu bác sĩ tới xem cho anh có được hay không?"

Kêu bác sĩ? Bệnh của hấn bác sĩ không trị được!

Sở Thiên Ngao lắc đầu, "Mạc Tiểu Hàn, hôn tôi!"

Mạc Tiểu Hàn lập tức bối rối, đây cũng là diễn xuất?

Cô đang xem sách rất hay, tại sao phải hôn hấn?

"Mạc Tiểu Hàn!" Chân mày Sở Thiên Ngao nhíu lại, nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn quát.

Mạc Tiểu Hàn sợ hấn tức giận lại động tới vết thương, không còn cách nào là hôn qua loa trên mặt hấn một cái.

"Cái này không tính! Muốn một nụ hôn nóng bỏng đủ tiêu chuẩn." Sở Thiên Ngao được voi đòi tiên.

Người đàn ông xấu xa này, thật là chưa thỏa mãn dục vọng.

Mạc Tiểu Hàn cau mày, nghiêm túc nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Sở Thiên Ngao, anh cứ đói khát như vậy sao?"

Tại sao khi ở chung một chỗ với cô thì trong đầu hấn chỉ có cái ý niệm này?

Hấn thật sự yêu cô sao? Hay là chỉ thích thân thể của cô? Hay bởi vì hấn có nhiều bạn trên giường, nhưng cô là hợp với hấn nhất?

Mạc Tiểu Hàn thật hồ đồ. Bị Sở Thiên Ngao làm cho hồ đồ.

"Chẳng lẽ em không đói khát?" Sở Thiên Ngao cũng khẳng khái nói, thần nhiên như vậy, giống như trên thế giới này không có người nào không đói khát.

Giơ tay lên nắm chặt cổ tay Mạc Tiểu Hàn, kéo cô lại gần ngực mình, trong mắt Sở Thiên Ngao là ngọn lửa dục vọng đang như thiêu như đốt, đôi môi mỏng trên đầu nói: "Không cần mạnh miệng a, mấy ngày trước, em ở dưới người của tôi rên rỉ, rất êm tai, rất mê hoặc"

"Ách, tôi làm gì có!" Mạc Tiểu Hàn đỏ mặt lên, mạnh mẽ không chịu thừa nhận.

Cô thừa nhận, cô quả thật có phản ứng sinh lý, đây chỉ đơn thuần là phản ứng sinh lý mà thôi! Sở Thiên Ngao là một cao thủ tình trường, một cái hôn cũng có thể làm cho cả người cô như nhũn ra, một tay mơ như cô sao có thể là đối thủ của hắn?

Sở Thiên Ngao nâng gương mặt đang cúi xuống của cô, cưỡng ép cô nhìn mình: "Mạc Tiểu Hàn, em đừng mạnh mẽ. Em dám nói, sâu trong nội tâm em không có khát vọng tôi làm như vậy?"

Sở Thiên Ngao cho rằng, ngoài miệng Mạc Tiểu Hàn không thừa nhận, mỗi lần cùng cô làm trên căn bản cô cũng phản kháng, nhưng sau đó lại không phải thật thoải mái sao?

Có lẽ, cô rất hoan nghênh hắn làm như vậy!

Mặt của hai người dán rất gần, hơi thở nóng bỏng của Sở Thiên Ngao phả vào mặt cô, giọng nói hắn mờ ám, cả người cũng tan mát ra hơi thở ham muốn.

"Không, tôi không khát vọng." Mạc Tiểu Hàn nói như đinh đóng cột, cố gắng tách cô xa khỏi Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao tà khí cười nhẹ: "Thật không khát vọng?" Bàn tay lại xoa cơ thể mềm mại của cô, "Nhưng tôi khát vọng."

Giọng nói mờ ám, không cho Mạc Tiểu Hàn rời xa khỏi cơ thể của mình, tay mang theo bàn tay nhỏ bé của cô đi xuống, đụng phải nơi cứng rắn ở bụng hắn. Trong nháy mắt hiểu dụng ý của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn sợ hết hồn, giống như sờ tới một củ khoai lang bị phỏng tay, cố gắng rút tay về, giọng nói khiếp sợ: "Sở Thiên Ngao, anh điên rồi?"

Hắn. Không phải muốn cô giúp hắn chứ?

Hắn quả nhiên là điên rồi!

Sắc mặt Sở Thiên Ngao nhất thời đen xì: "Em không chịu giúp tôi?"

Người phụ nữ này thật là không có lương tâm! Hắn vì giúp cô mà xương sườn cũng gãy, cô lại trơ mắt nhìn hắn chịu dục hỏa thiêu đốt!

"Ách. Sở Thiên Ngao, tôi đi làm chút gì cho anh ăn." Mạc Tiểu Hàn muốn tránh Sở Thiên Ngao nên bước xuống giường, đây là một vùng đất thị phi, ở lại lâu nhất định sẽ xảy ra chuyện.

"Tôi cái gì cũng không muốn ăn, tôi chỉ muốn ăn em!" Sở Thiên Ngao mở miệng, khí nóng phát qua cổ của cô.

Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm vào mặt của cô nói ra từng chữ từng chữ, giọng nói mập mờ vô cùng.

Tay của cô bị hắn gạt ra, nút áo bị hắn cởi bỏ từng nút từng nút một.

Chiếc áo lót ren màu đen cứ như vậy hiện ra trước mắt Sở Thiên Ngao.

Màu đen che đầy khiến nơi trắng nõn đầy đà được tôn lên càng thêm chói mắt, Hai chân lo lắng khép lại, tư thế càng thêm lộ ra vẻ mị hoặc.

Đã sinh em bé được mấy tháng nên dáng người của Mạc Tiểu Hàn cũng đã hoàn toàn hồi phục. Thậm chí so với trước khi sinh con còn quyến rũ hơn.

Hắn thật là nhật được bảo bối. Ánh mắt Sở Thiên Ngao trở nên rất sâu, rất trầm.

Mạc Tiểu Hàn ngồi ở bên giường, ánh mắt Sở Thiên Ngao giống như lưỡi dao sắc bén di chuyển từng tắc từng tắc trên người cô, giống như cô hoàn toàn không mặc bất kỳ mảnh quần áo nào.

Không nói thêm gì, Sở Thiên Ngao trực tiếp cúi đầu hôn cô. Hai cánh tay bóp chặt cơ thể của cô, đôi chân cứng như sắt cũng ngăn chặn hai chân đang lo lắng giãy dụa của cô. Không để cô có chút phản kháng nào.

Đầu gối Sở Thiên Ngao mạnh mẽ chống đỡ, cố gắng tách hai chân của cô ra rồi từ từ đi vào, lực hôn từ từ tăng thêm.

Mạc Tiểu Hàn bị buộc ngẩng đầu lên chịu nụ hôn của hắn, đôi môi mím thật chặt bị đầu lưỡi linh hoạt của hắn đẩy ra, tay của hắn ở trên người cô tùy ý xoa nắn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định không thể trốn thoát.

Tiếng chuông báo động trong đầu Mạc Tiểu Hàn vang lên mãnh liệt. Cố gắng bắt bàn tay đang sờ loạn của hắn, Sở Thiên Ngao mạnh mẽ ném cánh tay Mạc Tiểu Hàn ra.

Mạc Tiểu Hàn khuyên nhủ: "Đừng làm rộn, anh mau nằm đi, không thôi vết thương lại đau."

Cô quan tâm đến hần? Khóe môi Sở Thiên Ngao cong lên, đôi môi hôn trên mặt cô, rồi ghé sát lỗ tai cô nhỏ giọng nói: "Nếu sợ tôi đụng đến vết thương không bằng em chủ động đi?"

Cũng tốt. Hần còn chưa có nếm thử qua mùi vị khi cô chủ động. Hần thích được cô phục vụ.

Sở Thiên Ngao nằm trên giường, bàn tay lười kéo tay của cô, vẻ mặt thích ý như chuẩn bị được hưởng thụ một bữa tiệc lớn: "Mạc Tiểu Hàn, tới đây hôn tôi. Cho tôi xem em có tiến bộ hay không."

.....

"Tiến bộ cái đầu anh a!" Mạc Tiểu Hàn ở trong lòng âm thầm nguyên rủa.

Lại không dám nói không, sợ hần quấy rầy mãnh liệt hơn.

Không thể làm gì khác hơn là khom người xuống, hôn nhẹ trên môi của hần.

Sở Thiên Ngao bắt mặn trừng cô, giơ tay lên kéo cổ cô xuống, khiến môi cô đè mạnh xuống môi mình.

Nụ hôn càng ngày càng mãnh liệt, bàn tay Sở Thiên Ngao cũng càng ngày càng không có nề nếp. Mạc Tiểu Hàn bị động đón nhận nụ hôn của hần, trong đầu cũng đang nhanh chóng chuyển động. Đột nhiên, khóe mắt cô liếc nhìn đến cái chuông cạnh giường.

Chậm rãi đưa tay với tới cái chuông, hung hăng nhấn một cái.

Reng reng ~~~ Tiếng chuông vang lên lạnh lạnh trong phòng.

"Mạc Tiểu Hàn, em tự đâm đầu vào chỗ chết hả?" Sở Thiên Ngao giương mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn nhấn chuông, ánh mắt trong giây lát đó như đóng băng, hung ác nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô điều dưỡng vội vã đi vào: "Sở tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

Mạc Tiểu Hàn đặc ý cười cười: "Cô Điều dưỡng, ngài Sở phải giao cho cô chăm sóc rồi." Nói xong xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn làm bộ có ý tốt dặn dò Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, đừng thương cho tốt a!"

Sở Thiên Ngao nổi đóa.

Bạn đang đọc truyện *Thuận Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tôi muốn giết chết anh

Thương tích của Sở Thiên Ngao rốt cuộc cũng lành. Cuối cùng Mạc Tiểu Hàn cũng thở phào nhẹ nhõm. Mỗi ngày ở bệnh viện cùng Sở Thiên Ngao tiếp xúc gần gũi, trái tim cô mỗi ngày cũng như treo cành cây.

Ông cụ Sở sai người hầu chuẩn bị bữa tiệc lớn nghênh đón Sở Thiên Ngao về nhà.

"Thiên Ngao, chuyện thị trường Lương ở thành phố C đã xử lý tốt rồi. Cháu nghỉ ngơi một ngày, ngày mai trở về thành phố C đi, sản nghiệp và công ty ở bên đó phải có người lo quản lý." Ông cụ Sở nhấp một hớp rượu nho trắng, nhìn Sở Thiên Ngao nói.

Về thành phố C? Hai mắt Mạc Tiểu Hàn nhất thời sáng lên. Cô nhất định phải cầu xin Sở Thiên Ngao cho cô theo về. Cô không muốn linh hồn ba sống một mình ở thành phố C. Ba sẽ rất cô đơn.

"Được. Ông nội." Sở Thiên Ngao cũng không thích ở Chicago, ở Chicago có một số người hần không muốn gặp lại.

"Thiên Ngao, chuyện của Thiên Hi cháu nên quan tâm một chút, lớn như vậy rồi, cũng nên tìm bạn trai để kết hôn sớm một chút." Ông cụ Sở uy nghiêm nói.

Con trai đã hoàn toàn không nhờ cậy được, hiện tại chỉ còn biết trông cậy vào cháu chắt. cháu trai ông dầu gì cũng đã sinh chắt trai cho ông rồi, bây giờ phải quan tâm tới cháu gái nữa.

"Ông nội, vậy cháu cũng mang bà vú về thôi. Trở lại thành phố C, cháu sợ bão bối không quen." Sở Thiên Ngao muốn đem Tư Hàn cùng về.

"Tư Hàn ở lại với ta. Bên cạnh anh một người phụ nữ nghiêm chỉnh cũng không có, Tư Hàn đi theo anh sao có thể được?" Ông cụ Sở liếc Mạc Tiểu Hàn một cái, nhàn nhạt nói ra.

Ông cũng không ghét Cô Mạc này, chỉ đáng tiếc cô dường như không quan tâm đến cháu trai của ông.

"Ông nội!" "Ông cụ Sờ!" Sờ Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn cùng lúc mở miệng. Mạc Tiểu Hàn cũng không bỏ được bé con, mặc dù không phải bảo bối ruột thịt của mình, nhưng nghĩ tới việc phải xa rời đứa bé, trong lòng lại thấy đau đớn dữ dội.

"Trừ phi anh mau kết hôn đi, cho bảo bối có mẹ!" Ông cụ Sờ nhìn Sờ Thiên Ngao, lại nhìn Mạc Tiểu Hàn, nói về mập mờ.

Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, cô không phải không hiểu ý tứ của Ông cụ Sờ, nhưng điều thỉnh cầu này, cô thật không có biện pháp đáp ứng.

Đêm đã khuya, ngày mai sẽ phải trở về nước. Mạc Tiểu Hàn ngồi bên nôi bé con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của bé.

Lông mi của bảo bối đã mọc rồi, rất dài, rất đẹp. Không biết đang mơ thấy cái gì mà trên mặt bảo bối đột nhiên tràn ra một nụ cười đáng yêu vô cùng. Mạc Tiểu Hàn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu của trẻ con, trong lòng yêu thích không thôi.

"Thích như vậy thì chúng ta sinh một đứa đi." Giọng nói Sờ Thiên Ngao vang lên sau lưng cô.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn đau xót, chợt nhớ tới con gái mình, nước mắt theo khuôn mặt thanh lệ chảy xuống.

"Tại sao lại khóc?" Sờ Thiên Ngao ngồi bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, ôm cô vào trong lòng: "Mọi người nói, các bé con dạo chơi ở khắp các hành tinh, sau khi tới địa cầu, phát hiện mình không thích chỗ này, sẽ rời đi, bắt đầu một chuyến du lịch mới trong vũ trụ để tìm nơi thích hợp với mình. Cho nên, con gái của em nhất định không có duyên với em. Bé con bây giờ chắc đã tìm đến hành tinh thích hợp, em nên vui vẻ mới đúng."

Giọng nói Sờ Thiên Ngao trầm thấp ấm áp, cái cảm nhận bóng ma sát trên tóc cô an ủi, đau đớn trong lòng Mạc Tiểu Hàn dường như cũng giảm bớt đi chút ít. Ngẩng đầu lên cố gắng nhìn Sờ Thiên Ngao mỉm cười.

Hắn an ủi cô, ý tốt của hắn cô đón nhận.

"Cô gái ngoan." Sờ Thiên Ngao cung chiều vuốt ve mái tóc Mạc Tiểu Hàn.

Bóng đêm, rất sâu, rất tối.

Máy bay tư nhân dừng lại trong sân riêng của nhà họ Sờ. Cuối cùng cũng trở lại Thành phố C quen thuộc, ánh mắt Mạc Tiểu Hàn hơi chút ướt át. Nghe nói phần mộ của Ba ở Tây Sơn, cô chuẩn bị trưa mai đi thăm một chút.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi có chút chuyện muốn đi công ty, em ở nhà chờ tôi." Sờ Thiên Ngao vừa về tới Thành phố C, liền thay trang phục, chuẩn bị đi công ty.

"Sờ Thiên Ngao, có thể cho tôi năm phút đồng hồ không?" Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn hắn.

"Nói."

"Tôi không muốn bị anh nuôi nhốt trong phòng như vậy, tôi không nợ anh cái gì, tôi cũng cần có cuộc sống của mình, cần bạn bè, cần công việc." Mạc Tiểu Hàn thật không muốn ở cùng với Sờ Thiên Ngao nữa.

"Em muốn công việc? Có thể a! Đến Sờ thị làm đi! Tôi an bài cho em một chức vị." Sờ Thiên Ngao xem thường nói.

"Sờ Thiên Ngao, anh rốt cuộc có hiểu ý của tôi hay không?" Mạc Tiểu Hàn nổi đóa, "Ý tôi là tôi không muốn ở đây cùng anh! Anh không có quyền hạn chế tự do của tôi!"

"Không có quyền? Hợp đồng tình nhân của em còn chưa thực hiện hết? Có muốn tôi cho em xem hợp đồng hay không? Giấy trắng mực đen rõ ràng." Sờ Thiên Ngao nhíu mày, tức giận dần dần tràn ngập trong mắt.

Mạc Tiểu Hàn nghiêm túc nhìn hắn, giọng nói rất nặng nề: "Hợp đồng của chúng ta là anh cứu ba tôi, tôi làm tình nhân của anh một năm. Nhưng hiện tại ba tôi chết rồi, anh cũng không cứu được ba tôi, cho nên, tôi cũng không cần tiếp tục làm tình nhân của anh."

Dừng một chút, cô nhẹ giọng mở miệng: "Sờ Thiên Ngao, chúng ta kết thúc loại quan hệ này đi!"

Thoáng qua trong mắt Sờ Thiên Ngao sự tức giận nồng đậm, người phụ nữ này, thật đúng là nguy hiểm!

Tức giận bùng bùng mở miệng: "Ba em chết, là bởi vì em làm trái với hợp đồng trước, em chạy trốn! Người thất tín trước là em!"

Mạc Tiểu Hàn bắt đầu đi lắc đầu, nếu như cô không chạy trốn, có lẽ cô đã sớm mất mạng!

Thôi, cô không muốn cùng người đàn ông bá đạo ngang ngược này nói đạo lý làm gì.

"Sở Thiên Ngao, kết thúc đi!" Mạc Tiểu Hàn mệt mỏi mở miệng.

Kết thúc? Cô nói kết thúc? Ánh mắt Sở Thiên Ngao thoáng qua tia sắc lạnh, có chút mệt mỏi khàn giọng quát: "Mạc Tiểu Hàn, em có can đảm thì nói lại lần nữa!"

Khí thế Sở Thiên Ngao quá dọa người, Mạc Tiểu Hàn gần như không dám nhìn mặt hắn, nhưng lời nói đã xuất khỏi miệng, cô nhất định phải nói cho rõ, cô không muốn làm một đồ vật bị độc chiếm không rõ ràng!

Mạc Tiểu Hàn hít một hơi thật sâu, tay nắm thành nắm đấm, cố tạo cho mình một chút dũng khí, nhỏ giọng mở miệng: "Sở Thiên Ngao, kết thúc đi! Chúng ta kết thúc đi!"

"Mạc Tiểu Hàn!" Sở Thiên Ngao kêu tên cô từng chữ từng chữ một, ánh mắt đờ đờ sát khí.

"Tôi không thích hợp làm tình nhân của anh, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa." Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, to gan nhìn ánh mắt Sở Thiên Ngao: "Anh có quyền thế nghiêng trời lệch đất, người phụ nữ nào mà không chiếm được? Không cần quần tôi không thả nữa."

Nói như thế, hắn có thể tiếp nhận chứ?

Vốn chính là, Tổng giám đốc tập đoàn Sở thị một khi đã muốn một người phụ nữ nào đó thì làm sao có thể không chiếm được? Mạc Tiểu Hàn cô, bất luận tướng mạo đến dáng người, đều không phải là người phụ nữ xinh đẹp, hắn cần gì qua lại cùng một người phụ nữ bình thường như cô?

Sở Thiên Ngao cất bước lên trước, đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, đôi tay nắm thật chặt cánh tay cô.

Hắn nắm càng ngày càng chặt, như hận không thể nắm đứt cánh tay cô.

Không cần lãng phí thời gian? Không cần quần cô nữa? Cô muốn rời đi? Rời đi dễ dàng như vậy?

Rất tốt. Mạc Tiểu Hàn lại thành công chọc giận hắn! "Tốt." Ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao bắn ra những tia sắc bén, lạnh lùng nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, đôi môi mỏng vô tình mở ra: "Mạc Tiểu Hàn, cô không muốn sống bên cạnh tôi nữa rồi hả?"

Giọng nói của hắn mang theo mùi vị khát máu, khiến người ta không rét mà run.

Mạc Tiểu Hàn khẽ run, nhưng vẫn ưỡn thẳng lưng. Sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô không thể trốn tránh mãi được.

Cần cần đối mặt, tay nắm thành nắm đấm, Mạc Tiểu Hàn vận hết toàn bộ dũng khí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt hắn: "Đúng."

Cô còn dám trả lời lại? Toàn thân bị lửa giận đốt triệt để.

Một giây tiếp theo, Sở Thiên Ngao chợt nắm tay của cô kéo ra ngoài! Mạc Tiểu Hàn muốn giãy giụa, "Àm!" một tiếng bị Sở Thiên Ngao đẩy ngã bên thành xe!

"Sở Thiên Ngao! Anh muốn làm gì!" Mạc Tiểu Hàn đau quá kêu lên.

"Làm gì?" Sở Thiên Ngao hừ lạnh một tiếng, trên gương mặt anh tuần hiện vẻ lo lắng nhưng đôi tay lại dùng sức kéo tóc cô để mặt cô sát vào mặt mình, giận dữ nói: "Mạc Tiểu Hàn, cô muốn kết thúc? Tôi cho cô biết, tuyệt đối không có khả năng này!"

Nói xong, Sở Thiên Ngao đột ngột hôn lên môi của cô, hàm răng mang theo hận ý cắn vào cánh môi phần hồng của cô, đầu lưỡi cạy đôi môi khép chặt của cô, trong cổ họng ngọt ngào xoay tròn khuấy động.

Mang theo hận ý nồng đậm nên nụ hôn bá đạo vô cùng.

"Ách. Không cần." Mạc Tiểu Hàn liều mạng giãy giụa.

Kỹ thuật hôn của hắn luôn luôn hấp dẫn, nhưng lần này lại hoàn toàn không có nhu tình mật ý như trước kia, mà chỉ là thô bạo chiếm hữu, hàm răng cứng rắn hung hăng đụng vào môi cô, khiến cô đau đớn phát ra tiếng rên.

Quần áo mạnh mẽ bị giựt ra.

Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình muốn nổi điên, đây là ban ngày! Họ đang trong vườn hoa nhà họ Sở! Mặc dù nơi này rất kín đáo, nhưng cô còn chưa cởi mở phóng khoáng đến độ có thể làm loại chuyện này ở bên ngoài!

Sở Thiên Ngao ôm chặt cô, đôi môi của hắn hung hăng dòi xuống cắn trên cổ cô một cái, cố gắng nghiêng mạnh.

"Sở Thiên Ngao! Tên điên này!" Mạc Tiểu Hàn đau đớn kêu lên một tiếng, đôi tay ra sức đánh mạnh vào bờ vai của hắn.

Trên cổ truyền đến cơn đau rất, Mạc Tiểu Hàn tức giận đến nổi toàn thân phát run.

Người đàn ông này tại sao lại bá đạo như vậy!

Mỗi lần đều là dựa vào ý kiến của hắn mà quyết định tất cả. Mỗi lần muốn nói chuyện nghiêm túc nhưng cuối cùng cũng chỉ đổi lấy dục vọng giày xéo. Cho tới bây giờ cũng không chịu nghiêm túc nghe cô nói chuyện, ngoài việc thô bạo chiếm hữu thì vẫn là thô bạo chiếm hữu.

Cô là một con người bằng xương bằng thịt chứ không phải là búp bê được thổi khí! Cô không phải chỉ vì thỏa mãn dục vọng của một người đàn ông như hắn mà tồn tại!

"Buông tôi ra! Sở Thiên Ngao! Tôi muốn giết chết anh!" Mạc Tiểu Hàn tức giận, đôi chân ra sức đá .

"Đến đây đi, tôi giết tôi đi!" Sở Thiên Ngao hung hăng hét lớn, cúi người xuống, từ trên cao nhìn chăm chăm xuống Mạc Tiểu Hàn. Đối với những uy hiếp của cô chẳng thêm màng tới.

Hai tay Mạc Tiểu Hàn dùng sức húc lên phía trên một cái.

Động tác của Sở Thiên Ngao đột nhiên cứng đờ rồi buông lỏng tay ra, một tay ôm ở ngực của mình, khuôn mặt trắng bệch, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Mạc Tiểu Hàn sững sốt một chút, nhưng cũng phản ứng rất nhanh, "Sao thế? Sở Thiên Ngao?"

Hắn vốn từ trước tới giờ ngay cả ý thức tự bảo vệ mình cũng không có.

Vừa mới từ bệnh viện ra ngoài liền khắp nơi chạy loạn, vừa đánh người vừa muốn cưỡng chiếm cô.

Sở Thiên Ngao ấn vùng ngực đau đớn lạnh lùng nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, đáng giận, bây giờ sức lực để đè cô ở dưới thân mình cũng không có.

Lần đầu tiên, hắn tức giận khi thấy mình vô dụng như vậy.

Thấy Sở Thiên Ngao không nói lời nào, đôi mày rậm nhíu chặt trên gương mặt tái nhợt, Mạc Tiểu Hàn đỡ cánh tay của hắn, vội vàng hỏi: "Sao rồi? Ngực lại đau phải không?"

Giọng nói của cô mềm mại mang chút khản trương lo lắng như một luồng gió lướt qua ngực hắn.

Sự tức giận tràn ngập chỉ vì những động tác có chút bối rối của cô mà từ từ dịu lại. Nơi đau đớn ở ngực dường như cũng hết rồi.

Cô đang lo lắng cho thương thế của hắn?

Người phụ nữ chết tiệt này. Rõ ràng đối với hắn không phải vô tâm.

Còn cố tình cái bướng.

Cố tình muốn cùng hắn chơi đùa kiểu lạt mềm buộc chặt? Còn nói muốn kết thúc. Muốn kết thúc còn lo lắng cho hắn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hội nghị cao cấp

Trải qua một phen cò kè mặc cả, cuối cùng Sở Thiên Ngao cũng đồng ý để Mạc Tiểu Hàn ra ngoài làm việc, nhưng với điều kiện là: cô phải làm việc ở công ty Sở thị. Làm thư ký của hắn. Hắn muốn kiểm soát cô chặt chẽ trong tầm mắt của mình.

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên. Tâm trạng Mạc Tiểu Hàn vô cùng kích động. Mặc một cái áo giả vest màu đen, chân váy màu đỏ, tôn lên vóc người mềm mại và quyến rũ của cô.

"Chào cô! Xin hỏi cô là Mạc Tiểu Hàn phải không ạ?" Tổng giám phụ trách nhân sự trực tiếp đưa cô tới phòng làm việc bên cạnh phòng của tổng giám đốc.

Trong phòng thư ký có hai cô gái khác đang chăm chú nhìn vào màn hình vi tính làm việc.

"Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là đồng nghiệp mới tới, Mạc Tiểu Hàn." Tổng giám phụ trách phụ trách nhân sự giới thiệu, nhưng trong lòng lại nói thầm, cô Mạc Tiểu Hàn này rốt cuộc có lai lịch như thế nào mà tổng giám đốc đặc biệt ra lệnh mình phải trực tiếp hướng dẫn cô ta vào phòng làm việc.

"A!" Một tiếng hoan hô vang lên, một cô gái mặc áo sơ mi bằng vải chiffon màu xanh dương đứng lên, trên mặt tràn đầy vui mừng: "Tiểu Hàn! Sao lại là cậu?"

Mạc Tiểu Hàn quay mặt nhìn về phía cô gái đó, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui mừng: "Cầm Tâm! Sao cậu cũng ở đây?"

Cô gái áo xanh dương này chính là người bạn cùng làm việc ở nhà hàng của Mạc Tiểu Hàn trước kia, Cố Cầm Tâm.

Cố Cầm Tâm xông lại vui mừng cầm tay Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, sao cậu biến mất lâu như vậy? Số điện thoại cũng đổi, tớ điện thoại cho cậu rất nhiều lần nhưng không được."

"Khụ khụ." Tổng giám phụ trách nhân sự ở bên cạnh ho khan hai tiếng, đôi mắt phượng bắn ra những tia sắc bén.

Mạc Tiểu Hàn và Cố Cầm Tâm liếc mắt nhìn nhau, cùng le lưỡi. Vừa rồi quá kích động nên đã quên đây là nơi làm việc.

Tổng giám phụ trách nhân sự đóng cửa rồi đi. Phòng làm việc nho nhỏ này nhất thời trở thành thế giới của ba cô gái.

"Tiểu Hàn, đây là Hường Uyển." Cố Cầm Tâm giới thiệu với Mạc Tiểu Hàn một cô gái khác trong phòng.

Mạc Tiểu Hàn thân thiện duỗi tay về phía cô: "Chào cô! Tôi là Mạc Tiểu Hàn. Cô kêu tôi là Tiểu Hàn được rồi."

Hường Uyển có bộ dáng rất xinh đẹp, da trắng nõn, đôi mắt to đen láy, lông mi vừa dài vừa cong, tựa như một búp bê, ăn mặc cũng như công chúa, cả người tựa như một cô búp bê được chế tác tinh xảo và xinh đẹp.

Hường Uyển làm bộ như không thấy bàn tay Tiểu Hàn đưa ra, trên mặt nặn ra một nụ cười: "Hi!"

Một tiểu nha đầu lai lịch không rõ ràng, lại muốn cùng cô bắt tay. Bạn bè của Cố Cầm Tâm, đoán chừng bối cảnh cũng nghèo kiết xác như thế. Cô không cần thiết phải xã giao với những hạng người như vậy.

Cố Cầm Tâm ở bên cạnh đỏ mặt lên vì tức. Cô và Hường Uyển quan hệ cũng không tốt, không nghĩ tới vì vậy mà Hường Uyển lại không khách khí với Mạc Tiểu Hàn như thế.

Mạc Tiểu Hàn có chút không rõ nguyên do nhìn Cố Cầm Tâm, cô đã đắc tội với Hường Uyển hay sao mà thái độ cô ta lại không lễ phép như vậy.

"Đi, tớ dẫn cậu tới chỗ ngồi." Cố Cầm Tâm nhìn Mạc Tiểu Hàn nháy mắt, kéo cô tới cái bàn bên cạnh.

Máy Computer đã bố trí sẵn sàng, Mạc Tiểu Hàn vừa vào đã tiếp xúc với công việc.

Vừa mới mở khung nói chuyện trên máy tính ra, mẫu đối thoại của Cố Cầm Tâm đã hiện ra: "Tiểu Hàn, ba của Hường Uyển là giám đốc marketing của Sở thị, cho nên ở công ty cô ta luôn luôn cao ngạo như thế, cậu không cần phải quan tâm đến cô ta."

"Được, tớ biết rồi. Dù sao tớ chỉ cần làm tốt công việc của mình là được." Mạc Tiểu Hàn nhìn Cố Cầm Tâm mỉm cười.

Thật tốt, không nghĩ rằng tới Sở thị làm việc lại có thể gặp được Cầm Tâm. Mạc Tiểu Hàn cảm giác cuộc sống của mình lại có thêm một chút sắc màu.

Cảm giác một lần nữa được làm việc thật tốt, kể từ khi về ở cùng Sở Thiên Ngao, cuộc đời của cô lệch khỏi quỹ đạo bình thường đã quá lâu rồi.

Mạc Tiểu Hàn nhìn bầu trời xanh xa thẳm ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, đây là Thành phố C, cuối cùng cô đã trở lại.

Cô đã gọi điện thoại cho nhà quản, đặt trước vòng hoa và tiền giấy vàng bạc các loại ...Ngày mai, cô muốn ra mộ thăm ba.

Ba, ba ở trên thiên đường có khỏe không? Cùng mẹ ở chung một chỗ có phải rất hạnh phúc hay không?

Ba, con rất khỏe.

Mạc Tiểu Hàn mở máy vi tính ra ghi nhật ký, ghi chép cảm xúc của mình trong giờ khắc này.

"Đình." Tiếng loa trong phòng thư ký vang lên.

Giọng nói của Sở Thiên Ngao từ bên trong truyền ra: "Một lát có một hội nghị quan trọng. Hường thư ký mang theo Mạc Tiểu Hàn tham gia."

Hường Uyển kinh ngạc nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái. Bình thường những hội nghị cao cấp này chỉ có thư ký có thâm niên mới đủ tư cách tham gia, hôm nay con tiểu nha đầu Mạc Tiểu Hàn này vừa mới tới mà tổng giám đốc đã để cho cô ta tham gia rồi sao?

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn có chút kích động, rốt cuộc có thể nhìn thấy hội nghị cao cấp trong truyền thuyết, một người kinh doanh tay mơ như cô được tham gia, nhất định có thể học được rất nhiều việc.

Khi đến lúc, Hường Uyển lạnh lùng kêu: "Mạc Tiểu Hàn, đi họp."

Mạc Tiểu Hàn ôm Laptop cùng Hường Uyển đi tới phòng họp, thấy Cố Cẩm Tâm xa xa nhìn cô làm một động tác cổ lên, trong lòng không khỏi thấy ấm áp.

Hường Uyển đi trước mặt dẫn đường, vừa lúc đến phòng họp, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy muốn đi WC, chắc do vừa rồi uống nhiều nước quá.

"Hường Uyển, cô chờ tôi một lát được không? Tôi muốn đi WC." Mạc Tiểu Hàn nói có chút ngượng ngùng.

Hường Uyển nhú nhú mày, Mạc Tiểu Hàn thật đáng ghét. Cô còn lâu mới đợi cô ta.

Hường Uyển chỉ chỉ phòng họp cuối hành lang: "Một lát cô tự đi đi, tôi đi trước."

Khi Mạc Tiểu Hàn đi WC xong vội vã chạy tới thì trong phòng họp tổng giám, quản lý các bộ phận cũng đã đến đông đủ. Mạc Tiểu Hàn ôm Laptop có chút lo sợ lo lắng đứng ở cửa phòng, những người trong phòng họp cũng quay nhìn cô với ánh mắt tò mò.

Cô bé này rất lạ mắt, tất cả mọi người nhao nhao suy đoán thân phận của cô.

Nơi cửa chính chợt truyền đến tiếng bước chân, Mạc Tiểu Hàn đứng quay lưng về phía cửa, thấy tất cả mọi người đứng lên cung kính chào: "Tổng giám đốc."

Mạc Tiểu Hàn quay đầu nhìn lại, Sở Thiên Ngạo mang theo mấy vị quản lý cao cấp đi vào cửa .

Mạc Tiểu Hàn vội vàng đi vào bên trong, nhường đường cho bọn hắn đi tới.

Chờ Sở Thiên Ngạo và mọi người ngồi vào chỗ của mình, Mạc Tiểu Hàn mới đau khổ phát hiện, trong phòng họp đã không còn chiếc ghế trống nào! Chỉ còn duy nhất một chiếc ghế trống ở bên cạnh Sở Thiên Ngạo!

Mọi người trong phòng họp đều nhìn cô gái duy nhất đang đứng trong phòng giống như nhìn quái vật, Mạc Tiểu Hàn thấy Hường Uyển ở một góc phía xa quảng về phía cô ánh mắt trách cứ.

Hường Uyển tức muốn chết, người phụ nữ này tại sao ngu xuẩn như vậy, làm thư ký thì phải vào sớm một chút, tìm một góc ngồi xuống là được, cô ta đã tới chậm thì cũng được đi, nhưng lại còn giống như khúc cây mọc chết gì ở đó nữa.

Tổng giám đốc kêu mình đưa cô ta đi tham dự hội nghị này để học hỏi, lần này làm hỏng mọi chuyện, người phải gánh trách nhiệm là Hường Uyển cô rồi!

"Thư ký Mạc, ngồi xuống!" Sở Thiên Ngạo đang cúi đầu nhìn văn kiện đột nhiên nhàn nhạt mở miệng.

"Ách?" Mạc Tiểu Hàn có chút giật mình, nhưng không còn cách nào khác hơn là ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Bắt đầu đi!" Sở Thiên Ngạo khoanh hai tay trên bàn, những ngón tay thon dài đan vào nhau, đôi mày rậm khẽ nhíu lại, chờ nghe tất cả vị phụ trách các bộ phận báo cáo.

Mạc Tiểu Hàn ngồi bên cạnh hắn, liếc mắt thấy Sở Thiên Ngạo đang hết sức chăm chú nghe.

Ánh mắt sâu đen bắn ra những tia ánh sáng cơ trí, ngón tay thon dài rất có lực, làn da màu lúa mạch dưới ánh sáng mặt trời lộ ra vẻ trẻ trung, khỏe mạnh. Gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ gặp qua một Sở Thiên Ngạo như vậy, bình tĩnh, chuyên nghiệp, thâm trầm mà cơ trí, so với ấn tượng người đàn ông lớn giống tự đại hoàn toàn khác nhau!

Mạc Tiểu Hàn có chút say mê lên lên nhìn, trong lòng thở dài nói: khó trách mọi người đều nói người đàn ông khi làm việc là có sức hấp dẫn nhất!

Dường như cảm nhận được tầm mắt của Mạc Tiểu Hàn, khóe miệng Sở Thiên Ngạo khóe miệng khẽ nâng lên một nụ cười rất nhẹ.

Một nụ cười vô cùng nhẹ, người khác hoàn toàn không thể phát hiện được.

Nhưng Mạc Tiểu Hàn lại cảm giác được.

Mặt cô đỏ lên, khăn trương thu hồi tâm trạng của mình, mình vậy mà lại mê say nhìn Sở Thiên Ngạo! Mạc Tiểu Hàn cảm giác đầu óc mình nhất định là chập mạch rồi.

Cẩn thận nghiêm túc nghe trưởng các bộ phận báo cáo.

Đột nhiên, một vị quản lý bộ phận nghiệp vụ lên tiếng khiến cô chú ý. Quản lý bộ phận nghiệp vụ đưa ra một dự án thiết kế. Dự án thiết kế này vừa vắn vắn buổi sáng Mạc Tiểu Hàn đã xem qua.

Theo số liệu báo cáo của người quản lý, cô thấy số liệu báo cáo cuối cùng không giống nhau.

Lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Nghiêm túc nghe quản lý phát biểu. Càng lúc càng khẳng định, vị quản lý này nói sai rồi, số liệu ông ta cung cấp cho Sở

Thiên Ngao hoàn toàn không đúng!

Nhưng Sở Thiên Ngao hình như không biết. Còn có vẻ hào hứng hỏi vị quản lý có dự toán như thế nào rất cẩn thận.

Mạc Tiểu Hàn có phần ngồi không yên. Cô biết dự án này cực kỳ quan trọng với Sở thị, đối với Sở thị mà nói có ý nghĩa trọng đại.

Trong lòng không ngừng đấu tranh, cô dù sao cũng là người mới, hôm nay mới đi làm ngày đầu tiên, dù quản lý có nói sai, Sở Thiên Ngao không phát hiện, thì cô gấp cái gì? Không tới phiên cô chỉ ra sai lầm của quản lý!

Nhưng một giọng nói khác lại vang lên, nếu cô đã vào Sở thị thì chính là nhân viên của Sở thị, cô phải hết sức làm xong phần việc của mình, vì Sở thị mà làm việc để đạt được những lợi ích lớn nhất.

Quản lý nói xong ngồi xuống. Trên màn hình bắt đầu hiện tên một vị quản lý bộ phận khác chuẩn bị báo cáo. Nếu không nói sẽ không còn cơ hội nữa.

Mạc Tiểu Hàn cố lấy toàn bộ dũng khí, đột nhiên đứng lên, giọng nói có chút run rẩy: "Vừa rồi vị quản lý bộ phận nghiệp vụ báo cáo, số liệu không chính xác."

Lời nói của Mạc Tiểu Hàn lập tức khơi dậy một cơn sóng không lồ.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô chằm chằm. Cô này là thư ký mới, lại đang trong một hội nghị quan trọng trực tiếp chỉ vị quản lý bộ phận nghiệp vụ sai lầm như vậy!

Mọi người nhao nhao châu đầu ghé tai thăm thỉ với nhau, gương mặt vị quản lý bộ phận có chút đỏ, giọng nói cũng rất không phục: "Thư ký Mạc, cô nói tôi sai, cô có căn cứ gì?"

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, trên mặt cố gắng treo một nụ cười nghề nghiệp, hy vọng có thể mượn nụ cười che giấu sự căng thẳng của mình.

Cô lấy lại bình tĩnh, cố gắng nhớ lại những số liệu mình đã xem buổi trưa, rồi dùng giọng bình tĩnh chậm rãi nói: "Sáng hôm nay tôi vừa xem qua báo cáo liên quan đến dự án này. Căn cứ vào số liệu thống kê, năm ngoái số tiền Sở thị hao tổn cho việc quảng cáo trên đài truyền hình và báo chí chỉ có 2 ngàn vạn, hai ngàn vạn này mang tới tiền lời bao nhiêu tôi cũng không nắm rõ, nhưng báo cáo tài chính hàng năm của Sở thị mọi người cũng nên xem qua, lợi ích và hiệu quả rất lớn. Mà lần này, không căn cứ vào sổ sách nào cả. Bộ phận nghiệp vụ đều chỉ báo cáo bằng miệng những khoản tiền tiêu tốn cho báo chí, Đài Truyền Hình, tại sao tiền quảng cáo lại vượt hơn bốn trăm ngàn?"

Nói xong, Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn bình tĩnh lại. sau khi nghi ngờ rồi hỏi, cô mang theo nụ cười vô cùng tự tin, nhìn các vị phụ trách đang ngồi, chờ đợi phản ứng của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Mang cô đi cấp cứu

Tầm mắt đột nhiên đụng phải cặp mắt sâu đen của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn cũng không tránh né, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt hấn.

Giờ phút này, cô đã hoàn toàn quên mất mối quan hệ rối rắm giữa cô và Sở Thiên Ngao. Cô chỉ là một nhân viên bình thường, đối với nghiệp vụ của công ty nói lên thất bại của mình, cố gắng giảm thiểu tổn thất thấp nhất cho công ty.

Cô không thẹn với lòng, cho nên, cô dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Sở Thiên Ngao.

Ánh mắt sâu tối của Sở Thiên Ngao thoáng qua tia tán thưởng. Không ngờ rằng, Mạc Tiểu Hàn là nhân viên mới, nhưng lại có ánh mắt sắc bén như vậy, ngay cả vừa rồi hấn cũng không có chút nghi ngờ nào, lại bị cô ngay lập tức chỉ ra.

Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn với cặp mắt khác xưa!

Nhìn vị quản lý bộ phận nghiệp vụ nói: "Quản lý Trương, anh về xem xét lại số liệu một lần nữa đi."

Mạc Tiểu Hàn thở phào nhẹ nhõm, biết đề nghị của mình đã được chấp nhận.

Sau khi các bộ phận khác báo cáo một lúc nữa, hội nghị cuối cùng cũng kết thúc.

Mạc Tiểu Hàn ôm laptop đi ra ngoài. Vừa sắp đi ra khỏi phòng họp bước chân Sở Thiên Ngao đột nhiên ngừng lại một chút, quay mặt lại, nhìn thật sâu người đi theo phía sau hấn cách đó không xa, Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn vừa đứng lúc ngẩng đầu, ánh mắt lập tức rơi vào tầm mắt sâu như nước của Sở Thiên Ngao, trong lòng không khỏi cứng lại, thậm chí có chút khản trương.

"Tổng giám đốc?" Những tổng giám cao cấp đi bên cạnh thấy Sở Thiên Ngao quay đầu nhìn cô thư ký phía sau, cho rằng Sở Thiên Ngao còn có chuyện gì muốn nói.

Sở Thiên Ngao vẫn chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn, trong ánh mắt thoáng qua những tia sáng khó hiểu rồi mỉm môi nói: "Thường cho thư ký Mạc khoản tiền thưởng cao nhất theo quy định."

Hương Uyển đi sau lưng Sở Thiên Ngao, nghe thấy những lời này rất chân thực, hàm răng cắn chặt vào làn môi đỏ mọng được trang điểm vô cùng tinh tế, trên mặt chợt lóe lên vẻ ghen tỵ rồi nhanh chóng biến mất.

Thấy biểu tình của Hương Uyển, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rầu rĩ. Cô vốn không muốn nổi trội, việc này hay rồi, vừa mới vào làm đã gây thù chuốc oán.

Trở lại phòng thư ký, Mạc Tiểu Hàn có chút buồn buồn, thấy sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn, Cố Cẩm Tâm còn tưởng rằng công việc của cô xảy ra điều gì không may, bèn đi tới quan tâm hỏi: "Tiểu Hàn, cậu không sao chứ? Có phải vừa rồi biên bản hội nghị làm không tốt hay không?"

"Cố Cẩm Tâm, cô thật là tự mình đa tình! Bây giờ người ta đã nổi tiếng, là cục cưng trong mắt Tổng giám đốc rồi đấy!" Hương Uyển ngồi ở bàn làm việc của mình, nói với vẻ ghen tỵ.

Cố Cẩm Tâm thấy thần sắc vừa đồ kị vừa hâm mộ của Hương Uyển, biết công việc của Mạc Tiểu Hàn không có gì bất thường, nhất thời yên lòng vỗ vỗ bờ vai Mạc Tiểu Hàn rồi về chỗ ngồi của mình.

"Cẩm Tâm, vừa rồi ở trong hội nghị tôi đã nói ra sai lầm của vị quản lý bộ phận nghiệp vụ."

"Tiểu Hàn, vừa rồi đi họp cậu đã làm gì hả? Nhìn sắc mặt Hương Uyển kia đang đồ kị với cậu đấy."

Khung đối thoại trên màn hình vi tính của hai người đồng thời xuất hiện câu hỏi. Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm cùng ngẩng đầu lên, nhìn nhau ngẫm hiểu ý rồi mỉm cười.

Ánh mắt trao đổi của hai người lọt vào mắt của Hương Uyển, bàn tay trắng nõn nắm chặt chiếc chén sứ. Móng tay dài chịu đựng không được áp lực, gãy mất một móng.

Mạc Tiểu Hàn kể những chuyện xảy ra trong hội nghị ngày hôm nay cho Cố Cẩm Tâm nghe, Cố Cẩm Tâm kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Tiểu Hàn, cậu quá tuyệt vời! Vừa tới làm đã có thể nhìn ra chỗ sơ hở lớn như vậy, cậu đúng là luôn luôn thông minh!"

Mạc Tiểu Hàn cười cười có chút ngượng ngùng. Cẩm Tâm bao giờ cũng thoải mái cởi mở như vậy, đối với bạn bè, chưa bao giờ tiếc rề lời ca ngợi.

Bóng dáng Sở Thiên Ngao đột nhiên thoáng qua ngoài cửa, hần và hai tổng giám các bộ phận đang từ phòng làm việc đi ra ngoài.

"Tiểu Hàn, quá tuyệt vời! Tổng giám đốc đi ra ngoài! Chúng ta lại có thể nhẹ nhõm một buổi chiều rồi!" Cố Cẩm Tâm vui vẻ chọc ghẹo Mạc Tiểu Hàn.

Hương Uyển cũng thấy bóng dáng của Sở Thiên Ngao ngoài cửa, tầm mắt rơi vào mặt Mạc Tiểu Hàn chợt lóe, khẽ đứng lên, cái mông uốn éo đi vào phòng giải khát.

Đã đến giờ ăn trưa. Cố Cẩm Tâm đi tới vui vẻ vỗ vai Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, đi, đi ăn!"

Căn tin nhân viên của Sở thị đã nấu xong những món ăn ngon, không chỉ được ăn miễn phí, mà món ăn cũng phong phú đa dạng, mùi vị không thua kém những thức ăn nổi danh trong nhà hàng.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao nhiều người đều chen chúc muốn tới làm việc tại Sở thị. Công việc tốt, phúc lợi cũng tốt, Tổng giám đốc lại là người đàn ông độc thân nổi danh đẹp trai. Rất nhiều cô gái chưa chồng cũng ôm trong lòng tâm trạng biết đâu may mắn câu được rể rùa vàng mà tới Sở thị làm việc, ví dụ như Hương Uyển.

Đã từng, cô và Sở Thiên Ngao cũng đã từng có kịch tình một đêm, nhưng đáng tiếc, chỉ có một đêm.

Nhưng cô không cam lòng. Chỉ cần cô dụng tâm, cô không tin không chiếm được lòng Sở Thiên Ngao!

Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm ngồi ở một góc yên lặng trong căn tin, vừa trò chuyện vừa ăn rất vui vẻ. Mạc Tiểu Hàn đã thật lâu không có vui vẻ như vậy. Có thể cùng bạn tốt không hề đồ kị mà nói chuyện phiếm, thật rất vui vẻ!

Hương Uyển từ bên cạnh đi tới, trên mâm của cô ta chứa thức ăn nóng hổi, dường như mới vừa múc một phần canh. Uốn éo đi từ phía đối diện tới, vừa đến bên cạnh Mạc Tiểu Hàn thì đột nhiên loạng choạng, mâm thức ăn nghiêng tới người cô, chén canh nóng bỏng dội hết lên cánh tay Mạc Tiểu Hàn!

"A!" Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp kêu, Hương Uyển đã hét lạnh: "Mạc Tiểu Hàn, thật xin lỗi! Thật thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!"

"A, đau quá!" Tô canh nóng bỏng đã làm cánh tay Mạc Tiểu Hàn đỏ lên một mảng lớn.

"A, Tiểu Hàn! Cậu không sao chứ?" Cố Cẩm Tâm ngay lập tức giúp Mạc Tiểu Hàn kiểm tra vết thương, cánh tay đã phồng lên những bong bóng nhỏ, "Tiểu Hàn! Cánh tay nổi bóng rồi!"

Cố Cẩm Tâm tức giận nhìn chằm chằm Hường Uyển: "Sao cô lại không cẩn thận như vậy! Cô xem cánh tay Tiểu Hàn bị bong rồi!"

Hường Uyển hết sức che giấu sự tức giận ở trong lòng, làm bộ xin lỗi nói: "Tôi không cố ý a!"

Thấy bộ dạng Hường Uyển giả mù sa mưa, trong lòng Cố Cẩm Tâm nhất thời nổi trận lôi đình: "Cô không phải là cố ý hay sao? Tôi thấy cô chính là cố ý!"

"Cẩm Tâm!" Mạc Tiểu Hàn cố gắng nhịn đau, kéo Cố Cẩm Tâm lại. Nếu không kéo cô ấy, nói không chừng cô ấy sẽ đánh nhau với Hường Uyển.

Đều là đồng nghiệp trong một phòng làm việc, Mạc Tiểu Hàn không muốn đem mọi chuyện náo loạn quá lớn. Có lẽ, Hường Uyển thật sự không cẩn thận.

Mọi người trong nhà hàng nhón nháo nhìn về phía này. Có vài người nhận ra Hường Uyển, bĩu môi: "Con chim Hoàng Yến của tổng giám đốc lại đang khi dễ người ta rồi!"

"Không nhất định a! Cô gái bị phỏng đó cũng không phải là người bình thường, hôm nay ở hội nghị cao cấp, người ta đã nổi danh rồi đấy!"

"Dù có nổi danh như thế nào, quan hệ của Hường Uyển và tổng giám đốc, các cô cũng không phải không biết."

Đột nhiên, những âm thanh huyền ảo im bật. Không khí yên tĩnh đến độ khiến mọi người hít thở không thông.

Tiếng giấy da đi trên nền nhà tạo thành những tiếng kêu đều đặn vang lên càng ngày càng gần.

Mạc Tiểu Hàn ngừng đầu quay lại nhìn, kinh ngạc đến độ miệng khê há ra, người đang tới lại là Sở Thiên Ngao!

Hắn và mấy người có dáng vẻ cao lớn đang đi về phía cô.

"Sao tổng giám đốc lại tới căn tin nhân viên ăn cơm nhỉ?" Cố Cẩm Tâm nói nhỏ một câu.

Công ty Sở thị có ba tầng dùng để ăn cơm, tổng giám đốc bình thường đều ở ăn ở căn tin chuyên dụng. Đại sảnh lầu một là dành cho những viên chức nhỏ như họ ăn cơm.

Chưa bao giờ nhân viên ăn cơm ở lầu một từng thấy Sở Thiên Ngao, khó trách Cố Cẩm Tâm kinh ngạc.

Sở Thiên Ngao vừa đến căn tin nhân viên liền phát hiện một nhóm người đang nhìn về phía góc bên phải chỉ chỉ chò chò.

Nhìn theo, Sở Thiên Ngao thấy Mạc Tiểu Hàn đang cùng Hường Uyển lúi lúi kéo kéo, một người nữa bên cạnh là cô thư ký tâm trạng rất kích động đang nói cái gì đó.

Mạc Tiểu Hàn cau mày thật chặt, dáng vẻ tựa như rất đau đớn.

Sở Thiên Ngao nhíu nhíu mày, người người phụ nữ bé nhỏ này lại đang làm cái gì rồi?

Sở Thiên Ngao đi tới, lạnh mặt hỏi: "Các cô đang làm gì thế?"

Hường Uyển và Cố Cẩm Tâm kinh ngạc quay đầu, thấy gương mặt lo lắng của Sở Thiên Ngao đang đứng ở phía sau các cô.

Hai người theo bản năng lui về phía sau một bước, khí thế của Sở Thiên Ngao thật sự quá mạnh mẽ.

Mạc Tiểu Hàn vội vàng mở miệng giải thích: "A, không có việc gì, tôi không cẩn thận nên bị bong cánh tay, thư ký Cố đang muốn đưa tôi đến phòng y tế!"

Cố Cẩm Tâm nghe Mạc Tiểu Hàn nói như vậy thì không vui, chỉ vào Hường Uyển rồi nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Không phải Tiểu Hàn tự mình làm bong, là do Hường Uyển cố ý làm cậu ấy bong!"

Cô mới không sợ Hường Uyển là tình nhân của Sở Thiên Ngao, hôm nay cô nhất định phải đòi lại công bằng cho Tiểu Hàn!

Mạc Tiểu Hàn dấu cánh tay ra phía sau, không muốn cho Sở Thiên Ngao thấy.

Sở Thiên Ngao tiến lên một bước, nắm cánh tay Mạc Tiểu Hàn từ phía sau kéo ra, nơi bị bong trên cánh tay Mạc Tiểu Hàn đã nổi lên nhiều vết phỏng nước!

Sở Thiên Ngao nhăn mày lại, không nói gì, ánh mắt lạnh lùng hung hăng nhìn chòng chọc Hường Uyển một cái, sau đó kéo tay Mạc Tiểu Hàn đi tới phòng y tế.

Hướng Uyển và Cố Cẩm Tâm giật mình nhìn bóng lưng Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn. Trên mặt Cố Cẩm Tâm là vẻ giật mình thuần túy, nhưng trên mặt Hướng Uyển lại là kinh ngạc và ghen ghét vô cùng.

Mạc Tiểu Hàn phản ứng lại, dùng sức kéo tay ra. Nhưng bàn tay Sở Thiên Ngao rất có lực, ở đây lại đang có nhiều người nhìn trùng trùng nên cô cũng ngại gây giũa. Không thể làm gì khác hơn là mặc cho Sở Thiên Ngao dắt tay của cô, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc mọi người bước vào thang máy.

Vừa vào thang máy, Mạc Tiểu Hàn liền dùng sức gạt tay Sở Thiên Ngao ra: "Tự tôi có thể đến phòng y tế, anh đi làm việc đi!"

Sở Thiên Ngao trước sau hoàn toàn không để ý Mạc Tiểu Hàn, nhất định kéo cánh tay Mạc Tiểu Hàn giơ lên trước mắt nghiêm túc nhìn, cánh tay đã sưng đỏ một mảng, phía trên nổi lên rất nhiều bóng nước. Xem ra bị bỏng rất nghiêm trọng.

"Đừng động!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng. Người phụ nữ này thật không làm cho người khác bớt lo, chỉ trong một thời gian ngắn đã khiến mình trở thành như thế này.

"Tự tôi tới phòng y tế xử lý vết thương là được. Anh buông tay a!" Mạc Tiểu Hàn cảm thấy Sở Thiên Ngao có vẻ chuyện bé xé ra to, chỉ có mấy vết nước phỏng do bỏng mà thôi, trước kia cô đi làm ở nhà hàng, bị phỏng là thường chuyện.

"Câm miệng!" Sở Thiên Ngao chọt bá đạo quát.

Mạc Tiểu Hàn cau mày: "Anh hung dữ làm gì!" Người đàn ông này thật là thần kinh, lúc thì làm bộ xót xa khi cô bị bỏng, lúc lại trở mặt rống người.

"Sao em cứ ngu xuẩn như vậy! Nhìn thấy người khác bùng canh nóng đi tới em không biết nhường lối sao?" Sở Thiên Ngao đè nén sự tức giận trong lòng, bắt đầu dạy cô đạo lý làm người.

"Không cần anh dạy tôi! Tôi biết nên làm như thế nào!" Mạc Tiểu Hàn tức đến đỏ mặt, thật là không giải thích được, cô đâu có gọi hắn tới giúp cô, hắn tự động dắt tay cô đến phòng y tế đẩy chửi, giờ lại phát câu cái gì?

Người đàn ông này mãi mãi bá đạo như vậy, chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác. Chuyện gì cũng đều muốn làm theo suy nghĩ của hắn.

Lúc nào thì hắn mới có thể học được cách tôn trọng người khác

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Cô bị sa thải

"Người phụ nữ này, thật không biết phân biệt phải trái!" Sở Thiên Ngao nhìn cô chằm chằm rồi lạnh giọng nói.

Ánh mắt của hắn chiếu thẳng vào mặt cô, có tính xâm lăng cực mạnh, khiến lòng cô chút run sợ, khi Sở Thiên Ngao nổi giận thì rất dọa người.

Yên lặng không nói thêm gì nữa, thang máy vững chãi đi lên.

Bốn vách thang máy được thiết kế bằng inox nên sáng choang như gương, có thể thấy rõ ràng bóng dáng của Sở Thiên Ngao. Hắn mặc áo sơ mi màu xám bạc, không thắt cà vạt, trước áo có hai nút không cài, cổ áo tùy tiện mở rộng ra.

Dáng người cao lớn khỏe mạnh, kiêu ngạo như hoàng tử vậy, hơn nữa ngũ quan cũng rất hài hòa, cả người tỏa mát ra sức hấp dẫn mê người

Đáng chết, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên ý thức được sự thất thố của mình.

Cô vậy mà lại nhìn bóng dáng Sở Thiên Ngao đến ngây người. Vụng trộm liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao một cái, ánh mắt của hắn đang nhìn cái nút trong thang máy, không chú ý đến sự luống cuống của cô.

Mạc Tiểu Hàn thở phào nhẹ nhõm, cô có chút không tự nhiên mở miệng: "Tổng giám đốc, không cần anh đích thân đưa đi, tôi tự mình đi là được rồi."

Mạc Tiểu Hàn cảm giác giọng nói của mình đủ ngọt ngào rồi. Nhưng Sở Thiên Ngao lại không thèm quan tâm, trực tiếp nói: "Câm miệng!"

Mạc Tiểu Hàn chu mỏ, biết điều không nói thêm gì nữa. Cô cũng không muốn chọc giận Sở Thiên Ngao.

Trong lòng cũng rất xem thường, đây là Sở Thiên Ngao đang quan tâm cô mà? Nhưng là tại sao kiểu quan tâm này lại làm cho người ta không thoải mái như vậy?

Không lĩnh hội được sự ám áp của người quan tâm, mà lại thấy có cảm giác như bị uy hiếp.

Quan tâm người khác mà cũng bá đạo như vậy, Mạc Tiểu Hàn lắc đầu một cái, Sở Thiên Ngao quả nhiên là người đàn ông kiêu căng tự phụ.

Mạc Tiểu Hàn vừa lắc đầu vừa than thở trong lòng, vẽ lên trong đầu hình ảnh Sở Thiên Ngao có chữ “Ngạo Mạn” trên trán, trong lúc suy nghĩ, nét mặt của cô vô cùng sinh động, Sở Thiên Ngao quay đầu lại: "Mạc Tiểu Hàn, em đang nói thầm cái gì đó?"

"Hả? Tôi không có a!" Mạc Tiểu Hàn dĩ nhiên không thừa nhận cô đang mắng thầm hắn.

"Thật không có?" Sở Thiên Ngao khề nghiêng đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, mắt nhìn xuống cô, giọng nói của hắn trầm thấp có từ tính, mang theo điểm cung chiều, khiến cô trong nháy mắt có chút mất phương hướng.

Xoay đầu qua chỗ khác, thoát khỏi tầm mắt Sở Thiên Ngao. Mạc Tiểu Hàn dùng sức gật đầu, biểu đạt sự trong sạch của mình.

Sở Thiên Ngao đột nhiên vươn tay, vỗ trên đầu Mạc Tiểu Hàn mấy cái: "Cô bé ngốc, đến tầng 19 rồi!"

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, thang máy đã đến phòng y tế ở tầng 19.

Hai người theo ánh sáng đi đến phòng y tế.

Sở Thiên Ngao cầm tay Mạc Tiểu Hàn, nâng lên nhìn: "Hôm nay em đã đắc tội thư ký Hường sao?"

Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng lắc đầu một cái, cô cũng không muốn ở trước mặt Sở Thiên Ngao nói về sai trái của người khác: "Không có a, anh nghĩ nhiều rồi, thư ký Hường chắc là không cần thận thôi."

"Bất kể là cô ta không cố ý, làm bồng người phụ nữ của tôi, cô ta phải trả giá thật lớn" Sở Thiên Ngao lạnh lùng nói. Trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

"Xi..." Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao xi một tiếng vẻ coi thường, "Tổng giám đốc đại nhân, anh nghĩ sai rồi. Hường Uyển không phải người phụ nữ của anh sao? Nghe nói anh và cô ta đã từng có một thiên tình sử lãng mạn."

Người đàn ông này thật là vô tình a, rõ ràng là người phụ nữ hắn đã ngủ qua, lại xoay mặt không nhận người.

"Mạc Tiểu Hàn, em đang ghen phải không?" Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn cô, hơi thở nóng hổi phả vào tai cô, mùi nước hoa nhàn nhạt trên người hắn len lỏi vào trong mũi cô.

Mạc Tiểu Hàn vội vàng lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa cô và Sở Thiên Ngao: "Đương nhiên là không phải ghen rồi. Tôi chỉ nhắc nhở ngài không nên quá vô tình."

Mạc Tiểu Hàn cũng biết giúp Hường Uyển chẳng có tác dụng gì, ai mà không biết Sở Thiên Ngao đối với phụ nữ luôn luôn lãnh khốc vô tình, vậy mà cô ta lại cố tình chui vào ngõ cụt không muốn ra.

"Có thật không?" Sở Thiên Ngao không để ý tới lời nói có gai của Mạc Tiểu Hàn, ép cô đến góc tường, giọng nói càng thêm trầm thấp mập mờ.

"Uy ~ uy ~ Sở Thiên Ngao, anh đừng có làm loạn a! Đây là công ty! Anh không phải sợ nhân viên của anh gặp anh đang chọc ghẹo nhân viên nữ sao?" Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao dồn đến góc tường, hoàn toàn không thể trốn tránh!

Không thể làm gì khác hơn là dùng đôi tay chống đỡ lồng ngực của hắn, lồng ngực của hắn cứng rắn, cơ bắp căng đầy nhưng có độ co giãn, cảm giác vô cùng dễ chịu. Mạc Tiểu Hàn chột có chút đỏ mặt. Cô rốt cuộc đang làm gì đây!

Người đàn ông này đang đùa giỡn với cô, cô lại cảm nhận sự hấp dẫn ở lồng ngực của người đàn ông này!

Sở Thiên Ngao thấy khuôn mặt Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng, tâm trạng rất tốt. Cúi đầu đan tay vào bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói mờ ám gần như mê hoặc: "Mạc Tiểu Hàn, mặt của em đỏ. Em đang tưởng tượng ra hình ảnh xấu xa gì đó?"

Ngất! Mạc Tiểu Hàn thật sự tức muốn chết rồi. Người đàn ông này thật khiến cho người ta hết ý kiến! Chỉ có hắn mới ngày ngày nghĩ tới những chuyện nhĩ đồng không nên xem gì đó chứ?

"Anh thật là nhàm chán!" Hung hăng vứt lại một câu rồi bỏ Sở Thiên Ngao lại chạy về phía phòng y tế.

Thấy Tổng giám đốc tới, mấy bác sĩ trong phòng y tế vội vàng đứng lên chào: "Tổng giám đốc."

Sở Thiên Ngao tùy tiện gật đầu một cái, kéo Mạc Tiểu Hàn ngồi xuống ghế sa lon, nâng cánh tay Mạc Tiểu Hàn lên: "Cô ấy bị phỏng rồi, mau xử lý cho cô ấy.."

Mấy bác sĩ nhìn nhau trao đổi ánh mắt, rồi nhìn Mạc Tiểu Hàn tràn ngập tò mò.

Sở Thiên Ngao là người máu lạnh, ở Sở thị là đã có tên là tổng giám đốc băng sơn, rất ít khi nhìn thấy hắn thân thiết dịu dàng với người nào như vậy.

Vài đôi mắt quan sát Mạc Tiểu Hàn từ trên xuống dưới. Một cô gái rất bình thường, cũng có vẻ thanh tú, nhưng tuyệt đối không phải là đệ nhất mỹ nhân.

Tổng giám đốc gần đây đổi tính rồi sao? Trước kia không phải chỉ thích những mỹ nữ có thân hình nóng bỏng sao? Có lẽ ăn tiệc lớn quá nhiều, thỉnh thoảng muốn thay đổi khẩu vị. Loại cháo trắng dưa muối này, bảo đảm thời gian tồn tại sẽ không quá dài. Mọi người đang âm thầm đưa ra án tử cho Mạc Tiểu Hàn. Kết luận thời gian cô được cung chiều sẽ không vượt qua một tuần lễ.

"Đừng thất thần ở đây làm gì? Không phải nói các anh xử lý vết thương sao?" Sở Thiên Ngao lạnh lùng mở miệng làm mấy bác sĩ sợ tới mức vội vàng xoay người đi lấy thuốc.

Loại thuốc này khi thoa vào vết thương rất xót, khi thoa lên cánh tay Mạc Tiểu Hàn thì cô xót đến nhăn mặt nhăn mày lại.

"Xong rồi xong rồi, cố gắng chịu một chút." Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, dùng giọng nói nhẹ nhàng dỗ cô như dỗ một đứa bé.

Các bác sĩ thêm một lần nữa kinh hãi! Thì ra là Tổng giám đốc nói chuyện cũng dịu dàng như thế, thì ra giọng nói dịu dàng của tổng giám đốc có lực sát thương lớn đến như vậy! Trong mắt những nữ điều dưỡng toát ra muôn vàn trái tim hồng, đây quả thực là người đàn ông hoàn mỹ nhất mà! Có vẻ bá đạo, nhưng đối với người phụ nữ mình thích lại dịu dàng như nước. Mấy nữ điều dưỡng không ngừng si mê

Thấy ánh mắt kinh ngạc của các bác sĩ xung quanh, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Đây Sở Thiên Ngao đang cố gắng kéo tay của cô, chân mày nhíu lại thật chặt.

Thật là đáng ghét, cô mới đi làm ngày đầu tiên, cô không muốn bị người ta nhìn như nhìn động vật hoang dã như vậy. Đều do Sở Thiên Ngao, trước đây không phải nói chuyện cô tới đây là chỉ đi làm sao? Phải đối đãi với cô bình thường như những nhân viên khác. Nhưng hẳn hoàn toàn không làm được!

Mạc Tiểu Hàn hung hăng trừng Sở Thiên Ngao một cái, mặt không biến sắc bỏ Sở Thiên Ngao lại rồi dời đi.

Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao vẻ ghét bỏ rất rõ ràng, các bác sĩ xung quanh không chỉ là khiếp sợ, mà con người đều như rút ra ngoài!

Một cô gái có dung mạo tầm thường mà thật đúng là lớn mặt a! Thậm chí ngay cả Tổng giám đốc cũng dám ghét bỏ! Thật sâu trong lòng mọi người đang sùng bái Mạc Tiểu Hàn, hiện giờ trong lòng bọn họ, Mạc Tiểu Hàn là thần tượng!

Khi Sở Thiên Ngao đưa Mạc Tiểu Hàn từ phòng y tế đi ra, cô đã trở thành truyền thuyết ở Sở thị, trở thành tiêu điểm để mọi người bàn tán trong công ty.

Cả công ty giống như bị nổ tung, tất cả mọi người bàn tán về mối quan hệ giữa Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao.

Mấy bác sĩ phòng y tế, khi Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao vừa rời đi, liền lập tức thông qua mạng internet nội bộ của công ty thông báo động thái mới nhất của tổng giám đốc và Mạc Tiểu Hàn!

Bao gồm Tổng giám đốc muốn kéo tay tiểu nha đầu, lại bị tiểu nha đầu cự tuyệt cùng khinh thường. Bao gồm tổng giám đốc dịu dàng dụ dỗ cô đừng sợ bôi thuốc, Sở Thiên Ngao sủng ái và che chở Mạc Tiểu Hàn, bị mọi người phóng đại gấp mười lần sau khi thông báo, Mạc Tiểu Hàn trở thành thư ký nổi danh nhất trong lịch sử của công ty Sở thị!

Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao cùng trở lại phòng thư ký.

Trên đường đi rất nhiều lần Mạc Tiểu Hàn cầu khẩn Sở Thiên Ngao: "Van cầu anh, đừng đi cùng tôi có được không? Vừa rồi đã đủ làm người khác chú ý rồi, bây giờ anh lại đưa tôi trở về, không biết người khác còn nói như thế nào nữa đây!"

Sở Thiên Ngao nhướn đôi mày rậm lên: "Mạc Tiểu Hàn, đừng tự mình đa tình có được hay không? Tôi chỉ là thuận đường! Tôi trở về phòng làm việc cũng là đi đường này."

Mạc Tiểu Hàn gật đầu một cái: "Vậy cũng được! Vậy tôi đi cầu thang bộ?"

Sở Thiên Ngao đưa tay ra trực tiếp kéo cổ áo cô: "Cùng tôi đi thang máy!"

Trên đường đi Mạc Tiểu Hàn đón nhận biết bao nhiêu ánh mắt của mọi người, khi trở lại phòng thư ký, trong bụng đã tức đầy một bụng.

"Tiểu Hàn, cậu trở lại rồi? Cánh tay thế nào?" Cố Cẩm Tâm thấy Mạc Tiểu Hàn trở lại, quan tâm chào đón hỏi.

"A, không có việc gì rồi, bôi thuốc xong tốt hơn nhiều. Đừng lo lắng." Mạc Tiểu Hàn nhìn Cố Cẩm Tâm cười một tiếng.

Hương Uyển thấy Sở Thiên Ngao cũng tới, trên mặt mang nụ cười sáng rỡ, cái móng uốn éo đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, làm bộ quan tâm nói: "Tiểu Hàn, thật là thật xin lỗi a, tôi thật sự là không là cố ý! Cô không sao chứ?"

Mạc Tiểu Hàn liếc mắt Sở Thiên Ngao, thấy hắn đang nhìn cánh tay mình chăm chăm, hai mắt sâu như nước, không có tiêu điểm quét qua mặt của Hương Uyển, đây hẳn không bởi vì cô xinh đẹp như búp bê mà có bất kỳ cảm xúc nào, trong mắt hắn chỉ có loại ánh sáng như dao nhọn.

Mạc Tiểu Hàn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt nói: "Không có chuyện gì, dù sao cũng không đau lắm."

"Tiểu Hàn, cô thật rộng lượng a, tôi thật sự rất cảm động. . . ." Hương Uyển giả mù sa mưa nói, nhưng đôi mắt to hoàn toàn không nhìn Mạc Tiểu Hàn, mọi ánh mắt đều quét qua người Sở Thiên Ngao.

Đáy mắt Sở Thiên Ngao thoáng qua về chằm chọc, thái độ càng thêm lạnh lùng, ngũ quan xinh xắn giống như hoàng tử u ám vô cùng, cả người chợt tản mát ra một loại khí lạnh lẽo.

"Thư ký Hường, cô bị sa thải!" Lạnh lùng mở miệng, ánh mắt sắc bén nổi lên những tia sáng lạnh lẽo.

"Tổng giám đốc Sở!" Hường Uyển bị lời nói của Sở Thiên Ngao làm cho sợ tới ngây người, mở đôi mắt to không tin nhìn Sở Thiên Ngao.

Cô đầu gì cũng đã từng là tình nhân của Sở Thiên Ngao, sao hẳn lại vì một thư ký tầm thường như Mạc Tiểu Hàn này mà sa thải mình?

"Tổng giám đốc, thư ký Hường không phải cố ý, làm sao anh có thể xử phạt cô ấy nặng như vậy!" Đối với quyết định của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn cũng cảm thấy thật bất ngờ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tặng cô hoa hồng

Trên gương mặt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ lạnh lùng nhìn Hường Uyển.

Hường Uyển hoảng sợ kêu: "Tổng giám đốc, không phải như anh nghĩ đâu!" Trên mặt cô là sự khiếp sợ thật sâu, không thể tin được Sở Thiên Ngao thật sự vì một chuyện nhỏ này mà sa thải mình.

Coi như chưa từng có đêm hôm đó thì đầu gì ba Hường Uyển cũng là quản lý cao cấp của công ty, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt phạt. Con tiểu nha đầu này mới đến công ty có một ngày a!

Nhìn mặt mũi vụn vụn của Hường Uyển, Sở Thiên Ngao không nhận được cau mày, trầm giọng nói: "Đi thu thập đồ đạc, lập tức rời đi!"

Nước mắt Hường Uyển lập tức chảy ra: "Tổng giám đốc, tôi sai lầm rồi! Tôi không dám nữa!" Cô lập tức quỳ xuống dưới chân Sở Thiên Ngao.

"Đi ra ngoài! Ngay lập tức!" Sở Thiên Ngao ghét nhất những người phụ nữ dây dưa không nghỉ, giọng nói lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa.

Hường Uyển biết không còn đường ở lại nữa, những giọt lệ trong mắt lưu chuyển, ánh mắt bắn ra những tia u ám, nhìn Sở Thiên Ngao, tay run rẩy từ từ nắm lại thành nắm đấm: "Mạc Tiểu Hàn đối với anh mà nói quan trọng như vậy sao?"

"Đi ra ngoài!" Quát lạnh một tiếng.

Ánh mắt oán độc của Hường Uyển quét qua gương mặt của Mạc Tiểu Hàn, khiến cô không rét mà run!

Cũng chỉ là một nốt phỏng nho nhỏ, cứ coi như Hường Uyển cố ý, nhưng hình phạt này đối với cô ta mà nói là quá nặng rồi.

Sở Thiên Ngao muốn trả thù cho cô sao? Nhưng cô không cần trả thù như vậy!

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Ngao một cái, ánh mắt phức tạp.

Ba ngày trôi qua, Mạc Tiểu Hàn ngồi ở trước bàn làm việc của mình xử lý văn kiện, nửa hàng chữ cũng chưa gõ xong, liền nghe thấy giọng nói kích động của Cố Cẩm Tâm: "Tiểu Hàn! Có phải cậu có số đào hoa không?"

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc quay đầu: "Cái gì?"

Về mặt Cố Cẩm Tâm đầy ý cười, băng băng đi đến trước mặt cô, gương mặt xinh đẹp thần thần bí bí: "Tiểu Hàn, nói, rốt cuộc cậu đang dính dáng đến tên nhà giàu nào hả?"

"Cái gì?" Trong lòng Mạc Tiểu Hàn co rụt lại, chẳng lẽ quan hệ của cô và Sở Thiên Ngao bị Cẩm Tâm phát hiện?

Không thể nào a, cô bình thường cũng rất cẩn thận, Cẩm Tâm hoàn toàn không thể phát hiện được.

Cố Cẩm Tâm như làm ảo thuật từ phía sau lấy ra một bó hoa hồng rất đẹp: "Tiệm bán hoa vừa đưa tới! Trên thẻ viết tên của cậu!"

Người nào tặng hoa đây? Mạc Tiểu Hàn cũng có chút kỳ quái.

Vội vàng đứng lên nhận hoa hồng, mùi thơm nồng nặc xông vào mũi, trên tấm danh thiếp màu hồng viết một câu: Mạc Tiểu Hàn, có phải rất vui mừng hay không?

Nét chữ viết bằng bút màu bạc, mạnh mẽ có lực. Là chữ viết của Sở Thiên Ngao!

Vui mừng? Vui mừng cái đầu anh a! Sở Thiên Ngao, người đàn ông ngây thơ này!

Cô cũng không còn nữ sinh nữa, một bó hoa hồng mà có thể khiến cô vui mừng?

"A a a a."

"Oa oa oa oa."

Tiếng kêu kinh ngạc của đồng nghiệp nữ ở phòng làm việc bên ngoài đua nhau truyền đến.

Mạc Tiểu Hàn xoa xoa lỗ tai đau nhức, cau mày nhìn ra cửa, rồi tròn mắt, chỉ thấy một người mặc đồng phục của tiệm bán hoa xách một giỏ hoa hồng kết thành trái tim đỏ thắm đi về phía bên này.

Kích thước trái tim quá lớn, cao gần tới 2m, phòng làm việc rộng rãi nhất thời có vẻ chật chội.

"Wow! Chuyện tình cảm trong phim thần tượng diễn ra sờ sờ trước mắt a! Một bó hoa hồng lớn như vậy, xài hết bao nhiêu tiền a?" Cố Cẩm Tâm đứng bên cạnh Mạc Tiểu Hàn liên tiếp sợ hãi than, trên gương mặt trắng nõn tràn đầy hâm mộ.

Mạc Tiểu Hàn im lặng.

"Thưa cô, tổng cộng 9999 đóa hoa hồng, xin ký nhận." Nhân viên tiệm bán hoa lấy ra hóa đơn cho cô ký nhận.

"Thật ngại quá, tôi không ký nhận đâu." Mạc Tiểu Hàn đem bó hoa hồng trên tay nhét trả lại: "Mời anh đem những bó hồng này trả lại hết đi."

Sở Thiên Ngao rốt cuộc muốn làm gì? Không phải đi công tác rồi sao? Sao còn có thời gian rảnh rỗi tặng cô hoa hồng?

"Thưa cô, mời cô ký nhận đi! Người tặng đã trả tiền xong rồi." Nhân viên làm việc ở tiệm bán hoa cho rằng Mạc Tiểu Hàn nghĩ mình phải trả tiền.

"Tôi bất kể, mang đi!" Mạc Tiểu Hàn lạnh mặt.

Sở Thiên Ngao xem cô là cái gì? Cô ý khiến cô không còn cách nào sinh tồn ở công ty. Được lắm, một lần nữa cô trở thành tiêu điểm của toàn bộ công ty!

Cô không muốn như vậy! Cô chỉ muốn yên lặng đi làm, cuộc sống bình bình thản thản! Hẳn rồi cuộc có hiểu hay không!

"Tiểu Hàn! Cậu ngốc à? Nhiều hoa hồng như vậy, để ở phòng làm việc nhìn cũng sợ mất a!" Cố Cẩm Tâm kích động luôn miệng ngăn cản, đoạt lấy một cây viết soạn soạn thay Mạc Tiểu Hàn ký tên: "Tôi thay cô ấy ký! Các anh đi thôi! Đi nhanh đi!"

Nhân viên làm việc lao ra khỏi tòa soạn tựa như chạy nạn, chỉ sợ một giây sau cô sẽ đổi ý.

"Cố Cẩm Tâm!" Mạc Tiểu Hàn tức giận trừng Cẩm Tâm.

Cố Cẩm Tâm là bạn tốt của cô, hiểu rõ tánh cô bướng bỉnh nói không cần là không cần, lại còn dám nhận hoa!

"Ai nha, đừng nóng giận! Nếu như cậu không thích, để bên này cũng được" Cố Cẩm Tâm vui sướng hài lòng dụ dỗ Mạc Tiểu Hàn, nhưng nói là nói như vậy chứ cơ thể không thêm nhúc nhích. Bất quá nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn: "Nói mau! Rồi cuộc người nào tặng hoa? Tại sao cậu không nhận?"

Tại sao không nhận?

Mạc Tiểu Hàn cười khổ một tiếng, nếu Cẩm Tâm biết hoa này do ai tặng, đoán chừng sẽ không chỉ hỏi vấn đề này.

Mạc Tiểu Hàn tới Sở thị mới biết, Sở Thiên Ngao trong suy nghĩ của nhân viên chính là thiên sứ và ma quỷ kết hợp lại.

Nói hẳn là thiên sứ, thuần túy là bởi vì gương mặt rất đẹp trai của hắn, nói hẳn là ma quỷ, là bởi vì tác phong làm việc quá quá lạnh lùng bá đạo. Gần như không ai chịu được sự cổ quái của hắn, thư ký bên cạnh hắn đối mới như com bữa, Cố Cẩm Tâm coi như rất ngốc rồi.

"Tiểu Hàn, người nào tặng? Mau nói nhỏ cho tớ biết, tớ bảo đảm không nói cho người khác!" Cố Cẩm Tâm vẫn đang cố gắng cầu khẩn Mạc Tiểu Hàn, máu bất quá đang thiêu đốt.

"Là một người đàn ông kiều ngạo vừa già vừa lùn lại vác cái bụng bia, dù có phun nhiều nước hoa hơn nữa cũng không át được mùi hôi nách tặng tớ!" Mạc Tiểu Hàn cắn răng nghiêng lợi nói.

Sau đó quay đầu xấu bụng đẩy Cố Cẩm Tâm rồi mỉm cười: "Cậu muốn hoa hồng này sao, tớ nói cho người đó biết số điện thoại của cậu nhé?"

"A! Tớ còn có chuyện phải làm, bái bai!" Cố Cẩm Tâm co cẳng chạy, dáng vẻ già bộ rất bận rộn.

"Ha ha." Mạc Tiểu Hàn bị biểu tình Cố Cẩm Tâm chọc cho cười ha ha.

Mạc Tiểu Hàn ngồi ở bên cạnh bàn suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động đi tới phòng nghỉ, bấm số điện thoại của Sở Thiên Ngao.

Tiếng chuông reo lặng lẽ vang lên thật lâu, một giọng nữ xa lạ từ trong điện thoại vang lên: "Xin chào! Xin hỏi ai đầu dây?"

"."

Mạc Tiểu Hàn lập tức sùng sốt, một cảm giác khó hiểu tràn đến.

Giống như một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, rét lạnh thấu xương, khiến cô gần như không nói ra lời.

Hắn đi công tác mới có mấy ngày, vậy mà đã có người phụ nữ khác nhanh như vậy?

Đã như vậy, còn vụng về tặng cô hoa hồng làm gì? Khiến cô trở thành đầu đề câu chuyện của toàn bộ công ty?

Cô nên sớm hiểu, loại người đàn ông như Sở Thiên Ngao này, quan hệ nam nữ mãi mãi vẫn tùy tiện như vậy, phụ nữ đi qua đòi hỏi nhiều không kể xiết, Mạc Tiểu Hàn cô, cũng chỉ là một món đồ chơi nhàm chán của hắn mà thôi.

Buồn cười, cô còn tự coi mình quan trọng như vậy.

Mạc Tiểu Hàn nhìn điện thoại di động, nói không ra một câu, đang chuẩn bị cúp điện thoại, thì bên đầu kia điện thoại lại vang lên giọng nói như đã được lập trình hóa: "Là Cô Mạc sao? Sở tổng bây giờ đang họp, không tiện nghe điện thoại, có cần tôi nhắc nhở ngài ấy gọi lại cho cô không?"

Người phụ nữ này. Biết sự tồn tại của cô?

Còn hào phóng giúp cô nói lại cho Sở Thiên Ngao?

Mạc Tiểu Hàn ngạc nhiên mở miệng: "Xin hỏi cô là?"

"Tôi là thư ký của Sở tổng ở Thượng Hải." Người phụ nữ trong điện thoại khẽ cười một tiếng, lễ phép giải thích: "Điện thoại của Sở tổng hết pin, vừa rồi kêu tôi cầm đi sạc pin, xin Cô Mạc không nên hiểu lầm."

Lời giải thích hợp tình hợp lý như thế Nhún nhuyển như thế, dường như trước cô đã giải thích rất nhiều lần rồi.

Là do ứng phó với rất nhiều người phụ nữ sao?

Chợt nhớ tới lời Cố Cẩm Tâm cười giỡn: "Khi làm thư ký cho Sở Thiên Ngao, phải chuẩn bị bản lĩnh giúp hắn ứng phó với những loại phụ nữ khác nhau"

Mạc Tiểu Hàn yên lặng.

"Tiểu Hàn!" Cố Cẩm Tâm bung ly nước chạy tới phòng nghỉ, "Mau! Cậu rốt cuộc có tham gia hay không tham gia! Đêm nay công ty S.T. tổ chức một cuộc xem mắt lớn ở thành phốC! Cậu nhất định phải đi a!"

Nói xong, lại chạy đi như một con gió, thuyết phục những đồng nghiệp khác.

Cố Cẩm Tâm có nói qua, mơ ước lớn nhất của cô ấy chính là trước 25 tuổi lấy chồng. Cho nên, đối với các hoạt động xem mắt, cho tới bây giờ cô ấy đều chưa bỏ qua, theo lời nói của cô ấy thì đúng là thà gết lắm chứ không buông tha!

Mạc Tiểu Hàn bất đắc dĩ bĩu môi, hướng về phía điện thoại di động hỏi tiếp: "Sở tổng đang họp đúng không? Vậy tôi gọi lại sau."

Văn phòng chi nhánh công ty Sở thị tại Thượng Hải nằm ở khu vực trung tâm sông Hoàng Phố. Phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng, khi kéo rèm cửa sổ sát đất ra, phong cảnh toàn thành phố thu hết vào đáy mắt.

Duyệt xong văn kiện đã là 6 giờ chiều.

Sở Thiên Ngao kéo ngăn kéo ra, trong ngăn kéo để một hình người bằng kim cương, mái tóc màu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, chiếc cằm nhọn nhỏ xinh xắn, một đôi mắt to rất linh động làm bằng 2 viên thạch anh màu đen, lóe ra ánh sáng áp đảo người nhìn.

Đây là do Sở Thiên Ngao cố ý làm một tượng người ở Swarovski vì Mạc Tiểu Hàn. Tượng người xinh đẹp đứng ở trên bàn, ở trong gian phòng tổng giám đốc luôn có hơi thở lạnh như băng này rất thích hợp, rất bắt mắt.

Lần đầu tiên khi ở Chicago nhìn thấy tạo hình tượng người tương tự, hắn liền nghĩ đến Mạc Tiểu Hàn, những cô bé rất thích những thứ đồ chơi sáng long

lánh như thế này, Mạc Tiểu Hàn nhất định cũng thích.

Đúng rồi, lần sau sẽ làm tượng của mình, để Mạc Tiểu Hàn mang theo bên người!

Đôi môi mỏng khiêu gợi của Sở Thiên Ngao không nhịn được nâng lên thành một đường cong.

"Cốp cốp ——"

Cửa phòng làm việc bị gõ hai cái.

"Vào đi." Sở Thiên Ngao dừng suy nghĩ, giọng nói lãnh đạm.

Một người phụ nữ trí thức tuổi chừng 30 cất bước đi vào, chính là thư ký của hần ở chi nhánh công ty tại Thượng Hải, thư ký Trương.

"Sở tổng, cà phê của ngài." Thư ký Trương đem cà phê nóng hổi để trên bàn làm việc, thuận tiện báo cáo lịch làm việc, "Chín giờ tối Ngài và mấy vị quản lý sở nhà đất Đế Nghiệp có một bữa ăn tối, tôi đặt tại nhà hàng Tây Hoàn Quân Dương."

"Ừ." Sở Thiên Ngao cầm chén cà phê nhấp nhẹ.

"Còn có. Cô Lam, cô Hứa, cô Mạc, cô Phuong, xin ngài lúc rảnh rồi gọi điện thoại lại cho các cô ấy." Thư ký đẩy đẩy gọng kính đen báo cáo chuyện riêng đâu ra đấy.

Sở Thiên Ngao là tổng giám đốc Sở thị ở châu Á, tuổi trẻ tài cao, đáng đáp lại vô cùng anh tuấn, phụ nữ bên cạnh rất nhiều.

Thư ký Trương có lúc cảm giác mình không phải thư ký, mà là bảo mẫu kiêm trưởng bối của hần, còn phải thay hần xử lý các loại quan hệ nam nữ. Động tác uống cà phê của Sở Thiên Ngao dừng lại, "Cô Mạc?"

"Cô Mạc Tiểu Hàn." Thư ký Trương không khỏi tò mò nhìn về phía Sở Thiên Ngao, bốn cô chỉ hỏi Cô Mạc? Xem ra Sở tổng đối với cô Mạc này yêu thương khác thường a.

Mạc Tiểu Hàn?

Lông mày Sở Thiên Ngao nhướng nhẹ lên, cô lại biết chủ động gọi điện thoại cho hần, xem ra những bó hoa hồng kia đã có tác dụng, cho nên mới nói, hoa hồng đối với phụ nữ có lực sát thương lớn nhất, Mạc Tiểu Hàn cũng không phải ngoại lệ.

Lần trước đưa chiếc nhẫn kim cương màu xanh cô không cảm động lắm, nhất định có nguyên nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Hội gặp mặt thân thiết

Trong tiệm bán quần áo, Mạc Tiểu Hàn đang cùng với Cố Cẩm Tâm chọn lựa y phục.

"Tiểu Hàn, cậu xem tôi mặc bộ này có được hay không?" Cố Cẩm Tâm cầm lên một cái váy màu đen, úm trên người rồi khoa tay múa chân cho Mạc Tiểu Hàn nhìn.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu. Màu da của Cẩm Tâm là màu da lúa mạch tron láng khỏe mạnh, mặc váy đen vào sẽ khiến làn da đen thêm. Mạc Tiểu Hàn đi tới giá áo cầm lên một cái váy màu trắng đưa cho Cố Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm, thử cái này xem."

Cố Cẩm Tâm có chút do dự: "Da của tớ không trắng, mặc cái này sợ bị lộ làn da đen hay không?"

Mạc Tiểu Hàn cười lắc đầu: "Màu da của cậu là màu mật ong, mặc đồ màu trắng mới tôn lên được!".

Cố Cẩm Tâm nửa tin nửa ngờ đi vào phòng thử quần áo. Mạc Tiểu Hàn tùy tiện quan sát các kiểu quần áo treo trên giá.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc ở sát vách vang lên, chỉ cách cô một hàng quần áo.

"Hạo Khiêm, tức quá! Những bộ quần áo xinh đẹp này bây giờ người ta không mặc được! Đều tại anh á! Hại người ta mang thai, sanh xong bảo bố sẽ trở thành phụ nữ luống tuổi có chồng." Là giọng nói nũng nịu của Lương Noãn Noãn.

Hạo Khiêm, cái tên quen thuộc khiến cả người Mạc Tiểu Hàn run lên.

Từ khe hở của giá quần áo nhìn sang, Thân Hạo Khiêm đang cùng với Lương Noãn Noãn mua quần áo.

Lương Noãn Noãn mập hơn, gương mặt trắng nõn mượt mà của một thiếu phụ nhân nhà giàu. Bên cạnh là Thân Hạo Khiêm, vẫn đẹp trai như thế, lịch sự như thế, trên mặt vẫn hiện một nụ cười theo thói, chỉ có điều giữa hai hàng chân mày có một ít u buồn.

Mạc Tiểu Hàn vội vàng nép mình vào giá quần áo. Trái tim không khống chế được đập thình thịch trong lồng ngực!

Thân Hạo Khiêm, học trưởng Hạo của cô đang ở cách vách! Cách cô chỉ bằng một hàng quần áo!

Nhưng khoảng cách này, lại xa xôi như vậy. Xa xôi đến nỗi kiếp này cô không thể nào với tới.

Trên thế giới này, khoảng cách xa nhất không phải là sinh và tử. Mà là tôi đứng ở trước mặt của anh, nhưng anh lại không biết tôi yêu anh. Những lời này, đột nhiên nổi lên trong đầu của Mạc Tiểu Hàn, vốn là một câu mọi người hay dùng, nhưng mà giờ phút này lại khiến cho Mạc Tiểu Hàn bị thương không dứt.

Học trưởng Hạo, hẳn sống có tốt không? Cùng Lương Noãn Noãn kết hôn, sinh một bé con đáng yêu, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Như vậy là tốt rồi. Cuộc sống của học trưởng Hạo, vốn phải là như vậy.

Lương Noãn Noãn chưa đủ tốt, nhưng như thế thì đã sao? Cô ấy yêu học trưởng Hạo, như vậy đã quá đủ.

Những ngón tay của Mạc Tiểu Hàn nắm thật chặt vào giá quần áo, tựa như đang nắm trái tim đau đớn của mình.

"Noãn Noãn, em không thích những thứ này, vậy chúng ta đi xem bên kia đi!" Thân Hạo Khiêm cười dịu dàng, kéo Lương Noãn Noãn đi tới hướng bên kia.

Mạc Tiểu Hàn thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình vẫn còn may mắn, Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn không đi qua bên này.

Cô chưa chuẩn bị tâm trạng để gặp lại học trưởng Hạo. Nếu như có thể, cô hi vọng đời này kiếp này sẽ không gặp nhau nữa. Để cho hắn cất giữ trong lòng những ấn tượng tốt đẹp nhất thôi.

Buồn rầu nhìn bóng dáng Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn càng lúc càng xa, Mạc Tiểu Hàn không biết hai mắt mình đã ướt.

"Uy! Tiểu Hàn! Đang nhìn cái gì mà như mất hồn thế?" Giọng nói của Cố Cẩm Tâm cắt đứt mạch suy nghĩ của Mạc Tiểu Hàn.

Nhanh chóng lau khô mắt để che dấu nước mắt đã tràn ra, Mạc Tiểu Hàn cố nặn ra một nụ cười: "Cẩm Tâm, cậu thay xong rồi hả?"

Cố Cẩm Tâm có chút vô tư, cũng không quá chú ý đến sự khác thường của Mạc Tiểu Hàn, cô mặc chiếc váy trắng xoay một vòng trước mặt Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, sao? Đẹp không? Tối mai có thể hạ gục những người con trai không?"

Tối mai là hội gặp mặt thân thiết (xem mắt) diễn ra ở tòa nhà đối diện của công ty Khoa Học Công Nghệ, nghe nói có rất nhiều nam giới trình độ học vấn cao, thu nhập tốt, diện mạo cũng vô cùng đẹp trai của công ty Khoa học công nghệ.

Chiếc váy màu trắng có kiểu dáng rất đơn giản, nhưng lại tôn dáng người xinh đẹp và làn da màu mật ong của Cố Cẩm Tâm trở nên rất quyến rũ. Hơn nữa trên mặt cô là nụ cười sáng rỡ không gì sánh được, hàm răng trắng sáng, là một hình mẫu của người phụ nữ xinh đẹp.

Mạc Tiểu Hàn than thở trong lòng: "Cẩm Tâm, cậu rất đẹp! Mình tin chắc rằng những thanh niên công ty khoa học công nghệ kia nhất định sẽ chết mê chết mệt vì vẻ đẹp của cậu đấy!"

Cố Cẩm Tâm vén tóc làm một động tác đắc ý: "Ừ, tối mai tớ sẽ triển khai quyền cước, quyến rũ một người, tranh thủ năm nay sẽ kết hôn!"

Nhìn nụ cười sáng lạn của Cố Cẩm Tâm, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy hâm mộ. Thật sự, cô hâm mộ Cẩm Tâm, mặc dù chưa có bạn trai, nhưng là cuộc đời của cô trong sáng, đơn giản là đi làm, đơn giản là yêu, tương lai cũng đơn giản chỉ là kết hôn sinh con. Tất cả đều minh bạch dưới ánh mặt trời, không giống như cô, mọi sinh hoạt, đều ở trong bóng tối, không có tư cách ra ngoài ánh sáng.

Hội gặp mặt lần này quả thật chất lượng rất cao. Phần lớn đều là trai đẹp gái xinh, nam nữ dung mạo không xuất chúng thì khí chất đáng người cũng là hạng nhất.

Đưa mắt nhìn xung quanh, quang cảnh rất vui mắt. Mạc Tiểu Hàn cảm thán, xem ra hôm nay tới đây cũng không vô ích. Cô thật sự chẳng có hứng thú gì, chỉ vì muốn đi cùng Cố Cẩm Tâm, giúp cô ấy lựa chọn người cho kỷ thôi. Nhưng thật không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy rất nhiều trai đẹp gái xinh.

Đường như trai đẹp gái xinh còn độc thân ở thành phố C đều tới.

Cố Cẩm Tâm vô cùng hưng phấn, vui vẻ nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Tớ cảm thấy được chuyện lớn cả đời của tớ có hi vọng rồi!"

Tới bàn tiếp tân nhanh chóng lấy một mã số sánh đôi. Mạc Tiểu Hàn rút được số 7, như vậy người sánh đôi cùng cô là số 17. Cố Cẩm Tâm rút được số

23, người sánh đôi cùng cô ấy là số 33.

Thấy Mạc Tiểu Hàn đem số hiệu lên lên trả lại bàn, Cố Cẩm Tâm không đồng ý: "Tiểu Hàn, không được như vậy nha! Không phải cậu cũng độc thân sao? Nếu bây giờ cậu không muốn tìm bạn trai, thì coi như biết thêm một người bạn mới không tốt sao? Mọi người cùng nhau chơi đùa. Đều là thanh niên với nhau, nếu cậu cảm thấy không thích hợp, không thích, thì lát nữa không cần lưu số điện thoại là được rồi."

Mạc Tiểu Hàn suy nghĩ một chút, cũng đúng, dù sao cũng đã tới, coi như quen biết thêm một người bạn thôi.

Theo thứ tự đi tới bàn sắp đặt sẵn, người số 17 đã ngồi sẵn từ lúc nào. Bóng lưng dường như nhìn rất quen mắt. Mạc Tiểu Hàn ổn định lại tinh thần, hướng về phía người đàn ông kia đi tới.

"Xin chào....!" Câu thăm hỏi mới nói một nửa đã bị mắc trong cổ họng!

Sở Thiên Ngao! Người đàn ông ngồi ở chỗ đó lại là Sở Thiên Ngao! Sắc mặt hung dữ đáng sợ, đang hung hăng nhìn Mạc Tiểu Hàn chằm chằm!

"Anh. Sao anh lại tới đây?" Mạc Tiểu Hàn không hiểu tại sao, nhưng cô cảm thấy có chút chột dạ, cả người lui về phía sau, nhỏ giọng hỏi.

Bóng dáng cao lớn của Sở Thiên Ngao ngồi ở đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, áo sơ mi màu đen làm nổi bật lên vẻ tức giận bao phủ khắp người hắn.

Thấy biểu tình Sở Thiên Ngao, trái tim Mạc Tiểu Hàn như co rút lại.

"Mạc Tiểu Hàn, em thật to gan!" Sở Thiên Ngao cắn răng nghiêng lợi nói. Trên gương mặt đẹp trai mây đen giăng đầy, ánh mắt là ngọn lửa giận đang bùng hực thiêu đốt.

"Tôi. Tôi." Mạc Tiểu Hàn mở miệng muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào, nói rằng cô chỉ tới đây để giúp Cố Cẩm Tâm hay sao? Nói rằng cô căn bản không có ý định xem mắt ai sao? Chắc chắn Sở Thiên Ngao sẽ không tin.

Thôi. Không giải thích nữa. Mạc Tiểu Hàn cúi đầu, không muốn mở miệng nói chuyện.

Nhưng bộ dạng của Mạc Tiểu Hàn trong mắt Sở Thiên Ngao chính là biểu hiện chột dạ. Hắn thức thâu đêm để xử lý cho xong mọi việc ở Thượng Hải, ngay cả nghỉ ngơi cũng không được nghỉ, vội vã bay về đây, tìm cô mãi không được, lại nghe nhân viên tiếp tân của công ty nói cô cùng Cố Cẩm Tâm tới hội gặp mặt thân thiết rồi!

Lửa giận thiêu đốt càng thêm tràn đầy, mặt Sở Thiên Ngao xanh mét đứng lên, trong con ngươi u ám là ngọn lửa tức giận đang thiêu đốt: "Mạc Tiểu Hàn, cô tự đâm đầu vào chỗ chết có phải hay không? Cô lại dám ở sau lưng tôi ra ngoài xem mắt!"

Mọi người xung quanh nhìn sang. Trước mặt mọi người bị Sở Thiên Ngao rống lên như vậy, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy mặt mặt đã mất sạch! Cùng Sở Thiên Ngao ở chung một chỗ, lần nào cũng biến thành tiêu điểm chú ý của mọi người!

Mạc Tiểu Hàn ghê tởm loại cảm giác này!

Mặc kệ cái người điên này, Mạc Tiểu Hàn ngồi xuống, lãnh đạm nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Tôi chỉ là tới cho đủ số, anh tin hay không cũng mặc!"

A, đây là lỗi của hắn rồi sao? Là hắn đa nghi? Là hắn không tin tưởng cô?

Sở Thiên Ngao thật sự bị Mạc Tiểu Hàn làm cho giận điên lên!

"Cho đủ số? Cho đủ số mà vừa lúc thừa dịp tôi đi công tác? Cho đủ số mà còn ăn mặc trang điểm lăng lơ như vậy? Muốn câu dẫn ai?"

Sở Thiên Ngao nổi trận lôi đình, nắm chặt cánh tay Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng chất vấn: "Mới vài ngày không có đàn ông, mà cô đã chịu không nổi rồi sao?"

Mặc dù trong phòng rất ồn ào huyên náo, nhưng tiếng gào của Sở Thiên Ngao cũng gây ra không ít sự chú ý của mọi người, họ nhao nhao nhìn sang bên này.

"Sở Thiên Ngao! Buông tay!" Cổ tay Mạc Tiểu Hàn bị hắn nắm chặt đau đớn, cau mày nói.

Sở Thiên Ngao tức giận quét mắt liếc qua quần áo của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn mặc một bộ váy màu đen cổ chữ V, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn.

Có ý ăn mặc như thế, còn dám nói chỉ tới đây cho đủ số! Mạc Tiểu Hàn, xem ra tôi hoàn toàn không nên cho cô bất kỳ khoảng tự do nào!

Ánh mắt âm trầm của Sở Thiên Ngao lạnh lùng nhìn Mạc Tiểu Hàn, kéo cánh tay cô đứng lên: "Đi! Trở về với tôi!"

"Sở Thiên Ngao anh làm gì đấy! Anh buông tay!" Mạc Tiểu Hàn nổi giận. Lớn tiếng trách cứ.

Ở bên kia Cỗ Cẩm Tâm thấy Mạc Tiểu Hàn bên này dường như xảy ra chuyện gì đó nên nhanh chóng chạy tới.

Khi thấy rõ người đàn ông đang đưa với Mạc Tiểu Hàn là Sở Thiên Ngao thì Cỗ Cẩm Tâm cũng sợ tới ngay người.

"Sở tổng?"

Sở Thiên Ngao quay đầu, nhìn thấy người vừa tới là thư ký Cỗ Cẩm Tâm. Tức giận trong lòng càng tăng lên, Mạc Tiểu Hàn và Cỗ Cẩm Tâm quan hệ rất tốt, hôm nay Mạc Tiểu Hàn tới hội gặp mặt này, nhất định là do Cỗ Cẩm Tâm giật dây!

Lạnh lùng mở miệng: "Thư ký Cỗ, là do cô kêu Tiểu Hàn tới đây tham gia hội gặp mặt sao?"

Cỗ Cẩm Tâm nhìn sắc mặt âm trầm Sở Thiên Ngao, trong lòng cũng có chút sợ, nhưng vẫn gật đầu một cái: "Đúng, là tôi kêu Tiểu Hàn tới. Dù sao đây cũng là hội gặp mặt, quen biết thêm một người cũng không tệ a!"

"Quen biết thêm một người, là quen biết đàn ông chứ? Nhân viên nữ ở Sở thị của chúng tôi, bây giờ cũng coi mở như vậy sao?" Sở Thiên Ngao lạnh lùng châm chọc nói.

Nghe câu nói của Sở Thiên Ngao, Cỗ Cẩm Tâm có chút khó tin nhìn hắn, đường đường là một tổng giám đốc mà nói với nhân viên như thế sao? Nhưng đây chỉ là tham gia hội gặp mặt, chứ không đến nỗi là bán đứng cơ mặt của công ty, đúng không?

"Sở tổng, mặc dù chúng tôi là nhân viên Sở thị, nhưng tôi nghĩ chúng tôi vẫn có sinh hoạt cá nhân của mình, hết giờ làm việc, chúng tôi làm cái gì, tổng giám đốc ngài cũng quan tâm sao?" Cỗ Cẩm Tâm cũng không phải là người chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Thời điểm nên phản kích cô tuyệt đối sẽ không mềm yếu.

"Cỗ Cẩm Tâm, tôi thấy cô có vẻ không muốn là việc ở Sở thị nữa rồi!" Sắc mặt Sở Thiên Ngao càng thêm xanh mét khó coi. Nhân viên Sở thị hắn mà lại dùng cái loại giọng này nói chuyện với hắn! Trên thế giới này, trừ Mạc Tiểu Hàn ra thì không có người phụ nữ nào khác dám bắt bẻ hắn

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: “Lời thật lòng”- Trò chơi mạo hiểm

"Tổng giám đốc, nếu như vì vậy mà ngài sa thải tôi, tôi nhất định sẽ tố cáo lên đài truyền hình, để tất cả mọi người ở thành phố C đều biết, Tổng giám đốc Sở thị, thậm chí ngay cả nhân viên sau khi tan việc muốn đi gặp mặt bạn bè cũng muốn cai quản! Sở thị là công ty của ngài không sai, nhưng nó không phải là hậu cung của ngài! Nhân viên nữ sau khi tan việc làm gì, cùng ai gặp mặt, yêu ai, cùng ai lên giường, ngài không được xen vào!"

"Bốp bốp." Bên cạnh truyền tới một tràng tiếng vỗ tay.

Ba người cùng quay lại nhìn. Chẳng biết từ lúc nào đứng bên cạnh là một người đàn ông cao lớn đẹp trai, đôi mắt hoa đào đang ngăm chứa nụ cười, trên mặt mãi mãi là nụ cười không kèm chế được.

Bùi Tuấn.

"Thiên Ngao, cô nhân viên này rất có cá tính a" Bùi Tuấn cười híp mắt, ánh mắt lại không nhìn Sở Thiên Ngao mà nhìn Cỗ Cẩm Tâm.

Bùi Tuấn thật đúng là một Đại Suất Ca, hơn nữa trên người có mùi vị phong lưu ngược lại rất hấp dẫn.

"Cậu tới góp vui cho thêm náo nhiệt sao?" Sở Thiên Ngao tức giận nói. Cái cô thư ký Cỗ này, ăn gan hùm mật gấu rồi, lại dám uy hiếp hắn, hắn cần phải dạy dỗ giáo huấn lại cô một chút!

Nhìn Bùi Tuấn và Sở Thiên Ngao đang nói chuyện, Cỗ Cẩm Tâm kéo tay Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, chúng ta đi!"

Bùi Tuấn lại đi chuyển cơ thể, ngăn cản đường đi của hai người: "Tiểu Hàn, đã lâu không gặp."

Lần này Cỗ Cẩm Tâm thật sự kinh ngạc, "Tiểu Hàn, hai người biết nhau?"

Mạc Tiểu Hàn gật đầu một cái. Không còn cách nào khác hơn là giới thiệu hai người với nhau: "Cẩm Tâm, đây là Bùi Tuấn, tổng giám đốc ngành giải trí." "Bùi Tuấn, đây là bạn tốt của tôi, Cỗ Cẩm Tâm, bây giờ đang làm việc ở Sở thị."

Cố Cẩm Tâm vừa nghe Bùi Tuấn là tổng giám đốc ngành giải trí, hai mắt lập tức sáng lên: "Tổng giám đốc Bùi, Liễu Thần có phải là minh tinh của công ty anh hay không? Tôi rất thích cô ấy đóng phim a! Sao gần đây cũng không thấy tác phẩm của cô ấy? Anh giúp tôi xin ảnh có chữ ký của cô ấy được không?"

Liễu Thần. Khóe mắt Mạc Tiểu Hàn cụp xuống.

Chỉ cần không nhớ tới chuyện xấu xa trước đây của Liễu Thần và Sở Thiên Ngao, thì cô cũng rất thích Liễu Thần. Dù sao, vẻ mặt xinh đẹp của cô ta quả thật có thể làm điên đảo chúng sinh.

"Liễu Thần a, cô ta đã bị cầm vận rồi, ở ngành giải trí trên căn bản tương đương với đã chết. Muốn xem tác phẩm mới của cô ta, đời này kiếp này đại khái không còn hy vọng nữa." Bùi Tuấn vẫn cười híp mắt. Chờ Cố Cẩm Tâm nhảy vào trong hố.

Quả nhiên, Cố Cẩm Tâm hỏi tới: "Tại sao bị cầm vận? Phim của cô ấy diễn cũng không tệ lắm nha!"

Nét mặt vui vẻ của Bùi Tuấn càng sâu, lần đầu tiên Mạc Tiểu Hàn phát hiện, khóe miệng của hắn còn có hai lúm đồng tiền: "Cô Cố, chuyện này cô phải hỏi tổng giám đốc Sở của cô á!"

Cố Cẩm Tâm vừa định quay đầu hỏi Sở Thiên Ngao, lại chợt nhớ tới việc mình đang cùng hắn gây gỗ, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ trong một giây, biểu tình trên mặt cô thay đổi ba lần, những suy nghĩ trong lòng toàn bộ viết rất rõ ràng ở trên mặt.

Bùi Tuấn thấy cô như thế, trong lòng càng cảm thấy thú vị. Hắn đã gặp qua rất nhiều loại phụ nữ, nhưng Cố Cẩm Tâm đơn thuần lại ngốc nghếch như thế thật đúng là gặp lần đầu tiên.

"Cô Cố, cô tới tham gia buổi gặp mặt sao?" Bùi Tuấn mở miệng lần nữa, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhú chặt, mấy người này nói chuyện khí thế ngất trời, sao, xem mình như không khí rồi sao?

Mạc Tiểu Hàn lại hoàn toàn không phát hiện Sở Thiên Ngao không thoải mái, thấy Bùi Tuấn có ấn tượng không tệ với Cố Cẩm Tâm, cố tình rên sất khi còn nóng: "Đúng a! Bùi Tổng, Cẩm Tâm còn chưa có bạn trai!"

Nói xong, hướng Cố Cẩm Tâm nháy nháy mắt: "Bùi Tổng cũng độc thân a!"

Ý tứ tác hợp vô cùng rõ ràng, Cố Cẩm Tâm nhất thời đỏ mặt, nhào qua muốn nheo mắt Mạc Tiểu Hàn: "Chuyện Bùi Tổng độc thân liên quan gì tới tớ a! Người bạn xấu xa này!"

Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng cầu xin tha thứ, hành động của Cẩm rất dọa người.

Nhìn hai cô gái chơi đùa, bộ dáng Bùi Tuấn cười híp mắt thương thức, mặt Sở Thiên Ngao nhất thời đen lại, hai cánh tay lạnh lùng khoanh trước ngực.

Bùi Tuấn là bạn tốt của hắn, hắn rất hiểu anh ta. Ánh mắt cực cao, loại phụ nữ như Cố Cẩm Tâm, vui đùa một chút thì tạm được, chứ thật sự làm bạn gái, cô ta còn chưa đủ tư cách.

Đùa giỡn xong rồi, Cố Cẩm Tâm cũng không muốn nán lại ở chỗ này nữa, kéo Mạc Tiểu Hàn rồi nhìn Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn nói: "Hai vị nói chuyện tiếp đi, chúng tôi đi trước."

"Cô Cố, không bằng uống chung một ly?" Bùi Tuấn nhìn Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn cười cười: "Thiên Ngao, Tiểu Hàn, uống chung a."

Trong lòng Sở Thiên Ngao một cỗ oán khí, đang muốn đi uống một chén. Hơn nữa bốn phía quá huyền ảo, ở chỗ này dạy dỗ Mạc Tiểu Hàn thật sự không dễ dàng. Vì vậy gật đầu: "Được. đến quán bar của cậu."

Hai người đàn ông này cứ tự nhiên quyết định như vậy. hoàn toàn không quan tâm đến ý kiến của Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm.

Cố Cẩm Tâm kinh ngạc tròn to hai mắt: "Hai người các anh rất thú vị a, chúng tôi đồng ý cùng đi uống rượu với các anh sao? Các anh cứ tự tiện quyết định như vậy?"

Bùi Tuấn cũng có chút giật mình: "Cô Cố không muốn sao? Cô Cố, không phải cô còn độc thân sao? Tôi cũng còn độc thân." Ánh mắt hẹp dài phóng dăng hàm chứa nụ cười, bộ dáng phong lưu ngang ngược.

Cố Cẩm Tâm đối với trai đẹp vốn không có sức miễn dịch, thấy bộ dáng Bùi Tuấn như vậy, tim đập thình thịch hai cái. Nhưng vẫn mặt lạnh nói: "Anh độc thân quan hệ gì với tôi chứ? Cũng không phải do tôi cướp bạn gái của anh khiến anh độc thân!"

"Ha ha ha." Nghe thấy câu nói của Cố Cẩm Tâm, Bùi Tuấn nhất thời cười phá lên. Cô bé này nói chuyện rất cá tính. Được, tối nay hắn sẽ không buông tha cho cô.

Sở Thiên Ngao chau mày, Bùi Tuấn đối với phụ nữ mặc dù nhã nhặn lễ độ, nhưng đều là ngoài mặt, trong lòng Bùi Tuấn mới chân chính là người đàn ông trăng hoa. Trăng hoa lại đa tình, có thể cùng lúc giữ vững quan hệ mập mờ với N người phụ nữ.

Nhưng đối với cô gái Cố Cẩm Tâm, dường như có điểm không giống. Bùi Tuấn cũng không thích dây dưa với phụ nữ, đối phương chỉ cần ra về không vui một chút, liền lập tức buông tay. Tối nay sao có vẻ quấn chặt lấy Cố Cẩm Tâm?

Sở Thiên Ngao nhìn Cố Cẩm Tâm, dáng người cao gầy, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, tính tình thẳng thắn, so với type phụ nữ mà Bùi Tuấn thích, dường như không giống.

Thôi, có liên quan gì đến hắn. Sở Thiên Ngao kéo tay Mạc Tiểu Hàn: "Đi với tôi uống một chén."

Mạc Tiểu Hàn cau mày nhỏ giọng nói: "Buông tay!" Cô không muốn ở nơi công cộng lồi lõm kéo kéo. Quan trọng hơn là, cô không muốn cho Cố Cẩm Tâm biết quan hệ của cô và Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao hiển nhiên cũng biết điều này nên buông lỏng tay ra.

Bùi Tuấn thấy hết cảnh này bèn mở miệng nói: "Tiểu Hàn, nể mặt tôi đi! Đưa bạn cô đi, chúng ta cùng đi uống một chén."

Mạc Tiểu Hàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhìn Cố Cẩm Tâm và cầu khẩn: "Cẩm Tâm, đi đi! Chúng ta đi một lát thôi." Không phải giữ mặt mũi cho Bùi Tuấn mà chỉ rằng sợ nếu cô không đi, Sở Thiên Ngao sẽ có hành động gì quá đáng ở chỗ này. Nếu vậy thì quan hệ của cô và Sở Thiên Ngao sẽ hoàn toàn bại lộ.

Cố Cẩm Tâm nhìn ánh mắt mong đợi của Mạc Tiểu Hàn, chỉ còn biết gật đầu. Ánh mắt liếc thấy nụ cười của Bùi Tuấn, mặt khẽ nóng lên.

Trong quán rượu rất nhiều người, đều là những thanh niên nam nữ buổi tối thứ sáu rảnh rang ra ngoài tìm thú vui.

Thấy có nhiều người như vậy, sự đề phòng trong lòng Cố Cẩm Tâm tạm thời buông lỏng. Mặc dù cô thích trai đẹp, nhưng loại đàn ông như Bùi Tuấn này thật sự quá bất mắt, anh tuấn có tiền lại đa tình, phụ nữ thích hẳn nhất định rất nhiều, nhưng cô chỉ muốn yêu và đi tới kết hôn chứ không muốn lãng phí thời gian với loại người phong lưu tình trường này.

Uống một chút rượu, mọi người càng buông lỏng. Tính cách nhanh nhẹn hoạt bát trời sinh của Cố Cẩm Tâm lại lộ ra, "Chúng tôi chơi trò chơi mạo hiểm "Nói thật" có được hay không?"

Vừa rồi Bùi Tuấn đề nghị khiêu vũ bị cô cự tuyệt. Cô không muốn cùng Bùi Tuấn có bất kỳ đụng chạm cơ thể nào. Loại hoa hoa công tử như Bùi Tuấn, đoán chừng chỉ muốn dùng cô làm trò cười, tình một đêm cái gì đó, cô đừng hòng bị lừa !

Bùi Tuấn hưởng ứng đầu tiên: "Được!" Quay đầu nhìn Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn.

Lại nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn đỏ mặt lên, vẻ mặt cũng rất kỳ lạ. Bùi Tuấn cho rằng vừa rồi uống rượu nên có vẻ không thoải mái.

Bùi Tuấn sao có thể biết, giờ phút này, bàn tay Sở Thiên Ngao đang giấu ở dưới khăn trải bàn quấy rầy Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn đang cùng Cố Cẩm Tâm nói chuyện phiếm, chợt có một bàn tay nóng bỏng xoa trên đùi, đầu tiên Mạc Tiểu Hàn run lên, ngay sau đó mới kịp phản ứng, là Sở Thiên Ngao!

Bàn tay Sở Thiên Ngao từ từ theo đầu gối Mạc Tiểu Hàn đi lên, dò vào váy Mạc Tiểu Hàn

Đi công tác bên ngoài đã nhin mấy ngày rồi, vừa rồi lại uống chút rượu, Mạc Tiểu Hàn lại mặc một bộ váy chữ V rất quyến rũ, từ góc độ hắn ngồi, vừa lúc có thể thấy một phần ngực trắng nõn của cô.

Nơi bụng dưới của Sở Thiên Ngao có chút rục rịch chộn rộn.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn rối tung, Sở Thiên Ngao này, xem nơi này là phòng ngủ của mình sao! Đang ở nơi công cộng mà cũng dùng chiêu này!

Đưa tay xuống dưới mặt bàn, muốn đẩy bàn tay Sở Thiên Ngao ra. Nhưng Sở Thiên Ngao không cho cô bất kỳ cơ hội nào. Bàn tay mang theo nhiệt độ hơn lửa nóng, cố chấp hướng lên trên.

Bàn tay Sở Thiên Ngao có lực như vậy, Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không có biện pháp gì ngăn cản hắn!

Không thể làm gì khác hơn là mặc cho bàn tay to lớn của hắn chạy khắp nơi trên đùi cô.

Đôi chân mềm mại nhẵn bóng của Mạc Tiểu Hàn rất gợi cảm khiến Sở Thiên Ngao hít vào một hơi, người phụ nữ này, sao cảm giác lại tốt như vậy? Đến độ hắn muốn ngừng mà không được, hận không thể ở tại chỗ muốn có!

Mang theo kỹ xảo trên đùa, bàn tay Sở Thiên Ngao giống như đánh đàn ở trên đùi cô kích thích, lòng bàn tay mang theo sức lực ở trên da thịt trơn nhẵn nhẹ nhàng kích thích, khiến cả người Mạc Tiểu Hàn như có lửa.

Thấy ánh mắt mong chờ của Bùi Tuấn, Sở Thiên Ngao mang trên mặt nụ cười xấu xa nói: "Được."

Nhưng Mạc Tiểu Hàn chỉ khẽ gật đầu một cái. Cô thật sự không dám nói ra bất kỳ câu gì, sợ vừa mở miệng sẽ rên. Tay Sở Thiên Ngao thật sự rất có kỹ thuật!

"Tiểu Hàn, quả vật này ăn rất ngon, cậu nếm thử một chút" Cố Cẩm Tâm cầm cái đĩa đựng đồ ăn vật đẩy qua phía Mạc Tiểu Hàn.

"Ách." Mạc Tiểu Hàn đang chịu đựng sự quấy rầy của Sở Thiên Ngao, cùng với những khoái cảm rất nhỏ đang đến. Mặt lại đỏ lên.

"Tiểu Hàn, cậu không thoải mái sao?" Cố Cẩm Tâm phát hiện thấy Mạc Tiểu Hàn khác thường bèn quan tâm hỏi.

"Ách, không có việc gì. Chúng ta bắt đầu chơi trò chơi đi!" Mạc Tiểu Hàn chỉ sợ Cố Cẩm Tâm phát hiện ra cái gì, cố gắng dời sự chú ý của cô ấy đi chỗ khác.

Trên mặt Bùi Tuấn kéo ra một nụ cười không kèm chế được, "Được! Chúng ta chơi trò chơi đi! Hôm nay chơi trò chơi mạo hiểm, quy định sẽ lớn a! Mọi người ai cũng không cho chối cãi! Phải theo quy củ!

Cố Cẩm Tâm đã có cảm giác say: "Cắt! Cái gì mà quy định lớn, tôi mới không sợ! Cứ việc phóng ngựa tới đây!"

Được, cô bé, cô bị mắc lừa rồi! Khóe miệng lúm đồng tiền của Bùi Tuấn rõ ràng hơn, hướng Cố Cẩm Tâm giờ đầu ngón tay lên: "Cô Cố, rất thẳng thắn!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Anh thích Mạc Tiểu Hàn phải không?

Quy tắc của trò chơi là đoán số, có bốn lá bài, mọi người tới rút thăm, người nào rút được quan toà, người đó sẽ chỉ đạo cả trò chơi.

Không thể không nói Bùi Tuấn vận khí rất tốt, vòng đầu tiên hắn đã rút được lá bài quan toà.

"Hiện tại trên điện thoại di động của tôi có 10 con số, tôi quay 1 số, mọi người tới đoán, người đoán đúng phải bị phạt. Phạt thế nào do tôi quyết định." Bùi Tuấn cười híp mắt nhìn ba người còn lại. Không biết có phải là ảo giác hay không mà Cố Cẩm Tâm cảm giác ánh mắt của hắn dừng lại trên người mình tương đối dài, khiến trong lòng cô có chút lo sợ.

Bùi Tuấn quay một con số, người đoán cuối cùng là Cố Cẩm Tâm.

"5." Sở Thiên Ngao ngồi ở bên trái Bùi Tuấn, hắn đoán đầu tiên.

"Không đúng. Lớn hơn 5." Bùi Tuấn lắc đầu một cái, nhìn Mạc Tiểu Hàn, "Tiểu Hàn, bây giờ cô chỉ có thể đoán ở giữa 5-10."

"7" Người đoán là Mạc Tiểu Hàn.

"Cũng không đúng. Lớn hơn 7. Cô Cố, đến phiên cô, cô chỉ có thể chọn một con số ở giữa 7-10." Bùi Tuấn ranh mãnh nhìn Cố Cẩm Tâm cười.

Cố Cẩm Tâm khẩn trương. Giữa 7 và 10 chỉ có hai số 8, 9, nếu đoán, khả năng cô đúng là 50%. Nếu như đoán đúng, cô sẽ phải nói thật, vừa rồi Bùi Tuấn nói rồi, lần này quy định nói thật lòng tương đối lớn. Không biết Bùi Tuấn sẽ chỉnh cô làm sao!

Cố Cẩm Tâm cắn môi, tim như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. "8." Mắt chăm chú nhìn điện thoại ở trong tay Bùi Tuấn.

"Sai. Ài, coi như vận khí cô tốt!" Trên gương mặt đẹp trai của Bùi Tuấn có một chút ảo não. Không ngờ Cố Cẩm Tâm lại có vận số tốt như vậy.

"Thiên Ngao, đến phiên cậu, cậu chỉ có thể chọn một con số giữa 8 và 10." Bùi Tuấn cười híp mắt nhìn Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao chắc chắn phải chết chứ còn nghi ngờ gì nữa! Con số trên điện thoại di động chính là số 9.

"Được rồi, tôi nhận phạt!" Sở Thiên Ngao không biến sắc thu hồi ma trảo từ trên đầu Mạc Tiểu Hàn, nhìn Bùi Tuấn chớp chớp mắt.

Bùi Tuấn hiểu ý, nhìn Sở Thiên Ngao nghiêm nghị tuyên bố: "Tôi lệnh cho cậu Đại Mạo Hiểm, hôn Mạc Tiểu Hàn!"

Bàn tay Sở Thiên Ngao rời khỏi chân mình, Mạc Tiểu Hàn đang thở phào nhẹ nhõm. Kết quả Bùi Tuấn lại kêu Sở Thiên Ngao tới hôn mình!

"Tôi kháng nghị! Quan toà đại nhân, anh phán quyết không công bằng!" Mạc Tiểu Hàn trừng Bùi Tuấn, việc này đơn thuần là giúp Sở Thiên Ngao tới chiếm tiện nghi của mình!

"Kháng nghị không có hiệu quả. Tôi là quan toà, quy tắc trò chơi do tôi không chế." Bùi Tuấn bất kể kháng nghị của Mạc Tiểu Hàn, dù sao đi nữa hắn cũng nhất định giúp Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao nhìn Bùi Tuấn một cái, né tránh tầm mắt của Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm, hướng Bùi Tuấn giờ ngón tay cái lên.

Trong quán rượu bắt đầu mở nhạc sôi động, Cố Cẩm Tâm vừa thoát nạn, giờ phút này cũng bắt đầu giục Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn! Chơi đi! Dù sao cũng là trò chơi! Đừng như vậy a ~"

"Được rồi, chỉ cho phép hôn mặt thôi!" Mạc Tiểu Hàn miễn cưỡng đứng lên. Nếu đã chơi trò chơi thì phải có thắng thua. Cô không tin rằng ở nơi đông người mà Sở Thiên Ngao có dũng khí ăn cô.

Mạc Tiểu Hàn đứng dậy, Sở Thiên Ngao cũng từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt cô.

Ánh đèn trong quán rượu rất mê hoặc, Sở Thiên Ngao đã bị cảm giác say khời lên chút ham muốn, bàn tay trực tiếp ôm vùng eo nhỏ nhắn của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn tránh né, nhìn Cố Cẩm Tâm một cái. Cô thật sự rất sợ bị bạn tốt nhìn ra cái gì đó mờ ám giữa cô và Sở Thiên Ngao.

"Bắt đầu nha! Còn mê neho cái gì!" Biểu tình Bùi Tuấn một bộ chờ xem kịch vui.

Cố Cẩm Tâm cũng ở bên cạnh ồn ào: "Mau! Mau! Sở tổng, động tác phải nhanh nhẹn nhé!"

Mạc Tiểu Hàn tức giận tròn mắt nhìn Cố Cẩm Tâm một cái, thật là bạn xấu! Mới vừa rồi còn cùng Sở Thiên Ngao gây gổ kia mà, hiện tại lại bắt đầu giục giã cho Sở Thiên Ngao sàm sỡ cô rồi! Thật là bạn bè xấu a!

Về tức giận của Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao thu vào trong mắt, trong lòng khẽ động, dưới ánh đèn Mạc Tiểu Hàn thật sự đẹp kinh người. Đôi mắt trong veo, bộ ngực đầy đặn dưới làn váy cô chữ V khẽ nhấp nhô lên xuống, khiến cổ họng Sở Thiên Ngao trở nên khô khốc.

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, đưa má đến trước mặt Sở Thiên Ngao: "Chỉ cho phép hôn mặt a!"

Sở Thiên Ngao mới không thèm để ý tới yêu cầu của Mạc Tiểu Hàn, một tay nắm eo Mạc Tiểu Hàn, ôm chặt cô trong ngực của mình, một giây sau, đôi môi lửa nóng đã áp vào miệng cô!

"Oa!" Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn bắt đầu vỗ tay hoan hô.

Cố Cẩm Tâm nghĩ thầm, một lát nhất định phải trở về tra hỏi Mạc Tiểu Hàn, nhìn bộ dạng cô và Sở tổng, nhất định không đơn giản. Xem bộ dáng có vẻ Sở Thiên Ngao đang đeo đuổi Mạc Tiểu Hàn.

Nếu như Tiểu Hàn có năng lực đối phó Sở Thiên Ngao, vậy không biết có bao nhiêu người chết vì hâm mộ a! Ha ha, tốt nhất để cho mấy bà tám trong công ty nổi điên lên càng hay!

Cố Cẩm Tâm đã bắt đầu lên kế hoạch hôn lễ cho Mạc Tiểu Hàn.

Đầu lưỡi lửa nóng mang theo bá đạo tham muốn giữ lấy chui vào trong miệng Mạc Tiểu Hàn, bàn tay dính sát ở sau lưng cô, hơi thở nam tính mãnh liệt cuốn sạch tất cả, Sở Thiên Ngao tham lam chiếm đoạt hương thơm cùng ngọt ngào của cô. Đầu lưỡi không ngừng ở trong miệng cô xoay tròn khuấy động, không buông tha cô một tắc nào.

Mạc Tiểu Hàn vừa xấu hổ lại vừa lo lắng, liều mạng giãy giụa, ánh mắt nhìn sang Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn, thấy hai người đều say sưa nhìn cô và Sở Thiên Ngao, trong lòng càng tức.

Sở Thiên Ngao này, sao chẳng biết phân biệt được thời gian địa điểm, tùy tiện loạn phát tình dục!

Sở Thiên Ngao cảm thấy cơ thể trong ngực giãy giụa, bộ vị nào đó vì sự giãy giụa của cô mà càng có phản ứng mãnh liệt.

Bàn tay ôm Mạc Tiểu Hàn càng chặt hơn, đôi môi nóng bỏng chuyển qua tai cô, nhỏ giọng nói: "Đừng động, tôi đã cứng lên rồi! Cẩn thận tôi ở chỗ này muốn em!" Hơi thở nóng hổi phả vào vùng nhạy cảm sau tai Mạc Tiểu Hàn, lời nói trần trụi khiến Mạc Tiểu Hàn đỏ mặt như sắp nổ tung!

Cơ thể mềm mại của cô đã cảm thấy bộ vị phái nam của Sở Thiên Ngao bộc phát, lại không dám từ chối, sợ Sở Thiên Ngao thật sự bị tình trùng xông lên óc mà làm ra chuyện gì khiến cô càng thêm bối rối.

Tình cảnh này khiến Cố Cẩm Tâm có chút ngượng ngùng. Mặc dù cô nói chuyện còi mò, bộ dáng phóng khoáng, nhưng thật ra tác phong rất bảo thủ, là một xử nữ không hơn không kém.

Quay đầu không nhìn Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn nữa, ánh mắt của Cố Cẩm Tâm cũng không biết nhìn đi đâu.

"Cô Cố, nếu cô không biết nhìn đi đâu, không bằng nhìn tôi đi." Bùi Tuấn trêu ghẹo nói. Hai mắt sáng quắc nhìn Cố Cẩm Tâm.

Ngất, người này thật đúng là da mặt dày. Cố Cẩm Tâm thầm nghĩ, ngoài miệng không chút nào yếu thế: "Nhìn thì nhìn! Ai sợ ai!"

Cố Cẩm Tâm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Bùi Tuấn. Ánh mắt của Bùi Tuấn rất phong lưu đào hoa, đuôi mắt xếch lên, ánh mắt không sâu đen như Sở Thiên Ngao, mà mang theo nụ cười không định nghĩa được. Bùi Tuấn vẫn là bộ dạng phóng đảng không bị trói buộc kia, miễn cưỡng tựa vào ghế sa lon, cặp mắt chăm chú nhìn Cố Cẩm Tâm.

Ngũ quan góc cạnh rất khô ngô, đôi mắt đào hoa đa tình, đường cong đôi môi nhìn rất đẹp, hôn vào nhất định rất có cảm giác. Cố Cẩm Tâm

chợt phục hồi tinh thần! Trời! Cô rốt cuộc đang tưởng tượng cái gì thế!

Vội vàng thu hồi tầm mắt, cảm giác trên mặt mình nóng hừng hực!

"Ha ha." Thấy Cố Cẩm Tâm đột nhiên thu hồi tầm mắt rồi đỏ mặt, tâm tình Bùi Tuấn nhất thời thật tốt, cười lớn nhìn Cố Cẩm Tâm nói: "Cô Cố, cô thua a!"

"Hả?" Cố Cẩm Tâm không hiểu chuyện gì ngáng đầu.

"Vừa rồi chẳng phải chúng ta đang chơi trò chơi sao, người nào cúi đầu trước sẽ thua " Bùi Tuấn cố ý trêu chọc Cố Cẩm Tâm.

"Ai chơi với anh trò chơi này hả? Tôi chỉ là tùy tiện nhìn anh mấy lần!"

"Chỉ là tùy tiện nhìn? Không có suy nghĩ gì? Vậy tại sao cô đỏ mặt, cô Cố?" Bùi Tuấn không buông tha cơ hội trêu chọc Cố Cẩm Tâm.

Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao hôn đến trời đất quay cuồng, cảnh tượng quá mãnh liệt, người ngồi những bàn gần đó đều ồn ào trầm trồ khen ngợi!

Mạc Tiểu Hàn xấu hổ, đôi tay chống vào lồng ngực Sở Thiên Ngao, để hấn dừng dán sát vào mình như vậy: "Đủ rồi! Mau buông tôi ra!"

Sở Thiên Ngao sắp bị dục hỏa thiêu đốt, giọng nói mập mờ không nên câu, nhỏ nhẹ cầu khẩn bên tai Mạc Tiểu Hàn: "Chúng ta đi vào phòng bao phía sau được không?"

Mạc Tiểu Hàn nổi giận, phòng bao, bao cái đầu anh a! Hung hăng đạp chân của Sở Thiên Ngao một cái, muốn thừa dịp Sở Thiên Ngao bị đau, chạy nhanh về chỗ ngồi, nhưng không ngờ cơ thể lại bị Sở Thiên Ngao kiềm chế thật chặt.

Người phụ nữ này hôm nay thật to gan! Tối nay trở về nhất định phải giáo huấn cô lại một chút!

Sở Thiên Ngao tức muốn chết, lại không dám hành động can rời, tiểu huynh đệ vẫn còn chia thắng trong quần, dù da mặt hấn dày, cũng không muốn bị người khác nhìn thấy tình huống xấu hổ này.

"Mạc Tiểu Hàn, em đi phía trước tôi, cách tôi gần một chút, giúp tôi cản trở tầm mắt người khác" Sở Thiên Ngao nói khề với Mạc Tiểu Hàn.

"Sao phải vậy?" Sở Thiên Ngao rốt cuộc chịu thua cô rồi sao, Mạc Tiểu Hàn vui mừng, nhưng với yêu cầu của hấn cảm thấy không hiểu.

"Đầu heo! Hình dáng này của tôi làm sao đi về!" Sở Thiên Ngao sử dụng chính tiểu huynh đệ đang chia ra của hấn đụng đụng Mạc Tiểu Hàn, sự đụng chạm khiến Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ bừng cả mặt.

Được Mạc Tiểu Hàn che giấu, cuối cùng Sở Thiên Ngao cũng trở lại chỗ ngồi. Vẫn còn không buông tha Mạc Tiểu Hàn, cúi người nói bên tai cô: "Một lát trở về sẽ dạy dỗ em!"

Một đôi ma trảo, mang theo dục vọng chưa thỏa mãn, lại xoa đôi chân trơn nhẵn của Mạc Tiểu Hàn.

Thật là xui xẻo! Mạc Tiểu Hàn ra sức tránh né, cái tay kia lại càng lấn tới, tìm kiếm nơi sâu kín của cô!

"Cẩm Tâm, bên này hơi nóng quá, hơi với cậu đôi chỗ ngồi được không?" Mạc Tiểu Hàn cảm thấy, nếu như mình còn bị Sở Thiên Ngao quấy rầy như vậy nhất định sẽ điên!

"Được!" Cố Cẩm Tâm dễ dàng đồng ý lời thỉnh cầu của Mạc Tiểu Hàn.

"Cẩm Tâm, đừng đi! Ngồi bên cạnh tôi." Bùi Tuấn đưa tay kéo Cố Cẩm Tâm xuống, khoe miệng ẩn hiện một tia mỉm cười, nhìn Sở Thiên Ngao chau mày.

Cố Cẩm Tâm mở to hai mắt nhìn Bùi Tuấn: "Anh mới vừa rồi gọi tôi là Cẩm Tâm? Bùi Tổng, chúng ta quen thân như vậy từ lúc nào rồi hả ?"

Bùi Tuấn cười híp mắt, đôi mắt hoa đào dừng trên mặt Cố Cẩm Tâm lưu luyến không rời: "Từ lúc mặt của em hồng".

.

Sở Thiên Ngao cũng hướng Mạc Tiểu Hàn trợn mắt: "Mạc Tiểu Hàn!" Người phụ nữ này, muốn né hấn sao?!

Mấy ngày nay đi công tác, ngày nào hấn cũng rất nhớ cô, còn cô thì hay rồi, sung sướng đến hội gặp mặt, bây giờ còn bày ra bộ dáng ghét bỏ hấn, muốn cách xa hấn một chút? Rất tốt!

Thấy bộ dạng Sở Thiên Ngao hung dữ với Mạc Tiểu Hàn như vậy, Cố Cẩm Tâm bắt đầu bất bình dùm Mạc Tiểu Hàn: "Sở tổng, tôi phát hiện anh đối với Tiểu Hàn không bình thường a! Có phải anh có ý tứ với gì Tiểu Hàn hay không?"

"Có ý tứ?" Sở Thiên Ngao dường như cảm thấy từ này dùng rất khá, nên lặp lại.

"Đúng vậy! Có phải anh thích Tiểu Hàn hay không? Có muốn tôi giúp anh một tay theo đuổi cô ấy hay không?" Cố Cẩm Tâm trêu ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cô chờ đó cho tôi!

"Ách. . . ." Mạc Tiểu Hàn căng thẳng nhìn Sở Thiên Ngao, với cá tính của Sở Thiên Ngao, không biết sẽ nói cái gì để khiến cô đỏ mặt!

"Còn dùng từ theo đuổi sao? Mạc Tiểu Hàn vốn chính là người phụ nữ của tôi!" Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn, nhàn nhạt nói ra.

"Oa! Tiểu Hàn! Thì ra cậu và Sở tổng đã sớm kết giao rồi! Cậu không thèm nói cho tôi biết! Không xứng là bạn bè!" Cố Cẩm Tâm kinh ngạc kêu, "Khó trách Sở tổng lại chăm sóc cậu kỹ như vậy! Khó trách vừa rồi chơi trò chơi mà nụ hôn lại nóng bỏng như vậy! Mạc Tiểu Hàn! Cậu không phải bạn bè mà!"

Mạc Tiểu Hàn im lặng.

Cẩm Tâm làm sao biết, cô căn bản không phải bạn gái chân chính, chẳng qua là Sở Thiên Ngao thích dây dưa không muốn bỏ qua cho một con mồi, một tình nhân mà thôi!

Sở Thiên Ngao cũng đã từng nói qua, danh phận, cô đừng hòng mơ tưởng!

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu, hít sâu một hơi: "Cẩm Tâm, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi không có cùng Sở tổng lui tới. Tôi và ngài ấy, chỉ là. . . ."

Cô thật không biết nên giải thích làm sao, cái từ tình nhân này, quá hèn mọn, quá nhục nhã.

Đôi mắt Bùi Tuấn lóe lên ánh sáng nhạt, trên mặt vẫn là nụ cười ngỗ ngược, nhìn Mạc Tiểu Hàn, rồi lại nhìn Sở Thiên Ngao.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao híp lại, người phụ nữ này, cứ không muốn thừa nhận với người khác quan hệ của cô và hắn sao? Sở Thiên Ngao hẳn cứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng như vậy sao?

Lửa giận cuộn cuộn trong lòng, ánh mắt càng thêm lạnh lùng sắc bén, bàn tay trực tiếp chiếm lấy cằm Mạc Tiểu Hàn: "Mạc Tiểu Hàn, em nói cái gì? Em lặp lại một lần nữa xem!"

Tính khí quật cường của Mạc Tiểu Hàn cũng nổi lên: "Nói cái gì? Chẳng lẽ chúng ta đang kết giao sao? Chẳng lẽ anh dám nói anh là bạn trai của tôi, tôi là bạn gái của anh?"

Ánh mắt sâu như nước của Sở Thiên Ngao gắt gao nhìn Mạc Tiểu Hàn, ý vị trong mắt lưu chuyển, không thấy rõ cảm xúc của hắn như thế nào.

Bùi Tuấn đang khoanh tay ngồi nhìn mọi chuyện, đột ngột kéo Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, đừng như vậy, ra ngoài chơi vì vui vẻ, căng thẳng như vậy làm gì."

Cố Cẩm Tâm cũng bị kinh hoàng vì đột nhiên hai người cãi vã. Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao, nhìn qua rõ ràng chính là đôi tình nhân a, hoặc có thể nói, là Sở tổng theo đuổi Mạc Tiểu Hàn! Tại sao lại cãi vã đây?

Sở Thiên Ngao hoàn toàn không thèm quan tâm đến lý lẽ của Bùi Tuấn, cặp mắt chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Em đang trách tôi chưa cho em danh phận? Là muốn làm bạn gái chính thức của tôi?"

Trong lòng chợt rất thích thú. Thì ra Mạc Tiểu Hàn tức vì chuyện này, cô rất muốn gả cho hắn, muốn cả đời quấn quýt hắn sao? Sở Thiên Ngao yêu chết cảm giác bị Mạc Tiểu Hàn quán lấy.

Nhìn ánh mắt lo lắng và thông cảm của Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm ngồi bên cạnh, Mạc Tiểu Hàn tức giận đến toàn thân phát run! Minh giống như con khi bị Sở Thiên Ngao đùa giỡn trong lòng bàn tay, nói hôn liền hôn, hoàn toàn không thèm hỏi ý kiến của cô, nói chất vấn liền chất vấn, ngay trước mặt nhiều người như vậy, sử dụng bạo lực với mình, người đàn ông này, rốt cuộc có hiểu phải tôn trọng người khác hay không?

Nói yêu cô, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô! Tự cao tự đại, bá đạo, đã man không hiểu chuyện, người đàn ông như vậy, cô hoàn toàn không thích!

Cắn chặt đôi môi, Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao, cô mở miệng nói, giọng nói rất nhỏ, nhưng kiên định rõ ràng: "Thật xin lỗi, Sở Thiên Ngao, tôi chưa bao giờ nghĩ muốn làm bạn gái của anh! Tôi đối với anh không có hứng thú!"

Tôi đối với anh không có hứng thú, mau thả tôi đi đi! Tôi đối với anh không có hứng thú, không cần dây dưa với tôi nữa!

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao chợt trở nên khát máu và lạnh như băng, bàn tay chợt dùng sức siết chặt cầm Mạc Tiểu Hàn! Mạc Tiểu Hàn đau đến nỗi rên lên một tiếng.

"Sở Thiên Ngao! Anh làm gì đây! Mau buông tay!" Cố Cẩm Tâm thấy tình huống không bình thường, liền kêu lên.

Cố Cẩm Tâm luôn luôn nhiệt tình, đối với bạn bè càng vô cùng nghĩa khí. Tiểu Hàn là bạn tốt của cô, dĩ nhiên cô không thể nhìn Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao khi dễ.

Mặc dù Sở Thiên Ngao là tổng giám đốc của cô, vậy thì sao? Cùng lắm thì từ chức không làm thôi! Cô tuyệt đối không thể nhìn bạn tốt bị người ta khi dễ ở trước mặt mình!

Bùi Tuấn có chút kinh ngạc, Cố Cẩm Tâm này thật đúng là có lá gan lớn, cô có biết Sở Thiên Ngao là ai hay không, lại dám gọi thẳng tên của hắn như vậy! Ánh mắt nhìn Cố Cẩm Tâm càng thêm tán thưởng.

Mạc Tiểu Hàn không giãy giụa, cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Thiên Ngao, ánh mắt kia, tuyệt vọng, lạnh như băng, còn hàm chứa sự khinh thường.

Tất cả tức giận trong lòng Sở Thiên Ngao bị ánh mắt này làm tràn ra ngoài! Dấu hằn đến hội gập mặt! Không thừa nhận quan hệ của cô với hắn! Bộ dạng ghét bỏ hắn!

Hạ thấp giọng, Sở Thiên Ngao gần gũi nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Mạc Tiểu Hàn, nếu như cô muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho cô!"

Mạnh mẽ kéo Mạc Tiểu Hàn ra khỏi chỗ ngồi, đi ra ngoài cửa! Động tác quá đột ngột, Mạc Tiểu Hàn chưa đứng vững, bàn chân lập tức bị tẹt một cái, đau đến thấu tim.

Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn không chú ý tới bàn chân bị tẹt của Mạc Tiểu Hàn, chỉ có tức giận dùng dùng kéo cô tiếp tục đi về phía trước!

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt đôi môi, không nói một lời, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng! Kéo cô ra ngoài thì kéo ra ngoài đi, tốt nhất giết cô càng tốt! Sống cuộc sống như thế này với cô là quá đủ rồi!

Mới vừa rồi bị tẹt chân, giày đã bung ra, bây giờ bàn chân trắng nõn bị kéo lê trên sàn nhà nên bị mài đến rách da, máu tươi chảy đầm đìa đầy đất!

Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm ngơ ngác nhìn, rồi kịp phản ứng. Hai người đồng thời nhào tới!

Bùi Tuấn kéo cánh tay Sở Thiên Ngao, "Thiên Ngao, cậu tỉnh táo lại một chút!" Cho tới bây giờ Bùi Tuấn chưa từng thấy qua Sở Thiên Ngao hung dữ với người phụ nữ nào như vậy, người phụ nữ nào không ngoan, để cho hắn ghét, hoặc là trực tiếp tìm người giết cô ta, hoặc là ném một đồng tiền đuổi đi.

Chuyện tự mình động thủ dạy dỗ một người phụ nữ như vậy, lần đầu tiên hắn thấy. Mạc Tiểu Hàn này thật đúng là có bản lĩnh, có thể biến Sở Thiên Ngao thành ra như vậy!

Nhưng Cố Cẩm Tâm lại không nghĩ nhiều như vậy, cô nhìn thấy bàn chân Mạc Tiểu Hàn đang chảy máu, trong lòng giận dữ, Sở Thiên Ngao anh là Tổng giám đốc thì thế nào, người khác không muốn, sao có thể cưỡng bách!

Nhào tới hung hăng kéo cánh tay Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao! Anh là Tổng giám đốc giỏi lắm sao? Đừng ý thế hiếp người! Tiểu Hàn nói không thích anh thì chính là không thích anh! Anh buông tay ra!"

Tâm trạng Sở Thiên Ngao vốn đang rất tệ, câu nói kia của Cố Cẩm Tâm "Tiểu Hàn nói không thích anh chính là không thích anh" nghe vào sao chói tai như thế, cặp mắt Sở Thiên Ngao lóe ra ánh sáng khát máu: "Thư ký Cố, ở đây không có chuyện của cô!"

Cánh tay bị Cố Cẩm Tâm kéo hung hăng vung lên, sức lực quá mạnh, Cố Cẩm Tâm đang trong tư thế nhào lên đánh Sở Thiên Ngao, trọng tâm lại không vững, lập tức té xuống đất.

"Cẩm Tâm!" Trong lòng Mạc Tiểu Hàn lửa giận ngập trời! Tên cầm thú Sở Thiên Ngao này, tên cặn bã, đối với mình như vậy cũng được, nhưng Cẩm Tâm và hắn có thù oán gì, sao đối xử với cô ấy như vậy!

Cầm hận há mồm, hung hăng cắn lên cánh tay trần của Sở Thiên Ngao! Dùng hết hơi sức toàn thân, giống như một con thú nhỏ đang nổi giận, hung hăng đem hết toàn lực cắn mạnh!

"Ah." Sở Thiên Ngao đau quá hít vào một hơi. Một dòng máu đỏ tươi từ khoe miệng Mạc Tiểu Hàn chảy ra, Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu lên, khoe môi tái nhợt còn dính một ít máu khiến người ta nhìn vào thấy khiếp đảm nhưng cũng thấy đẹp đến dị thường.

Không chút nghĩ ngợi, Sở Thiên Ngao trở tay tát một cái.

"Bốp!" Tiếng bạt tai vô cùng nặng nề vang lên, có thể thấy bạt tai này mạnh đến mức độ nào!

Mạc Tiểu Hàn bị té xuống đất, xương hông đập mạnh trên mặt đất cứng rắn, đau đến thấu tim gan!

Xương hông của cô trước kia mang thai đã từng bị người ta đẩy ngã, vốn đã có chấn thương cũ, bây giờ xem ra càng thêm nặng nề, nước mắt nhanh chóng chảy ra!

"Tiểu Hàn!" Cố Cẩm Tâm đứng dậy từ dưới đất, chạy nhanh đến bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, muốn đỡ cô dậy.

Tiếng động quá lớn, khách khứa trong tiệm đều đã bị kinh động, không khiêu vũ cũng không tán gẫu nữa, nhao nhao nhìn qua bên này. Trong nháy mắt, đám người tạo thành một cái vòng nhỏ hẹp xung quanh bọn họ.

Có người nhận ra Sở Thiên Ngao, "Ai nha, người đàn ông đánh người đó không phải Tổng giám đốc của Sở thị sao?"

"Đẹp trai cao to thế mà sao lại đánh phụ nữ! Thật là loại người cặn bã mà!" Người nói câu này là một phụ nữ với bộ dạng bất bình.

"Oa! tôi ước sao có bạn trai đẹp trai như vậy, ngày ngày bị hấn đánh tôi cũng cam lòng!" Một người phụ nữ khác hoa si nói nhưng lại gặp phải những ánh nhìn xem thường xung quanh.

"."

Thái độ Bùi Tuấn cũng rất khó coi, hấn chẳng thể ngờ được, trong quán bar của hấn lại náo nhiệt như vậy.

"Thiên Ngao, cậu sao rồi? Cánh tay không sao chứ?" Bùi Tuấn rút từ trên bàn ra một miếng khăn giấy, giúp Sở Thiên Ngao dè chặt cánh tay đang rướm máu.

Mạc Tiểu Hàn thật tàn nhẫn, cắn sâu vô cùng, khăn giấy hoàn toàn không có tác dụng, tốt nhất là đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Nhưng Sở Thiên Ngao không hề để ý đến Bùi Tuấn giúp hấn cầm máu, đẩy Bùi Tuấn ra, đi tới gần Mạc Tiểu Hàn.

Cố Cẩm Tâm giống như gà mẹ đang hai cánh tay bảo vệ trước người Mạc Tiểu Hàn: "Sở Thiên Ngao! Anh làm gì đấy! Anh đừng tới đây!"

Nửa mặt Mạc Tiểu Hàn đỏ thẫm, sưng rất to. Cô che mặt, thấy những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình như nhìn con khỉ trong vườn thú, cảm thấy rất bẽ mặt!

Chỉ cần cùng Sở Thiên Ngao ở chung một chỗ, cuộc sống của cô luôn ở trong tầm mắt quan sát, theo dõi của người khác, cô thật sự rất ghét cảm giác này!

Bùi Tuấn cau mày, kéo Sở Thiên Ngao, "Thiên Ngao, thôi! Đừng làm rộn! Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra cánh tay cậu đi!"

Thấy vòng người xung quanh xem náo nhiệt, Bùi Tuấn nhìn nhân viên an ninh ở góc quầy rượu nháy mắt, nhân viên an ninh hiểu ý, đi tới cùng Bùi Tuấn kéo tay Sở Thiên Ngao .

"Sở tổng, đi, tôi và Bùi Tổng đưa ngài đến bệnh viện!"

Sở Thiên Ngao nể mặt Bùi Tuấn, nhưng không có nghĩa là cũng nể mặt nhân viên an ninh của hấn, quả đấm nắm chặt, hung hăng đâm vào mặt nhân viên an ninh một đấm!

Thể trạng Sở Thiên Ngao cường tráng, lại thường xuyên rèn luyện, thể lực rất khỏe, nhân viên an ninh mặc dù có một ít võ công, nhưng cũng bị Sở Thiên Ngao đánh đến lổ tai kêu ong ong. Nhưng không có lệnh của Bùi Tuấn, hấn hoàn toàn không dám buông tay, cổ nén đau đớn, cùng Bùi Tuấn ôm chặt Sở Thiên Ngao.

Nhìn họ đánh nhau rất náo nhiệt, Cố Cẩm Tâm vội vàng kéo Mạc Tiểu Hàn chạy ra bên ngoài!

Chân Mạc Tiểu Hàn đã bị trật, không chạy nhanh được, Cố Cẩm Tâm ra sức vịn cô, gần như nửa người Mạc Tiểu Hàn dè lên người Cố Cẩm Tâm.

Những người xem náo nhiệt xung quanh tự động nhường ra một con đường cho hai cô bé.

Chuyện này rất rõ ràng nha, người có tiền như tổng giám đốc Sở thị cũng ý thế hiếp người, đánh hai cô bé thì không nói, lại còn thô bạo với nhân viên an ninh.

Có người thậm chí đã bắt đầu gọi cho báo chí, chuyện này tuyệt đối sẽ lên trang đầu báo giải trí ngày mai a!

Sở Thiên Ngao bị Bùi Tuấn và nhân viên an ninh gắt gao lôi kéo, giống như một con thú, hai mắt đỏ quạch: "Buông tay! Các người CMN buông tay cho tôi!"

Bùi Tuấn nào dám buông tay, hấn đang sợ Sở Thiên Ngao thật sự phát điên, đánh chết người, quán rượu của hấn lại phải đóng cửa chính đốn một thời gian.

Tro mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm càng chạy càng xa, Sở Thiên Ngao nhỏ giọng rống giận: "Mạc Tiểu Hàn, cô chờ đó cho tôi !"

Chương 123: Sở tổng yêu cậu

Cố Cẩm Tâm đỡ Mạc Tiểu Hàn, hai người nghiêng ngả lão đảo chạy về nhà Cố Cẩm Tâm, trái tim đang nhảy bùm bùm trong lồng ngực mới tạm thời ổn định lại.

"Tiểu Hàn, cậu ngồi đi, tớ đi lấy thuốc đắp vết thương cho cậu." Cố Cẩm Tâm đau lòng nhìn bàn chân gần như rách nát của Mạc Tiểu Hàn, nhanh chóng chạy đi tìm thuốc.

Mạc Tiểu Hàn để giỏ xuống, quan sát căn phòng nhỏ của Cố Cẩm Tâm.

Căn nhà này có một phòng ngủ và một phòng khách, chỉ khoảng 50 m², nhưng được Cố Cẩm Tâm dọn dẹp rất gọn gàng, sàn nhà sạch sẽ sáng bóng, trên chiếc bàn nhỏ có một bình hoa bằng thủy tinh đang cắm hoa cúc Châu Phi còn rất tươi.

Có thể thấy, Cố Cẩm Tâm rất chăm chỉ.

Mạc Tiểu Hàn chợt thấy hâm mộ Cố Cẩm Tâm, thật sự cô cũng muốn có một căn nhà nhỏ như thế này, không cần quá lớn, chỉ cần hoàn toàn thuộc về mình là được. Cô muốn làm một người độc lập, mà không phải là thú cưng của Sở Thiên Ngao.

"Tiểu Hàn, cậu và Sở tổng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Cố Cẩm Tâm cầm thuốc đi tới, giúp Mạc Tiểu Hàn bôi thuốc rất thông thạo.

"Tớ" Mạc Tiểu Hàn thật sự không biết nên miêu tả làm sao mối quan hệ của cô và Sở Thiên Ngao, cô rất sợ Cố Cẩm Tâm xem thường cô. Bạn bè của cô rất ít, cho nên mỗi người cô đều rất quý trọng.

Cố Cẩm Tâm là một cô gái rất thông minh, thấy dáng vẻ Mạc Tiểu Hàn ấp a ấp úng, biết cô nhất định có nỗi khổ tâm.

Nắm chặt tay Mạc Tiểu Hàn, Cố Cẩm Tâm thành khẩn nhìn cô: "Tiểu Hàn, bất luận cậu có nỗi khổ tâm gì, bất luận cậu và Sở Thiên Ngao có quan hệ gì, tớ là bạn bè của cậu, tớ mãi mãi ở bên cạnh cậu."

Sự cảm động tràn ngập trong lòng, kể từ khi ba qua đời, chưa có ai nói với cô những lời ấm áp như thế này.

Sở Thiên Ngao có lúc cũng rất tốt với cô, thế nhưng loại tốt này là tốt đối với thú cưng, mà không phải đối với một người phụ nữ. Tâm trạng tốt thì vuốt ve hai cái, tâm trạng không tốt thì dùng bạo lực. Cố Cẩm Tâm không như thế, Cố Cẩm Tâm thật sự suy nghĩ cho cô, thật sự có thể đứng trên lập trường của cô.

"Cẩm Tâm Thật ra thì, tớ, là tình nhân của Sở Thiên Ngao." Mạc Tiểu Hàn khó khăn nói gần từng chữ.

Cuối cùng cũng nói ra chân tướng với Cố Cẩm Tâm, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy nhẹ nhõm. Gánh nặng trong lòng có người san sẻ, cảm giác sẽ tốt hơn rất nhiều.

Cố Cẩm Tâm kinh ngạc trừng lớn mắt: "Tiểu Hàn, cậu mới đến công ty mấy ngày mà, sao mà là tình nhân của Sở Thiên Ngao được?"

Mạc Tiểu Hàn buồn bã cười một tiếng: "Cẩm Tâm, thật ra thì tớ và Sở Thiên Ngao đã dây dưa hơn một năm."

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Cố Cẩm Tâm, Mạc Tiểu Hàn kể chuyện của mình và Sở Thiên Ngao cho cô nghe.

Thình thoảng tức giận, thình thoảng lo lắng, Cố Cẩm Tâm hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn đã kể xong toàn bộ quá trình quen biết của cô cùng Sở Thiên Ngao, Cố Cẩm Tâm vẫn còn chìm trong câu chuyện.

"Tiểu Hàn, không biết cậu có cảm giác hay không, chứ thật ra Sở tổng rất thích cậu?" Cố Cẩm Tâm cau mày nhìn Mạc Tiểu Hàn nói.

"."

Mạc Tiểu Hàn im lặng, mình mỗi miệng mất nửa ngày, nói nhiều như thế, nhưng cuối cùng Cố Cẩm Tâm lại kết luận như vậy?

"Tiểu Hàn, thật ra thì tính tình Sở tổng chỉ tương đối bá đạo ngang ngược, nhưng hần đối với cậu, dường như là thật tình. Nếu không sẽ không như vậy. Cậu nghĩ đi, quyền thế của hần có thể nghiêng trời lật đất, người phụ nữ dạng nào mà hần không có? Tại sao phải gắt gao quấn chặt lấy cậu? Ngoại trừ lý do duy nhất là hần yêu cậu, thì không còn lý do nào khác để giải thích được nữa."

"Cẩm Tâm, rốt cuộc cậu có hiểu hay không, đó không phải là yêu! Chỉ là hần tham muốn giữ lấy thôi! Khi yêu một người, điều đầu tiên phải học là cách

tôn trọng người đó, chứ không phải đem ý kiến của mình áp đặt cho người ta!"

Cố Cẩm Tâm nghe Mạc Tiểu Hàn nói xong cũng có chút dao động: "Ài! Thì có lẽ a...! ! Nhưng mà tớ lại cảm thấy Sở Thiên Ngao cũng không phải người xấu. Chỉ là tính khí không tốt, có chút bá đạo ngang ngược mà thôi."

Mạc Tiểu Hàn bắt đầu nhìn trời. Lần đầu tiên, cô cảm thấy giữa cô và Cố Cẩm Tâm không thể thấu hiểu nhau.

"Tiểu Hàn, tôi cảm thấy cậu nên suy nghĩ lại một chút! Nếu như Sở Thiên Ngao có thể vì cậu mà thay đổi tính tình, tớ cảm thấy cậu có thể suy nghĩ mà tiếp nhận sự theo đuổi của hắn." Cố Cẩm Tâm nghiêm túc nói.

"Cẩm Tâm, cậu bị văng đầu rồi hả ? Đó là theo đuổi sao? Đó là cảm tù! Rốt cuộc cậu có hiểu hay không hả?" Mạc Tiểu Hàn thật cảm thấy thế giới quan của Cố Cẩm Tâm không đồng nhất.

"Thôi, không nói tớ nữa. Nói tới cậu đi. Bùi Tuấn hình như rất có cảm tình với cậu, Sao, có muốn tớ giúp cậu tác hợp hay không?" Mạc Tiểu Hàn cảm thấy có nói Cố Cẩm Tâm cũng không hiểu, dứt khoát nói sang chuyện khác.

Cố Cẩm Tâm liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn xem thường: "Không! Ngần vạ lần đừng giúp tớ! Bùi Tuấn này vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử, tớ không muốn trở thành người phụ nữ thứ 2750 của hắn!"

"Ha ha." Mạc Tiểu Hàn bị Cố Cẩm Tâm chọc cho cười phá ra: "Bùi Tuấn năm nay hình như hai mươi bảy tuổi, nếu hắn có 2750 người phụ nữ, như vậy một năm hắn phải lên giường với một trăm người phụ nữ, giả thiết lúc 1 tuổi hắn bắt đầu XXOO, vậy mỗi ba ngày hắn sẽ phải đổi một người phụ nữ. Oa! Con số kinh hãi quá!"

Nghe Mạc Tiểu Hàn trêu ghẹo, Cố Cẩm Tâm cũng cười lên ha ha: "Một tuổi đã XXOO ! Chim sẽ nhỏ chưa trở mã tốt! Cậu thật giúp Bùi Tuấn suy nghĩ !"

Hai người chơi đùa một lúc, tạm thời quên mất màn náo nhiệt ở quán rượu kia.

Trong quán rượu của Bùi Tuấn, Sở Thiên Ngao đang buồn bực uống rượu.

Chai rượu Laffey 82 năm đang mở nắp, ban đầu còn dùng ly, về sau ngay cả ly cũng không dùng nữa, trực tiếp cầm chai rượu lên uống.

Máu trên vết thương ở cánh tay đã ngưng lại rồi, nhưng vẫn đau nhói khác thường.

"Thiên Ngao! Đừng uống nữa!" Bùi Tuấn lo lắng nhìn Sở Thiên Ngao. Mạc Tiểu Hàn này đã hoàn toàn ảnh hưởng đến cuộc sống của Sở Thiên Ngao .

Sở Thiên Ngao trước kia coi phụ nữ như quần áo, chưa bao giờ coi trọng họ, Bùi Tuấn chưa bao giờ nhìn thấy hắn mượn rượu giải sầu hoặc chỉ vì một người phụ nữ mà phiền não.

Bây giờ lại cãi nhau với Mạc Tiểu Hàn, bị Mạc Tiểu Hàn cắn đau như vậy thì không nói làm gì, nhưng lại uống nhiều rượu như vậy khiến bản thân người không ra người quỷ không ra quỷ .

"Đừng động tới tôi!" Sở Thiên Ngao tiếp tục buồn bực uống rượu. Cà vạt bị kéo lung tung, lộ ra lồng ngực khỏe mạnh. Hắn vẫn đẹp trai như cũ, nhưng trên mặt lại mang theo cô đơn thật sâu.

Bùi Tuấn thờ dài, hắn thà mong rằng Sở Thiên Ngao vẫn như lúc trước hoàn toàn không để ý đến phụ nữ, chỉ sử dụng họ để phát tiết mà thôi. Sở Thiên Ngao như vậy, xem ra còn tốt hơn.

Chuyện tới nay, Bùi Tuấn ngoảnh mặt làm ngơ, thấy rất rõ ràng chỉ có Sở Thiên Ngao là có tình cảm với đối phương thôi chứ Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không yêu hắn.

"Thiên Ngao, buông tay đi! Buông tha cho Mạc Tiểu Hàn, cũng là buông tha chính mình." Bùi Tuấn nghiêm túc khuyên Sở Thiên Ngao.

"Buông tay?" Sở Thiên Ngao chợt nở nụ cười: "Bùi Tuấn, cậu nói tôi buông tay? Cái mà Sở Thiên Ngao tôi muốn, cho tới bây giờ chưa bao giờ chiếm không được!"

"Tình cảm không thể miễn cưỡng, Mạc Tiểu Hàn không yêu cậu! Cậu tỉnh lại đi! Cậu chiếm được thân xác của cô ấy, nhưng chiếm không được trái tim cô ấy!" Bùi Tuấn tận tình khuyên bảo.

"Cậu nói cái gì? !" Lời nói của Bùi Tuấn giống như lưỡi dao nhọn, đâm thật sâu vào tim Sở Thiên Ngao đau nhói. Ánh mắt giận dữ tràn đầy tơ máu mở to, bàn tay nắm chặt cổ áo Bùi Tuấn: "Cậu nói cái gì? Cậu nói Mạc Tiểu Hàn không yêu tôi?"

Từ trước tới giờ Bùi Tuấn không sợ Sở Thiên Ngao dù hắn có say khướt, giờ phút này Sở Thiên Ngao cần phải có người thức tỉnh hắn. Nếu không hắn vẫn u mê không tỉnh!

"Đúng vậy! Tôi nhắc lại lần nữa! Mạc Tiểu Hàn không thương cậu! Cậu buông tay đi! Cần gì khiến mình khổ sở như vậy!" Bùi Tuấn lạnh lùng nói.

Trái tim Sở Thiên Ngao như bị ai bóp chặt.

Mạc Tiểu Hàn không thương hấn, Mạc Tiểu Hàn không thương hấn, Mạc Tiểu Hàn chưa từng yêu hấn. Ý niệm này quanh quẩn ở trong lòng cho tới nay còn chưa chịu thừa nhận, giờ phút này bị người khác vạch rõ như ban ngày, giống như da trên cơ thể bị bóc trần đến máu chảy đầm đìa khiến hấn đau thấu tim!

Chợt buông cổ áo của Bùi Tuấn ra, chai rượu trong tay cũng rơi xuống đất, Sở Thiên Ngao chán nản ném mình vào ghế sa lon, hai tay ôm đầu, không muốn Bùi Tuấn thấy cảm xúc của mình.

Hấn đã thất bại, ngay cả một người phụ nữ cũng không giải quyết được. Mạc Tiểu Hàn, trái tim của em làm bằng đá sao? Rốt cuộc em muốn như thế nào, phải làm sao mới có thể lay động trái tim em?

Sở Thiên Ngao tự lẩm bẩm trong đáy lòng, tất cả giận dữ cùng ngang ngược đều biến mất không còn gì nữa, giờ phút này, hấn chỉ cảm thấy chán nản và tuyệt vọng.

"Thiên Ngao, tỉnh lại đi thôi." Nhìn đáng vẻ Sở Thiên Ngao đau đớn chán nản, Bùi Tuấn cũng không biết nên nói cái gì, hấn và Sở Thiên Ngao cùng nhau lớn lên, thường thấy bộ dạng ngang ngược càn rỡ của hấn, bây giờ Sở Thiên Ngao suy sụp như vậy khiến hấn cũng không dễ chịu gì.

Người phụ nữ tên Mạc Tiểu Hàn kia, quả thật không biết suy xét. Còn bạn bè của cô, Cố Cẩm Tâm, có vẻ đáng yêu hơn.

Bùi Tuấn trầm nghĩ. Bóng dáng Cố Cẩm Tâm đột nhiên hiện ra trước mắt hấn.

Cố Cẩm Tâm là cô gái mà Bùi Tuấn chưa gặp bao giờ, nụ cười sáng rỡ, lại có vẻ hiệp nghĩa như con trai, gương mặt đáng yêu như búp bê, dáng người lại thon gầy, đầy sức sống như một thanh niên.

Cơ thể đối lập nhau, một cô gái quyến rũ và một thanh niên phóng khoáng kết hợp trên người cô sao hài hòa như thế. Khiến người khác đã gặp một lần thì khó quên.

Nghĩ đến Cố Cẩm Tâm, trên mặt Bùi Tuấn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Trời đã sáng, Mạc Tiểu Hàn mới phát hiện ra mình và Cố Cẩm Tâm chen chúc ngủ thiếp đi trên chiếc giường nhỏ. Tối hôm qua nói chuyện hàn huyên tới rất khuya, cũng không biết mình ngủ lúc nào.

"Cẩm Tâm, dậy! Trễ rồi!" Mạc Tiểu Hàn nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ! Nếu không rời giường sẽ đi làm trễ!

"A!" Cố Cẩm Tâm giống như một con cá chép từ trên giường nhảy dựng lên. Đang chuẩn bị phóng đi rửa mặt, chợt nhớ ra, quay đầu lại nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn! Cậu xác định chúng ta còn muốn đi làm?"

"Hả? Ách." Sau khi sững sốt, Mạc Tiểu Hàn mới chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua, lập tức ngây dại.

Quả thật, sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, cô còn có thể đối mặt với Sở Thiên Ngao sao? Cố Cẩm Tâm đại khái cũng không còn cách nào đi làm nữa?

"Cẩm Tâm, tớ thấy, chúng ta không cần đi làm."

"Tiểu Hàn, không phải cậu vẫn muốn thoát khỏi Sở Thiên Ngao sao? Đây chính là cơ hội a! Nói không chừng hôm qua cậu cần hấn, hấn đang nóng giận, sẽ không bao giờ tới tìm cậu nữa!"

"Chỉ mong giống cậu nói vậy!" Nghe Cố Cẩm Tâm nói, ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn cũng sáng lên. Hôm qua cô cần Sở Thiên Ngao quá tàn nhẫn, ánh mắt của Sở Thiên Ngao đến giờ cô vẫn nhớ rõ, một ánh mắt rét lạnh thấu tim. Có lẽ, Sở Thiên Ngao thật sự sẽ không tìm cô nữa!

"Tiểu Hàn! Chúng ta đi tìm việc khác đi! Nghe nói công ty bách hóa của tập đoàn thân thị đang tuyển thư ký!" Cố Cẩm Tâm kích động nói.

Thân thị? Là công ty của học trưởng Hạo sao? Mạc Tiểu Hàn chợt giật mình

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Rạp chiếu bóng

Mạc Tiểu Hàn nhìn Cố Cẩm Tâm hỏi thăm: "Thân thị? Thân thị nào?"

"Chính là công ty Thân thị a! Hình như tổng giám đốc Thân thị kết hôn với con gái của Thị trường Lương." Cố Cẩm Tâm nhìn dáng vẻ Mạc Tiểu Hàn rất hứng thú nên nói tiếp, "Chỉ có điều! Trong hôn lễ lúc ấy hình như có một trận ồn ào, cuối cùng kết hôn không thành!"

"Không có kết hôn? Không thể nào? Trước đây xem qua báo chí, nói con gái Thị trường Lương đã mang thai?" Mạc Tiểu Hàn cũng có chút giật mình. Thời điểm Thân Hạo Khiêm kết hôn cô đã đi Mỹ, nên mọi chuyện khúc mắc cô cũng không biết.

Thì ra là học trường Hạo không kết hôn với Lương Noãn Noãn a. Nhưng lần trước ở cửa hàng tổng hợp nhìn thấy bọn họ rất hạnh phúc, rõ ràng là đã sinh em bé rồi.

"Lúc ấy là chuẩn bị kết hôn, cũng đã cử hành hôn lễ. Nhưng hình như trong hôn lễ có người gây chuyện, cuối cùng hôn lễ không thành." Cố Cẩm Tâm lại bổ sung: "Chỉ có điều, tổng giám đốc Thân thị vẫn ở cùng con gái thị trường, đã có con rồi."

Mạc Tiểu Hàn bị xoay có chút chóng mặt: "Vậy rốt cuộc là đã kết hôn hay chưa kết hôn?"

"Chưa kết hôn, nhưng có con, ở chung một nhà" Cố Cẩm Tâm nói rồi nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái: "Tiểu Hàn, Sao bây giờ cậu lại có hứng thú với mấy chuyện này hả? Tớ nhớ hình như cậu không phải là một người thích bát quái nha!"

Mạc Tiểu Hàn do dự một chút, quyết định là chưa nên nói cho Cẩm Tâm chuyện của cô và Thân Hạo Khiêm. Tối hôm qua đã nói với cô ấy quá nhiều chuyện, sợ cô ấy nhất thời không chịu nổi.

Quả thật, quá rối loạn. Mạc Tiểu Hàn cũng cảm thấy quan hệ của cô và Sở Thiên Ngạo, Thân Hạo Khiêm giống như một mớ bòng bong.

"Tiểu Hàn, vậy rốt cuộc cậu có muốn đi thử không?" Cố Cẩm Tâm hỏi.

"Không! Tớ tuyệt đối không đi thân thị. Để tớ xem có cơ hội nào khác hay không." Mặc dù Mạc Tiểu Hàn nói như vậy, nhưng trong lòng lại đối với chuyện tìm việc một chút lòng tin cũng không có. Cô không biết Sở Thiên Ngạo rốt cuộc có chịu hay buông tha cho cô hay không.

"Tiểu Hàn, hôm nay tớ về công ty làm thủ tục nghỉ việc. Cậu đi không?" Cố Cẩm Tâm hỏi.

"A. Tớ không đi, dù sao tớ cũng chỉ làm việc có mấy ngày, cũng không có đồ đạc gì cần dọn ở công ty, cũng không có hồ sơ nào cần bàn giao." Thật ra Mạc Tiểu Hàn có chút chột dạ, nếu như cô trở về công ty, không biết Sở Thiên Ngạo sẽ hành hạ cô thế nào.

"Vậy cũng tốt, vậy tớ đi trước. Buổi trưa thì có thể về. Đứng rồi, buổi chiều chúng ta đi dạo phố đi!" Cố Cẩm Tâm đề nghị.

"Ừ."

Say rượu tỉnh lại, Sở Thiên Ngạo cảm thấy đầu nhức như sắp nổ tung.

Đứng dậy, phát hiện mình nằm trên sàn nhà Bùi Tuấn cả đêm.

Trên giường lớn, Bùi Tuấn đang ngủ say.

"Bùi Tuấn!" Sở Thiên Ngạo rống lên! Dầu gì thì cũng phải đưa hân vào phòng khách ngủ chứ, sao lại ném hân ngủ trên sàn nhà còn mình thì ngủ trên giường lớn!

Bùi Tuấn đang trong giấc mộng bị đánh thức, sắc mặt cũng không có gì tốt.

"Sao? Người khốn khổ vì tình rốt cuộc cũng tỉnh rồi hả?" Vừa mở miệng là châm chọc.

Giương mặt tuấn tú của Sở Thiên Ngạo xẹt qua tia màu đỏ nhàn nhạt, giọng nói càng thêm tức giận: "Bùi Tuấn, cậu đừng nói với tôi nhà cậu không có phòng khách!"

"Ha ha. Phòng khách cái gì mà phòng khách, tôi thấy cậu ngủ trên sàn nhà cũng rất thoải mái a?" Bùi Tuấn lật người, lười phải nhìn về mặt tức giận của Sở Thiên Ngạo. Sàn nhà nhà hân nhiệt độ ổn định, phía trên lại có thảm nhung dày, Sở Thiên Ngạo sẽ không bị đông lạnh. .

"Cậu gọi cái này là đạo đãi khách sao?" Sở Thiên Ngạo tức muốn chết. Hân và Bùi Tuấn dầu gì cũng là bạn bè nhiều năm như vậy, vậy mà ngay cả cái giường cũng không chuẩn bị được cho hân.

Giọng nói Bùi Tuấn nhàn nhạt truyền đến: "Cậu uống say mềm, cả người đầy mùi rượu, Bùi đại Tổng giám đốc tôi chịu đựng mùi rượu thói tự mình điều cậu về cũng không tệ rồi! Cậu đừng kén cá chọn canh!"

"." Sở Thiên Ngạo im lặng.

"Đi tắm một cái đi! Trên người cậu toàn mùi rượu, làm hôi thúi cả khuê phòng của tôi!" Bùi Tuấn nghiêm trang nói.

Nếu là trước kia, câu "Khuê phòng" này khẳng định sẽ khiến Sở Thiên Ngao cười thật to, nhưng hôm nay hân không còn tâm trạng nào mà cười nữa.

Ngơ ngác ngồi trên đất, Sở Thiên Ngao cố gắng nhớ lại tình cảnh ngày hôm qua.

Dường như trí nhớ luôn tự giác che giấu những cảnh tượng không vui, chuyện tối hôm qua, dù Sở Thiên Ngao rất cố gắng nhớ lại, dường như cũng chỉ là một bóng dáng mờ lung. Nhưng có một điều rất rõ ràng, đó chính là —— Mạc Tiểu Hàn không yêu hân. Hân rốt cuộc nhớ rõ một chuyện, Mạc Tiểu Hàn không yêu hân.

Một cảm giác chết lặng như dao cắt vào lòng. Sở Thiên Ngao chỉ cảm thấy nơi trái tim đau tê tái.

"Thiên Ngao, đi tắm đi. Hôm nay dứt khoát không đến công ty. Chúng ta đi chơi bóng!" Thấy bộ dạng ngẩn người của Sở Thiên Ngao, Bùi Tuấn nhẹ giọng khuyên nhủ.

Sở Thiên Ngao không trả lời. Trên gương mặt anh tuấn là nỗi cô đơn thật sâu, thần sắc kia, căn bản không giống như một tổng giám đốc hăng hái thường ngày mà giống như một ông lão 70 tuổi. Đau thương tuyệt vọng.

Bùi Tuấn thở dài: "Thiên Ngao, buông tay đi! Cần gì phải như vậy? Cậu muốn người phụ nữ nào mà không được? Cần gì phải làm khó người khác cũng làm khó chính mình?"

Một câu nói, khiến Sở Thiên Ngao đang giữa cơn đau lòng giựt mình tỉnh lại.

Bỏ tay? Bỏ qua cho Mạc Tiểu Hàn?

Ý niệm này quanh quẩn trong lòng hân. Có lẽ, thật sự phải như thế. Loại cảm giác đau lòng này thật sự quá khó chịu. Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên vì một người phụ nữ mà hân đau lòng như vậy, loại cảm giác này thật sự không dễ chịu.

Nhưng, thật sự phải buông tay sao? Kể từ đó, Mạc Tiểu Hàn trở thành người xa lạ? Kể từ đó, cô không còn thuộc về hân nữa, cô sẽ cười trong lòng một người đàn ông khác, hôn một người đàn ông?

Không! Không thể nào! Bất luận như thế nào hân cũng không làm được điều này! Hân sẽ không buông tay!

Dường như nhìn thấu tâm tư của Sở Thiên Ngao, Bùi Tuấn ngồi dậy, nghiêm túc nhìn Sở Thiên Ngao nói: "Thiên Ngao, tôi biết hiện tại kêu cậu buông tay là rất khó. Không bằng cậu cho mình một tuần lễ, tạm thời không nên gặp mặt Mạc Tiểu Hàn, nếu như qua 1 tuần, cậu phát hiện cậu muốn ở cùng một chỗ với cô ấy, chịu được nỗi đau cô ấy không yêu cậu, lúc đó cậu sẽ tìm cô ấy về."

Sở Thiên Ngao ngẩng đầu nhìn Bùi Tuấn, chợt nhìn thấy bản thân phản chiếu từ cánh cửa sổ thủy tinh.

Tiêu tụy, cô đơn. Mới 1 đêm mà thôi, hàm râu xanh xanh đã mọc đầy cằm, trong đôi mắt hân lên những tia máu.

Sở Thiên Ngao giật mình, tại sao mình lại biến thành như vậy? Gương mặt anh tuấn dường như bị che phủ bằng một lớp vải sa mỏng màu xám xịt, cả người cũng mất đi sự hăng hái.

Có lẽ nên buông tay. Hân tốn nhiều tâm tư cho Mạc Tiểu Hàn như vậy, nếu như cô có cảm tình với hân thì đã sớm động lòng chứ không náo loạn thành bộ dáng như hôm nay.

Có lẽ, Mạc Tiểu Hàn không thuộc về hân.

Sở Thiên Ngao đau lòng như dao cắt, nhưng vẫn hướng về phía Bùi Tuấn gật đầu một cái: "Được. Tôi sẽ thử."

Cố Cẩm Tâm làm thủ tục thôi việc thuận lợi không ngờ, Tổng giám bộ phận hành chánh hoàn toàn không hỏi nguyên nhân, để cô và các thư ký khác bàn giao sổ sách. Dù sao thư ký ở Sở thị còn nhiều mà. Ít đi một người thì cũng không thiếu.

Nhưng đến tờ chứng nhận nghỉ việc cuối cùng lại xảy ra chút phiền toái. Quản lý phụ trách lại kiên trì, muốn Sở Thiên Ngao đồng ý mới có thể ký chứng nhận nghỉ việc cho cô.

"Thư ký Cố, tốt nhất cô nên gọi điện thoại nói cho Tổng giám đốc chuyện cô nghỉ việc, dù sao cô cũng là thư ký của tổng giám đốc. Chúng tôi không biết rốt cuộc tổng giám đốc có giao phó cho cô nhiệm vụ gì đặc biệt hay không. Cô nghĩ như vậy, nếu tổng giám đốc hỏi tới, chúng tôi không biết phải nói như thế nào." Quản lý phụ trách nhân sự nói rất hợp tình hợp lý.

"Được. Vậy tôi phải gọi điện thoại cho Sở tổng thôi." Cố Cẩm Tâm cắt ngang lời nói của người quản lý.

Bấm số điện thoại của Sở Thiên Ngao, Cố Cẩm Tâm có chút lo lắng, vì tính cách của Sở Thiên Ngao quá mạnh mẽ, mặc dù nói qua điện thoại, Cố Cẩm Tâm vẫn sợ hết hồn hết vía: "Alo, Sở tổng, tôi là Cố Cẩm Tâm."

Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn đang đánh golf. Chợt nhận được điện thoại của Cố Cẩm Tâm.

"Alo, phải Sở tổng không? Tôi là Cố Cẩm Tâm, tôi xin phép ngài cho tôi được từ chức, hôm nay tới công ty làm thủ tục nghỉ việc. quản lý phụ trách nhân sự nói phải báo cáo cho ngài biết." Trong lòng Cố Cẩm Tâm rất thấp thỏm. Cô không biết Sở Thiên Ngao sẽ đối xử với cô thế nào.

"Được." Một câu nói Đơn giản, Sở Thiên Ngao cúp điện thoại.

Cố Cẩm Tâm cũng lấy làm kinh hãi, thật không ngờ Sở Thiên Ngao lại đồng ý một cách thoải mái như vậy.

"Thiên Ngao, điện thoại của ai thế?" Bùi Tuấn có chút ngạc nhiên.

"Điện thoại từ chức của Cố Cẩm Tâm." Sở Thiên Ngao nhàn nhạt nói, gương mặt lạnh lùng không có cảm xúc gì.

"Cố Cẩm Tâm?" Bùi Tuấn chợt hứng thú, đoạt lấy điện thoại trong tay Sở Thiên Ngao, "Để tôi lưu lại số điện thoại của cô ấy."

"Làm gì?" Sở Thiên Ngao kỳ quái, chẳng lẽ Bùi Tuấn thật sự có hứng thú với người phụ nữ đó?

"Còn làm gì? Đương nhiên là tán gái!" Bùi Tuấn tùy tiện nói, trong mắt lại nổi lên ý cười.

Thuận lợi xử lý hết thủ tục từ chức, Cố Cẩm Tâm vui vẻ gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, thủ tục xong xuôi rồi, cậu mau ra đây đi! Hôm nay chúng ta đi dạo phố xem phim!"

"Đừng đi dạo phố nữa. Xem phim đi! Rất lâu không có xem phim rồi."

Mạc Tiểu Hàn thay quần áo chuẩn bị ra cửa. Cổ chân hôm qua mới bị trật nên hôm nay có vẻ đau, chỉ có điều cũng không trở ngại cho việc đi bộ lắm. Tuy nhiên vết thương do bị kéo lê ngày hôm qua vẫn còn rướm máu, nên đi giày xăng-đan lộ bên ngoài nhìn qua có chút dọa người.

Thôi, suy nghĩ nhiều làm gì, Mạc Tiểu Hàn vuốt vuốt tóc. Có thể thoát khỏi Sở Thiên Ngao, cảm giác tự do tự tại rất tốt. Hôm nay nhất định phải thật vui vẻ.

Trong rạp chiếu phim, Mạc Tiểu Hàn đã mua vé xong, ngồi ở trên ghế lẳng lặng chờ Cố Cẩm Tâm.

Bên ngoài rạp, Thân Hạo Khiêm đang cùng với Lương Noãn Noãn xem áp phích quảng cáo phim.

Hôm nay là sinh nhật của Lương Noãn Noãn, bị cô nhõng nhẽo cầu khẩn, Thân Hạo Khiêm mới đưa Lương Noãn Noãn đến xem phim. Thật sự đã lâu không đưa Noãn Noãn đi đâu cả, hẳn thiếu cô một hôn lễ, còn thiếu cô rất nhiều tình yêu, cũng thiếu cô rất nhiều thời gian, trong lòng Thân Hạo Khiêm cũng có chút áy náy.

"Hạo Khiêm, em muốn xem phim kinh dị!" Lương Noãn Noãn chu miệng lên làm nũng. Mặc dù sắp là mẹ, nhưng khi ở bên cạnh Thân Hạo Khiêm cô vẫn thích làm nũng.

Thân Hạo Khiêm mỉm cười: "Được."

Ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt Thân Hạo Khiêm, gương mặt sáng sủa lịch sự, nho nhã đẹp trai, dáng người dưới ánh mặt trời có vẻ rất cao lớn.

Lương Noãn Noãn nhìn Thân Hạo Khiêm, trong lòng xuất hiện một cảm giác kiêu ngạo: đây chính là người đàn ông của cô, đẹp trai anh tuấn, lại rất có khí chất, cầm tay Thân Hạo Khiêm đi trên đường, thường bị người khác ngưỡng tới ánh mắt hâm mộ, khiến Lương Noãn Noãn cảm thấy rất thỏa mãn.

Cô nghĩ, cô thật rất thích Thân Hạo Khiêm.

Trên mặt mang nụ cười ngọt ngào, Lương Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn Thân Hạo Khiêm: "Hạo Khiêm, phim sắp chiếu rồi, chúng ta vào đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ánh mắt tuyệt vọng

Thân Hạo Khiêm gật đầu mỉm cười.

Trong đại sảnh người ngồi đầy chờ đợi phim bắt đầu. Thân Hạo Khiêm tùy ý quét mắt một vòng, đột nhiên bị một bóng dáng mảnh khảnh hấp dẫn.

Đầu cúi thấp, mái tóc dài đen nhánh che kín nửa gương mặt, hình dáng này vô cùng quen thuộc, rất giống một người.

Nhịp tim của Thân Hạo Khiêm đột nhiên đập thình thịch. Không kềm chế được kích động trong lòng, hắn bước nhanh về phía bóng dáng mảnh khảnh kia.

"Hạo Khiêm, anh làm gì đấy?" Lương Noãn Noãn thấy Thân Hạo Khiêm đột nhiên chạy đi, cũng chạy theo.

Càng ngày càng gần, tim Thân Hạo Khiêm đập càng nhanh, cuối cùng khi chỉ còn cách cô vài bước chân thì dừng lại.

Hắn không nhìn lầm, cô gái đang ngồi này, chính là Mạc Tiểu Hàn.

Ngàn vạn ngôn ngữ đầy ắp trái tim, nhưng một chữ cũng nói không ra. Thân Hạo Khiêm muốn mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy cổ họng như bị ai chặn lại.

Lương Noãn Noãn cũng đi theo, liếc mắt một cái liền nhận ra Mạc Tiểu Hàn vẫn đang vui đùa chơi điện thoại di động. Sự ghen tỵ giống một con rắn độc len lỏi trong tim cô, gương mặt xinh đẹp đã vằn vẹo xấu xí.

Thân Hạo Khiêm lảng lảng đứng ở trước mặt Mạc Tiểu Hàn, không dám nói lời nào. Sợ vừa mở miệng, Mạc Tiểu Hàn sẽ biến mất, hắn lại phải chờ thêm nhiều năm nữa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thân Hạo Khiêm, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tầm mắt tiếp xúc trực tiếp với ánh mắt của Thân Hạo Khiêm.

Học trưởng Hạo.

Đôi mắt trong veo của Mạc Tiểu Hàn tràn đầy khiếp sợ, còn có. sự khó chịu mơ hồ.

"Tiểu Hàn! Em đã đi đâu? Anh gọi điện thoại cho chị em, cô ta nói em xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi." Thân Hạo Khiêm vẫn cảm giác mình đang nằm mơ, không thể nào tin rằng mình vẫn còn có thể gặp lại Mạc Tiểu Hàn.

"Hả? Em không có xảy ra tai nạn xe cộ a, em, em đi Mĩ." Ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn xẹt qua Lương Noãn Noãn bên cạnh Thân Hạo Khiêm, nhẹ nhàng nói.

Trên gương mặt luôn luôn bình tĩnh như nước của Thân Hạo Khiêm bây giờ lại rất kích động: "Tiểu Hàn, em ở Mĩ sống có tốt không?"

"Người ta sống tốt không thì có được ăn nhập gì tới anh? Thân Hạo Khiêm, anh có vẻ quan tâm quá nhiều đấy?" Giọng nói bén nhọn của Lương Noãn Noãn vang lên. Tuy rằng đang nói với Thân Hạo Khiêm, nhưng cặp mắt tức giận lại gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn.

Không muốn cuốn vào cuộc tranh chấp giữa Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn, Mạc Tiểu Hàn đứng dậy, nhìn Thân Hạo Khiêm nặn ra một nụ cười: "Học trưởng Hạo, bạn bè em đang tới. Em xin phép đi trước."

Rồi nhìn Lương Noãn Noãn lễ phép gật đầu một cái, định đi vào bên trong.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi cảnh cáo cô! Cách vị hôn phu của tôi xa một chút! Đừng để bị coi thường nữa!" Lương Noãn Noãn hung hăng nói.

"Noãn Noãn, em thật là quá đáng! Em có biết mình vừa nói gì hay không? Mau hướng Tiểu Hàn nói xin lỗi đi!" Một Thân Hạo Khiêm luôn luôn dịu dàng bây giờ giọng nói lại rất lạnh lùng.

Thân Hạo Khiêm chưa bao giờ nặng lời với Lương Noãn Noãn như vậy, trên mặt cô hiện vẻ rất khó chịu, trong lòng lại càng hận Mạc Tiểu Hàn hơn! Gắt gao cắn môi nhìn Thân Hạo Khiêm chằm chằm, "Hạo Khiêm, anh nói tôi phải xin lỗi người phụ nữ này?"

"Đúng. Tiểu Hàn là bạn bè của anh, em không thể dùng giọng điệu này mà nói với cô ấy như thế!" Sắc mặt Thân Hạo Khiêm rất khó nhìn.

Lương Noãn Noãn tức giận đến toàn thân phát run, nước mắt cũng chảy ra: "Hạo Khiêm, tôi vì anh mà sinh con dưỡng cái, là người vẫn luôn ở bên cạnh anh, tôi có điểm nào không bằng người phụ nữ này? Anh, vậy mà anh vì người phụ nữ này quát tôi!"

Thân Hạo Khiêm thờ dãi, nhắc tới con trai, trái tim của hắn cũng mềm nhũn mấy phần. Mắt cũng không nhìn Lương Noãn Noãn, quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, là Noãn Noãn không đúng. Anh thay cô ấy xin lỗi em."

Anh thay cô ấy xin lỗi em.

Trái tim của Mạc Tiểu Hàn vì những lời nói này của Thân Hạo mà đau nhói một cái.

Hắn thay cô ta nói xin lỗi? Lấy lập trường gì đây? Lấy lập trường cô ta là mẹ con trai hắn, là người của hắn, là người nhà, cho nên, hắn mới có lập trường thay cô ta nói xin lỗi. Không phải sao?

Mạc Tiểu Hàn cô, đối với Thân Hạo Khiêm mà nói, đã là người ngoài. Không bao giờ có thể bước vào cuộc sống của hắn nữa.

Đề nén khổ sở trong lòng, Mạc Tiểu Hàn nhìn Thân Hạo Khiêm khẽ mỉm cười: "Không có việc gì. Không cần để ý."

Xoay người đi tới cửa. Cô sợ nếu chậm một giây đồng hồ nữa, nước mắt của cô sẽ rớt xuống. Tất cả sự kiên cường giả dối của cô sẽ sụp đổ, sự yếu ớt của cô sẽ hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời.

Đột nhiên mất đi tâm trạng muốn xem phim, Mạc Tiểu Hàn gọi điện thoại cho Cố Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm, cậu đến đâu rồi? Đột nhiên tớ không muốn xem phim nữa. Tớ về trước đây. Cậu xem một mình đi."

"Tớ vừa tới rạp. Cậu ở chỗ nào?" Vừa mới dứt lời, Cố Cẩm Tâm liền nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn trong đám người.

"Tiểu Hàn, sao đột nhiên lại không muốn xem phim?"

"Không có gì, tâm trạng không tốt." Mạc Tiểu Hàn khẽ cau mày nói.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm đi! Trung tâm chợ mới mở một nhà hàng đồ ăn Nhật rất ngon, tớ mời cậu đi ăn cơm! Ăn mừng hôm nay nghỉ việc."

"Được rồi." Nhìn bạn tốt bộ dạng hào hứng bừng bừng, Mạc Tiểu Hàn không đành lòng cự tuyệt.

Nhà hàng Nhật Bản mới mở nhìn qua quả thật không tệ. Phía ngoài lắp đặt thiết bị vô cùng trang nhã, hai bên cửa để hai hồ cá, bên trong trồng hoa súng, nuôi cá vàng, nhìn qua rất có phong cách.

Nhân viên tiếp tân ở cửa thấy Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm đi vào, xin lỗi nói: "Thưa hai cô, hiện bây giờ chưa có chỗ ngồi, làm phiền hai cô vào phòng chờ một lúc được không?"

"Được." Chờ một lát thì chờ một lát thôi. Dù sao cũng không bận rộn.

Hai người đi theo nhân viên tiếp tân đi vào một gian phòng nhỏ lắp cũng được bài trí rất trang nhã.

Cố Cẩm Tâm đi phía trước đột nhiên dừng bước lại, quay đầu lại lo lắng, nhìn Mạc Tiểu Hàn nói: "Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao."

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn thấy kỳ lạ, sao Cẩm Tâm đột nhiên lại đề cập đến Sở Thiên Ngao.

"Sở Thiên Ngao ở bên trong!" Cố Cẩm Tâm cao giọng. Hai người đàn ông bên trong nghe thấy giọng nói Cố Cẩm Tâm, đồng thời ngẩng đầu lên.

Nghe rõ lời nói của Cố Cẩm Tâm, Mạc Tiểu Hàn vừa định lời kéo Cố Cẩm Tâm đi, nhưng đã không kịp.

Ánh mắt sâu như nước của Sở Thiên đã quan sát cô rất gắt gao. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn run lên.

"Cô Cố, thật là trùng hợp a." Bùi Tuấn thấy Cố Cẩm Tâm, ánh mắt sáng lên, "Các cô cũng tới đây ngồi chờ sao? Lát nữa ngồi thành một bàn ăn cơm rất vui."

Cố Cẩm Tâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn, rồi lại nhìn sắc mặt đờ đờ sát khí của Sở Thiên Ngao, sau đó nhìn Bùi Tuấn nói có chút khó xử: "Cám ơn Bùi Tổng, chúng tôi sẽ qua nhà hàng khác. Hẹn gặp lại."

"Đứng lại." Sở Thiên Ngao lạnh lùng buông một câu bất ngờ như đóng đinh vào chân Mạc Tiểu Hàn và Cố Cẩm Tâm.

Sau khi sững sờ vài giây, Mạc Tiểu Hàn kéo Cố Cẩm Tâm đi tiếp.

"Mạc Tiểu Hàn, nếu như cô dám đi, Cố Cẩm Tâm đừng bao giờ nghĩ tìm được bất kỳ công việc gì ở Thành phố C." Lạnh lùng uy hiếp.

Mạc Tiểu Hàn tức giận đến toàn thân phát run, người đàn ông này trừ việc luôn uy hiếp người khác ra thì không còn gì khác nữa sao? Trước kia lợi dụng ba cô uy hiếp cô, bây giờ là lợi dụng Cố Cẩm Tâm.

Tại sao mỗi người cô để ý, cũng sẽ trở thành nhược điểm để hắn uy hiếp cô?

Sở Thiên Ngao, anh rốt cuộc muốn ép tôi đến mức nào?

Mạc Tiểu Hàn dừng bước, đưa lưng về phía Sở Thiên Ngao, bóng dáng mảnh khảnh nhưng bởi vì câu uy hiếp này mà trở nên cứng nhắc.

"Tiểu Hàn, đi! Tôi không tin hôm nay đi ra khỏi cái cửa này, tôi thật sự sẽ không tìm được việc làm!" Cố Cẩm Tâm không hề sợ uy hiếp của Sở Thiên Ngao! Cô thật sự không tin Sở Thiên Ngao có thể một tay che trời.

Nhưng Mạc Tiểu Hàn không dám lạc quan như vậy, thực lực của Sở Thiên Ngao, không có ai rõ ràng hơn cô. Thế lực to lớn của hắn ở Thành phố C, hoàn toàn vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Cố Cẩm Tâm. Cô không thể để cho bạn tốt mạo hiểm như vậy.

"Cẩm Tâm, tôi đói bụng. Ăn ở chỗ này đi." Mạc Tiểu Hàn giương mắt nhìn Cẩm Tâm, ánh mắt có chút cầu khẩn.

Thấy biểu tình của Mạc Tiểu Hàn, Cố Cẩm Tâm không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái. Hai người bắt đầu đi ngồi vào bàn, vừa đứng mặt đối mặt với Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn.

"Tiểu Hàn, không cần căng thẳng như vậy. Thiên Ngao sẽ không thể ăn cô được." Bùi Tuấn nhìn bộ dạng của Mạc Tiểu Hàn, trong lòng cảm thấy không thoải mái, Sở Thiên Ngao đẹp trai như vậy, lại có tiền như vậy, năng lực quản lý công ty cũng là hạng nhất, hẳn thích Mạc Tiểu Hàn, Mạc Tiểu Hàn phải cảm thấy may mắn mới đúng, vậy mà đáng về cô lại có vẻ miễn cưỡng, Bùi Tuấn thấy tình cảm của Sở Thiên Ngao đặt không đúng chỗ!

Sở Thiên Ngao lạnh lùng ngồi khoanh tay, không nói một lời.

Buổi sáng khi cùng Bùi Tuấn đánh golf, hẳn hoàn toàn không thấy bất kỳ sự hứng khởi nào. Trong đầu hẳn luôn luôn nhớ đến Mạc Tiểu Hàn, hẳn muốn gặp Mạc Tiểu Hàn, chỉ muốn gặp Mạc Tiểu Hàn mà thôi, những chuyện khác không hấp dẫn được sự chú ý của hẳn.

Vừa rồi khi Mạc Tiểu Hàn xuất hiện, nhịp tim của hẳn chợt đập rất nhanh rất nhanh. Trái tim trống rỗng trong nháy mắt liền được lấp đầy.

Nhưng biểu tình Mạc Tiểu Hàn nhưng cứ như một chậu nước lạnh, dội từ đầu hẳn dội xuống, khiến hẳn lạnh tới thấu xương.

Mạc Tiểu Hàn nhìn Bùi Tuấn miễn cưỡng cười một tiếng, không nói gì.

Bốn người đều yên lặng, không khí ngột ngạt muốn chết.

"Tiểu Hàn, cô không cần căng thẳng như vậy, Thiên Ngao đã quyết định buông tay, sau này cậu ấy sẽ sẽ không quản cô nữa." Bùi Tuấn cố gắng mở miệng, hẳn muốn thử phản ứng của Mạc Tiểu Hàn, xem rốt cuộc Mạc Tiểu Hàn có tình cảm với Sở Thiên Ngao hay không, cho dù chỉ là chút ít, Thiên Ngao cũng cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Chỉ có Bùi Tuấn mới biết trong lòng Sở Thiên Ngao đau khổ đến cỡ nào. Lạnh khốc bá đạo, quyết đoán tàn nhẫn đến độ khiến không có người nào dám có ý định lật đổ Sở Thiên Ngao, thế nhưng cũng có ngày phải khốn khổ vì tình. Bùi Tuấn thật bội phục Mạc Tiểu Hàn đến sát đất.

Nghe thấy lời nói của Bùi Tuấn, cơ thể Mạc Tiểu Hàn chấn động mạnh. Khó có thể tin ngẩng đầu nhìn Bùi Tuấn, giọng nói cũng bởi vì kích động mà run rẩy: "Anh, anh nói thật sao?"

Trên mặt Mạc Tiểu Hàn là sự vui mừng, rất rõ ràng.

Trong lòng Sở Thiên Ngao một tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ. Thì ra Bùi Tuấn nói rất đúng, người ngoài quả nhiên là tinh táo hơn, Mạc Tiểu Hàn đối với hẳn, căn bản một chút tình ý cũng không có! Nếu không, cô tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt như thế này.

Biểu tình của Mạc Tiểu Hàn, giống như một người nhịn khát đã lâu chợt thấy một dòng suối trong mát, hưng phấn như vậy, kích động như vậy.

Thì ra, sống ở bên cạnh mình, cô ấy đau khổ như vậy. Thì ra, thật sự một chút cô cũng không yêu hẳn, chưa từng yêu hẳn.

Hai tay Sở Thiên Ngao ở dưới mặt bàn nắm thật chặt thành quyền, cặp mắt sâu như nước như càng sâu hơn, phẳng phất như màn đêm đen tối nhất.

Bùi Tuấn nhún nhún vai: "Là thật. Không tin cô hỏi Thiên Ngao đi."

Mạc Tiểu Hàn quay đầu lại nhìn Sở Thiên Ngao như muốn hỏi. Cái nhìn này, lại khiến cho lòng của cô chợt rung động.

Ở trong mắt của Sở Thiên Ngao, cô nhìn thấy một cảm xúc duy nhất, loại cảm xúc này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung — tuyệt vọng.

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn đã gặp qua rất nhiều lần, lạnh khốc bá đạo, ngang ngược tàn nhẫn, trẻ con, đăm chiêu. Nhưng cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt hoặc ánh mắt tuyệt vọng của Sở Thiên Ngao.

Đề cô đi khiến Sở Thiên Ngao đau đớn như vậy sao? Cô vẫn nghĩ rằng mình chỉ là đồ chơi của Sở Thiên Ngao, chẳng lẽ, mình thật sự sai lầm rồi? Sở Thiên Ngao yêu cô thật lòng sao?

Trái tim như bị một bàn tay bóp chặt. Trong lòng Mạc Tiểu Hàn như bị ai giầy ai xéo.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Cảm ơn

Nghe Bùi Tuấn nói, Cổ Cẩm Tâm cũng kích động: "Tiểu Hàn, thật tốt quá! Cậu tự do rồi! Từ nay về sau rốt cuộc cậu có thể sống cuộc sống mình mong muốn rồi!"

Lời nói chúc mừng lọt vào tai Sở Thiên Ngao sao lại chói tai như vậy. Ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn, nhưng gương mặt lạnh lùng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy trong lòng rối loạn. Tại sao khi cuối cùng cô đạt được tự do, cô lại không cảm thấy vui vẻ? Tựa hồ như mất mát một cái gì đó, khiến cô cảm thấy trong lòng trống trải.

Không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, Mạc Tiểu Hàn khép hờ mắt lại, nhẹ nhàng nói một câu: "Cám ơn."

Cám ơn? Ánh mắt Sở Thiên Ngao híp lại. Mạc Tiểu Hàn đang nói chuyện với hắn sao? Cô cảm ơn hắn vì đã để cô tự do, cảm ơn hắn vì từ nay hai người trở thành những người xa lạ.

Cám ơn. Sở Thiên Ngao chưa từng trải qua cảm giác trái tim mình đau đớn như thế này bao giờ.

Cổ Cẩm Tâm lại hoàn toàn không cảm thấy mạch nước ngầm đang chảy giữa 2 người, cao hứng kéo tay Mạc Tiểu Hàn: "Đi, Tiểu Hàn, chúng ta đi ăn mừng."

Bùi Tuấn đứng lên ngăn cản hai người: "Nếu lời nói đã rõ rồi thì bây giờ mọi người vẫn là bạn bè, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, bữa cơm này, coi như là bữa tiệc tạm biệt thôi. Tiểu Hàn, cô nên nể mặt chúng tôi một chút."

Mạc Tiểu Hàn không còn bất kỳ lý do gì để cự tuyệt nữa, đành yên lặng ngồi xuống.

Cổ Cẩm Tâm tùy tiện nói: "Bùi Tuấn, anh mời khách sao?"

Biểu tình của Bùi Tuấn vẫn là cười híp mắt không kèm chế được, sáng khoái đáp: "Được. Thích ăn gì, các cô cứ tùy tiện gọi." Nói xong đưa thực đơn cho Mạc Tiểu Hàn và Cổ Cẩm Tâm.

Mạc Tiểu Hàn không có một chút khẩu vị, ngồi một mình ở bên cạnh, mắt nhìn chằm chằm vào mặt bàn, hoàn toàn không muốn nói chuyện.

Cổ Cẩm Tâm thấy rất kỳ quái, đã đạt được tự do, tại sao về mặt Tiểu Hàn còn mất hứng như vậy? Ủ, có lẽ là vì có mặt Sở Thiên Ngao, Tiểu Hàn không thích ăn cơm với hắn. Nhất định là như vậy, trong lòng Cổ Cẩm Tâm suy đoán khi thấy hành động khác lạ của Mạc Tiểu Hàn.

Nếu Bùi Tuấn mời khách, không ăn cũng uống, Cổ Cẩm Tâm không chút khách khí, sáng khoái chỉ vào thực đơn: "Cái này, cái này, cái này. Đều muốn!"

Bùi Tuấn cười híp mắt nhìn Cổ Cẩm Tâm, cảm thấy cô bé này thật sự thú vị vô cùng.

Những phụ nữ khác cùng hắn ăn cơm, thường dè dặt câu nệ, ăn một chút xú đã nói no rồi, chỉ sợ phá hư hình tượng thực nữ của mình. Cổ Cẩm Tâm thì khác, bộ dạng không ăn hết tiền của hắn thề không bỏ qua.

Thật cười mờ, hắn thích.

Gọi xong đồ ăn, Cổ Cẩm Tâm lại nói thêm câu: "Tôi còn muốn thêm món đậu phộng nấu sữa."

Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp nói chuyện, có người đã nhân nhạ mở miệng: "Mạc Tiểu Hàn dị ứng đậu phộng." Là Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, mình dị ứng đậu phộng, chuyện này trước đây thật lâu trong lúc vô tình chỉ nhắc có 1 lần, không ngờ tới Sở Thiên Ngao lại nhớ rõ ràng như thế.

Trong lòng xẹt qua một chút suy nghĩ lung tung, Mạc Tiểu Hàn không phân định rõ rốt cuộc đó là gì, chỉ cảm thấy không khí thật ngột ngạt, lúng túng rất áp lực, cô hận không thể nhắc chân đi.

Hiện tại ngồi ở chỗ này, hoàn toàn là một loại đau khổ.

Gian phòng bài trí rất thanh nhã, bên cạnh là một cái kệ thật to, một bình hoa cao rất đẹp, dưới ánh đèn ảm hiện những bóng mờ, khuôn mặt của Sở Thiên Ngao, vừa lúc bị che khuất, Mạc Tiểu Hàn không thấy rõ nét mặt của hắn.

Nhưng ánh mắt của Sở Thiên Ngao, cho dù trong bóng tối, Mạc Tiểu Hàn cũng có thể cảm thấy tầm mắt sâu như nước này, vẫn rơi trên người cô.

Trước kia ánh mắt của Sở Thiên Ngao nhìn cô luôn rừng rực, khiến cô có chút chống đỡ không được. Hiện tại ánh mắt hắn lại che giấu tất cả lửa nóng, giống như chỉ còn lại là băng đá lạnh lẽo. Ắm đạm đến nỗi khiến tim Mạc Tiểu Hàn đập rất nhanh.

Món ăn còn chưa mang lên. Thời gian chờ đợi luôn rất dài. Bùi Tuấn lại đề nghị chơi trò lời nói thật - mạo hiểm, bị Cổ Cẩm Tâm không chút do dự cự tuyệt. Trò chơi lần trước để lại cho cô nỗi ám ảnh rất lớn.

Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn ngồi yên lặng, hai người đều không nói chuyện. Bùi Tuấn không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm đề tài.

"Cầm Tâm, nghe nói cô từ chức?" Bùi Tuấn nhìn mặt của Cố Cầm Tâm, thấy dưới mắt phải của cô có một nốt ruồi nho nhỏ.

Nghe nói, người có nốt ruồi dưới đuôi mắt, là do kiếp trước, người yêu của họ ôm họ khóc rồi nước mắt rơi xuống mặt tạo thành ấn ký, sau khi đầu thai chuyển thế, nếu may mắn gặp lại thì họ có thể nhận ra người yêu kiếp trước của mình qua nốt ruồi này. Mà những người có nốt ruồi này, một khi gặp gỡ lại người yêu kiếp trước, sẽ một đời một kiếp không thể tách rời.

Không biết người đàn ông trong kiếp trước của Cố Cầm Tâm đến tột cùng là tuýp đàn ông như thế nào, người đó phải yêu cô đến tận xương tủy mới có thể lưu lại ấn ký trên mặt cô như thế.

Bùi Tuấn nhìn chăm chăm mặt Cố Cầm Tâm, nhất thời suy nghĩ đến thất thần.

"Này ~!" Cho đến khi bàn tay Cố Cầm Tâm quơ quơ trước mặt hấn, hấn mới phục hồi tinh thần lại.

Cố Cầm Tâm tò mò nhìn hấn, rồi lấy tay sờ sờ mặt của mình: "Bùi đại Tổng giám đốc, anh làm gì mà nhìn chăm chăm mặt của tôi thế? Chẳng lẽ trên mặt tôi có cái gì kỳ quái sao?"

Bùi Tuấn bị Cố Cầm Tâm trêu ghẹo, cũng không tức giận, vẫn cười híp mắt nói: "Nhìn chăm chăm cô đương nhiên là bởi vì cô đẹp."

Lời nịnh bợ như thế, khiến Cố Cầm Tâm đỏ mặt lên.

Tính tình Cố Cầm Tâm tuy tiện, đàn ông phần lớn coi cô như anh em, mặc dù lớn lên cô cũng là một mỹ nhân, nhưng dường như đàn ông đều không chú ý tới điểm này, từ nhỏ đến lớn, cô đều không có duyên với người khác phái.

Hôm nay được Bùi Tuấn dùng lời ngon ngọt khen tặng như vậy, trong lòng thấy rất cao hứng.

Nhưng ngoài miệng lại không chút nào yếu thế: "Không cần anh nói, bản tiểu thư cũng biết mình xinh đẹp như hoa!"

Ánh mắt hẹp dài của Bùi Tuấn lóe lên thần thái khác thường, bắt đầu dụ dỗ Cố Cầm Tâm: "Cô Cố, công ty chúng tôi đang cần chiêu mộ mấy thư ký xinh đẹp, dù sao cô cũng từ chức rồi, không bằng đến công ty của tôi làm đi!"

Nghe Bùi Tuấn nói, thật sự Cố Cầm Tâm cũng hơi động lòng, Bùi gia rất có tiếng trong giới giải trí. Mà Cố Cầm Tâm đối với nghề giải trí lại rất hứng thú, rất muốn tương lai có thể phát triển theo hướng này. Làm ở công ty của Bùi Tuấn, thật đúng là rất thích hợp.

Cố Cầm Tâm do dự một chút rồi nghiêng đầu hỏi Mạc Tiểu Hàn ngồi ở bên cạnh cô đang yên lặng chơi điện thoại di động: "Tiểu Hàn, cậu cảm thấy đề nghị của Bùi Tổng như thế nào?"

Mạc Tiểu Hàn đang chơi trò chơi trên điện thoại di động, nhưng thật ra thì chơi cái gì, bản thân cô cũng không rõ ràng lắm, những ngón tay máy móc hoạt động, cố gắng muốn biết tại sao trong lòng mình lại có cảm giác mất mát.

Không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Ngón tay mơ hồ mở bộ sưu tập hình trong điện thoại của mình. Một tấm hình lập tức đập vào mắt.

Đó là hình chụp chung của cô và Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao ôm chặt cô, mặt ghé sát vào mặt của cô, khóe môi hiện một nụ cười, chỉ khi một đứa bé được ăn ngon kẹo mới có thể lộ ra nụ cười như thế.

Trong ngực Mạc Tiểu Hàn đột nhiên có cảm giác buồn buồn, tấm hình này là do Sở Thiên Ngao ép cô chụp, lúc ấy cô đang dùng điện thoại di động chụp hình mấy cây kiểng trên ban công, Sở Thiên Ngao đột nhiên chạy tới, đoạt lấy điện thoại di động của cô, đột ngột kéo cô ôm sát vào trong lòng ngực mình, đưa điện thoại di động ra xa chụp một tấm ảnh chung của 2 người.

"Mạc Tiểu Hàn, trong điện thoại di động của tôi có rất nhiều hình của em, vậy mà điện thoại di động của em một tấm hình của tôi cũng không có! Quá không công bằng!" Ngay lúc đó lời nói của Sở Thiên Ngao lại vọng về trong đầu của Mạc Tiểu Hàn.

Đúng là trong di động của Sở Thiên Ngao có rất nhiều hình của Mạc Tiểu Hàn. Mạc Tiểu Hàn cười, Mạc Tiểu Hàn buồn, Mạc Tiểu Hàn đi dạo, Mạc Tiểu Hàn ăn cơm, Mạc Tiểu Hàn sáng sớm tỉnh dậy còn mơ màng.

Nhưng trong di động của Mạc Tiểu Hàn, phần lớn là phong cảnh, một số hình động vật và cây cảnh. Không có hình Sở Thiên Ngao.

Bởi vì Sở Thiên Ngao là một người cuồng chụp hình. Mà mình lại không phải là người như vậy. Mạc Tiểu Hàn nghĩ như thế.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi, đưa ngón tay thon dài yên lặng đụng vào tấm ảnh một cái. Trên điện thoại di động hiện lên một lời nhắc nhở "Bạn đồng ý xóa hình này phải không?"

Ngón tay có chút run rẩy, ở chữ "đồng ý" có chút do dự.

"Tiểu Hàn, chơi điện thoại di động nhập tâm như vậy a, nói chuyện với cậu mà cậu cũng không biết." Cố Cầm Tâm cong miệng lên nhìn Mạc Tiểu Hàn. Hôm nay sao thế, ai cũng như người mất hồn. Bùi Tuấn mất hồn, Mạc Tiểu Hàn mất hồn, mà Sở Thiên Ngao lại càng không nói câu nào, lạnh băng giống

như tảng đá.

Ngón tay chạm thật nhanh dòng chữ "Hủy bỏ", Mạc Tiểu Hàn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nhìn Cố Cẩm Tâm xin lỗi: "Cẩm Tâm, thật ngại vì tớ không nghe thấy, cậu vừa nói cái gì?"

"Bùi Tổng mời tớ đến công ty ngài ấy làm việc. Cậu cảm thấy như thế nào?" Cố Cẩm Tâm mong đợi nhìn Mạc Tiểu Hàn. Tiểu Hàn là người rất có chủ kiến, ý kiến của cô vẫn rất có giá trị tham khảo.

"Ách. Cẩm Tâm, không phải cậu vẫn muốn phát triển sự nghiệp theo ngành giải trí sao? Tớ cảm thấy đây là một cơ hội. Cậu có thể cân nhắc. Hơn nữa, còn có Bùi Tuấn bảo kê, thì không ai dám khi dễ cậu." Mạc Tiểu Hàn giương mắt nhìn Bùi Tuấn, "Đúng không, Bùi Tổng?"

Bùi Tuấn cười rạng rỡ, "Đó là đương nhiên. Ai dám khi dễ tôi. Bạn bè của tôi?"

Nói xong có chút chột dạ nhìn Cố Cẩm Tâm, vừa rồi hẳn thiếu chút nữa nói ra câu "Ai dám khi dễ người phụ nữ của tôi", ở trong lòng Bùi Tuấn, Cố Cẩm Tâm đã trở thành người phụ nữ mà hẳn muốn bắt giữ

Ở bên cạnh, Sở Thiên Ngao thờ ơ lạnh nhạt, đối với quyết định của Bùi Tuấn có chút khiếp sợ.

Bùi Tuấn là một người đàn ông phong lưu, không sai, rất nhiều người phụ nữ muốn theo hắn, nhưng hắn chưa bao giờ đem người phụ nữ mình muốn vào công ty làm việc. Hôm nay sao lại thế? Muốn giải quyết Cố Cẩm Tâm, cũng không nên mang công ty của mình ra mà nói giỡn nha.

Đưa người phụ nữ ăn vài bữa cơm, tặng ít hoa hồng, sau đó đưa ra nước ngoài du lịch vài lần, tặng chút quà có giá trị, người phụ nữ nào mà không giải quyết được?

Sở Thiên Ngao suy nghĩ, ánh mắt lại không tự chủ được di chuyển đến vị trí của Mạc Tiểu Hàn. Mời ăn cơm, tặng quà có giá trị, đưa đi chơi khắp nơi, tặng hoa hồng. Chuyện gì mà hắn chưa làm qua? Nhưng Mạc Tiểu Hàn vẫn không bị hắn giải quyết.

Ý nghĩ bá đạo tham muốn giữ lấy lại nổi lên, Sở Thiên Ngao giận dữ nhìn Mạc Tiểu Hàn, ý nghĩ không chịu thua lại dâng trào, hối hận vì đã nghe theo lời khuyên của Bùi Tuấn, để Mạc Tiểu Hàn tự do.

Hắn không có biện pháp buông tay, thật không bỏ được, thật sự không thể nào bỏ được.

Sở Thiên Ngao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Mạc Tiểu Hàn, nghĩ đến chuyện sau này cô sẽ mỉm cười ở trong ngực người đàn ông khác, nghĩ đến cô sẽ sanh con dưỡng cá vì người đàn ông khác, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long, trong lòng cảm thấy đau đớn như bị kim đâm.

Lửa giận thiếu đốt trong lòng, phần nộ vô bàn một cái thật mạnh!

Ba người còn lại giật nảy mình, quay đầu nhìn Sở Thiên Ngao!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Anh thật sự rất đẹp trai

"Chắc nói chuyện phiếm mà lạnh nhạt hẳn." Cố Cẩm Tâm nói về khẳng định, đối với mình phỏng đoán rất có lòng tin.

Bùi Tuấn khẽ mỉm cười, chỉ có Cố Cẩm Tâm mới nghĩ đơn thuần như vậy. Ánh mắt của Sở Thiên Ngao vẫn nhìn chăm chăm vào Mạc Tiểu Hàn, hắn đã sớm chú ý tới.

Sở Thiên Ngao đột nhiên nổi giận, khẳng định cũng bởi vì Mạc Tiểu Hàn vẫn hờ hững với hắn. Quen biết nhau hơn hai mươi năm, Bùi Tuấn vô cùng hiểu Sở Thiên Ngao.

Xem ra trong lòng Sở Thiên Ngao vẫn không bỏ được Mạc Tiểu Hàn, thật là nghiệt duyên a. Bùi Tuấn thở dài trong lòng.

Sợ Sở Thiên Ngao lại gây ra chuyện, Bùi Tuấn nhanh chóng lôi kéo hắn đi vào phòng vệ sinh: "Cẩm Tâm, Tiểu Hàn, hai người ngồi chờ một lát, tôi theo Thiên Ngao đi toilet."

Trong phòng vệ sinh, Bùi Tuấn đốt một điếu thuốc, lại đưa một điếu cho Sở Thiên Ngao. Hai người yên lặng hút thuốc.

"Thiên Ngao, nếu như cậu thật sự không có biện pháp buông Mạc Tiểu Hàn, cậu có thể quay lại với cô ấy. Nhưng sao cậu không thử tạm thời buông tay một thời gian?" Bùi Tuấn thành khẩn nói, "Cậu có thể cho mình thời gian là một tuần, trong một tuần lễ này, cậu không tìm Mạc Tiểu Hàn, không gặp mặt, cũng không cần nhắn tin, gọi điện thoại. Nếu như sau một tuần cậu phát hiện mình vẫn không bỏ được, thì trở về cùng cô ấy cũng không muộn."

Sở Thiên Ngao yên lặng hút thuốc lá, không nói câu nào.

"Dưa hấu xanh không ngọt, hai bên cùng vun đắp tình yêu mới có thể hạnh phúc. Cậu cùng Mạc Tiểu Hàn, mãi mãi vẫn là gây gỗ tranh cãi cãi lại hoài. Như vậy có phải quá mệt mỏi hay không?" Bùi Tuấn cảm giác như mình bị năm người phụ nữ nhập vào thân cùng một lúc, nên mới dài dòng lảm nhảm như vậy.

Đôi mày rậm của Sở Thiên Ngao nhíu lại thật chặt, hút một hơi thuốc thật dài. Giương mắt nhìn Bùi Tuấn nói: "Không."

Bùi Tuấn có chút nóng nảy: "Thiên Ngao, chỉ là một người phụ nữ thôi, thật không đáng giá cho cậu đau lòng, lao tâm khổ tứ như thế!"

Ánh mắt thâm thúy của Sở Thiên Ngao nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng mở miệng: "Tôi sẽ không bỏ qua cho Mạc Tiểu Hàn. Nhưng tôi sẽ cho cô ấy tự do một tuần, thậm chí là một tháng!"

Bùi Tuấn tò mò: "Cậu tính chơi trò vờ tha để bắt thật sao?"

Sở Thiên Ngao cắn răng: "Tôi không tin Mạc Tiểu Hàn đối với tôi một chút cảm giác cũng không có! Tôi cho cô ấy thời gian 1 tháng, để cô ấy thấy rõ nội tâm của mình!"

Mạc Tiểu Hàn làm sao có thể đối với hắn không có cảm giác? Nếu quả như thật không có cảm giác, sao lại yên lặng không nói, sao vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt của hắn?

Nếu như Mạc Tiểu Hàn thật sự không có cảm giác với hắn, sao lại lần lượt trầm luân với hắn? Tại sao lại ở trong ngực của hắn rên rỉ giống như một cô mèo nhỏ? Hắn không tin người phụ nữ này thật sự có thể phân biệt tâm trạng mình rõ ràng như vậy!

Mạc Tiểu Hàn đối với hắn một chút cảm giác cũng không có, hắn không tin!

Không buông tay, tôi không buông tay. Mạc Tiểu Hàn, em trốn không thoát đâu! Hai tay Sở Thiên Ngao nắm chặt thành quả đấm, ánh mắt sâu như nước càng thêm u ám.

Hai người quay lại bàn ăn thì món ăn đã lên tới. Bùi Tuấn đi phía trước, thuận tiện thì ngồi vào vị trí bên trong. Sở Thiên Ngao ngồi bên ngoài.

Cứ như vậy, Sở Thiên Ngao ngồi bên cạnh Mạc Tiểu Hàn.

Cảm nhận được khí thế cường đại trên người Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn chợt rung mình một cái. Trên thân người đàn ông này có một sức mạnh khiến cô có chút kinh hãi.

"Chỉ đi phòng vệ sinh mà lâu thế sao? Các anh tào bớ vậy sao?" Cố Cẩm Tâm vẫn cứ nói không biết che đậy miệng như vậy.

"Cẩm Tâm, cậu." Mạc Tiểu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn bạn tốt. Lúc ăn cơm mà nói cái này, chỉ có Cố Cẩm Tâm mới làm được thôi.

Sở Thiên Ngao nhíu nhíu mày, Cố Cẩm Tâm quá cời mở, Bùi Tuấn sao lại động lòng với người phụ nữ như vậy? Lại liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn đang cười, trong lòng so sánh, vẫn cảm thấy Mạc Tiểu Hàn tốt nhất.

Bùi Tuấn lại không thèm để ý chút nào, cười híp mắt nhìn Cố Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm, chuyện này cô cũng biết? Mới vừa rồi có phải len lén đi theo chúng tôi đến phòng vệ sinh?"

"Anh!" Cố Cẩm Tâm đập Bùi Tuấn một cái, cầm đũa ăn lên: "Mặc kệ anh! Chờ các anh nửa ngày, tôi đã chết đói rồi!"

Mạc Tiểu Hàn không có khẩu vị, cầm một miếng sushi cá ngừ lên ăn.

Sushi của nhà hàng này rất đặc biệt, bên ngoài cuộn một lớp chà bông xốp giòn thật mỏng, mùi vị thanh khiết ngon miệng lại không dầu mỡ.

Mạc Tiểu Hàn liên tiếp ăn hai miếng. Đang chuẩn bị ăn một miếng nữa, Sở Thiên Ngao bên cạnh lên tiếng: "Mạc Tiểu Hàn."

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn quay mặt sang nhìn Sở Thiên Ngao. Từ đầu bữa cơm tới giờ, lần đầu tiên Sở Thiên Ngao nói chuyện với cô. Trong lòng có điểm thấp thỏm.

Sở Thiên Ngao cũng rất tự nhiên kéo mặt cô qua, rút ra một cái khăn giấy, giúp cô lau sạch thịt vụn dính ở khóe miệng.

Động tác của Sở Thiên Ngao rất nhanh, lại rất lưu loát, Mạc Tiểu Hàn nhất thời không có phản ứng gì, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn.

Đây là Sở Thiên Ngao. Đang giúp cô lau miệng?

Mạc Tiểu Hàn có chút phản ứng không kịp. Không phải mới vừa nói sẽ thả cô tự do sao? Từ giờ về sau hai người căn bản cũng không có quan hệ a, sao hắn, sao hắn lại giúp cô lau miệng? Đây không phải là động tác chỉ có giữa hai người yêu nhau mới có thể làm sao?

Thấy động tác của Sở Thiên Ngao, Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm cùng ngây dại.

Bùi Tuấn ngây dại là bởi vì Sở Thiên Ngao nói mà không giữ lời, mới vừa rồi còn nói cho Mạc Tiểu Hàn thời gian 1 tháng, hiện tại đã bắt đầu động tay động chân rồi với cô ta rồi.

Cố Cẩm Tâm ngây dại lại là vì hâm mộ.

Khuôn mặt của Sở Thiên Ngao vô cùng góc cạnh, nhìn nghiêng rất đẹp trai, không nói tới tính tình bá đạo lãnh khốc, thì hẳn đúng là một người đàn ông vô cùng có mị lực.

Người đàn ông như vậy một khi dịu dàng sẽ rất hấp dẫn!

Nhất là như bây giờ, dịu dàng cưng chiều giúp Mạc Tiểu Hàn lau khóe miệng, động tác kia, thần sắc kia, quả thật dịu dàng chết người, quả thật rất đẹp trai, quả thật chính là tình nhân tốt nhất, bạn trai tốt nhất, người chồng tốt nhất!

Cố Cẩm Tâm cảm giác những phán đoán của mình trước đây đối với Sở Thiên Ngao hoàn toàn sai lầm rồi! Vô cùng sai lầm!

Sở Thiên Ngao thật sự yêu Mạc Tiểu Hàn! Không phải chỉ vui đùa mà thôi!

Cố Cẩm Tâm trong nháy mắt biến thành người của Sở Thiên Ngao, biến thành fan ruột của Sở Thiên Ngao !

"." Mạc Tiểu Hàn đột nhiên từ trong con chấn kính phản ứng kịp, nhanh chóng quay đầu đi, muốn thoát khỏi tay Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao đã lau xong rồi, thấy động tác của Mạc Tiểu Hàn, chân mi nhú lại không vui. Lau miệng mà thôi, Mạc Tiểu Hàn lại kháng cự như vậy sao?

Vừa định nói, Cố Cẩm Tâm đã hoa si lên tiếng: "Oa! Sở tổng, anh có biết không, động tác vừa rồi của anh thật dịu dàng a! Tựa như trong phim ảnh! Lần đầu tiên phát hiện Sở tổng, thì ra đáng đáp anh đẹp trai như vậy a!"

Sở Thiên Ngao đắc ý liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái. Xem đi, bây giờ ngay cả Cố Cẩm Tâm cũng bị mị lực của hắn chinh phục, thừa nhận hắn siêu cấp đẹp trai, chỉ có Mạc Tiểu Hàn mới mắt mờ không thấy mà thôi!

Mạc Tiểu Hàn đối với những biến chuyển của Cố Cẩm Tâm cảm thấy rất không vui: "Cẩm Tâm, mắt cậu bị quáng gà rồi sao?"

Ánh mắt nào của cô ấy nhìn thấy Sở Thiên Ngao dịu dàng? động tác vừa rồi của Sở Thiên Ngao giúp cô lau miệng rất hung dữ đấy chứ, cầm khăn giấy sượt mạnh như vậy, khóe miệng bị lau đau muốn chết!

Nhưng hai mắt của Cố Cẩm Tâm vẫn lóe lên hình trái tim nhìn Sở Thiên Ngao: "Sở tổng, anh thật sự rất đẹp trai! Tôi hối hận vì đã xin nghỉ việc rồi!"

Nói xong, lại đem mắt chuyển tới trên người Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, tớ cảm thấy Sở tổng thật rất thích cậu! Cậu đáp ứng anh ta đi! Hai người ở chung một chỗ đi! Như vậy về sau tớ ngày ngày có thể thấy Sở tổng anh tuấn rồi !"

Mạc Tiểu Hàn im lặng nhìn trời xanh, cảm nhận thật sâu vì mình đã có một bạn xấu.

Vì nhìn trai đẹp, không tiếc đẩy bạn tốt ra ngoài làm mối!

"Muốn nhìn trai đẹp rất đơn giản, bên cạnh cô không phải cũng có một người sao?" Bùi Tuấn cười híp mắt mở miệng, trong lòng có chút ê ẩm

Thấy bộ dạng Cố Cẩm Tâm nhìn Sở Thiên Ngao, khiến trong lòng hắn có chút không thoải mái. Bùi Tuấn hẳn dù gì cũng là một soái ca chứ, cùng với Sở Thiên Ngao được xưng tụng là Tứ Đại công tử của thành phố C, chỉ nói riêng về hình dáng bên ngoài, hẳn căn bản cũng không thua kém Sở Thiên Ngao bao nhiêu, tại sao Cố Cẩm Tâm chỉ biết hoa si Sở Thiên Ngao thôi?

"Da mặt thật dày!" Cố Cẩm Tâm đánh Bùi Tuấn một cái, bỗng nhiên lại nhớ tới đây là cấp trên tương lai của mình, liền nhanh chóng nín hót: "Hắc hắc, thật ra thì anh cũng rất đẹp trai đấy! Nhưng mà lại có một đôi mắt lẳng lơ, vừa nhìn cũng biết không phải là người tốt."

Nói xong, lại lập tức ý thức được mình nói sai rồi, nhanh lấy tay che miệng lại, đôi mắt cố gắng ra vẻ vô tội nhìn Bùi Tuấn, thật hận không ngay lập tức cắn roi đầu lưỡi của mình.

Nghe thấy những lời nói như thế của Cố Cẩm Tâm, Bùi Tuấn cũng không một chút tức giận. Yên lặng bỏ sung trong lòng: "Tiểu nha đầu, em nói đúng rồi! Bản thiếu gia chính là hám sắc vô cùng! Không ăn được em quyết không bỏ qua!"

Bữa cơm cuối cùng kết thúc. trong lòng bốn người đều có suy nghĩ riêng.

"Cẩm Tâm, Tiểu Hàn, hai cô ở đâu vậy? Chúng tôi đưa hai cô về." Bùi Tuấn vừa đi vừa nói.

"A a, không cần. Tự chúng tôi trở về là tốt rồi." Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng cự tuyệt. Cô không muốn Sở Thiên Ngao biết mình ở đâu.

Nhìn thấu tâm tư của Mạc Tiểu Hàn, Bùi Tuấn cũng không kiên trì nữa.

Nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn không để ý tới lời nói Mạc Tiểu Hàn, trực tiếp lấy xe lái tới.

Cánh tay thật dài mở cửa xe trước, ánh mắt sâu đen nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Lên xe."

Cố Cẩm Tâm đẩy Mạc Tiểu Hàn: "Mau, Sờ tổng mời, mau lên đi. Tớ và Bùi Tổng ngồi ghế sau."

Bây giờ Cố Cẩm Tâm đặc biệt muốn tác hợp Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn. Nếu như không bá đạo và lãnh khốc như vậy, Sở Thiên Ngao thật sự là người bạn trai rất khá a, bộ dạng vừa rồi hẳn giúp Mạc Tiểu Hàn lau miệng, thật là dịu dàng lại thâm tình, đúng là khiến người ta hâm mộ.

Xe nhẹ nhàng lướt trên đường. Ở ghế sau Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Sở Thiên Ngao chuyên chú lái xe, nhưng Mạc Tiểu Hàn lại có chút cứng ngắc, mắt nhìn chăm chăm con đường trước mặt, nhịp tim có vẻ rối loạn.

Cùng Sở Thiên Ngao ngồi ở một không gian thu hẹp như vậy, cơ thể hẳn toát ra mùi vị nam tính, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy mình có chút không thể khống chế. Người đàn ông này khí thế thật sự quá mạnh mẽ.

Chợt nhớ tới đồ đạc của mình vẫn còn ở nhà Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn do dự không biết có nên mở miệng nói với Sở Thiên Ngao ngày mai qua đó dọn đồ hay không.

Thật ra thì cô cũng không có đồ gì nhiều. Chỉ là một ít quần áo, giày....., mua lại cũng được.

Nhưng có một thùng giấy nhỏ, là ba cô để lại cho cô, Mạc Tiểu Hàn vẫn chưa mở ra nhìn. Sợ không chịu nổi kích thích. Suy nghĩ tới chuyện ba một mình ở bệnh viện, bên cạnh không có ai chăm sóc, cũng không có ai làm bạn, cứ như vậy cô đơn rồi đi nhân thế, trong lòng Mạc Tiểu Hàn đau đến không thể hít thở được.

"Cái đó. Tôi ngày mai sẽ đến nhà của anh lấy ít đồ được không?" Mạc Tiểu Hàn sợ hãi mở miệng. Không biết vì sao a, hiện tại, cùng Sở Thiên Ngao nói chuyện cô có cảm giác chột dạ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Tôi ở trong xe chờ em

Đến nhà hẳn dọn đồ? Nghe thấy câu nói của Mạc Tiểu Hàn, trái tim Sở Thiên Ngao như cứng lại.

Không kịp chờ đợi muốn cùng hắn phải sạch quan hệ như vậy? Trong ánh mắt sắc bén của Sở Thiên Ngao tức giận dâng tràn, trên gương mặt anh tuấn cũng lộ ra vẻ lãnh khốc, yên lặng không nói gì.

Mạc Tiểu Hàn thận trọng nhìn Sở Thiên Ngao, nhìn thấy thái độ của hắn, trong lòng cảm thấy rất không ổn.

Thật ra thì cô cũng không muốn trở về nhà của Sở Thiên Ngao, bây giờ tình huống như thế, hơn nữa cùng Sở Thiên Ngao đơn độc đối mặt, cô cảm thấy thật sự quá lúng túng. Nhưng đó là di vật của ba, bất luận như thế nào cô cũng muốn đi lấy.

"Cái đó. Nếu như anh không." Mạc Tiểu Hàn nói còn chưa hết câu, Sở Thiên Ngao đã lạnh lùng mở miệng: "Tối mai cô qua lấy." Giọng nói rất cứng rắn.

"Ách. Được. Cảm ơn." Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói rồi nhanh đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ, không dám nhìn Sở Thiên Ngao nữa.

Trong lòng Sở Thiên Ngao càng tức, hẳn là ma quỷ sao? Sao Mạc Tiểu Hàn nhìn đến hắn tựa như nhìn thấy quỷ? Nhưng với Bùi Tuấn lại vừa nói vừa cười.

Tức giận trong lòng phát tiết, Sở Thiên Ngao chợt đạp cần ga! Chiếc xe đang chạy bình thường đột nhiên tăng tốc, ba người ngồi trong xe kinh hoàng la lên.

Cố Cẩm Tâm đang nhìn Bùi Tuấn hỏi thăm đãi ngộ của công ty, Sở Thiên Ngao đột ngột chạy xe rất nhanh khiến trọng tâm không yên, lập tức ngã vào người Bùi Tuấn.

Trên người cô có mùi thơm nhàn nhạt tràn đầy lỗ mũi Bùi Tuấn, hẳn không khỏi hít sâu một hơi, Mùi vị trên người Cố Cẩm Tâm rất đặc biệt, hẳn rất ưa thích.

Cánh tay vững vàng đỡ Cố Cẩm Tâm lên, Bùi Tuấn ân cần hỏi han: "Cẩm Tâm, cô không sao chứ?"

"A, a, không có việc gì" Cổ Cẩm Tâm gần như bị Bùi Tuấn ôm vào trong ngực, cơ thể hai người dính sát vào nhau, Cổ Cẩm Tâm cũng có thể cảm thấy những bắp thịt rắn chắc sau làn áo sơ mi mỏng của Bùi Tuấn. Mặt đột nhiên đỏ.

Từ trong kính chiếu hậu, Sở Thiên Ngao nhìn thấy những động tác mập mờ của Bùi Tuấn cùng Cổ Cẩm Tâm trên ghế sau thì liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Vừa rồi Mạc Tiểu Hàn cũng bị động tác tăng tốc đột ngột của Sở Thiên Ngao khiến sợ hết hồn. Thân thể cũng nghiêng về phía Sở Thiên Ngao, nhưng cô vội thật chặt tay vịn trên cửa sổ xe, đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mà cũng nhất định không chịu nghiêng về phía Sở Thiên Ngao thêm một chút nào.

Giống như chỉ sợ tiếp xúc với Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao lạnh lùng khề hừ, chột điều khiển tay lái, xe kịch liệt quẹo trái với tốc độ rất nhanh. Cơ thể Mạc Tiểu Hàn không giữ vững được nữa, lập tức ngã vào người Sở Thiên Ngao.

Không muốn đụng chạm vào Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn nỗ lực di chuyển về chỗ cũ, kết quả là lỗ mũi hung hăng đụng vào bả vai Sở Thiên Ngao!

"A ~ thật là đau!" Mạc Tiểu Hàn sờ sờ cái mũi của mình, nhỏ giọng kêu đau.

"Thiên Ngao, cậu làm gì thế!" Bùi Tuấn nhìn Sở Thiên Ngao quát, nhưng trong lòng lại thấy vui, âm thầm cảm tạ Sở Thiên Ngao, bởi vì toàn bộ cơ thể Cổ Cẩm Tâm đã áp sát vào trong ngực hắn.

Nghe tiếng Mạc Tiểu Hàn kêu đau, Sở Thiên Ngao nhú nhú mày, trong lòng có chút ảo não. Một cước đạp thẳng dừng xe lại.

"Tới đây, cho tôi xem!" Thò lỗ kéo mặt Mạc Tiểu Hàn nghiêng qua, mượn ánh đèn trong xe cẩn thận xem xét gương mặt của Mạc Tiểu Hàn.

"Không có việc gì, chỉ là bị đụng" Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói, muốn đẩy tay Sở Thiên Ngao ra, nhưng lại sợ Sở Thiên Ngao có những động tác khác.

Mạc Tiểu Hàn vênh cái mũi nhỏ bị đụng có hơi hồng, không có gì đáng ngại. Sở Thiên Ngao cau mày thật chặt, nhìn Mạc Tiểu Hàn chăm chăm: "Người phụ nữ ngốc nghếch!"

Người phụ nữ ngốc nghếch, em không chịu để tôi ôm sao? Thà để lỗ mũi mình bị đụng đau, cũng không chịu nép vào ngực hắn sao?

Ánh mắt Sở Thiên Ngao thâm thúy nhìn vào đáy mắt của Mạc Tiểu Hàn, dường như muốn nhìn thấu tận tâm can của cô.

Nhịp tim của Mạc Tiểu Hàn chột tăng tốc, hô hấp trở nên có chút khó khăn. Cô muốn di chuyển ánh mắt ra chỗ khác, nhưng không biết vì sao ánh mắt giống như bị ánh mắt của Sở Thiên Ngao hút chặt vào, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao như vậy.

Sóng mắt Mạc Tiểu Hàn lưu chuyển, trong mắt là sự giãy giụa cùng khốn hoặc rõ ràng như thế. Cô không biết bộ dạng bất lực này lại mê người đến thế nào.

Sở Thiên Ngao chột rất muốn hôn Mạc Tiểu Hàn.

Vươn tay ôm eo Mạc Tiểu Hàn, kéo cô dán sát vào mình, chóp mũi hai người gần như muốn đụng vào nhau, hơi thở của Sở Thiên Ngao phả vào mặt Mạc Tiểu Hàn. Nóng nóng, ngứa một chút.

Cổ Cẩm Tâm ngồi phía sau thấy tình cảnh trước mặt, cảm thấy rất hưng phấn. Oa ~ Đáng về Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn xem ra rất mập mờ a!

Cô vẫn ủng hộ Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao đi chung với nhau!

"Sở tổng! Hôn Tiểu Hàn! Hôn Tiểu Hàn a! Không cần do dự!" Cổ Cẩm Tâm hưng phấn mở miệng.

Mạc Tiểu Hàn như đang rơi vào giấc mộng, bị giọng nói của Cổ Cẩm Tâm làm thức tỉnh. Phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ra mình và Sở Thiên Ngao đang dùng tư thế mập mờ nhìn nhau.

Vội vàng đẩy Sở Thiên Ngao ra. Mặt đỏ lên như trái cà chua! Trống ngực cũng đánh thành thịch!

Ý đồ của mình bị Cổ Cẩm Tâm nhìn ra, Sở Thiên Ngao có chút lúng túng, từ trong kính chiếu hậu hung hăng trợn mắt nhìn Cổ Cẩm Tâm một cái.

Xe ngừng lại dưới nhà Cổ Cẩm Tâm. Sở Thiên Ngao yên lặng nhớ số nhà và số tầng lầu.

"Tiểu Hàn, tớ cảm thấy Sở tổng yêu cậu thật sự đấy! Cậu đáp ứng hắn đi!" Cổ Cẩm Tâm vừa về tới nhà liền bắt đầu nói tốt cho Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn lại có vẻ kinh ngạc, đáng về trầm tư mất hồn.

Mình hôm nay quả thật rất khác thường, tại sao thấy ánh mắt của Sở Thiên Ngao, trong lòng có chút cảm giác đau đau? Không bá đạo, không lạnh lùng tàn khốc, chẳng còn là Sở Thiên Ngao tàn nhẫn không hiểu chuyện khiến cô có chút không thích ứng. Ánh mắt của hắn, phảng phất như có một loại ma lực kỳ lạ, có thể dễ dàng hút mình vào.

Lắc đầu một cái, Mạc Tiểu Hàn xua đi những suy nghĩ tạp nhạp này. Nhàn nhạt mở miệng: "Cầm Tâm, ngủ đi, hôm nay tớ không muốn thảo luận chuyện này."

"Tiểu Hàn, tớ không hiểu rốt cuộc cậu đang trốn tránh cái gì, Sở tổng rõ ràng rất thích cậu a! Chẳng lẽ cậu không cảm giác được?" Cổ Cầm Tâm nói có chút tức giận. Cô thật không hiểu nổi sao Mạc Tiểu Hàn lại kiêu ngạo như thế.

"Hắn yêu tôi thì tôi phải tiếp nhận hắn sao?" Mạc Tiểu Hàn cảm thấy logic của Cổ Cầm Tâm rất kỳ quái.

Đến phiên Cổ Cầm Tâm kinh ngạc nói không ra lời: "Chẳng lẽ, cậu không yêu hắn sao?" Đàn ông ưu tú như Sở tổng vậy, trừ tính tình hơi bá đạo ra, thật đúng là không còn gì để bắt bẻ, đã là phụ nữ thì đều có cảm giác hắn rất có魅力, vậy mà Mạc Tiểu Hàn một chút cảm giác cũng không có?

"Đúng, tớ không yêu hắn. Tớ và hắn không thích hợp. Tính cách của hắn tớ không chịu được." Mạc Tiểu Hàn trả lời có chút mệt mỏi.

Bữa cơm hôm nay ăn quá mệt mỏi, vẫn là lo lắng đề phòng, chỉ sợ Sở Thiên Ngạo sẽ làm chuyện gì đó với cô.

Kết quả không ngờ Sở Thiên Ngạo trở nên yên lặng như vậy, khiến Mạc Tiểu Hàn có chút lo sợ. Sở Thiên Ngạo chưa bao giờ là người dễ nói chuyện như vậy, Mạc Tiểu Hàn không tin hắn thật có thể dứt khoát bỏ qua cô như vậy.

Giống như có một thanh kiếm đang treo lơ lửng trên đầu cô, không biết lúc nào thanh kiếm này sẽ rút xuống, khiến cô trở thành xác chết.

Loại cảm giác này, thật sự rất mệt mỏi.

"Tích tích tích tích. . . ." Điện thoại của Cổ Cầm Tâm vang lên.

"Alo, mẹ. . . ." Cổ Cầm Tâm cầm điện thoại đi ra ngoài ban công. Mạc Tiểu Hàn co rúc ở trên ghế sofa, vừa định nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi. "Đình" trong điện thoại di động của cô cũng có tin nhắn.

Mở ra điện thoại di động, một tin nhắn nhảy vào tầm mắt.

"Xuống. Tôi ở trong xe chờ cô." Tin nhắn của Sở Thiên Ngạo. Một câu nói ngắn gọn, vẫn bá đạo trước sau như một.

Mạc Tiểu Hàn không chút do dự trả lời: "Quá muộn rồi, tôi đã ngủ. Có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói."

"Không muốn lấy lại thùng giấy sao?"

Lại uy hiếp! Lúc nào thì người đàn ông này mới có thể học được cách nói chuyện? Mạc Tiểu Hàn cau mày.

Suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi xuống. Dù sao Cầm Tâm cũng đang nói chuyện điện thoại ở trên sân thượng, khu nhà cũ này chỉ có năm tầng lầu, nếu Sở Thiên Ngạo muốn làm gì, cô hô một tiếng Cầm Tâm có thể nghe.

Cầm điện thoại đi xuống dưới, xe Sở Thiên Ngạo quả nhiên đang ở đó. Chiếc xe màu đen, ở trong màn đêm cũng dễ thấy như vậy.

Mạc Tiểu Hàn mới vừa đi ra đầu hành lang, cửa sau xe liền mở ra. Mạc Tiểu Hàn hít thở một hơi thật sâu, động viên viên chính mình, rồi từ từ đi tới trước cửa xe.

Kỳ quái, sao Sở Thiên Ngạo lại ngồi ở ghế sau?

Mạc Tiểu Hàn mới vừa đi tới cửa xe phía sau, một bàn tay to từ trong xe đưa ra ngoài, đột ngột cô lúi vào. Cửa xe "phanh" đóng lại!

"Sở Thiên Ngạo anh. . . ." Mạc Tiểu Hàn vừa muốn kêu, thân thể đã bị người đè vào ghế sau, hơi thở nóng hổi của phái nam phả vào mặt của cô, một bàn tay có lực chiếm lấy cằm của cô, đầu lưỡi linh hoạt của Sở Thiên Ngạo đột nhiên chui vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên của cô!

Mạc Tiểu Hàn ý thức được vừa rồi mình quá ngây thơ rồi! Sở Thiên Ngạo gần như điên cuồng ở trong miệng cô liều mạng chiếm đoạt, hút đi hơi hấp của cô, cô căn bản không có cơ hội kêu cứu!

Sở Thiên Ngạo đau khổ mấy ngày, cuối cùng tới hôm nay đem những đau khổ trút lên những nụ hôn liên tiếp.

Đầu lưỡi không ngừng liếm láp trong miệng Mạc Tiểu Hàn, động tác nhiệt tình mà cuồng dã, đầu lưỡi điên cuồng không buông tha bất luận là một góc nhỏ nào trong miệng cô, giống như một ngọn lửa, đem ý thức của Mạc Tiểu Hàn đốt cháy sạch sẽ!

Ngọt, vô cùng ngọt. Thỏa mãn, vô cùng thỏa mãn.

Đây chính là toàn bộ cảm giác của Sở Thiên Ngạo trong giờ phút này. Giống như một người đói khát sắp chết đang đi trong sa mạc, đột nhiên nhìn thấy thấy một vũng nước trong, cố gắng bò tới, ra sức uống nước, cổ họng khô nứt được dòng nước mát chảy vào đồ dành, tư vị kia giống y như trong tưởng tượng, thật là hạnh phúc vô cùng.

Nụ hôn mang theo khao khát, bị Sở Thiên Ngạo gần như điên cuồng thể hiện, mang theo sức mạnh khiến lòng run sợ!

Cho dù là người có tâm địa sắt đá, cũng sẽ bị sự cuồng nhiệt của hân làm cho rung động, huống chi là Mạc Tiểu Hàn!

Nhịp tim của Sở Thiên Ngao đập mạnh mẽ như vậy, cơ thể nóng bỏng đè trên người cô khiến cô hít thở không thông, mà đầu lưỡi của hân càng thêm linh hoạt không thể tưởng tượng nổi, nóng rực đến nỗi muốn bốc bốc cháy.

Mạc Tiểu Hàn từ từ bị chinh phục, dần dần chìm đắm trong nụ hôn này.

Kỹ thuật hôn của Sở Thiên Ngao vô cùng cao minh, đầu lưỡi giống như mang theo dòng điện thật nhỏ, những chỗ đi qua cũng có thể kích thích Mạc Tiểu Hàn trở nên run rẩy.

Nhận thấy được Mạc Tiểu Hàn đang rơi vào luân hãm của mình, Sở Thiên Ngao như được khích lệ. Dần dần, hân không hề thấy thỏa mãn với chỉ một cái hôn, hân muốn nhiều hơn.

Bàn tay chậm rãi xoa vùng đùi trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn, thăm dò vào dưới váy cô.

"Ừm." Mạc Tiểu Hàn ý thức được những động tác của Sở Thiên Ngao, bắt đầu giãy giụa, cố gắng muốn khép lại hai chân

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Có phải em rất cảm động hay không?

Thấy Mạc Tiểu Hàn có vẻ kháng cự, Sở Thiên Ngao thả chậm tiết tấu.

Tay không cố chấp muốn thăm dò vào nơi sâu kín kia nữa, mà từ từ đi lên vùng eo thon nhỏ của Mạc Tiểu Hàn.

Không giống những người phụ nữ khác, eo của Mạc Tiểu Hàn là nơi mẫn cảm nhất của cô. Sở Thiên Ngao đối với cơ thể của Mạc Tiểu Hàn quen thuộc vô cùng, biết như thế nào mới có thể khơi lên lửa tình nóng bỏng của cô.

Mạc Tiểu Hàn bắt đầu giãy dụa vì khó chịu, cổ họng mơ hồ bật ra "Ừm. Nhột."

Giọng nói êm ái non mềm, giống như một chất xúc tác tốt nhất, khiến Sở Thiên Ngao cảm thấy nơi nào đó của cơ thể trở nên cứng rắn!

Không thể nhẫn nại nhiều hơn được nữa, đôi môi càng thêm điên cuồng ở trong miệng cô công thành đoạt đất, hút hết hương thơm cùng ngọt ngào của cô, bàn tay nóng bỏng leo lên nơi đỉnh nhọn trắng nõn của cô.

Đến khi chạm vào đỉnh núi, Sở Thiên Ngao hít vào một hơi, cả người quả thật muốn điên rồi!

Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không mặc áo lót!

Sau khi về đến nhà Mạc Tiểu Hàn liền cởi quần áo thay áo ngủ, dĩ nhiên là không mặc áo lót. Bị tin nhắn của Sở Thiên Ngao gọi xuống lầu, vốn chỉ nghĩ đứng ở bên cạnh xe cùng Sở Thiên Ngao nói vài lời coi như xong. Nhất thời trở nên lười, chỉ khoác thêm một cái áo khoác bên ngoài bộ quần áo ngủ mà thôi.

Không thể nghĩ đến sẽ trở thành một miếng dê béo đưa vào miệng Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao cảm thấy thân thể như sắp nổ tung, thật sự nếu không tiến vào nơi ngọt ngào mềm mịn kia, hân nhất định sẽ giống như con dã thú xé nát Mạc Tiểu Hàn mà đem cô ăn hết!

Tình trạng của Mạc Tiểu Hàn cũng không khá hơn chút nào.

Bị Sở Thiên Ngao kích thích như vậy, với sự trêu đùa của hân, nơi sâu kín của cô đã là dòng suối nhỏ chảy nước róc rách.

Bàn tay Sở Thiên Ngao lại điên cuồng muốn đi vào nơi đó, Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng cả mặt, liều mạng giãy dụa ngăn cản, sợ bị hân phát hiện nơi này của mình đã ướt đầm.

Sở Thiên Ngao không quản nhiều được như vậy nữa! Nếu không được thỏa mãn, hân sẽ phát điên!

Đôi tay kèm chặt hai tay đang kháng cự của Mạc Tiểu Hàn giờ lên đỉnh đầu, phía dưới đầu gối đẩy hai chân đang ngượng ngùng của cô dang ra, đầu lưỡi nóng bỏng cứ mút vào nơi sâu kín trực tiếp như thế.

"A." Mạc Tiểu Hàn rên lên một tiếng như cô mèo con đang nũng nịu. Hoàn toàn bị rơi vào trong ngọn lửa tình của Sở Thiên Ngao.

Chiếc xe hơi màu đen hiệu Bugatti, ở dưới ánh trăng run lên một cái, chứng kiến hai người bên trong xe cuồng dã và nhiệt tình.

Cố Cẩm Tâm nghe điện thoại xong trở lại phòng khách, phát hiện Tiểu Hàn không có ở đây. Đến phòng ngủ xem, cũng không có.

Thật kỳ quái, trễ như thế mà Tiểu Hàn còn đi đâu vậy? Cố Cẩm Tâm kêu hai tiếng, cũng không có ai trả lời. Cẩm điện thoại gọi Mạc Tiểu Hàn.

Dưới đồng quần áo xóc xếch, điện thoại của Mạc Tiểu Hàn phát ra tiếng chuông yếu ớt.

Mạc Tiểu Hàn bị thiếu đốt cả người trở nên nóng bỏng, nghe tiếng điện thoại di động, ý thức đang mơ hồ mới tỉnh táo lại một chút.

Đưa tay dò xét trong đồng quần áo, muốn tìm điện thoại di động. Nhất định là Cẩm Tâm không tìm được cô nên mới sốt ruột, trong lòng Mạc Tiểu Hàn có chút ảo não, mới vừa rồi nên nói một tiếng cho Cẩm Tâm biết.

Sở Thiên Ngao vẫn chôn thật sâu ở trong cơ thể cô, nơi nóng bỏng cứng rắn vẫn cọ sát thật sâu vào nhụy tâm mềm mại nhất của cô.

Tay đè vào bàn tay nhỏ bé của cô: "Không cho nhận!" Giọng nói ám muội nhưng từ tính, mang theo mùi vị dục vọng đầu độc lòng người.

"Là điện thoại. Cẩm Tâm. Bị Sở Thiên Ngao luật động rút ra đâm vào như vậy, giọng nói của Mạc Tiểu Hàn trở nên run rẩy vỡ vụn.

Lý trí nói cho cô biết, nên đẩy người đàn ông trên người này ra, rồi quay về nhà ngay lập tức.

Nhưng có lẽ sâu trong thân thể truyền tới khoái cảm trí mạng, lại khiến cho cô đắm chìm, khiến cô rất khoan khoái dễ chịu.

Là do hơi sức Sở Thiên Ngao quá mạnh, nên mình hoàn toàn không gãy thoát được, Mạc Tiểu Hàn chỉ có thể âm thầm tự nhủ lừa mình dối người như vậy.

Gò má trắng nõn của Mạc Tiểu Hàn vì động tình mà trở nên đỏ ửng, cái mũi nhỏ xinh cũng rịn ra một tầng mồ hôi mịn, Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn, dục vọng trong lòng càng sâu, càng gia tăng sức mạnh cùng tốc độ.

Cố Cẩm Tâm gọi Mạc Tiểu Hàn không được, trong lòng có chút sợ hãi.

Đã trễ thế này, Tiểu Hàn rõ ràng là mang theo điện thoại, tại sao không nhận? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nhớ lại hôm nay lúc ăn cơm Bùi Tuấn dám đoạt lấy điện thoại di động của cô, lưu số điện thoại của hắn vào, Cố Cẩm Tâm vội vàng bấm điện thoại gọi Bùi Tuấn.

Bùi Tuấn mới vừa tắm xong ra ngoài. Thấy là điện thoại của Cố Cẩm Tâm, trên gương mặt anh tuấn tràn ra một nụ cười.

"Sao, Cẩm Tâm, vừa mới chia tay, cô đã bắt đầu nhớ tôi?" Bùi Tuấn bắt cần đòi nói.

"Ai nhớ anh! Anh thật đúng là tự sướng!" Cố Cẩm Tâm không vui nói, "Bùi Tuấn, anh gọi cho Sở Thiên Ngao, hỏi hắn xem Tiểu Hàn có phải đang ở cùng hắn không!"

Bùi Tuấn kinh ngạc: "Tôi nay không phải chúng tôi đưa cô và Tiểu Hàn về nhà sao?"

"Đúng vậy a, Tiểu Hàn về cùng tôi. Nhưng vừa rồi tôi lên ban công gọi điện thoại trở lại, thì không thấy Tiểu Hàn!" Cố Cẩm Tâm lo lắng nói, "Gọi điện thoại cô ấy cũng không nhận. Tôi lo lắng có phải là xảy ra chuyện gì hay không."

Nụ cười ở khóe miệng Bùi Tuấn sâu hơn, khó trách Sở Thiên Ngao đưa hắn về đến nhà sau đó lại đi đâu mất, lúc ấy hắn còn tưởng rằng Sở Thiên Ngao có chuyện gì gấp, cũng không hỏi nhiều.

Nhìn dáng vẻ ấy, nhất định là Sở Thiên Ngao quay trở lại tìm Mạc Tiểu Hàn rồi.

Haiz, người đàn ông này, một tuần lễ cũng không nhìn được sao? Mạc Tiểu Hàn thật sự có mị lực như vậy sao? Trở thành thuốc phiện của hắn?

Bùi Tuấn cười híp mắt mở miệng: "Đừng lo lắng. Mạc Tiểu Hàn sẽ không xảy ra chuyện. Nói không chừng hiện tại còn đang hưởng thụ!"

Trong lời nói rõ ràng ám chỉ trắng trợn khiến Cố Cẩm Tâm lập tức đỏ mặt.

"Anh nói gì thế! Đưa số điện thoại của Sở Thiên Ngao cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại cho hắn!" Cố Cẩm Tâm thật sự rất sợ Mạc Tiểu Hàn xảy ra chuyện gì.

"Được rồi, đừng tức giận. Tôi đưa là được." Bùi Tuấn cúp điện thoại, tự nhủ: "Thiên Ngao, đừng trách tôi quấy rầy chuyện tốt của anh a, là Cố Cẩm Tâm ép tôi."

Nghĩ đến Cố Cẩm Tâm, ý đùa giỡn trong mắt Bùi Tuấn càng sâu hơn. Ngày mai tiểu nha đầu sẽ đến công ty hắn làm, hắn rất tò mò đợi.

Không khí nóng bỏng bên trong xe đáng sợ, nhiệt độ cơ thể của hai người đều nóng hầm hập, mồ hôi nhỏ xuống ướt cả ghế ngồi.

Dưới đồng quần áo, điện thoại của Sở Thiên Ngao cũng phát ra tiếng chuông trầm muộn.

"Shit!", Sở Thiên Ngao đang trong thời khắc tình nồng, giờ phút này điện thoại của ông trời gọi hắn cũng sẽ không nhận!

Đưa tay nhắc điện thoại ấn phím tắt máy. Sở Thiên Ngao bắt đầu hết sức chuyên chú hưởng thụ bữa tiệc lớn của hắn.

Mùi vị của Mạc Tiểu Hàn quá thơm, khiến hắn mê muội thật sâu, muốn ngừng mà không được!

Điện thoại của Mạc Tiểu Hàn không ai nhận, điện thoại của Sở Thiên Ngao cũng không chịu nghe. Cố Cẩm Tâm gấp đến độ rồi tung, chỉ sợ Mạc Tiểu Hàn đã xảy ra chuyện gì.

Trong xe, Sở Thiên Ngao đang gắt gao ôm Mạc Tiểu Hàn, vùi đầu ở cổ của cô. Hút mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

"Mau thả tôi trở về, Cẩm Tâm nhất định sốt ruột."

Mạc Tiểu Hàn đẩy đẩy Sở Thiên Ngao. Cô thật rất xấu hổ, tại sao mỗi lần đều là như vậy? Từ lúc bắt đầu vội vã đến cuối cùng hưởng thụ, tại sao cô luôn chạy không thoát dục vọng mãnh liệt của Sở Thiên Ngao?

Mặc dù giữa cô và Sở Thiên Ngao trong lúc đó quả thật rất hợp, tất cả cảm giác cũng rất thỏa mãn, Sở Thiên Ngao mang đến cho cô khoái cảm chết người. Nhưng, trong lòng cô rất rõ ràng, Sở Thiên Ngao không thích hợp với cô, không phải là người đàn ông có thể sống cả đời với cô.

Nếu đã nói buông tay, tại sao lại muốn làm loại chuyện mà những người yêu nhau mới có thể làm?

Đầu óc Mạc Tiểu Hàn rối loạn, chỉ muốn trở về nhanh một chút.

"Không buông. Mạc Tiểu Hàn, em yêu tôi. Đừng lừa gạt mình nữa." Giọng nói của Sở Thiên Ngao bị chặn ở gáy Mạc Tiểu Hàn, có điểm nghẹn nghẹn.

"."

"Mạc Tiểu Hàn, em dám nói vừa rồi em không thoải mái sao?" Sở Thiên Ngao ngẩng đầu lên, trong mắt là ý cười ranh mãnh.

"."

Mạc Tiểu Hàn im lặng. Đây chẳng qua chỉ là phản ứng sinh lý đơn thuần có được hay không? Sinh lý phù hợp không chèn vào đâu được, không có nghĩa đó chính là tình yêu.

Sở Thiên Ngao vẫn nằm trên người Mạc Tiểu Hàn. Bàn tay với cái hộp nhỏ phía trước.

Một tay ôm Mạc Tiểu Hàn ngồi ở trên đầu gối của mình, thân thể dán vào nhau thật chặt. Sở Thiên Ngao lấy ra một cái hộp rất đẹp.

"Mở ra xem một chút, có thích hay không." Sở Thiên Ngao nói nhỏ bên tai Mạc Tiểu Hàn, đầu lưỡi lại như có như không treu chọc vành tai nhạy cảm của cô.

"Thật xin lỗi, tôi không thể nhận." Mạc Tiểu Hàn mắt khép hờ.

Cô nhìn thấy cơ thể trắng nõn không mảnh vải của mình, đang dính sát vào cơ thể màu lúa mạch của Sở Thiên Ngao. Bộ dáng kia, giống như là một đôi tình nhân đang yêu nhau đắm thiết.

Đây coi là cái gì? Quan hệ của cô và Sở Thiên Ngao, đã không còn là quan hệ của tình nhân và kim chủ, nhưng bọn họ cũng không phải là người yêu, cô dựa vào cái gì mà nhận quà tặng của Thiên Ngao?

"Mạc Tiểu Hàn!" Tâm trạng đang rất tốt của Sở Thiên Ngao bị một câu nói lãnh đạm "Không thể nhận" của Mạc Tiểu Hàn đánh bại hoàn toàn!

Người phụ nữ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Mới vừa rồi còn như con mèo nhỏ ở rên rĩ trong ngực hắn rên rĩ, bây giờ lại bắt đầu tỏ ra cao ngạo sao?

Sở Thiên Ngao trừng Mạc Tiểu Hàn: "Mở ra! Nếu không hôm nay em đừng mơ tưởng về nhà!"

Mạc Tiểu Hàn từ cửa sổ xe nhìn lên trên lầu, đèn nhà Cố Cẩm Tâm vẫn sáng, đã trễ thế này, Cẩm Tâm còn chưa ngủ, nhất định vẫn còn đợi cô chứ. Cẩm Tâm nhất định rất lo lắng.

Dùng dằng mở hộp ra, Mạc Tiểu Hàn nhất thời ngây dại!

Trong hộp, là một tượng người bằng kim cương, tay nghề rất tinh tế, khắc kim cương rất đẹp, dưới ánh đèn đường chiếu xuống, phát ra ánh sáng chói

mắt .

Tượng người này nhìn có vẻ quen mắt, Mạc Tiểu Hàn đưa lại gần nhìn kỹ.

Trời, tượng người này giống cô như đúc! Hai mắt thật to, lỗ mũi vênh lên ngạo nghễ, ánh mắt linh động kia, còn không phải cô thì là ai?

Tượng người này. Là do Sở Thiên Ngao đặc biệt làm vì cô?

Kim cương nhiều như vậy, hơn nữa lại làm thủ công, nhất định tốn rất nhiều rất nhiều tiền phải không?

Nhiều tiền như vậy, chính là vì làm một tượng người giống như cô? Vì muốn cô thích phải không?

Sự cảm động, đột nhiên dâng lên trong đầu của Mạc Tiểu Hàn. Lần trước cùng Sở Thiên Ngao đi dạo các cửa hàng, thấy một tượng người bằng thủy tinh, cảm thấy rất thú vị, liền nhìn chăm chú. Không ngờ Sở Thiên Ngao vẫn còn nhớ.

Mạc Tiểu Hàn giương mắt nhìn Sở Thiên Ngao, trong mắt đã có chút ươn ướt.

Thấy biểu tình của Mạc Tiểu Hàn, tâm trạng Sở Thiên Ngao tốt hơn rất nhiều. Mạc Tiểu Hàn rất thích cái tượng người kim cương này, quan sát biểu tình của cô là có thể nhận ra.

"Sao, có phải em rất cảm động hay không?" Đôi môi Sở Thiên Ngao liếm láp tỉ mỉ vào giữa gáy Mạc Tiểu Hàn, giọng nói mang theo hương vị mị hoặc .

Trong đầu Mạc Tiểu Hàn rất loạn, cục diện này, cô thật không biết phải kết thúc như thế nào!

Tiếp nhận Sở Thiên Ngao? Cá tính bá đạo lãnh khốc kia, cô có thể chịu được bao lâu? Một ngày, hai ngày, hay là cả đời?

Không chấp nhận? Nhìn ánh mắt cung chiều của Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn có chút không đành lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Sự kiêu diễm trong xe

Đột nhiên, một ánh đèn pin từ xa chiếu tới.

Giọng nói Cố Cẩm Tâm truyền tới: "Tiểu Hàn, cậu ở đâu? Tiểu Hàn."

Mạc Tiểu Hàn nhanh cầm điện thoại di động lên, điện thoại di động vừa rồi bị Sở Thiên Ngao cường ép tắt máy, Cẩm Tâm không tìm được cô, nhất định rất lo lắng.

Đang muốn gọi điện thoại cho Cố Cẩm Tâm, đột nhiên nhớ ra mình còn chưa có mặc quần áo. Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng cầm quần áo lên mặc vào người.

"Tiểu Hàn, cùng tôi về nhà có được hay không?" Sở Thiên Ngao bắt được tay Mạc Tiểu Hàn, không để cho cô mặc quần áo.

Vừa rồi mặc dù rất thỏa mãn, nhưng hần vẫn cảm thấy không đủ. Vẫn muốn một lần thêm một lần. Không gian bên trong xe quá nhỏ, làm trở ngại hoạt động của hần. Nơi dưới bụng lại bắt đầu rục rịch chộn rộn. Từ từ ghéech đầu lên.

"Không. Không phải nói sẽ buông tay sao? Sao anh lại như vậy?" Nghe giọng nói của Cố Cẩm Tâm kêu cô càng ngày càng xa, Mạc Tiểu Hàn nôn nóng, đã trẻ thế này, một mình Cẩm Tâm tìm cô khắp nơi, ngộ nhờ gặp chuyện không may thì làm thế nào!

"Tôi không bỏ được, tôi hối hận." Sở Thiên Ngao do dự một chút, cuối cùng nói ra những lời này.

Lời nói khép nép kiêu này, đặt vào tình huống như trước kia, đánh chết Sở Thiên Ngao hần cũng không thể nói ra khỏi miệng. Nhưng hôm nay, hần cam tình nguyện hạ mình vì Mạc Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao hần có khi nào nói qua lời như vậy với phụ nữ, cho tới bây giờ chỉ có phụ nữ cầu xin hần, làm gì đến phiên hần năn nỉ phụ nữ?

Từ biểu hiện và phản ứng vừa rồi của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao nắm chắc trăm phần trăm, Mạc Tiểu Hàn nhất định sẽ đồng ý.

Tính khí của Mạc Tiểu Hàn hần dần dần cũng hiểu rõ, cô chỉ thích mềm không thích cứng, dịu dàng dễ dãi dành dành, những cái gai trên người cô cũng không dương lên như vậy.

Mạc Tiểu Hàn kéo tay Thiên Ngao ra, vội vã mặc quần áo.

Hai ngày trước, bên cạnh chung cư mới xây ra án mạng, nghe nói có tội phạm cưỡng gian phụ nữ khắp nơi, nếu như đối phương phản kháng, trước cưỡng gian sau giết.

Hoàn toàn không để ý tới Sở Thiên Ngao rốt cuộc đang nói cái gì, Mạc Tiểu Hàn vừa mặc quần áo vừa vội vã nói: "Sở Thiên Ngao, chúng ta không thích hợp. Làm bạn bè bình thường cũng được."

Cầm điện thoại di động lên, đề xuống nút mở máy, vội vã bấm điện thoại của Cố Cẩm Tâm.

"Mạc Tiểu Hàn!" Tình cảm vừa thổ lộ của mình hoàn toàn bị Mạc Tiểu Hàn coi thường, Sở Thiên Ngao cảm giác mình uất ức đủ rồi!

Người phụ nữ này, quả thực là không thể nói lý! Không tìm không phải!

Vừa rồi còn ở dưới thân mình rên rỉ, tiếng kêu mê hoặc đến tận xương, bây giờ mặc quần áo vào liền trở mặt!

Sở Thiên Ngao từ trong tay Mạc Tiểu Hàn đoạt lấy điện thoại di động, quay kiếng xe xuống, ném điện thoại di động ra ngoài không thương tiếc!

Cố Cẩm Tâm bên này vừa mới bấm nghe điện thoại. "Này, Tiểu Hàn! Cậu đang ở đâu!" Âm thanh vui mừng truyền ra.

Mạc Tiểu Hàn chỉ nghe Cố Cẩm Tâm nói một câu "Này", còn chưa kịp mở miệng, điện thoại di động đã bị Sở Thiên Ngao hung hăng ném ra ngoài!

"Sở Thiên Ngao! Anh rốt cuộc có biết mình vừa làm cái gì hay không!" Mạc Tiểu Hàn tức giận toàn thân phát run, hung hăng trừng mắt: "Cái người điên này! Tôi sẽ không cùng anh trở về! Mãi mãi sẽ không!"

Hung hăng đẩy Sở Thiên Ngao, muốn xuống xe.

Một câu "Sẽ không cùng anh trở về" hoàn toàn khơi dậy lửa giận đã nhẫn nại thật lâu của Sở Thiên Ngao!

Bàn tay mạnh mẽ đẩy Mạc Tiểu Hàn vào ghế sau, tiếng vải bị xé rách, áo ngủ mỏng manh của Mạc Tiểu Hàn trong phút chốc tan tành thành mảnh vụn!

"Rất tốt! Mạc Tiểu Hàn, đây là cô tự tìm!" Sở Thiên Ngao hung dữ gầm nhẹ, bàn tay cứng như sắt mạnh mẽ tách chân Mạc Tiểu Hàn ra, vật lửa nóng to dài trong nháy mắt hung hăng đâm thấu mật đạo vẫn còn ẩm ướt.

"Sở Thiên Ngao! Cái người điên này! Anh bị thần kinh sao! Tôi hận anh!" Mạc Tiểu Hàn đưa tay cào vào mặt Sở Thiên Ngao, vừa rồi mình lại vẫn mềm lòng, thật là có mắt như mù, người đàn ông này, căn bản là ác ma, là một tên điên, là một tên thần kinh!

Mạc Tiểu Hàn sao có thể đánh thắng được Sở Thiên Ngao, đôi tay bị hắn khống chế thật chặt, chỉ có thể để hắn di động thật nhanh.

Hai mắt Mạc Tiểu Hàn ngờ ngác nhìn chăm chăm lên mũi xe, biến thành búp bê vải không có bất kỳ tình cảm cùng suy nghĩ gì.

Bùi Tuấn đang trong cơn buồn ngủ lại một lần nữa bị chuông điện thoại đánh thức.

"Chuyện gì?" Không nhận được hét lớn một tiếng, nhưng sau khi nghe được giọng nói của đối phương, thái độ lập tức trở nên dịu dàng: "A, Cẩm Tâm, thế nào? Đừng khóc a."

Cố Cẩm Tâm lo lắng đến độ phát khóc, giọng nói cũng thút thít: "Bùi Tuấn, Tiểu Hàn. Cô ấy có thể đã xảy ra chuyện. Mới vừa rồi cô ấy gọi điện thoại cho tôi, vừa. Vừa nhận. Điện thoại liên cúp. Giống như bị ném vào thứ gì rồi. Tôi nghi ngờ, nghi ngờ cô ấy bị bắt cóc rồi."

Chân mày Bùi Tuấn nhíu lại. Nếu Mạc Tiểu Hàn thật sự ở cùng Sở Thiên Ngao, cũng sẽ không như vậy a.

Lúc đầu không nhận điện thoại, có thể là hai người đang "yêu" nhau, nhưng bây giờ đã qua hai giờ rồi, không thể nào vẫn còn làm chuyện đó chứ? Thế lực Sở Thiên Ngao chẳng lẽ tốt như vậy?

Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện gì?

"Bùi Tuấn, anh mau giúp tôi. Tìm Tiểu Hàn đi! Anh đi. Xem Sở Thiên Ngao. Rốt cuộc có ở nhà không, Tiểu Hàn có phải. Bị hắn bắt cóc rồi không?" Cố Cẩm Tâm khóc không ra hơi.

Thật sự rất lo lắng cho Tiểu Hàn.

"Được rồi được rồi, ngoan, đừng khóc. Em đang ở đâu, tôi lập tức tới ngay." Cho tới bây giờ Bùi Tuấn luôn là người đa tình, vừa nghe tiếng khóc của Cố Cẩm Tâm, đã cảm thấy đau lòng. Vội vàng dịu dàng trấn an.

Cố Cẩm Tâm ngờ ngác ngồi ở cạnh vườn hoa, vừa nhìn thấy Bùi Tuấn từ trong xe bước xuống, nước mắt nhịn thật lâu mãnh liệt trào ra, khóc lớn lên.

"Bùi Tuấn, tôi lạc mất Tiểu Hàn.Rồi."

Thấy Cố Cẩm Tâm khóc đau lòng như vậy, bờ vai thon gầy run rẩy, hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt, ánh mắt nhìn Bùi Tuấn, giống như đứa bé lạc đường tìm thấy mẹ, tràn đầy sự lệ thuộc.

Lòng Bùi Tuấn đột nhiên mềm nhũn, sải bước đi tới, nhanh chóng ôm cơ thể nhỏ bé của cô. Cố Cẩm Tâm đã ngồi ở bên ngoài rất lâu, trên người lạnh buốt .

Bùi Tuấn cởi áo khoác của mình khoác lên người Cố Cẩm Tâm, bàn tay dịu dàng lau đi nước mắt của cô, "Ngoan, đừng khóc. Tôi giúp em tìm Tiểu Hàn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Yên tâm đi!"

Bùi Tuấn từ trước đến giờ đầu chỉ biết cười híp mắt, trên mặt khó có vẻ trầm ổn như vậy, nhìn thân hình cao lớn của Bùi Tuấn, Cố Cẩm Tâm nhất thời cảm thấy trong lòng yên tâm rất nhiều.

Bùi Tuấn bấm điện thoại của Sở Thiên Ngao, vẫn tắt máy. Bùi Tuấn lại gọi điện thoại trong nhà của Sở Thiên Ngao. Quân gia nói cậu chủ vẫn chưa về nhà.

Kỳ quái, Sở Thiên Ngao đi đâu đây?

Muốn tìm Mạc Tiểu Hàn, bây giờ một đầu mối hai người cũng không có, chỉ có thể theo Sở Thiên Ngao. Nhưng điện thoại của Sở Thiên Ngao cũng không gọi được!

"Cẩm Tâm, em có tìm ở xung quanh chưa ?" Bùi Tuấn đột nhiên hỏi.

Nếu như Sở Thiên Ngao thật sự quay lại tìm Mạc Tiểu Hàn, vậy bọn họ nhất định là ngồi trong xe của Sở Thiên Ngao. Nói không chừng lại ở xung quanh chung cư.

"A, tôi chưa tìm xung quanh chung cư. . . ." Câu hỏi của Bùi Tuấn lập tức nhắc nhở Cố Cẩm Tâm, vừa rồi lúc xuống lầu, hình như là thấy dưới lầu có một chiếc xe, chỉ vì trời quá tối, lại bị bóng cây che, nên cô không nhìn kỹ.

Bây giờ nghĩ lại, chiếc xe này hình như giống xe của Sở Thiên Ngao .

Kéo Bùi Tuấn chạy ngược trở về.

Trong xe, Mạc Tiểu Hàn giống như một búp bê không có sinh khí, vẫn để cho Sở Thiên Ngao ra ra vào vào.

Sở Thiên Ngao rút cuộc cũng không để ý tới cảm nhận của Mạc Tiểu Hàn. Mặt đạo của Mạc Tiểu Hàn, mướt hần thật chặt, khiến hần thoải mái sắp nổi điên.

Một ánh đèn pin chiếu vào bảng số xe lên, Bùi Tuấn vui mừng liếc nhìn Cố Cẩm Tâm một cái, "Là xe của Thiên Ngao!" Bùi Tuấn kéo tay Cố Cẩm Tâm tay chạy tới cạnh xe.

Sở Thiên Ngao đang trong trầm mê thật sâu, hai mắt chợt bị ánh đèn chiếu vào lóe lên một cái.

"Shit!" Sở Thiên Ngao phát ra tiếng nguyên rủa thật thấp, rốt cuộc là ai, đã trể thế này còn cầm đèn pin chiếu khắp nơi! Nếu không phải đang sắp tới thời khắc mấu chốt, thật muốn xông ra đem người kia đánh một trận toi đời!

Cố Cẩm Tâm cầm đèn pin cùng Bùi Tuấn chạy đến trước xe Sở Thiên Ngao. "Sở. . . ." Mới vừa kêu lên một tiếng, ánh mắt lại chứng kiến cảnh tượng trong xe, chợt quay mặt đi.

Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn lại đang trong xe làm loại chuyện đó!

Mặt của Cố Cẩm Tâm nhất thời thẹn thùng đỏ bừng! Hận không thể tát cho mình một cái! Muốn chết cho xong, sao còn dùng đèn pin chiếu vào trong xe!

Bùi Tuấn cũng liếc nhìn tình huống trong xe, lúng túng ra mặt, kéo Cố Cẩm Tâm hướng bên cạnh đi tới.

Trong xe Mạc Tiểu Hàn lại sợ tới mức giật mình. Máu cả người trào hết lên mặt!

Nhất định là Cẩm Tâm! Cẩm Tâm thấy cô cùng Sở Thiên Ngao ở trong xe làm chuyện như vậy! Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình muốn chết!

Đời này không còn mặt mũi gặp người ta rồi !

Sở Thiên Ngao cũng cảm thấy như vậy, muốn rút ra, nhưng lại bỏ không được cảm giác sắp lên đỉnh. Chợt rung động mấy cái, đem nhiệt lưu nóng bỏng toàn bộ tưới vào thân thể Mạc Tiểu Hàn rồi mới lui ra ngoài.

Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn lúng túng ngồi ở băng đá phía xa, mặt của Cố Cẩm Tâm đỏ lên giống như tấm vải đỏ, thật may là trời tối đen, nên Bùi Tuấn không thấy rõ nét mặt của cô.

Người đàn ông quả nhiên là động vật, vừa rồi nhìn thấy chuyện kia, khiến cả người Bùi Tuấn muốn bốc cháy!

Cô gái bên cạnh, mùi thơm nhàn nhạt trên người thoảng đưa trong gió, Bùi Tuấn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy. Mùi vị Cổ Cẩm Tâm, chắc cũng không tệ

"Hai người tới làm gì!" Sở Thiên Ngao lạnh lùng quát khiến Bùi Tuấn và Cổ Cẩm Tâm cùng lúc ngẩng đầu lên.

Toàn thân Sở Thiên Ngao là sự tức giận, đứng trước mặt hắn, ánh mắt sắc bén cơ hồ muốn đâm thủng mặt bọn họ.

"Thiên Ngao. Thật ngại. Chúng tôi không nghĩ tới hai người. Khụ khụ." Bùi Tuấn có chút xấu hổ giải thích.

Thời điểm ai đang làm chuyện đó mà bị người khác bắt gặp cũng sẽ vô cùng khó chịu! Bùi Tuấn vô cùng hiểu Sở Thiên Ngao.

Cổ Cẩm Tâm lại lúng túng nói không ra lời.

Sắc mặt của Sở Thiên Ngao âm trầm khó coi. Rất muốn đem Bùi Tuấn đánh cho một trận.

"Tiểu Hàn đâu?" Cổ Cẩm Tâm lấy hết dũng khí hỏi, vừa rồi tuy chỉ nhìn thoáng qua, nhưng cô lại thấy rõ trên mặt Tiểu Hàn là vẻ tuyệt vọng và bất lực, cô rất lo lắng cho Mạc Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao không nói gì. Lạnh lùng xoay người đi về phía chiếc xe.

Về mặt người phụ nữ đó vừa rồi có chút dọa người, trong lòng của hắn không khỏi chột có chút khản trương.

Mở cửa xe, gương mặt tuần tú của Sở Thiên Ngao thoáng chốc trở nên trắng bệch: "Tiểu Hàn!" Tiếng gầm khàn khiến cho người ta tim tan mặt nát!

"A! A! !" Đi theo phía sau Sở Thiên Ngao, Cổ Cẩm Tâm phát ra tiếng thét thảm thiết.

Trong xe, khắp nơi đều là máu! Mạc Tiểu Hàn mặc bộ quần áo rách tơi tả, thờ thoi thóp nằm ở chỗ ngồi phía sau xe, trong tay còn cầm một con dao rọc giấy.

Cổ tay trái của cô có một vết cắt thật sâu nhìn rất ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: 17 tuổi non nớt

Mạc Tiểu Hàn nằm trên giường bệnh, trên mu bàn tay là kim châm, đang vô nước biển, sắc mặt trắng bệch đến khiến lòng người kinh hãi.

Hai mắt Cổ Cẩm Tâm khóc đến đỏ quạch, hung tợn nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao: "Tổng giám đốc Sở, tôi van cầu anh, anh bỏ qua cho Tiểu Hàn đi! Không cần cưỡng ép cô ấy nữa!"

Vốn là cô rất hi vọng thúc đẩy Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn, nhưng cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, Tiểu Hàn thế nhưng lại bài xích Sở Thiên Ngao như vậy!

Tối hôm qua Sở Thiên Ngao một đêm không ngủ, trong mắt đều là tia máu.

Nghe lời nói Cổ Cẩm Tâm, đôi mắt máu đỏ híp lại nguy hiểm, tức giận muốn đi đánh người. Nếu không phải tối hôm qua bị Bùi Tuấn và Cổ Cẩm Tâm bắt gặp, Mạc Tiểu Hàn cũng không tìm tới cái chết!

Bùi Tuấn nhìn thấy tình cảnh không hay, vội vàng chạy tới khuyên can: "Được rồi được rồi, cũng may Tiểu Hàn không có việc gì. Bác sĩ nói may nhờ cấp cứu kịp thời."

Trong lòng Sở Thiên Ngao tràn đầy tức giận đang không chỗ phát tiết, Bùi Tuấn vừa đứng làm nơi cho hắn trút giận.

Hung hăng một đám mang theo tiếng gió nện vào mặt Bùi Tuấn! Bùi Tuấn biết Sở Thiên Ngao khổ sở trong lòng, cũng không đánh trả, chỉ né tránh.

Cổ Cẩm Tâm thấy Sở Thiên Ngao đánh Bùi Tuấn, tức giận nhào tới, đánh Sở Thiên Ngao: "Anh làm gì đấy! Đều tại anh! Tiểu Hàn như vậy đều là do anh làm hại! Anh còn giận lây người khác!"

Hào cảm trong lòng Cổ Cẩm Tâm đối với Bùi Tuấn nhất thời tăng lên gấp bội, có so với Sở Thiên Ngao, mới thấy Bùi Tuấn tốt.

Cô điều dưỡng vội vã chạy tới: "Đừng đánh nhau nữa! Bệnh nhân tỉnh rồi!"

Sở Thiên Ngao đẩy Bùi Tuấn, chạy về phía phòng bệnh. Nhịp tim đập dồn dập.

Mạc Tiểu Hàn nằm trên giường bệnh, cả người tái nhợt giống như giấy trắng. Hai mắt to trống rỗng nhìn trần nhà. Đối với ba người vừa tới hoàn toàn thờ ơ.

"Tiểu Hàn, cậu đã tỉnh!" Cố Cẩm Tâm nhào qua, ân cần nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cố gắng nhìn Cố Cẩm Tâm nặn ra một nụ cười yếu ớt. Ánh mắt cũng liếc qua nhìn thấy Sở Thiên Ngao bên cạnh, yên lặng xoay đầu đi.

Hàm râu trên gương mặt tiểu tụy của Sở Thiên Ngao đã mọc thành màu xanh, khiến cả người hắn nhìn qua rất sa sút.

Đứng ở trước giường bệnh, Sở Thiên Ngao không biết nên nói gì với Mạc Tiểu Hàn.

Nói gì, tựa hồ cũng quá nông cạn, trước sự sinh tồn của người ta, hắn còn có thể nói cái gì? Hắn không phải hung thủ, nhưng hắn chính là người đẩy Mạc Tiểu Hàn đến đường cùng.

Nếu như lúc ấy, cô ấy muốn đi tìm Cố Cẩm Tâm, hắn không ngăn trở. Nếu như thời điểm lần thứ hai tiến vào cô, hắn dịu dàng một chút, đừng đãn man.

Nhưng, trên đời này không có nếu như.

Sở Thiên Ngao chán nản cúi đầu, từ trong túi lấy ra tượng người bằng kim cương, đặt nhẹ nhàng bên cạnh gối của Mạc Tiểu Hàn.

Tượng người nho nhỏ, hai mắt thật to, lóe lên ánh sáng quật cường.

Khiến Sở Thiên Ngao nhớ tới lần đầu tiên thấy Mạc Tiểu Hàn chính là cái đêm mưa ấy, xe của hắn làm ngã cô, ánh đèn xe sáng chói chiếu vào mặt của cô, hai mắt thật to, cũng lóe lên ánh sáng như vậy.

Khiến Sở Thiên Ngao trong nháy mắt nhớ kỹ Mạc Tiểu Hàn.

"Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa." Trên giường, Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói. Giọng nói vẫn còn chút khàn khàn.

Ánh mắt sâu như nước của Sở Thiên Ngao nhìn chăm chú vào mặt của Mạc Tiểu Hàn.

Lời nói lạnh như băng khiến một tia hi vọng cuối cùng cuối cùng trong lòng hắn tan vỡ. Có lẽ, thật sự đến thời điểm nên buông tay rồi.

Nhìn Mạc Tiểu Hàn một lần cuối. Đôi môi mỏng mím chặt. Trên gương mặt anh tuấn không lộ vẻ gì, nhưng cả người tràn ngập hơi thở bi thương.

"Mạc Tiểu Hàn, tôi để em tự do." Khàn khàn nói ra một tiếng, nói xong xoay người rời đi. Không dừng lại thêm một giây nào nữa.

Ánh mặt trời chiếu xuyên vào đây, Sở Thiên Ngao đưa lưng về phía ánh mặt trời rời đi, bóng dáng cao lớn ấy sao cô đơn như thế.

Tiết trời dần dần lạnh. Trong nháy mắt ba tháng đã trôi qua.

Hôm nay trời mưa, làn nước lạnh như băng theo gió thổi vào cửa sổ. Mạc Tiểu Hàn chạy nhanh lên sân thượng thu quần áo.

Mấy tháng này, cô vẫn ở nhà. Dựa vào mạng viết văn cho tòa soạn sống qua ngày. Cẩm Tâm không thu tiền phòng của cô, thật là cảm tạ. Mạc Tiểu Hàn đứng ở trên ban công, ánh mắt nhìn về nơi xa, mới chợt phát hiện, thì ra mùa đông đã tới.

Lá cây rụng xơ xác. Xen lẫn nước mưa theo gió lạnh thổi vào người, Mạc Tiểu Hàn không khỏi rung mình một cái.

"Tiểu Hàn. Tớ đã về rồi!" Cố Cẩm Tâm đi vào giờ lên một cái túi, hôm nay đi ra ngoài gặp khách, cho nên về sớm. Cảm giác có người ở nhà chờ mình rất vui. Thấy Mạc Tiểu Hàn ở nhà bận rộn, Cố Cẩm Tâm cảm thấy rất ấm áp.

Mạc Tiểu Hàn đang trong bếp hầm cháo gà cách thủy, trong phòng khắp nơi đều là mùi thơm nồng nặc của cháo gà."Tiểu Hàn, cậu thật tốt! Ai mà nào cưới cậu nhất định sẽ rất hạnh phúc!" Cố Cẩm Tâm cảm động nói.

Mạc Tiểu Hàn khẽ mỉm cười: "Để tớ lấy cho cậu một chén canh! Hôm nay lạnh quá, uống chút canh sẽ ấm hơn một chút."

Hai người ngồi ở bàn ăn, ánh đèn ấm áp chiếu vào món ăn phong phú trên bàn, khiến người ta cảm thấy đói bụng.

"Tiểu Hàn, Chủ nhật công ty tớ tổ chức đi tắm suối nước nóng, có thể mang theo người thân, cậu đi với tớ chứ?" Trong miệng Cố Cẩm Tâm đang nhai thịt gà, nói không rõ ràng.

"Tắm suối nước nóng?" Mạc Tiểu Hàn thật là có điểm động lòng.

Đã hơn mấy tháng cô không bước ra khỏi cửa. Cả người muốn mọc meo rồi. trong thời tiết mùa đông lạnh lẽo, đi ngâm suối nước nóng, thật đúng là chọn lựa không tồi.

"Tiểu Hàn, đi đi! Đồng nghiệp trong công ty tớ tốt vô cùng, cậu nhất định sẽ rất vui về ." Cố Cẩm Tâm cố gắng giật giây Mạc Tiểu Hàn.

Mấy tháng nay Mạc Tiểu Hàn đều nhốt mình ở trong phòng, đến nỗi khuôn mặt vốn đã trắng nõn lại càng thêm trắng đến gần như trong suốt rồi. Tính tình cũng trở nên hướng nội. Nếu như đi ra ngoài giải sầu, có thêm bạn bè, có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tổng giám mới tới của công ty nghe nói vẫn đang độc thân, đáng đáp cũng tuần tú, có lẽ có thể tác hợp cho Tiểu Hàn. Cố Cẩm Tâm âm thầm tính toán.

"Ừ. Được rồi. Dù sao tớ cũng lâu không có ra cửa." Mạc Tiểu Hàn rất cuộc gặt đầu đồng ý.

Cố Cẩm Tâm cao hứng vô cùng, lập tức lấy điện thoại đi động gọi điện thoại cho bộ phận hành chính: "Chị Mai, ngày mai công ty tổ chức tắm suối nước nóng, tôi muốn mang thêm người thân."

"Tên họ người thân và số CMND?"

"Mạc Tiểu Hàn. Số CMND XXXXXXXXXXX", Cố Cẩm Tâm đọc tên tuổi và số CMND của Mạc Tiểu Hàn.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, Bùi Tuấn đang cùng Sở Thiên Ngao thương lượng một điều khoản hợp tác gần đây.

Thư ký bộ phận hành chính cầm bảng báo cáo gõ cửa phòng làm việc.

"Bùi Tổng, đây là danh sách hoạt động tắm suối nước nóng ngày mai, xin ngài xem qua một chút." Thư ký một mực cung kính nói.

Bùi Tuấn cau thả liếc hai mắt, lúc nhìn thấy tên tuổi Mạc Tiểu Hàn thì sững sốt một chút. Thì ra là lấy thân phận là người thân của Cố Cẩm Tâm đi.

Cố Cẩm Tâm tới công ty vừa mới hai ngày, Bùi Tuấn đã phải đi Anh quốc công tác. Đi rất nhiều tháng, sau khi về nước cũng toàn đi công tác, trên căn bản còn chưa gặp mặt Cố Cẩm Tâm

Loại hoạt động này do công ty tổ chức cho nhân viên, Bùi Tuấn bình thường không tham gia, tránh cho sự xuất hiện của mình khiến nhân viên cảm thấy gò bó. Chỉ có điều, nếu Cố Cẩm Tâm cũng đi, tình huống kia cũng không giống nhau.

Khỏe miệng Bùi Tuấn thoáng hiện một nụ cười. Đang tính đem danh sách trả lại cho thư ký. Sở Thiên Ngao đặt câu hỏi : "A tuần, danh sách này có cái gì đặc biệt sao? Sao cậu cười giống như con mèo trộm được thịt vậy?"

Khỏe miệng Bùi Tuấn cương cứng một chút. Tên Sở Thiên Ngao này, nói chuyện thật đúng là quá thẳng thắn, bên cạnh hắn vẫn còn nhân viên đứng ở đó, cũng không cho hắn một chút thể diện.

Bùi Tuấn nhún nhún vai: "Không có gì, danh sách hoạt động của công ty mà thôi." Đem danh sách đưa cho thư ký.

Thư ký vừa tính đưa tay lấy, Sở Thiên Ngao lại không chút để ý đem danh sách cầm lấy.

Vốn là đây là chuyện nội bộ của công ty người khác, Sở Thiên Ngao luôn luôn tác phong lạnh lùng, căn bản không phải người nhiều chuyện, nhưng giống như mà xui quỷ khiến, hắn lại thò tay cầm lấy danh sách này, không biết vì sao a, hắn chính là muốn nhìn một chút.

Ánh mắt tùy tiện đảo qua, tên tuổi Mạc Tiểu Hàn lập tức cố định tầm mắt của hắn.

Nhìn thêm tên một nhân viên nữa, Cố Cẩm Tâm. Trong lòng càng thêm xác định, ba chữ "Mạc Tiểu Hàn" phía trên này quả thật không phải trùng tên trùng họ, mà Mạc Tiểu Hàn này, chính là Mạc Tiểu Hàn.

Tay Sở Thiên Ngao như bị bóng run lên hạ xuống, lập tức đem danh sách trả lại cho thư ký.

Sau khi cô thư ký đóng cửa lại. Bùi Tuấn nhàn nhạt hỏi: "Cậu thấy rồi?"

"Ừ. Cậu gần đây có gặp cô ấy không?" Sở Thiên Ngao không nói được cảm giác trong lòng là gì. Khát vọng, còn có sợ. Suy nghĩ hỗn loạn, trong lòng hắn rất rối rắm

"Không gặp. Thời gian gần đây tôi đều phải đi công tác." Bùi Tuấn nhìn Sở Thiên Ngao một cái. Trong lòng âm thầm lo lắng, Sở Thiên Ngao chẳng lẽ lại muốn tro tàn tiếp tục cháy sao?

Vốn đã đã qua ba tháng, ba tháng chịu đựng khó khăn nhất cũng đã qua. Quan hệ giữa Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn phải hoàn toàn bị cắt đứt chứ?

"Hoạt động ngày mai, tính tôi một người." Sở Thiên Ngao từ trong hộp thuốc lá bạc kim của Bùi Tuấn lấy ra một điếu thuốc hút.

Kể từ sau khi tách khỏi Mạc Tiểu Hàn, hắn hút thuốc càng lúc càng nhiều, rượu cũng uống rất nhiều. gương mặt anh tuấn càng trở nên lạnh lùng và vô

tình.

"Cậu đi làm gì? Đây là hoạt động nội bộ của công ty chúng tôi." Bùi Tuấn cố gắng muốn ngăn cản Sở Thiên Ngao. Hắn thật sự cảm thấy Mạc Tiểu Hàn không thích hợp với Sở Thiên Ngao.

Loại đàn ông có tư tưởng chiếm hữu mãnh liệt như Sở Thiên Ngao, nên tìm một người nhẹ nhàng như con chim nhỏ, chứ không phải một con nhím như Mạc Tiểu Hàn.

"Cuộc trao đổi này cậu không muốn làm rồi sao?" Sở Thiên Ngao cầm bản hợp đồng trên bàn hướng Bùi Tuấn quơ quơ.

"."

Bùi Tuấn nhất thời có chút hiểu tại sao Mạc Tiểu Hàn ghét Sở Thiên Ngao rồi. Cảm giác bị người uy hiếp, quả thật không dễ chịu.

"Cứ quyết định như vậy. Ngày mai tôi tới công ty gặp cậu." Sở Thiên Ngao ném bản hợp đồng xuống, cầm áo khoác trên ghế sa, đi ra ngoài cửa.

"Thiên Ngao! Đợi đã nào...!" Bùi Tuấn kêu lên.

"Hả?"

"Không phải cậu nói với Mạc Tiểu Hàn là buông tay sao? Sao bây giờ lại nhất định muốn gặp mặt cô ấy, rốt cuộc là có ý gì?"

"Tôi chỉ muốn Muốn xem cô ấy ra sao. Yên tâm đi, tôi sẽ mang Vi Vi theo." Sở Thiên Ngao chau mày. Vi Vi là bạn gái mới của hắn, mới chỉ 17 tuổi, còn rất non nớt. Nhưng mới ra trường đời không lâu, cũng đã trưởng thành.

Bùi Tuấn lắc đầu một cái, tên Sở Thiên Ngao này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nếu muốn gặp Mạc Tiểu Hàn, tại sao lại muốn mang theo hạnh phúc mới của hắn?

Mới về nước hôm qua, Bùi Tuấn đã nghe thấy tin đồn tình cảm của Sở Thiên Ngao rồi. Nghe nói hắn đối với cô gái nhỏ tuổi này vô cùng cưng chiều, vì cô mà vùng tiền như rác.

Ngày mai có trò hay để nhìn rồi. Bùi Tuấn bắt đầu đi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chuyến đi suối nước nóng

Rất lâu không bước ra khỏi cửa, đối với chuyến đi suối nước nóng lần này, Mạc Tiểu Hàn thấy rất hưng phấn.

Mặc một cái áo lông màu đen đơn giản, quần màu xám tro, thêm một đôi giày màu đen, Mạc Tiểu Hàn chuẩn bị đi ra cửa.

"Tiểu Hàn, Cậu mặc như vậy quá đơn giản rồi! Phụ nữ công ty tớ tất cả đều ăn mặc trang điểm rất xinh đẹp, cậu mặc như vậy sẽ bị họ chê cười." Cô Cẩm Tâm thấy Mạc Tiểu Hàn ăn mặc như vậy, nhún nhún mày.

Kéo Mạc Tiểu Hàn vào trong phòng, đội thêm lên đầu cô một cái mũ len màu đỏ và một cái khăn quàng cổ bằng lông cừu màu xám nhạt, sau đó đẩy cô tới trước gương: "Nhìn xem, như vậy có phải sáng sủa hơn không?"

Quả thật, trên đầu là chiếc mũ đỏ rất xinh, khiến cho gương mặt trắng ngần như trong suốt của Mạc Tiểu Hàn thêm một chút sắc thái.

Một đôi mắt linh động, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, cộng thêm bộ quần áo đơn giản nhưng không hề lỗi mốt, Mạc Tiểu Hàn trong gương nhìn vô cùng xinh đẹp.

Cô Cẩm Tâm đưa Mạc Tiểu Hàn đi tắm suối nước nóng, nhưng thật ra là muốn giới thiệu cho Mạc Tiểu Hàn người tổng giám sát mới tới.

Tạ Thiếu Hàng, tốt nghiệp đại học đứng thứ 10 trên toàn cầu, cha mẹ đều là quản lý cao cấp của công ty nước ngoài, lịch sự đẹp trai, cũng vô cùng nho nhã. Cô Cẩm Tâm cảm thấy rất xứng đôi với Mạc Tiểu Hàn. Tiểu Hàn cũng nên từ trong bóng ma tự sát lần trước mà bước ra.

Đến cửa công ty, từ xa Cô Cẩm Tâm nhìn thấy Tạ Thiếu Hàng đang đứng ở bên cạnh xe du lịch gọi điện thoại.

Tạ Thiếu Hàng thấy Cô Cẩm Tâm mang theo một cô gái đi tới, lễ phép cúp điện thoại.

"Hi, Cẩm Tâm, mang người thân cùng đi tắm suối nước nóng hả?" Tạ Thiếu Hàng lễ phép chào hỏi.

"Đúng nha, đây là bạn tốt của tôi, Mạc Tiểu Hàn. Tiểu Hàn, đây là tổng giám của tớ, Tạ Thiếu Hàng."

Tạ Thiếu Hàng và Mạc Tiểu Hàn đồng thời đưa mắt nhìn đối phương chào hỏi. Hai bên đều trở nên sững sờ.

Tạ Thiếu Hàng sững sờ, là bởi vì cô gái trước mắt quá đặc biệt rồi. Mắt có chút tái nhợt, có chút u buồn, nhưng đôi mắt đen linh động trên gương mặt kia, đèn bù lại tất cả. Cặp mắt kia, làm cho người ta vừa gặp qua thì không thể quên được. Dùng từ để hình dung cũng không đủ.

Cô gái này, có một khí chất vô cùng đặc biệt, hẳn chưa từng gặp bao giờ. Tạ Thiếu Hàng cảm thấy rất ngoài ý muốn, Cổ Cẩm Tâm giống như một cậu con trai nghịch ngợm, sao có thể có bạn bè như cô gái này.

Mạc Tiểu Hàn sững sờ, là bởi vì —— người đàn ông này, đáng đáp lại có mấy phần tương tự Thân Hạo Khiêm!

Đáng vẻ lịch sự, con người màu hồ phách, còn có phong độ nho nhã, đều có chút giống Thân Hạo Khiêm. Nhất thời cô có cảm giác tốt với Tạ Thiếu Hàng.

Cổ Cẩm Tâm thấy bộ dạng Tạ Thiếu Hàng, cũng biết hẳn có ấn tượng không tệ với Mạc Tiểu Hàn.

Mắt to lay chuyển một cái, làm bộ ra đáng vẻ khó chịu: "Ai nha, Tiểu Hàn, bụng của tớ đột nhiên rất đau, phải đi vào nhà vệ sinh. Tạ tổng giám, anh giúp tôi đưa Tiểu Hàn lên xe trước nha. Tiểu Hàn không quen mọi người, anh phải chăm sóc cô ấy thật tốt nha. Tôi ngồi chiếc xe phía sau. Bái bai!"

Nói xong, như một làn khói bỏ chạy đi.

Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc, vừa định nói: "Cẩm Tâm, tớ đi với cậu", thì Cổ Cẩm Tâm đã chạy rất xa.

"Cô Mạc, tôi dẫn cô lên." Nếu Cổ Cẩm Tâm đã dặn dò như vậy, Tạ Thiếu Hàng vừa đứng danh chánh ngôn thuận đến gần Mạc Tiểu Hàn.

"Cám ơn!" Mạc Tiểu Hàn lễ phép mỉm cười. Ánh mắt lại có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Tạ Thiếu Hàng. Cặp mắt kia, quá giống Thân Hạo Khiêm!

Chiếc xe lắc lư trên đường, Mạc Tiểu Hàn bắt đầu cảm thấy đầu có chút choáng váng muốn nôn. Cô thường không say xe, có thể do quá lâu không đi, bây giờ lại bắt đầu say xe.

"Cô Mạc, cô có khỏe không?" Tạ Thiếu Hàng quan tâm hỏi.

Về mặt cô gái tái xanh, cộng thêm hàng mi đang nhắm lại thật chặt, cánh môi mềm mại cũng mất đi sắc thái, khiến người ta cảm thấy yêu thương.

"A, không có việc gì, có chút say xe, lập tức sẽ khỏe." Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng nói.

Thật may là đã tới suối nước nóng. Nếu như trễ mười phút nữa, Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình sẽ ói.

"Tiểu Hàn, cẩn thận một chút." Tạ Thiếu Hàng đỡ Mạc Tiểu Hàn xuống xe. Không biết từ lúc nào, từ Cô Mạc biến thành Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn cũng lái xe chạy tới. Hai người đứng ở bên cạnh xe hút thuốc lá, chờ hợp cùng đoàn xe của nhân viên.

Sở Thiên Ngao hút thuốc, nhưng ánh mắt lại hướng đến hai chiếc xe du lịch nhìn.

Mạc Tiểu Hàn và Cổ Cẩm Tâm chắc đang ở trên xe. Nhịp tim Sở Thiên Ngao chợt đập mạnh.

Là mong đợi ư, còn có một chút sợ. Hẳn sợ mình không chế không được, lần này cố ý dẫn theo bạn gái mới tới đây. Muốn để Mạc Tiểu Hàn biết, hẳn sẽ không dây dưa cô nữa.

"Thiên Ngao, anh đang nhìn cái gì à?" Cô gái 17 tuổi Khuông Vi Vi nhìn Sở Thiên Ngao hỏi, hẳn tựa như không nghe thấy, đôi mắt như mất hồn mất vía, không ngừng nhìn về phía hai chiếc xe kia.

Sở Thiên Ngao dập tắt tàn thuốc, nhìn Vi Vi một cái, không nói câu gì.

Vi Vi là người mẫu, vóc người rất hấp dẫn, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng ở trên giường cũng rất phóng khoáng. Công phu bảm người cũng là hạng nhất.

Bây giờ Sở Thiên Ngao lại thích bị phụ nữ bảm, Mạc Tiểu Hàn quá không bảm người rồi, khiến hắn cảm nhận thất bại thật sâu.

Vi Vi đang muốn tiếp tục làm nũng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Sở Thiên Ngao, kinh ngạc trừng lớn mắt.

Ánh mắt này là như thế nào?

Tức giận mãnh liệt và đồ kỳ cuồng dã, ánh mắt sâu như nước của hắn đan vào thành một đoàn, cơ hồ muốn bốc cháy lên, nếu như đây là một ngọn lửa, nhất định có thể đốt cháy sạch sẽ toàn thế giới!

Vì sợ tới mức che miệng, lại không dám ra tiếng. Nhìn theo tầm mắt Sở Thiên Ngao.

Một cô gái mảnh mai trắng nõn, đang được một người đàn ông đẹp trai đỡ xuống xe. Cô gái kia mặc áo long màu đen, quần màu xám tro, trên đầu đội một cái mũ đỏ, dưới nền tuyết trắng rất đẹp mắt.

Trong đám người, Sở Thiên Ngao chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn.

Chỉ có điều, hẳn không ngờ, Mạc Tiểu Hàn nhanh như vậy đã có hạnh phúc mới. Đáng về người đàn ông kia đỡ cô rất cẩn thận, chỉ sợ cô trượt chân.

Nhưng mà dưới chân chỉ là tuyết thôi mà lại có vẻ giúp đỡ nhiệt tình như vậy sao? Sở Thiên Ngao tức giận vô cùng, bàn tay nắm chặt kính chiếu hậu, gần như muốn bẻ gãy kính chiếu hậu!

Bùi Tuấn cũng phát hiện sự khác thường của Sở Thiên Ngao. Theo ánh mắt của Sở Thiên Ngao nhìn sang, cũng có chút kinh ngạc, đó không phải là Tổng giám mới tới của công ty sao? Sao lại đi chung với Mạc Tiểu Hàn?

Chau mày, đoán chừng là do Cố Cẩm Tâm giới thiệu. Tiểu nha đầu này, chỉ sợ thiên hạ không loạn sao.

Mất tìm kiếm Cố Cẩm Tâm khắp nơi, rốt cuộc cũng nhìn thấy cô. Bùi Tuấn âm thầm mỉm cười, mấy tháng nay đi công tác khắp nơi, nhằn nại thật lâu, lần này tắm suối nước nóng, nhất định phải đem Cố Cẩm Tâm ăn hết.

Gió lạnh thổi tới, Mạc Tiểu Hàn cảm giác tốt hơn nhiều. Ngẩng đầu nhìn Tạ Thiếu Hằng mỉm cười: "Tạ tổng giám, cảm ơn anh vẫn chăm sóc tôi. Thật không không biết xấu hổ."

Tạ Thiếu Hằng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Mạc Tiểu Hàn, trong lòng nguyện ý một trăm lần: "Đừng có khách khí như vậy, cần phải vậy. Về sau kêu tôi Thiếu Hằng thôi."

"Được. Thôi. Thiếu Hằng, cảm ơn." Mạc Tiểu Hàn nhìn Tạ Thiếu Hằng cảm ơn lần nữa, chợt giống như có linh cảm, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên phải.

Chỉ liếc mắt một cái, liền ngăn người tại chỗ.

Sở Thiên Ngao. Là Sở Thiên Ngao.

Trong ngực Sở Thiên Ngao là một cô gái vô cùng xinh đẹp, đang nói chuyện với Bùi Tuấn, nhưng ánh mắt lại lướt qua đám người, đang gắt gao nhìn cô chăm chăm.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn run lên. Ba tháng đã qua, cô cho là mình đã bình tĩnh lại.

Nhưng khi gặp mặt lại, cô chợt phát hiện, thì ra là cô chưa từng quên hẳn!

Trong lòng ê ẩm, chợt muốn khóc. Mạc Tiểu Hàn không biết mình tại sao lại như vậy. Chỉ cảm thấy người phụ nữ hắt ôm trong ngực hết sức chướng mắt.

Chướng mắt, cũng đau tim.

Vào những đêm không ngủ được, khi cô nỗ lực muốn quên hẳn, nhưng hoàn toàn vì không quên được mà đau khổ, trong khi Sở Thiên Ngao đã sớm vứt cô đến nơi nào, có hạnh phúc mới.

Mạc Tiểu Hàn thở dài. Như vậy cũng tốt. Cô không phải cầu khẩn Sở Thiên Ngao buông tay sao? Hiện tại Sở Thiên Ngao thật sự buông tay, cô lại thấy khổ sở hay sao?

Người đàn ông có dục vọng mãnh liệt như Sở Thiên Ngao, bên cạnh không thể nào thiếu phụ nữ được. Không có Mạc Tiểu Hàn cô, tự nhiên sẽ tìm người phụ nữ khác.

Thấy Mạc Tiểu Hàn quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt của Sở Thiên Ngao cũng không tránh né. Cứ như vậy nhìn thẳng vào nhau.

Mạc Tiểu Hàn. Gầy. Người phụ nữ này, dường như vẫn luôn gầy như vậy, không thể đem mình nuôi mập mập lên một chút sao?

Sở Thiên Ngao bắt mắt cau mày. Tầm mắt khi rơi xuống người đàn ông bên cạnh cô thì lại trở nên âm lãnh.

Sắc trời đã tối. Trước tiên mọi người về phòng cất đồ, sau đó tập hợp đi nhà hàng ăn cơm.

Không thể không nói Bùi Tuấn ra tay rất hào phóng, tất cả nhân viên đều được ở một phòng riêng biệt. Bảo đảm sự riêng tư của từng người.

Mạc Tiểu Hàn dọn dẹp đồ đạc xong, qua phòng Cố Cẩm Tâm tìm cô. Lần này không biết tại sao lại như vậy, Mạc Tiểu Hàn là người thân của Cố Cẩm Tâm, lẽ ra nên ở căn phòng cách vách Cố Cẩm Tâm, nhưng người tổ chức lại chia phòng Mạc Tiểu Hàn cách xa phòng Cố Cẩm Tâm. Mạc Tiểu Hàn ở lầu ba, Cố Cẩm Tâm ở lầu năm.

Thang máy mở ra, Mạc Tiểu Hàn đang muốn vào thang máy, lại sững sờ như chết đứng.

Trong thang máy, là Sở Thiên Ngao cùng hạnh phúc mới của hắn.

Hạnh phúc mới mặc một cái áo khoác long chồn trắng như tuyết, còn nhỏ tuổi, nhưng lại có tình ăn mặc duyên dáng sang trọng, có vẻ rất xinh đẹp quyến rũ.

Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Sở Thiên Ngao sắc bén vẫn đắm vào tới đáy lòng của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn yên lặng nhắm hờ mắt, miễn cưỡng mỉm cười một cái: "Hai người đi trước thôi."

Vì Vi lập tức nhận ra, đây chính là người phụ nữ vừa rời ở bãi đậu xe Sở Thiên Ngao vẫn nhìn chăm chăm. Ánh mắt của Sở Thiên Ngao, nhìn một lần là có thể nhận ra, hắn đối với người phụ nữ này, không bình thường.

Người phụ nữ này đáng đáp cũng chỉ gọi là thanh tú mà thôi, muốn tranh đoạt với cô sao? Trong lòng Vì Vì không phục lắm.

Đưa tay ngăn thang máy đang muốn đóng lại, cô ra vẻ ngây thơ cười một tiếng: "Vì tiểu thư này, không cần khách khí. Vào đây đi!"

Mạc Tiểu Hàn nghĩ rằng Vì Vì có ý tốt, lạnh nhạt nói cảm ơn một tiếng, liền đi vào thang máy.

Thang máy vững chắc đi lên. Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn cũng không nói chuyện. Vì Vi khoách tay vào tay Sở Thiên Ngao nói chuyện không ngừng.

Đến lầu năm. Mạc Tiểu Hàn đang muốn ra khỏi thang máy, sau lưng truyền tới một giọng nói trầm thấp quen thuộc: "quen bạn trai mới rồi hả ?"

Sở Thiên Ngao cố nói những lời này với vẻ vô tình, thật ra thì trong lòng rất khản trương.

Mạc Tiểu Hàn không quay đầu lại, đưa lưng về phía Sở Thiên Ngao: "Không có. Vừa rồi là đồng nghiệp của Cẩm Tâm." Nói xong đi ra khỏi thang máy.

Trong thang máy, tâm trạng Sở Thiên Ngao chợt trở nên rất tốt.

Đối với chuyện đi suối nước nóng sắp tới, tràn đầy mong đợi

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Nụ hôn đột nhiên xuất hiện

Đôi mắt trang điểm rất tinh tế của Vì Vì mở to, gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng Mạc Tiểu Hàn, bằng trực giác của người phụ nữ, cô cảm thấy Sở Thiên Ngao đối với người phụ nữ này không tầm thường.

"Thiên Ngao, cô ấy là ai?" Vì Vì thử thăm dò.

"Em hỏi cái này để làm gì?" Sở Thiên Ngao quay đầu, gắt gao nhìn về mặt của Vì Vì.

"Em cảm thấy cô ấy có điểm quái lạ, sắc mặt tái nhợt giống ma quỷ, không biết tốt xấu thế nào." Vì Vì đúng là tuổi vẫn còn nhỏ, không có kinh nghiệm đối nhân xử thế, không che giấu ác cảm của mình đối với Mạc Tiểu Hàn. Trên mặt Sở Thiên Ngao vốn thoáng hiện nụ cười chợt trở nên lạnh lùng giống như khối băng. Đột ngột bóp cổ Vì Vì: "Người phụ nữ này, cô có biết ăn nói lung tung hậu quả sẽ như thế nào không?"

Bàn tay Sở Thiên Ngao dùng tới 10 phần sức mạnh, khuôn mặt hồng hào của Vì Vì nhát thời trở nên tím bầm, cơ hồ sắp hít thở không thông.

Sở Thiên Ngao thấy ánh mắt cô lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi, mới thả lỏng tay.

Bàn tay Sở Thiên Ngao vừa thả ra, Vì Vi lập tức lớn tiếng ho khan. Cả khuôn mặt đỏ bừng, nhìn qua rất nhếch nhác.

"Thiên Ngao, em không dám nữa, anh đừng tức giận, được không?" Ngoài miệng cầu xin tha thứ rất đáng thương, nhưng trong lòng lại càng thêm khẳng định, vị trí của người phụ nữ kia trong lòng Sở Thiên Ngao, rất không bình thường.

Cô thật khó khăn mới từ trong đám phụ nữ gắng sức tranh giành, mới trở thành hạnh phúc mới của Sở Thiên Ngao.

Chiếc nhẫn kim cương trên tay, dây chuyền trên cổ, quần áo trên người, nếu như Sở Thiên Ngao không cưng chiều cô nữa, toàn bộ những thứ này cũng không còn! Cô không thể mất đi những thứ này!

Vì Vi nhớ tới lọ thuốc trong túi kia. Thật may là cô sớm có chuẩn bị. Hôm nay là thời gian thụ thai tốt nhất của cô. Cô phải nghĩ biện pháp để Sở Thiên Ngao gieo mầm mống ở trong cơ thể cô.

Không làm vậy. Chờ một ngày nào đó Sở Thiên Ngao ngán cô, cô mất hết tất cả.

Mạc Tiểu Hàn đi vào phòng của Cố Cẩm Tâm thì cô đang thay quần áo.

"Tiểu Hàn, sao cậu còn mặc cái này?" Cố Cẩm Tâm thấy trong áo choàng tắm của Mạc Tiểu Hàn lộ ra cổ áo thun, giật mình hỏi.

Trong hội quán Suối nước nóng đặc biệt có phát áo choàng tắm để dùng, kiểu của Nhật, rất rộng rãi, bên hông chỉ cột một sợi dây. Bên trong không mặc gì cả.

"A, tớ không có thói quen. Đến suối nước nóng vẫn còn cách một đoạn. Đợi đến đó tớ sẽ cởi." Mạc Tiểu Hàn có chút ngượng ngùng.

"Cái này thì có quan hệ gì? Mọi người không phải đều như vậy sao?" Cố Cẩm Tâm xem thường, nhưng không nói thêm câu nào nữa. Hai người từ từ đi tới bãi tắm.

Bên ngoài có tuyết rơi, tích một tầng thật dày trên đất. Thường thường hành lang gỗ vẫn thông đến bể tắm. Đi trên sàn gỗ ấm áp, thường thức bông tuyết rơi xuống bên ngoài hành lang, không khí mát mẻ và ẩm ướt, thật là vô cùng thoải mái.

Mạc Tiểu Hàn hít một hơi thật sâu. Bắt đầu hưởng thụ cuộc hành trình tắm suối nước nóng lần này.

"Ah, đó không phải là Bùi Tổng sao? Kỳ quái, sao hắn lại tới đây? Bùi Tổng thường không tham gia các hoạt động của công ty a!" Cố Cẩm Tâm chỉ vào mấy bóng dáng ở khúc quanh của hành lang cho Mạc Tiểu Hàn thấy.

Lòng của Mạc Tiểu Hàn chợt căng thẳng, một loại cảm giác khó hiểu xông lên đầu. Dường như có chút sợ, nhưng cũng có chút mong đợi. Mong đợi cái gì, chính cô cũng không rõ ràng lắm.

"A, hình như cũng có Sở Thiên Ngao!" Bóng dáng những người bên kia càng ngày càng gần, Cố Cẩm Tâm nhận ra bóng dáng cao lớn nhất, "Kỳ quái, hình như còn có một người phụ nữ."

Vừa nói xong, Sở Thiên Ngao, Vi Vi, Bùi Tuấn ba người đã đi tới.

Mạc Tiểu Hàn dừng bước núp trong cây cột nhìn ba người. Ánh mắt cuối cùng rơi trên người Sở Thiên Ngao.

Hắn gầy.

"Cẩm Tâm, hai cô cũng đi tắm nước nóng sao? Đi nha, cùng đi thôi." Bùi Tuấn nhìn thấy Cố Cẩm Tâm thật cao hứng.

Sở Thiên Ngao không nói gì, ánh mắt không chớp nhìn Mạc Tiểu Hàn núp trong bóng tối của cây cột. Dáng vẻ mỏng manh yếu đuối, khiến chân mày Sở Thiên Ngao cau lại.

Lúc hắn rời khỏi bệnh viện, đã để bên gối Mạc Tiểu Hàn một thẻ vàng không giới hạn. Nhưng không bao lâu đã bị cô chuyển phát trả lại công ty của hắn.

Người phụ nữ này, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chăm sóc mình trở nên tái nhợt và tiêu tụy như vậy?

Sở Thiên Ngao rất muốn đi qua rống cho cô một trận. Rất muốn kéo mặt của cô qua, nói cho cô biết bây giờ cô nhìn khó coi đến cỡ nào!

"Đi thôi! Tiểu Hàn, chúng ta cùng đi đi!" Cố Cẩm Tâm kéo tay Mạc Tiểu Hàn đi về phía Bùi Tuấn.

Vi Vi vẫn quan sát vẻ mặt của Sở Thiên Ngao, ánh mắt của Sở Thiên Ngao vẫn đang nhìn người nào đó, cô càng rõ ràng hơn. Trong lòng lo lắng một hồi. Chỉ sợ không qua tối nay, cô sẽ bị Sở Thiên Ngao từ bỏ.

"Thiên Ngao, chúng ta không cần theo bọn họ nha? Người ta muốn ở một mình với anh." Vi Vi bắt đầu làm nũng.

Nghe thấy câu nói của Vi Vi, Mạc Tiểu Hàn không khỏi cảm thấy khó chịu, cô hi vọng Sở Thiên Ngao và Vi Vi tránh ra, vừa hy vọng Sở Thiên Ngao và Vi Vi không cần đi. Rốt cuộc muốn thế nào, trong lòng cô cũng không rõ ràng.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao từ trên người Mạc Tiểu Hàn dời đi chỗ khác, sắc bén nhìn Vi Vi, không nói một chữ nhưng lại làm Vi Vi sợ run lên. Vội vàng khoác tay Sở Thiên Ngao, ngoan ngoãn đi theo phía sau Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm.

Không biết vì sao, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong không khí yên tĩnh lại rõ ràng như vậy.

Sở Thiên Ngao cho là Mạc Tiểu Hàn thở dài, đôi mày nồng đậm nhíu lại chặt hơn!

Bởi vì mình muốn đi suối nước nóng với cô, nên cô cảm thấy phiền não? Cô rất không vui? Cho nên thờ dài? Ba tháng không gặp, khi gặp lại, thì ra người vui vẻ chỉ có một mình hân.

Hân vẫn còn trầm mê ảo tưởng trong chuyện cũ, người khác đã sớm đem đoạn thời gian kia quên mất từ lúc nào.

Hung hăng nắm chặt tay thành quả đầm! Tức giận tràn ngập không nơi phát tiết! Cả người Sở Thiên Ngao căng thẳng, giống như một con báo nhỏ sắp nổi giận, tràn đầy khí thế khiếp người!

Vì Vi cũng cảm thấy sát khí của Sở Thiên Ngao, còn tưởng rằng đề nghị vừa rồi của mình đã chọc giận Sở Thiên Ngao. Vì vậy càng thêm cố ý lấy lòng.

"Thiên Ngao, màn đêm hôm nay thật là đẹp!" Vì Vi không còn chuyện gì nên nói nhảm.

Mạc Tiểu Hân chỉ yên lặng đi phía sau, yên lặng nhìn bông tuyết rơi. Cố gắng không để cho ánh mắt mình rơi vào bóng dáng thân mật của Vì Vi và Sở Thiên Ngao.

"Thiên Ngao." Vì Vi còn muốn nói tiếp gì đó, đã bị một tiếng thờ dài của Mạc Tiểu Hân làm hỏng. Sở Thiên Ngao đột ngột cúi người hôn lên miệng Vì Vi!

"A." Hạnh phúc đột nhiên tới khiến Vì Vi sợ ngây người! Cô và Sở Thiên Ngao trải qua rất nhiều lần lên giường, nhưng đây là lần đầu tiên Sở Thiên Ngao hôn miệng cô!

Chuyện này không phải tỏ rõ kỷ hạn của cô vẫn còn sao? Suy nghĩ một chút, mình mới 17 tuổi, dung mạo cùng đáng người đều là vô cùng quyến rũ, làm sao người phụ nữ lớn tuổi tái nhợt đó có thể thắng được!

Ánh mắt Vì Vi mở ra, từ Sở bờ vai của Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hân về thị uy.

Bùi Tuấn, Cố Cẩm Tâm và Mạc Tiểu Hân bị hành động ngượng ngùng của Sở Thiên Ngao khiến sợ ngây người.

"Ghe tởm!" Mạc Tiểu Hân xoay mặt. Trong lòng rất không thoải mái. Thật muốn quay đầu trở về phòng. Trước mặt mọi người ân ân ái ái sao? Sở Thiên Ngao thật đúng là không sợ làm người khác buồn nôn!

"Sở tổng, hai người cũng quá cởi mở đi? Nhi đồng không nên xem nha!" Cố Cẩm Tâm say sưa nhìn Sở Thiên Ngao mãnh liệt hôn Vì Vi, trong miệng vẫn không quên châm chọc.

Đầu lưỡi Sở Thiên Ngao mới vừa đưa vào miệng Vì Vi, lập tức rút ra liền! Đáng chết! Đây là cái gì mùi vị! Không phải miệng Vì Vi hôi, nhưng mùi vị này khiến hân không tiếp thụ nổi!

Trước kia đã từng có người phụ nữ, trong miệng cô mãi mãi là thanh khiết, khiến hân muốn ném một lần lại một lần, muốn ngừng mà không được!

Sở Thiên Ngao rút đầu lưỡi từ trong miệng Vì Vi ra, cắn nuốt trên môi cô giống như trả thù. Vì Vi bị cắn đau muốn chết, nhưng lại không dám kêu đau. Chỉ có thể phát ra tiếng "Ừm. Ừm." trong lỗ mũi.

Giọng nói này nghe vào trong tai người khác, có vẻ vô cùng hưởng thụ, tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

"Thiên Ngao, cậu thật sự nhịn không được, nhanh chóng đi về phòng đi! Đừng ở chỗ này hành hạ chúng tôi." Bùi Tuấn cũng cười trêu ghẹo. Mất không có ý tốt quét trên mặt Cố Cẩm Tâm.

Chọc cho người tùy tiện tiện tiện như Cố Cẩm Tâm cũng có chút ngượng ngùng.

Sở Thiên Ngao chợt đẩy Vì Vi ra, Vì Vi đứng không vững, thiếu chút nữa ngã xuống. Cố Cẩm Tâm vội vàng giữ cô.

Ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao lại nhìn thẳng về phía Mạc Tiểu Hân. Chứng kiến vẻ mặt khinh thường của Mạc Tiểu Hân thì sắc mặt càng thêm âm trầm.

Hừ lạnh một tiếng, xoay người hướng một ngã ba khác đi tới.

"Thiên Ngao, cậu thật sự muốn đi về phòng sao? Cậu không phải muốn tắm suối nước nóng sao?" Bùi Tuấn có chút ngoài ý muốn, Thiên Ngao không phải người không biết chơi đùa a, sao mới cười đùa cậu, liền giận?

Vì Vi vội vàng đuổi theo, cô còn đang ước gì Sở Thiên Ngao cách Mạc Tiểu Hân càng xa càng tốt!

Sở Thiên Ngao cảm thấy rất khó chịu. Thôi, cần gì phải dán mặt nóng vào cái mông lạnh của người ta!

Bên này còn có một suối nước nóng thu nhỏ, chỉ có năm hồ tắm, mỗi hồ tắm đều là nơi mà những người làm tiền giàu có chuyên hưởng thụ, vốn là Bùi Tuấn để lại cho mình và Sở Thiên Ngao. Hiện tại Bùi Tuấn vội vàng muốn đi của Cố Cẩm Tâm, đi hồ tắm công cộng. Sở Thiên Ngao vừa đứng mang Vì Vi đi qua nơi này.

Hồ tắm to như vậy chỉ có Sở Thiên Ngao và Vì Vi hai người. Vì Vi đắc ý vô cùng! Xem ra tối nay hành động của mình có hi vọng rồi!

Vừa vào hồ tắm, Vi Vi liền không kịp chờ đợi cởi áo choàng tắm phía ngoài. Bên trong cô không mặc gì, lộ ra thân thể trắng nõn bóng loáng.

Sở Thiên Ngao không cởi áo choàng tắm, trực tiếp đi vào hồ tắm lớn nhất. Ngồi ở trong bồn tắm, ánh mắt của hắn có chút mơ hồ. Sắc mặt như cũ âm trầm đáng sợ.

Vi Vi uốn eo đi đến trước mặt Sở Thiên Ngao, ngồi xuống dán mình vào người Sở Thiên Ngao.

Cố ý dùng bộ ngực mềm mại chà xát bờ vai của hắn: "Thiên Ngao, sao thế? Giống như anh có vẻ không vui?"

Cả người Sở Thiên Ngao đang căng thẳng, đáng vẻ tức giận chưa tiêu. Đối với lời nói của Vi Vi rất hồ hởi, nhưng bàn tay lại trực tiếp về nơi đỉnh nhọn màu hồng kia!

"Thiên Ngao anh thật là hư a!" Vi Vi làm nũng.

Phát hiện Sở Thiên Ngao hoàn toàn không có ý trêu đùa cô, chỉ là máy móc xoa xoa đỉnh nhọn kia, mà suy nghĩ không biết đã sớm bay tới đâu.

Vi Vi cười rất mềm mại đáng yêu, đôi tay dò vào áo choàng tắm của Sở Thiên Ngao, vuốt ve vùng ngực cường tráng của hắn.

Sở Thiên Ngao lại hoàn toàn không có cảm giác. Trong đầu toàn là ánh mắt khinh thường của Mạc Tiểu Hàn. Cảm thấy rất buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Đơn độc chung đụng

Thấy bộ dáng Sở Thiên Ngao không hề có chút ham muốn, Vi Vi cảm thấy sốt ruột.

Chớp mắt một cái rồi nói với Sở Thiên Ngao: "Thiên Ngao, em đi phòng vệ sinh." Sau khi Sở Thiên Ngao đồng ý, cô ta quay về khách sạn lấy thuốc tới.

Tỉnh là tắm suối nước nóng xong mới dùng, nhưng tình huống quá khẩn cấp rồi, nếu không động thủ sẽ trễ.

Sở Thiên Ngao vừa nhìn thấy cái người tên Tiểu Hàn kia liền mất hồn mất vía. Cô nhất định phải ra tay sớm một chút mới được.

Mạc Tiểu Hàn thấy Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm nói chuyện rất hăng say, khoe miệng mím lại vẻ mỉm cười. Xem ra Bùi Tuấn và Cẩm Tâm có thể phát triển. Cô không muốn làm kỳ đà cản mũi.

Cố ý đi chậm một chút, khi thấy Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm vượt qua khúc quanh, biến mất trong tầm mắt của cô, Mạc Tiểu Hàn quẹo qua bên phải, đi vào một con đường nhỏ ít người qua lại.

Bông tuyết từ màn đêm đen nhánh nhẹ nhàng bay xuống, dưới ánh đèn đường mờ ảo, cảnh tượng đẹp như một giấc mộng.

Mạc Tiểu Hàn bước từ từ trong tuyết lạnh, muốn sắp xếp những suy nghĩ đang rối loạn trong đầu lại cho rõ ràng.

Ba tháng nghỉ ngơi, vốn cô cho rằng mình đã quên lãng những chuyện xưa, chuyện gì cũng không làm cô khổ sở nữa, cho rằng mình đã chết một lần rồi, trong lòng đã trở nên đủ cứng rắn.

Nhưng , tại sao khi thấy Sở Thiên Ngao lại làm cô khó chịu như vậy?

Là bởi vì người phụ nữ bên cạnh hắn, hay bởi vì ánh mắt u ám của hắn? Cô và Sở Thiên Ngao chỉ nói với nhau một câu rất ngắn ngủn.

"Quen bạn trai mới rồi hả ?"

"Không có, vừa rồi là đồng nghiệp của Cẩm Tâm."

Nhưng tại sao khi cô nhìn thấy ánh mắt của hắn, lại thấy sợ. Tại sao cô cảm giác không khí mập mờ giữa cô và hắn vẫn còn? Chẳng lẽ, cô thật sự yêu Sở Thiên Ngao rồi sao?

Mạc Tiểu Hàn, mảy mót cuộc đang suy nghĩ gì? Ban đầu không tiếc cả tính mạng muốn thoát khỏi hắn, bây giờ sao lại còn rối rắm như vậy? Mạc Tiểu Hàn khổ não lấy tay vuốt vuốt tóc, quyết định không suy nghĩ nhiều nữa.

Dù sao Sở Thiên Ngao đã mang theo tình nhân nhỏ bé của hắn một mình hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương rồi, cô cần gì phải khổ nào.

Nghĩ đến cô người mẫu 17 tuổi đó, lòng của Mạc Tiểu Hàn lại thấy ê ẩm, dạo này, khẩu vị của đàn ông thật là càng ngày càng nặng, bắt đầu dần dần độc thiếu nữ vị thành niên rồi!

Thấy bên kia có một ngôi đình nhỏ, kiến trúc đặc biệt thanh nhã. Mạc Tiểu Hàn nhắc chân đi về bên đó.

Bùi Tuấn cũng đã nói, tất cả mọi hồ tắm ở đây đều thông thoáng với bên ngoài. Cho nên Mạc Tiểu Hàn yên tâm đi vào.

Đây là một hồ tắm nhỏ, diện tích không lớn, sương mù mờ mờ, bên trong yên tĩnh, không có một người nào. Ánh sáng nhu hòa chiếu vào một cái hồ đang bốc hơi nóng, khiến người ta rất muốn xuống nước ngâm một cái.

Kỳ quái, sao không có ai. Mạc Tiểu Hàn có chút ngạc nhiên nói thầm một câu.

Vì muốn chắc chắn, nên cao giọng hỏi một câu: "Này, có ai không?" Ở tận cùng bên trong hồ tắm, nơi tối tăm nhất, chỉ lộ ra cái đầu Sở Thiên Ngao, đang ngẩn người mất hồn, chợt một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến hắn ngây người!

Này, đây không phải giọng nói của Mạc Tiểu Hàn sao?

Bên cạnh hồ tắm của Sở Thiên Ngao vừa đứng có một cây cột, Sở Thiên Ngao bị che khuất sau cây cột đó nên Mạc Tiểu Hàn không nhìn thấy hắn.

Ngừng thở, không dám lên tiếng, sợ Mạc Tiểu Hàn phát hiện sẽ chạy đi.

Ánh mắt nháy cũng không dám nháy nhìn cô gái đứng cách đó không xa. Nhịp tim như sắp nhảy ra lồng ngực.

Ba tháng, đây là lần đầu tiên hắn đơn độc ở chung với Mạc Tiểu Hàn! Sở Thiên Ngao tham lam ngắm nhìn cô.

Gương mặt trắng nõn, song mũi cao thẳng, cánh môi đỏ mọng, vóc người mảnh mai mà không mất đi vẻ đầy đặn, tất cả mọi thứ trên người Mạc Tiểu Hàn, trong mắt Sở Thiên Ngao đều là đẹp nhất.

Thấy không ai trả lời, Mạc Tiểu Hàn xác định hồ tắm này không có ai. Yên tâm cởi áo choàng tắm. Tới hội quán suối nước nóng mà không tắm thật là đáng tiếc.

Thấy Mạc Tiểu Hàn cởi áo choàng tắm, hô hấp của Sở Thiên Ngao bắt đầu thay đổi trở nên gấp rút. Nơi nào đó trên cơ thể bắt đầu từ từ ngẩng đầu.

Mạc Tiểu Hàn luôn có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của hắn.

Áo choàng tắm chậm rãi trượt xuống, trái tim của Sở Thiên Ngao cũng thót lên tới cổ họng.

Nhưng khi nhìn thấy cơ thể sau áo choàng tắm, lại thất vọng thật sâu.

Bên trong Mạc Tiểu Hàn mặc áo thun! Dáng người hoàn toàn bị che khuất!

Mạc Tiểu Hàn giơ cánh tay lên, tính cởi áo thun ra, ánh mắt của Sở Thiên Ngao híp lại, dục vọng trong mắt bắt đầu mờ mờ.

"Thiên Ngao! Có cảm thấy khát nước hay không? Em mang đồ uống tới cho anh đây!" Một giọng nói thanh thúy vang lên ở cửa ra vào, Vi Vi cầm trong tay hai cái ly cùng một bình rượu đi vào.

Nhìn thấy đôi phương, Mạc Tiểu Hàn và Vi Vi cùng giật mình.

Vi Vi tức giận đùng đùng, chất vấn: "Đây là nơi riêng tư, sao cô lại vào!" Trong đôi mắt to lửa giận như thiêu đốt. Cô gái tên Mạc Tiểu Hàn này, thật đúng là cáo già, thừa dịp cô không có ở đây muốn tới câu dẫn Thiên Ngao!

Mạc Tiểu Hàn sợ ngây người, nghe câu hỏi của Vi Vi, chắc Sở Thiên Ngao cũng ở đây! Nhưng sao vừa rồi cô không nhìn thấy?

Không thể trả lời câu hỏi của Vi Vi, kinh hoàng xoay người, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của Sở Thiên Ngao ở xung quanh.

Sở Thiên Ngao nhìn thấy Vi Vi tiến vào, trong lòng tức muốn chết, vốn đang có cơ hội thưởng thức cơ thể tuyệt vời của Mạc Tiểu Hàn, kết quả lại bị người phụ nữ ngu xuẩn này phá hỏng! Thật là đáng chết!

Từ trong hồ đứng lên, áo choàng tắm trên người Sở Thiên Ngao ướt nhẹp dính vào người, ôm trọn cơ thể cường tráng của hắn.

Trực tiếp đi tới trước mặt Vi Vi, cầm lấy cái ly cùng chai rượu trong tay cô ta. Giọng nói trầm thấp nhưng tàn nhẫn: "Đi ra ngoài!"

Trong đôi mắt của Vi Vi lập tức đầy lệ.

Tại sao! Cô mới là bạn gái Sở Thiên Ngao mang tới, người phụ nữ tên Mạc Tiểu Hàn này không biết từ nơi nào chạy đến, bây giờ Thiên Ngao lại vì người phụ nữ này mà đuổi cô đi!

"Thiên Ngao, em. . . ." Vi Vi còn cố gắng vẫn hỏi.

"Cút!" Sở Thiên Ngao không chậm trễ chút nào quát lớn.

Thấy bộ dạng Sở Thiên Ngao, Vi Vi lại không dám nói thêm câu gì, ảo não đi ra.

Mạc Tiểu Hàn che ngực đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn Sở Thiên Ngao khiến trách Vi Vi. Khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lùng.

Đây chính là Sở Thiên Ngao, một chút cũng không thay đổi. Đối với phụ nữ, tâm tình tốt liền cung chiều một phen, tâm tình không tốt, lập tức trở mặt.

Đây chính là Sở Thiên Ngao, lãnh khốc, bá đạo, không biết tôn trọng phụ nữ!

Vừa rồi Mạc Tiểu Hàn vì nhớ tới Sở Thiên Ngao mà cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cô không thể nào yêu người đàn ông như vậy!

Vi Vi đi, Mạc Tiểu Hàn cũng xem xong cảnh vui, nhặt áo choàng tắm từ trên sàn nhà mặc xong, cũng định rời đi.

Sở Thiên Ngao ngăn lại đường đi của cô.

"Tiểu Hàn." Giọng nói trầm thấp nhưng từ tính.

"Thật ngại, vừa rồi tôi không thấy anh ở đây, đã quấy rầy. Tôi đi trước." Mạc Tiểu Hàn vòng qua người Sở Thiên Ngao, muốn rời đi nhanh một chút.

Thời cơ tốt như vậy, Sở Thiên Ngao thật rất muốn ở cùng Mạc Tiểu Hàn. Dù không làm, cái gì chỉ là tâm sự, hấn cũng rất thỏa mãn.

"Tiểu Hàn, đã lâu không gặp. Em có khỏe không?" Sở Thiên Ngao chặn ở cửa, nhỏ giọng hỏi.

"Khỏe vô cùng. Cám ơn đã quan tâm." Mạc Tiểu Hàn khẽ cau mày. Người đàn ông này rốt cuộc muốn làm cái gì? Đêm khuya trong hồ tắm, cô nam quả nữ, chỗ này không nên ở lâu!

Thấy bộ dạng Mạc Tiểu Hàn rất muốn lập tức rời đi, tức giận trong lòng Sở Thiên Ngao lại trào dâng. Người phụ nữ này cứ ghét hấn như vậy?

Hắn hôm nay không làm gì cô, chỉ là thăm hỏi, cũng làm cho cô phiền như vậy?

Chân mày xiết chặt, lên tiếng chất vấn: "Mạc Tiểu Hàn, em cứ chán ghét tôi như vậy? Chẳng lẽ, em có can đảm ở cùng tôi, sợ khi nhìn tới gương mặt đẹp trai của tôi sẽ động lòng?"

Ha ha, vốn là rất ít khi Mạc Tiểu Hàn nghe được những lời như vậy từ Sở Thiên Ngao, cơ hồ cười ra tiếng. Đây là quá kiêu ngạo rồi. Gương mặt đẹp trai! Thật là da mặt dày!

"Đúng nha, mặt của anh quá đẹp trai, tôi sợ cầm giữ không được, vô lễ với anh nha! Cho nên tôi vẫn rời đi nhanh một chút."

"Mạc Tiểu Hàn, cái người nhát gan này! Căn bản em không dám đối mặt với tôi!" Sở Thiên Ngao bắt đầu sử dụng phép khích tướng. Hấn hiểu rất rõ Mạc Tiểu Hàn, biết rõ tính tình quật cường của Mạc Tiểu Hàn, chỉ có dùng phép khích tướng mới có thể đối phó với cô.

Quả nhiên, Mạc Tiểu Hàn rút lui.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao, lạnh giọng nói, "Ai nói tôi không dám đối mặt với anh?"

Ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn giống như hai hồ nước, Sở Thiên Ngao lập tức liền bị lạc bên trong. Giống như bị mê hoặc, từng bước hướng tới Mạc Tiểu Hàn, giọng nói càng ngày càng thấp, hơi thở phả nam cách Mạc Tiểu Hàn càng ngày càng gần.

Lòng của Mạc Tiểu Hàn rất khẩn trương. Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, bây giờ cô muốn chạy thì có vẻ quá kém cỏi rồi!

Thấy chai rượu trong tay Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn bắt đầu nói sang chuyện khác: "Trong tay anh cầm là rượu sao?"

Sở Thiên Ngao mỉm cười, phối hợp ngồi vào chiếc bàn thấp bên cạnh, rót hai ly rượu, đưa cho Mạc Tiểu Hàn một ly: "Là rượu đỏ tốt nhất, ném thử một chút đi."

Mạc Tiểu Hàn cần môi có chút khó xử, cô chỉ muốn chuyển đề tài sau đó rời đi, không nghĩ tới Sở Thiên Ngao lại kêu cô uống rượu với hấn.

Thấy Mạc Tiểu Hàn do dự, ánh mắt Sở Thiên Ngao sáng lên, dường như muốn nhìn tới đáy lòng cô: "Thế nào, không dám? Sợ tôi ăn em?"

Cắt! Mạc Tiểu Hàn khẽ cắn răng ngồi xuống. Ai sợ ai! Một ly rượu đỏ mà thôi, có thể khiến cô ngã hay sao!

Nhận ly rượu Sở Thiên Ngao đưa tới, Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng uống một ngụm.

Sao có cảm giác đáng đáng? Chẳng lẽ loại rượu đỏ tốt nhất phải như vậy?

Sở Thiên Ngao cũng cảm thấy không đúng lắm, hôm nay vị rượu có điểm lạ. Nhưng người đẹp ở trước mặt, hấn căn bản không có ý định tìm sâu vào chi tiết này. Trong đầu hấn hiện giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là làm thế nào mới có thể lôi kéo Mạc Tiểu Hàn ngồi lâu thêm một lát.

Hấn không muốn dùng sức mạnh, lần tự sát trước của Mạc Tiểu Hàn đã hù dọa hấn. Hấn sợ cái tư vị đó. Dù bây giờ Mạc Tiểu Hàn không thuộc về hấn, không chịu gập lại hấn, nhưng hấn vẫn luôn hi vọng Mạc Tiểu Hàn sống tốt. Không thương hấn cũng được.

Một ly rượu xuống bụng, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ. Thật kỳ quái, cô bình thường uống một chén hoàn toàn không thành vấn đề nha!

Mạc Tiểu Hàn đứng lên, muốn rời đi sớm một chút. Theo bản năng cô cảm thấy có gì đó không đúng, cơ thể của cô phát ra tần số cảnh báo nguy hiểm.

Sở Thiên Ngao cũng cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, nơi nào đó vừa trở lại bình thường, bây giờ lại bắt đầu bành trướng, càng ngày càng trở nên cứng rắn!

Không đúng, hôm nay rượu không đúng! Rượu này là Vi Vi vừa mang vào, chẳng lẽ cô ta bỏ thuốc vào trong rượu sao?

Ánh mắt Sở Thiên Ngao chợt trở nên tối đen

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Hấn động tình

Bên này Mạc Tiểu Hàn cũng bắt đầu cảm thấy không được bình thường, thân thể càng ngày càng nóng, đầu bắt đầu có chút choáng váng, một chỗ trong cơ thể cũng bắt đầu nóng lên, cảm giác khát vọng tràn đầy.

Không đúng không đúng, Mạc Tiểu Hàn cố gắng lắc đầu.

Vốn đang khỏe, uống một ly rượu Sở Thiên Ngao đưa liền thay đổi thành ra như vậy rồi. Có phải Sở Thiên Ngao động tay động chân vào trong rượu hay không?

Cô quá ngây thơ! Thật không nên dễ dàng tin tưởng Sở Thiên Ngao! Hấn là người thế nào, cô phải rất rõ ràng mới đúng!

Đôi mắt trong veo của Mạc Tiểu Hàn trở nên mơ hồ, trên khuôn mặt tái nhợt cũng nổi lên hai đóa hoa đỏ ửng, cả người kiêu mỹ vô cùng.

Giọng nói rất mờ ám, thật sự muốn uống một chén nước đá để làm giảm đi nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể. Mạc Tiểu Hàn run giọng mở miệng: "Sở Thiên Ngao, anh đến cùng là đang làm cái trò quỷ gì? Anh bỏ gì trong rượu?"

Hết sức áp chế nội tâm xao động, giọng nói Mạc Tiểu Hàn vô cùng bình tĩnh, mang theo điểm thờ dốt, nghe vào càng thêm mê người.

Bộ vị nào đấy của Sở Thiên Ngao đang kịch liệt bành trướng. Nghe thấy giọng nói mang theo vẻ thờ dốt mờ ám của Mạc Tiểu Hàn, hấn không nhịn được nữa, đẩy cái ghế ra, hướng Mạc Tiểu Hàn đi tới.

Mạc Tiểu Hàn rất muốn chạy trốn, nhưng thân thể lại mềm nhũn, một chút hơi sức cũng không có!

Hơi thở nồng đậm của phái nam phả vào chóp mũi Mạc Tiểu Hàn. Tròng mắt đen sâu như nước của Sở Thiên Ngao mang theo dục vọng say mê, khiến tim Mạc Tiểu Hàn chợt đập nhanh!

"Không nên tới." Hơi thở gấp rút, thay vì nói cự tuyệt, không bằng nói là muốn mời!

Ánh mắt Sở Thiên Ngao sắp bốc cháy rồi. Giọng nói ám ách từ tính: "Tiểu Hàn, em cảm thấy tôi bây giờ còn có thể nhận được sao?"

Sở Thiên Ngao quả thật đã như tên lạp vào cung, phía trước áo choàng tắm đã giương cao như một cái lều. Không cần phải nói, Mạc Tiểu Hàn cũng biết hấn khát vọng nhiều như thế nào rồi!

Một ngọn lửa nhỏ lan ra bốc cháy toàn thân, cuối cùng ở góc bí ẩn tĩnh mịch nhất sôi trào, Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy hô hấp càng ngày càng gấp rút, cảm giác trống rỗng trong thân thể càng ngày càng tăng.

"Tiểu Hàn, cho anh." Sở Thiên Ngao nói xong, nhẹ nhàng đem Mạc Tiểu Hàn toàn thân nhấc mới kéo vào trong ngực.

Cái ôm của hấn chặt như vậy, tựa như sợ Mạc Tiểu Hàn chạy thoát.

Nơi cứng như sắt kia chia vào Mạc Tiểu Hàn, khiến gương mặt vốn đã hồng của Mạc Tiểu Hàn càng thêm hồng nhuận, trở nên kiều diễm ướt át!

Mặc dù hiệu lực của thuốc đã từ từ phát tác, Sở Thiên Ngao đã sắp đến nổi điên, nhưng hắn vẫn dùng sức khống chế phản ứng của mình, bởi vì hắn có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với Mạc Tiểu Hàn.

"Nhớ tôi không?" Bờ môi cọ xát bên tai Mạc Tiểu Hàn.

Hơi thở quen thuộc nóng rực phả vào tai Mạc Tiểu Hàn, cô khó chịu phát ra một tiếng rên thật nhỏ.

Tiếng rên này lại giống như một liều thuốc kích thích, Sở Thiên Ngao không thể nhịn được nữa!

Đột ngột cúi người, ngậm chính xác vào cánh môi mềm mại của Mạc Tiểu Hàn, ra sức trần trọc bú mút.

Một lần lại một lần hôn kịch liệt, vừa nhỏ giọng ní non: "Tiểu Hàn, anh rất nhớ em. Em biết không? Anh rất nhớ em, anh nhớ em sắp phát điên rồi."

Bàn tay vân vê nơi mềm mại tròn trịa kia, xoa nắn lúc mạnh lúc nhẹ, lời nói tâm tình vòng vào tai Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, sao em ác tâm như vậy. Nói không gặp liền không gặp. tiểu yêu tinh này. Nhất định không muốn thả đi. Chẳng lẽ một phút cũng không nhớ anh sao?"

Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao hôn mãnh liệt mềm nhũn như một cái đầm nước, ý thức đã dần dần mơ hồ, căn bản không nghe ra Sở Thiên Ngao đang nói gì.

Chỉ biết là giọng nói của hắn bao hàm thống khổ cùng vui mừng, còn có nhớ nhung, chui vào trong đáy lòng cô thật sâu.

Nơi nào đó trên người, giống như kiến cắn vừa nhột vừa đau, thật sự rất khát vọng.

Miệng của Sở Thiên Ngao di chuyển trên mặt, trên môi, trên cổ Mạc Tiểu Hàn, theo động tác của hắn, Mạc Tiểu Hàn phát ra từng tiếng thở dài dề dề.

Sở Thiên Ngao cũng kèm nén không được nữa, bàn tay không chút do dự thăm dò vào quần lót của Mạc Tiểu Hàn. Ngón tay thon dài, giống như ngón tay của một nhà âm nhạc vĩ đại nhất, khảy lên những âm thanh mê người.

Tác dụng của thuốc đã hoàn toàn phát huy, nơi nào đó của Mạc Tiểu Hàn đã xuân thủy tràn trề. Mạc Tiểu Hàn ưỡn người, đem chính mình nghênh hướng Sở Thiên Ngao.

Muốn nhiều hơn, muốn nhiều hơn. Giờ phút này, chỉ có người đàn ông trước mắt này có thể thỏa mãn cô!

Ngón tay Sở Thiên Ngao lập tức cảm thấy Mạc Tiểu Hàn đã chuẩn bị tốt.

"Tiểu Hàn, anh muốn tiến vào." Giọng nói của Sở Thiên Ngao tràn đầy mùi vị dục vọng. Vật nóng bỏng khiến người ta run rẩy.

"A. Không." Mạc Tiểu Hàn phát ra tiếng chống cự yếu đuối, nhưng thân thể thành thực hơn, bao thật chặt ngón tay Sở Thiên Ngao. Khiến hắn gần như không có cách nào rút ngón tay ra được.

Chóp mũi rỉ ra tầng mồ hôi mịn, cả người đều run rẩy, Mạc Tiểu Hàn không biết bộ dạng này của cô thật sự quá mê người!

"Tiểu Hàn. Anh yêu em!" Cúi người mãnh liệt hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đầy hương thơm tinh khiết của cô, Sở Thiên Ngao đem lấy chính mình cắm thật sâu vào chỗ sâu thẳm nhất của Mạc Tiểu Hàn!

Đột nhiên được lấp đầy khiến Mạc Tiểu Hàn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

"Ngao, kêu đi. Anh thích em gọi tên anh." Sở Thiên Ngao vừa vận động kích thích, vừa nhỏ giọng dụ dỗ Mạc Tiểu Hàn.

Người phụ nữ này, đúng là Yêu Tinh. Hắn đi vào liền cảm thấy mình không chịu được!

Cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, hắn có thể kiên trì trong thời gian rất lâu. Nhưng với Mạc Tiểu Hàn lại không kèm chế được

Hít thở một hơi thật sâu, Sở Thiên Ngao kiềm lại ý muốn phun trào, Mạc Tiểu Hàn quá ngọt ngào, sao hắn chịu cứ như vậy mà đầu hàng đây?

Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn trò chuyện ở phía trước, chợt quay đầu lại phát hiện không thấy Mạc Tiểu Hàn.

Cố Cẩm Tâm có chút sốt ruột: "Ồ đây khắp nơi tối thui, Tiểu Hàn chắc đi lạc a, chúng ta tìm cô ấy đi!"

Bùi Tuấn thật vất vả mới bắt được cơ hội ở cùng Cố Cẩm Tâm, dĩ nhiên không muốn đi tìm Mạc Tiểu Hàn.

"Không có việc gì, nơi này công ty chúng tôi đặt bao hết, an ninh rất tốt. Tiểu Hàn không có việc gì. Em không nhìn ra sao, cô ấy không muốn làm kỳ đà cản mũi." Khóe miệng Bùi Tuấn nâng lên một nụ cười xấu xa.

"Cái gì kỳ đà cản mũi, không nên nói chuyện lung tung!" Cô Cẩm Tâm hiểu hàm ý của Bùi Tuấn, mặt có chút đỏ. Thật may là bóng đêm rất đậm, Bùi Tuấn không nhìn thấy nét mặt của cô.

Bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống dưới ánh đèn đường, đẹp như một bức họa.

Cô Cẩm Tâm vốn bản tính lém lỉnh nghịch ngợm giống con trai, lần này cũng động lòng, vô cùng muốn đạp tuyết chơi.

Bùi Tuấn cung chiêu nhìn Cô Cẩm Tâm, sau đó nhảy xuống tuyết trước, rồi vươn tay đỡ Cô Cẩm Tâm.

Cô Cẩm Tâm đỏ bừng mặt, nhìn chằm chằm Bùi Tuấn: "Làm gì đó? Muốn ăn đậu hũ bản cô nương hả?"

Bùi Tuấn cười híp mắt nhìn Cô Cẩm Tâm: "Đúng nha, Hoa cô nương, mau nhảy xuống để cậu chủ ném thử một chút."

Đây quả thực là liếc mắt đưa tình trắng trợn a! Cô Cẩm Tâm vội đẩy tay Bùi Tuấn ra, không thèm nhìn tới hắn, tự mình nhảy xuống mặt tuyết!

Người tới tắm suối nước nóng đều đi guốc gỗ, căn bản guốc gỗ không có co dãn, Cô Cẩm Tâm lại nhảy quá nhanh, cơ thể liền nghiêng một cái.

Bùi Tuấn vừa đúng lúc vươn cánh tay ra, vững vàng ôm Cô Cẩm Tâm vào trong lòng.

"A! Làm gì á..., mau buông tay!" Cô Cẩm Tâm không cảm kích ý tốt của Bùi Tuấn! Sớm đã biết người đàn ông này ráp tâm không tốt!

"Không thả! Tôi lạnh quá a, trên người em ấm áp." Đôi mắt hoa đào của Bùi Tuấn cười híp lại nhìn Cô Cẩm Tâm.

"Cái gì? Người anh so với tôi còn ấm hơn chứ?" Cô Cẩm Tâm ngây ngốc vươn tay sờ vào ngực Bùi Tuấn.

Nhìn nha, nóng hừng hực đây! Rõ ràng thân nhiệt so với mình cao hơn!

Trong lòng Bùi Tuấn rất muốn cười, tiểu nha đầu này sao đơn thuần như vậy? Cứ ở trên người hắn sờ loạn!

"Tiểu nha đầu, em có biết mình đang làm gì không?" Bùi Tuấn có ý tốt nhắc nhở.

"A!" Cô Cẩm Tâm đột nhiên ngẩng đầu, thấy ánh sáng ranh mãnh trong mắt Bùi Tuấn, mới ý thức được việc mình làm!

"Cái tên lưu manh này! Mau buông tôi ra!" Cô Cẩm Tâm cố gắng thoát ra khỏi lòng ngực từ Bùi Tuấn.

"Ai lưu manh? Mới vừa rồi ăn đậu hũ của người khác hình như là em!" Bùi Tuấn cảm thấy đùa giỡn với Cô Cẩm Tâm rất thú vị, cãi vã cũng thật sự là một loại hưởng thụ, "Đáng thương cho tôi đã giữ 27 năm trong sạch! Cứ như vậy bị em hủy rồi! Em phải có trách nhiệm với tôi!"

Bùi Tuấn làm ra vẻ uất ức, đôi mắt đào hoa lại hàm chứa ý cười ranh mãnh.

"Anh.!" Cô Cẩm Tâm im lặng.

Cơ thể Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn dán chặt vào nhau, Sở Thiên Ngao hít thật sâu mùi thơm trên người Mạc Tiểu Hàn. Mùi thơm này, đã ba tháng nay hắn chưa được ngửi.

Mạc Tiểu Hàn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, thân thể lại nóng như lửa, rất mong được lấp đầy.

Bàn tay Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mềm của Mạc Tiểu Hàn.

Hắn quả thật có chút gấp gáp không nhẫn nại được, cũng không nhịn nổi nữa.

Bàn tay tùy tiện di động, bắt được tay Mạc Tiểu Hàn, hướng dẫn cô cảm nhận bộ vị nóng bỏng và cứng như sắt của mình. Một tay cời áo choàng tẩm xuống.

Vùng bụng Sở Thiên Ngao dính sát vào bụng Mạc Tiểu Hàn. Trôi, của cô vừa nóng vừa mềm, khiến vật cứng rắn của hắn như muốn tan ra. Cảm giác kèm chế có chút khó chịu, phía dưới trường căng khiến hắn cảm thấy đau đớn và nóng lòng.

"Ừm." Mạc Tiểu Hàn hung hăng cắn chặt môi mình, muốn cho thần trí đang mơ hồ tỉnh táo lại một chút.

Hai tay vô lực chống vào ngực Sở Thiên Ngao, muốn đẩy hắn ra.

"Muốn chạy trốn sao?" Sở Thiên Ngao lè lưỡi liếm vành tai cô gây kích thích,.

Bàn tay nắm giữ bộ vị của đàn ông khiến cô nhịn không được run rẩy.

Phía dưới xao động khiến cho người ta một khắc cũng không thể bỏ ra, trong lòng khát vọng lại càng ngày càng kịch liệt, kêu gào muốn thỏa mãn.

Sở Thiên Ngao cũng hoàn toàn không chịu nổi, hần đã sớm muốn nổ tung.

Nâng một chân Mạc Tiểu Hàn lên, thân thể nặng nề đè xuống dưới, cuối cùng đem mình hoàn toàn chôn vào! Hai người đồng thời tràn ra một tiếng thở dài.

"Ngoan, thích không. thích anh như vậy phải không?" Giọng nói Sở Thiên Ngao mang theo dụ dỗ, muốn nghe câu trả lời hài lòng của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn không để ý tới hần, chỉ cắn chặt đôi môi.

Sở Thiên Ngao cố ý muốn bức bách Mạc Tiểu Hàn mở miệng, đổi lại góc độ, hung hăng đụng chạm, giọng nói càng thêm mờ ám: "Kiểu này? Thích không?"

Bị giọng nói khiêu gợi dục vọng của hần hỏi, trong lòng Mạc Tiểu Hàn thấy thẹn thùng, phía dưới cũng trở nên căng thẳng, khiến Sở Thiên Ngao rên lên một tiếng.

Thấy cô không nói lời nào, Sở Thiên Ngao lại làm chuyện xấu, dùng sức ấn mạnh, đi vào sâu hơn, Mạc Tiểu Hàn la to một tiếng, nhưng dư âm còn lại toàn bộ biến thành tiếng rên mềm mại.

Một tay Sở Thiên Ngao nắm eo thon của cô, không để cho cô nằm xuống, một tay giữ bờ vai mỏng của cô, đầu tiên là nhấc lên, sau đó lại nâng nặng kéo xuống, nơi rất to lớn của hần hung hăng ra vào.

Tư thế như vậy vốn đã đi vào rất sâu, cộng thêm tối nay Mạc Tiểu Hàn lại rất trơn ướt mềm mại, hai người xa cách gặp lại, Sở Thiên Ngao càng đánh càng hăng, không buông ra, thấy Mạc Tiểu Hàn cuối cùng một môi cũng không nhin được nữa, cũng không rút ra ngoài, cứ như vậy ôm cô nghiêng người, đem cô đảo lại, hưởng mặt về mình.

"Ô ô ô." Không biết là thoải mái hay khổ sở, Mạc Tiểu Hàn nhẹ giọng hừ hừ, cô cảm thấy có chút khác lạ, nhưng chút khác lạ đó, lại không giải thích được.

Cho rằng Mạc Tiểu Hàn muốn thúc giục, Sở Thiên Ngao chỉnh lại vị trí, đem đầu gối cô tạo thành hình chữ M thật to, gác ở hai bên khuỷu tay hần.

"Thiên Ngao." Mạc Tiểu Hàn rốt cuộc chịu đựng không nổi, run rẩy khẽ kêu thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên Mạc Tiểu Hàn gọi tên hần, Sở Thiên Ngao vô cùng mừng rỡ.

"Tiểu Hàn, gọi anh, gọi tên anh." Dùng sức chia vào, Sở Thiên Ngao rất muốn nghe Mạc Tiểu Hàn gọi tên hần. Hần rất thích cảm giác khi Mạc Tiểu Hàn gọi tên của mình.

"A. Thiên Ngao. Thiên Ngao." Mạc Tiểu Hàn không thể kiềm được, rốt cuộc cũng thể hiện sự nhiệt tình của mình.

Sở Thiên Ngao vô cùng hưng phấn, chỉ cảm thấy phía dưới trương đến độ muốn nổ tung, càng thêm vội vàng, không nói lời gì đề hông dùng sức đẩy.

Vốn là vẫn còn một phần ba ở bên ngoài, lần này hung hăng toàn bộ vùi sâu vào, lập tức chống đỡ ở nơi sâu nhất của cô, Sở Thiên Ngao nhạy bén nhận thấy cơ thể Mạc Tiểu Hàn không kìm được nâng lên hạ xuống, trong lòng đắc ý, vật nhỏ này, so với tưởng tượng của mình không cần thầy dạy cũng biết một chút.

Cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ của Mạc Tiểu Hàn, không để cho cô nói ra bất kỳ lời nào cự tuyệt hần, tiếng la của cô bị phong bế, cảm giác thỏa mãn dâng trào trong đầu, tầng mồ hôi mịn trên trán càng ngày càng nhiều, cuối cùng biến thành từng viên từng viên, rơi vào da thịt nóng bỏng của hai người.

Sở Thiên Ngao cũng đã nhận ra, càng như được kích lệ, càng thêm dùng mãnh chọc nhẹ mài nặng.

Một cái lại một cái, chỉ cảm thấy cả người đều muốn đắm vào sâu trong cơ thể Mạc Tiểu Hàn, hận không thể chết chìm trong ngực của cô.

Sở Thiên Ngao quan sát biểu tình của Mạc Tiểu Hàn, dựa vào phản ứng của cô điều chỉnh góc độ, dùng sức loay hoay, đóng đưa, đột nhiên đụng vào một vị trí, khiến cả người Mạc Tiểu Hàn run rẩy, hai chân siết chặt, cong người lên đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Kịch động trong đình

Cố Cẩm Tâm vẫn cùng Bùi Tuấn đi dạo trên tuyết, dần dần hai người đều trở nên im lặng.

Bông tuyết thật đẹp, nói chuyện sẽ quấy rầy đến cảnh đẹp này. Bùi Tuấn chợt phát hiện mình đã thật lâu không được ở cùng một cô gái hường không khí yên tĩnh như vậy. Quay đầu quan sát Cẩm Tâm, Cố Cẩm Tâm tính nhết vẫn như trẻ con vuron tay, muốn đón bông tuyết đang bay xuống.

"Cố Cẩm Tâm"

"Hả?"

"Em có biết động tác này của em rất hồn nhiên không?" Bộ mặt Bùi Tuấn phớt tình nói.

"Anh!" Cố Cẩm Tâm ngồi chồm hồm xuống, nắm lên một nắm tuyết vo lại thành một quả cầu Tuyết, ném vào người Bùi Tuấn.

Bùi Tuấn tránh né không kịp, Cầu Tuyết chui vào cổ, lạnh đến nỗi hần khê run rẩy.

"Được, em dám đánh lên! Xem tôi đối phó em như thế nào!" Bùi Tuấn cũng nắm lên một nắm tuyết, hướng Cố Cẩm Tâm ném tới.

Cố Cẩm Tâm cười ha ha, chạy về phía trước, lại bị Bùi Tuấn đột ngột ôm từ phía sau.

Thân thể mềm mại nhất thời trở nên cứng ngắc.

Bùi Tuấn không cho cô thời gian để phản ứng, cánh tay nhốt chặt thân thể của cô, đem cô nhẹ nhàng xoay lại, hai người mặt đối mặt, cự ly chỉ cách 1 cm.

Cố Cẩm Tâm chợt phản ứng, muốn đẩy ra Bùi Tuấn.

Đôi môi Bùi Tuấn đã áp xuống rồi. Bờ môi ấm áp mềm mại, nhẹ nhàng ngậm vào cái miệng nhỏ nhắn của Cố Cẩm Tâm.

Như chạm vào bàn ủi nóng, Cố Cẩm Tâm chợt run lên. Muốn tránh thoát.

Bùi Tuấn ôm thật chặt vào hông Cố Cẩm Tâm, bóng đêm quá đẹp, hần không nhận được sự hấp dẫn như vậy. Trong khoảng thời gian này vì quá bận rộn, thường xuyên đi công tác, hần đã thật lâu không có chạm qua người phụ nữ nào.

Đầu lưỡi ấm áp linh hoạt như con rắn nhỏ chui vào trong miệng Cố Cẩm Tâm. Cố Cẩm Tâm đối với Bùi Tuấn cũng có chút hảo cảm, giữa khung cảnh yên tĩnh của đêm cũng có mơ mộng với Bùi Tuấn.

Nhưng Bùi Tuấn chợt hôn cô, khiến cô cảm thấy rất đột ngột.

Miệng chi chi ngô ngô muốn nói chuyện, lại bị Bùi Tuấn chặn lại. Bàn tay từ phía sau lưng lách vào áo choàng tắm của cô, ở trên lưng của cô di chuyển, vuốt ve.

Toàn thân Cố Cẩm Tâm trở nên căng lúc căng bóng. Bùi Tuấn hôn dịu dàng vô cùng, đầu lưỡi linh hoạt không thể tưởng tượng, Cố Cẩm Tâm cảm giác mình sắp hít thở không thông.

Bùi Tuấn không thỏa mãn với những vuốt ve, tới một chỗ ngoặt, ôm Cố Cẩm Tâm lên, đi vào ngôi đình nhỏ bên cạnh.

Thời tiết rất lạnh, nhưng trong đình lại ấm, sàn gỗ sạch sẽ ấm áp, so với đứng ở trong tuyết thoải mái hơn.

Bùi Tuấn sờ sờ sàn nhà, cảm thấy nhiệt độ rất thích hợp, trực tiếp đặt Cố Cẩm Tâm lên trên áo choàng tắm.

Cố Cẩm Tâm có cảm giác có gì đó không đúng, giằng giằng muốn đứng dậy: "Anh muốn làm gì?" "Hôn em." Bùi Tuấn vẫn phong lưu không kèm chế được cười cười, thân thể cường tráng trực tiếp bao trùm lên cơ thể Cố Cẩm Tâm.

Nụ hôn nóng bỏng lại bắt đầu, Cố Cẩm Tâm cảm thấy trời đất quay cuồng. Thân thể cũng càng ngày càng mềm, càng ngày càng nóng.

Bởi vì đi tắm suối nước nóng, Cố Cẩm Tâm không mặc gì ngoài áo choàng tắm. Tay Bùi Tuấn tìm tòi liền phát hiện ra điểm này, bộ vị nào đó nhất thời trở nên hưng phấn góc đầu lên!

Vật to lớn của hần đã từ từ ngẩng đầu, hơn nữa càng ngày càng cứng hơn, càng lúc càng lớn. Cách hai tầng vải vóc, nơi cứng rắn đâm vào giữa hai chân Cố Cẩm Tâm.

Tĩnh tĩnh Cố Cẩm Tâm giống con trai, nhưng cho tới bây giờ chưa cùng bạn trai làm loại chuyện như vậy, nhất thời đỏ bừng cả mặt, muốn đẩy Bùi Tuấn ra.

"Cầm Tâm, tôi biết em thích tôi. Không cần cự tuyệt tôi. Tôi thật sự muốn em." Lời nói của Bùi Tuấn mang theo dụ dỗ, giống như một liều thuốc mê, phản kháng của Cố Cầm Tâm trở nên yếu ớt rất nhiều.

Cô quả thật có cảm tình với Bùi Tuấn. Lần đầu tiên gặp mặt hẳn đã có cảm tình rồi.

Bùi Tuấn hôn càng ngày càng nhanh, bàn tay cũng càng ngày càng tham lam, từ trên xuống dưới đều bị hắn sờ soạng một lần, bao gồm dãy núi cùng sân cỏ, bàn tay to của hắn đều nhất nhất du lịch, không buông tha Cố Cầm Tâm bất luận một chỗ nhạy cảm nào.

Tiếng thở dốc của Cố Cầm Tâm càng ngày càng lớn. Cô đã vừa ướt vừa trơn rồi. Cô cũng khát vọng Bùi Tuấn.

Thế nhưng đang ở bên ngoài! Mặc dù bây giờ mọi người đã đi hồ tắm bên kia, nhưng khó khẳng định sẽ không có người đi qua đây!

Cố Cầm Tâm ngăn cản Bùi Tuấn tiến công: "Không cần. Ở bên ngoài làm cái này, thật là nguy hiểm."

Nghe thấy lời nói của Cố Cầm Tâm, Bùi Tuấn lại cảm thấy kích thích hơn. Trong màn đêm huyền bí như thế, bên ngoài đình có tuyết rơi, trong đình hai người ôm nhau thật chặt, từng đường cong của cơ thể cũng dính sát vào nhau, nếu hắn không làm, vậy thì rất xin lỗi chính mình.

Tay trực tiếp vén vạt áo choàng tẩm lên, vật to lớn kia của Bùi Tuấn không chút do dự nhắm ngay giữa hai chân Cố Cầm Tâm đâm vào.

Mới vừa rồi còn cách hai tầng vải vóc, bây giờ là hoàn toàn là dán sát rồi. Vật nóng rực và to lớn kinh người áp vào, nóng đến độ Cố Cầm Tâm kêu lên tiếng!

Vừa sợ lại vừa muốn, hai bắp đùi trắng như tuyết lại không tự chủ được từ từ mở ra, dường như đang nghênh tiếp Bùi Tuấn.

Nhận thấy sự chủ động của Cố Cầm Tâm, Bùi Tuấn càng thêm hưng phấn đến nổi điên. Hắn thật sắp không nhịn được!

Nhưng hắn vẫn tận lực đè nén khát vọng vọt vào, chỉ dùng nó cọ cọ êm ái ở nơi mềm mại ướt át kia của Cố Cầm Tâm.

Cố Cầm Tâm đã ướt đầm rồi, nước chảy theo hai chân đã nhỏ giọt trên sàn nhà, ở trên sàn nhà đọng lại thành một cái đầm xuân thủy.

Bùi Tuấn tà ác cười một tiếng, duỗi ngón tay chạm vào cái đầm xuân thủy đó, rồi đưa vào trong miệng mình liếm láp. Nhỏ giọng treu chọc: "Rất ngọt!"

Lại đưa một ngón tay khác chạm vào đầm xuân thủy, rồi đưa đến khốe miệng Cố Cầm Tâm: "Cầm Tâm, nếm thử một chút mùi vị của chính em."

"Ừm. Không cần! Thật buồn nôn!" Cố Cầm Tâm thẹn thùng mặt đỏ bừng, quay đầu ra, né ngón tay đầy nước trong suốt của Bùi Tuấn.

"Sao lại buồn nôn? Em nếm thử một chút a, thật rất ngọt!" Bùi Tuấn không nói dối, hắn thật cảm thấy rất ngọt. Hắn rất thích mùi vị của Cố Cầm Tâm.

Nhẹ nhàng đẩy áo choàng tẩm lên trên, Bùi Tuấn chợt cúi đầu xuống, bờ môi ấm áp trực tiếp bao trùm lên cánh rừng ướt át kia.

Đầu lưỡi linh hoạt vạch ra hai cánh hoa tươi đẹp, tìm được viên trân châu cứng cáp, dùng đầu lưỡi đè ép, liếm láp treu chọc.

Cố Cầm Tâm bị Bùi Tuấn làm cho chết đi sống lại, đã sắp không chế không được mình, muốn kêu lên thành tiếng rồi!

Tay của cô nắm chặt tóc Bùi Tuấn, uốn éo phải trái, thân thể còn thuần khiết sao có thể chịu đựng được kiểu đùa giỡn này.

Một lúc lâu, cảm nhận được vách tường co rút lại từng hồi, biết Cố Cầm Tâm đã đạt tới đỉnh điểm của thỏa mãn, Bùi Tuấn mới lưu luyến từ mảnh rừng xinh đẹp kia ngẩng đầu lên.

Khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp nhưng từ tính: "Tiểu nha đầu, cái này mà cũng không chịu nổi?"

Cố Cầm Tâm cảm nhận sự sung sướng trí mạng này, hết sức đè nén tiếng kêu của mình, căn bản không cách nào nói ra được một chữ!

"Sẽ còn thoải mái hơn. " Đầu lưỡi Bùi Tuấn lần nữa trượt vào trong miệng Cố Cầm Tâm. Miêu tả hình dáng khoang miệng của cô.

Bàn tay mang theo sức lực nhẹ nhàng, khắp nơi quạt gió thổi lửa.

Cả người Cố Cầm Tâm run rẩy giống như chiếc lá non đang phát phơ trong gió.

Bùi Tuấn rốt cuộc không nhịn được nơi dục vọng sắp nổ tung. Hung hăng đâm vào!

"A." Cố Cầm Tâm nhỏ giọng la. Thật kỳ quái, tại sao không có sự đau đớn như trong truyền thuyết? Một chút xiu cũng không đau! Hoàn toàn không đau!

Trong cô chỉ cảm nhận được vừa mới vừa sung, cảm giác tê tê ngứa một chút khiến cô không chịu được nhỏ giọng rên thành tiếng!

Muốn nhiều hơn, còn muốn nhiều hơn. hai chân Cố Cầm Tâm nhếch lên, vuông góc 90° so với sàn nhà, chừa lại cho Bùi Tuấn đầy đủ không gian rộng

ruổi tung hoành.

Cổ họng Bùi Tuấn bật ra một tiếng cười khẽ, tiểu nha đầu này, thật đúng là tính tình siêu cường. Còn có thể dùng cái tư thế này!

Êm ái dây dưa, gương mặt đẹp trai của Bùi Tuấn vì dục vọng mà rịn ra mồ hôi hột!

Theo cổ, nhỏ xuống đến vùng ngực trắng nõn của Cố Cẩm Tâm!

Đang đến thời khắc tình nồng, từ xa bỗng nhiên có giọng nói truyền đến! Cố Cẩm Tâm sợ tới mức đột ngột đẩy Bùi Tuấn. Muốn đứng dậy.

Bùi Tuấn cũng bị dọa, nhưng không chút nào hốt hoảng, trực tiếp ôm Cố Cẩm Tâm lên, hướng cái ghế khuất ở cây cột góc đình đi tới.

Cơ thể hai người vẫn kết nối cùng một chỗ, giữa những nhịp chậm đi lại, cảm giác ma sát đó càng thêm mãnh liệt. Cố Cẩm Tâm cắn chặt môi của mình, chỉ sợ không nhịn được la to lên.

Tiếng người càng ngày càng gần, Bùi Tuấn ôm Cố Cẩm Tâm ngồi trên ghế gỗ. May mắn hai người vẫn còn mặc áo choàng tắm.

Người ở bên ngoài nhìn vào, chỉ nghĩ đây là một đôi tình nhân yêu nhau như keo sơn, sợ lạnh mà ngồi ở trong đình ôm nhau mà thôi.

Cố Cẩm Tâm vừa sợ vừa cảm thấy kích thích, nơi mềm mại kia cũng bởi vì lo âu và kích thích mà hút chặt từng trận, kích thích Bùi Tuấn không ngừng hít hà.

Thật sự muốn chết, loại cảm giác này, là thỏa mãn cực hạn và đau khổ cực hạn kết hợp lại!

Thỏa mãn là cảm giác sáng khoái vô cùng, đau khổ là bởi vì không thể đắm vào và rút ra!

Mấy người kia làm như cố tình lại đi rất chậm, Bùi Tuấn cảm thấy trên đời này chưa từng trải qua sự sung sướng như vậy, cũng chưa từng đau khổ như vậy!

Nơi kia của Cố Cẩm Tâm cắn hần thật chặt. Hai người cứ như vậy ôm chặt nhau ngồi ở trên ghế, không nhúc nhích chờ mấy người kia đi tới.

"Ai, bên kia có một cái đình! Chúng ta qua bên đó ngồi một lát đi! Chân của tôi không quen đi guốc gỗ, bị trầy da rồi!" Một cô bé xinh đẹp nói.

Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm cùng lúc tròn to hai mắt, liếc nhìn nhau.

Trời ạ! Họ muốn đi qua! Vậy làm sao bây giờ! Hai người bọn họ phía dưới còn kẹp thật chặt! Coi như bọn họ có thể nhanh chóng nhân dịp họ chưa đến đây tách ra, nhưng tiếng rút ra này cũng sẽ làm cho các cô hoài nghi!

Nơi đó của Cố Cẩm Tâm vô cùng chặt, mỗi lần Bùi Tuấn đem vật to lớn của mình rút ra cũng sẽ phát ra "Cạch" một tiếng.

Bùi Tuấn cũng không dám làm động tác nguy hiểm đó. Cố Cẩm Tâm gấp đến độ sắp khóc lên.

Nhưng cô càng căng thẳng, chỗ đó bao phủ Bùi Tuấn càng chặt, Bùi Tuấn cảm giác mình sắp không chịu nổi, sắp bộc phát ra!

"A, bên kia hình như có hai người." Một cô gái khác chần chờ nói.

"A, thật ! Không nhìn kỹ đúng là không thấy!"

"Lạnh như thế, bọn họ ngồi ở chỗ đó làm cái gì a!"

"Người ta là tình nhân nha, đương nhiên là muốn làm chuyện tình nhân nên làm á! Chúng ta nên đi chỗ khác chớ quấy rầy họ!"

Mấy cô gái rút cuộc đi xa, Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm cuối cùng cũng thở phào.

Bùi Tuấn không thể tiếp tục nhẫn nại chịu đựng cảm giác cắm vào nhưng không thể động này, đôi tay đè chặt hông của Cố Cẩm Tâm, dùng sức đè xuống dưới, Cố Cẩm Tâm nhất thời bị vật nóng bỏng của Bùi Tuấn đắm vào sâu hơn.

Hai người từ từ cùng nhau lướt động, dần dần, động tác càng nhanh. Chờ đã, chờ đã có tiếng.

Tuyết vẫn còn rơi, ngoài trời rét lạnh nhưng không làm cho không khí nóng bỏng trong đình dịu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Cầu xin anh đừng lại

Khi Mạc Tiểu Hàn mở mắt ra, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, trong phòng rất u ám, gian phòng bố trí rất xa lạ, không giống như phòng mình ở.

Khi Mạc Tiểu Hàn đưa mắt chuyển tới người đàn ông nằm bên cạnh thì không khỏi thét lên một tiếng chói tai!

Sở Thiên Ngao vậy mà lại nghiêng ngang nằm bên cạnh cô! Hắn ngủ rất ngon, khóe miệng còn mang theo một nụ cười!

"A!" Tiếng thét của Mạc Tiểu Hàn lập tức khiến Sở Thiên Ngao thức dậy.

Vội vàng lật người ôm cô vào trong ngực: "Tiểu Hàn, sao thế? Mơ thấy ác mộng sao? Đừng sợ đừng sợ, ngoan, có anh ở đây. Không sợ."

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy bất ngờ!

"Cái đó. Làm phiền anh buông tôi ra trước."

Giọng nói quần bách và khách sáo, khiến Sở Thiên Ngao đột nhiên sững sốt. Từ từ buông người ôm trong ngực ra, ánh mắt thâm thúy nhìn vào đáy mắt Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn kéo mền che kín thân thể trần truồng của mình, trong đầu bắt đầu nhớ lại .

Tối hôm qua cô đụng phải Sở Thiên Ngao, sau đó uống với Sở Thiên Ngao một ly rượu, sau đó.

Mặt của Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ bừng, những tiếng rên và kích tình đêm qua vẫn còn hiện rõ ngay trước mắt, cô thẹn thùng đến cả cổ cũng hồng nhuận.

Thấy đáng vẻ xấu hổ của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao biết cô rút cuộc cũng nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

"Tiểu Hàn, tối hôm qua em thật nhiệt tình." Lời nói mập mờ chui vào lỗ tai, Mạc Tiểu Hàn che lỗ tai lại: "Không cho nói nữa!"

"Được được, anh không nói." Đói khát nhiều ngày nay tối hôm qua rút cuộc được thỏa mãn, Mạc Tiểu Hàn lại đang bên cạnh hắn, Sở Thiên Ngao cảm thấy cuộc sống vô cùng tốt đẹp, tâm trạng rất vui vẻ!

"Có phải anh bỏ thuốc trong rượu phải không?" Mạc Tiểu Hàn lạnh lùng hỏi, mặt sưng lên.

Cô thật sự không muốn còn dính líu gì đến Sở Thiên Ngao nữa, hai người đã đường ai nấy đi, Sở Thiên Ngao cũng không phải là chồng của cô.

Thấy đáng vẻ lạnh lùng của Mạc Tiểu Hàn, tâm trạng đang vui vẻ của Sở Thiên Ngao dần dần trở nên u ám.

Vốn tưởng rằng tối hôm qua nước sữa đã hòa nhau, có thể khiến Mạc Tiểu Hàn hồi tâm chuyển ý, tối hôm qua làm đến kêu lên không được, trèo lên người của hắn không chịu buông tay, tại sao sáng nay sau khi rời giường lại trở nên lạnh lùng vô tình như thế?

Sở Thiên Ngao cảm thấy rất uất ức, hắn cảm giác mình như món đồ chơi, bị người chơi đùa chán rồi vô tình từ bỏ, trong lòng vừa bị phẫn vừa buồn bực.

Ánh mắt u ám dần dần có chút tức giận.

Nhìn chòng chọc Mạc Tiểu Hàn, giọng nói so với Mạc Tiểu Hàn càng lạnh lùng hơn: "Em cảm thấy Sở Thiên Ngao tôi muốn leo lên người của một phụ nữ, còn cần dùng đến phương pháp hạ lưu này sao?"

Ngao ngễ ngằng đầu, ánh mắt Sở Thiên Ngao sắc bén dị thường.

Chung sống lâu như vậy, Mạc Tiểu Hàn hiểu rất rõ Sở Thiên Ngao, thấy hắn nói như vậy, cũng biết thuốc trong rượu quả thật không phải do hắn bỏ.

Cầm tức trong lòng dần dần giảm bớt một chút. Che kín mền chuẩn bị xuống giường mặc quần áo.

Mũi chân vừa chạm vào sàn nhà liền ngậy người, trên sàn nhà rất gọn gàng sạch sẽ, hoàn toàn không có quần áo của cô!

Nhấn nạt quay đầu, nhỏ giọng hỏi: "Anh đem quần áo của tôi để đâu rồi? Mau trả lại cho tôi."

Thấy Mạc Tiểu Hàn không có tra hỏi thêm vấn đề bỏ thuốc, Sở Thiên Ngao biết Mạc Tiểu Hàn tin mình, tâm trạng lại trở nên thoải mái hơn.

Nghe Mạc Tiểu Hàn nói như vậy, mắt nhướng lên, khóe miệng kéo ra một nụ cười xấu xa: "Mạc Tiểu Hàn, em cảm thấy tôi sẽ để em đi sao?"

"Cái gì?"

"Em cứ như vậy lộ lộ thân thể đứng trước mặt tôi, tôi cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, tôi làm sao có thể nhìn được?"

Sở Thiên Ngao không hề nói dối, vừa nhìn thấy thân thể lồ lộ của Mạc Tiểu Hàn thì nơi nào đó trên cơ thể hắn đã kêu gào đứng lên.

"Anh. Lưu manh." Mạc Tiểu Hàn ngượng ngùng nói: "Tối hôm qua chúng bị người ta bỏ ám hại, coi như xong. Bây giờ tôi muốn đi về. Anh mau đưa quần áo trả lại cho tôi."

"Quần áo của em để ở dưới thân thể tôi. Em tự tới lấy." Sở Thiên Ngao lười biếng nằm, hai cánh tay gác trên đỉnh đầu.

Bộ dáng ra vẻ như lười biếng, thật ra thì hắn đang khẩn trương lo lắng. Ngọn lửa đang thiêu đốt, tối hôm qua rõ ràng đã được thỏa mãn, sao bây giờ vẫn còn muốn như thế này.

Mạc Tiểu Hàn, tiểu hồ ly tinh này! Sở Thiên Ngao nói thầm trong lòng. Đang mong đợi phản ứng của Mạc Tiểu Hàn.

Nghe Sở Thiên Ngao nói quần áo nằm dưới người hắn, Mạc Tiểu Hàn nhú nhú mày. Nếu như cô đến lấy, nhất định sẽ đụng vào người Sở Thiên Ngao. Nếu như cô không muốn đụng vào Sở Thiên Ngao, thì cô cũng không có quần áo mặc mà rời đi.

Ai! Thật là khó lựa chọn!

Hàm trắng trắng bóng của Mạc Tiểu Hàn cắn chặt môi dưới, ánh mắt hung dữ, cơ thể vẫn bọc mền đi tới bên cạnh Sở Thiên Ngao, kéo tay Sở Thiên Ngao, muốn nâng người của hắn lên.

Sở Thiên Ngao quả thật không biết xấu hổ, cả người chỉ có bộ vị đó đắp mền, còn những nơi khác lộ trọn vẹn ra ngoài.

Làn da màu lúa mạch khỏe mạnh tron bóng, bắp thịt rắn chắc, Sở Thiên Ngao có một dáng người như vận động viên.

"Sao? Nhìn tới ngậy người thế?" Thấy tầm mắt Mạc Tiểu Hàn lướt qua thân thể của hắn, Sở Thiên Ngao kiêu ngạo duỗi người thẳng hơn. Đối với dáng người của mình, hắn luôn luôn tự tin!

"Phi! Tự kiêu!" Mạc Tiểu Hàn không để ý tới hắn, dời tầm mắt đi chỗ khác, hai tay nhỏ bé liều mạng muốn nâng thân thể của hắn lên.

Người đẹp ở bên cạnh, mùi hương quyến rũ trên người bay thoang thoảng, làn da cổ trắng nõn còn lưu lại vết hôn do hắn tạo đêm qua, nhìn mị hoặc vô cùng.

Sở Thiên Ngao không kiềm chế được, vươn cánh tay đột ngột kéo Mạc Tiểu Hàn vào ngực mình, bàn tay cách cái mền xoa vùng mông đang vênh lên của cô, tay kia nâng đầu của cô, đôi môi nóng bỏng hôn cô rất sâu.

Mùi vị quá ngọt, em trai của Sở Thiên Ngao vừa như thiên sứ biến thành quỷ dữ, cách cái mền vênh lên thật cao.

Tay Mạc Tiểu Hàn đâm loạn lên người Sở Thiên Ngao, muốn hắn buông tay.

Không cần thận, đâm lên em trai của Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao đau đến đến hít một hơi khí lạnh. Tay kiềm chặt bàn tay nhỏ bé của cô: "Tiểu Hàn, không cần đánh loạn a! Cần thận về sau em không còn được “tính phúc” nữa a!"

Mạc Tiểu Hàn hiểu hàm ý của hắn, càng thêm thẹn thùng. Liều mạng muốn tránh thoát hắn.

Kỳ quái, tối hôm qua rõ ràng đã làm nhiều lần, nhưng bị Sở Thiên Ngao vừa hôn vừa sờ như vậy, cơ thể Mạc Tiểu Hàn lại bắt đầu nóng lên, cảm giác muốn quen thuộc như tối hôm qua lại quay lại!

Thấy cơ thể mình bắt đầu có phản ứng! Trong lòng Mạc Tiểu Hàn sợ hãi, cô sợ một lát nữa không chịu nổi, cô sẽ xấu hổ trước mặt Thiên Ngao.

Nhớ lại những cuồng loạn tối hôm qua, gương mặt Mạc Tiểu Hàn đỏ đến sắp nổ tung!

"Tiểu Hàn, ngoan, không nên lộn xộn." Bàn tay cứng nh7 sắt nhưng êm ái của Sở Thiên Ngao kiên quyết ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, không cho cô có nửa phần phản kháng.

Đầu lưỡi rời khỏi môi của cô, ở trên người cô liếm liếm láp láp, không buông tha bất kỳ chỗ nào.

Đầu lưỡi Sở Thiên Ngao vừa mềm lại nóng, lại rất linh hoạt, chạy loạn khắp nơi trên người Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn rất muốn tránh ra, nhưng bây giờ một chút hơi sức cô cũng không còn! Tối hôm qua kịch chiến, bây giờ chân cô vẫn còn như nhũn ra! Sao có thể chống cự được sự tấn công của Sở Thiên Ngao!

"Tiểu Hàn, em biết không? Nhiều người phụ nữ như vậy, nhưng chỉ có em mới hợp tâm ý của anh.".

Sở Thiên Ngao cúi đầu vài giữa khe núi của cô, hàm hàm hồ hồ nói.

"Tiểu Hàn, em có biết em chặt như thế nào không? Em sắp đem của tôi bẻ gãy rồi. em nói xem, tiểu yêu tinh này sao lại chặt như vậy? Hà?" Sở

Thiên Ngạo vừa nói, vừa nhẹ nhàng cắn nuốt đỉnh hồng nhỏ kia.

"Ừm." Lời nói trần trụi, khiến Mạc Tiểu Hàn thẹn thùng nói không ra lời. Chỉ liều mạng giãy giụa.

"Cô bé ngoan, đừng giãy giụa rồi, em cứ như vậy sẽ chỉ làm chỗ này của anh trướng hơn cứng hơn mà thôi!" Sở Thiên Ngạo kéo tay Mạc Tiểu Hàn sờ vào em trai của mình.

Mạc Tiểu Hàn tránh không kịp, bàn tay nhỏ bé lập tức đụng phải bộ vị nóng bỏng to lớn đó!

Muốn rút tay, lại bị bàn tay Sở Thiên Ngạo ở phía trên xoa lấy: "Đừng. Buông tay nữa" Kháng cự của Mạc Tiểu Hàn giống như con muỗi bay vo ve, Sở Thiên Ngạo hoàn toàn không để ở trong lòng.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại chà xát khiến hắn vô cùng thoải mái, nghĩ đến chuyện đây là tay Mạc Tiểu Hàn, hắn càng thêm kích động bành trướng hơn!

"Tiểu Hàn, tối hôm qua em chảy rất nhiều nước, khiến quần áo chúng ta cũng ướt. Anh chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào chảy nhiều nước như vậy." Sở Thiên Ngạo phát hiện Mạc Tiểu Hàn đôi với những lời nói này đặc biệt nhạy cảm. Vì vậy càng thêm cố ý nói.

Đôi môi ghé vào tai Mạc Tiểu Hàn, vừa nói những lời mắc cỡ này, vừa dùng đầu lưỡi phác hoạ vành tai của cô.

Mạc Tiểu Hàn chưa bao giờ trải qua kích thích như vậy, vốn đã bị tác dụng của thuốc hôm qua khiến đầu còn chưa hết choáng váng, bây giờ lại càng thêm mơ hồ.

Sở Thiên Ngạo nhìn thấy sắc mặt Mạc Tiểu Hàn đã rất hồng, nghe thấy cô càng ngày càng thờ dốc, biết cô đã động tình rồi.

Bàn tay buông hai đỉnh hồng nộn ra, đi tới nơi u cốc rậm rạp cỏ xanh.

Phát hiện nơi đó đã bùn lầy không chịu nổi: "Tiểu Hàn, người phụ nữ này. Em xem thân thể của em còn thành thực hơn. Thân thể của em đã ướt đầm rồi. Cho tới bây giờ em vẫn cự tuyệt anh, nhưng thân thể của em lại rất yêu thích anh." Sở Thiên Ngạo lẩm bẩm nói.

Chóp mũi hít hít. Có chút ê ẩm, tựa hồ cũng có chút ngọt ngào. "Rất hạnh phúc khi ăn em! Mỗi ngày ăn em một trăm lần cũng không chán ghét!" Sở Thiên Ngạo càng nói càng cứng hơn, quả thật bị bức muốn điên rồi.

Nhưng hắn không muốn nhanh như vậy đã đầu hàng, hắn rất hưởng thụ quá trình đùa giỡn Mạc Tiểu Hàn. Hắn thích xem bộ dạng đỏ mặt của cô, thấy Mạc Tiểu Hàn vì kích thích của hắn mà động tình, theo hắn, đây là cảm giác thành công nhất của hắn từ trước tới giờ!

"Tiểu Hàn, để anh nếm thử xem của em có ngon không?" Dục vọng mờ mịt trong mắt khiến cho nhịp tim người khác đập mạnh.

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn còn chưa kịp phản ứng.

Sở Thiên Ngạo dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy đẩy nơi mềm mại, Mạc Tiểu Hàn đột nhiên phản ứng.

"." Cô rất muốn nói không, nhưng thân thể của cô lại đang kêu gào muốn.

"Anh sẽ khiến em rất thoải mái! Ngaoan, dang chân ra." Sở Thiên Ngạo từng bước một dụ dỗ Mạc Tiểu Hàn, từ từ mở đôi chân mềm mại trắng như củ sen.

Đôi tay đặt tại hông của cô, Sở Thiên Ngạo giống như thưởng thức món điểm tâm ngon nhất, dùng đầu lưỡi cảm thụ mềm mại và ngọt ngào của Mạc Tiểu Hàn: "A. A. Thật là nhột, cầu xin anh, dừng lại a, ngứa quá a. Thiên Ngạo. Dừng liếm. Thật sự rất nhột. " Giọng nói Mạc Tiểu Hàn vỡ vụn không thành câu.

Vốn là khuyên can, lại khiến cho Sở Thiên Ngạo như bị uống thuốc kích thích càng thêm cuồng dã đứng lên!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Thở di thỏa mãn

Cổ Cẩm Tâm giống như kẻ trộm len lén chạy về phòng của cô, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Tối hôm qua Bùi Tuấn quá điên cuồng, bây giờ giữa hai chân cô còn đặc sánh, thật khó chịu, phải tắm rửa sạch một chút.

Buổi sáng thừa dịp Bùi Tuấn còn ngủ len lén chạy về, thật lo lắng sợ một lát Tiểu Hàn tới kêu cô cùng đi ăn điểm tâm.

Nhìn vào gương trong phòng tắm, Cố Cẩm Tâm hít sâu một hơi.

Trên cổ, trước ngực, rậm rạp chẳng chịt, tất cả đều là vết hôn đỏ tươi. Như vậy sao lát nữa cô có thể gặp người khác?

May mắn là mùa đông, mặc nhiều quần áo, nếu là mùa Hạ chắc sẽ rất thảm.

Tắm xong, mặc quần áo từ tể. quần khăn quàng cổ, Cố Cẩm Tâm gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Hàn, định gọi cô cùng ăn điểm tâm, tối hôm qua gần như giằng co cả đêm, bây giờ cô đói gần chết.

"Reeeeeeeeng." Tiếng chuông reo thật lâu, cũng không có người nhận.

Cố Cẩm Tâm kỳ lạ cau mày, Tiểu Hàn đi đâu, sao không có trong phòng? Nếu cô ấy đi ăn sáng, lẽ ra phải gọi mình cùng đi nha.

Chẳng lẽ đang tắm không nghe thấy? Cố Cẩm Tâm nằm ở trên giường, đợi lát nữa gọi lại.

Gối đầu mềm mại kê dưới mái tóc rối bù của cô, khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Nhắm mắt lại, chuyện tối hôm qua hiện rõ trong đầu..

Mặt Cố Cẩm Tâm chột đỏ. Vui mặt sâu hơn vào gối đầu, làm thế nào cũng không xua đi được những hình ảnh tươi đẹp trong đầu.

Nụ hôn nóng bỏng của Bùi Tuấn, Bùi Tuấn vuốt ve, vật kia rất to lớn và cứng rắn, thể lực kinh người, khiến Cố Cẩm Tâm vừa ngượng ngùng nhưng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Mới tách nhau ra một lát, cô phát hiện mình đã bắt đầu nhớ nhung Bùi Tuấn rồi.

Ngón tay trắng nõn cầm điện thoại, do dự, không biết nên không nên gọi điện thoại cho Bùi Tuấn hay không.

Bây giờ Hán còn ngủ chứ? Tối hôm qua nhất định mệt muốn chết rồi? Cố Cẩm Tâm mỉm cười, rút ngón tay trở về.

Đợi nửa ngày, lại gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Hàn, vẫn không có ai. Gọi điện thoại di động, cũng không có người nghe, Cố Cẩm Tâm bắt đầu có chút lo lắng.

Tối hôm qua sau khi tách Mạc Tiểu Hàn ra, vẫn chưa gặp lại cô, không phải cô ấy đã xảy ra chuyện gì chứ?

Mang theo nghi ngờ, bụng cũng rất đói, Cố Cẩm Tâm quyết định cầm điện thoại di động đến nhà hàng ăn cơm trước.

Mới vừa ra khỏi phòng, liền gặp Vi Vi.

Đây không phải là cô người mẫu đi theo Sở Thiên Ngao ngày hôm qua sao? Cố Cẩm Tâm nhìn Vi Vi lễ phép cười, phát hiện đáy mắt Vi Vi đỏ hoe, bộ dạng có vẻ bị mất ngủ.

Cố Cẩm Tâm âm thầm buồn cười, xem ra tối hôm qua cùng Sở Thiên Ngao chém giết rất kịch liệt a!

Tối hôm qua sau khi Vi Vi bị Sở Thiên Ngao đuổi đi, một mình đến quầy bar nhỏ của hội sở suối nước nóng mượn rượu giải sầu, uống đến hai ba giờ sáng mới trở về phòng, nhưng trong phòng vẫn trống rỗng, không cần suy nghĩ, cũng biết Sở Thiên Ngao cùng người phụ nữ tên Mạc Tiểu Hàn ở ở chung một chỗ rồi!

Chạm mặt Cố Cẩm Tâm, trong mắt nhất thời hiện đầy sát khí, bạn bè của kẻ địch chính là kẻ địch của cô! Cố Cẩm Tâm là bạn bè tốt của Mạc Tiểu Hàn, dĩ nhiên cũng không phải người tốt rồi!

Thấy Cố Cẩm Tâm nhìn mình mỉm cười, tức giận trên mặt càng thêm rõ ràng, lạnh lùng từ trong miệng khạc ra bốn chữ: "Không biết xấu hổ!"

Nghe thấy Vi Vi nói như vậy, Cố Cẩm Tâm kinh ngạc quay đầu lại nhìn xung quanh, bốn phía không có ai, những lời này của Vi Vi chính là nói với chính mình đúng không?

Kỳ quái! Không có trêu chọc gì cô ta, sao người phụ nữ này vừa mở miệng liền mắng cô?

Cố Cẩm Tâm cũng không phải là người dễ chọc, lập tức dừng bước chân, giọng nói so với Vi Vi còn lạnh hơn: "Cô nói ai không biết xấu hổ?"

Vi Vi cao ngạo ngẩng đầu nhìn Cố Cẩm Tâm cao hơn cô tới 10cm: "Dĩ nhiên là nói cái người không biết xấu hổ đó rồi! Mau tránh ra, chớ khôn không cản đường!" Nói xong, định lướt qua người Cố Cẩm Tâm bỏ đi.

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Cố Cẩm Tâm tức muốn chết, kéo cánh tay Vi Vi lại: "Cô nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc vừa rồi cô đang chửi người nào!"

"Là cô! Còn nữa, cô là bạn bè của con tiện nhân Mạc Tiểu Hàn kia, quả thật đúng là gái điếm không biết xấu hổ!" Tuổi Vi Vi tuy nhỏ, nhưng khi nói

những lời thô tục cũng không thẹn thùng chút nào.

"Cô!" Cổ Cẩm Tâm tức giận nói không ra lời, mặc dù cô vạm vỡ dữ dội, nhưng gặp phải Vi Vi vừa mở miệng ra là nói bần như vậy, vẫn có chút cảm giác như người có học gặp phải hàng tôm hàng cá ngoài chợ.

Cô thề, chỉ cần Vi Vi chửi Mạc Tiểu Hàn một lần nữa, cô nhất định sẽ cho cô ta một bạt tai!

Vi Vi thấy Cổ Cẩm Tâm không nói lời nào, nghĩ rằng cô đuối lý, càng thêm lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Tôi theo người đàn ông của tôi tắm suối nước nóng, cô ta thừa dịp tôi đi ra ngoài lấy đồ, trơ trên chui vào! Đây không phải là gái điếm thì là cái gì! Thật là không biết xấu hổ!"

"Hả?" Cổ Cẩm Tâm nhất thời hóa đá. Cô biết Mạc Tiểu Hàn không phải là người giống như Vi Vi nói, cô ý đi câu dẫn Sở Thiên Ngao, nhưng chuyện Tiểu Hàn bây giờ không có ở trong phòng của cô ấy cũng là sự thật.

Chẳng lẽ tối hôm qua Tiểu Hàn thật sự qua đêm cùng Sở Thiên Ngao sao?

Không phải cô ấy nói hoàn toàn không thích Sở Thiên Ngao, không muốn có bất kỳ quan hệ nào với hắn sao? Tại sao có thể như vậy được?

Cổ Cẩm Tâm đầu óc hỗn loạn, không biết nên nói gì cho phải.

Vi Vi đắc ý gõ giày cao gót đi xa, trước khi đi còn nói nhỏ thêm một câu: "Có phải người phụ nữ già nào cũng đói khát thế này không? Nhìn thấy đàn ông đều muốn nhào đến tự nguyện hiến thân?"

Cổ Cẩm Tâm không còn tâm trạng để ý tới những lời nói cay nghiệt của cô ta, lập tức quẹo về hướng phòng làm việc của Bùi Tuấn đi tới, cô không biết Sở Thiên Ngao ở đâu, chỉ có Bùi Tuấn biết.

Cổ Cẩm Tâm đi tới cửa phòng Bùi Tuấn, phát hiện cửa phòng đang mở rộng.

Đứng trước mặt Bùi Tuấn là Tạ tổng giám, ngoài ra còn có hai quản lý cao cấp mà cô không biết.

Bốn người thấy Cổ Cẩm Tâm đứng ngoài cửa, đồng loạt quay đầu lại.

Cổ Cẩm Tâm cũng không nghĩ rằng sớm thế này đã có đồng nghiệp công ty tới đây báo cáo công việc, nhất thời sững sờ.

Sáng sớm Cổ Cẩm Tâm chạy đến phòng Bùi Tuấn tìm hắn, sau đó khi nhìn thấy bọn họ đều ở đây, vẻ mặt trở nên lúng túng, cô có cảm giác khó chịu như người bị bắt gian, cảm giác này thật sự thật rất quý dị!

Hai quản lý cao cấp đang cúi đầu, len lén trao nhau một ánh mắt mập mờ.

Cô Cổ Cẩm Tâm này, quan hệ với Bùi Tổng nhất định là có chút không bình thường! Nhất định có gian tình!

Ánh mắt lên lút của Hai người bị Cổ Cẩm Tâm nhìn thấy, trong lòng càng thêm lúng túng, mặt trong nháy mắt mắc cỡ đỏ bừng. Giống như không mặc quần áo bị người ta nhìn thấy, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào!

Cổ Cẩm Tâm nhìn Bùi Tuấn với dáng vẻ nhờ giúp đỡ, hi vọng hắn có thể giúp mình giải vây, chỉ cần hắn nói một câu, là tôi mời cô Cổ tới đây bàn công việc để cô khỏi khó chịu a!

Nhưng Bùi Tuấn lại chỉ lạnh nhạt quay đầu nhìn cô một cái, khi Cổ Cẩm Tâm tới, hắn thậm chí còn khẽ nhăn mi lại, hiển nhiên rất không hoan nghênh cô đến.

"Cô Cổ có chuyện gì?" Giọng nói lạnh lùng kéo dài khoảng cách giữa Bùi Tuấn và Cổ Cẩm Tâm, xa lạ giống như tối hôm qua bọn họ chưa từng cùng nhau làm chuyện thân mật vậy!

Trái tim lập tức trở nên lạnh, Cổ Cẩm Tâm chỉ cảm thấy như có một thùng nước đá dội lên người mình.

Lúng túng nặn ra một nụ cười khó coi, Cổ Cẩm Tâm lắp bắp nói: "A, không có việc gì, tôi, tôi chính là muốn hỏi Bùi Tổng có thấy Mạc Tiểu Hàn hay không.?"

Mạc Tiểu Hàn? Hai quản lý cao cấp lại trao đổi ánh mắt với nhau, chẳng lẽ ý của Cổ Cẩm Tâm là Mạc Tiểu Hàn và Bùi Tuấn lén phét với nhau? Nếu không tại sao sáng sớm đã tới đây hỏi Bùi Tuấn?

Nghe Cổ Cẩm Tâm nhắc tới Mạc Tiểu Hàn, Tạ Thiếu Hằng đang cầm tài liệu tới đây báo cáo công việc với Bùi Tuấn cũng xoay đầu lại, quan tâm hỏi: "Cẩm Tâm, Tiểu Hàn thế nào?"

Cổ Cẩm Tâm chỉ thuận miệng lấy đại một lý do thế nhưng lại khiến nhiều người chú ý như vậy, trong lòng càng thêm luống cuống, mặt đỏ giống như đang bị thiêu, nói chuyện cũng không trôi chảy: "A, Tiểu Hàn không có gì, chỉ là tôi, tôi tìm khắp nơi."

Lời nói lộn xộn, Cổ Cẩm Tâm cũng không biết mình vừa nói gì.

"Các anh đi xuống trước đi!" Bùi Tuấn phát tay một cái, khiến ba người đàn ông rời đi trước.

"Tiểu Hàn thế nào?" Đồi chân mày của Bùi Tuấn vẫn nhíu lại về nghiêm túc, nhìn Cố Cẩm Tâm

Cố Cẩm Tâm ngơ ngác nhìn Bùi Tuấn, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ.

Tối hôm qua hai người mới ân ái triền miên, đã làm nhiều chuyện mắc cỡ như vậy, nhưng bây giờ ánh mắt của hắn nhìn cô, một chút tình cảm cũng không có!

Hiện tại mọi người đã ra ngoài, nếu là người yêu, hắn sẽ phải nhào tới ôm cô chứ, nói không chừng còn hôn cô nồng nhiệt, còn có vuốt ve gì đó nữa. Nhưng bây giờ vẻ mặt của hắn lại lạnh đến như thế!

Cố Cẩm Tâm đột nhiên cảm thấy mình như bị lừa gạt! Chẳng lẽ mọi đàn ông đều như thế này, sau khi ăn rồi sẽ trở nên lạnh lùng sao?

Nước mắt theo gương mặt chảy xuống, Cố Cẩm Tâm cảm giác mình bị lừa!

Bùi Tuấn vừa mới hỏi một câu, đã thấy Cố Cẩm Tâm bắt đầu khóc.

Căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ thật sự Mạc Tiểu Hàn xảy ra chuyện gì?

Vị vai Cố Cẩm Tâm, có chút nóng nảy hỏi: "Đừng chỉ biết khóc a, Mạc Tiểu Hàn rốt cuộc thế nào?"

Nghe câu hỏi của hắn, Cố Cẩm Tâm càng tức giận hơn, hắn quan tâm Mạc Tiểu Hàn đương nhiên là không sai, nhưng tại sao một chút an ủi mình cũng không có?

Chẳng lẽ Game Over rồi thì ném đi sao? Đừng là nhìn không ra, Bùi Tuấn lại là người đàn ông như vậy !

Ngẩng đầu tức giận, đôi mắt to tròn tràn đầy thất vọng, hung hăng nhìn chằm chằm Bùi Tuấn: "Anh là một tên lừa gạt! Tôi hận anh!"

Nói xong, đừng đừng bỏ chạy!

Bùi Tuấn đứng trong phòng, không hiểu có chuyện gì xảy ra!

Vừa rồi hắn nghe Tạ Thiếu Hằng báo cáo công việc, một chi nhánh của công ty đang gặp vấn đề rất lớn, hắn đang lo lắng như ngồi trên lửa. Thấy Cố Cẩm Tâm đi vào nói không thấy Mạc Tiểu Hàn, sắc mặt cô đỏ bừng, đáng vẻ khẩn trương, khiến trong lòng hắn cũng khẩn trương theo.

Bất kể công ty có chuyện hết sức khẩn cấp, giải tán nhân viên, muốn xem cô nói rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mà khiến cô khẩn trương như vậy, cô lại ném ramột câu"Anh là một tên lừa gạt!"

Bùi Tuấn cảm giác mình rất oan uổng! Cô gái Cố Cẩm Tâm này, thật đúng là không biết phải trái gì cả!

Quá tùy hứng! Hắn phải tìm cách kiềm chế lại tính tình của cô!

Tính khí này, sao làm việc ở công ty được đây? Còn không bị những đồng nghiệp khác chèn ép đến chết sao?

Trong căn phòng tổng thống rộng rãi, nhưng nhiệt độ rõ ràng cao hơn bên ngoài vài độ

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Cô ấy là bạn gái của tôi

Mây tan mưa tạnh, Mạc Tiểu Hàn mệt mỏi đến độ cả người rã rời.

Giữa hai chân cũng sưng đau gay gắt. tác dụng của thuốc rút cuộc cũng hoàn toàn biến mất, cảm giác choáng váng đầu óc, cả người nóng lên, nơi nào đó của cơ cảm thấy trống rỗng cuối cùng cũng biến mất.

Mạc Tiểu Hàn giấy dựa muốn đứng dậy rồi đi.

Cơ thể lại bị Sở Thiên Ngao lôi kéo, một lần nữa nằm dưới thân thể của hắn.

"Tiểu Hàn." Ánh mắt sâu đen mang theo sự dịu dàng khiến lòng người sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn vẫn chưa quen cái cách Sở Thiên Ngao đối xử với cô dịu dàng, ngọt ngào như vậy, khẽ quay mặt.

Sở Thiên Ngao vươn tay áp vào mặt cô, ép cô nhìn mình.

"Tiểu Hàn, làm bạn gái của anh đi. Anh yêu em!" Sở Thiên Ngao nói thật, rồi quan sát phản ứng của Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cắn môi không biết nên nói gì.

Trải qua lần này, cô khẳng định là mình đã thích Sở Thiên Ngao, nếu không, vì sao khi chứng kiến Sở Thiên Ngao và Vi Vi thân thiết, lòng của cô lại đau đớn như vậy?

Nhưng khi nghĩ đến sự bá đạo và lãnh khốc của Sở Thiên Ngao, cô lại do dự.

Đàn ông, lúc lấy lòng phụ nữ luôn ngọt ngào, nhưng đến khi chán, hoặc thay đổi, lập tức sẽ bị vứt bỏ một cách vô tình. Nhìn thái độ của Sở Thiên Ngao đối với Vi Vi cũng biết.

Thấy đáng về Mạc Tiểu Hàn do dự không quyết, Sở Thiên Ngao cảm thấy chưa phải lúc ép cô.

Ôm Mạc Tiểu Hàn thật chặt, lật người, để cho cô nằm trong lòng mình, Sở Thiên Ngao thương lượng, "Tiểu Hàn, anh không hy vọng xa vời em lập tức có thể tiếp nhận anh, nhưng em hãy cho anh một cơ hội được không? Cho anh một cơ hội, để anh yêu em, để anh theo đuổi em. Được không?"

Mạc Tiểu Hàn quay đầu nhìn vào mắt Sở Thiên Ngao, trong đôi mắt sâu như nước kia, cô thấy sự chân thành, còn có sự lo lắng sợ cô không đồng ý.

"Tiểu Hàn, em làm bạn gái của anh một tháng đi, chúng ta thử yêu nhau có được hay không? Nếu như em cảm thấy không hài lòng, em có thể ngưng hẳn loại quan hệ này bất cứ lúc nào." Sở Thiên Ngao vui đầu trong cổ cô, nhỏ giọng cầu khẩn.

Không thể không thừa nhận, lúc Sở Thiên Ngao không bá đạo, không máu lạnh rất mê người, vẻ mặt anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ, khiến người ta thật sự không đành lòng cự tuyệt bất kỳ cầu khẩn nào của hắn.

Nhẹ nhàng gật đầu, Mạc Tiểu Hàn quyết định.

Khi đã quyết định, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy người rất dễ chịu. Ba tháng tách ra khỏi Sở Thiên Ngao, cô cũng rất nhớ hắn.

Hơn nữa, rất kỳ lạ, cô cũng rất nhớ Tiểu Tư Hàn mặc dù ở chung không mấy ngày.

Trở thành bạn gái Sở Thiên Ngao, cô có thể danh chính ngôn thuận qua Mi thăm Tư Hàn rồi.

Thấy Mạc Tiểu Hàn gật đầu, Sở Thiên Ngao kích động ôm cô rất chặt.

Hắn ôm chặt như vậy, cơ hồ muốn đem Mạc Tiểu Hàn khâm vào cơ thể hắn.

Không biết làm sao mới có thể biểu đạt nội tâm vui sướng, Sở Thiên Ngao chỉ biết ôm Mạc Tiểu Hàn, hôn cô mãnh liệt.

"Tiểu Hàn, để anh tắm rửa cho em, tắm xong, chúng ta đi ăn điểm tâm có được không? Bảo bối của anh nhất định đói bụng lắm!" Sở Thiên Ngao nói những lời âu yếm, nóng bỏng khiến người ta đỏ mặt.

"Ừ, không cần, tự em tắm thôi." Mạc Tiểu Hàn vẫn có chút ngượng ngùng, đẩy Sở Thiên Ngao ra xuống giường.

Kết quả hai chân chạm đất, nhưng lại mềm nhũn ngã lên giường.

Giữa hai chân sưng đau khiến Mạc Tiểu Hàn không ngừng cau mày.

"Sao thế, sao không dậy đi?" Sở Thiên Ngao cười xấu xa, rồi bế Mạc Tiểu Hàn, đi tới phòng tắm.

Bồn tắm thiết kế rất rộng rãi và thoải mái, có chức năng xoa bóp, làn nước chảy nhẹ nhàng dội trên người, khiến sự mệt mỏi từ tối hôm qua và sáng sớm hôm nay, dần dần biến mất.

Mạc Tiểu Hàn bây giờ không có một chút hơi sức miễn cưỡng nằm ở trong bồn tắm.

Bàn tay có lực của Sở Thiên Ngao dịu dàng mon trón từng tấc da thịt của cô, tỉ mỉ rửa sạch .

Nói là rửa sạch, không bằng nói là số sàng. Bởi vì bộ vị nào đó bị hắn tắm rửa càng nghiêm túc hơn, không biết bao nhiêu lần.

"Uy." Mạc Tiểu Hàn ngăn bàn tay Sở Thiên Ngao lại, không để cho hắn chạm vào những nơi đó.

"Vật nhỏ, xấu hổ à nha?" Giọng nói trầm thấp của Sở Thiên Ngao tràn đầy đùa giỡn, nhẹ nhàng kéo tay Mạc Tiểu Hàn ra, ép cơ thể mình lên người cô, dịu dàng hôn một cái vào trán cô.

Mạc Tiểu Hàn tắm xong, gọi điện thoại kêu phục vụ phòng mang quần áo đến, cô muốn đi tìm Cố Cẩm Tâm.

Điện thoại di động của cô không mang, Cẩm Tâm không tìm được cô, nhất định sốt ruột.

Sở Thiên Ngao giống như kẹo kéo dính vào trên người cô: "Tiểu Hàn, anh cùng đi với em tìm Cẩm Tâm. Tuyên bố chuyện chúng ta bắt đầu qua lại."

"Không cần. Hay là để em nói với cô ấy trước. Anh đột nhiên đi cùng em, Cẩm Tâm sẽ sợ." Mạc Tiểu Hàn từ chối yêu cầu của Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao cũng không dám cưỡng cầu, chỉ có một tháng thử việc, nếu Tiểu Hàn mất hứng, mộng đẹp của hắn sẽ kết thúc!

Thử đi từ từ, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy giữa hai chân vẫn còn đau nhói, tối hôm qua cùng sáng sớm hôm nay, số lần thật sự quá nhiều! Người sắt cũng gánh không được a!

Khập khểnh từ từ đi tới phòng Cẩm Tâm.

Trước cửa hội quán, không biết người nào đã đắp một người tuyết rất đẹp và có hồn, hai hột đào đen nhánh làm mắt, một mảnh vải màu đỏ làm miệng, nhìn rất khôi hài.

Một nhóm người vây quanh người tuyết đó. Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn.

Nhưng ánh mắt lại làm hư chuyện. Thì ra Vi Vi cũng ở trong đám người nhìn người Tuyết, liếc mắt một cái là nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn, sự hung ác trong lòng dâng lên: "Mạc Tiểu Hàn, cô đứng lại đó cho tôi!" Thấy Vi Vi, Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ mặt. Thuốc bỏ vào rượu ngày hôm qua nhất định là có bàn tay Vi Vi, cô và Sở Thiên Ngao xảy ra chuyện gì, cô ta khẳng định biết.

Bước đi, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Lại bị Vi Vi chặn đường lại. Không chỉ có như thế, Vi Vi còn quay đầu lại nhìn đám người đang xem người Tuyết kêu to: "Mọi người mau đến xem nhìn a! Đây chính là con tiện nhân tối hôm qua dụ dỗ bạn trai tôi!"

Ấc? Chủ đề nóng bỏng như vậy? Mọi người xôn xao nhìn về phía Mạc Tiểu Hàn, trong mắt lóe ra ánh sáng bất quá, hai người phụ nữ tranh giành tình nhân, xem ra có trò hay để nhìn!

Thấy Mạc Tiểu Hàn khập khểnh, bộ dạng muốn đi nhanh nhưng không được, Vi Vi lập tức biết nguyên nhân, khi cô và Sở Thiên Ngao làm chuyện XX, làm đến khi nơi đó cũng bị sưng lên.

Trong mắt là sự ghen ghét đến khắc cốt ghi xương, dù nói gì đi nữa, Vi Vi cũng đã bị Sở Thiên Ngao vứt bỏ, cô không cam lòng!

Đôi tay chống nạnh, chỉ vào Mạc Tiểu Hàn, nói với mọi người: "Mọi người nhìn người phụ nữ này, đi bộ cũng không đi được! Mọi người biết tại sao không? Bởi vì suốt đêm hôm qua cô ta nằm trên giường với người đàn ông của tôi! Bộ dạng này của cô ta, chính là làm nhiều quá! Làm đến độ đi bộ cũng bất thường!"

Vi Vi nói quá dễ tiện, trong số những người vây xung quanh có một số cô bé mặt đỏ rần. Nhưng lại rất tò mò, cho nên không những không bỏ đi, ngược lại còn vây đông hơn, nhót chặt Mạc Tiểu Hàn và Vi Vi bên trong.

Vi Vi thấy mọi người đều ở đây xem náo nhiệt càng hăng say hơn!

Lớn tiếng nói: "Mọi người phân xử giùm, tối hôm qua tôi vốn cùng bạn trai tắm ở suối nước nóng, kết quả người phụ nữ này tới cời hết đồ ra, thừa dịp tôi đi ra ngoài lấy đồ, chui vào lòng người đàn ông của tôi!"

Đám người cũng bắt đầu ríu rít, hướng về Mạc Tiểu Hàn chỉ chỉ chỗ chỗ, người phụ nữ này sao không biết xấu hổ, hôm qua đúng là Sở Thiên Ngao đi cùng Vi Vi, rất nhiều người nhìn thấy. Cho nên càng thêm xác nhận Vi Vi nói sự thật.

Nhìn Mạc Tiểu Hàn như thế, nhưng lại đi cướp bạn trai của người khác, chủ động hiến thân, đúng là người phụ nữ hạ tiện!

Mạc Tiểu Hàn tức giận cả người run rẩy: "Cô nói sai sự thật! Chính cô bỏ thuốc vào trong rượu, làm hại tôi. . . ." Nói được một nửa, rồi không thể nói được nữa.

Nếu nói nữa, chính là công nhận với mọi người, tối hôm qua quả thật mình cùng Sở Thiên Ngao làm chuyện kia rồi. Hơn nữa phát hiện bộ dạng của mình không đi bộ được, thì họ sẽ càng thêm xác nhận lời của Vi Vi là đúng.

Mạc Tiểu Hàn tức giận nước mắt nhanh chóng trào ra, đối mặt với ánh mắt châm biếm và khi dễ của mọi người, cô chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm Vi Vi.

Vi Vi càng thêm đắc ý: "Nhìn chằm chằm tôi làm gì? Tối hôm qua không phải cô rất thoải mái sao? Mọi người xem hai chân của cô ta đi, mềm nhũn

không nhúc nhích được, rõ ràng sung sướng như lên thiên đàng ấy chứ, vậy mà vẫn còn ở đây giả vờ trong sạch! Đê tiện!"

"Nhìn cô gái bộ dạng đơn thuần, không ngờ lại làm ra những chuyện như vậy!"

"Đúng a! Thực sự không ngờ tới, bây giờ những đồ hạ lưu không biết xấu hổ càng ngày càng nhiều, thậm chí có công khai ôm ấp yêu thương bạn trai cướp của người ta đấy!".

Đám người vây xem xung quanh châu đầu ghé tai, bàn tán ầm ĩ. Cười nhạo, khinh bỉ, phi nhổ, khinh thường, châm chọc ập tới như dòi non lấp biển, sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trở nên trắng bệch! Cô làm sao giải thích đây? Sợ rằng nói một câu cũng không ai nghe?

Muốn tránh đi, nhưng đường đã bị Vi Vi chặn, cô hoàn toàn không có biện pháp chạy trốn!

Đám người chợt bị tách ra, Sở Thiên Ngao thân hình cao lớn, hung mãnh đẩy đám người vây xem, bước nhanh đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn. Hai tay ôm cô vào trong ngực mình, tư thái bảo vệ và cưng chiều như vậy. Tròng mắt đen lạnh lùng quét về ngừng người vây xem chung quanh, giọng nói trầm thấp, lại tràn đầy sự phách lối không ai bì nổi.

"Cô ấy là bạn gái của tôi, người nào còn dám nói một câu tiện nhân, chính là kẻ thù của Sở Thiên Ngao tôi! Là kẻ thù của Sở thị!"

.....

Toàn trường yên lặng.

Mạc Tiểu Hàn ngơ ngác nhìn Sở Thiên Ngao, không thể dời tầm mắt khỏi khuôn mặt hấn, cả người kinh ngạc đến ngây dại!

"Thiên Ngao. em." Thấy Sở Thiên Ngao đột nhiên xuất hiện, Vi Vi sợ tới mức nói cũng không thành câu, sự ương ngạnh vừa rồi hoàn toàn biến mất. Bờ môi run rẩy muốn giải thích gì đó.

"Bụp!" Một bạt tai hung hăng rơi vào mặt Vi Vi, ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao nhìn chăm chú vào mặt của Vi Vi giọng nói lãnh khốc giống như ma quỷ tới từ địa ngục: "Cút! Về sau đừng để tôi thấy cô ở Thành phố C! Nếu không cô đợi chết đi!"

Mạc Tiểu Hàn nằm mơ cũng không ngờ Sở Thiên Ngao lại đột nhiên xuất hiện, cao giọng tuyên bố mình là bạn gái của hấn.

Nước mắt chợt từ khóe mắt chảy xuống. Nhưng trong tim lại nở hoa .

Hai mắt đầm lệ nhìn Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao giơ tay lên lau nước mắt cho cô, rồi lại cúi người, bá đạo hôn môi của cô.

Lần đầu tiên, Mạc Tiểu Hàn phát hiện hấn bá đạo nhưng lại rất ngọt ngào như thế này.

Cô rất thích

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Giúp em bôi thuốc.

Một nụ hôn mãnh liệt kéo dài thật lâu, mang theo tình yêu dịu dàng, khiến cả người Mạc Tiểu Hàn mềm nhũn. Người xem náo nhiệt xung quanh cũng bắt đầu vỗ tay.

Nam anh tuấn, nữ nữ Lệ, nhìn thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui. Vừa rồi thiếu chút nữa nghĩ oan cho người tốt.

Tiếng vỗ tay của Mọi người khiến Mạc Tiểu Hàn tỉnh táo lại. Có chút ngượng ngừng đẩy Sở Thiên Ngao. Hé miệng nhìn mọi người xung quanh cười cười.

Sở Thiên Ngao lại không hề để ý đến ánh mắt hoặc là hâm mộ hoặc là đổ kỵ của người xung quanh, trực tiếp lôi kéo Mạc Tiểu Hàn hướng thang máy đi tới.

Nơi đó của Mạc Tiểu Hàn vừa sưng vừa đau, đi bộ khắp khềnh.

"Sao thế?" Sở Thiên Ngao cúi đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, quan tâm hỏi.

"Ách. Không có việc gì." Mặt của Mạc Tiểu Hàn vừa đỏ vừa xấu hổ. Cô làm sao có thể nói ngày hôm qua làm quá nhiều nên nơi đó đã

sung đồ đây?

"Hắc hắc, nguyệt nguyệt sao?" Thấy Mạc Tiểu Hàn đỏ mặt, Sở Thiên Ngao rất hưng phấn. Cúi đầu đến gần Mạc Tiểu Hàn nhẹ giọng trêu đùa bên tai cô: "Tối hôm qua không phải là rất thoải mái sao?"

"Thoải mái cái gì? Không thấy em đi bộ cũng không được sao?" Mạc Tiểu Hàn xấu hổ, hướng Sở Thiên Ngao tròn mắt nói.

"Ha ha. Người phụ nữ ăn ở hai lòng!" Sở Thiên Ngao đột ngột ôm Mạc Tiểu Hàn, sai bước đi về phía trước.

"Này, mau thả xuống..., nhiều người nhìn như vậy." Mạc Tiểu Hàn thật có điểm không không biết xấu hổ rồi.

"Sợ cái gì? Không phải vừa rồi đã làm cho mọi người thấy hết rồi sao?" Sở Thiên Ngao không thêm để ý, ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, giọng nói lại giảm thấp xuống, mập mờ vô cùng: "Một lát sau khi gặp Cẩm Tâm xong về phòng anh, anh bôi thuốc cho."

"Ừ." Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng cả mặt, vùi đầu ở trong lòng hắn, trả lời rất nhỏ.

Nhìn dáng vẻ then thùng của Mạc Tiểu Hàn, trong lòng Sở Thiên Ngao lại bắt đầu ngứa ngáy: "Rất đáng tiếc, tối nay không thể làm gì em. Chờ em dưỡng thương cho tốt, nhất định phải khiến anh thoải mái."

Thật là không nghiêm chỉnh! Suốt ngày trong đầu chỉ nhớ những thứ này!

Mạc Tiểu Hàn trừng Sở Thiên Ngao: "Anh còn nói anh không phải là lợn giống, cả ngày đều nhớ những thứ này. Công ty của anh còn chưa có đóng cửa, thật là một kỳ tích!"

Sở Thiên Ngao hôn lên miệng nhỏ của Mạc Tiểu Hàn một cái, hài hước nói: "Tại em quá thơm ngon! Ăn một lần liền dùng không được. Tiểu yêu tinh, nói cho anh biết, chỗ đó của em sao lại ngọt như vậy? Nhiều nước như vậy?"

"Sở Thiên Ngao!" Mạc Tiểu Hàn giận la to một tiếng! Người đàn ông này thật đúng là không biết xấu hổ! Trước mặt mọi người nói những lời này mà không đỏ mặt!

Thấy Mạc Tiểu Hàn giận thật, Sở Thiên Ngao không nói thêm nữa. Chỉ ôm Mạc Tiểu Hàn chặt hơn. Đôi mắt đầy áp dục vọng, đôi mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao thật sự có lực sát thương, Mạc Tiểu Hàn cảm giác người mình bắt đầu nóng lên, không biết là do hắn ôm quá chặt, hay là do ánh mắt hắn đang trêu đùa.

Thang máy tới. Bên trong không có một người. Sở Thiên Ngao ôm Mạc Tiểu Hàn đi vào thang máy.

"Được rồi, thả em xuống. Bây giờ không cần đi bộ." Mạc Tiểu Hàn mặc dù gầy, nhưng cũng khoảng 45kg, cô sợ Sở Thiên Ngao ôm lâu mỏi tay.

"Không thả." Sở Thiên Ngao còn lâu mới để ý tới lời nói của Mạc Tiểu Hàn. Tự nhiên ôm Mạc Tiểu Hàn, đầu cúi thấp xuống, chon trong tóc cô, ngửi, hôn.

"Tiểu Hàn." Giọng nói của hắn lại trở nên mờ ám, tràn đầy mùi vị dục vọng: "Anh lại muốn rồi. em sờ sờ."

Bàn tay dẫn dắt đôi tay nhỏ bé của cô hướng nơi kia đang ngẩng đầu lên.

"Uy." Mạc Tiểu Hàn cảnh cáo trừng hắn, rút nhanh tay của mình về.

"Em nhanh lên một chút đi, anh nhẫn nhịn thật khổ cực." Sở Thiên Ngao giương mắt nhìn Mạc Tiểu Hàn nói rất tội nghiệp.

". !" Mạc Tiểu Hàn im lặng. Tối hôm qua làm nhiều lần, sáng sớm hôm nay lại mới vừa làm, hắn dám nói hắn nhịn thật vất vả?

Người này, chắc là người máy! Mạc Tiểu Hàn nhất thời cảm thấy tiền đồ của mình đen tối.

"Đình." Thang máy đến. Sở Thiên Ngao ôm Mạc Tiểu Hàn hướng phòng của Cố Cẩm Tâm đi tới.

"Thiên Ngao, anh thả em xuống! Tí nữa Cẩm Tâm mà thấy, em thật là không còn mặt mũi. Cô ấy còn chưa biết chúng ta ở cùng một chỗ, cứ đi vào như vậy sẽ dọa đến cô ấy." Mạc Tiểu Hàn cầu khẩn.

"Ngoan, vậy em cẩn thận một chút a! Lát nữa trở về bôi thuốc cho em." Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng để Mạc Tiểu Hàn xuống, rồi hôn lên môi cô một nụ hôn nhớ thương.

Mạc Tiểu Hàn phát hiện, chỉ cần cô làm nũng hay cầu khẩn với Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao đều đáp ứng cô. Xem ra Sở Thiên Ngao cũng không khó đối phó. Trước kia là cô quá ngu ngốc, chỉ biết chống đối hắn.

Cuối dãy phòng Cố Cẩm Tâm ở có một phòng tập thể dục, Mạc Tiểu Hàn đẩy Sở Thiên Ngao về hướng đó: "Anh qua đó chờ em! Em muốn một mình nói chuyện với Cẩm Tâm."

Từ lần cô tự sát chưa thành, Cố Cẩm Tâm đã hận Sở Thiên Ngao thấu xương, cô rất sợ Cố Cẩm Tâm nói những lời quá đáng ngay trước mặt Sở Thiên Ngao, khiến tất cả mọi người không có đường lui.

"Sao? Dẫn anh đi gặp bạn bè rất mát mặt sao?" Thấy Mạc Tiểu Hàn vẫn đuổi hần, sắc mặt Sở Thiên Ngao lại âm trầm.

Nếu là trước kia, Mạc Tiểu Hàn đã cãi nhau với hần. Nhưng bây giờ cô đã có kinh nghiệm. Nhẹ nhàng kéo tay Sở Thiên Ngao, nhỏ giọng làm nũng: "Thiên Ngao, người ta không phải ý đó, chỉ là quá đột ngột, sợ hù Cẩm Tâm mà thôi. Anh muốn dữ dội như vậy sao!"

Đôi mắt to ngập nước nhấp nha nhấp nháy, đáng vẻ uất ức.

Sở Thiên Ngao quả nhiên vào trông. Khom lưng siết chặt mặt của cô: "Được rồi, mau vào đi thôi. Anh ở bên kia chờ em."

Gõ cửa. Cố Cẩm Tâm mở cửa phòng thấy là Mạc Tiểu Hàn, sự lo lắng biến mất: "Tiểu Hàn, tối hôm qua cậu chạy đi đâu? Tớ tìm cậu khắp nơi!"

Ánh mắt Cố Cẩm Tâm hồng hồng, vừa nhìn đã biết vừa khóc xong.

Mạc Tiểu Hàn nhất thời đau lòng, ôm cánh tay Cố Cẩm Tâm: "Cẩm Tâm, thật xin lỗi a! Tối hôm qua tớ Ừ, tớ."

Mạc Tiểu Hàn thật sự không biết nên nói thế nào với Cố Cẩm Tâm.

"Tối hôm qua có phải cậu ở cùng Sở Thiên Ngao không?" Cố Cẩm Tâm thay cô nói ra.

"Ừ." Mạc Tiểu Hàn lo lắng sợ Cố Cẩm Tâm mất hứng, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của cô, chỉ chi ngô ngô mà nói, "Cẩm Tâm, cái đó, tớ và Thiên Ngao ở cùng một chỗ."

Không ngờ, Cố Cẩm Tâm cũng không có tức giận. Chỉ chăm chú nhìn cô: "Tiểu Hàn, cậu xác định muốn qua lại với Sở Thiên Ngao? Tớ cảm thấy hần không thích hợp với cậu."

"Ừ, tớ đồng ý với anh ấy thử lui tới một tháng. Cẩm Tâm, cậu không cần lo lắng cho tớ, tớ đảm bảo sẽ xử lý tốt." Mạc Tiểu Hàn không muốn ở đây nói với Cố Cẩm Tâm những vấn đề có nhiều rối rắm này, nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Mất cậu sao thế? Vừa rồi đã khóc sao?"

Trước khi Mạc Tiểu Hàn đến, Cố Cẩm Tâm quả thật đã ở trong phòng khóc.

Cô cảm thấy mình bị gạt. Bùi Tuấn đối với cô, một điểm cũng không nghiêm túc, chỉ là vui đùa một chút mà thôi, buồn cười là mình lại tưởng thật!

Cố Cẩm Tâm cảm thấy rất thật mất mặt, do dự có nên nói cho Mạc Tiểu Hàn biết chuyện của cô và Bùi Tuấn không?

Thấy Cố Cẩm Tâm yên lặng, Mạc Tiểu Hàn cho rằng cô khóc vì lo lắng cho mình, rất cảm động nói: "Cẩm Tâm, nhất định là do cậu không tìm được tớ, lo lắng gần chết chứ gì? Thật xin lỗi. Về sau tớ nhất định sẽ nói cho cậu biết tôi ở đâu. Cẩm Tâm, thật xin lỗi."

Thấy Mạc Tiểu Hàn nói như vậy, Cố Cẩm Tâm cảm thấy không tiện nói chuyện Bùi Tuấn.

Thôi, coi như là một cuộc mộng xuân đi, đã trôi qua rồi. Dù sao cô cũng đã 22 tuổi, cũng nên phá thân xử nữ rồi!

Cố Cẩm Tâm cố nặn ra vẻ tươi cười: "Tiểu Hàn, cậu không có việc gì là tốt."

Đang nói, điện thoại của Cố Cẩm Tâm chợt vang lên. Trong lòng giật mình, chẳng lẽ là Bùi Tuấn gọi? Nhào tới nhận: "Alo?"

"Tôi là phục vụ phòng, có vị tiên sinh muốn tôi đưa trả cô một sợi dây chuyền ngọc bích." Giọng nữ lễ phép.

"À?" Cố Cẩm Tâm sờ sờ cổ, quả nhiên, sợi dây chuyền trên cổ không thấy. Chắc tối hôm qua rớt ở phòng Bùi Tuấn.

Nhưng tại sao hần không tự đưa tới, mà phải nhờ phục vụ phòng đưa cho cô?

Hần, cứ như vậy không muốn gặp mình nữa? Giống như có một con dao đang từ từ cửa vào tim của cô, Cố Cẩm Tâm đau đến sắc mặt trắng bệch.

"Cẩm Tâm, cậu làm sao vậy?" Thấy sắc mặt Cố Cẩm Tâm không tốt, Mạc Tiểu Hàn quan tâm hỏi.

"A, tớ có chút không thoải mái, không có chuyện gì, nằm một lúc lập tức sẽ khỏe." Giờ phút này Cố Cẩm Tâm quả thật không có tâm trạng nói chuyện với Mạc Tiểu Hàn.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Cẩm Tâm, nhớ ra Sở Thiên Ngao vẫn còn đợi cô, Mạc Tiểu Hàn biết điều nói: "Cẩm Tâm, cậu tốt nhất nghỉ ngơi đi, tớ đi trước. Đợi lát nữa tới đây gọi cậu cùng đi ăn cơm."

"Ừ." Cố Cẩm Tâm nặng nề gật đầu. Trong mắt lại bắt đầu dâng lên một tầng hơi nước. Cô hung hăng cắn môi, kềm chế không khóc trước mặt Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn không chú ý tới sự bất thường của Cố Cẩm Tâm, khó khăn bước đi, cố gắng khiến tư thế của mình nhìn thật tự nhiên, khi làm như vậy

sung đau giữa hai chân lại càng tăng lên, nhưng không cho phép cô nhú chặt chân mi.

Trong phòng thể dục Sở Thiên Ngao chạy bộ một lát, vừa cảm thấy thân thể nóng lên, từ xa đã nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn bước chân khó khăn đi tới.

Từ trên máy chạy bộ lao xuống, chạy đến bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, vội vàng cô ôm đi lên, "Nói chuyện với Cẩm Tâm rồi sao?"

"Ừ." Mạc Tiểu Hàn giãy giụa trong lòng hắn, nhìn xung quanh, chỉ sợ có người nhìn thấy bọn họ dính chặt như vậy.

"Đi, về phong anh giúp em bôi thuốc." Thấy Mạc Tiểu Hàn dặng vẻ đi bộ rất khó khăn, Sở Thiên Ngao đau lòng. Tối hôm qua hắn không nên xúc động như vậy, chỉ biết đổ thừa tại Mạc Tiểu Hàn thật sự quá mê người, khiến hắn muốn ngừng mà không được, không biết muốn cô bao nhiêu lần.

Đến phòng Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn nhìn đau hường Sở Thiên Ngao vươn tay: "Thuốc đâu? Em vào phòng tắm bôi."

Sở Thiên Ngao xấu xa cười một tiếng: "Còn vào phòng tắm làm cái gì? Em nằm trên giường bôi không phải dễ dàng hơn sao?"

Mạc Tiểu Hàn vẫn không hiểu ý trong lời nói của hắn, ngây thơ nói: "Vậy anh vào phòng tắm đi. Em thoa xong kêu anh, anh mới được đi ra ngoài."

Sở Thiên Ngao thấy ánh mắt ngây thơ của Mạc Tiểu Hàn, tram trạc rất tốt, hắn thích bộ dạng ngây ngốc của Mạc Tiểu Hàn, đột ngột hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi linh hoạt ở trong khoang miệng của cô khuấy động, mút vào. Dịu dàng hút hết hương thơm cùng ngọt ngào của cô.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy phía dưới lại bắt đầu bị vật gì đó chia vào, sợ tới mức đẩy Sở Thiên Ngao ra: "Ah! Nơi đó của em còn đau ! Anh nghỉ cũng đừng nghỉ!"

Sở Thiên Ngao cười xấu xa, nhưng không hề ảnh hưởng đến vẻ mặt anh tuấn của hắn: "Vốn không muốn làm cái đó, anh chỉ muốn giúp em bôi thuốc mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Thuốc phải phối hợp xoa bóp mới hữu hiệu

Mặt của Mạc Tiểu Hàn nhất thời hồng thắm, Sở Thiên Ngao giúp cô bôi thuốc?

Giúp cô bôi thuốc vào nơi đó? Đây. Quá mắc cỡ! Mặc dù đã cùng hắn làm rất nhiều lần, nơi đó cũng bị hắn hôn qua, liếm qua vô số lần, nhưng đang là ban ngày, muốn cô dang chân của mình, để hắn nhìn tận mắt nơi đó, giúp cô bôi thuốc, cô thế nào cũng không tiếp nhận được!

Không cần! Em tự mình bôi cũng được!" Mạc Tiểu Hàn đỏ bừng cả mặt, không dám nhìn Sở Thiên Ngao.

"Em không nhìn thấy nơi đó, bôi thế nào? Thuốc này mặc dù có tác dụng tiêu sưng, nhưng cũng phải bôi cẩn thận mới có thể phát huy tác dụng a! Để anh giúp em!"

Sở Thiên Ngao nói không hoàn toàn là nói dối, thuốc này hiệu quả tốt vô cùng, nhưng nếu không bôi đúng vị trí, sẽ không còn tác dụng nữa.

Mạc Tiểu Hàn tự bôi, quả thật không dễ dàng bôi đều được.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu như lắc trống: "Không cần! Em thà chậm một chút, nhưng không cần anh giúp ! Mắc cỡ chết được!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng một mảnh ngưng ngừng, đôi mắt càng thêm phong tình động lòng người.

Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy giọng nói có chút khó khăn, cả người bắt đầu nóng lên, cảm giác hung hăng muốn chiếm cứ cô toàn bộ lại bắt đầu bắt đầu khởi động.

Hắn khẽ cắn răng, cố gắng kềm chế sự vọng động của mình. Hiện tại thân thể Tiểu Hàn vẫn không thể trải qua cuộc chạy nước rút của hắn. Hắn nhất định phải nhịn được.

"Chậm một chút? Nhưng như thế chúng ta không kịp. Anh muốn em mau khỏi, tối nay là tốt nhất." Sở Thiên Ngao từ phía sau lưng ôm lấy Mạc Tiểu Hàn, vật to lớn của hắn cứng hơn đá đinh đing vào mông cô.

Đôi tay thuần thực bao trùm nơi cao vút phía trước, vừa nhẹ vừa mạnh, mang theo kỹ xảo vỗ về chơi đùa.

Mạc Tiểu Hàn đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, nhanh chóng ngăn đôi tay lộn xộn của Sở Thiên Ngao: "Không phải là thần dược, làm sao

tôi nay khỏi được? Đều tại anh." Mạc Tiểu Hàn nuốt lại nửa câu sau "Như mèo thèm ăn."

Nói ra nhất định sẽ bị Sở Thiên Ngao cười. Cô mới không cần !

Sở Thiên Ngao thấy thái độ kiên quyết của Mạc Tiểu Hàn, cũng không dám ép cô nữa, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác dụ dỗ cô: "Ngoan á..., để anh giúp em bôi có được hay không? Thuốc này phải phối hợp với mắt xa mới có tác dụng! Nếu không sẽ không có hiệu quả."

"Thật không?" Mạc Tiểu Hàn nửa tin nửa ngờ nhìn Sở Thiên Ngao. Thuốc gì mà thần kỳ như vậy?

Sở Thiên Ngao chợt nhớ tới, bình thuốc thượng hạng quả thật viết "Nếu như phối hợp xoa bóp, hiệu quả sẽ tốt hơn" Ánh mắt đảo lòng vòng, buông Mạc Tiểu Hàn, đi vào bên trong: "Không tin anh lấy bình thuốc cho em xem, trong sách hướng dẫn có. Em xem một chút là biết."

Đi vào phòng trong, lấy bình thuốc ra, xé bỏ mấy chỗ, đi tới đưa bình thuốc cho Mạc Tiểu Hàn, " Em xem đi."

Mạc Tiểu Hàn cầm bình thuốc, phía trên có nhiều chỗ đã bị mài mòn, không thấy được chữ. Chỉ có thể nhìn thấy mấy chữ "Xoa bóp""Hiệu quả" "Tốt" .

Sở Thiên Ngao chỉ vào bình thuốc nói: "Em xem, phía trên không phải viết phải kết hợp xoa bóp hiệu quả mới có thể tốt sao?" Mặc dù những chữ khác không thấy rõ, nhưng mấy chữ này em có thể thấy chứ?

Mạc Tiểu Hàn lần này lần hoàn toàn tin Sở Thiên Ngao.

Ánh mắt trong veo khổ sở nhìn Sở Thiên Ngao, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng một mảnh. Làm thế nào đây? Chẳng lẽ để Sở Thiên Ngao giúp cô bôi thuốc sao? Nhưng nếu không để Sở Thiên Ngao giúp cô bôi, giúp cô xoa bóp, hôm nay khẳng định không tốt lên được, cô cũng không muốn cứ khắp khềnh như vậy xuất hiện trước mặt người khác a, sáng sớm hôm nay bị Vi Vi náo loạn như vậy, tất cả mọi người đều biết tư thế đi bộ của cô không được tự nhiên là vì cùng người đàn ông làm cái đó nhiều.

Điều này khiến cô làm sao ngẩng đầu lên được!

Thấy đáng về do dự khổ sở của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao biết cá đã mắc câu, rên sất khi còn nóng: "Nếu như không bôi thuốc, nơi đó không khỏi. Vậy em không thể đi bộ. Nếu đi sẽ rất khó nhìn! Người nào có kinh nghiệm nhìn một cái cũng biết người kia làm chuyện đó nhiều mới có thể đi như vậy. Quá mất mặt đấy!"

Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao nói trúng tâm tư, bắt đầu dao động: "Ừ. Được rồi, vậy anh giúp em bôi đi, nhất định phải xoa bóp a, để em nhanh khỏi."

Sở Thiên Ngao mừng rỡ! Rốt cuộc có thể nhìn kỹ nơi thâm u tuyệt vời đó của Mạc Tiểu Hàn, Tiểu Hàn quá xấu hổ, trước kia thường cầu xin cô để hắn nhìn một chút, cô đều không đáp ứng. Hôm nay thật là cơ hội tốt nha! Hắn nhất định phải thưởng thức một phen!

Mạc Tiểu Hàn không phải người dồng dãi, một khi đã quyết định, cũng rất sáng khoái.

Chỉ chỉ rèm cửa sổ: "Anh đi kéo rèm che."

Sở Thiên Ngao phụng mệnh đi kéo rèm cửa sổ, nhưng để lại một khe hở không lớn không nhỏ. Nếu kéo hết, phòng sẽ quá tối, hắn không cách nào thưởng thức nơi đó của Tiểu Hàn được.

"Toàn bộ kéo lên! Không được có ánh sáng." Nghĩ đến chuyện bị Sở Thiên Ngao mở to hai mắt nhìn, hơn nữa ngón tay còn bôi thuốc vẽ loạn, Mạc Tiểu Hàn liền cảm thấy thẹn thùng.

" Kéo lên toàn bộ không có ánh sáng, sao anh giúp em bôi thuốc đây?" Sở Thiên Ngao làm ra bộ dáng vẻ uất ức.

"Vậy. Mở đèn đầu giường đi, nhưng phải điều chỉnh ánh sáng đến nhỏ nhất, có thể bôi thuốc là được rồi. Không cho sáng quá." Giọng nói Mạc Tiểu Hàn thẹn thùng run rẩy.

Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn thật sự xấu hổ, cũng không dám ép cô nữa, chỉ sợ tính bùng bình của cô nổi lên, hấn liếc cũng không có cơ hội.

Rèm cửa sổ toàn bộ kéo lên, trong nhà tối sầm, chỉ ánh đèn đầu giường tán mát ra bóng vàng nhu hòa.

Mạc Tiểu Hàn dưới ánh đèn có vẻ đẹp hơn. Sắc mặt mềm mại trắng nõn, đôi môi hồng nhuận, giống như trái cây tươi mới nhất, khiến người ta muốn nhào tới ăn một miếng.

Sở Thiên Ngao cảm thấy cả người bắt đầu căng thẳng. Hồngбет, hắn không nên trêu đùa Mạc Tiểu Hàn như vậy. Chỉ sợ đến lúc đó khó chịu nhất vẫn là mình!

Cổ nén xao động trong lòng, Sở Thiên Ngao mở nắp bình, bảo Mạc Tiểu Hàn nằm dài trên giường.

Mạc Tiểu Hàn thẹn thùng. Kì kèo mè nheo cởi quần áo xuống, cơ thể vừa bại lộ trong không khí, lập tức kéo ga giường che mình.

Sở Thiên Ngao bị cử động của cô làm cho có chút bất đắc dĩ: "Tiểu Hàn, em như vậy anh không có biện pháp bôi thuốc a!"

"Ừm." Mạc Tiểu Hàn từ dưới mền phát ra tiếng trả lời trầm muộn. Thân thể không nhúc nhích.

Sở Thiên Ngao một tay cầm bình thuốc, một tay nhẹ nhàng nhắc một góc mền lên.

"Tiểu Hàn, mở chân ra một chút." Dịu dàng kiên nhẫn dụ dỗ.

Mạc Tiểu Hàn nín cái mền rất chặt, ánh mắt lại khẩn trương nhìn Sở Thiên Ngao. Chân run rẩy theo lời Sở Thiên Ngao, chậm rãi mở ra.

Thật là mắc cỡ chết được! Thấy Sở Thiên Ngao cầm bình thuốc, ngơ ngác nhìn giữa hai chân cô, Mạc Tiểu Hàn thúc giục: "Anh nhanh lên một chút á!"

Bị hấn nhìn như vậy, thật là mắc cỡ chết được!

"Được, thuốc này mới thoa lên có thể có chút kích thích, em kiên nhẫn một chút a!" Trong miệng mặc dù đáp trả, nhưng Sở Thiên Ngao hoàn toàn không có hành động. Hai mắt tham lam ngắm nhìn nơi tuyệt mỹ kia.

Hai cánh hoa đỏ tươi, thấp thoáng trong khu rừng rậm rạp. Bên trong còn có hai mảnh mềm hơn nhỏ hơn, dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Sở Thiên Ngao, khẽ cử động, một tia nước ở phía trên run rẩy ánh ra sắc màu mê người.

Sở Thiên Ngao cảm thấy cả người nóng bỏng, cổ họng khô khan.

Hầu kết ngọ nguậy, nuốt xuống một ngụm nước miếng. Thật ra thì hấn thật sự là muốn giúp Mạc Tiểu Hàn bôi thuốc, hấn cũng không muốn làm những chuyện khác. Tiểu Hàn bây giờ, cũng không thể làm cái gì.

"Này, anh rốt cuộc đang nhìn cái gì! Nhanh lên một chút!" Thấy Sở Thiên Ngao chậm chạp không cử động, Mạc Tiểu Hàn vừa xấu hổ vừa vội, thúc giục Sở Thiên Ngao.

Giọng nói phát run, bị Sở Thiên Ngao nhìn như vậy, thân thể cô cũng bắt đầu có một ít phản ứng khác thường!

Mặt càng ngày càng hồng, thân thể càng lúc càng nóng. Một chỗ nào đó, dường như cũng bắt đầu ướt

Sợ bị Sở Thiên Ngao nhìn ra sự khác thường của cô, Mạc Tiểu Hàn không ngừng thúc giục Sở Thiên Ngao, hi vọng hấn nhanh thoa thuốc, không cần cố ý hành hạ cô như vậy.

Sở Thiên Ngao cố gắng áp chế ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim, ngón tay thon dài đưa vào trong lọ thuốc, nhẹ nhàng khuấy động, trên ngón tay lập tức có thuốc bốc mùi thơm ngát.

"Tiểu Hàn, anh bắt đầu a!" Giọng nói có chút khàn khàn, lại càng thêm từ tính rồi.

"Ừ." Mạc Tiểu Hàn khẽ hừ nhẹ một tiếng. Một tiếng này, lại đáng yêu vừa mềm mại, khiến lòng của Sở Thiên Ngao càng thêm ngứa ngáy.

Ngón tay thon dài có lực chậm rãi đưa đến vùng đất tuyệt mỹ kia, khi chạm lên vùng da thịt nóng bỏng này thì cả Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn đều run lên!

Thuốc có chút lạnh, nhưng khi thoa lên rất thoải mái. Chỉ có điều, Mạc Tiểu Hàn phát run cũng không liên quan đến thuốc.

Ngón tay dính thuốc, êm ái ở nơi sưng đỏ đảo quanh, từng chút từng chút vẽ loạn, không buông tha bất kỳ một góc nào dù nhỏ bé nhất .

"A." Mạc Tiểu Hàn phát ra một tiếng rên nhỏ.

Phương pháp vẽ loạn như vậy, thật sự quá mệt nhọc rồi. Căn bản không giống như bôi thuốc, cái này hoàn toàn là vô lễ với cô có được hay không!

"Sở Thiên Ngao! Anh." Mạc Tiểu Hàn muốn khiển trách Sở Thiên Ngao, nhưng tay Sở Thiên Ngao lại vừa đến nơi nhỏ nhỏ nhô ra kia.

Nơi nhô ra kia, đã trở nên cứng hơn đá rồi! Giống như một hòn đá nhỏ.

Nhấn một cái, Sở Thiên Ngao cũng biết cơ thể Mạc Tiểu Hàn khát vọng cái gì.

Trên gương mặt anh tuần hiện lên một nụ cười tà khí, trong miệng lẩm bẩm thật nhỏ "Vật nhỏ nhạy cảm."

"Không cho nói!" Mạc Tiểu Hàn vờn tay che lỗ tai của mình. Cô cũng biết những lời nói trong miệng Sở Thiên Ngao không tốt đẹp gì, nhất định làm cho cô mặt đỏ tới mang tai hấn mới vừa lòng.

"Chẳng lẽ anh nói sai?" Sở Thiên Ngao lấy thêm thuốc, bôi nhẹ nơi nhô lên một cái.

"Ừm. Không cần." Giọng nói Mạc Tiểu Hàn vỡ vụn, chỉ có thể phát ra cầu khẩn.

"Em xem Em ướt như thế." Sở Thiên Ngao tư tưởng xấu xa đưa tay đến động Thủy Liêm kia, nhẹ nhàng vén lên.

"Không cho nói! Nếu không em với anh tuyệt giao!" Mạc Tiểu Hàn thẹn thùng đến nỗi toàn thân đều đỏ, không thể làm gì khác hơn là lấy ra đòn sát thủ uy hiếp Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao cười càng thêm tà khí, nhưng mà vẫn là không dám nói những lời như vậy nữa.

Ngón tay lấy thuốc, bôi trét lên nơi đó không biết bao nhiêu lần. Nhẹ nhàng đánh chuyển, cảm thụ xúc cảm từng chỗ một

Thật ra thì, thuốc đã sớm bôi xong! Nhưng Sở Thiên Ngao lòng tham không đáy, không muốn buông tay, chỉ muốn lưu lại một lát, dừng lại thêm một lát, tốt nhất đời này cũng không muốn lấy tay ra

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Em nói anh muốn làm gì?

"Này! Anh vẫn chưa xong sao?" Mạc Tiểu Hàn nhỏ giọng hỏi, nhưng cô không biết rằng, lời nói của mình nghe vào tựa như tiếng ni non của cô mèo nhỏ, không giống như là tức giận, mà giống làm nũng hơn.

Sở Thiên Ngao đã nhanh chóng cứng hơn đá, thật muốn hung hăng đem người phụ nữ nhỏ bé này đặt trên giường, mạnh mẽ đắm vào một phen.

"Sở Thiên Ngao!" Mạc Tiểu Hàn cong cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận thúc giục.

"Được rồi được rồi, xong rồi." Sở Thiên Ngao cũng không dám chơi đùa nữa, cứ chơi như vậy, người khó chịu nhất chỉ sợ là hắn.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng. Lạnh lạnh, khiến cảm giác sung đỏ đau nhói này từ từ biến mất.

"Thuốc này quả thật rất hay, em cảm thấy không còn khó chịu nữa rồi." Mạc Tiểu Hàn nũng nịu nói.

Nghe thấy giọng nói quyến rũ Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao nhìn không được nữa, lật người ép lên người Mạc Tiểu Hàn, hôn lên cô ấy cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô.

Sở Thiên Ngao ngậm đôi môi Mạc Tiểu Hàn, trần trọc mút vào, muốn đem dục niệm vừa mới bộc phát toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Mạc Tiểu Hàn bị hắn hôn tới thở không được. Đẩy ngực của hắn: "Thiên Ngao, sao lại kích động như thế. Umh. Không cần."

Sở Thiên Ngao hoàn toàn mặc kệ Mạc Tiểu Hàn, bờ môi nóng bỏng ở trên môi của cô không ngừng lượn vòng, đầu lưỡi cũng đưa vào, liếm từng góc nhỏ trong khoang miệng.

Không hôn thì thôi, càng hôn lửa càng thiêu đốt. Loại lửa này cháy muốn ngập trời, nhưng không được thỏa mãn, khiến Sở Thiên Ngao cảm giác mình muốn phát điên!

Đột nhiên lật người xuống giường, vọt vào phòng tắm, Sở Thiên Ngao mở vòi sen, làn nước lạnh như băng lập tức từ đầu tới chân tưới xuống!

Lạnh thấu xương, khiến ngọn lửa thiêu đốt trên người từ từ dịu lại. Sở Thiên Ngao dội nửa giờ, cảm giác mình đã dễ chịu hơn. Mới ra phòng ngủ.

Mái tóc đen ướt nhẹp, gương mặt tuần tú vẫn còn lưu lại dục vọng, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm lớn, bộ dạng Sở Thiên Ngao, anh tuần mà tà mị.

"Sao đột nhiên lại chạy đi tắm?" Mạc Tiểu Hàn vẫn không biết lý do Sở Thiên Ngao đi tắm nước lạnh, ngây ngốc hỏi.

"Tiểu yêu tinh! Còn không phải là bởi vì em sao!" Sở Thiên Ngao đi tới nhéo một cái vào mặt của Mạc Tiểu Hàn, cắn răng nghiền lợi nói.

Mạc Tiểu Hàn đang muốn nói chuyện, "Ốc ách." Trong bụng phát ra tiếng kêu rất nhỏ, thì ra là bụng bắt đầu hát lên thành không nhà trống.

Từ tối hôm qua tới bây giờ, căn bản là chưa ăn gì, còn cùng Sở Thiên Ngao đại chiến nhiều lần, Mạc Tiểu Hàn đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi !

Sở Thiên Ngao cũng nghe thấy, nhìn Mạc Tiểu Hàn cười xấu xa. Nặt của Mạc Tiểu Hàn lập tức đỏ lên. Thiệt là! Đói thì bụng kêu không phải chuyện rất bình thường sao? Cười cái gì mà cười?

Hung hăng trừng Sở Thiên Ngao một cái.

"Vật nhỏ? Đói bụng? Để anh gọi đồ ăn vào." Sở Thiên Ngao cung chiều vuốt tóc Mạc Tiểu Hàn, đôi môi lại áp vào cổ cô chậm rãi hôn.

Đây là người phụ nữ của hắn, hắn làm sao cũng yêu không đủ, hôn không đủ.

"Không cần, em đã hẹn Cẩm Tâm buổi trưa ăn cơm chung." Mạc Tiểu Hàn từ chối không chút nghĩ ngợi.

"Nghe lời, em bôi thuốc đã đỡ đau, nhà hàng lại xa, làm sao em đi được?" Sở Thiên Ngao không cho Mạc Tiểu Hàn đi ra ngoài.

"Không sao, em đi chậm một chút." Mạc Tiểu Hàn có rất nhiều lời muốn nói với Cẩm Tâm. Cô còn muốn hỏi Cẩm Tâm và Bùi Tuấn phát triển tới mức nào rồi, tối hôm qua giữa hai người mập mờ vô cùng.

Thấy Sở Thiên Ngao cau mày không vui. Mạc Tiểu Hàn vội chủ động hôn lên mặt hắn một cái, "Thiên Ngao, có được hay không vậy! em sẽ cẩn thận."

Mạc Tiểu Hàn rất ít khi chủ động, giờ cô chủ động hôn như vậy, còn nhẹ giọng nũng nịu, Sở Thiên Ngao lập tức mềm lòng.

"Vậy cũng được, anh cũng kêu Bùi Tuấn. Bốn người cùng nhau ăn." Sở Thiên Ngao bắt đầu gọi điện thoại cho Bùi Tuấn.

Cố Cẩm Tâm đã ngồi ở nhà hàng chờ Mạc Tiểu Hàn một lúc rồi. Thấy Mạc Tiểu Hàn cùng Sở Thiên Ngao và Bùi Tuấn đi vào. Khẽ đỏ sắc mặt.

Trên mặt Bùi Tuấn vẫn là nụ cười phong lưu đa tình, không nhìn ra bất kỳ khác thường gì. Nhưng Cố Cẩm Tâm lại cảm thấy rất không được tự nhiên, cô còn chưa biết phải đối mặt Bùi Tuấn như thế nào.

"Cẩm Tâm!" Sở Thiên Ngao và Cố Cẩm Tâm cùng lên tiếng chào, ở trước mặt là bạn bè tốt của Tiểu Hàn, hắn đương nhiên cũng muốn thể hiện. Hắn dù sao cũng chỉ là bạn trai thử nghiệm, còn một tháng nữa mới tới kỳ khảo sát.

Nhìn Sở Thiên Ngao mỉm cười. ánh mắt Cố Cẩm Tâm vẫn không kìm chế được liếc qua Bùi Tuấn.

Nhưng Bùi Tuấn chỉ là nhân nhạ nhìn Cố Cẩm Tâm gật đầu, cười cười đi vào chỗ ngồi.

Nụ cười kia, hoàn toàn giống như đối với một người bạn bình thường, ai nhìn cũng không biết, tối hôm qua hắn vẫn còn ở trên người Cố Cẩm Tâm dong ruổi, nói nhiều những lời nóng bỏng kích tình như vậy!

Tức giận và uất ức xông lên trong đầu của Cố Cẩm Tâm, tay của cô ở dưới khăn trải bàn siết thật chặt, thật muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng ở trước mặt Mạc Tiểu Hàn và SỞ THIÊN NGAO, cô chỉ có thể nhịn!

Bữa trưa rất phong phú, đều là theo tiêu chuẩn cao nhất của hội quán suối nước nóng.

"Ăn cá." Sở Thiên Ngao gấp cho Mạc Tiểu Hàn một miếng cá, trước tiên tỉ mỉ lựa xương cá bỏ đi, rồi mới đưa tới khóe miệng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn có chút lúng túng, làm cái gì vậy? Diễn màn ân ái sao? Bên cạnh còn có Cẩm Tâm và Bùi Tuấn, vậy mà Sở Thiên Ngao cũng không biết ngượng!

"Bỏ vào chén của em là được rồi. Em tự mình ăn." Mạc Tiểu Hàn cố tình nghiêng đầu, tránh miếng cá Sở Thiên Ngao đưa đến khóe miệng.

Nhìn hai người thân mật với nhau, Cố Cẩm Tâm đột nhiên cảm thấy lỗ mũi có chút ê ẩm. Sở Thiên Ngao bá đạo thì có bá đạo, nhưng đối với Mạc Tiểu Hàn là thật tâm thương yêu, cung chiều, thật khiến người ta hâm mộ.

Chương 142.2: Em nói anh muốn làm gì? [2]

Ánh mắt vụng trộm liếc nhìn Bùi Tuấn một cái, lại thấy Bùi Tuấn hoàn toàn không hề chú ý tới Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn. Đang cúi đầu chơi điện thoại di động.

Nhìn ngón tay hắn lướt thật nhanh, chắc là gọi nhắn tin. Trên mặt còn hiện lên một nụ cười, kiểu cười đó Cố Cẩm Tâm rất quen thuộc, đó là một nụ cười thân mật chỉ có giữa tình nhân với nhau..

Trái tim đau nhói, Bùi Tuấn gọi nhắn tin cho ai đây? Đối phương, là một mỹ nữ xinh đẹp như thế nào đây?

Đang dùng cơm, Bùi Tuấn chợt nhận được tin nhắn của em gái: "Anh, anh đang làm gì? Hôm nay em bay về nước. Em và Thiên Hi về. Đến lúc đó anh cùng anh Thiên Ngao đến đón chúng em nha!"

Tiểu nha đầu, rốt cuộc cũng chịu về. Bùi Tuấn mang trên mặt nụ cười cung chiều, gửi tin trả lời cho em gái: "Được. Anh nhất định đi đón em. Trên đường chú ý an toàn."

Nhắn tin xong, Bùi Tuấn ngẩng đầu chuẩn bị tiếp tục ăn cơm, ánh mắt lại đụng phải ánh mắt Cố Cẩm Tâm.

Nhịp tim Cố Cẩm Tâm đột nhiên chậm một nhịp, có chút bối rối rũ xuống.

Cố Cẩm Tâm hốt hoảng né tránh, lại bị Bùi Tuấn lý giải là lạnh lùng. Đôi mày rậm nhíu lại, hắn đối với Cố Cẩm Tâm như thế nào, sao cô lại lạnh lùng như

vậy? Giống như tối hôm qua căn bản chưa từng ở dưới thân người hán uyển chuyển mê người?

Buổi sáng từ phòng hán khóc rồi điên cuồng chạy đi, khiến Bùi Tuấn không hiểu tại sao. Bùi Tuấn là tâm cao khí ngạo, cho tới bây giờ đều là phụ nữ dễ ngọt hán, chứ không bao giờ có chuyện hán dễ ngọt phụ nữ!

Bùi Tuấn nhún nhún vai, nếu Cố Cẩm Tâm lãnh đạm như vậy, vậy hán cũng không cần thiết phải mặt nóng dán vào mông lạnh của cô. Quyết định xong chủ ý, Bùi Tuấn cũng yên lặng ăn cơm, mắt cũng không nhìn tới Cố Cẩm Tâm bên kia.

Cố Cẩm Tâm càng ăn trái tim càng băng giá. Thấy biểu tình lãnh đạm của Bùi Tuấn, trong lòng càng thêm tức giận không thôi!

Một bữa cơm mà bốn người đều có những suy nghĩ khác nhau. Ăn xong lên xe về, cuối cùng trở lại thành phố C.

Đưa Cố Cẩm Tâm và Mạc Tiểu Hàn về đến nhà, Sở Thiên Ngạo lại đứng ý tại chỗ không chịu đi.

Cố Cẩm Tâm thấy hai người dính nhau như keo, cũng biết ý tránh vào phòng ngủ của mình.

Sở Thiên Ngạo kéo Mạc Tiểu Hàn đến phòng của cô, trở tay đóng cửa lại, Sở Thiên Ngạo lập tức gấp gấp đem Mạc Tiểu Hàn đè vào cửa, bờ môi nóng bỏng cứ như vậy dính vào.

Kỹ thuật hôn của Sở Thiên Ngạo vô cùng tuyệt vời, liếm láp, cắn, chỉ một lát sau đã khiến sắc mặt Mạc Tiểu Hàn đỏ tươi, thở hồng hộc.

"Đừng, Cẩm Tâm ở bên cạnh! Hôm nay không phải anh còn đi họp sao? Mau trở lại công ty đi." Mạc Tiểu Hàn thật sự sợ nhiệt tình của Sở Thiên Ngạo, lo lắng lau súng lại cướp cô, rồi làm ra chuyện gì.

Mặc dù súng đầu giữa hai chân đã tiêu mất, nhưng Cẩm Tâm ở cách vách, cô không có khả năng cùng Sở Thiên Ngạo làm cái đó.

"Em đuổi anh đi?" Sở Thiên Ngạo có chút đau lòng. Thật mong ngóng được về nhà, nhìn xem nơi đó của Mạc Tiểu Hàn đã đỡ chưa. Hán thật sự kìm nén muốn chết rồi. Người phụ nữ quyền rũ này cứ lý lắc bên cạnh hán, nhưng ăn không được, cảm giác này thật khiến người ta phát điên!

"Không phải, về sau thời gian còn nhiều mà." Mạc Tiểu Hàn nói xong, ngay cả mình cũng đỏ mặt.

"Tiểu Hàn, dời qua nhà anh ở có được hay không?" Sở Thiên Ngạo thích nhất bộ dáng thẹn thùng của Mạc Tiểu Hàn, nghe Mạc Tiểu Hàn mềm giọng giải thích, điểm khó chịu trong lòng đã sớm ném ra sau óc.

"Ách, em, em đang ở cùng Cẩm Tâm!" Mạc Tiểu Hàn cũng có chút do dự, mình phiền toái Cẩm Tâm đã lâu rồi, cô ở đây đã lâu mà Cẩm Tâm vẫn không chịu thu tiền phòng, cô cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhưng muốn dọn tới nhà Sở Thiên Ngạo ở sao? Bóng ma trước kia hiện về.

Nhìn thấu những lo lắng của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngạo dán miệng lên lỗ tai của cô, nhẹ nhàng liếm vành tai nhạy cảm của cô, giọng nói thật thấp, thay vì nói chuyện, thà rằng nên nói là thổi hơi vào tai cô đúng hơn: "Em ở đây Cẩm Tâm, cô ấy cũng không thuận tiện a! Nhà anh rộng rãi. Lại ở trung tâm chợ, em đi tìm công việc cũng dễ dàng. Tiểu Hàn, anh bảo đảm sẽ đối xử tốt với em, trước kia là anh không tốt. Đừng lo lắng, được không?"

"Ừ, được rồi." Mạc Tiểu Hàn do dự một chút, cuối cùng đáp ứng Sở Thiên Ngạo. Cô chuẩn bị ra ngoài tìm việc làm chính thức, chờ kiếm được ít tiền, sẽ ra ngoài thuê phòng ở một mình.

Sở Thiên Ngạo mừng rỡ, cao hứng ôm sát Mạc Tiểu Hàn, nụ hôn nóng bỏng theo cổ chạy xuống. Kích thích khiến Mạc Tiểu Hàn một hồi run rẩy.

Mạc Tiểu Hàn nói với Cố Cẩm Tâm chuyện muốn dọn đi, Cố Cẩm Tâm mặc dù có điểm không đồng lòng, nhưng hiểu ý. Dù sao hiện giờ Tiểu Hàn đã hòa hảo với Sở Thiên Ngạo rồi, là người yêu chính thức của nhau, ở cùng một chỗ là rất bình thường.

Đồ của Mạc Tiểu Hàn không nhiều lắm, sắp xếp vừa một túi du lịch là xong.

Thu dọn đồ xong, Sở Thiên Ngạo kéo rèm cửa màu trắng xanh lên, từ từ hướng Mạc Tiểu Hàn đi tới.

"Anh, anh làm gì đấy?" Mạc Tiểu Hàn cảnh giác che ngực, ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngạo.

"Vật nhỏ, em nói anh muốn làm gì?" Sở Thiên Ngạo đem Mạc Tiểu Hàn bức đến góc tường, hai tay chống trên tường, giam cầm Mạc Tiểu Hàn trong ngực.

Giọng nói thật thấp, mang theo sắc thái ham muốn vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Người phụ nữ tôi đã dùng qua mà anh cũng muốn?

"Sở Thiên Ngao. Không cần làm loạn a. Em vẫn còn đau!" Người đàn ông này cũng quá đói khát đi? Mạc Tiểu Hàn cảm giác mình chống đỡ không nổi nữa rồi!

"Mặc kệ. Em nhóm lửa, em phải phụ trách đội tất." Đôi môi Sở Thiên Ngao găm cắn khắp nơi trên cổ Mạc Tiểu Hàn.

"." Mạc Tiểu Hàn im lặng.

Người nào đốt lửa hả? Cô cái gì cũng chưa nói, cũng chưa từng động tay động chân? Người đàn ông này, thật đúng là cả vú lấp miệng em!

Mặc kệ, chỉ tạm thời thôi. Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn chuyển một cái, làm nũng nói: "Thiên Ngao, đợi lát nữa làm tiếp nha, người ta đói bụng!"

Nghe Mạc Tiểu Hàn nói đói bụng, Sở Thiên Ngao mới lưu luyến buông cô ra, ở trong miệng cô hung hăng hôn mút một cái: "Đi, chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Hai người đứng ở cửa mang giày. Trên vai Mạc Tiểu Hàn còn đeo túi xách, khế cong eo, túi xách liền trượt xuống. Mạc Tiểu Hàn đứng lên, để túi xách trên tủ giày.

Đang tính khom lưng mang giày lần nữa, bàn chân đã được người nào đó dịu dàng nâng lên, trong lòng Mạc Tiểu Hàn chấn động, liếc mắt nhìn sang Sở Thiên Ngao đang ngồi chồm hóm trên đất, đặt chân Mạc Tiểu Hàn trên đầu gối của mình, một cái tay khác cầm đôi giày trệt màu bạc, chuẩn bị đeo cho Mạc Tiểu Hàn.

Sở Thiên Ngao. Từ lúc nào dịu dàng như thế. Ánh mắt của hắn trong sáng mà dịu dàng, đang chuyên tâm mang giày cho Mạc Tiểu Hàn.

Loại ánh mắt này, rất quen thuộc, Mạc Tiểu Hàn chỉ thấy qua trên mặt Thân Hạo Khiêm.

Trái tim Mạc Tiểu Hàn rung động mạnh mẽ. Ngơ ngác đứng tại chỗ, giống như tượng gỗ mặc cho Sở Thiên Ngao mang giày cho cô, đứng dậy, hôn trên mặt cô vẻ rất cung chiêu: "Đi thôi."

Mạc Tiểu Hàn vẫn có chút không thích ứng. Đây là Sở Thiên Ngao bá đạo ngang ngược không ai bì nổi sao?

Hắn, thật sự thay đổi.

Một cổ vui sướng từ trong đáy lòng dâng lên, Mạc Tiểu Hàn kéo cánh tay Sở Thiên Ngao, trên mặt tràn ra nụ cười, nụ cười này càng ngày càng sâu, tràn đầy thỏa mãn.

Nụ cười của Mạc Tiểu Hàn lây sang Sở Thiên Ngao, người phụ nữ của hắn, thật sự trên thế giới này chỉ có một không hai.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao đều cảm thấy thế giới này cũng trở nên ấm áp và sáng ngời.

Dưới ánh đèn rực rỡ, người đàn ông cao lớn anh tuấn, người phụ nữ nhỏ nhắn thanh lệ, đi trên đường nhìn như một bức tranh đầy xuân sắc.

Nhà hàng Roger quả nhiên danh bất hư truyền, người ngồi chờ đã đầy đến cửa.

"Thiên Ngao, chúng ta đổi nhà hàng khác đi! Người ở đây quá nhiều, xếp hàng tới lúc nào mới đến chúng ta?" Mạc Tiểu Hàn kéo kéo tay áo Sở Thiên Ngao.

"Không cần. Tại đây." Sở Thiên Ngao giơ thẻ vàng trong tay. Hướng người phục vụ bàn kêu một tiếng. Người phục vụ bàn mặc đồng phục lập tức đi tới, nhìn thẻ vàng trong tay Sở Thiên Ngao một chút, sau đó rất cung kính cúi người chào dẫn đường: "Tiên sinh, tiểu thư, xin đi bên này."

Được đưa đến một gian phòng rất trang nhã. Bên trong chỉ có hai bàn ăn. Giữa hai bàn ăn ngăn dùng một bình phong phong cảnh nhả nhạn tách ra. Bàn bên cạnh dường như cũng có một đôi tình lữ.

Vừa bước vào phòng, ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn đột ngột đối diện với ánh mắt của cô gái bàn ăn bênkia, hai người đều sửng sốt.

Mạc Tiểu Hàn vụn vụn lần cũng không nghĩ tới, lại là Lương Noãn Noãn! Như vậy, người đàn ông đưa lưng về phía cô, là Thân Hạo Khiêm sao?

Khi Lương Noãn Noãn thấy Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn, thái độ lập tức trở nên lạnh lùng tàn nhẫn.

Lần trước sau khi gặp Mạc Tiểu Hàn ở rạp chiếu bóng, một thời gian rất dài Thân Hạo Khiêm cũng không chạm qua cô. Mặc dù nể tình đứa con nên chưa nói chia tay với cô, thế nhưng lại rất lạnh nhạt, khiến ai cũng có thể cảm thấy.

Lương Noãn Noãn rút cuộc hiểu rõ, Thân Hạo Khiêm đối với Mạc Tiểu Hàn, cho tới bây giờ vẫn chưa hề quên! Hắn yêu, cho tới bây giờ vẫn chỉ là Mạc Tiểu Hàn.

Kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mặt, huống chi hôm nay còn có Sở Thiên Ngao ở đây. Nhìn bộ dáng kia của Sở Thiên Ngao, dường như đang chìm đắm

trong tình yêu cuồng nhiệt với Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn khiến cô không chiếm được lòng của Thân Hạo Khiêm phải không, cô cũng sẽ không để cho Mạc Tiểu Hàn tốt hơn!

Sở Thiên Ngao cũng nhìn thấy Lương Noãn Noãn, chân mày cau lại, coi như là lên tiếng chào. Dù sao đều là người có máu mặt ở Thành phố C.

Lương Noãn Noãn lại không chịu từ bỏ ý đồ, đứng lên, trong giọng nói nồng đậm sự châm chọc: "Sở tổng, Mạc Tiểu Hàn, đã lâu không gặp."

Nghe đến tên Mạc Tiểu Hàn, Thân Hạo Khiêm chấn động, lưng trở nên cứng ngắc, khó khăn quay đầu lại. Là Mạc Tiểu Hàn, quả nhiên là Mạc Tiểu Hàn. Nhìn cô có vẻ ốm đi, nhưng tinh thần rất tốt. Cánh tay khoắc thật chặt bên cạnh Sở Thiên Ngao, nhìn qua, rất hạnh phúc.

Mạc Tiểu Hàn, cuối cùng vẫn lựa chọn Sở Thiên Ngao. Trong lòng Thân Hạo Khiêm cảm giác đau, ánh mắt thoáng qua sự đau đớn. Ánh mắt này tất nhiên không thể lừa gạt được Lương Noãn Noãn, trong lòng vừa dâng lên ghen tức ngập trời.

Thấy Thân Hạo Khiêm xoay đầu lại, sắc mặt trắng nhợt, trong lòng Mạc Tiểu Hàn cũng rất không dễ chịu, miễn cưỡng nhỏ giọng nói: "Học trưởng Hạo, đã lâu không gặp."

Học trưởng Hạo? Mây rậm của Sở Thiên Ngao khẽ nhú lại. Sự xưng hô này, sao nghe vào lại quen thuộc như vậy.

Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, Lương Noãn Noãn đã mở miệng châm chọc: "Mạc Tiểu Hàn, sao cô chỉ nhớ kỹ mỗi học trưởng Hạo của cô, đối với tôi không thêm quan tâm đến lý lẽ, có phải thật không có có lễ phép rồi hay không?" Châm chọc Mạc Tiểu Hàn, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Sở Thiên Ngao, "Nhưng cũng thế mà thôi, một thiên kim tiểu thư gia cảnh khốn khó, sao có thể có sự nuôi dạy tốt được đây?"

Ánh mắt của Sở Thiên Ngao trở nên lãnh khốc khát máu, giang hai cánh tay, ôm Mạc Tiểu Hàn vào lòng mình chặt hơn, trực tiếp quát lớn: "Lương Noãn Noãn, người phụ nữ của tôi không tới phiên cô dạy dỗ!"

Thấy Sở Thiên Ngao đem Mạc Tiểu Hàn bảo hộ trong lòng, bộ dáng rất cưng chiều cô, Thân Hạo Khiêm ngờ ngác ngồi ở chỗ đó, ánh mắt chỉ nhìn Mạc Tiểu Hàn, Lương Noãn Noãn tức giận toàn thân phát run, không thêm cân nhắc chuyện gì nữa!

"Người phụ nữ của anh? Ha ha, anh cứ như vậy xác định Mạc Tiểu Hàn là người phụ nữ của anh? Nếu như Mạc Tiểu Hàn thật sự là người phụ nữ của anh, anh nên giáo dục cô ta phải biết giữ chuẩn mực của người phụ nữ, đừng dụ dỗ vị hôn phu của người khác!"

Mây rậm của Sở Thiên Ngao nhú lại thật chặt, lời này của Lương Noãn Noãn là có ý gì?

Thấy biểu tình của Sở Thiên Ngao, Lương Noãn Noãn hiểu hẳn hoàn toàn không biết gì về quan hệ của Mạc Tiểu Hàn và Thân Hạo Khiêm. Càng thêm thêm mắm thêm muối châm chọc nói: "Sở tổng vẫn không biết sao? Người phụ nữ của anh Mạc Tiểu Hàn và Thân Hạo Khiêm, trước kia là người yêu thanh mai trúc mã!"

"Thân Hạo Khiêm còn đặc biệt vì cô ta mua một ngôi biệt thự bên bờ biển, bên trong có một gian phòng, tất cả trên vách tường đều là hình của Mạc Tiểu Hàn!" Lương Noãn Noãn càng nói càng tức, ánh mắt tức giận hung ác nhìn Thân Hạo Khiêm.

Tại sao, tâm ý của mình đối với hắn mà hắn hoàn toàn không thấy, suốt ngày chỉ biết tâm tâm niệm niệm cô Mạc Tiểu Hàn đó?

Bàn về gia thế, so về dung mạo, vóc người, trình độ học vấn, Lương Noãn Noãn cô có chỗ nào không sánh bằng Mạc Tiểu Hàn? Tại sao Thân Hạo Khiêm chỉ biết yêu mỗi Mạc Tiểu Hàn không buông?

Uất ức khiến lời nói của cô càng thêm trở nên ác độc: "Sở Thiên Ngao anh còn không biết sao? Có một lần Mạc Tiểu Hàn biến mất một ngày, ngày đó, cô ta chính là ở ngôi biệt thự đó! Cùng chồng sắp cưới, của tôi, một ngày một đêm!"

Sở Thiên Ngao nắm tay Mạc Tiểu Hàn càng ngày càng chặt, càng ngày càng mạnh, cả người tản mát ra tức giận khiếp người. Ánh mắt đột nhiên co lại, nhìn Lương Noãn Noãn.

Thấy Lương Noãn Noãn càng nói càng kỳ cục, Thân Hạo Khiêm đứng lên, nụ cười dịu dàng trên mặt đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt tái xanh nhìn Lương Noãn Noãn quát: "Noãn Noãn, em nói bậy bạ gì đó!"

"Nói bậy? Tôi nói bậy sao? Anh dám nói anh không qua đêm với cô ta? Thật là không biết xấu hổ! Khi đó Mạc Tiểu Hàn đang được Sở Thiên Ngao bao nuôi, ngay trước mặt tình nhân, còn chạy tới cầu dẫn vị hôn phu của tôi! Tôi thật sự chưa từng thấy qua người phụ nữ nào hạ tiện như vậy!"

Thân Hạo Khiêm cư nhiên không bảo vệ chính mình, ngược lại còn giúp người phụ nữ kia, lòng của Lương Noãn Noãn hoàn toàn nguội lạnh! Đây chính là người đàn ông cô yêu ba năm! Cho tới bây giờ trong lòng không hề có cô!

Rống to đến kiệt sức khàn giọng: "Sở Thiên Ngao, chính anh hỏi Mạc Tiểu Hàn đi! Hỏi xem Thân Hạo Khiêm có phải là học trưởng củ cô ta từ thời cấp ba. Cô ta cùng Thân Hạo Khiêm, có phải bắt đầu yêu nhau từ thời cấp ba? Anh hỏi cô ta xem, ngày cô ta biến mất đó, có phải ở cùng Thân Hạo Khiêm hay không?"

Ánh mắt u ám lạnh lùng của Sở Thiên Ngao giống như đầm nước đóng băng, ánh mắt tàn nhẫn, so với ma quỷ địa ngục còn đáng sợ hơn. Lạnh lùng âm hiểm nhìn Mạc Tiểu Hàn, lãnh khốc mở miệng: "Mạc Tiểu Hàn, em nói cho anh biết, Lương Noãn Noãn nói có đúng không?"

Sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn tái nhợt không còn một chút huyết sắc. Nhìn gương mặt tràn đầy phần hận của Lương Noãn Noãn, lại nhìn ánh mắt lo lắng gấp gáp của Thân Hạo Khiêm, trong lòng chợt lạnh như băng.

"Là thật." Bình tĩnh mở miệng, Mạc Tiểu Hàn thật bội phục mình, dưới tình huống này, cô còn có thể thản nhiên thừa nhận như vậy, còn có thể bình tĩnh nói với Sở Thiên Ngạo như vậy, Lương Noãn Noãn nói, đều là thật.

Đúng vậy, Lương Noãn Noãn nói là sự thật, cô và học trưởng Hạo, từ thời cấp ba bắt đầu ái mộ nhau rồi. Lương Noãn Noãn nói không sai, ngày đó cô mất tích, chính là cùng học trưởng Hạo ở chung một chỗ.

Những lời Lương Noãn Noãn nói, tất cả đều là thật.

Sở Thiên Ngạo nhìn Mạc Tiểu Hàn chăm chăm, nghe giọng cô lạnh lạnh, nói ra câu nói kia "Là thật."

Tim như bị dao găm hung hăng đâm vào, đau đến tay cũng có chút run rẩy.

Vừa rồi nghe cô ấy gọi học trưởng Hạo, nghe quen thuộc như vậy. Hắn vô số lần nghe Mạc Tiểu Hàn kêu tên "Học trưởng Hạo" trong mộng, thì ra, học trưởng Hạo này, lại là Thân Hạo Khiêm! Người đến giờ hắn vẫn cho là một người đàn ông yêu vợ!

Thấy ánh mắt giết người của Sở Thiên Ngạo, Thân Hạo Khiêm lo lắng hắn sẽ đối xử không tốt với Mạc Tiểu Hàn, vội vàng nhào tới, muốn đoạt lấy Mạc Tiểu Hàn từ trong ngực Sở Thiên Ngạo.

"Hạo Khiêm! Anh làm gì đấy!" Lương Noãn Noãn kéo Thân Hạo Khiêm lại. Trái tim như chìm xuống đáy biển sâu lạnh lẽo. Thân Hạo Khiêm, quả nhiên trong mắt chỉ có Mạc Tiểu Hàn, đến giờ phút này, người duy nhất hắn muốn bảo vệ, vẫn là Mạc Tiểu Hàn.

Không cam lòng, thật sự rất không cam lòng! Lương Noãn Noãn hung hăng cắn chặt đôi môi đến tóe máu.

Thấy Thân Hạo Khiêm muốn nhào tới bảo vệ Mạc Tiểu Hàn, lại bị Lương Noãn Noãn mạnh mẽ kéo lại. Khóe miệng Sở Thiên Ngạo kéo ra một nụ cười châm chọc: "Thật là vinh hạnh." Khóe môi treo nụ cười lạnh, trong đôi mắt là những tia sáng khiếp người, giọng nói Sở Thiên Ngạo nghe vào cay nghiệt mà lạnh lùng như vậy: "Người phụ nữ bị tôi dùng qua nhiều lần như vậy, cư nhiên thân tòng vẫn còn nhớ thương đến thế sao?"

Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn cùng khiếp sợ quay đầu nhìn về phía Sở Thiên Ngạo. Trong mắt hiện lên ánh sáng khó có thể tin.

Thân Hạo Khiêm khiếp sợ bởi vì Sở Thiên Ngạo lại trước mặt mọi người vũ nhục Mạc Tiểu Hàn, còn Lương Noãn Noãn lại là không ngờ tới, câu chuyện của mình, thế nhưng lại khiến Sở Thiên Ngạo tức giận đến như vậy.

Khóe môi cong lên một nụ cười đắc ý, xem Tiểu Hàn có chịu được không?

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Người mà lúc trên giường cô hay gọi chính là hắn

Mạc Tiểu Hàn ngơ ngác nhìn Sở Thiên Ngạo. Mới vừa rồi còn sẵn sóc giúp cô mang giày, nhiệt tình hôn cô, dính cô giống như keo, chợt trở nên chanh chua như vậy.

Thì ra, trong lòng của hắn, cho tới bây giờ chưa hề có sự tôn trọng chân chính đối với cô.

Cô cho rằng hắn thay đổi, thật ra thì, chẳng qua là hắn muốn ngụy trang trước mặt để có được cô.

Hắn, chưa từng tôn trọng cô, trong mắt hắn, cho tới bây giờ cô cũng chỉ là một đồ chơi. Một công cụ ấm giường mà thôi!

Thấy sắc mặt tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn, ngơ ngác nhìn Sở Thiên Ngạo, một dáng như bị đá kích, trái tim Thân Hạo Khiêm như muốn vỡ nát!

Hung hăng kéo tay Lương Noãn Noãn ra, vọt tới trước mặt Sở Thiên Ngạo cao giọng chất vấn: "Sở Thiên Ngạo, làm sao anh có thể ở trước mặt người phụ nữ nói những lời như thế! Rốt cuộc anh có được nuôi dạy từ tế hay không?"

"Ha ha ha. Nuôi dạy? Tôi có được nuôi dạy hay không, không tới phiên anh lo. Thân Hạo Khiêm, nhớ thương người phụ nữ của tôi, anh còn chưa đủ tư cách!" Sở Thiên Ngạo phách lối ngông cuồng.

Tròng mắt đen lãnh khốc nhìn chăm chăm Thân Hạo Khiêm.

Nghe câu nói của Sở Thiên Ngạo, gương mặt Mạc Tiểu Hàn thoáng một cái càng thêm trắng bệch giống như tờ giấy.

Thân Hạo Khiêm lo lắng nhìn Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt lại đọng phải ánh mắt buồn bã của Mạc Tiểu Hàn.

Tuyệt vọng như vậy, bất lực như vậy. Cứ buồn bã nhìn Thân Hạo Khiêm, trái tim Thân Hạo Khiêm như bị một bàn tay gắt gao bóp chặt.

Sở Thiên Ngao thờ ơ lạnh nhạt, thấy Mạc Tiểu Hàn nhìn Thân Hạo Khiêm, ánh mắt giằng co. Trong lòng càng thêm lửa giận ngập trời!

"Thân Hạo Khiêm, không biết anh rốt cuộc nhớ thương cái gì, là điểm mẫn cảm trên người cô ta, hay là lúc cô ta rên rỉ? Hay là, gương mặt làm bộ ngây thơ này?"

Bàn tay Sở Thiên Ngao dùng sức, hung hăng kéo cảm Mạc Tiểu Hàn, kéo mặt cô quay lại phía mình, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trắng bệch, nhưng không hề giãy giụa, vẫn để bàn tay cứng như sắt của Sở Thiên Ngao muốn bóp vỡ mặt mình.

"Sở Thiên Ngao, buông tay! Anh không thể đối với cô ấy như vậy!" Thân Hạo Khiêm vọt tới, nắm tay hướng Sở Thiên Ngao đánh tới.

Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng né tránh, tránh được quả đấm của Thân Hạo Khiêm, trong mắt là sự khát máu, tàn nhẫn khiến Mạc Tiểu Hàn rung mình một cái.

Sở Thiên Ngao và Thân Hạo Khiêm đánh nhau, trong tai là tiếng thét chói tai của Lương Noãn Noãn.

Mạc Tiểu Hàn như chết rồi. Không muốn xem, cũng không muốn nghe. Giống như thế giới này hoàn toàn không có bất cứ quan hệ gì với cô.

Mạc Tiểu Hàn đã quên mình bị Lương Noãn Noãn vừa khóc vừa la hung hăng tát một cái ngã xuống mặt đất như thế nào rồi. Sở Thiên Ngao như hung thần ác sát trở tay cho Lương Noãn Noãn một cái tát.

Trong suy nghĩ chỉ có máu chảy ra một mảnh đỏ tươi.

Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao kéo tới bãi đậu xe, mạnh bạo nhét vào xe hơi.

Sở Thiên Ngao như đua xe trên đường, liên tục vượt vô số đèn đỏ, xe chạy trên đường tránh né không kịp, mấy chiếc xe đụng vào nhau, cả con đường một mảnh gào khóc thảm thiết.

Mạc Tiểu Hàn tựa vào ghế phụ, hai tay ôm ở trước ngực thật chặt, không nói một lời nào, cũng không cầu xin tha thứ.

Còn chuyện tệ hại gì xảy ra nữa. Cô vốn định cho mình cùng Sở Thiên Ngao một cơ hội, có lẽ Sở Thiên Ngao thật sự thay đổi, một tháng sau, cô thật sự sẽ yêu Sở Thiên Ngao.

Nhưng cô sai lầm rồi. Sở Thiên Ngao vĩnh viễn không thể nào thay đổi. Lạnh khốc, khát máu, bá đạo, từ trong xương cốt, vĩnh viễn không thể nào thay đổi.

Sở Thiên Ngao mím chặt môi, không nói một lời, Mạc Tiểu Hàn không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng từ hai bàn tay nắm chặt tay lái của hắn, cô biết trong lòng hắn đang giận dữ ngút trời.

Là cô quá ngây thơ! Cô lại muốn cùng Sở Thiên Ngao thử lui tới.

Cắn chặt đôi môi, Mạc Tiểu Hàn mết mết nói: "Sở Thiên Ngao, anh đưa tôi trở về nơi ở Cẩm Tâm đi. Chúng tôi kết thúc."

Giọng nói mết mết thê lương, giống như một bà lão đã trải qua biến đổi tang thương rất lớn.

"Câm miệng! Không tới phiền cô nói kết thúc!" Sở Thiên Ngao liếc qua, ánh mắt lạnh lùng giống như trời đông giá rét: "Mạc Tiểu Hàn, người phụ nữ nói láo thành tính! Vậy mà tôi lại tin tưởng Thân Hạo Khiêm chỉ là anh hàng xóm! Tôi con mẹ nó thật là đủ ngu!"

Lúc Sở Thiên Ngao nói chuyện, xe liên tiếp đụng đồ vài lan can, sườn xe lắc lư kịch liệt, đầu Mạc Tiểu Hàn đụng vào kính chắn gió phía trước khiến đau đớn.

Nhắm mắt lại, Mạc Tiểu Hàn thật hy vọng xảy ra tai nạn xe kịch liệt hơn, khiến cô chết đi coi như xong chuyện! Cô thật sự rất mệt mỏi, không muốn cùng tiếp tục dây dưa Sở Thiên Ngao nữa!

"Két." Qua một cửa xeo, Sở Thiên Ngao đột nhiên dừng xe, quay đầu âm lãnh nhìn cô, từng chữ từng chữ từ kẽ răng lọt ra ngoài: "Lúc ở trên giường cô gọi học trưởng Hạo, chính là Thân Hạo Khiêm?"

"." Mạc Tiểu Hàn nhắm hai mắt, không nhìn Sở Thiên Ngao, cũng không trả lời.

"Nói chuyện!" Bàn tay Sở Thiên Ngao đưa qua bóp cổ Mạc Tiểu Hàn: "Mạc Tiểu Hàn, Cô nói chuyện với tôi!"

Cổ bị bóp chặt, không khí càng ngày càng trở nên mỏng manh. Mạc Tiểu Hàn bắt đầu cảm thấy hai mắt tối đen. Nhưng cô vẫn quật cường không chịu mở miệng. Sở Thiên Ngao tức giận vô cùng, đẩy mạnh cô ra, đầu Mạc Tiểu Hàn đụng mạnh vào cửa kính xe!

Nhưng Sở Thiên Ngao không thèm quan tâm Mạc Tiểu Hàn, đạp thắng xe, tốc độ xe càng trở nên điên cuồng, Mạc Tiểu Hàn phải nắm thật chặt tay vịn bên cạnh xe, mới có thể khiến mình không bị văng ra ngoài.

Bên trong xe yên lặng. Mạc Tiểu Hàn lại đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp lạnh lạnh: "Đúng vậy."

Sở Thiên Ngao nhìn chăm chăm tựa như muốn ăn thịt cô! Thân Hạo Khiêm, học trưởng Hạo, hẳn sớm nên nghĩ tới!

Buồn cười, khi hắn đang hết sức lấy lòng người phụ nữ này, cô lại nhớ thương một người đàn ông khác. Hắn hạ mình dùng miệng hôn nơi đó của cô, cô thoải mái như bay lên trời, nhưng lại kêu tên một người đàn ông khác!

Buồn cười, Sở Thiên Ngao chưa bao giờ cảm thấy, chuyện của mình giống như một chuyện cười như thế.

Mạc Tiểu Hàn, đem hắn hoàn toàn biến thành một con trâu, một truyện cười. đội nón xanh lâu như vậy, thế nhưng hắn lại một chút cũng không phát hiện!

Người phụ nữ đáng chết!

Xe vừa mới dừng hẳn, Sở Thiên Ngao liền kéo tóc Mạc Tiểu Hàn đi lên lầu.

Da đầu giống như bị xé rách, Mạc Tiểu Hàn đau thấu tim, nhưng lại quật cường không chịu nói một câu.

Cô và Thân Hạo Khiêm, là trong sạch. Cô không có làm gì sai, cô tuyệt đối sẽ không cầu xin tha thứ. Tuyệt không!

"Reng" Điện thoại Mạc Tiểu Hàn chợt vang lên. Sở Thiên Ngao đoạt lấy điện thoại của Mạc Tiểu Hàn, nhìn vào màn hình, thấy một tin nhắn.

"Tiểu Hàn, anh đã cùng Lương Noãn Noãn chia tay. Bọn anh ở chung một nhà thôi. Anh biết em yêu anh. Anh cũng yêu em. Anh muốn cưới anh, làm cô dâu của đi!" Người gửi tin nhắn: Thân Hạo Khiêm.

Sắc mặt của Sở Thiên Ngao trở nên dữ tợn đáng sợ, "Bụp!" Sở Thiên Ngao mạnh mẽ đem điện thoại di động đập xuống đất, linh kiện điện thoại bắn ra bốn phía .

Mạc Tiểu Hàn thần thò nhìn Sở Thiên Ngao. Bất luận như thế nào hỏi hận cũng không kịp. Sở Thiên Ngao sẽ không bỏ qua cho cô. Thấy sắc mặt kinh khủng của Sở Thiên Ngao, cô rút cuộc thừa nhận điểm này.

Sở Thiên Ngao hốc mắt đầy máu nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Anh biết em yêu anh. Anh biết em yêu anh. Thì ra Thân Hạo Khiêm cũng biết Mạc Tiểu Hàn căn bản không yêu Sở Thiên Ngao. Chỉ có chính hắn không biết mà thôi!

"Tôi không thương anh, anh cũng không cần yêu tôi."

"Tôi nói, không thương không thương không thương! Nói một vạn lần cũng không thương!"

"Sở Thiên Ngao, loại người cặn bã như anh, đời này tôi sẽ tuyệt đối không yêu anh!"

Những lời nói của Mạc Tiểu Hàn, chợt vang vọng trong đầu. Khi đó, Sở Thiên Ngao cho rằng vì cô tức giận nói lấy, bây giờ nhìn lại, thật ra thì đều là thật. Trừ Thân Hạo Khiêm, Mạc Tiểu Hàn quả thật chưa từng có đề hắn trong lòng!

Lửa giận hừng hực bốc cháy ngập trời! Sở Thiên Ngao dữ tợn nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Hàn, cắn răng nghiến lợi nói: "Mạc Tiểu Hàn, tôi muốn cô và Thân Hạo Khiêm phải trả giá thật lớn!"

Sở Thiên Ngao lãnh khốc nói xong, giơ chân lên, một cước đạp vào đùi Mạc Tiểu Hàn!

"A!" Mạc Tiểu Hàn kêu lên thảm thiết. Mới vừa rồi bị Sở Thiên Ngao một đường kéo đi, hai chân vốn đã bị thương rồi. Lại bị hắn đạp như vậy, chân quả thật giống như bị đứt, đau tới thấu tim.

không chịu được nữa, trước mặt Mạc Tiểu Hàn bỗng tối sầm, lập tức hôn mê bất tỉnh!

Khi Mạc Tiểu Hàn tỉnh lại, đã là buổi sáng hôm sau.

Cô bị ném trong một căn phòng trống rỗng, cái gì cũng có, nhưng nhìn qua không hề có hơi thở con người.

Mạc Tiểu Hàn miễn cưỡng bò dậy, đi tới cửa, muốn mở cửa ra, cô phải đi, lúc này phải rời đi thôi!

Nhưng tay cầm cửa lại không nhúc nhích! Cửa đã bị người bên ngoài khóa lại!

Sở Thiên Ngao nhốt cô ở chỗ này!

Một tia tuyệt vọng từ trong lòng lan tràn ra. Mạc Tiểu Hàn đi tới bên cửa sổ, dưới tầng cây ngoài cửa sổ có hai người giúp việc đang đứng. Mạc Tiểu Hàn

nhìn thấy giống như thấy quý.

Sở Thiên Ngao, đã khóa hết các đường ra.

Suy nghĩ thật, nghiêm mật, thật chu đáo.

Trong phòng không có đồng hồ báo thức, điện thoại Mạc Tiểu Hàn đã bị Sở Thiên Ngao đập vỡ rồi. Cô chỉ có thể nhìn bóng nắng để phán đoán thời gian.

Đến trưa, có tiếng mở cửa phòng.

Vú Trương cùng một người người giúp việc khác bung hai cái khay vào.

"Cô Mạc, ăn com." Vú Trương thận trọng nhìn sắc mặt của Mạc Tiểu Hàn.

Hai người này, ngày hôm qua trước khi đi ăn Mạc Tiểu Hàn còn cao cao hứng hứng. Kết quả sau ăn bữa com trở lại, là cãi nhau.

Cậu chủ ngày hôm qua thật sự nổi giận, sau khi Mạc Tiểu Hàn ngắt giận đùng đùng lái xe ra ngoài. Rạng sáng mới trở về, trên trán đọng lại vết máu. Không biết là bị làm sao.

Thật là làm cho người ta lo lắng.

Mạc Tiểu Hàn co rúc ở góc giường, cả người co lại nhỏ xíu, đầu tóc rũ rượi xõa xuống thật dài, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc cằm nhọn trắng nõn.

"Cô Mạc, ăn com." Vú Trương lại kêu một lần.

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn Vú Trương cười cười, giọng nói nhỏ đến độ không nghe được: "Tôi không đói bụng. Vú bung đi thôi."

"Cô Mạc, cậu chủ. Thật ra thì rất yêu cô." Vú Trương do dự nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải nói ra câu này.

Cậu chủ bình sinh hận nhất người khác nói dối. Trước kia đã gặp tình huống như thế, người phụ nữ kia đã sớm phơi thây đầu đường. làm gì còn có thể hành động tùy ý vui mình ở trong phòng, còn có người com bung nước rớt!

"Yêu tôi? Ha ha" Mạc Tiểu Hàn giống như nghe được một chuyện buồn cười nhất.

Nhưng tiếng cười kia một chút cảm giác vui thích cũng không có, chỉ có giễu cợt cùng nản lòng thoái chí.

"Nếu như hán yêu tôi, sẽ không đánh tôi thành như vậy? Nếu như hán yêu tôi, sẽ không ở trước mặt nhiều người vũ nhục tôi như vậy? Nếu như hán yêu tôi, nên thả tôi đi!" Mạc Tiểu Hàn đem máu ứ đọng một mảnh trên người cho Vú Trương nhìn.

Vú Trương lắc đầu thở dài. Cậu chủ xuống tay quả thật quá nặng, Cô Mạc dù sao cũng là con gái a

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Tôi khiến cô không đủ thoải mái sao?

Mạc Tiểu Hàn bất động, cũng không nói chuyện. Đối với khay thức ăn phong phú, cũng không thèm ngó một cái.

Vú Trương gấp đến độ trên trán toát ra mồ hôi: "Cô Mạc, ăn chút đi! Cô xem cô gây thành ra như vậy rồi. Dù là không muốn ăn, cô cũng phải ăn nha!"

"Không ăn. Bung đi thôi. Vú Trương, vất vả cho bà rồi." Giọng của Mạc Tiểu Hàn vô cùng kiên định.

"Phanh!" Cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đá văng ra!

Thân hình cao lớn của Sở Thiên Ngao mang theo khí thế kinh người đi vào. Mái tóc đen xốc xếch không chịu nổi, hung ác nhìn chằm chằm Mạc Tiểu Hàn. Trên trán còn dán một miếng băng gạc màu trắng.

Mạc Tiểu Hàn bị tiếng đá ở cửa phòng khiến sợ hết hồn. Ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Ngao.

Sao trên trán lại dán băng? Đang giờ trò quý gì vậy? Ngày hôm qua đánh nhau với Thân Hạo Khiêm sao?

Mạc Tiểu Hàn nói thầm trong lòng, kèm chế tò mò không mở miệng hỏi Sở Thiên Ngao.

Vú Trương vừa nhìn thấy Sở Thiên Ngao, tựa như thấy cứu tinh: "Cậu chủ, Cô Mạc không chịu ăn cơm, ngài giúp tôi khuyên nhủ cô ấy đi!"

Sở Thiên Ngao đi tới đột ngột kéo cằm Mạc Tiểu Hàn lên, một tay múc một muỗng canh đổ vào trong miệng Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn cắn chặt hàm răng, chết cũng không chịu nuốt vào.

Nước canh theo cằm nhỏ xuống trước ngực, làm ướt vạt áo trước một mảng lớn. Quần áo ngày hôm qua đã bị xé nát, nước canh thấm vào, nhắt thối lộ ra đường cong mê người trước ngực.

Ánh mắt Sở Thiên Ngao tối sầm lại, bàn tay trực tiếp đưa vào vấy Mạc Tiểu Hàn, hung hăng dùng sức vuốt ve!

Mạc Tiểu Hàn đau hét rầm lên: "Sở Thiên Ngao, tên cầm thú này!" Đôi tay kéo tay Sở Thiên Ngao, liều mạng muốn gạt tay hắn ra khỏi người mình!

Vú Trương vẫn còn đứng bên cạnh! Vậy mà tên lợn giống này lại vũ nhục cô như vậy!

"Mạc Tiểu Hàn cô giả bộ thanh cao cái gì!" Ánh mắt tàn nhẫn của Sở Thiên Ngao hung hăng nguyền cô: "Không phải đã bị ngủ qua rất nhiều lần rồi sao? Nói cho tôi biết, Thân Hạo Khiêm ngủ với cô mấy lần? Có khiến cho cô thoải mái không?"

Vú Trương thật sự nghe không nổi nữa. Vội đi ra ngoài cửa, giúp bọn hắn đóng kỹ cửa phòng lại.

Vú Trương vừa đi, Sở Thiên Ngao càng thêm không sợ hãi, bàn tay hung hăng vịn cằm Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt đã trở nên điên cuồng: "Lúc cùng tôi làm, tất cả đều ảo tưởng chính là Thân Hạo Khiêm, phải không?"

Tên điên này! Mạc Tiểu Hàn khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Ngao, chính mình không thể tin được. Người đàn ông này, vì cái gì mà ác tâm nghĩ người khác như vậy?

Trong suy nghĩ của hắn, đàn ông và i phụ nữ, chỉ có chuyện lên giường này thôi sao?

Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn mất đi hứng thú cùng hắn gây gổ. Đôi mắt rũ xuống, trực tiếp đem Sở Thiên Ngao trở thành không khí.

"Nói chuyện!" Sở Thiên Ngao hung hăng nắm tóc Mạc Tiểu Hàn kéo lên, ánh sáng trong mắt vô cùng kinh người.

Mạc Tiểu Hàn bị kéo tóc đau, nhưng cô lại không cầu xin. Lạnh lùng nhìn Sở Thiên Ngao, chậm chọc cười một tiếng: "Nói gì? Nói tôi cùng Thân Hạo Khiêm trải qua mấy lần lên giường sao? Anh xác định anh muốn nghe?"

Giọng cô giễu cợt khiến Sở Thiên Ngao tức giận càng sâu, ánh mắt thâm thúy cơ hồ muốn bốc cháy, ghen ghét đánh úp tới mỗi một dây thần kinh nhạy cảm, điên cuồng xâm thực hết tất cả suy nghĩ của hắn!

"Mạc Tiểu Hàn! Cô cùng Thân Hạo Khiêm trải qua mấy lần lên giường! Nói!" Giọng nói gần như điên cuồng!

"Sở Thiên Ngao! Anh khiến tôi ghê tởm!" Sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trắng bệch, quát lên! Cả người không ngừng run rẩy.

Đây chính là người đàn ông cô gần như muốn nghiêm túc yêu sao? Không! Cô không thể nào yêu người đàn ông tệ hại như vậy!

Là mắt cô bị mù, cho rằng hắn thật sự yêu cô!

"Ghê tởm? Tôi muốn cho cô xem cái gì gọi là ghê tởm!" Sở Thiên Ngao hung hăng kéo tóc Mạc Tiểu Hàn, quăng cô lên giường.

Nhấn chuông gọi bên cạnh bàn "Vú Trương, kêu chú Vương ra đường gọi cho tôi một tên côn đồ."

Một lát sau, một tên côn đồ trên người xăm đầy những hình kỳ quái đi vào.

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức lùi vào góc tường. Cặp mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao! Anh muốn làm gì!"

"Làm gì? Cô không phải trời sinh dâm đảng sao! Một mình tôi không thỏa mãn được cô! Tôi giúp cô tìm thêm mấy tên gian phu!" Ghen ghét đã khiến đầu óc Sở Thiên Ngao mê muội, nói không lựa lời, chỉ hy vọng lời nói càng đa thương người càng tốt.

"Sở Thiên Ngao! Anh là cầm thú! Anh là khốn kiếp!" Mạc Tiểu Hàn chợt hiểu ra dụng ý của Sở Thiên Ngao, sợ tới mức liều mạng quát to lên!

Sở Thiên Ngao, lại muốn đưa người đàn ông khác tới cưỡng gian cô!

Sở Thiên Ngao nhìn tên côn đồ kia tàn nhẫn nói: "Hôm nay nếu không chơi nát người phụ nữ này, tôi bảo đảm ngày mai các người không thấy được mặt trời!"

Thấy Mạc Tiểu Hàn trốn trong góc lệ rơi đầy mặt, tên côn đồ hồi hộp trong lòng, mặc dù cô gái này có vẻ gầy, nhưng vừa nhìn chính là mỹ nhân.

Hôm nay hắn thật là có điểm phúc nha!

Có chút lo lắng nhìn Sở Thiên Ngao bên cạnh, lại nhìn cô gái co rút thành một cục ở góc tường, tên côn đồ nuốt nước miếng: "Tôi, tôi có thể bắt đầu sao?"

"Tùy tiện!" Sở Thiên Ngao nói xong, đi ra ngoài cửa, hung hăng đóng mạnh cửa, "Ầm!" Một tiếng vang thật lớn.

Thấy Sở Thiên Ngao đi ra, tên côn đồ càng thêm thoải mái.

Đăm đăm nhìn Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt không ngừng quét qua bộ vị nhạy cảm của Mạc Tiểu Hàn, trong miệng còn cảm thán: "Hôm nay thật là vận khí tốt a! Không nghĩ tới có cô gái thanh thuần như cô để cho tôi cười!"

Mạc Tiểu Hàn ra sức rúc vào góc tường, dùng cánh tay bảo vệ thân thể của mình, hoảng sợ tròn to hai mắt: "Anh muốn làm gì! Đừng tới đây!"

"Làm gì? Đừng nhìn tôi chuyện Sở tổng mun ti làm! Tôi yêu nam nữ, em thích không sao!" Tên côn đồ níu chặt ngực, đi một chuột gian xảo đảo loạn xạ.

Mạc Tiểu Hàn thuận tay cầm lên cái bình hoa bên cạnh gìsch, giờ trên tay của mình: "Anh đừng đi đây! Anh mà đi đây, tôi đập chết anh!"

Tên côn đồ làm sao có thể bị một bình hoa uy hiếp được?

Cười âm thầm, từng bước một ép tới Mạc Tiểu Hàn.

"Bốp!" Mạc Tiểu Hàn giờ bình hoa hung hăng đập tới! Tên côn đồ nhanh nhẹn né, bình hoa rớt xuống thảm trải sàn nhưng không bể. Lăn tròn ra bên cạnh bàn.

"Xem đi, tiểu cô nương, bình hoa cũng không giúp được em! Em cam chịu số phận đi!" tên côn đồ chạy tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, vươn tay ra.

Mạc Tiểu Hàn thét lên nhảy ra chỗ khác, tròn to hai mắt cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh dám đụng tới tôi, Sở Thiên Ngao sẽ không tha cho anh!"

Sở Thiên Ngao luôn luôn bao che, chính hắn đánh có thể mắng, có thể đánh Mạc Tiểu Hàn, nhưng lại không được phép những người khác đối với Mạc Tiểu Hàn có nửa điểm không tốt.

"Ha ha. Tiểu cô nương, có phải đầu em bị hồ đồ không? Anh chính là do Sở tổng đặc biệt tìm đến phục vụ em! Nếu anh nhanh phục vụ em, Sở tổng không những không phạt anh, còn có thể thưởng cho anh!"

Tên côn đồ đã sắp không nhịn được. Người phụ nữ này, nhìn qua nhu nhược, không ngờ lại rất mạnh mẽ!

Ánh mắt Mạc Tiểu Hàn tối sầm lại. Sao cô ngây thơ thế! Còn tưởng rằng Sở Thiên Ngao có thể bảo vệ cô, sao cô lại quên mất, tên côn đồ này vốn chính là Sở Thiên Ngao gọi tới!

Tên côn đồ đăm đăm nhìn khắp nơi trên người Mạc Tiểu Hàn, từng bước một tiến tới gần Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn sợ tới mức liên tiếp thét chói tai, ở trong phòng chạy tới chạy lui, muốn trốn tránh ma quỷ của tên côn đồ.

Trò chơi truy đuổi và chinh phục này lại làm cho tên côn đồ càng thêm kích động, trên mặt nở nụ cười âm thầm, nhanh chóng tiến tới Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn liều mạng chạy từ đầu phòng đến cuối phòng, có thể nhặt được thứ gì đều toàn bộ nện vào đầu tên côn đồ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, khăn trương không còn một chút huyết sắc.

Đôi môi là màu xám trắng tuyệt vọng.

Sở Thiên Ngao đứng dựa lưng về phía cửa phòng. Nghe tiếng kêu gào cùng tiếng thét chói tai của Mạc Tiểu Hàn trong phòng, trên mặt là một mảnh lạnh lùng.

Tên côn đồ rốt cuộc chớp được Mạc Tiểu Hàn. Hai cánh tay đen dài xăm đầy ác thú, giam Mạc Tiểu Hàn thật chặt trên ghế salon!

Mạc Tiểu Hàn biết không thể cứu vãn, lúc này, trừ Sở Thiên Ngao, không ai có thể giúp cô!

Sở Thiên Ngao lạnh lùng nghe tiếng động trong phòng, gương mặt anh tuấn không có bất kỳ cảm xúc gì.

Đây là Mạc Tiểu Hàn thiếu hán, cho hắn đội nón xanh, phải trả giá thật lớn! Sở Thiên Ngao hán, sao có thể bị người trêu chọc trong lòng bàn tay!

Nếu cô chưa thỏa mãn dục vọng, dưới người hắn còn nghĩ đến người đàn ông khác, vậy hắn sẽ thành toàn cho cô!

Người phụ nữ bản thủ như vậy, hắn cũng không muốn.

Tiếng thét chói tai của Mạc Tiểu Hàn càng ngày càng thảm thiết, Sở Thiên Ngao ở bên ngoài nghe, quả đấm dần dần nắm chặt.

Không biết, bên trong rốt cuộc tiến hành tới đâu rồi. Hiện tại hẳn phải vui vẻ mới đúng chứ? Người phụ nữ phản bội của hắn, trước mắt đang bị một người đàn ông hạ đẳng vũ nhục và hành hạ. Hắn nên cao hứng mới đúng.

Nhưng, tại sao trong lòng không có khoái cảm báo thù như dự đoán? Tim của hắn, tại sao lại co bóp mạnh mẽ như thế?

"Sở Thiên Ngao! Tên cầm thú này! Khốn kiếp! Tôi hận anh! Tôi hận anh cả đời! Anh là tên khốn kiếp!" Trong phòng truyền đến tiếng gào thét đến khản cả giọng của Mạc Tiểu Hàn. Giọng nói tràn đầy bi phẫn, đau thấu tâm can.

Chân của Sở Thiên Ngao không tự chủ được đi tới cửa một bước, rồi lại cứng rắn dừng lại!

Người phụ nữ này, cho là kêu gào mấy tiếng thì có thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý sao? Thật là nằm mơ!

Sở Thiên Ngao lạnh lùng đứng ở trước cửa phòng, lưng thẳng tắp, nhưng chút cứng nhắc. Nghe tiếng Mạc Tiểu Hàn kêu gào trong phòng, tay gắt gao nắm chặt lan can cầu thang, càng nắm càng chặt, khiến lan can cơ hồ sắp bị hắn bóp nát! "Được rồi, đừng khóc, Sở tổng không xót em đâu, anh sẽ yêu em! Tiểu mỹ nhân, mau tới đây đi!" Tư thế tên côn đồ ra như chim ưng chuẩn bị bắt con gà con, ôm Mạc Tiểu Hàn thật chặt trong ngực mình.

Trên người hắn bốc ra mùi thú, khiến Mạc Tiểu Hàn nhảy mũi.

Tên côn đồ lại hoàn toàn không nhận thấy, không ngừng lấy tay xoa bóp cơ thể Mạc Tiểu Hàn. Đôi tay từng tiếng thét chói tai của Mạc Tiểu Hàn!

Mạc Tiểu Hàn giơ tay, hung hăng cào vào mặt tên côn đồ! Trên gương mặt đen đúa của tên côn đồ, lập tức hiện lên năm vết máu!

Đưa tay sờ, trong lòng bàn tay có máu, tên côn đồ hiểu ra mặt của mình bị người phụ nữ cào nát rồi!

Trong lòng tức giận bộc phát, đột ngột vịn tóc Mạc Tiểu Hàn nâng lên, đập lên trên tường. "Con tiện nhân này! Thật đúng là coi trọng chính mình!"

Tên côn đồ nắm tóc Mạc Tiểu Hàn, không ngừng đập đầu cô vào tường!

"Rầm rầm rầm!" Tiếng đập không gặp trở ngại nào nghe vào rõ ràng như vậy, Sở Thiên Ngao siết tay thành quả đấm, đốt ngón tay bởi vì nắm quá chặt trở nên trắng bệch.

Tiếng la khóc của Mạc Tiểu Hàn, nghe rõ ràng như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Tại cô ấy thế nào?

Trên trán đã đầm đìa máu tươi, tay của tên côn đồ, đã duỗi đến trước ngực Mạc Tiểu Hàn tùy ý vuốt ve!

Mạc Tiểu Hàn liều mạng kêu gào, nỗi hận ngập trời khiến hai mắt cô gần như muốn đầy máu. Đột nhiên, cô phát hiện mình sao vô dụng như thế!

Tự đưa mình vào tay ma quỷ, đó là Sở Thiên Ngao —— người đàn ông đã từng luôn miệng nói "Yêu cô".

"Sở Thiên Ngao! Anh chết không được từ tể! Anh không phải là người! Tôi hận anh! Tôi hận anh!" Mạc Tiểu Hàn bị tên côn đồ ép chặt lên vách tường lạnh như băng, máu tươi trên đầu lẫn vào nước mắt cùng nhau chảy xuống, làm mờ tầm mắt của cô.

Giọng nói giống như con thú nhỏ tuyệt vọng, nghe vào tê tâm liệt phế!

Sở Thiên Ngao đứng ở ngoài cửa, cắn chặt hàm răng. Tay vịn lan can cầu thang bằng kim loại, thân thể khẽ run.

Chợt, hắn giờ quả đấm hung hăng nện trên lan can kim loại! sắt thép cứng rắn gặp gỡ quả đấm, khớp xương ở tay đã rỉ máu!

Sự lắng nhục bên trong vẫn còn đang tiến hành. Mạc Tiểu Hàn đã hoàn toàn mất đi hơi sức để kháng cự. Cô bị tên côn đồ hung hăng đẩy ngã trên mặt đất, áo bị xé nát bầy, thân thể tuyết trắng bại lộ trong không khí.

Thấy Mạc Tiểu Hàn không phản kháng nữa, tên côn đồ cho rằng cô đã chấp nhận.

Đặc ý cười gằn: "Cùng lão tử đầu sao, em còn non lắm!" Nói xong miệng thú ghé sát vào mặt Mạc Tiểu Hàn, cố gắng hôn lên cánh môi tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

Mạc Tiểu Hàn chán ghét nghiêng đầu đi, đôi môi tên côn đồ rơi vào cổ của cô, Mạc Tiểu Hàn hé miệng, hung hăng cắn vào tai tên côn đồ!

Dùng hết hơi sức, không buông lỏng chút nào, cắn chặt lỗ tai tên côn đồ! Một phần ba lỗ tai nhất thời bị cắn rớt! Máu tươi chảy xối xả!

Tên côn đồ bị đau phát ra một tiếng kêu thảm thiết, trờ tay một cái hung hăng quất vào mặt Mạc Tiểu Hàn!

"Con mẹ nó người phụ nữ xấu xa này! Tiện nhân! Lão tử hôm nay không khiến mày chết không phải họ Vương!" Tên côn đồ kéo tóc Mạc Tiểu Hàn, tát liên tiếp vào mặt của cô. Đầu Mạc Tiểu Hàn kêu lên ơng ơng, mới đầu còn có thể nghe tiếng chửi rủa của tên côn đồ. Sau đó, không còn biết gì nữa.

"Ba ba" tiếng tát tai vang dội truyền tới tai Sở Thiên Ngao. Trong ánh mắt của hắn những tia máu đỏ! Dùng sức vênh tai, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng thét nào của Mạc Tiểu Hàn!

"Phanh!" Cửa phòng bị Sở Thiên Ngao một cước đá văng!

"Tổng giám đốc Sở. . . ." Tên côn đồ cắc kè vừa định nói chuyện, liền bị Sở Thiên Ngao một cước đạp bay! Hung hăng một quả đấm nện vào mặt tên côn đồ, đập hắn không bò dậy nổi khỏi mặt đất!

Sở Thiên Ngao liếc mắt nhìn, cặp mắt lại trừng lớn, Mạc Tiểu Hàn vô hồn nhìn trần nhà, trái tim lập tức co rút thật chặt!

"Lão Lý! Đến phòng tôi!" Sở Thiên Ngao hét lớn một tiếng, dội vào vách tường kêu ơng ơng.

Lão Lý vừa xông tới nhìn, đã hít một hơi khí lạnh, trong phòng khắp nơi đều là máu! Sợ tới mức giọng nói cũng run lên: "Cậu chủ, ngài tìm tôi?"

"Giết chết hắn! Thi thể xé nát ném cho chó ăn!" Sở Thiên Ngao chỉ vào góc tường gào lên, giọng nói tàn nhẫn giống như ma quỷ tới từ địa ngục.

Sở Thiên Ngao đảo mắt nhìn về phía Mạc Tiểu Hàn, trong thoáng chốc đau đớn không cách nào thờ được!

Trên trán, trên người, khắp nơi đều là máu, người lõa lồ phơi bày bên ngoài, không chút nào che giấu, giống như một con búp bê rách nát không có bất kỳ tức giận, bất luận là sống, hay là chết, bây giờ đối với cô mà nói đều như nhau.

Mặt đã sưng đỏ một mảng lớn, hoàn toàn không nhìn ra gương mặt thanh tú của cô. Cặp mắt vô hồn nhìn chằm chằm trần nhà, mất đi tất cả sắc màu!

Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy lỗ mũi ề ề ẩm, hốc mắt cay cay đau đớn, một giọt lệ, rơi vào mặt Mạc Tiểu Hàn trên mặt.

Vội vàng ôm cơ thể lạnh như băng của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao rút cuộc không nhịn được khóc ra thành tiếng: "Tiểu Hàn, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Là anh không tốt, anh là cầm thú! Anh không phải là người! Em đánh anh đi! Mắng anh đi! Tiểu Hàn, thật xin lỗi. . . . Do anh quá ghen tỵ! Anh ghen tỵ với Thân Hạo Khiêm! Anh ghen tỵ với hắn! Anh ghen tỵ em yêu hắn nhiều năm như vậy! Anh ghen tỵ đến sắp điên rồi! Anh thật sự không thể tiếp nhận chuyện em cùng người đàn ông khác lên giường! Tiểu Hàn. . . . Là anh không tốt! Em đánh anh đi!"

Sở Thiên Ngao giờ tay còn đang chảy máu hung hăng đập lên đầu mình, dùng hết toàn lực đập!

Vú Trương nghe gọi chạy tới ngơ ngác đứng ở cửa phòng, nhìn hai người trong phòng, há to mồm nói không ra lời.

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần thứ hai bà thấy cậu chủ khóc. Lần đầu tiên là lúc hắn bảy tuổi, thời điểm phu nhân qua đời.

"Tiểu Hàn! Nói chuyện với anh! Nói chuyện với anh a! Em đừng làm anh sợ!" Tiếng khóc đê nén của Sở Thiên Ngao nghe vào thổng khổ như vậy, người có tâm địa sắt đá nghe cũng sẽ rơi lệ.

Nhưng Mạc Tiểu Hàn lại vẫn không có bất kỳ phản ứng gì. Mặc cho Sở Thiên Ngao ôm cô vào lòng, mặc cho Sở Thiên Ngao hôn như mưa rơi rơi vào gương mặt cô sưng đỏ, bị máu dính vào be bết.

Cô vẫn tròn to hai mắt, nhìn trần nhà. Giống như một xác chết.

"Cậu chủ, trước tiên cho Cô Mạc tắm một cái, băng bó vết thương đi!" Vú Trương lau nước mắt, không đành lòng bỏ đi.

Cậu chủ do một tay bà nuôi lớn, coi cậu như con trai ruột của mình, thấy cậu chủ và Mạc Tiểu Hàn biến thành bộ dáng này, trong lòng bà cũng không chịu nổi.

Giống như một giấc mộng rất dài rất dài, đường đi cực xa, khi Mạc Tiểu Hàn tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy chính mình như già đi mười tuổi.

Đầu giường là một chiếc đèn bàn tỏa ánh sáng vàng. Sở Thiên Ngao nằm bên cạnh cô, cũng ngủ thiếp đi.

Trên tay quần băng dày đặc. Chân mày nhú lại rất chặt, dường như trong giấc mộng xảy ra chuyện gì khiến hắn thổng khổ.

Trán Mạc Tiểu Hàn cũng quần băng dày đặc, ngủ rất không thoải mái. Cô lật người, muốn quay mặt về phía cửa sổ, cô không muốn nhìn thấy mặt Sở Thiên Ngao.

Mạc Tiểu Hàn nghiêng người, Sở Thiên Ngao lập tức tỉnh.

"Tiểu Hàn, em đã tỉnh? Rốt cuộc em đã tỉnh rồi sao?" Sở Thiên Ngao kích động kéo tay Mạc Tiểu Hàn tay: "Em đã ngủ một ngày một đêm rồi."

Mạc Tiểu Hàn muốn tránh thoát cánh tay Sở Thiên Ngao, lại phát hiện có gì không đúng!

Cô nhìn thấy miệng Sở Thiên Ngao mở ra khép vào, hình như đang nói chuyện với cô. Nhưng! Cô lại hoàn toàn không nghe được rốt cuộc hắn đang nói cái gì!

Cảm giác sợ hãi thật lớn bao phủ Mạc Tiểu Hàn. Cô cuộn người lại, liều mạng lui vào góc giường, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao cho rằng Mạc Tiểu Hàn vẫn còn sợ hãi, động tác nhẹ hơn, kéo tay Mạc Tiểu Hàn đưa sát vào mặt mình, trong ánh mắt đầy tia máu tràn đầy đau lòng cùng hối hận: "Tiểu Hàn, thật xin lỗi! Anh không phải là người! Em đánh anh đi!" Giờ tay Mạc Tiểu Hàn lên, hung hăng tát vào mặt mình!

Mạc Tiểu Hàn lại hét lên một tiếng rút tay của mình về! Cô phát hiện —— mình điếc! Cô không nghe được bất kỳ tiếng gì!

Cho rằng Mạc Tiểu Hàn sợ hãi, Sở Thiên Ngao đem Mạc Tiểu Hàn ôm vào trong lòng ngực mình, mạnh mẽ ôm: "Tiểu Hàn, là anh không tốt. Không sao. Về sau anh vĩnh viễn sẽ không đối xử với em như vậy nữa. Không cần phải sợ."

Mạc Tiểu Hàn biết Sở Thiên Ngao đang nói chuyện với cô, hơi thở của hắn phun vào cổ của cô. Sở Thiên Ngao ôm cô quá chặt, cô có thể cảm thấy thanh âm vang động trong cổ họng của hắn, nhưng cô lại không nghe được bất kỳ tiếng nào!

Như vậy. Cũng tốt. Chỉ cần cô nhắm mắt lại, cô có thể mất liên lạc với thế giới này. Chỉ cần nhắm mắt lại, Sở Thiên Ngao liền biến mất.

Mạc Tiểu Hàn cuộn tại chặt hơn trong chăn. Nhắm hai mắt, không nói lời nào, cũng không cử động. Giống như một cục gỗ.

.

Phòng khách, chất đầy tàn thuốc.

Trong đôi mắt của Sở Thiên Ngao hiện đầy tia máu, ngồi ở trên ghế sa lon hung hăng hút thuốc. Một lát, hai cái gạt tàn thuốc cũng tràn đầy.

Vú Trương bung khay đi tới. Trên khay, thức ăn vẫn tràn đầy, một chút cũng vẫn không nhúc nhích.

Thấy sắc mặt âm trầm của Sở Thiên Ngao, Vú Trương run rẩy: "Cậu chủ, Cô Mạc không chịu ăn cái gì."

Sở Thiên Ngao gắt gao nhìn Vú Trương, ánh mắt như muốn trừng mặc bà: "Cô ấy không ăn bà cũng không nghĩ ra cách nào sao!"

"Cậu chủ, biện pháp nào tôi cũng dùng rồi, tôi một mực khuyên Cô Mạc, nhưng là, đều không hữu dụng. Cô Mạc đã hai ngày nay chưa ăn cái gì." Vú Trương sợ hãi nói. Chỉ sợ Sở Thiên Ngao lại phát giận.

Buổi sáng Cô Mạc chưa ăn, Sở Thiên Ngao cơ hồ đập nát tất cả các đồ cổ trong phòng khách.

"Nếu như bữa tối Mạc Tiểu Hàn còn chưa ăn, mọi người trong phòng bếp toàn bộ cắt đi cho tôi!" Sở Thiên Ngao hung hăng dập tắt tàn thuốc, hướng phòng của Mạc Tiểu Hàn đi tới.

"Cậu chủ!" Vú Trương thấy Sở Thiên Ngao đi tới phòng của Mạc Tiểu Hàn, vội vàng gọi hắn lại. Người hiện tại Mạc Tiểu Hàn không muốn nhìn thấy nhất, phải là Sở Thiên Ngao chứ?

"Hả?" Sở Thiên Ngao xoay người nhìn Vú Trương

Vú Trương cũng không thể nói Cô Mạc chán ghét cậu, cậu đừng đi vào kích thích cô ấy? Nhưng khi Sở Thiên Ngao xoay người, không thể làm gì khác hơn là mở miệng lấp báp: "Cậu chủ, lỗi tại Cô Mạc. Giống như."

"Lỗi tại Mạc Tiểu Hàn thế nào?" Sở Thiên Ngao trợn to hai mắt, sợ hãi và lo lắng chợt lan tràn trong lòng.

Vú Trương hít một hơi, thận trọng nói: "Lỗi tại Cô Mạc, giống như không nghe được. Vừa rồi khi tôi đến cạnh cô ấy, cô sợ hết hồn. Trước đó tôi đóng cửa rất mạnh, cô ấy vốn phải biết tôi vào phòng chứ."

"Bà nói cái gì? Bà lặp lại lần nữa?" Sở Thiên Ngao vọt tới bên cạnh Vú Trương, níu áo bà. Vú Trương là bà vú của Sở Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao đối với bà vẫn luôn tương đối khách khí. Hôm nay cư nhiên lại có động tác như thế, Vú Trương biết Sở Thiên Ngao đang thật sự luống cuống!

Tất cả bác sĩ chuyên khoa Tai – Mũi – Họng của Thành phố C đều bị Sở Thiên Ngao gọi tới.

Tất cả chuyên gia, sau khi chẩn đoán bệnh, cũng lắc đầu nói với Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn đúng là điếc.

Khi Sở Thiên Ngao hỏi có thể chữa khỏi hay không thì tất cả chuyên gia cúi đầu không nói lời nào.

Chỉ có một bác sĩ trẻ tuổi chậm rãi mở miệng: "Tai của cô ấy điếc, tất nhiên là do có ngoại lực tác động, khiến thần kinh bắt chéo bị tổn thương, nhưng

nguyên nhân chủ yếu hơn, là suy nghĩ trong lòng. Cô ấy nghĩ tai diếc để trốn tránh một số chuyện. Tai diếc, là phản ứng tự bảo vệ của cô ấy."

Sở Thiên Ngao không có kiên nhẫn nghe hẳn nói những chuyện liên quan đến y học gì đó, trực tiếp cắt đứt lời của hẳn: "Vậy có thể chữa khỏi không?"

Bác sĩ trẻ tuổi có chút do dự: "Thần kinh bị tổn thương có thể trị hết, nhưng vấn đề tâm lý không nói trước được. Muốn chữa phải biết nguyên nhân sâu xa khiến cô ấy tự phong bế tai mình, lúc đó may ra có thể chữa trị được.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Mang cô ấy đi đi

Chuyện của công ty Sở Thiên Ngao giao toàn bộ cho Phó tổng. Toàn tâm toàn ý chăm sóc bên cạnh giường của Mạc Tiểu Hàn.

"Cô Mạc, ăn một chút đi!" Vũ Trương bụng khay thức ăn đứng ở bên giường Mạc Tiểu Hàn, biết rõ Mạc Tiểu Hàn không nghe được, nhưng vẫn muốn mở miệng khuyên cô.

Đôi mắt trong sáng linh động của Mạc Tiểu Hàn đã hoàn toàn mất đi sáng rõ, ngơ ngác nhìn Vũ Trương, không có bất kỳ phản ứng nào.

Mạc Tiểu Hàn gầy, cả người giống như một cái bóng.

Trong lòng Sở Thiên Ngao gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, tuy nhiên không biết phải làm gì để chuộc lại tội lỗi của mình.

Nếu như hẳn chết mà Mạc Tiểu Hàn có thể vui vẻ trở lại, hẳn thật sự nguyện ý đi tìm chết.

"Tiểu Hàn, ăn chút đồ đi! Chờ em khỏe lại một chút, anh sẽ để em rời đi. Được không? Anh thề đời này sẽ không bao giờ quấy rầy em nữa. Được không?" Sở Thiên Ngao ăn nói khép nép. Chỉ tiếc Mạc Tiểu Hàn hoàn toàn không nghe được.

Mạc Tiểu Hàn vẫn từ chối ăn cơm, đôi môi đã khô tróc cả da, nhưng ngay cả một ngụm nước cũng không uống. Nếu như không phải bác sĩ truyền dịch tiếp dinh dưỡng, cô không bị đói chết cũng bị khát mà chết rồi!

Sở Thiên Ngao gấp đến độ gần như đập đầu lạy cô. Bụng chén nước lên, tự mình uống một hóp lớn, rồi áp môi vào môi Mạc Tiểu.

Theo bản năng Mạc Tiểu Hàn muốn quay đầu đi chỗ khác, nhưng lại Sở Thiên Ngao cố trụ một chỗ, không thể động đậy.

Đầu lưỡi Sở Thiên Ngao cạy đôi môi khép chặt của Mạc Tiểu Hàn ra, đem nước mát rót vào trong miệng của cô. Mạc Tiểu Hàn muốn nhổ ra, lại bị miệng Sở Thiên Ngao chặn lại thật thật.

Nhìn thấy phương pháp này có thể khiến Mạc Tiểu Hàn uống nước, Sở Thiên Ngao không khỏi mừng rỡ!

Từ đó, thức ăn của Mạc Tiểu Hàn toàn bộ biến thành chất lỏng. Sữa đậu nành, sữa tươi, nước rau, cháo ngũ cốc dinh dưỡng cũng bị xay thành chất lỏng.

Sở Thiên Ngao ngâm chất lỏng trong miệng tự mình nuốt cho Mạc Tiểu Hàn. Lúc mới bắt đầu Mạc Tiểu Hàn còn cố gắng phản kháng, không chịu uống đồ Sở Thiên Ngao dùng miệng nuốt. Sau lại phát hiện phản kháng không được, liền định giả bộ làm cọc gỗ, giả bộ làm xác chết, tùy tiện Sở Thiên Ngao giãy vò.

Trái tim cô đã hoàn toàn rét lạnh. Sở Thiên Ngao này, đã khiến trái tim cô tổn thương sâu tới đáy rồi. Không còn có bất kỳ cơ hội nào quay đầu lại.

Khí trời dần dần ấm áp. Mùa xuân sắp tới.

Ông cụ Sở gọi điện thoại từ Mỹ qua, thúc giục Sở Thiên Ngao phải lập tức lập tức đi làm. Nếu không đi làm, đừng mong gặp con trai.

Sở Thiên Ngao không thể làm gì khác hơn là bắt buộc đi đi làm, giao Mạc Tiểu Hàn cho Vũ Trương: "Vũ Trương, bà nhất định phải chăm sóc Tiểu Hàn cho tốt. Nếu Tiểu Hàn xảy ra điều gì không may, tôi hỏi tội bà."

Điện thoại của Sở Thiên Ngao vang lên. Một dãy số điện thoại lạ lẫm. Số điện thoại di động này chỉ có bạn bè thân mới biết, Sở Thiên Ngao nhận điện thoại.

"Sở Thiên Ngao! Anh rút cuộc giấu Tiểu Hàn đi đâu! Tại sao gọi điện thoại di động cho cô ấy không gọi được? Tại sao anh không chịu nhận điện thoại của tôi? Nếu không phải tôi dùng điện thoại di động người khác gọi cho anh, có phải cả đời này anh không nhận điện thoại của tôi phải không?"

Lời nói của Cố Cẩm Tâm ập tới, nghe giọng nói cũng biết cô tức giận không nhẹ.

Sở Thiên Ngao muốn nói chút gì đó, lại không biết mở miệng thế nào. Trận bệnh này của Mạc Tiểu Hàn, đã hoàn toàn đục khoét ngao khí cùng khí phách của hắn.

"Sở Thiên Ngao! Anh già bộ chết sao! Tôi biết là anh! Anh rút cuộc đem Tiểu Hàn đi đâu!" Sở Thiên Ngao không nói lời nào, Cố Cẩm Tâm càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Thật ra thì cô vẫn cảm thấy Sở Thiên Ngao không thích hợp với Tiểu Hàn, nhưng nếu Tiểu Hàn nói muốn thử, cô vẫn ủng hộ quyết định của Mạc Tiểu Hàn.

Kết quả, chân trước mới vừa cùng Sở Thiên Ngao đi, chân sau Mạc Tiểu Hàn liền mất tích! Gọi điện thoại căn bản không gọi được, khiến người ta hoàn toàn không biết rõ tình trạng của cô.

Yên lặng hồi lâu, rồi trầm thấp mở miệng, giọng nói bí ẩn khiến Cố Cẩm Tâm cũng lấy làm kinh hãi: "Cẩm Tâm, cô tới gặp Tiểu Hàn một chút. Tiểu Hàn có ấy, cô ấy điếc rồi."

Khó khăn nói ra những lời này, Sở Thiên Ngao lập tức cúp điện thoại.

Hắn hoàn toàn không muốn thừa nhận, cô gái hạt tiêu quật cường, bướng bỉnh năm đó, bây giờ đã biến thành một người điếc tái nhợt gầy gò, mỗi ngày nằm thoi thóp trên giường, hoàn toàn mất đi sự sống.

Hắn không muốn thừa nhận, đây đều là do mình tạo nghiệt.

Thấy bạn tốt Cố Cẩm Tâm, ánh mắt thần thờ của Mạc Tiểu Hàn mới có chút sáng rõ.

"Tiểu Hàn! Sao cậu lại thành bộ dáng này!" Cố Cẩm Tâm vừa nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn, nước mắt lập tức rớt xuống.

Nước mắt Mạc Tiểu Hàn khô cạn từ lâu, cũng lập tức trào ra. Hai người ôm nhau khóc ròng.

"Tiểu Hàn, đi, tớ dẫn cậu về!" Cố Cẩm Tâm vén chăn Mạc Tiểu Hàn ra, muốn ôm Mạc Tiểu Hàn lên.

"Cô Cố, cô không thể như vậy! Cô cứ như vậy đem Cô Mạc đi, cậu chủ trở lại tôi không có biện pháp giao phó!" Vũ Trương sợ tới mức vội vàng ngăn trở. Cậu chủ muốn bà chăm sóc Mạc Tiểu Hàn thật tốt, nếu Cố Cẩm Tâm mang Mạc Tiểu Hàn đi, cô thật là không biết phải làm sao!

"Tôi gọi điện thoại cho Sở Thiên Ngao!" Cố Cẩm Tâm cầm điện thoại gọi Sở Thiên Ngao: "Sở Thiên Ngao, tôi muốn mang Mạc Tiểu Hàn về nhà. Vì anh một tiếng, trình cho anh làm khó người giúp việc." Cố Cẩm Tâm nói chuyện không chút khách khí. Sở Thiên Ngao hại Mạc Tiểu Hàn thành ra như vậy, còn có thể giết chết hắn.

Yên lặng, bên đầu kia điện thoại yên lặng.

Trong lúc Cố Cẩm Tâm hết kiên nhẫn chuẩn bị cúp điện thoại, Sở Thiên Ngao rút cuộc mở miệng, nhẹ giọng nói ra: "Được. Cẩm Tâm, thay tôi chăm sóc Tiểu Hàn thật tốt. Là tôi không tốt, tôi thật xin lỗi cô."

"Anh biết anh có lỗi với cô ấy là tốt rồi! Sở Thiên Ngao, anh đúng là người điên!"

"Cẩm Tâm, tôi có một tấm thẻ vàng cho Tiểu Hàn. Trong ngăn kéo cạnh cửa sổ. Cô giúp tôi giữ cho cô ấy. Số tiền kia, đủ cho cô ấy không một đời không cần lo cơm áo gạo tiền. Tiểu Hàn, phải cầu xin cô rồi!" Giọng nói Sở Thiên Ngao có vẻ nghẹn ngào. Đường như đang cố nén run rẩy.

"Đừng cho là tôi sẽ không nhận! Anh thiếu Tiểu Hàn quá nhiều! đừng nói là một cái thẻ vàng, chứ mười cái thẻ vàng cũng không đủ!" Cố Cẩm Tâm mở ngăn kéo cầm cái thẻ vàng bỏ vào trong túi xách. Ra lệnh cho Vũ Trương giúp cô gọi xe, rồi cùng đỡ Mạc Tiểu Hàn dậy.

Cơ thể Mạc Tiểu Hàn vô cùng suy nhược, Cố Cẩm Tâm giúp cô tắm rửa, lại đút cho cô một chút thức ăn dễ dàng tiêu hóa, mình vừa mới chuẩn bị tắm rồi ngủ. Điện thoại vang lên.

Tìm Cố Cẩm Tâm đập lộp bộp. Là điện thoại của Bùi Tuấn.

"Cẩm Tâm, anh ở dưới nhà em. Có đồng ý xuống gặp mặt không?"

Sau lần đi suối nước nóng, Bùi Tuấn lại đi công tác liên miên, mỗi ngày đầu óc đều bận đến choáng váng, căn bản không có thời gian suy đến chuyện của hắn và Cố Cẩm Tâm.

Khi hắn ngồi máy bay trở về Thành phố C, mới chợt ý thức được, mình nhớ Cố Cẩm Tâm như thế nào. Máy bay vừa hạ cánh liền kêu tài xế đưa hắn đến nhà Cố Cẩm Tâm.

Cố Cẩm Tâm do dự một lát. Sau đó đổi dưới quần áo đi xuống.

"Cẩm Tâm." Bùi Tuấn chợt không biết nói gì, gương mặt lạnh như băng của Cố Cẩm Tâm khiến hắn không biết phải làm sao.

"Bùi Tổng, ngài lại tới chọc ghẹo tôi hả? Sao, bên ngoài nhiều cô nàng như vậy cũng không đủ cho anh chơi đùa? Còn cần phải tìm tôi tình một đêm một lần nữa sao?" Cổ Cẩm Tâm nói chuyện từ trước tới giờ không hề khoan dung cho ai, vừa lên tiếng chính là sắc mặt tổn thương người.

"Cẩm Tâm, em tức giận." Bùi Tuấn biết Cổ Cẩm Tâm đang tức giận cái gì. Lâu như vậy không liên lạc với cô, cô nhất định cho rằng mình chỉ vui đùa một chút mà thôi, căn bản là không nghiêm túc.

"Không có, tôi không cần thiết phải giận anh. Chúng ta vốn cũng không có giao tình gì. Chỉ là giao tình một đêm mà thôi, trời sáng lại ai đi đường nấy, đây là chuyện rất bình thường. Anh suy nghĩ nhiều quá."

"Tình một đêm?" Bùi Tuấn nhú mày, sao, cô gái này xác định quan hệ giữa bọn họ như thế sao?

"Chẳng lẽ không đúng là tình một đêm? Chẳng lẽ anh còn muốn phát triển tình nhiều đêm? Thật ngại a, tôi không rành." Cổ Cẩm Tâm nói xong xoay người chuẩn bị lên lầu. Cuối cùng cũng đem hết tức giận trong lòng phát tiết ra ngoài, thoải mái hơn nhiều.

Cánh tay bị Bùi Tuấn kéo từ phía sau.

"Cổ Cẩm Tâm, em nói cho rõ ràng." Sắc mặt của Bùi Tuấn không thấy rõ, nhưng từ ngữ điệu hẳn nói chuyện cũng biết tâm trạng của hắn không tốt lắm.

"Nói rõ ràng cái gì? Tôi mới vừa nói rất rõ ràng. Một đêm kia, chính là tình một đêm. Anh chỉ là vui đùa một chút, tôi cũng chỉ vui đùa một chút mà thôi. Chúng ta nên quên chuyện đêm hôm đó đi! Coi như uống nhiều quá, say rượu làm càn, đừng coi là thật!"

"Vui đùa một chút? Cổ Cẩm Tâm, em chỉ là vui đùa một chút mà thôi?" Sắc mặt của Bùi Tuấn âm trầm đáng sợ.

"Đúng. Vui đùa một chút mà thôi. Sao, anh còn muốn tôi trả tiền cho anh sao? Thật ngại, tôi không mang theo ví tiền, anh trừ vào tiền lương của tôi cũng được." Tinh khí của Cổ Cẩm Tâm lúc nóng lên không có gì hay.

"Cổ Cẩm Tâm, nếu như anh nói cho em biết là anh nghiêm túc, anh chưa hề đem đêm đó làm thành tình một đêm?"

"Không có tình một đêm? Vậy sáng hôm sau anh mặt lạnh không muốn quan tâm tới tôi là có ý gì? Sau đó anh nhặt được dây chuyền của tôi trên giường, không đích thân giao cho tôi, còn sai phục vụ viên giao là có ý gì? Đừng nói với tôi, anh là vờ tha để bắt thật đấy!"

"Cẩm Tâm, em hiểu lầm rồi. Sáng hôm đó anh có công việc gấp. Thời điểm em đi vào tổng giám Tạ đang báo cáo công việc, em cũng thấy đấy. Nhặt được dây chuyền của em, kêu phục vụ viên trả lại cho em, vì tôi cho rằng tâm trạng em không tốt, không quan tâm đến anh. Vì thế anh không muốn tình yêu của mình biến thành trò đùa." Bùi Tuấn nói thành khẩn.

Nhưng Cổ Cẩm Tâm căn bản không tin: "Bùi Tuấn, anh không nói nữa. Coi như giải thích của anh đều là thật, cũng đã chậm rồi. Tôi đối với anh đã không có cảm giác rồi!"

"Không có cảm giác rồi sao?" Bùi Tuấn lặp lại lời nói của Cổ Cẩm Tâm một lần nữa.

Cổ Cẩm Tâm vừa tính gật đầu. Cơ thể đã bị hai cánh tay cường tráng ôm vào lòng. Lòng ngực nóng bỏng, khiến Cổ Cẩm Tâm run lên một cái.

Vừa định đẩy Bùi Tuấn ra, môi của hắn đã hôn tới. Giọng nói trầm thấp ở bên tai cô tỏ cáo: "Cẩm Tâm, đừng làm rộn, anh biết là em yêu anh. Là anh không tốt, thời gian trước quá bận rộn mà lạnh nhạt em. Đừng nóng giận được không?"

Hơi thở nóng hôi phả vào cổ Cổ Cẩm Tâm, trên người Bùi Tuấn nhận nhậ mùi nước hoa nam tính bao phủ Cổ Cẩm Tâm. Cô muốn đẩy hắn ra nhưng quả đấm đã biến thành vô lực: "Tôi phải tức giận, sẽ phải tức giận! Có người như anh vậy sao? Dem người ta dụ dỗ lên giường, tới ngày hôm sau liền mặt lạnh! Tôi hận anh! Hận anh!"

Cổ Cẩm Tâm càng nói càng uất ức, nước mắt không ngừng rơi xuống. Giọng nói cũng nghẹn ngào không rõ lắm.

Ôm chặt Cổ Cẩm Tâm, đau lòng thay cô lau đi nước mắt trên mặt: "Cẩm Tâm, đừng khóc, khóc khiến lòng anh đau. Là anh không tốt. Về sau sẽ không bao giờ như thế nữa."

Nụ hôn nóng bỏng rơi xuống trên môi Cổ Cẩm Tâm, đầu lưỡi đẩy đôi môi đang cố tình mím chặt của Cổ Cẩm Tâm ra, chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn đầy hương thơm của cô, đầu lưỡi Cổ Cẩm Tâm né tránh vài lần, rồi cuộc tiến lên đầu lưỡi Bùi Tuấn, cuốn thật sâu, ngọt ngào quấn lấy. . .

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Ba năm sau

Ba năm sau. Thành phố C. Nhà trẻ tư nhân cao cấp.

Người bạn nhỏ Sở Tư hàn ngày đầu tiên đi nhà trẻ, một thân đồng phục học sinh màu xanh dương đậm, mang theo nón an toàn màu vàng của trẻ em, đang đứng ở cửa hết nhìn đông tới nhìn tây. Sau khi thấy người tới đón mình là Sở Thiên Ngao, gương mặt trắng nõn lộ ra nụ cười hưng phấn, lao vào trong ngực Sở Thiên Ngao.

"Cha! Cô giáo của con thật xinh đẹp a! Con rất thích cô! Cô hát nghe rất hay a! Cha, ngày mai con vẫn muốn đi nhà trẻ!".

Trên mặt Sở Thiên Ngao lộ ra nụ cười cưng chiều: "Ha ha, được. Ngày mai cha đưa con đi nhà trẻ." Lấy tay khều khều cái mũi nhỏ của Tư Hàn, "Hôm nay ở nhà trẻ có ngoan không? Cô giáo có phê bình con hay không?"

"Tư Hàn rất ngoan! Cô giáo Mạc vẫn khen con thật đáng yêu! Con rất thích cô giáo của chúng con!" Trên mặt Tư Hàn lộ ra nụ cười ngây thơ.

Cô giáo Mạc trái tim Sở Thiên Ngao lòng chợt đập rất nhanh. Đã từng, hẳn đã từng biết một cô gái họ Mạc

Không biết, cô hiện tại sống có khỏe không.

Có lẽ đã kết hôn rồi. Nghe Bùi Tuấn hỏi rất nhiều lần rồi, nhưng Cố Cẩm Tâm một chút thông tin cũng đều không tiết lộ.

Hôm sau rời giường sớm, sau khi đưa Tư Hàn đến nhà trẻ, Sở Thiên Ngao trở về công ty tiếp tục công việc.

Sở Thiên Ngao hiện tại điềm tĩnh không ít, công ty Sở thị được hấn quan tâm rất gần gũi, tài sản đã gấp trước kia mấy lần. không hổ là người đứng đầu thương giới.

Điện thoại trên bàn vang lên.

"Tổng giám đốc, nhà trẻ gọi điện thoại tới đây, nói. Mời ngài đi tới nhà trẻ ." Giọng nói Thư ký thật trọng.

Nhà trẻ thông báo phụ huynh tới, khẳng định không có chuyện tốt. Cậu chủ nhỏ nhất định ở nhà trẻ đánh nhau.

Xe chạy nhanh như chớp đến nhà trẻ. Sở Thiên Ngao hướng phòng làm việc của hiệu trưởng đi tới.

Vừa đi tới góc tường, xa xa liền nhìn thấy Tư Hàn đang đứng ở bên ngoài phòng học khóc nhè. Mặt trời tháng Chín vẫn còn rất nóng, bộ mặt cậu bé đầy mồ hôi, bóng dáng nhỏ nhoi có vẻ gầy yếu như vậy.

Sở Thiên Ngao giận dữ, đè nén giận dữ trong lòng đi về bên đó. Mắt chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ Tư Hàn.

Chợt, từ trong phòng học đi ra hai giáo viên, đưa lưng về phía Sở Thiên Ngao, không thấy rõ mặt của các cô. Một người dường như tuổi trung niên, một người là cô gái trẻ tuổi.

Người phụ nữ trung niên chỉ vào Tư Hàn lớn tiếng trách cứ cái gì đó, cô gái trẻ tuổi lại cúi người ngồi xuống, ôm lấy Tư Hàn, nhẹ nhàng vuốt đầu của hấn, giống như đang an ủi hấn.

Sở Thiên Ngao càng đi tới gần, thì giọng nói của người phụ nữ trung niên nghe vào càng vô cùng chói tai: "Đừng tưởng rằng ba cậu có tiền thì ngon! Cậu có biết người cậu làm bị thương là ai không! Là cháu ngoại của Thị trưởng Lương đó! Cô giáo Mạc, mặc kệ nó! Để nó chịu phạt ở chỗ này! Nếu không nó không biết đúng sai!"

Giọng nữ nhẹ nhàng nghe có mấy phần quen thuộc: "Chủ nhiệm Vương, dùng cách xử phạt về thể xác như vậy không tốt đâu? Lucas còn nhỏ như vậy, thời tiết lại nóng như vậy, say nắng rồi làm thế nào? Cho dù Lucas có lỗi, cũng không thể dùng cách xử phạt về thể xác như vậy với cậu bé nha!"

Dùng cách xử phạt về thể xác! Sở Thiên Ngao vừa nghe đến những chữ này, ánh mắt thâm thúy lập tức híp lại nguy hiểm.

Sải dài bước chân đi tới, trên gương mặt lạnh lùng tràn đầy tức giận như muốn giết người.

Tư Hàn thấy Sở Thiên Ngao, uất ức hô to một tiếng: "Cha!" Liền từ trong lòng cô gái trẻ tuổi chạy ra, hướng Sở Thiên Ngao bên cạnh xông tới.

Sở Thiên Ngao giang hai cánh tay ôm Tư Hàn, nhanh chóng bế cậu bé lên.

"Nghe nói các người dùng cách xử phạt về thể xác với con trai của tôi?" Bình tĩnh mở miệng, giọng nói lạnh lẽo lại khiến người ta không khỏi run rẩy.

Hai vị giáo viên đồng thời xoay người lại.

Ánh mắt lạnh lùng của Sở Thiên Ngao quét qua hai người, khi chạm tới gương mặt của nữ giáo viên trẻ tuổi nhất thời hoàn toàn hóa đá.

Mạc Tiểu Hàn. Là Mạc Tiểu Hàn mà ba năm nay hấn ngày thương đêm nhớ. Vốn hấn cho rằng đã đem hình ảnh của cô vùi sâu vào đáy lòng rồi. Nhưng

khi gặp lại được cô, hẳn mới biết, mình vẫn thật sự rất yêu cô!

Mạc Tiểu Hàn cũng kinh ngạc đến ngây người tại chỗ. Ba Lucas, lại là Sở Thiên Ngao!

Ở trường học Quý tộc này, học sinh lấy tên tiếng Anh tương xứng, cô không biết, thì ra Lucas là Tiểu Tư Hàn mà ba năm trước đây đã bú sữa của cô!

"Anh chính là ba của Lucas sao? Anh giáo dục con trai như thế nào vậy? Lucas đánh bạn nhỏ khác bị thương đầy mặt, vừa đưa đến bệnh viện! Thật may là chỉ ở trên mặt, nếu là ở mắt thì làm thế nào!" Chủ nhiệm Vương mập mạp thấy Sở Thiên Ngao, lập tức mở miệng dạy dỗ.

Mặc dù bà chỉ là một chủ nhiệm nho nhỏ ở trường học tư nhân này thôi, nhưng sau lưng bà có Thị trưởng Lương làm chỗ dựa. Lần này hay rồi, con trai của tổng giám đốc gì đó, mà dám đánh bị thương cháu ngoại của Thị trưởng Lương! Sinh chuyện rồi!

Sở Thiên Ngao căn bản không hề chú ý bà nói những gì, chỉ ngơ ngác nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Ba năm không gặp, cô xinh đẹp hơn. Bộ dáng ngây ngô ngày xưa không còn. Mái tóc đen nhánh thẳng dài, uốn lên rất quyến rũ, vẫn thả xuống hai vai, so với trước kia mập hơn, vóc người càng thêm cồng kềnh hơn.

C, vẫn đẹp như thế. Không đẹp hơn so với trước kia!

Sau vài giây kinh ngạc, Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng phản ứng. C chút xu hổ vut vut mặt mày của mình.

Tiêu nhĩ Lucas, ở trong ngực cha đã dùng lực, nhấc mắt liếc qua Sở Thiên Ngao một chút, rồi lại liếc qua Mạc Tiểu Hàn một chút, để ý nói: "Cha, cha nhìn xem, Cô giáo Mạc của chúng con có phải là rất đẹp không? So với cô giáo Vương xinh đẹp hơn! Con rất thích Cô giáo Mạc, con ghét cô giáo Vương!"

Nói xong, vẫn không quên nhìn cô giáo Vương đang không ngừng liến thoắng khiển trách Sở Thiên Ngao làm mất quý.

Sở Thiên Ngao lúc này mới phản ứng được. Dời ánh mắt từ trên người Mạc Tiểu Hàn chuyển qua chủ nhiệm Vương: "Câm miệng! Tiền thuốc cho đứa bé bị thương hết bao nhiêu? Tôi trả gấp 1000 lần cho họ."

Nghe câu nói của Sở Thiên Ngao, chủ nhiệm Vương kinh ngạc không ngậm miệng lại được, không phải nói ba Lucas chỉ làm ăn nhỏ thôi sao? Sao lại trở thành giàu có như thế này? Thật là thất sách, nếu sớm biết thì vừa rồi chỉ cần giảng hòa thôi, vốn cho rằng nhà đứa bé này không có tiền cũng không có thế lực, không ngờ tới lại là một nhân vật càng khó chọc hơn!

Nhanh chóng biến đổi khuôn mặt, hiện lên một nụ cười chuyên nghiệp: "Thật ra thì tiền không phải là vấn đề, chủ yếu là."

Sở Thiên Ngao không đợi bà nói xong, trực tiếp cắt ngang: "Tiền thuốc thang tôi bỏ ra. Chỉ có điều chuyện bà dùng cách xử phạt về thể xác với Lucas, bà cũng cần phải cho tôi một cái công đạo!"

Chủ nhiệm Vương mặt xám như tro tàn, đang muốn biện bạch thì một người đàn ông trung niên đi tới: "Sở tổng, anh đã đến rồi!" Nhiệt tình bắt tay Sở Thiên Ngao.

Người tới là hiệu trưởng nhà trẻ. Chủ nhiệm Vương sắc mặt càng trắng hơn.

"Chủ nhiệm Vương, đây chính là Đại Cổ Đông của nhà trẻ chúng ta, tổng giám đốc công ty Sở thị.!" Hiệu trưởng nghe được tin tức chạy tới. Trong lòng hận không thể đem chủ nhiệm Vương chém 100 đao để giải hận.

Bà chọc ai không chọc, lại chọc phải Sở Thiên Ngao! Ai! Hôm nay chuyện này nếu không xử lý tốt, ngày mai nhà trẻ chỉ có thể đóng cửa! Cũng trách chính mình, trước đó không có nói với ban giáo viên, Lucas chính là con độc nhất của Tổng giám đốc Sở thị.

Mạc Tiểu Hàn khoanh tay, đứng bên cạnh nhìn. Sở Thiên Ngao khí thế cường đại, khiến cô biết cho dù không có cô che chở, Sở Tư Hàn cũng sẽ không phải chịu uất ức gì nữa.

Từ từ chuyển bước, muốn biến mất trước mặt mọi người.

"Cô giáo Mạc, đây là cha con. Cha con cũng họ Sở." Giọng trẻ con lanh lảnh gọi cô lại. Tư Hàn đang giới thiệu cô với Sở Thiên Ngao đấy.

Tư Hàn hồn nhiên khiến Mạc Tiểu Hàn nở nụ cười, để thỏa mãn Tư Hàn, cô hào phóng vươn tay hướng Sở Thiên Ngao: "Chào anh. Tôi là giáo viên của Lucas, Mạc Tiểu Hàn."

Sở Thiên Ngao một tay ôm Tư Hàn, một tay đưa ra, nắm tay Mạc Tiểu Hàn.

Hắn cầm chặt như vậy, giống như có ngàn vạn ngôn ngữ cần nói. Một giây đồng hồ đã qua, hai giây đã qua, tay Sở Thiên Ngao vẫn không buông ra. Mặt của Mạc Tiểu Hàn nhất thời đỏ, ánh mắt liếc qua hiệu trưởng và chủ nhiệm, rồi dùng sức rút tay ra.

Thấy Mạc Tiểu Hàn luống cuống, Sở Thiên Ngao mới buông tay ra. Nếu như không phải sợ cô tức giận, hẳn thật muốn cả đời cầm không buông.

Hiệu trưởng nhỏ giọng khiển trách chủ nhiệm Vương. Chủ nhiệm Vương giải thích: "Dùng cách xử phạt về thể xác tất nhiên là không đúng, nhưng cũng vì Lucas quào trầy bạn nhỏ khác a!"

"Tur Hàn, tại sao con lại cáo bị thương bạn nhỏ khác?" Sở Thiên Ngao uy nghiêm hỏi, đối với chuyện dạy dỗ con trẻ, hần luôn rất coi trọng .

"Thân Á Viêm nói con không có mẹ. Cậu ấy. Cậu ấy nói mẹ con chết rồi."

Giọng nói của Tur Hàn càng ngày càng nhỏ, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt uất ức.

Lòng của Sở Thiên Ngao hung hăng đau. Ôm chặt Tur Hàn, giọng nói tràn đầy thương yêu: "Ai nói Tur Hàn chúng ta không có mẹ? Mẹ của Tur Hàn chúng ta vừa dịu dàng vừa đẹp. Chỉ có điều mẹ bây giờ đang ở nước ngoài, chờ Tur Hàn lớn lên mới có thể trở lại."

"Không! Con không muốn mẹ ở nước ngoài! Con muốn Cô giáo Mạc làm mẹ con!" Tur Hàn đột nhiên nín chặt áo Mạc Tiểu Hàn đứng ở bên cạnh. Nhìn Sở Thiên Ngao Cầu khẩn.

Ba con so với con càng hy vọng Cô giáo Mạc có thể làm mẹ con —— Sở Thiên Ngao rất muốn nói câu nói này, nhưng chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Hiệu trưởng, chủ nhiệm, còn có Mạc Tiểu Hàn, cũng bị những lời này của Tiểu Tur Hàn làm cho ngây ngẩn cả người.

Hai mắt hiệu trưởng hai mắt tỏa sáng. Vừa rồi nhìn Sở tổng và cô giáo Mạc bắt tay, vẻ mặt rất không tự nhiên, hơn nữa thời gian cầm tay dường như cũng có vẻ quá dài. Chẳng lẽ? Sở tổng vừa thấy Cô giáo Mạc đã yêu rồi sao?

Quả thực là trời cũng giúp mình! Chỉ cần nói Mạc Tiểu Hàn xử lý chuyện này, Sở Thiên Ngao nói không chừng không truy cứu chuyện dùng cách xử phạt về thể xác với Lu-cas nữa, nguy cơ này không phải hoàn toàn được hóa giải sao

Trên mặt tươi cười, cười híp mắt nhìn Sở Thiên Ngao: "Sở tổng, nếu Lu-cas thích Cô giáo Mạc như vậy, vậy chuyện hôm nay sẽ để Cô giáo Mạc xử lý đi! Tôi và chủ nhiệm Vương vào bệnh viện xem đứa bé bị thương kia một chút."

Có thể được một mình ở cùng Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao đương nhiên cầu còn không được. Lập tức gật đầu đồng ý.

Trong sân chỉ còn lại Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao cùng Tiểu Tur Hàn.

"Tiểu Hàn, em khỏe không? Quay về Thành phố C lúc nào? Nghe Cẩm Tâm nói mấy năm trước em ra nước ngoài."

"Ừ. Tôi ra nước ngoài học tập, lấy học vị giao1 viên mầm non." Mạc Tiểu Hàn lạnh nhạt nói.

Một lần nữa đối mặt với người đàn ông này, trong lòng cô vẫn có những rung động nhẹ nhàng.

"Em. . . . Kết hôn chưa?" Sở Thiên Ngao do dự một lát, rồi vẫn thận trọng hỏi những lời này.

Nói xong, lo lắng đến ngừng thở, cặp mắt chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn, sợ Mạc Tiểu Hàn nói ra đáp án hần không muốn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Làm mẹ con đi

"Cái này có quan hệ gì đến anh chứ?" Mạc Tiểu Hàn lạnh nhạt nói, cố tình tránh ánh mắt của Sở Thiên Ngao.

"Cha! Cô giáo Mạc chưa có kết hôn! Chú của Vi Vi lớp con muốn theo đuổi cô giáo Mạc! Vi Vi nói cho con biết!" Tiểu Tur Hàn rất nghịch ngợm, bộ dáng ra vẻ rất hiểu nội tình.

"Đứa bé nghịch ngợm!" Mạc Tiểu Hàn bị Tur Hàn chọc cho nở nụ cười, đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Sau khi biết Lu-cas chính là Tur Hàn, ánh mắt Mạc Tiểu Hàn nhìn cậu bé không giống trước nữa, dù sao năm đó đã bú sữa cô, bất luận như thế nào cũng sẽ có chút yêu mến. Khó trách ban đầu vừa vào lớp liền thích cậu bé nghịch ngợm này rồi.

"Tiểu Hàn, tôi có thể mời em ăn cơm không?" Sở Thiên Ngao giờ cổ tay nhìn đồng hồ một chút, vừa đúng đến giờ ăn bữa trưa.

"Thật xin lỗi, tôi không có thời gian." Mạc Tiểu Hàn lễ phép khước từ.

Sở Tur Hàn từ trên người Sở Thiên Ngao trượt xuống, giống như kẹo kéo ôm lấy chân Mạc Tiểu Hàn, ngửa cái đầu nhỏ lên, nhìn Mạc Tiểu Hàn ra sức làm nũng: "Cô giáo Mạc, đi đi, đi đi! Ba con có rất nhiều tiền! Chúng ta có thể ăn Tôm hùm rất lớn!" Cậu bé giơ hai cánh tay, ra sức khoa tay múa

chân tả một con tôm hùm dài hơn 20cm .

Biểu hiện của con trẻ khiến Mạc Tiểu Hàn không khỏi cười ra tiếng: "Được rồi, để cha mang Tư Hàn đi ăn có được hay không? Hôm nay cô thật không có rảnh!"

Thấy biểu hiện của Sở Tư hàn, trong lòng Sở Thiên Ngao quả thật muốn giơ ngón cái khen thưởng con trai: quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử, đứa con trai này, quá thông minh! Còn nhỏ tuổi như thế mà cũng biết giúp cha lo lắng rồi!

"Tiểu Hàn, đi đi. Hôm nay là sinh nhật Tư Hàn." Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn mong đợi.

Mạc Tiểu Hàn trừng lớn mắt, a, đúng là như vậy, trước kia Sở Thiên Ngao có nói qua với cô, Tư Hàn ra đời vào tháng chín.

"Phải ha! Cô giáo Mạc, hôm nay là sinh nhật con, Cô đi ăn sinh nhật cùng con có được hay không? Trước kia đều là cha và Ông nội đi với con. Con thật sự chỉ muốn mẹ đi cùng a, nhưng mẹ con luôn không có ở đây." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, sau khi nói xong, trên hàng mi dài đã ứa nước mắt.

Lỗ mũi Mạc Tiểu Hàn đau xót, lòng lập tức mềm nhũn.

Không biết vì sao, đối với đứa bé này, cô đặc biệt rất mềm lòng, cứ nhìn đến cậu bé, là trong lòng lại thương yêu.

"Được rồi. Tối nay cô giáo Mạc xin nghỉ việc để cùng Tư Hàn và cha ăn cơm có được hay không? Ăn mừng sinh nhật của Tiểu Tư Hàn của chúng ta. Được không?" Mạc Tiểu Hàn sờ sờ đầu Tư Hàn, nụ cười trên mặt dịu dàng giống như thiên sứ.

Sở Thiên Ngao nhìn thấy cảnh này, trong lòng vừa chua xót vừa cảm động.

Bên cạnh hẳn tới tới lui lui nhiều người phụ nữ như vậy, chỉ có một Mạc Tiểu Hàn, là người duy nhất thật lòng thương yêu Tư Hàn. Hắn cảm nhận rất rõ ràng c.

"Buổi chiều nay tan giờ học tôi tới đón em và Tư Hàn." Sở Thiên Ngao sâu sắc nhìn Mạc Tiểu Hàn. Giọng nói có chút khàn trương.

"Nha. Được rồi. Buổi tối gặp." Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao khẽ mỉm cười. Sảng khoái đáp ứng.

Lúc này Sở Thiên Ngao mới phát hiện, trong lòng bàn tay của mình, tất cả đều là mồ hôi.

"Thật vui quá, thật vui quá! Con và cô giáo Mạc, còn có cha cùng đi ăn sinh nhật rồi !" Tiểu Tư Hàn vui vẻ nhẩy tới nhẩy lui. Lại khiến cho hai người đang đứng nhìn ánh mắt càng sâu hơn.

Đứa bé đáng thương, không có mẹ bên người, bất luận như thế nào cũng có chút thiếu sót.

Buổi chiều Tư Hàn tan học tương đối sớm, Sở Thiên Ngao đã sớm tới đây đón cậu bé và Mạc Tiểu Hàn.

Xe chạy cách trung tâm càng ngày càng xa, Mạc Tiểu Hàn có chút kỳ quái nâng mi: "Không phải đi ăn cơm sao? Đường này là ra vùng ngoại ô mà."

Từ trong kính chiếu hậu Sở Thiên Ngao liếc nhìn cô một cái: "Bây giờ ăn cơm tối còn quá sớm, tôi muốn mang Tư Hàn đi khu vui chơi một chút."

Thời gian vẫn còn sớm ý là, Sở Thiên Ngao muốn ở bên cạnh Mạc Tiểu Hàn thời gian dài hơn.

Nghe nói được đi khu vui chơi, Tiểu Tư Hàn đang ngồi phía sau đọc truyện tranh với Mạc Tiểu Hàn lập tức cao hứng vô cùng: "Thật tốt quá thật tốt quá! Con muốn ngồi ngựa gỗ xoay tròn! Con còn muốn lái xe hơi nhỏ!"

Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn cùng ở trong kính chiếu hậu trao đổi một ánh mắt mỉm cười. Trẻ con, luôn dễ dàng như vậy thỏa mãn.

Chơi một vòng ở khu vui chơi, Tiểu Tư Hàn rốt cuộc mệt mỏi. Mới vừa lên xe Sở Thiên Ngao, liền dựa vào người Mạc Tiểu Hàn ngủ thiếp đi.

Mạc Tiểu Hàn ôm cơ thể nhỏ bé của cậu vào trong lòng mình, dùng cánh tay nâng đầu của cậu, cố gắng để cho cậu ngủ thoải mái một chút.

Từ trong kính chiếu hậu, Sở Thiên Ngao yên lặng nhìn động tác Mạc Tiểu Hàn, trong lòng xông lên một tình cảm dịu dàng.

Đến quán ăn, đã có phục vụ tới dẫn vào chỗ ngồi, Sở Thiên Ngao đã bao một phòng ăn yên tĩnh.

Hai người đi vào. Phục vụ thấy trong ngực Mạc Tiểu Hàn còn ôm một đứa bé, liền đẩy tới cho bọn họ một cái nôi.

Sở Thiên Ngao vừa định đánh thức Tư Hàn, bị Mạc Tiểu Hàn khoát khoát tay ngăn lại: "Còn phải chờ mang thức ăn lên, để cho cậu bé ngủ thêm một lát. Vừa rồi chơi quá mệt mỏi đi."

Sở Thiên Ngao chăm chú nhìn Mạc Tiểu Hàn. Ngàn vạn dịu dàng.

Mạc Tiểu Hàn bị ánh mắt nóng bỏng của Sở Thiên Ngao nhìn có chút không được tự nhiên. Tư Hàn đang ngủ thiếp đi, không có ai nói chuyện ríu rít

giữa cô và Sở Thiên Ngạo, chỉ còn cô và Sở Thiên Ngạo đối diện nhau, thật đúng là cảm thấy có chút lúng túng.

Chợt nhớ tới gì đó, Mạc Tiểu Hàn lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. Điện thoại di động thông, Mạc Tiểu Hàn rất ngắn gọn báo địa chỉ nhà hàng, sau đó liền cúp điện thoại.

"Em có bạn trai rồi sao?" Sở Thiên Ngạo che giấu lo lắng và đổ kị trong lòng.

"Tôi còn độc thân." Mạc Tiểu Hàn đơn giản nói. Vừa rồi Tư Hàn đã nói cô chưa kết hôn, cần gì giấu giếm nữa.

Cô và Sở Thiên Ngạo, đã trải qua rất nhiều chuyện, bây giờ muốn quay đầu lại, thật sự đã quá muộn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say sưa của Tư Hàn, Sở Thiên Ngạo và Mạc Tiểu Hàn đều không nhẫn tâm đánh thức cậu bé. Nên để cậu tiếp tục ngủ thêm một lát. Sáng nay đánh nhau với người ta, lại bị dùng cách xử phạt về thể xác, buổi chiều lại đi khu vui chơi, chơi điên cuồng mấy giờ đồng hồ, nhất định Tư Hàn mệt muốn chết rồi.

Một lát sau, cửa phòng bị gõ. Người hầu bàn dùng xe đẩy một chiếc bánh sinh nhật lớn vào.

Sở Thiên Ngạo chợt quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Tiểu Hàn, em đặt?"

"Ừ. Có thể thấy Tư Hàn rất tò mò đợi sinh nhật này."

"Tiểu Hàn, cảm ơn em!" Sở Thiên Ngạo nhỏ giọng nói, trong giọng nói có sự áy náy kềm nén: "Cảm ơn em đã không hận tôi, cảm ơn em đã chăm sóc tốt cho Tư Hàn, cảm ơn em đã thương yêu Tư Hàn."

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu mỉm cười: "Mọi chuyện đều đã qua rồi. Tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn so với quá khứ."

Sở Thiên Ngạo cảm động nhìn cô, phát hiện cô gái buống bình, quạt năm đó rốt cuộc trưởng thành, Mạc Tiểu Hàn bây giờ, thành thực, hiểu biết, càng có thêm nhiều nét quyến rũ hơn.

Hai người yên lặng đốt ba cây nến con phía trên bánh sinh nhật.

Vừa đốt tới cây cuối cùng, Tiểu Tư Hàn ngủ say sưa rốt cuộc cũng tỉnh!

Vừa mở mắt thấy bánh sinh nhật lớn như vậy, nhất thời mừng rỡ.

Mạc Tiểu Hàn ôm cậu từ trên nôi xuống, ngồi bên cạnh bàn. Tiểu Tư Hàn kéo tay áo Mạc Tiểu Hàn: "Cô giáo Mạc, là cô mua cho con có đúng không?"

Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc: "Làm sao con biết là cô mua? Lỡ ban con mua thì sao!"

Tư Hàn cong miệng lên bất mãn nhìn Sở Thiên Ngạo một cái: "Cha con mới không mua bánh sinh nhật! Cha nói sinh nhật con gái mới ăn bánh sinh nhật! Con là một người đàn ông, không thể giống con gái được!"

Tìm Mạc Tiểu Hàn cứng lại, đây là lời giải thích sao, Tiểu Tư Hàn chưa bao giờ ăn bánh sinh nhật! Sở Thiên Ngạo này rốt cuộc làm cha như thế nào? Thật sự quá mất mặt!

Nhìn Sở Thiên Ngạo vẻ trách cứ, rồi nhỏ giọng hỏi: "Anh thậm chí ngay cả bánh sinh nhật cũng không mua cho Tư Hàn? Sở thị không có nghèo tới mức này đi!"

Sở Thiên mỉm cười, con nhím nhỏ mắt đó đã quay về rồi!

Nhân nhật nói: "Còn nhỏ ăn quá nhiều đồ ngọt sẽ không tốt. Cho nên bình thường đều không mua."

Mạc Tiểu Hàn lườm hần một cái, cái gì mà còn nhỏ ăn đồ ngọt không tốt, một đứa bé chưa từng ăn kẹo, chưa từng ăn bánh ngọt, tuổi thơ không hạnh phúc tới cỡ nào, không hạnh phúc a!

Hung hăng xúc một miếng bơ lớn, đút vào miệng Tư Hàn: "Tư Hàn, sinh nhật vui vẻ!" Tư Hàn nhìn Sở Thiên Ngạo một cái, phát hiện Sở Thiên Ngạo không có lộ ra biểu tình không vui, nên há miệng rất cao hứng, ô a một miếng lớn ăn hết bánh ngọt!

Ăn đến chớp mũi, khóe miệng đều là bơ, đáng vẻ vô cùng tức cười, giống như một chú gấu mèo nhỏ bé đáng yêu.

Mạc Tiểu Hàn cười híp mắt cầm khăn ăn lau miệng cho Tiểu Tư Hàn: "Ăn có ngon không?"

"Ăn ngon! Cô giáo Mạc, con thích cô! Cô dẫn con về nhà đi! Buổi tối con ngủ cùng với cô. Cô kể cho con nghe chuyện con Hồ Ly và con ếch, được không?"

Nghe Tư Hàn nói, Sở Thiên Ngạo vừa bực mình vừa buồn cười. Đây chính là con trai tốt mà hần nuôi sao, một miếng bánh ngọt đã lừa gạt được cậu!

Mạc Tiểu Hàn bị Tư Hàn trêu chọc nên cười to, nhanh kéo cậu vào trong ngực, hôn mạnh lên trán cậu một cái: "Cô Mạc không dám dẫn con đi a, nếu

không cha con sẽ rất nhớ con, buổi tối sẽ khóc!"

Tư Hàn ngừng đầu, mắt to đảo nhanh nhìn Sở Thiên Ngao: "Cha, không phải cha nói trẻ con hay khóc là không là tốt sao? Sao cha cũng thích khóc?"

"Sao cha lại thích khóc chứ, cha chưa bao giờ khóc!" Sở Thiên Ngao lòi lẽ đành thếp nói.

Mạc Tiểu Hàn cười cười nhìn hấn một cái, Sở Thiên Ngao nhất thời chột dạ.

Lần hấn kêu tên còn đồ giày xéo Mạc Tiểu Hàn, khi chứng kiến Mạc Tiểu Hàn thương tích khắp người, hấn đã từng nhiều lần gào khóc.

Nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt hai người có chút âm đạm.

Tư Hàn lại hoàn toàn không nhận thức được những thay đổi này, hưng phấn dùng dao cắt bánh sinh nhật, muốn cho Mạc Tiểu Hàn một miếng lớn nhất.

Người phục vụ bàn đẩy xe thức ăn bằng bạc đi tới, bắt đầu dọn thức ăn lên.

Tiểu Tư Hàn chia xong bánh ngọt, trèo lên đầu gối Mạc Tiểu Hàn: "Cô Mạc, con muốn ngồi với cô."

Mạc Tiểu Hàn gạt đầu một cái, ôm hấn ngồi lên đầu gối mình xong. Thân hình bé nhỏ, mềm mại non nớt dựa vào trong ngực cô, lại khiến cho lòng cô không khỏi cảm thấy yên ổn, hạnh phúc như thế.

"Cô Mạc, cô làm mẹ con có được hay không?" Tiểu Tư Hàn dán miệng vào lỗ tai Mạc Tiểu Hàn nhẹ giọng nói.

"Ách. . . ." Nhìn ánh mắt cậu bé mong đợi, Mạc Tiểu Hàn không biết nên nói cái gì cho đúng.

Sở Thiên Ngao cũng đã nghe thấy lời nói của Tiểu Tư Hàn, không những không ngăn trở, ngược lại còn dùng ánh mắt nhìn Tư Hàn khích lệ.

Hiện tại hấn chỉ có thể trông cậy vào con trai giúp hấn đoạt Tiểu Hàn về thôi. Tiểu Hàn thật lòng thương yêu Tư Hàn, nên Tư Hàn chính là xương sườn mềm của cô. Để Tư Hàn cầu xin cô, thật là chính xác.

"Cô giáo Mạc, van cầu cô! Làm mẹ con có được hay không?" Tiểu Tư Hàn tiếp tục làm nũng, nhìn Mạc Tiểu Hàn rồi lại nhìn Sở Thiên Ngao một cái, sau đó giải thích với Mạc Tiểu Hàn: "Cha con nhìn rất hung dữ, nhưng thật ra cha con rất tốt! Cha con quyên tiền cho cho viện dưỡng lão! Ông nội cũng rất yêu cha! Cha con là người tốt, cha sẽ không khi dễ cô. Cô giáo Mạc, cô làm mẹ con đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Một nhà ba người ước hẹn

Giọng nói trẻ con mềm mại non nớt, khiến trong lòng Mạc Tiểu Hàn xông lên một tình cảm dịu dàng, nhưng thỉnh cầu của Tư Hàn quả thật có chút thái quá, Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao, cặp mắt lấp lánh có hồn của hấn đang nhìn cô, bên môi hàm chứa một nụ cười, tựa hồ rất hài lòng với những lời thỉnh cầu của Tư Hàn.

Mạc Tiểu Hàn không khỏi đỏ mặt lên. Đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của Tư Hàn: "Ngoan, chúng ta ăn bánh sinh nhật tiếp có được hay không?"

Thấy Mạc Tiểu Hàn không đáp ứng mình, Tư Hàn có phần buồn bã, hai hàng mi thật dài rũ xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn một nụ cười cũng không có.

Dùng ngón tay trắng như tuyết xẹt qua xẹt lại trên khăn trải bàn, dáng người mỏng manh, nhìn qua có vẻ sầu muộn.

Trong lòng Mạc Tiểu Hàn đau nhói, ôm Tiểu Tư Hàn hôn một cái: "Tư Hàn, miếng này lớn nhất cho con ăn."

Mạc Tiểu Hàn cắt cho Tư Hàn một miếng bánh lớn nhất đưa tới trước mặt cậu.

Nhưng Tư Hàn không thèm nhìn tới, ngừng đầu lên, đôi mắt to trong suốt như hai viên thủy tinh nhìn Mạc Tiểu Hàn, trong mắt tràn đầy uất ức: "Cô Mạc, là Tiểu Hàn không ngoan, cho nên Cô Mạc không chịu làm mẹ con sao?"

Thấy dáng vẻ uất ức của Tư Hàn, Mạc Tiểu Hàn đau lòng, không biết vì sao, đứa bé này đặc biệt khiến cô động lòng.

Vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu Tư Hàn: "Tư Hàn thật ngoan, cô Mạc rất thích Tư Hàn. Cô Mạc không thể làm mẹ con, nhưng về sau cô Mạc có thể thường xuyên mang Tư Hàn đi chơi."

Nói tới chỗ này, Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn Sở Thiên Ngao ra vẻ khẩn cầu, cô muốn mang Tư Hàn đi ra ngoài, cũng phải xem Sở Thiên Ngao có đồng ý hay không nha.

Sở Thiên Ngao nhìn Mạc Tiểu Hàn mỉm cười gật đầu một cái.

Nhìn thấy dáng vẻ Mạc Tiểu Hàn và Tư Hàn đi chung với nhau, cảm giác giống như hai mẹ con. Tất cả đều tự nhiên như vậy, ấm áp như vậy. Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy đã rất lâu hần không được hưởng thụ không khí gia đình yên tĩnh và ấm áp rồi.

Khỏe mắt, chợt có chút ươn ướt.

Tư Hàn ở bên cạnh, Tiểu Hàn cũng ở bên cạnh, hai người, hần yêu quý nhất kiếp này đều ở bên cạnh, Sở Thiên Ngao đột nhiên cảm thấy trời xanh thật rất ưu ái hần.

Cho hần những ngày tốt đẹp như vậy .

Nghe Mạc Tiểu Hàn nói, Tư Hàn cao hứng dang tay, nhào đầu vào trong ngực Mạc Tiểu Hàn: "Chủ nhật này dẫn con đi chơi có được không? Con muốn đi xem triển lãm cảnh biển!"

Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao nhìn thẳng vào mắt nhau rồi cười một tiếng, cậu bé này, thật đúng là gặp khe hở liền đâm kim vào ngay.

"Được. Chủ nhật cô tới đón con."

Trong phòng khách nhà họ Thân, đang diễn ra một cuộc hỗn loạn.

"Thân Hạo Khiêm! Con trai của anh bị người ta đánh thành thương tích như vậy! Anh không có ý kiến gì sao?" Lương Noãn Noãn mặc dù hai tay không chống nạnh giống những người đàn bà chanh chua khác, nhưng giọng nói lại hung dữ vô cùng.

Con trai của Thân Hạo Khiêm và Lương Noãn Noãn — Thân Á Viêm, đang ngồi khóc thút tha thút thít trên ghế sa lon, Thân Hạo Khiêm vỗ vỗ lưng của cậu bé: "Á Viêm, phải kiên cường một chút. Con trai không thể mềm yếu như vậy a!"

Quay đầu lại nhìn Lương Noãn Noãn nhàn nhạt nói: "Trẻ con đùa giỡn với nhau, xây xát chút da là bình thường. Cũng tại Á Viêm cười nhạo người ta không có mẹ trước. Nó cũng phải gánh chịu một phần trách nhiệm. Chuyện lần này chính là bài học."

Thân Hạo Khiêm nói chưa dứt lời, Lương Noãn Noãn càng tức giận hơn, kéo tay Thân Á Viêm lên, lớn tiếng nói: "Á Viêm, để cho cha con nhìn mặt con xem, cái này gọi là chỉ xây xát một chút da thôi sao?"

Thân Á Viêm thật sự rất mềm yếu nhu nhược, nghe Lương Noãn Noãn nói, trong lòng không đồng ý cũng không dám cãi lời, ngẩng mặt lên cho Thân Hạo Khiêm nhìn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có hai vết móng tay sung đỏ, có một chỗ trầy chút da, rướm máu đã khô, tạo thành một lớp vảy.

"Á Viêm mặt mày hốc hác anh có biết hay không! Anh làm cha như thế sao! Những người cha khác luôn bảo vệ con của mình, chỉ có anh là khác người!"

Thân Hạo Khiêm bất đắc dĩ thở dài.

Á Viêm mềm yếu nhu nhược như vậy, đều do Lương Noãn Noãn, từ nhỏ thường xuyên cho Á Viêm vấy, đánh phấn bôi son, ăn mặc giống bé gái.

Kết quả bây giờ đã đi nhà trẻ rồi, đánh nhau với bạn cũng không dám đánh lại, trên mặt mới bị thương." Noãn Noãn, giáo dục con trẻ phải có phương pháp, không thể lúc nào cũng cưng chiều! Rốt cuộc em có hiểu hay không!"

Lương Noãn Noãn tức giận toàn thân phát run, dậm mạnh chân một cái: "Được! Anh không quan tâm thì tôi quan tâm! Tôi cũng không tin mình không làm gì được cái thằng bé Lucas đó!"

Thân Hạo Khiêm không nhẫn nại được được ngẩng đầu nhìn Lương Noãn Noãn: "Thằng bé Lucas đó chỉ là đứa bé ba tuổi hồn nhiên mà thôi, em trừng phạt thế nào? Chẳng lẽ đi giết người ta à?"

Lương Noãn Noãn vốn cũng chưa nghĩ ra phải làm thế nào, Thân Hạo Khiêm vừa nói như thế, hai mắt nhất thời sáng lên, lóe ra những tia sáng lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Đáng tiếc Thân Hạo Khiêm đã cúi đầu lau nước mắt cho Á Viêm, nếu không, hần nhất định sẽ thấy những tia sáng ác độc trong mắt Lương Noãn Noãn.

Cuối cùng chủ nhật cũng đã tới.

Sáng sớm, Tư Hàn tới gõ cửa phòng Sở Thiên Ngao: "Cha, mau rời giường a! Hôm nay chúng ta đi xem triển lãm cảnh biển cùng Cô giáo Mạc! Mau dậy đi a!"

Sở Thiên Ngạo đã dậy từ rất sớm, sáng nay sẽ cùng Mạc Tiểu Hàn đi biển, nên từ tối hôm qua hưng phấn gần như cả đêm không ngủ.

Cũng may, buổi sáng, tinh thần vẫn phấn chấn. Quả nhiên người gặp chuyện tốt tinh thần bao giờ cũng thoải mái!

Đang đứng ở trong phòng tắm soi gương cạo râu, đã nghe tiếng kêu của Tư Hàn, đáp một tiếng: "Cha dậy rồi! Tư Hàn vào đi!"

Sở Tư Hàn mặc đồ ngủ sôi nổi đi vào. Thấy Sở Thiên Ngạo đang soi gương bôi keo định hình tóc, ngoẹo đầu tò mò hỏi: "Cha, cha bôi cái gì trên đầu thế?"

"Gel bôi tóc." Sở Thiên Ngạo vừa trả lời vừa nhìn vào gương. Ah, sao má trái lại có một cái mụn? Chẳng lẽ do tối hôm qua hưng phấn quá ngủ không ngon?

"Gel bôi tóc là cái gì? Tư Hàn cũng bôi!"

"Gel bôi tóc để giúp đàn ông đẹp trai hơn, trẻ con không thể dùng!" Sở Thiên Ngạo khom lưng nhéo nhéo mặt của Tư Hàn, "Con trai, cha hôm nay có đẹp trai không?"

Tư Hàn bộ mặt phớt tình nhìn Sở Thiên Ngạo, nghiêm túc nói: "Dĩ nhiên rất tuần tú! Nhưng mà vẫn là không đẹp trai bằng con!"

"Ha ha, tiểu bại hoại!" Cha con hai người chơi đùa thành một đoàn.

Mạc Tiểu Hàn ở một mình trong ký túc xá. Điện thoại di động vang lên.

"Tiểu Hàn, cậu nhất định phải đi xem triển lãm cảnh biển với Sở Thiên Ngạo và con trai hán sao?" Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của Cố Cẩm Tâm, "Nếu cậu cứ tiếp tục lui tới với Sở Thiên Ngạo, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?"

"Cẩm Tâm, thật ra thì tớ cũng không muốn lui tới với Sở Thiên Ngạo, nhưng tớ thật sự rất thích con trai hán. Nhìn thấy cậu bé thì rất vui, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc."

"Tiểu Hàn, cậu nên tìm một người để kết hôn thôi! Chứ bây giờ tình mẫu tử của cậu đã tràn lan rồi!"

"Có lẽ...! , Tớ chưa đến nỗi có cảm giác đó, mặc dù cũng thích, nhưng không phải loại không nhìn thấy sẽ nhớ. Chỉ là cảm thấy đáng yêu, chỉ là gắn nhau vậy thôi, không có ý nghĩ ngày ngày kích động với hán."

"Ai! Tiểu Hàn, cậu nhanh tìm người gả đi, sinh cho mình một bảo bảo đáng yêu! Đúng rồi, tớ và Bùi Tuấn cuối tuần sẽ kết hôn, cậu đã đồng ý làm dâu phụ rồi đấy, lễ phục cậu chuẩn bị xong chưa?"

Mạc Tiểu Hàn mỉm cười, cảm thấy cao hứng: "Dĩ nhiên chuẩn bị xong rồi! Đến lúc đó nhất định sẽ không làm mất mặt cậu, cũng sẽ không nổi trội hơn cậu!"

Cúp điện thoại, Mạc Tiểu Hàn cột mái tóc dài đơn giản thành cái đuôi ngựa, thay một cái áo sọc đơn giản và một cái quần màu tím rồi ra cửa.

Khi vào thang máy, trong thang máy có hai cô gái không ngừng liếc mắt nhìn cô.

Mạc Tiểu Hàn nhìn vào gương trong thang máy quan sát mình, thật kinh ngạc, sao mình lại khôi sắc thế này. Mặt của cô hồng nhuận, không phủ chút phấn trang điểm nào nhưng lại mịn màng kiêu diễm.

Nghĩ đến chuyện sắp được ôm Tư Hàn, có thể trêu chọc đùa giỡn với cậu bé, Mạc Tiểu Hàn nhoẻn miệng cười, trên nét mặt hiện lên ánh niềm hạnh phúc..

Trước cửa khu triển lãm cảnh biển rất đông người, đều là cha mẹ đưa con mình tới đây vui chơi.

Tiểu Tư Hàn đang nhón chân lên chạy khắp nơi nhìn quanh, vừa nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn, lập tức rút tay ra khỏi tay Sở Thiên Ngạo chạy tới.

Mạc Tiểu Hàn vừa cúi người xuống giang hai cánh tay, Tư Hàn đã lao vào lòng cô, ôm cổ cô thật chặt, giọng nói trẻ con mềm mại mang theo điểm uất ức: "Cô Mạc, sao cô tới trễ thế, Tư Hàn rất nhớ cô."

Mạc Tiểu Hàn có chút áy náy hôn lên khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của cậu: "Trên đường đi bị kẹt xe nên trễ. Thật xin lỗi, một lát cô Mạc mua kem cho Tư Hàn ăn, đền cho Tư Hàn. Có được hay không?"

Sở Thiên Ngạo cũng đi tới, nghe câu nói của Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt rơi vào đôi giày dưới chân cô, trên giày còn in dấu giày của người khác, xem ra ở tàu điện ngầm đã bị người ta giẫm vào.

Hán vốn muốn đi đón Tiểu Hàn, nhưng bị cô cự tuyệt. Trong lòng Sở Thiên Ngạo có chút chua xót, có lẽ Tiểu Hàn không muốn hán biết địa chỉ nhà cô? Nên mới đề phòng hán như vậy.

"Cô Mạc, cô xem cha con có đẹp trai không?" Tư Hàn kéo Sở Thiên Ngạo, chỉ cho Mạc Tiểu Hàn nhìn.

Câu hỏi ngây thơ, lại khiến Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao lúng túng.

"Cô Mạc, con bật mí cho cô biết nha, sáng nay cha con ở phòng tắm trang điểm! Trên đầu còn bôi bánh xốp!"

Tiểu nhân nhi tổ cáo.

Sở Thiên Ngao quá luống cuống, đưa tay vỗ một cái vào mũi nhỏ của cậu: "Cái gì bánh xốp! Là Gel xịt tóc á!"

"A a, gel xịt tóc, cha con bôi gel xịt tóc, trang điểm rất lâu!" Nội gian nhỏ vẫn còn tổ cáo.

Mạc Tiểu Hàn ôm bụng cười lăn lộn, Sở Thiên Ngao về mặt quần bách.

Này con trai, không được rồi! Bí mật của cha đều bị con bật mí hết rồi!

Nhìn trộm xem phản ứng của Mạc Tiểu Hàn, cô cười vô cùng vui vẻ, vô cùng rạng rỡ, ôm Tư Hàn không ngừng hôn.

Sở Thiên Ngao yên lòng. Minh hy sinh một chút hình tượng, có thể khiến Tiểu Hàn vui vẻ như vậy. Cũng đáng!

Ai! Tư Hàn tiểu tử thú này! Cha dùng gel xịt tóc, lại bị tiểu tử thú này nói là trang điểm!

Sở Thiên Ngao sâu sắc cảm thấy con lớn hơn cha.

Sở Thiên Ngao ôm Tư Hàn, Mạc Tiểu Hàn đi theo bên cạnh, cùng vào cửa kiểm soát vé.

Trên đường đều là cha mẹ mang theo con của mình, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười, khiến cho lòng người ấm áp. Ánh mặt trời vàng rực chiếu xuống quảng trường trước khu triển lãm, lá cây bạch quả bắt đầu nhuộm màu vàng kim, trong không khí có hương thơm của bánh kem ngọt ngào.

Tư Hàn ở trong ngực Sở Thiên Ngao, tự mình làm mặt quỷ, cười một tiếng liền lộ ra hai cái răng cửa nhỏ xíu như răng mèo, đáng yêu như một thiên sứ bé nhỏ.

Ba năm không gặp, Sở Thiên Ngao vẫn anh tuấn như cũ, nhưng cũng trở nên trầm ổn hơn. Sự bá đạo năm đó biến thành uy nghiêm kín kẽ, khiến người khác cảm thấy kính nể, không dám khinh thường.

Tất cả đều tốt đẹp như vậy. Mạc Tiểu Hàn chợt hi vọng cuộc sống như thế có thể kéo dài thêm một chút nữa, lâu hơn một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Con muốn ngủ cùng cha mẹ!

Trước khu triển lãm, tiểu nhân nhi hạnh phúc tay trái lôi kéo Sở Thiên Ngao, tay phải lôi kéo Mạc Tiểu Hàn, xem cá cảnh nhiệt đới, xem chim cánh cụt, vô cùng cao hứng.

Trong phòng trưng bày mô hình của hội quán Biển, nhân viên chào hàng nhìn Tư Hàn mỉm cười: "Người bạn nhỏ, cùng ba mẹ chụp một pô ảnh có được hay không đây?"

Tư Hàn sùng sốt, vừa định nói cho cô nhân viên biết, đó là giáo viên của cậu chứ không phải mẹ cậu, suy nghĩ một chút, đôi mắt tròn xoe như quả bồ đào lại thoáng qua một tia sáng nghịch ngợm.

Vẫy tay về phía Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn ở phía sau mình: "Cha, mẹ, mau tới đây chụp hình với con!"

Nghe Tư Hàn kêu như vậy, nụ cười nở trên gương mặt Sở Thiên Ngao không kiềm chế được, Mạc Tiểu Hàn nhìn hấn trách cứ, nhìn người đàn ông này, bộ dáng đặc ý giống con mèo nhỏ vừa ăn vụng được cá.

"Tư Hàn ngoan, Cô Mạc không phải mẹ con! Không cần kêu loạn như vậy!" Mạc Tiểu Hàn cúi đầu vuốt đầu của Tư Hàn.

Cô nhân viên đứng bên cạnh chờ chụp hình cho họ giật mình hỏi: "Thưa cô, đứa bé này không phải con của cô hả?"

Tiểu Hàn có chút ngượng ngùng cười cười: "Ừ. Tôi là giáo viên của bé."

Cô nhân viên chắc lưỡi hít hà: "Nhưng cậu bé lại rất giống cô! Mẹ con thật sự chưa chắc đã giống như thế!"

Vậy sao? Bên cạnh vừa lúc có một tủ kính thủy tinh, cũng đúng lúc phản chiếu hình ảnh của ba người. Mạc Tiểu Hàn, Tư Hàn, Sở Thiên Ngao, cô nhân viên cũng chỉ vào tủ kính.

Mạc Tiểu Hàn lấy làm kinh hãi, trong tủ kính phản chiếu gương mặt của cô và Tư Hàn, ngũ quan đúng thật rất giống!

Nhân viên công tác chỉ vào hình ảnh trong tủ kính, ngạc nhiên nói: "Cô xem cô xem! Lỗ mũi này, giống ba cậu, miệng giống cô, lông mi giống ba, mắt giống cô. Cô quan sát kỹ đi, đúng là người một nhà mà!"

Sở Thiên Ngao rất vui. Khom lưng ôm Tư Hàn lên, một tay kia không tự chủ được ôm eo Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn chỉ lo nhìn trong kiếng tìm nét giống nhau giữa cô và Tư Hàn, căn bản không để ý mình đã bị Sở Thiên Ngao ăn đậu hũ.

Nhân viên công tác nhìn thấy bộ dáng một nhà ba người thân mật, vội cầm máy chụp hình lên.

Cha cao lớn anh tuấn, mẹ nhỏ nhắn xinh đẹp, còn cậu con trai hoạt bát xinh đẹp giống như thiên sứ. Thật là gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.

Nhân viên công tác nhanh chóng ấn phím chụp, tiếng máy cách cách cách vang lên vài lần.

Tiếng máy chụp hình rút cuộc lại khiến Mạc Tiểu Hàn phản ứng kịp, đẩy tay Sở Thiên Ngao ra, quay đầu trừng mắt nhìn hấn. Đáng tiếc cái nhìn này, một điểm tức giận cũng không có.

"Cô Mạc, con gọi cô là mẹ có được không?" Tư Hàn từ trong ngực Sở Thiên Ngao ló đầu qua, kẻ sát tai Mạc Tiểu Hàn hỏi.

"." Nhìn ánh mắt mong đợi của Tư Hàn, Mạc Tiểu Hàn thật sự không đành lòng cự tuyệt, nhưng lại không muốn đáp ứng yêu cầu có chút thái quá của cậu. Không thể làm gì khác hơn là nói lảng sang chuyện khác.

"Tư Hàn, con nhìn xem bên kia kia, có một con cá lớn màu đỏ! Chúng ta qua đó xem một chút được không?"

Mạc Tiểu Hàn nhận Tư Hàn từ tay Sở Thiên Ngao, ôm Tiểu nhân nhidến chỗ có cá lớn.

Sở Thiên Ngao móc bóp ra, chỉ cần 200 đồng, mà có tới vài tấm hình, hấn bèn lấy mấy ngàn còn trong bóp đưa hết cho cô nhân viên kia.

Tiểu Hàn ôm tiểu nhân nhixem cá. Sở Thiên Ngao lẳng lặng nhìn những tấm hình vừa mới ra lò đang cầm trong tay.

Từ nghiêng, về mặt Tư Hàn giống Tiểu Hàn như đúc! Một nhà ba người rất hạnh phúc, trên mặt mỗi người đều mang nụ cười hạnh phúc. Sở Thiên Ngao đã lâu không nhìn thấy ụ cười ngọt ngào như vậy của Tiểu Hàn. Ở chung với Tư Hàn, cô đã cười rất nhiều.

Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng hôn lên tấm ảnh một cái, đặt tấm hình vào túi áo của mình, nơi sát với trái tim nhất.

"Mẹ, con cũng muốn nuôi một con cá như vậy, có thể không?" Tư Hàn thân thiết ôm cổ Mạc Tiểu Hàn, nói lên yêu cầu.

"Tiểu bại hoại, không được kêu cô bằng mẹ a!"

"Mẹ, con muốn nuôi một con cá như vậy, mẹ giúp con nói với cha, được không?"

"Tiểu bại hoại, cô nhắc lại lần nữa, không được kêu cô bằng mẹ a!"

"Mẹ, cha tới rồi, cha cười rất vui vẻ! Có phải ăn vụng kem sau lưng con rồi không?"

câu nhắc nhở liên tục "Không cho kêu cô bằng mẹ" đã mất đi hiệu lực, Mạc Tiểu Hàn cũng định không nhắc lại nữa. Cái từ mẹ này, khi Tư Hàn gọi ra, thật đúng là dễ nghe, dễ chịu đến độ mỗi lỗ chân lông trên người cô cũng rất thoải mái, cảm giác thật là ấm áp, thật hạnh phúc.

"Cha! Sao cha cười vui vẻ như vậy! Có phải ăn vụng kem rồi không?" Tiểu nhân nhi hoài nghi nhìn Sở Thiên Ngao đang đi tới, mắt chăm chú nhìn miệng của hấn.

Mạc Tiểu Hàn buồn cười, khều nhẹ vào mũi Tiểu nhân nhi một cái: "Đồ tham ăn, vẫn nhớ đến kem sao?"

Tư Hàn nghiêng đầu, cái đầu nhỏ ở trên cổ cô cọ xát lưng tung: "Mẹ, Tư Hàn muốn ăn kem!"

"Đi, cha dẫn con và mẹ đi mua." Sở Thiên Ngao đón Tư Hàn từ trong ngực Mạc Tiểu Hàn, cho ngồi trên vai mình. Hướng khu thực phẩm đi tới.

Mạc Tiểu Hàn cũng đi theo phía sau.

"Cha dẫn con và mẹ đi mua." Những lời này của Sở Thiên Ngao, cô nghe thấy rất rõ ràng, trong lòng rung động.

Phiêu bạt ở nước ngoài ba năm, gần như mỗi đêm cô đều mơ một giấc mộng giống nhau.

Trong mộng, cô kêu gào muốn đuổi theo một người đàn ông áo đen trước mặt, nhưng người đàn ông kia cố tình đi rất nhanh, cô chạy hết sức, rốt cuộc vượt qua hắn, người đàn ông kia quay đầu lại, chính là Sở Thiên Ngao!

Mỗi khi tới lúc này, cô đều tỉnh lại.

Đây là một con ác mộng! Cô tự nhủ như vậy. Nhưng sau khi tỉnh mộng lại rất khổ sở, cô lại hi vọng con ác mộng này lâu hơn chút. Kéo dài hơn một chút.

Với cô, Sở Thiên Ngao đã biến thành cái gai, giống như vết sẹo trên cổ tay cô kia. Không nhớ, nhưng cũng khó quên.

Cơ thể của cô, đã bị hắc khắc lên một dấu ấn thật sâu.

ở nước ngoài ba năm, cô trưởng thành hơn, cũng độc lập hơn. Kiểm nghiệm lại mình, trước kia cũng quả thật có rất nhiều điều chưa làm tốt, chứ không chỉ có một mình Sở Thiên Ngao sai lầm.

Cho nên, bây giờ cô mới có thể ổn định tâm trạng đồng ý tiếp tục lui tới với Sở Thiên Ngao, thậm chí còn cho phép hắn đưa mình và Tư Hàn đi xem triển lãm sinh vật biển.

Chỉ có điều, Mạc Tiểu Hàn không biết sự bình tĩnh này còn có thể duy trì được bao lâu.

Sở Thiên Ngao bây giờ, trưởng thành hơn so với trước kia, nhưng cũng lãnh đạm hơn, không còn sức hấp dẫn hào hoáng như trước nữa, mà biến thành một ly rượu đồ đậm đà, đến gần, mới có thể cảm nhận được lực hút trí mạng của hắn.

Sở Thiên Ngao như vậy, chính là mẫu người đàn ông mà Mạc Tiểu Hàn thích.

"Mẹ, mau tới đây!" Tư Hàn hướng Mạc Tiểu Hàn ngoắc ngoắc. Tiểu gia hòa kia, bây giờ kêu mẹ rất thuận miệng.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu về cung chiều, đi về phía Sở Thiên Ngao và Tư Hàn.

cặp mắt Sở Thiên Ngao nhìn dính vào người Mạc Tiểu Hàn, đoạn đường chỉ ngắn ngủn có mười mấy mét, mà Mạc Tiểu Hàn cảm thấy rất dài. Bị Sở Thiên Ngao nhìn như vậy, cô cảm thấy hai chân trở nên cứng ngắc. Động tác đi bộ không được tự nhiên!

"Anh nhìn cái gì?" Trùng Sở Thiên Ngao một cái, uống một hộp nước chanh đá Tư Hàn đút cho cô, thật là thoải mái!

"Nhìn em rất đẹp." Giọng của Sở Thiên Ngao vô cùng trầm thấp mà từ tính, cũng rất chân thành.

"Sở Thiên Ngao." Mạc Tiểu Hàn vừa muốn nói chuyện. Tư Hàn đã cướp lời: "Cha, tối nay con muốn ngủ chung với mẹ."

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn kêu thầm không ổn, để Tư Hàn ngủ ở nhà cô cũng không vấn đề gì, nhưng cô không muốn đi Sở Thiên Ngao qua đêm ở nhà mình. Quá nguy hiểm!

"Mẹ, tối nay con muốn ngủ với mẹ và cha, có được không vậy?" Tư Hàn tay trái lôi kéo Mạc Tiểu Hàn, tay phải lôi kéo Sở Thiên Ngao, làm nũng: "Mẹ, mẹ ngủ bên trái con. Cha, cah ngủ bên phải con. Có được không?"

Thái quá quá rồi. Mạc Tiểu Hàn có thương yêu Tư Hàn như thế nào đi nữa cũng không thể đáp ứng yêu cầu thái quá như vậy.

"Tư Hàn, Cô Mạc và cha con. Là người lớn, hơn nữa không có kết hôn, không thể ngủ trên cùng một giường được!" Mạc Tiểu Hàn vừa nói xong, đã nghe Sở Thiên Ngao nói thêm một câu: trước kia cũng không phải là chưa từng ngủ qua. Sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trở nên lúc trắng lúc xanh. Mặc dù chân đi giày đế bằng, cũng ở dưới gầm bàn hung hăng đạp Sở Thiên Ngao một cái!

Sở Thiên Ngao bị đau chỉ cau mày. Nhưng thái độ lại rất hạnh phúc.

"Vậy cô kết hôn với cha con đi! Được không vậy! Mẹ, con muốn được hưởng cảm giác ngủ cùng với cha mẹ." Tư Hàn cầu khẩn nói.

"Ách. Không được.... Chuyện này, cô Mạc thật sự không thể đáp ứng được con." Mạc Tiểu Hàn là người rất có nguyên tắc.

"Nếu như có mẹ và cha ngủ chung, Tư Hàn sẽ không sợ. Sẽ không gặp ác mộng. Tư Hàn ngủ một mình rất sợ, các bạn ở nhà trẻ đều nói buổi tối sẽ có quỷ, móng tay dài thật dài, đặc biệt chuyên móc mắt của trẻ con để ăn. Tư Hàn rất sợ."

Giọng càng nói càng nhỏ, càng nói càng tui thân, đến cuối cùng, trên hàng mi dài đã ngập đầy nước mắt!

Buổi tối ngủ Tư Hàn rất sợ? Mạc Tiểu Hàn nhìn Sở Thiên Ngao một cái, trong lòng đối với người cha này vô cùng bất mãn. Buổi tối cậu bé ngủ một mình rất sợ, bề trên không dỗ dành sao? Thật là quá không có trách nhiệm mà!

Thừa dịp Mạc Tiểu Hàn ôm Tư Hàn vừa hôn vừa an ủi, Sở Thiên Ngao và Tư Hàn cùng trao đổi ánh mắt rah mãnh.

Sở Thiên Ngao ở sau lưng Mạc Tiểu Hàn rất nhanh giơ một ngón tay cái lên đối với Tư Hàn! Con trai quá tuyệt vời! Lại có thể biết giúp cha lừa gạt con gái qua đêm trong nhà. Đúng là đứa bé lanh lợi nha!

Thấy hành động của mình lấy được cha ủng hộ, Tư Hàn càng giả bộ đáng thương.

Thấy nước mắt và bộ dáng tủi thân của Tiểu Tư Hàn, Mạc Tiểu Hàn rất đau lòng!

"Được rồi, Tư Hàn, Cô Mạc đồng ý với con. Nhưng cô Mạc chỉ ngủ với một mình con. Cha con không thể ngủ cùng một giường với chúng ta!"

"Được. Đồng ý!" Trên mặt Tư Hàn lộ ra nụ cười vô cùng vui vẻ!

Từ triển lãm biến trở về, trời đã tối. Mạc Tiểu Hàn tắm cho Tư Hàn xong, cầm truyện tranh đến trên giường chuẩn bị dỗ cậu ngủ.

"Cô bé quảng khăn đỏ đi trong rừng rậm" Mạc Tiểu Hàn nhẹ giọng kể chuyện cô bé quảng khăn đỏ cho Tư Hàn nghe. Nhưng đáng về Tư Hàn có chút không yên.

"Tư Hàn, sao thế? Không thích chuyện này sao?"

"Mẹ, cha con sao còn chưa vào?"

"Tối nay hai chúng ta ngủ, cha ngủ phòng của mình." Mạc Tiểu Hàn có chút bất đắc dĩ siết chặt cái mũi nhỏ của Tư Hàn.

Đang chuẩn bị tiếp tục kể chuyện, lại nghe tiếng gõ vào cửa phòng thật nhẹ nhàng.

Mạc Tiểu Hàn đoán nhất định là Sở Thiên Ngao. Ngồi ở trên giường kêu: "Chúng tôi đã ngủ rồi. Có chuyện gì ngày mai hãy nói!"

Vừa mới dứt lời, Tư Hàn đã nhảy xuống giường, quẹt quẹt quẹt chạy đi mở cửa: "Cha! Con còn chưa ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Gả cho anh được không

Mạc Tiểu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, tiểu gia hỏa này, thật đúng biết che chở cho cha mình nha!

Sở Thiên Ngao dùng ánh mắt thăm dò nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái: "Tôi có thể vào không?"

Thấy Sở Thiên Ngao đã được Tư Hàn mở cửa cho vào. Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là gật đầu. Cũng may còn có Tư Hàn ở đây, hẳn cũng không thể làm được chuyện gì.

Nhưng Sở Thiên Ngao đã biết hỏi ý kiến cô, không còn bá đạo nói đi vào liền đi vào như trước nữa. Khiến Mạc Tiểu Hàn có chút giật mình nhưng cũng có chút vui mừng.

Sở Thiên Ngao, đã chính chắn hơn.

"Có chuyện gì không?" Mạc Tiểu Hàn vẫn còn có chút phòng bị.

"A, không có gì, buổi tối trước khi đi ngủ Tư Hàn đều uống sữa tươi. Tôi sợ em không biết nó có thói quen này."

Lúc này, Mạc Tiểu Hàn mới chú ý thấy trong tay Sở Thiên Ngao bưng ly sữa tươi.

"Tư Hàn ngoan, cha vắt sữa tươi cho Tư Hàn uống." Sở Thiên Ngao ngồi trên ghế sa lon cạnh giường, ôm Tư Hàn ngồi trên đầu gối, dịu dàng vắt sữa tươi cho Tư Hàn uống.

Cảm ơn trời đất. Tư Hàn cũng rất ngoan, uống được một nửa liền cảm ily, tự mình uống.

Ngon đèn bàn chiếu ánh sáng vào trên người cha con họ, hình ảnh vô cùng ấm áp. Trái tim của Mạc Tiểu Hàn như được một luồng hơi ấm áp bao vây.

Cảm giác thân tình trong gia đình như thế này chính là khát vọng đã lâu của cô. Hốc mắt đã có chút ẩm ướt. Sở Thiên Ngao, thật sự đã thay đổi. Khoảng thời gian ba năm, thật sự có thể đem một người đàn ông bá đạo không biết tôn trọng người khác, biến thành một người đàn ông thành thực chừng chạc, biết quan tâm và có trách nhiệm với người khác.

Trên mặt là mỉm cười, nhưng trong mắt lại trào lên một giọt nước mắt trong suốt. Tư Hàn vừa quay đầu lại đã nhìn thấy. Chui ra khỏi ngực Sở Thiên Ngao, ôm lấy chân Mạc Tiểu Hàn, ngửa đầu nhìn cô: "Mẹ, sao mẹ lại khóc?"

"Mẹ thấy con và cha bên nhau hạnh phúc, nên mẹ cảm thấy rất cảm động." Lời Mạc Tiểu Hàn vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện mình đã rất tự nhiên theo Tư Hàn, tự xưng mẹ!

Mặt nhanh chóng đỏ bừng, lúng túng giương mắt nhìn Sở Thiên Ngao, lại một lần nữa chạm vào ánh mắt thâm tình như nước của hắn. Ánh mắt hắn thâm thúy, nóng bỏng, so với trước kia càng thêm dịu dàng và thương tiếc. Không còn là ánh mắt bá đạo mãnh liệt muốn đoạt lấy, mà là dịu dàng săn sóc cùng bao dung.

"Tiểu Hàn, làm mẹ Tư Hàn được không?" Sở Thiên Ngao giống như làm ảo thuật từ trong người lấy ra một cái hộp nhỏ bằng nhung. Đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, quỳ một chân xuống, mở hộp ra, giơ lên trước mắt Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, hãy gả cho anh. Anh sẽ dùng cả đời mình để che chở em."

Giọng nói của hắn trầm thấp nhưng kiên định, biểu hiện của một người đàn ông có ý thức trách nhiệm.

Trong hộp, lại là viên Hải Dương Chi Tâm kia! Mạc Tiểu Hàn có chút kinh ngạc, hắn tìm được chiếc nhẫn này về hay sao?

"Mẹ! Mau trả lời đồng ý với cha đi!" Tư Hàn vội vàng cướp cái hộp trong tay Sở Thiên Ngao, nhét vào tay Mạc Tiểu Hàn.

"Cha, con thay mẹ đồng ý với cha!" Tiểu Nhân Nhân nói tràn đầy khí phách. Dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao bị hành động đáng yêu của Tiểu Tư Hàn chọc cười, liếc mắt nhìn nhau. Đều thấy trong mắt đối phương sự cung chiều cùng thương yêu đối với Tiểu Tư Hàn.

"Thật xin lỗi, chuyện này quá đột ngột. Xin lỗi, tôi không thể đồng ý với anh." Mạc Tiểu Hàn lạnh nhạt nói. Có ý coi thường sự thất vọng thật sâu trong mắt Sở Thiên Ngao.

Cô không dám nhìn vào mắt Sở Thiên Ngao nữa, Ánh mắt kia quá mức hấp dẫn, nhìn lâu, cô sợ mình sẽ bị chìm đắm trong đó.

Sở Thiên Ngao thấy thái độ kiên quyết của Mạc Tiểu Hàn, cũng không miễn cưỡng nữa. Đứng lên cười cười: "Tiểu Hàn, anh sẽ chờ tới ngày em chấp nhận."

"Mẹ, mẹ không chấp nhận lời cầu hôn của cha, vậy tối nay mẹ nhất định để cha ngủ với chúng ta nha! Nếu không cha sẽ khóc cả một đêm đấy!" Tiểu Tư Hàn nói như thật. Khiến Mạc Tiểu Hàn cười đau cả bụng.

"Tiểu gia hỏa này! Biết suy nghĩ của cha cậu sao!" Mạc Tiểu Hàn cười siết chặt mặt của Tư Hàn. Đứa nhỏ này, quả nhiên là con trai của Sở Thiên Ngao, còn nhỏ tuổi nhưng cực kỳ thông minh.

"Vậy mẹ có đồng ý không?" Tiểu Tư Hàn lại bắt đầu nhõng nhẽo, cậu biết Mạc Tiểu Hàn nhất định sẽ thua bộ dáng này của cậu.

"Được. Đồng ý." Khó có được cơ hội ở chung với Tiểu Tư Hàn, đối với một chút yêu cầu của cậu nếu có thể đồng ý được thì nên đồng ý.

Một lát nữa đỡ cậu ngủ xong, sẽ đuổi Sở Thiên Ngao đi! Mạc Tiểu Hàn tôi không phải kẻ ngốc! Mạc Tiểu Hàn nói thầm trong lòng mình một cái, cảm giác mình rất thông minh, mà không biết trong chốc lát nữa đây sẽ bị người ta ăn đến cận kề cũng không còn sót lại!

"Sau đó thì sao, cô bé quàng khăn đỏ liền bắt đầu hái hoa, hái... hái..." Vì muốn tạo cảm giác buồn ngủ, nên giọng nói của Mạc Tiểu Hàn vô cùng nhỏ, rất dịu dàng, rất thoải mái.

Nói nói một hồi, mí mắt của mình cũng càng ngày càng nặng. Nhìn lông mi Tư Hàn hình như vẫn vẫn còn rung rung, Tư Hàn lo lắng cậu ngủ chưa sâu, cố gắng chống lại cơn buồn ngủ tiếp tục kể chuyện.

Liếc mắt nhìn Sở Thiên Ngao đang nằm bên cạnh Tư Hàn, đang lẳng lặng tròn mắt chơi điện thoại di động. Mạc Tiểu Hàn yên lòng. Một lát nữa đợi Tư Hàn ngủ, sẽ đuổi Sở Thiên Ngao đi. Lạnh quá, sao lại lạnh như thế. Mơ mơ hồ hồ, Mạc Tiểu Hàn cảm thấy bên cạnh dường như có một vật gì đó rất ấm áp, theo bản năng rúc vào đó. Quả nhiên vô cùng ấm áp, có cảm giác rất an toàn, thật ấm áp, thật thoải mái.

Đầu của Mạc Tiểu Hàn gối lên vật ấm áp đó, hai chân cũng quắp thật chặt vào vật ấm áp này, tìm một tư thế thoải mái nhất để ngủ.

Vật này sờ vào lại trơn nhẵn, rất ấm áp, cũng rất thoải mái.

A! ! Mạc Tiểu Hàn đột nhiên từ trong giấc ngủ mở lớn mắt ra! Thứ gì trơn nhẵn, lại ấm áp, lại thích sờ?

Thì ra vật này, chính là Sở Thiên Ngao!

Sở Thiên Ngao còitrần, đang nằm trên giường vô tội nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Tiểu Tư Hàn đã bị hắn chuyển vào phía trong. Ngực của hắn nhốt Mạc Tiểu Hàn thật chặt.

"Này, buông tay! Vừa rồi anh đã đồng ý với tôi, Tư Hàn ngủ thì anh sẽ ra! Mau đi ra!" Mạc Tiểu Hàn vươn tay đẩy hấn, lại đụng tới lồng ngực tinh trắng bóng loáng, mặt đỏ lên, vội rút tay về.

"Tiểu Hàn, anh biết em có cảm giác với anh. Đáp ứng anh, gả cho anh được không? Làm mẹ Tư Hàn, cùng nhau chăm sóc Tư Hàn. Được không?"

Hơi thở ấm áp phun vào trên cổ Mạc Tiểu Hàn, khiến cả người cô có chút run rẩy. Có thể quá lâu không ôm ấp một người đàn ông nào, cô vì sự nhạy cảm tìm được một lý do hợp lý.

Cảm nhận được sự run rẩy của Tiểu Hàn, khóe miệng Sở Thiên Ngao khoi lên một nụ cười xấu xa, giọng nói càng thêm trầm thấp mập mờ: "Tiểu Hàn, trước kia quả thật anh làm sai rất nhiều chuyện. Em cho anh cơ hội sửa đổi, có được không?"

"Sở Thiên Ngao, bây giờ không phải là lúc nói mấy chuyện này, anh về ngủ trước đi. Ngày mai nói tiếp." Mạc Tiểu Hàn muốn sử dụng kế hoãn binh.

Bị một người đàn ông trần trụi ôm vào lòng như vậy, người đàn ông kia còn dùng giọng nói dịu dàng như vậy với cô, còn hướng vào tai cô thổi hơi, người phụ nữ nào cũng không chịu được sự trêu đùa như vậy a!

"Vật nhỏ, có phải muốn kéo dài thời gian hay không?" Sở Thiên Ngao nhìn thấu dụng ý của Mạc Tiểu Hàn.

Một nụ hôn nóng bỏng, đã ùn ùn kéo tới.

Mạc Tiểu Hàn sợ làm Tư Hàn thức giấc, chỉ có thể giãy giụa nhẹ nhàng.

"Sở Thiên Ngao, đừng như vậy, con trai anh còn ngủ ở bên cạnh! Nếu bị nó nhìn thấy thì sao! Này, anh mau dừng lại ngay! A." Sau cùng, giọng nói đã biến thành khàn khàn rên rỉ.

Ba năm trước đây, Mạc Tiểu Hàn đã không có sức chống cự với nụ hôn của Sở Thiên Ngao, sau ba năm, cô phát hiện một chút mình cũng cũng không tiến bộ. Đối với nụ hôn của Sở Thiên Ngao, cô vẫn không có bất kỳ lực kháng cự nào!

Đầu đã bắt đầu choáng váng, hai hạt đậu nho nhỏ màu đỏ dưới bàn tay xoa bóp đã nhếch lên. Biến thành cứng rắn.

"Tiểu Hàn, em xem, thân thể của em có phản ứng với anh." Sở Thiên Ngao phát hiện ra bí mật của Mạc Tiểu Hàn, những thấp thỏm lo lắng trong nháy mắt trở nên thỏa mãn.

"Này. Ừm. Đây chỉ là phản ứng sinh lý. A. Phản ứng sinh lý mà thôi. Mau buông tay!" Mạc Tiểu Hàn ra sức ngăn cản bàn tay và đôi môi Sở Thiên Ngao trên dưới tiến công, nhưng giọng nói lại như tiếng mèo nỉ non, căn bản không có bất kỳ lực sát thương nào. Càng làm tăng thêm niềm vui thú cho Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao dẫn dắt tay cô nắm lấy vật của mình, đôi môi nóng bỏng dán lên gương mặt của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn mà từ tính: "Tiểu Hàn, em vuốt thử một chút. Nó đã không nhịn được, muốn đi vào rồi."

"Ah! Sở Thiên Ngao!" khi Mạc Tiểu Hàn chạm vào vật kia mới kịp phản ứng, mặt nóng bừng như sắp nổ tung! Vật kia dường như to hơn mấy phần, Mạc Tiểu Hàn không muốn đụng phải nó, nhưng Sở Thiên Ngao lại có ý xấu cố ý dùng nó mài tới cọ lui khắp nơi trên người cô.

Khiến cho nhiệt độ trên người Mạc Tiểu Hàn nhanh chóng lên cao!

Sở Thiên Ngao hôn từ trán Mạc Tiểu Hàn, đến sống mũi, rồi đến đôi môi đỏ thắm, sau đó là cổ, trước ngực, hai hạt đậu màu đỏ nhỏ bé này, bị hấn tận tình vuốt ve. Khiến cổ họng Mạc Tiểu Hàn phát ra tiếng rên rỉ không ngừng.

Sau đó là cái bụng phẳng của cô, cuối cùng đi tới vùng đất âm u xinh đẹp kia.

Sở Thiên Ngao đặc biệt thích làm chuyện đó với Mạc Tiểu Hàn, hấn luôn nói nơi đó của Mạc Tiểu Hàn luôn tươi mới nhiều nước. Hấn rất thích màu sắc và mùi vị nơi đó.

Khi hơi thở nóng hổi của Sở Thiên Ngao phun lên chỗ đó, Mạc Tiểu Hàn nhất thời hít một hơi lạnh khí, cô biết, cảm giác thoải mái như thăng thiên quen thuộc này lại tới.

Đầu lưỡi linh hoạt của Sở Thiên Ngao đẩy nơi kia đang còn khép chặt lại, giống như con rắn nhỏ nhẹ nhàng linh hoạt đâm vào. Kích thích người nằm phía dưới từng trận từng trận phát ra tiếng rên rỉ dề nén!

"Ừm." Trong giấc mộng, Tư Hàn chợt phát ra một tiếng mê sảng.

Hai người Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao sợ tới mức ngưng hấn động tác, cùng nhau quay đầu nhìn Tiểu Tư Hàn.

Cũng may, ánh mắt bé con vẫn đang nhắm chặt, xem ra chỉ là nói mơ mà thôi.

"Đừng. Anh mau về phòng đi!" Mạc Tiểu Hàn lại bắt đầu đẩy Sở Thiên Ngao.

Điều này sao có thể? Thức ăn ngon đến miệng, Sở Thiên Ngao làm sao có thể chịu buông tha?

Đột ngột bé Mạc Tiểu Hàn từ trên giường lên, đi tới phòng tắm. Mạc Tiểu Hàn không còn một chút hơi sức, không thể làm gì khác hơn là bị động quán ở bên hông của hắn. Ma sát giữa đi lại càng khiến cho hai người khó nhịn!

Cửa vừa mới đóng, những nụ hôn của Sở Thiên Ngao ập tới như con giông. Ở trong phòng tắm, thoải mái hơn bên ngoài. Nhưng hắn cũng sợ Tư Hàn chợt tỉnh lại.

Phòng tắm ba mặt đèn dán gương, mặt gương sáng loáng, phản chiếu rõ ràng cơ thể của hai người.

Kích thích càng thêm mãnh liệt! Mạc Tiểu Hàn rất thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn là vùi đầu vào cô Sở Thiên Ngao.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Một trận tai nạn xe

"Cậu chủ nhỏ, mau rời giường!" Vũ Trương vỗ nhẹ vào lưng Tư Hàn, nếu còn chưa dậy, sẽ đi nhà trẻ trễ.

Trong ánh sáng mờ, tưởng là Mạc Tiểu Hàn, Tư Hàn lập tức lật người ngồi dậy, ôm cổ Vũ Trương: "Mẹ."

Vũ Trương sững sốt, cứng chiều vuốt vuốt đầu Tư Hàn: "Bà không phải Cô Mạc, Cô Mạc ngủ trong phòng cha con."

Tư Hàn lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt trong veo tui thân nhìn Vũ Trương: "Mẹ và cha nói ngủ cùng con, sao lại lén chạy đi? Con muốn đi tìm bọn họ!"

Vũ Trương cười có mấy phần quý dị: "Tư Hàn, không nên đi, mẹ và cha tối hôm qua mệt chết đi, để cho bọn họ nghỉ ngơi thêm một lát đi! Một lát nữa chú Vương sẽ đưa cậu đi nhà trẻ."

"Không! Con muốn đi tìm bọn họ!"

"Cha và mẹ con hiện giờ rất ân ái a, con mà đi tìm họ, về sau cô Mạc sẽ không ở lại nữa." Thấy Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn hòa thuận như lúc ban đầu, Vũ Trương cũng rất vui mừng. Có thể thấy được, Tiểu Hàn thật rất thương Tư Hàn. Mẹ ruột chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi. Đây chính là duyên phận nhà.

Nghe Vũ Trương nói như thế, Tư Hàn nhất thời hiểu chuyện gật đầu một cái: "Được, con sẽ không phá họ nữa. Tự con đi nhà trẻ."

Chiếc xe màu đen chờ Tư Hàn trên đường đi nhà trẻ .

Thời tiết rất tốt, tâm trạng chú Vương cũng rất tốt. Nghe Vũ Trương nói, Tư Hàn rất nhanh sẽ có mẹ. Hơn nữa người mẹ này còn rất thương yêu cậu chủ nhỏ.

Tư Hàn bộ dạng xinh đẹp, lại hồn nhiên đáng yêu, Nhà họ Sở trên dưới không có một người nào không thương yêu cậu. Cậu có thể hạnh phúc, đương nhiên tất cả mọi người đều vui vẻ.

Chú Vương đang suy nghĩ. Chợt, một tiếng va chạm chói tai! Một chiếc xe thể thao màu đen đột nhiên từ bên cạnh vượt qua, đâm thẳng tới!

Chú Vương liều mạng đánh tay lái, trong lòng một mảnh tuyệt vọng! Cậu chủ nhỏ ngồi ở phía sau chơi, không có ngồi ghế em bé, cũng không có đeo dây nịt an toàn! Điều do ông buổi sáng sơ sót!

Có gắng đánh tay lái, dùng toàn bộ sức lực tránh chiếc xe thể thao đụng vào, chú Vương dù chết cũng muốn bảo vệ Tư Hàn.

Tiếng va chạm vang lên bên nhón. . . . Sau một cảm giác đau nhói, chú Vương liền mất đi tri giác.

Nhà họ Sở, trong phòng ngủ của Sở Thiên Ngao .

Mạc Tiểu Hàn đang vội vàng đứng trước gương trong phòng tắm mặc quần áo. Tối hôm qua không biết Sở Thiên Ngao bị cái gì, làm tới rạng sáng mới ngưng chiến, thể lực của cô đã hoàn toàn tiêu hao! Hôm nay là ngày nhà trẻ đi học, không đến nhanh một chút, thì sẽ trễ!

Ai! Cũng không biết buổi sáng Tư Hàn tỉnh lại không có mình bên cạnh có phải rất đau lòng hay không.

Lười biếng nằm ở trên giường, Sở Thiên Ngao mang theo nụ cười thỏa mãn nhìn Tiểu Hàn ở trong phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Ba năm, hân chưa từng thỏa mãn như vậy. Những người phụ nữ kia tới lui lui, không có một người nào có thể làm cho hân để ý. Có lúc mặc dù cùng các cô làm chuyện đó rất mãnh liệt, nhưng trong lòng chỉ nghĩ đến Mạc Tiểu Hàn.

Điện thoại nội bộ bên giường vang lên, Sở Thiên Ngao miễn cưỡng cầm điện thoại lên.

"Alo."

Đầu kia truyền tới một giọng nói hoang mang sợ hãi: "Cậu chủ! cậu chủ nhỏ xảy ra tai nạn xe! Bây giờ đang ở bệnh viện Nhân An! Cậu chủ mau tới đây!"

"Cái gì! Tư Hàn xảy ra tai nạn xe?" Sở Thiên Ngao hét lớn một tiếng, gương mặt anh tuấn trở nên trắng bệch!

"Thiên Ngao! Anh nói cái gì!" Mới vừa rửa mặt xong Mạc Tiểu Hàn lập tức từ phòng tắm vọt ra, tròn to đôi mắt khiếp sợ nhìn Sở Thiên Ngao, chỉ mong là mình nghe lầm.

Sở Thiên Ngao mặc quần áo thật nhanh.

"Tiểu Hàn, Tư Hàn bị tai nạn xe, chúng ta tới bệnh viện Nhân An!"

Sở Thiên Ngao chạy xe trên đường như điên, cào xe khác trên đường bị chiếc xe này làm cho sợ hãi nên rồi rít né tránh.

Kéo tay Mạc Tiểu Hàn chạy như bay, rút cuộc chạy tới trước giường bệnh của Tư Hàn .

Vừa nhìn thấy mặt của Tư Hàn, nước mắt Mạc Tiểu Hàn liền chảy xuống. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt băng bó dày đặc, đùi cũng bó thạch cao dày cộm, cả người nhìn qua vô cùng đáng thương.

"Tư Hàn, là mẹ không tốt, mẹ thực xin lỗi con." Mạc Tiểu Hàn khóc không thành tiếng, đau đến tê tâm liệt phế.

Là cô không tốt, tới hôm qua nếu như cô không bị Sở Thiên Ngao trêu chọc, tới hôm qua nếu như cô ở bên cạnh Tư Hàn, buổi sáng tự mình đưa cậu đến trường học. Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này!

Mạc Tiểu Hàn hối hận vô cùng!

"Bác sĩ! Sao rồi!" Trong lòng Sở Thiên Ngao cũng đau đớn vô cùng, nhưng vẫn duy trì được bình tĩnh, nhìn bác sĩ mặc đồ trắng bên cạnh hỏi thăm tình hình.

"Bây giờ đang chờ lấy máu! Máu của bạn nhỏ này là nhóm Rh âm tính, loại máu này quá hiếm, ngân hàng máu chúng tôi không đủ, chỉ có thể nhờ bệnh viện khác giúp đỡ."

Ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn sáng lên, từ bên giường Tư Hàn nhào tới đứng ngã cả bác sĩ bên này, kéo tay áo của mình lên: "Bác sĩ, tôi là máu Rh âm tính, lấy máu tôi đi!"

Cánh tay Mạc Tiểu Hàn mảnh khảnh, trắng nõn, nhưng trên cổ tay lại có một vết sẹo thật sâu.

Vết sẹo kia đập vào mắt Sở Thiên Ngao đau nhói. Trong lòng đau đớn không dứt.

"Cô là nhóm máu Rh âm tính? Vậy thì tốt quá! Lập tức chuẩn bị truyền máu!"

Ngoài phòng phẫu thuật, Sở Thiên Ngao vô cùng lo lắng ngồi ở khu chờ. Mặc dù bác sĩ nói Tư Hàn chỉ bị ngoại thương, tình trạng xương đùi gãy cũng không nghiêm trọng, không bị nát bấy, xương trẻ con mau lành, mấy tháng sau sẽ khỏi. Chỉ cần có máu, Tư Hàn sẽ không gặp vấn đề gì quá lớn.

Nhưng Sở Thiên Ngao vẫn rất lo lắng. Tư Hàn từ nhỏ đã không có mẹ, sự quan tâm so với những đứa trẻ khác thiếu đi một nửa, bây giờ lại.

Vừa rồi nghe bác sĩ nói, lúc chú Vương được đưa tới bệnh viện có tỉnh lại một lúc. Ông ấy nói là có người cố tình đập vào xe Tư Hàn! Rốt cuộc là ai mà tàn nhẫn như thế! Sở Thiên Ngao siết chặt tay thành quả đấm, trong ánh mắt thâm thúy nồng đậm sát khí, giờ phút này, hân còn đáng sợ hơn so với Ma vương đến từ địa ngục !

Hai bác sĩ đi qua bên cạnh. Giọng nói lọt vào tai Sở Thiên Ngao.

"Dám nói không phải hai mẹ con! Thật trùng hợp! Hai người đều là loại máu hiếm thấy như vậy, hơn nữa dáng vẻ cũng rất giống, tôi còn tưởng rằng là hai mẹ con!"

"Đúng! Đứa bé đó có phải là con trai thất lạc của người phụ nữ kia không? Chứ sao lại trùng hợp như thế! Trên thế giới làm gì có chuyện trùng hợp như thế được!"

"Nếu muốn biết có đúng không, làm xét nghiệm DNA là ra ngay. Bệnh viện chúng ta cũng làm được."

Giọng nói càng lúc càng xa, đầu óc của Sở Thiên Ngao như bị cái gì đó đập vào chột sáng lên!

Lời của bác sĩ rất có lý! Có lẽ Tiểu Hàn thật sự là mẹ của Tư Hàn? Nếu sự thật là như vậy, cũng không khó để giải thích tại sao Tiểu Hàn lại thương yêu Tư Hàn như vậy. Tư Hàn đối với Tiểu Hàn có tình cảm thân mật trời sinh, từ ánh mắt của Tiểu Hàn là có thể nhìn ra.

Đó chính là ánh mắt đứa bé nhìn thấy mẹ mình. Hoàn toàn phụ thuộc và vô cùng yêu thích.

Tiểu Hàn nói chị cô báo cho cô biết cô sinh con gái, vừa mới sinh xong là chết. nhưng nếu chết rồi, trước khi vứt bỏ cũng phải để cho Tiểu Hàn nhìn một cái chứ! Cách làm của chị cô quá không hợp với lẽ thường!

Đứa bé được người phụ nữ kia đưa tới cũng có mấy phân kỳ lạ, nói là vừa mới sinh xong, nhưng dáng người hoàn toàn không giống như mới sinh!

Trước kia không cần thận suy xét, bây giờ những nghi vấn này từng chuyện một hiện lên trong đầu Sở Thiên Ngao! Hắn càng nghĩ càng kích động, hướng phòng làm việc bác sĩ đi tới!

Trong phòng làm việc của Thân Hạo Khiêm, Thân Hạo Khiêm đang giận dữ.

"Lương Noãn Noãn! Sao em có thể làm như vậy, thật là quá đáng! Là tội phạm! Là mưu sát! Em biết không! "

Lương Noãn Noãn ôm cánh tay, trong lòng hơi sợ, nhưng ngoài miệng vẫn còn nguy biện: "Tôi chỉ là tìm mấy người dạy dỗ thằng bé Lucas đó, không ngờ lại lớn chuyện như vậy! Điều này sao có thể trách tôi được!"

Thân Hạo Khiêm chỉ tay về phía cô, bị cô chọc tức nói không ra lời! Đến lúc này mà cô còn chối bỏ trách nhiệm.

Ánh mắt Lương Noãn Noãn đảo lòng vòng: "Hạo Khiêm, anh biết thằng bé Lucas đó là ai không? Tên tiếng Trung của nó là Sở Tư Hàn, con trai của Sở Thiên Ngao!"

Con trai của Sở Thiên Ngao? Thân Hạo Khiêm khiếp sợ.

"Anh và Sở Thiên Ngao không phải kẻ thù không đội trời chung sao? Đụng bị thương con hắn, anh nên vui vẻ mới phải chứ!" Lương Noãn Noãn đi tới, khoắc vào cánh tay Thân Hạo Khiêm: "Chuyện này em làm rất bí mật, sẽ không có ai biết!"

"Làm rất bí mật? Em biết Sở Thiên Ngao là hạng người nào chứ! Tai mắt của hắn ở thành phố C tràn ngập! Hắn muốn điều tra cái gì mà không được!"

"Còn có cha em! Yên tâm đi!" Lương Noãn Noãn ý vào địa vị của Thị trưởng Lương, hoàn toàn không sợ. Lại nói đã xử lý mấy người gây án. Sở Thiên Ngao có là Gia Cát Lượng cũng không điều tra ra cái gì.

Trong bệnh viện Nhân An. Tóc Mạc Tiểu Hàn và Sở Tư hàn đã đưa vào phòng xét nghiệm.

Sau khi Tư Hàn truyền máu, bệnh tình ổn định trở lại, ở trên giường bệnh ngủ rất an tĩnh.

Trên giường bệnh bên cạnh, Mạc Tiểu Hàn vô cùng mệt mỏi đang ngủ. Sắc mặt cô trắng bệch, sau khi biết Tư Hàn đã chuyển nguy thành an, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Sở Thiên Ngao đem tất cả mọi chuyện đều nhìn vào trong mắt, trong lòng càng thêm khẳng định suy đoán táo bạo vừa rồi.

Mặc dù hai mẹ con cùng nằm ở trên giường bệnh, nhưng trong lòng Sở Thiên Ngao, lại chưa bao giờ yên bình đến như vậy.

Đi tới bên giường cầm tay Mạc Tiểu Hàn: "Tiểu Hàn, khiến em chịu khổ rồi." Bàn tay êm ái vuốt ve mái tóc của cô.

"Không sao. Chỉ biết là có người cần truyền máu, em cũng sẽ làm như thế, huống chi đó còn là Tư Hàn." Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu đối diện ánh mắt của Sở Thiên Ngao, thấy trong mắt hắn sự dịu dàng cùng thương xót, nhịp tim lại bắt đầu tăng tốc.

Nhẹ nhàng hôn lên vầng trán tái nhợt của Mạc Tiểu Hàn một cái, Sở Thiên Ngao thề kiếp này dù có chuyện gì xảy ra cũng phải đối xử tử tế với người phụ nữ này.

Trước kia là tuổi trẻ cuồng nhiệt, đã làm rất nhiều việc gây tổn thương cho cô. Từ nay về sau, hắn sẽ bồi thường gấp trăm ngàn lần.

Giữa trưa, Tư Hàn cuối cùng cũng tỉnh lại. Trẻ con không biết giả bệnh, chỉ cần cơ thể hơi thoải mái một chút thì không ngại ngượng cũng ồn ào, vừa mở mắt nhìn thấy Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao đều ở bên giường, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười thật tươi.

"Mẹ, cha!" Tư Hàn vô cùng vui vẻ. Đây là lần đầu tiên, hắn vừa mở mắt là có thể nhìn thấy người mình thương yêu nhất.

Một nhà ba người cùng ôm nhau. Nước mắt Mạc Tiểu Hàn đã chảy xuống. Viên mắt Sở Thiên Ngao cũng đã hơi ướt.

Hai người dụ dỗ Tư Hàn ăn cơm trưa xong, kết quả xét nghiệm đã có.

Sở Thiên Ngao đưa ra tay run rẩy, không dám nhận.

"Thiên Ngao, lấy tóc để làm gì?" Mạc Tiểu Hàn chỉ biết là Sở Thiên Ngao muốn lấy của cô một sợi tóc, chứ không biết là dùng làm gì.

Sở Thiên Ngao hít một hơi thật sâu, trấn định lại tâm trạng đang căng thẳng. Rồi quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn mỉm cười, lấy tay vuốt ve mái tóc của cô: "Không có gì, hóa đơn viện phí."

Nói xong đi ra ngoài, hắn không muốn xem trước mặt Mạc Tiểu Hàn, hắn sợ tất cả chỉ là do mình suy đoán mà thôi!

Hắn sợ mình không tiếp nhận nổi đã kích đó. Cũng không muốn làm cho Mạc Tiểu Hàn phiền não thêm.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Hạnh phúc đích thực

Đi tới khúc quanh hành lang bệnh viện, tay Sở Thiên Ngao run rẩy vuốt lên tờ kết quả giám định đã bị hắn bóp nhăn nhó.

Ánh mắt thâm thúy bình thường luôn trầm ổn, thế nhưng lúc này hiện lên vẻ rất căng thẳng, cuối cùng quyết định đọc, ánh mắt quét vào dòng chữ: Tỉ lệ CRP xác nhận quan hệ ruột thịt, sau đó không dám nhìn dòng chữ phía dưới. Hít sâu một hơi, lấy hết toàn bộ dũng khí, giương mắt nhìn.

99.9%! Mấy con số này khiến trái tim Sở Thiên Ngao vì quá vui mừng mà đập điên cuồng! Đôi tay cầm chặt kết quả giám định, muốn hét to, muốn lớn tiếng nói cho toàn thế giới biết hạnh phúc của mình!

Sở Thiên Ngao siết chặt tờ kết quả, nhấc chân chạy nhanh về phòng bệnh! Hắn muốn nói cho Tiểu Hàn biết, Tư Hàn chính là con trai của cô, là con trai của cô và mình! Tư Hàn, là con trai của Mạc Tiểu Hàn và Sở Thiên Ngao!

Nhưng, khi bước chân đặt tới cửa phòng bệnh đột nhiên dừng lại! Không nên nói.

Có lẽ, hắn nên thiết kế một phương thức lãng mạn để nói cho Tiểu Hàn biết chân tướng này. Biết đâu đó là cơ hội duy nhất của hắn!

Lặng lẽ bỏ tờ kết quả giám định vào trong túi. Sở Thiên Ngao cố gắng đè nén kích động, đưa tay sửa sang lại đầu tóc của mình vì chạy như điên mà trở nên rối bời, rồi chậm rãi đi vào phòng bệnh.

Tư Hàn đã tỉnh rồi, Mạc Tiểu Hàn đang kể chuyện cổ tích cho Tư Hàn nghe.

"Cha!" Giọng nói ngọt ngào của Tư Hàn mềm mại vang lên. Cha và Cô Mạc đều ở bên cạnh mình, Tư Hàn cảm thấy rất hạnh phúc. Dù là gãy chân, cũng cảm thấy rất hạnh phúc!

"Tư Hàn rất ngoan, gãy chân cũng không khóc. Thật đúng là một nam tử hán đại trượng phu!" Sở Thiên Ngao vuốt ve đầu Tư Hàn, khích lệ hắn.

"Đó là đương nhiên!" Tư Hàn đắc ý chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, rồi quay đầu nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Mẹ, mẹ ở đây cùng với Tư Hàn có được không?"

Mạc Tiểu Hàn có chút khó khăn. Nếu như ở cùng với Tư Hàn, cô không thể đi làm. Vậy, công việc của cô sẽ mất. Cô mới từ nước ngoài trở về, lại vừa mới mượn phòng trọ ở, nếu không có công việc, thì ngay cả tiền tiền mượn phòng cô cũng không trả nổi.

"Mẹ, có được không vậy! Mẹ đồng ý với Tư Hàn đi!" Tư Hàn tiếp tục làm nũng.

"Tiểu Hàn, đồng ý với Tư Hàn đi. Chân của con bị gãy, không thể đi lại, một mình ở đây nhất định rất nhàm chán. Công việc của anh lại gấp, không có nhiều thời gian ở bên con." Trong ánh mắt Sở Thiên Ngao có một tia sáng khác thường, khi Mạc Tiểu Hàn liếc mắt nhìn, tìm liền đập thành thịch, vội chuyển ánh mắt đi không nhìn hắn nữa.

Sau khi Sở Thiên Ngao ra ngoài rồi trở lại, sắc mặt liền thay đổi hoàn toàn, vì Tư Hàn bị thương, nên trên mặt của hắn luôn u ám, nhưng bây giờ từ chân mi đến khóe mắt đều không che giấu được vẻ vui mừng. Tựa như hắn gặp chuyện gì đó vô cùng vui vẻ.

Là chuyện gì chứ? Mạc Tiểu Hàn suy nghĩ nát óc cũng không đoán ra. Có lẽ bác sĩ nói với hắn là tình trạng thương tích của Tư Hàn không có gì đáng ngại sao Mạc Tiểu Hàn chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Mẹ, Tư Hàn thật đáng thương a! Không có ai chăm sóc! Từ nhỏ đều chỉ có một mình con chơi." Tiểu quý thấy trên mặt Mạc Tiểu Hàn là vẻ không đành lòng, lại bắt đầu giờ chiều bái "Đáng thương".

Thấy vẻ mặt tủi thân của Tư Hàn, Mạc Tiểu Hàn quả nhiên đau lòng. Nắm chặt hai tay nhỏ bé của Tư Hàn, hôn lên khuôn mặt tái nhợt của cậu một cái:

"Được. Cô Mạc đồng ý với con! Chờ chân con khỏe hơn một chút Cô Mạc sẽ đi làm."

"Mẹ thật tốt!" Tư Hàn cố gắng đứng dậy muốn ôm cổ Mạc Tiểu Hàn, Mạc Tiểu Hàn không nỡ, chỉ sợ cậu lộn xộn sẽ đụng phải vết thương, vội cúi xuống ôm cậu. Nhưng cô không chú ý tới, Sở Tư Hàn và Sở Thiên Ngao sau lưng đang liếc mắt nhìn nhau, hiện ra nụ cười thông đồng.

"Cha! Cha cũng phải ở đây với con!" Tư Hàn lại bắt đầu ra lệnh.

Phòng bệnh này là phòng đặc biệt, vô cùng rộng rãi, có phòng ngủ, phòng tắm, còn có phòng bếp chuyên dụng, các loại gia dụng đồ điện cùng đồ dùng nhà bếp đều đầy đủ, không khác biệt gì so với ở nhà.

Buổi tối, sau khi Mạc Tiểu Hàn kể rất nhiều chuyện cổ tích, cuối cùng Tư Hàn cũng ngủ.

Mạc Tiểu Hàn vào phòng bên trong chuẩn bị ngủ. Phát hiện Sở Thiên Ngao vẫn còn vùi đầu ở ghế sofa đọc sách, không có một chút ý tứ muốn rời đi.

"Sở Thiên Ngao, có phải anh nên về nhà rồi không?" Trong phòng ngủ này chỉ có một cái giường lớn. Phòng bên ngoài là Tư Hàn, cô thật sự không muốn xảy ra chuyện gì với Sở Thiên Ngao nữa, lần trước nếu không phải vì bị Sở Thiên Ngao quán quýt hoan ái, Tư Hàn cũng sẽ không xảy ra tai nạn xe, bị thương đau đớn như vậy. Mạc Tiểu Hàn nghĩ đến đây lại cảm thấy rất đau lòng.

"Tiểu Hàn, bên ngoài đang mưa! Em nhất định đuổi anh đi sao? Cho anh ở lại một đêm đi!" Chiều giả bộ đáng thương này là Sở Thiên Ngao học được từ Sở Tư Hàn. Trước kia luôn đối xử bá đạo với Mạc Tiểu Hàn, vì vậy cô luôn đối chọi gay gắt với hắn, hiện tại Mạc Tiểu Hàn thích mm không thích cứng.

"Ách. . . ." Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên cơn mưa nhỏ buổi chiều đã trở nên rất to. Mà còn kèm theo gió lớn cùng mưa, nhìn qua quả thật có chút dọa người.

Thấy Mạc Tiểu Hàn đã về mm lòng, Sở Thiên Ngao cũng thêm đọc vài dòng tin. Đi ti vi bên cạnh Mạc Tiểu Hàn, nhẹ nhàng ôm eo cô: "Tiểu Hàn, hôm nay em mệt muốn chết rồi, đến ghế salon ngồi một lát, anh xoa bóp giúp em."

"Hả?" Mạc Tiểu Hàn cho rằng lỗi tai mình xảy ra vấn đề nên nghe lầm. Mở to hai mắt nhìn Sở Thiên Ngao. Đây là câu nói của Sở Thiên Ngao sao?

Quen biết Sở Thiên Ngao thời gian lâu như vậy, hắn chưa từng cư xử dịu dàng chăm sóc như vậy đối với mình.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao cũng không muốn giải thích. Nhẹ nhàng đẩy cô đến ghế salon ngồi xuống, hai tay bắt đầu nhẹ nhàng nhưng có tiết tấu xoa bóp bờ vai của cô.

Mạc Tiểu Hàn vẫn đang đắm chìm trong trạng thái kinh ngạc, Sở Thiên Ngao thật sự thay đổi triệt để thế này sao? Cô quả thật phát hiện hắn rất điềm tĩnh, những bá đạo phách lối năm đó dần dần bị sự điềm tĩnh kín kẽ thay thế, nhưng biến hóa này của hắn cũng quá nhanh đi? Lại còn giúp cô xoa bóp bả vai?

Lực xoa bóp của Sở Thiên Ngao vừa phải, bắp thịt đau nhức được hắn vuốt ve vô cùng thoải mái. Mạc Tiểu Hàn cũng không muốn suy nghĩ nhiều thêm nữa, an tâm hưởng thụ xoa bóp của hắn.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, nhưng trong phòng lại một mảnh ấm áp.

Sở Thiên Ngao giúp Mạc Tiểu Hàn xoa bóp bả vai, trong lòng một lần nữa dâng lên sự cảm kích. Con trai đáng yêu, bà xã mỹ lệ, buổi tối yên tĩnh, cảm giác ấm áp và hạnh phúc biết nhường nào!

Hắn nhất định phải nắm chắc hạnh phúc này. Hắn không thể mất đi bất cứ một ai trong hai người!

Tối hôm qua gần như cùng Sở Thiên Ngao làm cả đêm, Mạc Tiểu Hàn vốn đã vô cùng mệt mỏi, rồi Tư Hàn bị tai nạn xe, thể lực của cô đã tiêu hao đến cực hạn. Được Sở Thiên Ngao xoa bóp nhẹ nhàng như vậy, cô từ từ buồn ngủ.

Cơ thể mảnh mai từ từ tựa vào thành ghế, mắt cũng từ từ nhắm lại.

Thấy động thái của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao dừng xoa bóp, nhẹ nhàng đi vòng qua trước mặt Mạc Tiểu Hàn.

Hàng mi rất dài đen nhánh rủ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, không thấy được một dấu vết tang thương nào của năm tháng, bộ dạng vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt trong sáng ngây thơ, theo năm tháng, càng tăng thêm mấy phần trầm tĩnh, chứ không làm giảm đi vẻ đẹp của cô.

Sở Thiên Ngao nhẹ nhàng bế Mạc Tiểu Hàn lên, sợ đánh thức cô, vật nhỏ quá mệt mỏi, sẽ để cho cô ngủ một giấc thật ngon.

Giúp cô cởi giày, sau đó là áo khoác, váy. Khi Mạc Tiểu Hàn chỉ còn mặc áo lót, cơ thể lộ lỏ ở trước mặt Sở Thiên Ngao thì cổ họng của hắn bỗng nhiên căng thẳng!

Đỉnh núi Everest cao vút, cái bụng bằng phẳng, làn da trắng nõn trơn mịn, cả người tỏa mát ra mùi thơm nhẹ nhàng, tất cả đều có lực hút trí mạng!

Nơi nào đó trên người bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, càng lúc càng lớn, càng ngày càng thô, càng ngày càng cứng hơn. Ánh mắt Sở Thiên Ngao sáng quắc nhìn cơ thể trần trụi của Mạc Tiểu Hàn. Kèm chế ham muốn được vuốt ve.

Có vẻ hơi lạnh. Mạc Tiểu Hàn đang ngủ say đột nhiên phát ra tiếng nói thật nhỏ "Umh. Thiên Ngao."

Sự mừng rỡ như điên trong nháy mắt đánh trúng trái tim Sở Thiên Ngao, hần vạn vạn không nghĩ rằng, Mạc Tiểu Hàn đang ngủ nhưng lại gọi tên hần! Người phụ nữ nhỏ bé này, động thái đó của cô là đang dụ dỗ hần, không phải sao?

Sợ cô bị cảm lạnh, Sở Thiên Ngao vội dùng chăn đắp lên người Mạc Tiểu Hàn, cũng cố gắng khiến khát vọng đang sôi trào của mình bình thường một chút. Cứ nhìn như vậy, hần không thể bảo đảm mình sẽ không làm ra chuyện gì.

Cái chăn mềm mại ấm áp bao lấy Mạc Tiểu Hàn, cô hài lòng nở ra một nụ cười nhẹ, đầu cọ cọ trên gối, tìm một tư thế thoải mái hơn để ngủ.

Nơi nào đó trên người thật lâu cũng không chịu mềm đi, Sở Thiên Ngao không thể làm gì khác hơn là phải vào phòng tắm dội nước lạnh. Nước lạnh tưới nửa ngày, cuối cùng cũng khiến tiểu tử nghịch ngợm đó mềm nhũn.

Đang chuẩn bị ra khỏi phòng tắm, Sở Thiên Ngao suy nghĩ một chút, lại mở nước nóng dội lên người mình một lần. Khiến thân thể trở nên ấm áp. Mới quần tắm khăn tắm đi ra ngoài.

Trên giường lớn, Mạc Tiểu Hàn đang ngủ rất ngon. Khóe miệng vẫn treo một nụ cười nhẹ, tựa như đang mơ một giấc mơ rất đẹp.

Sở Thiên Ngao đi ra phòng bệnh bên ngoài, Tiểu Tư Hàn cũng đang ngủ say. Trên mặt là ý cười nhẹ nhàng, giống Mạc Tiểu Hàn như đúc.

Trên mặt Sở Thiên Ngao cũng không khỏi lộ ra một nụ cười ấm áp, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, Tựa như trong ba mươi năm, đây mới là thời khắc ấm áp nhất, hạnh phúc nhất của hần!

Hôn nhẹ vào trán Tư Hàn một cái, Sở Thiên Ngao rón rén trở về phòng ngủ.

Cởi chiếc khăn tắm trên người, toàn thân trần trụi chui vào chăn, ôm chặt Mạc Tiểu Hàn từ phía sau. Trên người Mạc Tiểu Hàn vẫn còn mặc áo lót, Sở Thiên Ngao đưa tay cởi áo ngực giúp cô, ban đêm, phụ nữ mặc cái này ngủ sẽ không tốt, sẽ dễ bị viêm tuyến sữa. Sở Thiên Ngao đã nghe trên truyền hình.

Bàn tay cố gắng nhẫn nhịn kích động muốn xoa bóp nơi ngọt mà kia, Sở Thiên Ngao vòng tay ôm hông Mạc Tiểu Hàn, nhắc đầu cô gối lên cánh tay mình, hạnh phúc nhắm chặt hai mắt.

Cả người Mạc Tiểu Hàn bị Sở Thiên Ngao ôm trong ngực, trong mơ cũng cảm thấy có cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Cơ thể dán chặt hơn vào người Sở Thiên Ngao, trong giấc mơ dường như Mạc Tiểu Hàn trở lại thời tuổi thơ, khi đó, cô còn là một vui tiểu công chúa vô ưu vô lo, công ty của ba chưa bị phá sản, ba đưa cô và mẹ tham gia đám tiệc, cô mặc chiếc váy công chúa xinh đẹp, là cô gái xinh đẹp nhất trong bữa tiệc.

Nghe Mạc Tiểu Hàn thở đều, khóe mắt Sở Thiên Ngao chợt có chút ướt át. Dục niệm như lửa nóng bùng trong dục niệm cũng dần dần biến mất. Giờ phút này, hần chỉ muốn lặng lẽ ôm Mạc Tiểu Hàn như vậy.

Nghe hơi thở của cô, biết cô nằm trong lòng của hần, biết cô đã thuộc về hần.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Khúc nhạc hôn lễ

Mạc Tiểu Hàn bị một cây gậy đụng vào làm tỉnh giấc.

Ai, rốt cuộc là cái đồ gì! Trong giấc mơ Mạc Tiểu Hàn phiền não nhăn mày. Vừa cứng lại nóng, cây gậy gỗ này để không đúng nơi a. Khiến cô không ngủ ngon.

Cuối cùng Mạc Tiểu Hàn từ trong giấc mơ tỉnh lại. Vừa đưa tay sờ, nhất thời bị dọa đến tỉnh táo hoàn toàn!

Cái cô..., cô..., cô... Vừa sờ tới là vật kia sao?

Thân thể bị người từ phía sau ôm thật chặt, không cần đoán, Mạc Tiểu Hàn cũng biết là Sở Thiên Ngao, trên người hần có một mùi vị nhẹ nhàng tựa như nước hoa, bất luận tắm rửa như thế nào cũng không sạch. Thật ra thì Mạc Tiểu Hàn rất thích mùi vị này.

"Chào buổi sáng. Vật nhỏ, đã tỉnh rồi hả ?" Giọng nói trầm thấp mà từ tính của Sở Thiên Ngao từ phía sau lưng truyền đến, lại khiến sắc mặt Mạc Tiểu Hàn trong nháy mắt hồng thắm

"Hôm qua không phải nói anh nên về nhà sao?" Tư thế này quá mập mờ, Mạc Tiểu Hàn không thể làm gì khác hơn là mạnh miệng tìm đề tài.

"Mura lớn như vậy, em thật sự muốn anh về sao?" Sở Thiên Ngao ôm Mạc Tiểu Hàn chặt hơn, hoàn toàn không chú ý nơi nào đó của mình đang dính ở giữa hai chân Mạc Tiểu Hàn.

"Ừm. Tư Hàn có thể đã tỉnh, em đi ra ngoài xem một chút." Mặc dù đưa lưng về phía Sở Thiên Ngao, mặc dù đã đã làm nhiều lần như vậy, nhưng tư thế này vẫn khiến Mạc Tiểu Hàn cảm thấy xấu hổ.

"Vật nhỏ, xấu hổ có đúng không?" Giọng nói nhẹ giống như rì vào tai, hơi thở nóng bỏng phun vào tai cô, Sở Thiên Ngao chính là đang khiêu khích cô!

"Không có! Tại sao phải xấu hổ với loại người lưu manh như anh?" Mạc Tiểu Hàn cũng không vừa. Chính mình cũng không biết xấu hổ đó chứ, cô tuyệt đối không thể thua bởi Sở Thiên Ngao.

"Thật?" Sở Thiên Ngao chơi xấu, dùng sức vặn vẹo vùng eo, vật kia lại dính dính về phía trước.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy vùng da thịt bị đụng nóng bỏng như lửa đốt. Có chút luống cuống, nếu Sở Thiên Ngao cứ làm như vậy, cô thật sự chống đỡ không được.

"Ách, hình như em nghe tiếng Tư Hàn gọi bên ngoài. Em đi ra ngoài xem một chút." Mạc Tiểu Hàn muốn tránh hấn.

"Em nghe lầm" Cửa khép, nhưng nếu Tư Hàn kêu, bên trong sẽ nghe rất rõ ràng.

"Này, em muốn dậy! Mau buông em ra!"

Sở Thiên Ngao làm sao có thể buông tay! Tối hôm qua không muốn ồn ào để Mạc Tiểu Hàn nghỉ ngơi, hấn gần như khổ sở nhìn cả đêm, mong chờ trời mau sáng để tìm nơi bộc phát!

"Tiểu Hàn, em có cảm giác với anh, đúng không?"

"Ách. Cái này sau này hãy nói được không? Anh. Anh thả tôi ra trước." Giọng nói bắt đầu thay đổi, hơi thở rối loạn. Vì ma trảo của Sở Thiên Ngao đã đánh úp tới hai hạt đậu mềm mại.

Chậm rãi êm ái vuốt ve.

"Tiểu Hàn, em cũng yêu anh, đúng không?"

Giọng nói càng thêm mờ ám, hai tay không chút nào ngừng nghỉ. Bàn tay càng ngày càng càn rỡ, bắt đầu chạy khắp nơi, quạt gió thổi lửa.

"A." Chợt bị về đến chỗ mẫn cảm, Mạc Tiểu Hàn không khỏi nhỏ giọng rên lên một tiếng.

Nghe tiếng rên của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao biết đây là yếu điểm của Mạc Tiểu Hàn, càng thêm tỉ mỉ vỗ về chơi đùa.

Xuân Thủy róc rách chảy ra, không bao lâu, ngón tay Sở Thiên Ngao ướt đầm.

Hài lòng cười một tiếng, tăng thêm một ngón tay, đi vào dò xét sâu hơn.

"Đừng." Giọng nói của Mạc Tiểu Hàn vỡ vụn không thành câu. Hấn, hấn tại sao có thể như vậy chứ! Vừa tức giận, vừa xấu hổ, vừa tự trách mình vô dụng, chỉ cần vuốt ve mấy cái, nước đã chảy nhiều như vậy.

"Người phụ nữ ăn ở hai lòng!" Sở Thiên Ngao cười nhẹ, đôi môi cũng bắt đầu công thành đoạt đất.

Nhẹ nhàng nâng một chân trắng nõn như ngó sen non, điều chỉnh góc độ, đem đồ vật kia sớm đã bành trướng nhẹ nhàng đưa vào, một tiếng kêu giống như tiếng chân giẫm vào bùn lầy, khiến hai người nhẹ nhàng run rẩy. Âm thanh này, không thể nghi ngờ là kích thích mạnh mẽ nhất.

Nhưng Sở Thiên Ngao cũng không gấp, hấn muốn từ từ kéo dài quá trình hưởng thụ này. Có trời mới biết, hấn mê mết cảm giác khi ở bên trong Mạc Tiểu Hàn

Từ từ nhẹ nhàng rút ra, rồi lại nhẹ nhàng đâm vào. Đồ vật kia của Sở Thiên Ngao giống như một con rắn, ở bên trong ma sát.

Mỗi một cái đều đụng vào nơi non mềm nhất.

Cơ thể Mạc Tiểu Hàn cong lên, vặn vẹo gãy dựa, nhộn, chua, trướng, tê dại. Nhưng muốn càng nhiều hơn.

Cắn chặt môi, không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy Sở Thiên Ngao thực sự đang hành hạ mình.

Không được! Bất luận như thế nào cũng không thể mở miệng nói cho hắn biết, nói mình không chịu nổi, hi vọng hắn dùng lực một chút, chuyển động nhanh một chút.

Chuyển động chậm như vậy, thật sự muốn chết!

Mạc Tiểu Hàn kèm nén khiến cả người cũng run rẩy, nhưng cảm giác kia lại mãnh liệt hơn!

"Cha! Mẹ, hai người đang làm gì?" Giọng trẻ con lạnh lạnh vang lên từ giường bệnh bên ngoài truyền đến.

Mạc Tiểu Hàn căng thẳng trong lòng, phía dưới cũng chợt căng thẳng. Kích thích Sở Thiên Ngao liều mạng hút khí, thiếu chút nữa liền phóng mạnh mẽ ra ngoài.

"Ách. Tur Hàn, con tỉnh rồi sao? Mẹ lập tức ra ngoài." Mạc Tiểu Hàn khẩn trương muốn chết. Mặc dù Tur Hàn nằm ở trên giường không thể nào đi vào, nhưng cô vẫn rất sợ đứa bé sẽ nhìn thấy.

"Được. Một lát mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe nha!" Tur Hàn đứng là một cậu bé rất ngoan. Một chút cũng không ồn ào.

Sở Thiên Ngao cười nhẹ một tiếng ở bên tai Mạc Tiểu Hàn: "Sao lại cần anh?"

"Cái gì?" Mạc Tiểu Hàn không hiểu.

"Nơi này. Mới vừa rồi cần anh thiếu chút nữa không khống chế được." Sở Thiên Ngao lại đem vật kia tới lui.

Mạc Tiểu Hàn lập tức hiểu ra. Mặt đỏ đến mang tai! Người đàn ông lưu manh này, nói tới nói lui thật là không biết thẹn thùng.

Định hung hăng co lại! Sở Thiên Ngao hít mạnh một hơi, hôn lên môi Mạc Tiểu Hàn. Môi lưỡi như lửa nóng tùy ý vẩy vùng. Mạc Tiểu Hàn đầu vầng mắt hoa.

"Tiểu yêu tinh!" Sở Thiên Ngao không thể kiềm được, nâng eo lên, dùng sức mạnh mẽ vào ra .

"Mẹ! Cha đang chạy bộ sao? Tại sao lại thờ mạnh như vậy?" Tiểu Tur Hàn nằm ở phía ngoài, thật sự rất tò mò chuyện gì xảy ra bên trong.

Đến cùng là cha mẹ đang làm cái quỷ gì? Giọng nói của mẹ là lạ, giống như muốn khóc. Cha thì càng kỳ quái, bên trong không có máy chạy bộ, sao cha lại thờ gấp như thế?

Có phải đang chơi đấu vật hay không?

"Ách." Mạc Tiểu Hàn bị sức mạnh của Sở Thiên Ngao vào ra khiến nói không ra lời. Bàn chân duỗi thẳng tắp, cuộc chạy nước rút sắp đến.

"Mẹ, con cũng vậy muốn chơi đấu vật! Mẹ với cha ra đây chơi với con!" Tur Hàn kêu ở bên ngoài có chút đáng thương.

"Tur Hàn." Vừa run rẩy kêu lên một câu Tur Hàn, Sở Thiên Ngao đột nhiên xuyên qua thật sâu, trong nháy mắt Mạc Tiểu Hàn đạt tới Tiên cảnh.

Nơi đó của Mạc Tiểu Hàn co rút mãnh liệt khiến Sở Thiên Ngao không thể kiềm được, gằn nhẹ một tiếng, toàn bộ phóng hết ra ngoài!

Sau chuyện sáng nay, Sở Thiên Ngao liền ý lại không đi. Mỗi ngày tan sở liền trực tiếp tới đây. Thừa dịp Tur Hàn không chú ý, hôn lên miệng Mạc Tiểu Hàn một nụ hôn, hoặc là bàn tay có ý xấu dò vào quần áo của cô, tìm mọi cách trêu chọc.

Chân Tur Hàn cũng dần tốt hơn. Ban ngày Mạc Tiểu Hàn tự mình nấu cơm cho cậu, dùng xe đẩy đẩy hắn đi chơi, buổi tối lại bị Sở Thiên Ngao quán lấy đòi hỏi, căn bản không có thời gian dư thừa để suy nghĩ.

Có lẽ, như vậy cũng tốt. Có lẽ có duyên với Tur Hàn, Mạc Tiểu Hàn cảm giác mỗi một ngày rất hạnh phúc.

Nếu không bá đạo và lãnh khốc, thật ra thì, Sở Thiên Ngao thật sự là tình nhân trên giường rất rất lãng mạn.

Kỹ xảo cùng thể lực của hắn cũng quá tốt, hơn nữa rất hiểu phải chọc ghẹo phụ nữ thế nào. Ngón tay và đầu lưỡi của hắn, càng thêm linh hoạt không thể tưởng tượng nổi, Mạc Tiểu Hàn chưa thử qua người đàn ông khác, nhưng mỗi một lần cùng Sở Thiên Ngao, dường như có thể khiến cô đạt tới cao trào nhất.

Sau buổi trưa, ánh nắng ấm áp chiếu vào, Tur Hàn đã ngủ rồi. Mạc Tiểu Hàn đang nằm trên ghế sa lon đọc sách giáo dục trẻ em.

Điện thoại di động chợt vang lên, là Cố Cẩm Tâm: "Tiểu Hàn! Cuối tuần là hôn lễ của tớ, cậu không được quên a!"

Trong đầu Mạc Tiểu Hàn ong lên một cái, đúng rồi! Cuối tuần là đám cưới của Cẩm Tâm! Cô là phụ dâu! Sao lại có thể quên mất chuyện này! Thời gian này luôn ở bên cạnh Tur Hàn, trí nhớ cũng biến mất, không còn nhớ chuyện gì khác nữa.

"Được. Tớ nhớ. Yên tâm đi!" Để điện thoại xuống, Mạc Tiểu Hàn bắt đầu râu rĩ. Bây giờ Tur Hàn rất dính cô, đến lúc đó khẳng định không chịu buông cô đi tham gia hôn lễ a.

Bây giờ cậu bé đã quen kêu cô là mẹ rồi, nói thế nào cũng không thay đổi, nhất định phải kêu cô là mẹ. Nếu như dẫn cậu tới buổi hôn lễ, người khác lại nghĩ đây là con trai của mình !

Con trai của Sở Thiên Ngao gọi mình là mẹ, loại chuyện bát quái ngày mai khẳng định sẽ lên trang đầu các báo. Ai, Mạc Tiểu Hàn thật không biết phải làm sao!

"Thiên Ngao, cuối tuần là hôn lễ của Cẩm Tâm, anh nghĩ cách đưa Tư Hàn ra ngoài đi chơi một ngày được không?" Mạc Tiểu Hàn ôn tồn thương lượng với Sở Thiên Ngao.

"Anh biết. Anh là phù rể cho Bùi Tuấn. Tư Hàn cùng chúng ta đến đó là được! Có gì phải lo lắng đâu!" Sở Thiên Ngao cảm thấy Mạc Tiểu Hàn lo lắng vô lý. Anh mắt chớp động.

Hôn lễ Cố Cẩm Tâm, hẳn tại sao không đi ! Hẳn còn có chuyện kinh ngạc muốn dành cho Mạc Tiểu Hàn! Hẳn muốn đi, Tư Hàn cũng phải đi. Cả nhà bọn họ ba người, đều phải đến đông đủ!

Ngày Cố Cẩm Tâm kết hôn rốt cuộc cũng đến!

Sáng sớm, Mạc Tiểu Hàn liền mang hai bộ lễ phục cùng hộp giày đến nhà trọ của Cố Cẩm Tâm. Đây là lễ phục và giày của cô. Hôm nay cô là dâu phụ, không yêu cầu rất xinh đẹp, nhưng cũng không thể quá xấu xí. Phải thích hợp để tôn cô dâu lên.

Bộ lễ phục của dâu phụ là màu tím nhạt, chất liệu tơ tằm trước mềm mại rất mát mẻ sáng khoái, vô cùng phù hợp với làn da của Mạc Tiểu Hàn. Đi thêm đôi giày cao gót màu trắng, cài thêm đóa hoa màu tím đậm trên đầu. Khi Mạc Tiểu Hàn tới giúp Cố Cẩm Tâm sửa sang lại áo cưới thì Cố Cẩm Tâm trêu ghẹo: "Tiểu Hàn, hôm nay cậu tới để cạnh tranh xinh đẹp với tớ sao? Dâu phụ sao còn mặc đẹp hơn dâu chính thế!"

Mạc Tiểu Hàn ra vẻ uất ức: "Làm gì có! Trang phục dâu phụ không phải đều là thống nhất sao? Tớ không mặc theo ý mình." Cố Cẩm Tâm có bốn dâu phụ. Quả thật đều dùng trang phục thống nhất.

Chỉ có điều, bộ lễ phục này vô cùng phù hợp với Mạc Tiểu Hàn mà thôi. Mấy dâu phụ khác mặc vào chỉ làm động lòng người một chút, nhưng Mạc Tiểu Hàn mặc vào lại khiến bộ lễ phục này trở nên cao nhã thuần khiết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Anh yêu em

Hôn lễ Cố Cẩm Tâm sắp đến, Mạc Tiểu Hàn bị cô kéo đi theo cô làm quân sư. Áo cưới đã chuẩn bị tốt rồi, đặt thiết kế theo yêu cầu, khi Mạc Tiểu Hàn thấy Cố Cẩm Tâm lấy bộ lễ phục từ trong hộp ra, lập tức nín thở!

Nó quá đẹp! Làn váy viền ren lộng lẫy nhưng trang nhã, cổ áo và tay áo đều kết hoa văn thủ công, kiểu dáng cắt may khéo léo lộ ra vẻ tươi mát.

"Tiểu Hàn, đẹp không?" Cố Cẩm Tâm mang trên mặt nụ cười hạnh phúc, đem áo cưới ướm vào mình khoa tay múa chân.

"Quá đẹp! Cẩm Tâm, cậu nhất định sẽ là cô dâu đẹp!" Mạc Tiểu Hàn nói chân thành từ đáy lòng.

"Cám ơn!" Cố Cẩm Tâm khoác vào vai Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt ân cần nhìn cô, "Tiểu Hàn, cậu và Sở Thiên Ngao chung sống như thế nào?"

"Chung sống cũng không tệ lắm. Sở Thiên Ngao thật sự thay đổi rất nhiều, trước kia tôi ghét nhất sự bá đạo, ngông cuồng, và không biết tôn trọng người khác của hắn, nhưng bây giờ hắn đã thay đổi rất nhiều. Bây giờ ở cùng với hắn, thật sự thoải mái." Mạc Tiểu Hàn mỉm cười, "Chỉ có điều, trong lòng tớ vẫn có chút thấp thỏm. Không biết tại sao."

"Tiểu Hàn, chuyện trước đây lưu lại cho cậu quá nhiều ám ảnh đi, cậu phải học cách quên đi. Lần trước cùng Thiên Ngao ăn cơm, tớ cũng cảm thấy hắn thay đổi rất nhiều. So với trước kia trầm ổn hơn nhiều. Nhìn qua đúng là một người đàn ông có tư chất. So sánh giữa Bùi Tuấn với hắn, thật sự còn ngáy thोर lắm!"

Mặc dù oán trách Bùi Tuấn ngây thơ, nhưng nụ cười trên mặt Cố Cẩm Tâm lại nồng đậm, ngọt ngào, thậm chí mang theo điểm cung chiêu.

Mạc Tiểu Hàn lắc đầu mỉm cười. Đàn ông, có lúc thật giống như một đứa bé chưa trưởng thành. Chỉ vì Cố Cẩm Tâm chưa thấy mặt ngây thơ này của Sở Thiên Ngao mà thôi.

"Cẩm Tâm, em có ở bên trong không?" Bên ngoài truyền tới một giọng nam trong sáng. Bùi Tuấn đến tìm Cố Cẩm Tâm.

"Em và Tiểu Hàn đều ở đây. Anh vào đi." Trên mặt Cố Cẩm Tâm tràn đầy hạnh phúc của một cô dâu.

"Bùi Tuấn, chúc mừng anh! Tôi và anh sẽ trở thành thân thuộc." Mạc Tiểu Hàn cười nhìn Bùi Tuấn.

"Cám ơn cám ơn! Vậy cô và Thiên Ngao? Lúc nào thì kết hôn?" Bùi Tuấn hỏi.

"." Mạc Tiểu Hàn không biết trả lời như thế nào. Trải qua khoảng thời gian chung đụng này, sâu trong nội tâm của cô thật ra thì đã tiếp nhận Sở Thiên Ngao rồi. Thấy bộ dáng hạnh phúc của Cẩm Tâm, khiến cô cũng bắt đầu ước mơ mình được mặc áo cưới.

"Tiểu Hàn, tấm lòng của Thiên Ngao đối với cô, cô cũng không phải không biết. Mấy năm cô rời đi này, mỗi lần gặp tôi đều là uống rượu giải sầu. Sinh nhật hàng năm của cô hẳn cũng làm một chiếc bánh sinh nhật thật lớn, một mình nhìn chiếc bánh rồi thôi nên. Lễ tình nhân hàng năm sẽ mua một chiếc nhẫn, sau đó ném vào lòng biển. Tôi rất đau lòng vì hẳn, những chiếc nhẫn kia đều rất giá trị a!"

"Hả?" Lời của Bùi Tuấn khiến Mạc Tiểu Hàn thất kinh. Những chuyện này, cho tới bây giờ Sở Thiên Ngao cũng chưa từng nói với cô.

Thấy dáng vẻ giật mình của Mạc Tiểu Hàn, Bùi Tuấn sáng tỏ gật đầu: "Giật mình chứ gì? Những chuyện này Thiên Ngao không thể nào nói được với cô. Thiên Ngao này suy nghĩ rất sâu kín, có chuyện gì cũng chỉ thích chôn ở trong lòng. Hẳn không có lời ngon tiếng ngọt, nhưng Tiểu Hàn à, cô phải tin tưởng tôi, hẳn thật sự yêu cô. Tôi là bạn bè của hẳn nhiều năm như vậy, tôi phải có trách nhiệm nói cho cô biết, hẳn yêu cô. Hơn nữa chỉ yêu một mình cô."

Trong lòng của Mạc Tiểu Hàn, chợt như có một làn gió xuân thổi qua, ấm áp, ngọt ngào, còn có một chút đau.

Thiên Ngao, Sở Thiên Ngao, Thiên Ngao. Cô thầm gọi cái tên này, giữa môi lưỡi giữa đường như cũng tràn đầy mùi vị hạnh phúc.

Cô biết hẳn yêu cô, chỉ không nghĩ tới sẽ sâu như vậy. Còn bao nhiêu chuyện mà cô không biết đây?

Ngước mắt nhìn Bùi Tuấn, hi vọng hẳn nói thêm chút nữa.

Bùi Tuấn tựa như hiểu thấu tâm tư của cô, sắc mặt có chút nặng nề: "Tiểu Hàn, còn có một sự kiện, tôi cảm thấy cô cũng nên biết."

Thấy sắc mặt của Bùi Tuấn, Mạc Tiểu Hàn sợ hết hồn: "Hả? Chuyện gì?"

Cánh cửa đang mở một nửa chợt bị đẩy ra, một bóng dáng tuấn dật mạnh mẽ rần ròi đi vào.

Sở Thiên Ngao mỉm cười nhìn Mạc Tiểu Hàn một cái, rồi quay đầu sang Bùi Tuấn: "Tiểu tử cậu có phải lại đang nói xấu sau lưng tôi không?"

Bùi Tuấn bắt nắn tròng Sở Thiên Ngao một cái: "Tôi là người không có nghĩa khí như vậy sao? Tôi đang định nói cho Tiểu Hàn biết cậu vì cô ấy mà bị trầm cảm đấy."

Mây rậm của Sở Thiên Ngao nhú lại, vội vàng ngăn chủ đề của Bùi Tuấn: "Sao hôm nay rảnh rỗi như vậy? Chuyện hôn lễ đã an bài tốt hết rồi sao?"

Trầm cảm? Mạc Tiểu Hàn lại không chịu buông tha đề tài này. Vội kéo Bùi Tuấn hỏi: "Thiên Ngao bị trầm cảm?"

"Đúng! Cô đi được một năm, Thiên Ngao bị trầm cảm rất nghiêm trọng. Phải một thời gian rất lâu mới chữa khỏi. Cô không phát hiện Thiên Ngao gầy đi sao? Lúc đó hẳn rất gầy, người cao hơn 1m 80, mà chỉ còn hơn 55 kg. Tôi nhìn còn thấy đau lòng."

"Cái gì?" Câu nói của Bùi Tuấn, khiến Mạc Tiểu Hàn chết đứng tại chỗ.

Trái tim bóp chặt lại, như có một bàn tay khổng lồ hung hăng lôi kéo, Mạc Tiểu Hàn đau đớn đến không thể hít thở được!

Nước mắt rơi xuống không hề báo trước, Thiên Ngao ngốc! Ngu ngốc, sao anh lại trở nên như vậy?

Đôi mắt to tràn đầy nước mắt nhìn Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn khóc toàn thân run rẩy.

Thấy nước mắt Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao có chút luống cuống, kéo vai Mạc Tiểu Hàn qua, dịu dàng nói: "Đừng nghe Bùi Tuấn nói lung tung, làm gì đến nỗi dọa người như vậy."

"Sở Thiên Ngao, anh là tên ngốc!" Mạc Tiểu Hàn đột nhiên xoay người, nhào vào lòng Sở Thiên Ngao, ôm chặt lấy hẳn. khuôn mặt nhỏ tràn đầy nước mắt dính sát vào mặt hẳn, cọ sát, như muốn chính mình hòa nhập với sinh mệnh của hẳn.

"Anh làm gì thế. Sao phải làm như vậy? Em tốt đến như vậy sao. Sao anh ngốc như vậy. Ngu ngốc!" Mạc Tiểu Hàn khóc đến nỗi nói không thành câu.

Cô thật sự không ngờ, tình cảm của Sở Thiên Ngao đối với cô, lại sâu đậm đến thế. Bây giờ, cô hoàn toàn có thể tha thứ cho tất cả sai lầm trước kia của Sở Thiên Ngao. Hẳn bá đạo, cũng vì hẳn yêu cô, không phải sao?

"Ngoan, đừng khóc, em xem anh bây giờ không phải rất khỏe sao?" Thấy Mạc Tiểu Hàn khóc đau lòng như vậy, Sở Thiên Ngao càng đau lòng hơn,

vụng về giúp cô lau sạch nước mắt, nhưng nước mắt càng ngày càng nhiều, lau cách nào cũng không hết.

Sở Thiên Ngao không thể làm gì khác hơn là dùng đôi môi nóng bỏng hôn lên mặt của Mạc Tiểu Hàn, muốn hôn khô nước mắt trên mặt cô.

Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm liếc mắt nhìn nhau, cũng bị hai người đang ôm nhau khóc kia làm cho cảm động, yên lặng thối lui ra khỏi phòng, không quên đóng cửa lại, để cho có không gian riêng tư.

"Tiểu Hàn, tha thứ cho những sai lầm trước kia của anh được không? Trước kia, anh chưa bao giờ yêu ai, nên không biết phải yêu làm sao. Cho anh thêm thời gian, được không?" Giọng nói dịu dàng của Sở Thiên Ngao vang lên bên tai Mạc Tiểu Hàn. Mang theo cung chiều nồng đậm

Mạc Tiểu Hàn khóc căn bản không nói ra lời, chỉ là ra sức gạt đầu.

Khóe mắt của Sở Thiên Ngao cũng đã ươn ướt. Nhẹ nhàng nâng cằm Mạc Tiểu Hàn, ánh mắt thâm tình nhìn sâu vào mắt cô.

Trong mắt Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn thấy được bóng dáng của mình, tràn đầy nước mắt, nhưng vẻ mặt lại hạnh phúc, thỏa mãn. Lần đầu tiên, không trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Ngao, Mạc Tiểu Hàn nhẹ nhàng hỏi: "Thiên Ngao, anh có yêu em không?"

"Yêu. Rất yêu." Sở Thiên Ngao có chút giật mình, nhưng hơn thế là cảm động và mừng rỡ, "Tiểu Hàn, anh yêu em, rất rất rất yêu em."

Mạc Tiểu Hàn hài lòng mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ mỉm cười giống như thiên sứ: "Thiên Ngao, em cũng yêu anh!"

"Tiểu Hàn, em mới nói cái gì? Em lặp lại lần nữa đi?" Sở Thiên Ngao không thể tin được vào lỗ tai của mình, kinh ngạc nhìn Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn có chút xấu hổ, vùi mặt vào ngực Sở Thiên Ngao: "Không nói, lời hay không nói lần thứ hai."

"Tiểu Hàn, bảo bối, lặp lại lần nữa được không? Cầu xin em. . . ." Sở Thiên Ngao tha thiết hôn lên mặt Mạc Tiểu Hàn, từ trán đến mắt, đến mũi, không buông tha bất cứ chỗ ngọt ngào nào.

"Không nói không nói. . . ." Mạc Tiểu Hàn bị hôn làm cho khó chịu, cười duyên đánh nhẹ vào lưng Sở Thiên Ngao.

"Tiểu Hàn, em biết không? Những lời này, anh chờ đợi bốn năm nay rồi." Sở Thiên Ngao đột nhiên ôm chặt Mạc Tiểu Hàn, rất chặt, tựa như muốn đem cô khảm vào trong ngực mình: "Không, anh chờ 30 năm rồi."

"30 năm?" Mạc Tiểu Hàn không hiểu hỏi.

"Anh chờ ba mươi năm, chờ một người phụ nữ anh yêu nói với anh, em yêu anh." Giọng nói Sở Thiên Ngao mang theo hạnh phúc nồng đậm, nụ cười ở khóe miệng khiến hắn càng thêm anh tuấn.

"Ai yêu anh? Em mới không yêu anh! Người em yêu là Tiểu Tư Hàn!" Mạc Tiểu Hàn thấy bộ dạng Sở Thiên Ngao, bắt đầu đùa ác.

"Không yêu anh? Vậy anh sẽ trừng phạt em!" Sở Thiên Ngao ôm eo Mạc Tiểu Hàn, bế cô lên, bước vào phòng thay quần áo.

Mạc Tiểu Hàn cảm thấy có chút không ổn, vội đẩy ngực Sở Thiên Ngao: "Này! Này! Đừng làm loạn! Đây là phòng để áo cưới của Cẩm Tâm và Bùi Tuấn. Là nơi nhạy cảm, anh đừng làm loạn a!"

"Yên tâm, anh sẽ không làm loạn. Chỉ làm một chút chuyện yêu thôi." Sở Thiên Ngao cười tà mị, ánh mắt lóe lên những tia sáng nóng rực.

Mạc Tiểu Hàn đối với tia sáng này rất quen thuộc, trong lòng thật sự có chút nóng nảy. Bây giờ Cẩm Tâm và Bùi Tuấn nói không chừng còn ở bên ngoài chờ họ, Sở Thiên Ngao sao có thể vào thời điểm này làm loại chuyện đó chứ!

"Yên tâm đi, bọn họ sẽ không vào. Bọn họ rất thông minh, làm gì giống tiểu ngu ngốc em chứ! Chạy trốn ba năm, hôm nay bị anh bắt lại được rồi!"

Nụ hôn kích tình của Sở Thiên Ngao rơi xuống. Đôi môi chạy trên chiếc cổ thon dài của Mạc Tiểu Hàn, nhẹ nhàng liếm láp từng chỗ mẫn cảm của cô. Mạc Tiểu Hàn rên nhẹ giống Tiểu Miêu yêu kiều.

"Vật nhỏ, tiểu yêu tinh! Vừa nghe em rên anh đã không chịu nổi! Em nói đi, Sao em chỉ như vậy mà lại câu dẫn được đàn ông?" Sở Thiên Ngao ôm Mạc Tiểu Hàn vào phòng thay đồ. Trực tiếp đặt cô trên bàn trang điểm.

Bốn phía bàn trang điểm đều là gương lớn. Mạc Tiểu Hàn nhìn thấy vô số hình bóng của mình trong gương, đang bị Sở Thiên Ngao hôn mãnh liệt. Cả người nóng bỏng không nói nên lời.

Cởi váy Mạc Tiểu Hàn, đầu lười Sở Thiên Ngao bắt đầu du hành trên người cô.

"A. Không cần. Không cần liếm nơi đó." Sở Thiên Ngao hiểu rất rõ cơ thể Mạc Tiểu Hàn, biết yếu điểm của cô là ở đâu. Trực tiếp liếm lên đó, khiến Mạc Tiểu Hàn run rẩy!

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 157: Em đồng ý

Bùi Tuấn và Cố Cẩm Tâm ngồi ở phòng phía ngoài, uống cà phê chờ Sở Thiên Ngạo và Mạc Tiểu Hàn.

Đột nhiên, Cố Cẩm Tâm lên lút chỉ chỉ cửa, nhìn Bùi Tuấn lộ ra một nụ cười xấu xa, "Anh nghe xem"

Bên trong phòng mơ hồ truyền đến tiếng rên rỉ thật nhỏ, cẩn thận mới nghe thấy, nếu không sẽ không nghe được.

Khóe miệng Bùi Tuấn cong lên, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Cố Cẩm Tâm: "Sao, em cũng muốn rồi hả ?"

"Phi! Đừng nói lung tung!" Cố Cẩm Tâm bị Bùi Tuấn nhìn có chút không được tự nhiên. Mặc dù sắp kết hôn, nhưng mỗi lần bị Bùi Tuấn nhìn như vậy, nhịp tim của Cố Cẩm Tâm đều tăng tốc. Có lẽ, đây chính là cảm giác yêu đi.

"Chẳng lẽ em không muốn?" Bùi Tuấn tiến tới bên cạnh Cố Cẩm Tâm. Trong khoảng thời gian này, vì chuẩn bị hôn lễ, bọn họ bị mệt muốn chết, hai người quả thật đã lâu không làm chuyện kia.

"Em mới không muốn! Làm sao giống như anh, cả ngày cũng " Cố Cẩm Tâm mới nói được phân nửa, lại thấy Bùi Tuấn cười như không cười nhìn cô, mặt nhất thời đỏ bừng.

"Anh cả ngày cũng thế nào?" Bùi Tuấn cố ý trêu đùa Cố Cẩm Tâm, cười híp mắt nhìn cô.

Dời tầm mắt xuống dưới, nhìn vào ngực cô. Nơi này của Cố Cẩm Tâm luôn luôn đầy đặn, đội cao lên khiến bụng dưới Bùi Tuấn nhất thời căng thẳng.

Nhận thấy ánh mắt của Bùi Tuấn, Cố Cẩm Tâm nhanh tay che ngực của mình, đứng lên muốn cách Bùi Tuấn xa một chút.

Hoa trong hôn lễ còn chưa chọn xong, còn rất nhiều chuyện phải làm, cô không thời gian ở chỗ này làm chuyện như vậy.

"Đừng chạy" Bùi Tuấn kéo Cố Cẩm Tâm vào lòng mình, Cố Cẩm Tâm nhất thời ngã vào người Bùi Tuấn, bị Bùi Tuấn dang hai cánh tay vững vàng nhốt chặt.

"Đừng! Một lát Tiểu Hàn và Thiên Ngạo ra ngoài thấy được rất ngại."

"Hắc hắc, người nên ngại là bọn họ! Lại nói, Thiên Ngạo không thể kết thúc cuộc chiến đấu nhanh như vậy đâu." Bùi Tuấn nói xong, kéo Cố Cẩm Tâm vào một phòng nghỉ khác.

"Đừng" Cố Cẩm Tâm vẫn muốn kháng cự.

Bùi Tuấn ôm lấy cô từ phía sau, đẩy Cố Cẩm Tâm về phía trước. Đôi tay trực tiếp dò vào quần của cô, vuốt ve nhụy hoa nho nhỏ yêu kiều.

"Ai. Buông tay!" Cố Cẩm Tâm mặc dù vẫn đang cự tuyệt, nhưng giọng nói lại yếu đi rất nhiều. Dù sao rất lâu đã không làm, lại bị Bùi Tuấn trêu chọc như vậy, cô không muốn cũng không chịu được .

Bùi Tuấn cảm giác nơi nhạy cảm của Cố Cẩm Tâm có biến hóa, bàn tay càng thêm càn rỡ.

Trong phòng nghỉ có một chiếc ghế sa lon lớn, Bùi Tuấn không kịp chờ đợi đem Cố Cẩm Tâm nằm trên ghế, vật kia của hắn đã sớm trở nên bành trướng và cứng hơn đá, phía trên còn chảy ra một chút nước trong suốt lỏng lánh, dưới ánh sáng ban ngày, nhìn qua khiến người ta sục sôi máu nóng.

Cố Cẩm Tâm cũng không còn dè dặt nữa. Chủ động dặng chân to ra, nghênh đón Bùi Tuấn.

Ánh sáng sáng ngời, chiếu vào trên ghế sa lon, tư thế đầy đặn mượt mà bày ra mê người như vậy. Đôi mắt Bùi Tuấn bật kín tia máu, hung hăng đi vào. . .

Trong phòng trang điểm, động tác của Sở Thiên Ngạo chợt ngừng lại.

"Ừ." Đang thoải mái thì Mạc Tiểu Hàn có chút bất mãn phát ra một tiếng hừ nhẹ.

"Tiểu Hàn, em nghe sát vách xem. Bùi Tuấn và Cẩm Tâm hình như cũng đang làm đấy." Sở Thiên Ngạo nghe thấy tiếng rên ở phòng bên cạnh, càng thêm hưng phấn. Vật kia nằm sâu trong cơ thể Mạc Tiểu Hàn càng thêm to ra.

"Cái gì, nói chuyện thật thô tục a!" Mạc Tiểu Hàn bị những lời nói trần trụi của Sở Thiên Ngạo làm cho đỏ bừng cả mặt.

"Vốn chính là như thế nha, hắc hắc, chẳng lẽ anh nói sai?" trong khi nói chuyện, càng thêm ra sức vận động vùng eo. Kích thích Mạc Tiểu Hàn rất sáng khoái.

Cuối cùng đã tới ngày hôn lễ.

Thời tiết trong lành, gió nhẹ mon man, quả nhiên là ngày tốt để cử hành hôn lễ. Mạc Tiểu Hàn mặc đồng phục dâu phụ màu tím, trong đám người tìm bóng dáng của Sở Thiên Ngao. Sở Thiên Ngao mặc bộ âu phục màu đen, đeo nơ màu trắng, khiến hắn càng lộ ra vẻ anh tuấn.

"Các người có nghe nói gì không? Tin bất quái đây! Con gái thị trưởng Lương, tên Lương Noãn Noãn hay gì đó, cùng với chồng cô ta, không biết đắc tội người nào, mà bị phá sản! Nghe nói bây giờ tất cả bất động sản đều phải bán sạch, chuẩn bị di dân ra nước ngoài!"

"Không thể nào? Ba cô ta không phải là thị trưởng sao? Đắc tội với ai thì cũng còn có ba cô bao che chứ?"

"Vây là không hiểu chuyện rồi. Ở thành phố C này, người có tiền có thể hơn thị trưởng Lương quá nhiều đi!" Người phụ nữ hắt hắt cằm, chỉ chỉ Sở Thiên Ngao đang đứng trong đám phù rể, "Giống như Tổng giám đốc của công ty Sở thị đó, nghe nói nhân vật này một tay che trời. Nếu đắc tội hắn, đoán chừng cả đời này cũng không còn ngày nào sống tốt."

"Oa! Đẹp trai quá! Đây mới chính công là soái ca giàu có a! Kết hôn chưa?"

"Chưa kết hôn đâu, phụ nữ toàn bộ thành phố C này đều muốn gả cho hắn! Ai, không biết người phụ nữ may mắn nào, cuối cùng khiến hắn buông giáp đầu hàng, cam tâm lấy về nhà."

Những người phụ nữ xung quanh xôn xao cảm thán. Mạc Tiểu Hàn nhìn sang Sở Thiên Ngao, cao lớn tuấn đạt, trầm ổn kín kẽ, người đàn ông của cô, quả nhiên là trong trăm người mới chọn được một, đứng giữa đám nam nhân lại lóa mắt đến như vậy.

Sở Thiên Ngao, là người đàn ông của cô. Mạc Tiểu Hàn thầm mỉm cười.

Nghĩ đến câu chuyện của người phụ nữ vừa rồi, lại cảm thấy thương cảm, chồng của Lương Noãn Noãn, không phải là học trưởng Hạo sao? Học trưởng Hạo và Lương Noãn Noãn, lại muốn di dân? Có nghĩa là, sau này sẽ không còn được gặp lại hắn. Không biết bọn họ đắc tội ai, mà họ lại ra tay độc ác như vậy.

Ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn dừng lại trên người Sở Thiên Ngao, nhìn hắn xã giao với những người xung quanh, trên mặt là nụ cười trầm lắng khiến người ta nhìn vào vô cùng thoải mái, sao trước kia cô không phát hiện ra Sở Thiên Ngao lại đẹp trai như thế này nhỉ!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao xoay đầu lại, nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người gặp nhau, trên mặt cũng hiện lên nụ cười. Của Mạc Tiểu Hàn là ngọt ngào, còn Sở Thiên Ngao lại là cung chiêu .

Hôn lễ của Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn vô cùng long trọng. Toàn hôn trường phủ đầy hoa Bách Hợp và hoa hồng. Bình cắm hoa đều làm bằng thủy tinh, phía trên thì cắm hoa, phía dưới thả những chú cá vàng nhỏ rất đẹp, hoa hồng nhập khẩu rất đắt giá rải đầy mặt đất, khi bị khách giẫm hư, lập tức thay hoa mới. Cực kỳ xa hoa.

Âm nhạc vang lên, từ cuối thảm đỏ, Cố Cẩm Tâm chậm rãi đi tới. Áo cưới trên người như một tầng sương mờ bao phủ cô, toàn thân xinh đẹp vô cùng.

Cuối cùng, khi Cố Cẩm Tâm và Bùi Tuấn trao đổi nhẫn xong, khi hai người hôn nhau thì Mạc Tiểu Hàn cảm động đến chảy nước mắt.

Thầm chúc phúc cho Cẩm Tâm, cô thật lòng rất mừng cho Cẩm Tâm.

Chỉ trong chớp mắt, cảm nhận được ánh mắt của Sở Thiên Ngao, đang mỉm cười nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều thấy được tình yêu nồng đậm trong mắt đối phương.

Hôn lễ kết thúc, Mạc Tiểu Hàn cùng Cẩm Tâm đi ra phòng nghỉ ngơi phía sau đôi lễ phục.

Đi tới nửa đường, chợt bị Sở Thiên Ngao ngăn lại.

"Tiểu Hàn, dành cho anh mấy phút được không?" Ánh mắt của Sở Thiên Ngao có điểm kỳ lạ, có một tia sáng khó hiểu hiện lên trong đáy mắt.

"Thiên Ngao, bây giờ em phải giúp Cẩm Tâm thay đổi lễ phục! Tí xíu còn phải đọc diễn văn, chờ hết bận rồi gặp được không?" Mạc Tiểu Hàn có chút kỳ quái, Bây giờ đang rất bận, Sở Thiên Ngao tìm cô làm gì?

Chẳng lẽ Tư Hàn có chuyện gì sao? Nhưng rõ ràng cô mới nhìn thấy Tư Hàn chơi cùng mấy em nhỏ khác mà, còn chơi rất vui vẻ.

"Tiểu Hàn, mau đi đi! Một mình tớ thay quần áo cũng được. Hôn nữa, bên cạnh cũng có người phụ!" Cố Cẩm Tâm đẩy đẩy Mạc Tiểu Hàn, trong mắt lóe lên nụ cười. Mạc Tiểu Hàn cảm thấy Cố Cẩm Tâm hình như giấu mình chuyện gì đó.

"Ừ. Được rồi. Vậy cậu đi một mình nha. Cần thận đừng làm đập phải váy đấy." Mạc Tiểu Hàn tỉ mỉ dặn dò.

Sở Thiên Ngao dắt tay Mạc Tiểu Hàn ra sân vườn.

"Thiên Ngao, có chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì thế?" Mạc Tiểu Hàn cảm thấy có điểm là lạ, sao Sở Thiên Ngao lại đưa cô về hướng lễ đài nơi Cẩm Tâm và Bùi Tuấn vừa cử hành hôn lễ xong?

"Ngaoan, một chút nữa em sẽ biết." Hôn nhẹ vào môi Mạc Tiểu Hàn, Sở Thiên Ngao dắt tay cô, kéo cô lên lễ đài.

Đám người phía dưới, thấy Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn tự nhiên đi lên lễ đài, cũng có chút kinh ngạc vây quanh.

"Thiên Ngao, đừng làm rộn." Bị nhiều người xem như vậy, Mạc Tiểu Hàn có chút hoảng hốt.

"Tiểu Hàn, em đồng ý gả cho anh chứ?" Sở Thiên Ngao đột nhiên quỳ một gối xuống, nắm tay của cô, một tay khác lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy đặt trước mặt Mạc Tiểu Hàn.

Những người xung quanh vừa nghe thấy lời cầu hôn của Sở Thiên Ngao, nhất thời như bị bom oanh tạc, bắt đầu nhao nhao bàn luận.

"Ách." Mạc Tiểu Hàn bị những tiếng hét chói tai của những người đó làm sợ hết hồn. Còn chưa kịp mở lời, Sở Thiên Ngao đã mở tờ giấy kia giơ trước mặt cô.

"Tiểu Hàn, đây là kết quả giám định DNA lần trước làm ở bệnh viện, em và Tư Hàn, là mẹ con. Con của em không chết, con em vẫn còn sống! Tư Hàn là con trai ruột của em!"

Giọng nói Sở Thiên Ngao dịu dàng nhưng kiên định. "A!" Mạc Tiểu Hàn không dám tin tưởng vào lỗ tai mình. Tay run rẩy cầm tờ giấy kết quả trong tay Sở Thiên Ngao, mắt hốt hoảng tìm kiếm.

Khi thấy con số 99.9% thì nước mắt Mạc Tiểu Hàn tuôn ra như thác lũ!

Thì ra Tư Hàn thật sự là con trai của cô! Khó trách cô có cảm giác khác lạ với Tư Hàn! Khó trách khi cô vừa nhìn thấy Tư Hàn liền thích! Thì ra chị cô hoàn toàn nói dối! Không phải cô sinh con gái, mà là con trai, con của cô chưa chết!

Vui mừng đột ngột khiến cả người Mạc Tiểu Hàn run rẩy. Hạnh phúc ập tới mãnh liệt như thế! Hai chân của cô cũng bắt đầu run rẩy! gần như đứng không vững!

Sở Thiên Ngao vẫn quỳ một gối trước mặt Mạc Tiểu Hàn, cánh tay vững chắc đỡ lấy cơ thể lao đảo như muốn ngã của Mạc Tiểu Hàn.

Ánh mắt sâu như nước nhìn cô chăm chú, nhìn thấu tận đáy lòng cô.

"Tiểu Hàn, em đồng ý lấy anh, một nhà ba người sum họp không?"

"Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!" Những người phụ nữ vừa rồi bát quái bên cạnh Mạc Tiểu Hàn bây giờ lại nhao nhao hét rầm lên!

Thật lãng mạn! Họ cũng cảm động nhòe cả nước mắt. Rồi rít móc máy chụp hình chụp liên tiếp. Một màn lãng mạn như vậy, nhất định phải đăng tải lên Microblogging [*], chia sẻ với bạn bè.

[*]Microblogging: Ra đời năm 2006, Twitter là dịch vụ tiên phong đồng thời là dịch vụ phổ biến nhất hiện nay của trào lưu microblogging. Ban đầu, người ta sử dụng microblogging để chia sẻ những thông tin đời thường hằng ngày. Nhưng rồi người sử dụng dần đưa thêm nhiều loại thông điệp khác, bao gồm những thông tin liên quan đến công việc. Do bản chất công khai của những thông điệp trên Twitter, sự xuất hiện ngày càng nhiều của những nội dung mang tính công việc giúp cho trang web này trở thành nơi kết nối hữu hiệu.

Đôi mắt Mạc Tiểu Hàn chứa đầy nước mắt, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười hạnh phúc. Chạm rai cúi xuống, kéo Sở Thiên Ngao đứng lên, rồi ôm hân thật chặt.

"Em đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Hôn lễ lãng mạn nhất

Hôn lễ của Sở Thiên Ngao, tổng giám đốc tập đoàn Sở thị, là hôn lễ lớn nhất và sang trọng nhất trong lịch sử của thành phố C, hàng vạn người tới chúc mừng hôn lễ. Thảm đỏ trải dài gần như từ Thành Đông đến Thành Tây, hai bên thảm đỏ dân chúng đứng xem chật kín.

Không ngồi xe hơi, Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn ngồi trên một cỗ xe ngựa màu vàng do tám con ngựa kéo, đi kèm theo là dàn nhạc vi-ô-lông đàn suốt hành trình tới hôn trường, áo cưới viền ren phất phơ trong gió, làm nổi bật dáng người trong xe kiểu diêm xing đẹp như hoa.

"Cha, mẹ, thật là nhiều người nhìn chúng ta!" Ngồi giữa Sở Thiên Ngao và Mạc Tiểu Hàn là Sở Tư hàn, mở to hai mắt tò mò.

"Hôm nay là ngày cha mẹ kết hôn. Mọi người đều tới để chúc phúc chúng ta." Tâm trạng Sở Thiên Ngao vô cùng tốt, trên gương mặt anh tràn đầy nụ cười, trong đáy mắt không còn những ưu tư lo lắng trước đây nữa, toàn thân tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

Trên gương mặt thanh lệ của Mạc Tiểu Hàn cũng tràn ngập hạnh phúc. Mặc dù bị nhiều người vây xem như vậy khiến cô có chút ngượng ngùng, nhưng thấy người khác chứng kiến hạnh phúc của mình, cũng là chuyện rất hạnh phúc.

"Oa! Mẹ, mẹ nhìn lên trời xem!" Tư Hàn đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay chỉ lên bầu trời nói với Mạc Tiểu Hàn.

Mạc Tiểu Hàn ngẩng đầu, hàng ngàn bong bóng đang bay lượn trên bầu trời thành phố, đỏ vàng xanh tím, đủ loại màu sắc, tràn ngập nền trời, bầu trời gần như bị bao phủ bởi bong bóng.

"Mẹ, bầu trời biến thành màu sắc rực rỡ rồi!" Tư Hàn vui vẻ vỗ tay.

Mạc Tiểu Hàn ngạc nhiên. Chẳng lẽ công ty làm bong bóng bị hư cái gì hay sao? Sao nhiều bong bóng như vậy?

Đột nhiên, giữa những quả bong bóng, hiện lên một hàng chữ sáng lấp lánh, nhìn rất rõ ràng: Tiểu Hàn, anh yêu em! Anh sẽ luôn yêu thương và quý trọng em!

Là Sở Thiên Ngao thả bong bóng?

Mạc Tiểu Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt, trong lòng tràn đầy hạnh phúc và cảm động.

"Tiểu Hàn, thích không?" Sở Thiên Ngao cầm tay Mạc Tiểu Hàn, trong ánh mắt sâu như biển tràn ngập nụ cười.

"Thích! Thật thích!" Giọng nói Mạc Tiểu Hàn có chút nghẹn ngào.

"Mẹ, mẹ khóc sao?" Tư Hàn đưa bàn tay nhỏ bé muốn giúp Mạc Tiểu Hàn lau nước mắt.

Bàn tay nhỏ bé bị Sở Thiên Ngao ngăn lại: "Tư Hàn, hôm nay mẹ trang điểm, con không lộn xộn trên mặt mẹ a! Để cha."

Sở Thiên Ngao lấy chiếc khăn trên cổ mình, muốn giúp Mạc Tiểu Hàn lau nước mắt.

Mạc Tiểu Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, trừng mắt nhìn hắn: "Hôn lễ còn chưa bắt đầu ! Anh đã xé no!"

Vốn nước mắt sắp chảy xuống, lại vì hành động của Sở Thiên Ngao mà rút về.

Sở Thiên Ngao cười khúc khích nhìn Mạc Tiểu Hàn: "Không mang khăn em cũng gả cho anh."

Hôn lễ sắp bắt đầu, Mạc Tiểu Hàn đang trang điểm lại lần cuối cùng.

Trợ lý công ty tổ chức hôn lễ đột nhiên cầm điện thoại di động đi vào, "Cô Mạc, có điện thoại của cô."

Mạc Tiểu Hàn có chút kỳ lạ, là ai chứ? Bàn bệ của cô ở Thành phố C không nhiều lắm, hôm nay đến đầy đủ hết rồi. Ai lại gọi điện thoại cho cô vào lúc này?

"Tiểu Hàn. Là chị Chị, chị đọc trên báo thấy em sắp kết hôn."

Một giọng nói xa lạ nhưng có chút quen thuộc từ trong điện thoại truyền ra. Mạc Tiểu Hàn nhất thời không nhớ ra được là ai.

"Xin hỏi chị là?"

"Chị là chị của em! Giọng nói của chị mà em cũng không nhận ra sao?"

Lâm Vũ Yên! Đầu Mạc Tiểu Hàn kêu ong một tiếng. Một cỗ tức giận dâng lên trong lòng. Nhớ tới chuyện ba đã chết, chuyện chị ta nói với cô con cô đã chết khiến cô khóc nhiều như vậy, nhớ tới chuyện Tư Hàn còn nhỏ lại không có mẹ ở bên, Mạc Tiểu Hàn tức giận đến toàn thân phát run.

"Lâm Vũ Yên, chị còn có thể gọi điện thoại cho tôi sao?" Mạc Tiểu Hàn từng chữ từng chữ nói ra, giọng nói lạnh như băng kèm theo tức giận nồng đậm.

Lâm Vũ Yên vừa nghe giọng nói của Mạc Tiểu Hàn, biết rằng những chuyện xấu cô làm trước kia đã bị bại lộ. Không thể làm gì khác hơn là chỉ biết năn nỉ: "Tiểu Hàn, chị biết trước kia chị làm sai rất nhiều việc, nhưng chị có nỗi khổ tâm riêng! Em nhất định phải tha thứ cho chị!"

"Thật xin lỗi, bất kể chị có nỗi khổ tâm gì, cũng không cần thiết nói cho tôi biết. Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chị!" Mạc Tiểu Hàn nói xong, muốn cúp điện thoại.

"Tiểu Hàn, chờ một chút!" Lâm Vũ Yên sợ hãi lớn tiếng cầu xin, "Tiểu Hàn, dù sao chúng ta cũng đã sống chung dưới một mái nhà lâu như vậy, cho chị mượn một chút tiền đi! Bây giờ chị đang bị người trong giới xã hội đen đuổi giết khắp nơi, em không giúp chị, chị chỉ còn đường chết thôi!"

"Chị hại chết ba tôi, lại bắt cóc con tôi, tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ phải giúp chị!" Mạc Tiểu Hàn cương quyết nói.

"Tiểu Hàn, vậy cho chị gặp mặt em một lần, gặp em một lần có thể chứ! Bây giờ chị đang đứng trước cửa phòng trang điểm, họ ngăn không cho chị vào. Cho nên chị chỉ biết gọi điện thoại cho em."

Lâm Vũ Yên đang ở ngoài cửa phòng cô? Mạc Tiểu Hàn có chút tò mò, muốn xem người phụ nữ xấu xa này còn muốn giờ trò gì.

Nhìn người phụ tá bên cạnh gật đầu một cái, người phụ tá đi tới mở cửa.

Một người phụ nữ hình dáng tiêu tụy, gầy đến chỉ còn da bọc xương đi vào.

Vừa nhìn thấy Lâm Vũ Yên, Mạc Tiểu Hàn hít vào một hơi, đây là Lâm Vũ Yên sao? Đây thật sự là Lâm Vũ Yên sao? Đã từng là một mỹ nữ xinh đẹp nhưng giờ lại biến thành bộ dạng như thế này.

Tóc rối bời như cỏ khô, bù xù trên đầu, trên vóc người khô gầy khẳng khiu khoác một chiếc váy đen, lộ ra làn da vừa đen vừa thô, viên mắt thâm quầng, hình dáng hoàn toàn thay đổi.

Mạc Tiểu Hàn nhíu mày. Có chút hối hận vì đã để Lâm Vũ Yên đi vào.

Lâm Vũ Yên vừa đi vào, liền quỳ sụp trước mặt Mạc Tiểu Hàn, bắt đầu khóc khàn cả giọng: "Tiểu Hàn, dù chị mắc nhiều sai lầm, nhưng dù sao em cũng đã từng kêu chị là chị! Em nhất định phải cứu chị, em không cứu chị, chị chỉ còn một con đường chết mà thôi!"

Bàn tay khô gầy kéo làn váy trắng như tuyết của Mạc Tiểu Hàn, người phụ tá bên cạnh vội kéo tay Lâm Vũ Yên ra: "Áo cưới này giá vài chục vạn đồng, đừng vào làm dơ chị thường nổi sao!"

Lâm Vũ Yên liều mạng dập đầu: "Tiểu Hàn, van cầu em, em cho chị mượn ít tiền để chị trả tiền lãi đi! Nếu không bọn họ sẽ đem chị bán làm gái mại dâm. Van cầu em!"

Thấy bộ dáng khóc đến thương tâm của Lâm Vũ Yên, Mạc Tiểu Hàn có chút mềm lòng. Thứ cô chịu không được là nước mắt.

Lâm Vũ Yên thật sự rất đáng hận, nhưng bây giờ cô ta cũng đã gặp phải báo ứng, không phải sao?

Mạc Tiểu Hàn đang tính nói chuyện. Cửa phịch một tiếng bị đá ra. Cơ thể cao lớn rần ròi của Sở Thiên Ngao đi vào.

Trong mắt tràn đầy lạnh lẽo, khi nhìn thấy Lâm Vũ Yên đang quỳ trên đất càng thêm lạnh lẽo.

"Tiểu Hàn, cô phụ tá nói chị em tới tìm em?" Sở Thiên Ngao không nhận ra người phụ nữ đang quỳ trên đất. Hắn vốn thật sự không có ấn tượng gì với Lâm Vũ Yên.

"Ừ. Chị ấy mượn tiền lãi suất cao, gặp em để vay tiền." Mạc Tiểu Hàn chỉ chỉ Lâm Vũ Yên đang ra sức dập đầu trên mặt đất.

"Cút!" Sở Thiên Ngao vừa nghe nói chị Mạc Tiểu Hàn thật sự đến tìm cô, trực tiếp đá lên chân Lâm Vũ Yên.

Người phụ nữ lòng dạ rắn rết này, bị người ta đánh chết là đáng đời! Nếu không phải do cô ta, giữa hắn và Tiểu Hàn sẽ không có nhiều hiểu lầm như vậy, Tiểu Hàn cũng sẽ không trải qua nhiều thống khổ như vậy.

Kích động muốn giết chết người phụ nữ này. Trong mắt Sở Thiên Ngao tràn đầy khát máu.

"Thiên Ngao, dừng." Mạc Tiểu Hàn nhìn thấu sát ý của Sở Thiên Ngao, lắc đầu ngăn hắn lại.

"Tiểu Hàn, em vẫn còn thương cảm người phụ nữ này sao?" Sở Thiên Ngao cảm thấy Mạc Tiểu Hàn quá mềm lòng, quá thiện lương.

"Không phải đồng tình, là em muốn tích đức cho con của chúng ta." Mạc Tiểu Hàn đưa tay vuốt ve bụng của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười ngượng ngùng.

"Tiểu Hàn?" Sở Thiên Ngao mơ hồ biết ý tứ của Mạc Tiểu Hàn, gương mặt vui mừng nhìn cô, "Em mang thai?"

Mạc Tiểu Hàn ngượng ngùng gật đầu: "Ừ, hôm qua em lên đi bệnh viện kiểm tra, đã xác định. Tính để hôn lễ kết thúc mới nói cho anh biết."

"A, Giỏi quá! Cô vợ bé nhỏ của tôi thật giỏi!" Sở Thiên Ngao mừng như điên, ôm lấy Mạc Tiểu Hàn xoay tròn.

Lâm Vũ Yên ngẩng đầu nhìn hai người hạnh phúc, trong ánh mắt vừa có oán độc vừa có hâm mộ.

"Này, có người kia! Mau buông em xuống." Mạc Tiểu Hàn giãy giụa.

"Ừ, đúng. Không thể làm thương tổn bảo bối của chúng ta." Sở Thiên Ngao thận trọng đặt Mạc Tiểu Hàn xuống. Liếc mắt nhìn Lâm Vũ Yên đang nằm xoài trên đất ra vẻ rất đáng thương lần nữa, lấy ra một tờ chi phiếu soạn soạn viết một chuỗi con số: "Cút! Đòi này đừng để cho tôi gặp lại cô!"

Sở Thiên Ngao không muốn làm cho Mạc Tiểu Hàn mất hứng, nên viết tám chi phiếu đuổi Lâm Vũ Yên đi. Nhưng hắn dám đoán chắc, chi cần Lâm Vũ Yên cầm tám chi phiếu kia tới ngân hàng, ngày hôm sau cô sẽ phơi thầy đầu đường.

Chỉ có điều, chuyện này Mạc Tiểu Hàn mãi sẽ không bao giờ biết. Công chúa nhỏ của hắn, chi cần sống hạnh phúc trong cung điện của cô là tốt rồi. Những mưa gió bên ngoài, hắn sẽ vì cô mà chống đỡ.

Cuối cùng, hôn lễ cũng cử hành xong.

Đêm đã khuya, Tư Hàn cũng bị dỗ đi ngủ.

Nằm trên giường lớn mềm mại, tay Sở Thiên Ngao lại bắt đầu không thành thật trên dưới ngao du.

"Ah! Đùng, hôm nay mệt quá ." Mạc Tiểu Hàn nắm chặt tay Sở Thiên Ngao, không cho hắn di chuyển.

"Đêm nay là đêm tân hôn, không phải chú rể cùng cô dâu nên động phòng sao!" Sở Thiên Ngao bắt đầu chai mặt rồi.

Trên người Mạc Tiểu Hàn có một mùi thơm rất dễ chịu, hắn ngửi hoài cũng không chán. Đêm tân hôn, hắn không muốn nhịn ăn.

"Đùng, không tốt cho bảo bối trong bụng." Mạc Tiểu Hàn rút cuộc cũng kiếm được một cái cớ hợp lý.

Quả nhiên, mặt Sở Thiên Ngao nhanh chóng gục xuống. Tay cũng đành hoang trở lại.

Ôm Mạc Tiểu Hàn vào trong ngực mình, cảm dán lên trán cô: "Vợ ngọc, rốt cuộc em cũng là của anh. Không phải anh đang nằm mơ chứ?"

Mạc Tiểu Hàn nghe thấy lời nói mỉa cười của Sở Thiên Ngao, âm thầm cười, đưa tay chọt nhéo vào cánh tay Sở Thiên Ngao.

Sở Thiên Ngao không đề phòng, bị nhéo đau kêu lên: "Đau! Mạc Tiểu Hàn, em bại hoại, muốn mưu sát chồng sao?"

Mạc Tiểu Hàn cười hi hi: "Biết đau? Vậy chứng tỏ không phải anh đang mơ!"

Lúc này Sở Thiên Ngao mới biết Mạc Tiểu Hàn đang trêu đùa hắn. Lật người đè lên Mạc Tiểu Hàn, bờ môi nóng bỏng không hề báo trước đánh úp tới đôi môi anh đào của cô, đầu lưỡi linh hoạt dò xét vào trong khoang miệng cô, tràn ngập sự trêu đùa. "Ừm. Đùng. Sẽ làm bị thương bảo bối."

"Anh sẽ cẩn thận, anh sẽ rất nhẹ rất nhẹ. Tiểu Hàn. Cho anh đi! Anh thật sự nhớ em, muốn em. Bên trong em nóng bỏng, ẩm ướt, khiến anh thật thoải mái."

Lời nói nóng bỏng mang đầy ham muốn dục vọng khiến vàng trắng trên bầu trời cũng xấu hổ, len lén trốn vào những đám mây.

Đêm đang nồng, tình cũng đang nồng.

-----Toàn văn hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Thuần Phục Cô Vợ Bé Nhỏ: Tổng Tài Hư Hư Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.